

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1907.

---

51. Aargang.

København.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel).

1908.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aalborg Stiftsøvrighed	191	Bornemann-Møller, Julie, født Bornemann, Fru	40
Albech, V. Th., Fuldmægtig i Na- tionalbanken	466	Bredvad, Aage, Grosserer	316
Alumina, Aktieselskab	219	Breining, P. T., Grosserer	47
Amtmanden over Hjørring Amt.	526	Brix, Steffen, By- og Herreds- fuldmægtig	414
Amtmanden over Holbæk Amt .	646	Broge, Hans, Købmand	387
Amtmanden over Randers Amt	618, 620	Bruun, Lars C., Fisker	329
Amtmanden over Sørs Amt....	576	Carlsen, Andreas, Fisker	329
Andels-Svineslagteriet i Masned- sund	460	Carlsen, Ingemann, Fisker	329
Andersen, Chr., Maskinfabrikant	455	Christensen, Chr., Slagtermester	540
Andersen, V., Sagfører	361	Christensen, Christian, Gaardejer	653
Andersen, Valdemar, Sagfører ..	461	Christensen, Chr. Anton, Køb- mand, hans Konkursbo	427
Andersen-Hvam, Christian Julius, Grosserer, hans Konkursbo.	420	Christensen, Karen Marie, Gaard- ejerske	653
Andreasen, M., Murmester	461	Christensen, Louise Elisabeth, Frøken, hendes Dødsbo....	215
Andresen, Ingeborg, Frøken	420	Christensen, N., Sagfører	332
Arends & Voigt, Firma	288	Christensen, Peder Christian, Landpostbud	427
Bamberger, Hanne, Fru	197	Christiansen, R., Redaktør	186
Bentzen, Viggo, Blikkenslager ..	695	Classenske Fideikommis	222
Beyer, Emil, Overretssagfører ...	674	Danmark, Forsikringselskab ...	394
Birkelse, Stamhus	121	Dansk Automobilselskab	386
Bjarnason, Larus H., Sysselmand	298, 371	Davidson, O. C., Lods	222
Blach, Jens, Proprietær	508	Detailhandlerbanken	321
Blach, Jørgen, Proprietær	508	Fibiger, Ingeniør	570
Bohn, E. A., Kontorchef	418	Ficaria, Kontrolforening	665
Borchsenius, Johan Ernst Heil- mann, Købmand, cand. pharm.....	646		

	Pag.		Pag.
Fogh, Th., Partikulier	628	Jensen, Marius, Gaardejer	616
Foreningen af københavnske Ma- nufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling 165, 318, 695	695	Jensen, N., Husejer	651
Frederiksen, P., Ekviperings- handler	695	Jensen, P. A., Lods	222
Friis, Hans Hansen, Aftægtsmand	414	Jensen, P. G., Arbejdsmand....	315
Fuglsang, C. H., Direktør.....	386	Jespersen, Gilbert, Læge	215
Generaldirektoratet for de danske Statsbaner.....	638	Jespersen, Jesper, Gaardejer ...	205
Gentofte Sogneraad.....	144	Jespersen, Olfert, Musikdirektør	638
Gjern Herreds Hesteavlforening	710	Johannsen, F., Stenhuggermester	475
Glud og Marstrands Fabrikker .	518	Johansen, Jenny	695
Grosserer-Societetets Komite....	116	Johnsen, Georg, Sagfører	313
Gudmann, Ane Marie, født An- dersen	735	Jonsson, Bjørn, Redaktør	371
Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag	638	Jonsson, Snorri, Købmand	717
Hagen & Co.s Efterfølger	672	Juel, N., Grosserer	116
Hagen, G., Arkitekt	173	Justesen, Brødrene, Firma	427
Hansen, Cathrine, Enkefru	165	Jørgensen, Holger, Arkitekt....	124
Hansen, Edvard, Købmand.....	165	Kalk, Porzellanfabrik	219
Hansen, Fritz, fhv. Livsforsikrings- inspektør	408	Kall, Peter Julius, Konsul.....	526
Hansen, J. A., Fabrikant	461	Kjærgaard, Johannes, Købmand	653
Hansen, Johanne, Bogholderske	47	Knudsen, Rasmus, fhv. Politibe- tjent	89
Hansen, Johannes, Redaktør ...	186	Koldinghus, Assuranceelskab ..	412
Hansen, Johan Thomas, Gros- serer	547	Korsgaard Jensen, A., Grosserer	540
Hansen, Kirstine, Enke	710	Korup, Sophus Peter Anton, Konsul	526
Hansen, L., Sognefoged	297	København's Magistrat 89, 518, 633, 686	686
Hansen, P., Entreprenør....	173, 677	Lachmann, Karl, Ingeniør	101
Harboøre-Engbjerg Sogneraad ..	570	Lakjer, Fritz, Læge	470
Henriksen, A. P. Sagfører.....	297	Landmandsbanken	316
Herning Hede- og Diskontobank	520	Lange, Augusta, Enkefru	294
Herning Sogneraad	520	Larsen, Jens, Parcellist	124
Hjørleifsson, Einar, Redaktør... 238	238	Lassen, J. L., Overretsprokurator	470
Hoffmann, Axel, Planter	101	Madsen, Borgmesterfuldmægtig..	361
Hornum, Johan, Fabrikant.....	186	Marineministeriet.....	222
Holstebro Bank	677	Mikkelsen, Mads, Gaardejer ...	616
Hvidt, Georg, Købmand.....	686	Møller, Robert, Fabrikant.....	649
Høst, P. W., Murmester....	124, 690	Nielsen, Alfred, Købmand.....	135
Jacobsen & Petersen, Firma....	337	Nielsen, Anders, Kreaturhandler	124
Jensen, A. Korsgaard, Grosserer	540	Nielsen, C. A., Redaktør	238
Jensen, Christian, Købmand....	427	Nielsen, Ditlev, Tjenestekarl....	205
Jensen, Jens, Handelsrejsende ..	250	Nielsen, Hans B., Kaffehandler .	124
		Nielsen, Karl Johan Alfred, Møbel- handler	672
		Nielsen, M., Marskandiser.....	45
		Nissen, N. H., Købmand	135
		Nordisk Musikforlag	638

Pag.		Pag.
	Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898	408
	Nyrup, Sebastian, Køkkenchef	635
	Nørregaard, Anne Marie Andersen	202
	Olsen, L., Urtekræmmer	466
	Overgaard, Chr. Christensen, Gaardejer	658
	Pedersen, Charlotte, født Mattson, Enkefru	418
	Pedersen, Georg Martin, Kontrol-assistent	665
	Pedersen, Hans, Fisker	329
	Pedersen, N. Th., Skrædder	508
	Pensionsfonden for det i Fyens Diskontokasse fast ansatte Kontorpersonale	344
	Petersen, Anders, Kommissionær	294
	Petersen, Ane Christine Boline, født Henriksen, Enke	438
	Petersen, Anna Lund, Fru, født Lawerentz	318
	Petersen, A. N., Sagfører	475
	Petersen, Herman, Fabrikant	318
	Petersen, Hermann, Direktør	638
	Petersen, Karen Kristine Sofie	438
	Petersen, Morten, Partikulier	589
	Petersen, Peter Johan, Købmand, hans Dødsbo	438
	Perlstein, Isidor, Fuldmægtig	197
	Perlstein, Poulina, Frøken	197
	Politidirektøren i København	695
	Poulsen, Marie, født Blach, Fru	508
	Poulsen, Teglværksejer	508
	Qvade, Rasmussen & Faber, Aktieselskab	135
	Qvist, Henriette, Frøken	651
	Randers Byraad	368
	Randers Dampbrænderi	368
	Rasmussen, H., Enkefrue	45
	Revisionsbanken i København	674
	Rude, Johannes, Grosserer	382
	St. Petri Kirkekollegium	315
	Schjerbeck, Jørgen, Grosserer	547
	Schma, J. R., Handels- og Fabrikationsfirma	649
	Schmidt, M. H., Kaffehandler	124
	Schou, Johan, Tømmerhandler	690
	Schweizisk Ulykkesforsikringsaktieselskab i Winterthur	242
	Schwenn, J. P., Fru	337
	Skattedepartementet	394, 460, 470
	Skjold, Forsikringsaktieselskab	202, 297
	Skytt, Chr. H.	412
	Starck, Henrik Vilhelm Broge, Købmand	620
	Sukkervarefabrikker, de forenede	250
	Sørensen & Westergaard, Firma	318
	Sørensen, C. S., Politibetjent	589
	Sørensen, Jens Peter, Gaardejer	618
	Sørensen, Niels Peder Christian Ferdinand	576
	Sørensen, P., Mejeriejer	628
	Thomsen, H., Bankdirektør	344
	Thorsen, S. M., Sagfører	144
	Tulinus, Thor E., Grosserer	717
	Vogelius, L. S., Korpslæge, og efterlevende Enkes Dødsbo	86
	Vogelius, Magna Maria Caroline, født Meinertz, Enkefru	86, 242
	Vogt, Hans Henning, Underretts-sagfører	735
	Wagner, F. A. H., Generalmajor	186
	Walleen, Anna Ulrika, Louise, født Bornemann, Baronesse	40
	Wildschütz, Carl, Ur- og Instrumentmager, hans Konkursbo	321
	Zoologisk Have, Aktieselskab	455
	Østberg, Carl & Sønner	635

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aakermann, Martin Idof	326	Christiansen, Søren Peder	605
Alexander, John Joseph	573	Christoffersen, Henrik	6
Andersen, Alfred Herman Anton	440	Clausen, Edvard Niels	66
Andersen, Anton August	480	Clemmensen, Kristiane Euphro- syne Sigfrida	580
Andersen, August	311	Cordes, Christian Frederik	15
Andersen, Frederik Wilhelm	569	Dahl, Arthur Halvor Jesper	592
Andersen, Hans Sigvald	228	Dietrich, Alfred	595
Andersen, Lauritz Valdemar	292	Einarsson, Jon	245
Andersen, Mariane Cecilie	385	Eriksen, Frederik Ferdinand	278
Andersen, Rasmus	443	Flamsted, Hans Christian	158
Andersen, Svend Martin	443	Flamsted, Harald Laurits Marinus	158
Andersson, Ola	299, 337	Flamsted, Jens Christian	158
Andrup, Jacob Emil	286	Frank, Fritz Maurus eller Marius	567
Arntzen, Engelbreth Emil	96	Frederichsen, Hans	505
Bech, Jens Peter Clausen	514	Frederiksen, Hulda Andrea Elisa- beth	739
Bengtsson, August	732	Frederiksen, Julius	400
Berg, Rudolf August Isak	725	Frederiksen, Laurits Knud	400
Boesen, Hans Jacob Oluf Ras- mussen	17	Fritzner, Andreas Ørsted Johan- sen	400, 405
Bredkjær, Jacob	624	Øjerløff, Martin Emil	721
Brown, Zacharias	304	Grøn, Niels Christian Christensen	567
Bruun, Frederikke Emilie	584	Hald, Andreas Peter Nielsen	114
Brynoldt, Niels Peter	536	Hansen, Anders Marinus	94
Carlsen, Niels Christian	728	Hansen, Anna Cecilie	582
Caspersen, Jensenius Andreas	29	Hansen, Christophine Marie Lovise	582
Caspersen, Lars Peter	255	Hansen, Emil Laurits	400
Christensen, Anthon (Anders)	525	Hansen, Frederik Christian	499
Christensen, Elna Dorthea, Bjarn- holts Hustru	400	Hansen, Jacob Kristian	723
Christensen, Hans	400	Hansen, Kristian	400
Christensen, Henriette Christine, Petersens Hustru	562	Hansen, Lars	163
Christensen, Jens	327	Hansen, Lars Peder	91
Christensen, Jens Christian	525	Hansen, Niels Christian	516
Christensen, Niels Christian, kaldet Rødder	156	Hansen, Nielsine Frederikke	580
Christensen, Ole, kaldet Smed	657, 660	Hansen, Peter Christian Rudolf	847
Christensen, Otto	260	Hansen, Peter Valdemar	495
Christensen, Peder	132	Hansen, Søren	141
Christensen, Peder Christian	382	Hansen, Thora Elisabeth Emma	582
Christiansen, Christian	178	Hansen, Vilhelm Thorvald Chri- stian	25
Christiansen, Jens	384		
Christiansen, Jens Peter	320		
Christiansen, Karl Vilhelm	400		

	Pag.		Pag.
Harboe, Christian Jakob Theodor	112	Knudsen, Alfred Ludvig	282
Hemmingsen, Sidse Margrethe	20	Knudsen, Jens	108
Henriksen, Anton Valdemar	363	Knutsson, Jens Rudolf	704
Henriksen, Knud Kristian Marius	472	Knutzen, Anna Marie Dorthea, Halvorsens Hustru	147
Henriksen, Søren Peter	77	Kyhn, Berthel Thorvald	607
Herlin, Oluf Theodor	664		
Heymann, Aage Philip	248	Larsen, Anders	464
Holmberg, Carl Enevold Clemens	4	Larsen, Holger Theodor Emil	472
		Larsen, Jens Peter, kaldet Adam	125
Iversen, Niels Christian Nielsen	211	Larsen, Lars Andreas	564
		Larsen, Lauritz Vilhelm, kaldet Been	613
Jackson, Frederik (Augustus)	76	Larsen, Peter Jonas	889
Jacobsen, Jens Peter Martin	359	Larsen, Poul Bertel	327
Jacobsen, Marius	354	Larsson, Magnus	564
Jakobsen, Jens Christian	195	Laursen, Jens Anton Kristian	8
Jensen, Anders Peter	207	Lewis, John Nathanael	139
Jensen, Christian	488	Lind, Anne Elisabeth	582
Jensen, Emil	491	Lindblad, Johan Ludvig	731
Jensen, Flora Marie Jensine Mar- tine	582	Lund, Jes Dyrby	513
Jensen, Georg	98		
Jensen, Hans	309	Madsen, Finn	400
Jensen, Herman Josva	545	Madsen, Mads Peter Pilgaard	448
Jensen, Holger Andreas	308	Maize, Patrick Augustus	262
Jensen, Jakob August	201	Malmshøj, Hilda Georgine, Han- sens Enke	582
Jensen, Jens Christian	211	Meyer, O. G.,	81
Jensen, Jens Peter	253	Mikkelsen, Sofus Michael Kruse, kaldet Torp	400
Jensen, Jens Peter	363	Møller, Andrew Hans Jacob Marius	302
Jensen, Jørgen	357	Møller, Jens Ludvig Andreas Val- demar	60
Jensen, Theodor Peter Kristian Julius	51	Møller, Thorkel Luplau	211
Jensen, Trine, Niensens Hustru	1	Mønster, Mikkel (Michael)	366
Jepsen, Nis Michael	48		
Johansen, Georg Vilhelm Frederik	726	Niebling, Vilhelm Johan	440
Johansen, Johan Skovsgaard	276	Nielsen, Anders	599
Jørgensen, Christian Georg	400	Nielsen, Anna Dorthea, født An- dresen	22
Jørgensen, Karl Kristian	285	Nielsen, Christian	156
Jørgensen, Martin	787	Nielsen, Christiane	582
Jørgensen, Thomas Harald Charles, kaldet Nielsen	699	Nielsen, Hans Peter	271
Jørgensen, Valdemar Frederik	668	Nielsen, Hans Peter	484
		Nielsen, Jens Peter	543
Marup, Frederik Georg Kristian	351	Nielsen, Johan Alsing Jørgen Hoffmann	301
Kiel, Carl Christian Frederik	324	Nielsen, Johan Kasper	848
Kirchheiner, Emil Løvenbalk	247	Nielsen, Johanne	81
Kjærulff, Julius August Theodor	498		
Klavsen, Jens Møllerup	624		
Klein, Emanuel	39		
Kristensen, Mikkel Peder	400		

	Pag.		Pag.
Nielsen, Johannes Frederik, kaldet Koblauch	289	Pedersen, Niels Peder, kaldet Oxe	618
Nielsen, Julius Vilhelm	579	Pedersen, Peder Kristian	158
Nielsen, Jørgen Christian	198	Pedersen, Zakarias Rolf Hofman	391
Nielsen, Karl Max Vilhelm	78	Petersen, Charles Peter, kaldet Gottliebsen	587
Nielsen, Ludvig Emil	580	Petersen, Thorvald Emanuel ...	127
Nielsen, Marius Jørgen	211	Piccard, Lauritz Marinus	173
Nielsen, Niels	168	Pieritz, Robert	106
Nielsen, Peder Frederik	226	Poulsen, Hans Christian	64
Nielsen, Reinhold Herman Julius	400	Rasmussen, Ane, født Larsen ..	555
Nielsen, Søren Emil	68	Rasmussen, Christen	82
Nilsson, Hans Julius Bernhard .	101	Rasmussen, Hans	104
Nymann, Carl Johan	424	Rasmussen, Morten	183
Nøhr, Niels Christensen	608	Rasmussen, Otto Hjalmar	588
Nørring, John Kristian	50	Rasmussen, Viggo Holger	289
Ølesen, Niels Peter	553	Roust, Peder	450
Olsen, Alfrida Oline, Stenderups Hustru	580	Rud, Jens Christian Jensen ...	624
Olsen, Fritz	524	§ass, Johan Carl	445
Olsen, Niels Peder	422	Schmidt, Hugo Robert Albert Frantz Otto Max	180
Olsen, Ole	233	Simmons, James August	55
Olsen, Ole Christian Emil	180	Sonne, Peter	110
Olsen, Peder Vilhelm Hesner ...	783	Spatzeck, Carl Gotfred	61
Olsen, Sophus Christian	61	Spiegelberg, Inger Kirstine ...	320
Orth, Valdemar Marius	275	Springborg, Eduard Ludvig Fre- derik	211
Ottesen, Alexander Otto Lauritz	106	Steckhahn, Jesper Kaae	307
Pedersen, Andreas Peter	514	Steinberg, Carl Heinrich Leonhard	603
Pedersen, Charles Sophus Heinrich	683	Sørensen, Johannes J.	273
Pedersen, Christian	190	Sørensen, Karl Marinus	397
Pedersen, Hans	32	Thulin, Maria	433
Pedersen, Hans Christian	702	Thulin, Nils Svensson	443
Pedersen, Hans Peder	379	Wandell, Johan Henrik August .	57
Pedersen, Hans Peder	435	Wedel, Carl Peter	264
Pedersen, Janus Martin	551, 594	Werminghaus, Clemens Clara ..	680
Pedersen, Jørgen Julius	182	Wiemer, Johan Adolf Fritz ...	533
Pedersen, Kirstine Marie	142	Winther, Mary Emilie Vilhelmine	454
Pedersen, Lauge Velejus Alfred	535		
Pedersen, Marius Martinus	217		
Pedersen, Niels, kaldet Møller ..	375		
Pedersen, Niels Munkgaard ...	171		

Fortegnelse
over
de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afpresning.
Afvisning.
Aktionens Omkostninger.
Aktionsordre.
Analogi.
Angivelse (falsk).
Appel.
Arbejdsforhold.
Arv.
Assurancesvig.
Auktion.
Automobilloven.
Bedrageri.
Betaling.
Betingede Straffedomme.
Betleri.
Bevis.
Blodskam, se Sædeligheden.
Bondejord.
Brandstiftelse.
Bygningsvæsen.
Børsforhold.
Domstolenes Kompetence.
Drab.
Dyrplageri.
Ed.
Ejendomshandel.

Embeds- og Bestillingsmænd.
Eneret.
Erstatning i Kontraktsforhold.
Erstatning udenfor Kontraktsforh.
Falsk.
Fidelkommissær.
Fiskeri.
Forfatter- og Kunstnerret.
Forlagsret.
Forsikring.
Forsøg.
Forudsætning.
Fuldmagt.
Gader.
Gaver.
Gentagelsesvirkning.
Grosserere.
Handel.
Hasardspil.
Hjemvisning.
Hæleri.
Hundeloven.
Hævd.
Indiciebevis.
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Instans.
Interesseselskab.

Island.
 Jagt.
 Jernbaner.
 Kaution.
 Kirker.
 Klagemaal (falsk).
 Kloaker.
 Kompetence.
 Konfiskation.
 Konkurs.
 Kontrakt.
 Konventionalbøde.
 Kost og Tæring.
 Kumulation.
 Kunstnerret.
 Køb og Salg.
 Landboforhold.
 Lejeforhold.
 Logerende.
 Lotteri.
 Læger.
 Løsgænger.
 Meddelagtighed.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
 Militære Forbrydelser.
 Modregning.
 Mora.
 Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).
 Nova.
 Næringsbrug (ulovligt).
 Nødværge.
 Omløben med Varer.
 Opholdspaalæg.
 Opsigelse.
 Pant.
 Patent.
 Pension.
 Plejebørn.
 Polititilhold.
 Politivedtægter.
 Procedure.
 Procesomkostninger.
 Processuelle Multer.

Prygletraf.
 Ran.
 Retsskrivere.
 Rettens Pleje.
 Røg.
 Rømning.
 Røveri.
 Sagførere.
 Salær.
 Servituter.
 Sikkerhedsforanstaltninger.
 Skatter og Afgifter.
 Skifte.
 Skøn.
 Stempelvæsen.
 Straffens Bortfald.
 Straffens Udmaalning.
 Strafferetsplejen.
 Strafnedsættelse.
 Sundhedsvedtægter.
 Sædeligheden (Forbrydelse imod).
 Søfartsforhold.
 Tilregnelighed.
 Transport.
 Trusler.
 Tyendeforhold.
 Tyveri.
 Uagtsomhed.
 Udbringelse af Riget.
 Udeblivelsesdomme.
 Udlæg.
 Ulovlig Tvang.
 Unødig Trætte.
 Uterligt Forhold.
 Varebetegnelser.
 Varemærker.
 Varetægtsfængsel.
 Veje.
 Veksler.
 Vestindien.
 Vidner.
 Vold.
 Voldtægt, se Sædeligheden.
 Værneting.
 Ærefornærmelser

SAGREGISTER.

	Pag.
Afprensning.	
Se Trusler	228
Afvisning.	
Afvisning af en Betlerisag i Medfør af Lov 1 April 1905 § 8, fordi Justitsministeriets Samtykke til Sagens Indankning ikke forelaa..	106
Efterat en Tiltalt ved Under- og Overretten var bleven idømt Tillægsstraf efter § 64 for et af ham tilstaaet, inden den ham sidst overgaaede Tyvsdom begaaet Tyveri, blev Sagen af Højesteret forsaavidt afvist fra Underretten, da Tiltalte allerede under den tidligere Sag havde været sigtet for det ommeldte Tyveri, i hvilket han ikke ved Dommen blev anset skyldig	173
Spørgemaal om, hvorvidt et Aktieselskab i København var pligtigt til at svare kommunal Indkomstskat af det til Fornylesfondet for faste Ejendomme henlagte Beløb, afvist fra Domstolene, da Overskatteraadets Kændelse, der udtalte, at Henlæggelsen efter det Foreliggende ikke fandtes at kunne føres til Afgang som ordinær Afskrivning, maatte antages begrundet paa et Skøn over, i hvilket Omfang Henlæggelse til Fornylesfondet kunde komme i Betragtning til Nedsættelse af den skattepligtige Indtægt, og da et saadant Skøn ifølge de paagældende Lovbestemmelser er henlagt til de skattelignende Myndigheder	518
En Bestemmelse i en Lejekontrakt om, at Parterne skulde være pligtige uden Hensyn til Stilling og Opholdssted at møde ved en bestemt Forligskreds og Ret, ikke til Hinder for, at Sag af Ejeren uden Lejerens Samtykke kunde anlægges ved dennes Hjemting, da det ikke kunde antages at have været Meningen med den anførte Bestemmelse ubetinget at fastlaa den bestemte Ret som vedtaget Værneting, men alene at hjemle Sagsøgeren Beføjelse til at søge Modparten ved bemeldte Ting. Sagen blev derfor ikke afvist	628
Aktionens Omkostninger.	
En Kvinde, der frifandtes for Tiltale efter Straffelovens § 202, 2det Stk., men idømtes Bøde for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten, paalagt at udrede Aktionens Omkostninger	147
Disse paalagte en Tiltalt, der havde ramt en anden med et Skud Hagi, men frifandtes af subjektive Grunde	495
Paalagte en Tiltalt, som isøvrigt blev frifunden for Aktors Tiltale ..	569

Aktionsordre.

En for ulovlig Omgang med Hittegods tiltalt Person dømt for groft Tyveri.....	282
---	-----

Analogi.

En Tiltalt, der uberettiget havde sat sig i Besiddelse af et Sengetæppe for at beholde det, indtil han fik udlevet et ham selv tilhørende Tæppe, anset efter Analogien af § 236	29
En Tiltalt, der fragik at have bemyndiget en anden til at foretage to Indkøb paa Auktioner, anset efter Analogien af § 252.....	91
En tiltalt Husmand, som under en hos ham for en med hans Navn som Acceptant forsynet Veksel foretagen Arrestforretning havde nægtet selv at have skrevet eller bemyndiget nogen anden til at skrive Navnet og nægtet at skyldte det under Forretningens afkrævede Beløb, anset efter Analogien af Straffelovens § 252, da det efter de foreliggende Oplysninger og paa Grund af Tiltaltes egne vaktende tildels urigtige Forklaringer maatte antages godtgjort, dels at han selv havde tegnet Accepten og mod bedre Vidende nægtet dette, og dels at han ved de ovennævnte Benægtelser havde handlet i bedragerisk Hensigt.....	608

Angivelse (falsk)

En Tiltalt, der i Strid med Sandheden overfor en Politifuldmægtig og en Politibetjent havde angivet sig som den, der havde forevøet et Overfald, frifunden, da hans Forhold ikke fandtes strafbart efter Straffelovens § 224 eller dennes Analogi, og da han straks i første Forhør tilbagekaldte sin urigtige Forklaring	514
En Tiltalt, som til Politiet havde anmeldt, at en Rekrut havde tilføjet ham et Bajonetstik i Baghovedet, og som med Rekrutten havde indgaaet paa Sagens Bortfald mod en Erstatning af 5 Kr., som han modtog af Rekrutten, der imidlertid paastod, at han kun havde betalt de 5 Kr. for at undgaa at blive meldt, men var temmelig sikker paa, at det ikke var ham, der havde tilføjet Tiltalte Saaret, frifunden, da det ikke var godtgjort, at Tiltalte ved sin Anmeldelse eller ved at modtage de 5 Kr. havde gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.....	599

Appel.

Afvisning af en Betlerisag i Medfør af Lov 1 April 1905 § 8, fordi Justitsministeriets Samtykke til Sagens Indankning ikke forelaa .	106
Ingen Afvisning af en uden Justitsministeriets Samtykke indanket Betleridom, der tillige straffede for Overtrædelse af et Opholds-paalæg.....	112, 518
En Sag om Overtrædelse af et af Sundhedskommissionen givet Tilhold indanket for Højesteret af Domsfældte i den civile Proces's Former	526
En i 1902 afsagt Tyveridom paa Foranledning af den for Tiltalte, som nu var umyndiggjort, beskikkede Værge efter Justitsministeriets Ordre indanket for Højesteret.....	607
Intet Hensyn taget til nye i Henhold til Bevilling for Højesteret fremsatte Indsigelser og Paastand, da vedkommende Appellant maatte være bunden ved sin Procedure i foregaaende Instans	

I et Tilfælde, hvor en Injuriesag, der i foregaaende Instans var paadømt i civile Former, uden at Indstævnte havde givet Møde, var appelleret til Højesteret i Henhold til Pl. 23 Maj 1840, udtaltes det, at der efter Beskaffenheden af det for Højesteret fremkomne ikke fandtes Grund til at foranledige nye Oplysninger tilvejebragte . . . 737

Arbejdsforhold.

En Grosserer, der endelig havde opsagt sin Bogholderske, hvem der efter hendes Stilling maatte antages at tilkomme en Opsigelsesfrist af 3 Maaneder, til Fratræden med 14 Dages Varsel, dømt til at betale hende 3 Maaneders Løn, da der ikke forelaa noget Forhold fra hendes Side, hvorved hun kunde anses at have erkendt Gyldigheden af den stedfundne Opsigelse med kortere Varsel . . . 47

Under en Sag anlagt af en Kontrolassistent mod en Kontrolforening for Løn og Erstatning for Kost og Logi paa Grund af Afskedigelse uden Varsel, blev Foreningen — uagtet der ikke var tilvejebragt Bevis for Opsigelsen med lovligt Varsel — frifunden, da egentlig Bortvisning ikke kunde antages at være sket, idet Foreningens Formand ved Fratrædelsen alene havde lagt for Dagen, at han ansaa Tjenesteforholdet for udløbet, og Assistenten havde modtaget Restlønnen uden Forbehold om yderligere Krav og uden at tilkendegive, at han ikke delte Formandens Opfattelse af Forholdet, hvorfor det ikke kunde statueres, at Tjenesteforholdet var bragt til Ophør ved Kontraksbrud fra Foreningens Side 665

Arv.

En Tvist om Successionsretten til et Fideikommis, se Fideikommissær 40
 En Søn for Vold mod sin Fader anset med Forbrydelse af Arveret 424

Assurancesvig.

En Gaardejer paa Bornholm, som ved Anmeldelse til et Forsikrings-selskab af to Hestes Død havde opgivet deres Værdi for højt, og som ved Anmeldelse af en 3die Hests Dødsfald havde opgivet en langt værdifuldere Hest som død i Stedet for den virkelige døde, dømt for Assurancesvig 704

Auktion.

Under Forberedelsen af en Tvangsauktion nedlagde 1ste Prioritets-haver Paastand om forlods Fyldestgørelse for 1458 Kr., men da der forelaa en af ham uden Forbehold afgiven Kvittering for Beløbet, og hans Anbringende om desuagtet ikke at være fyldestgjort ikke kunde anses godtgjort eller bragt til nogen Formodning, samt da han ikke behørig havde imødegaaet en af Modpartiet fremlagt Opgørelse af hans Mellemværende med den senere fallerede Debitor, toges hans Paastand ikke til Følge 427

Antaget, at Bestemmelsen om at iværksætte Tvangsauktion i Konkurslovens § 158 ikke kan anses fyldestgjort ved, at der er indgivet Begæring om Afholdelse af Tvangsauktion 461

En Sagfører A paatog sig ved Overenskomst med en Murmester B

at forstrække denne med de til et Byggeforetagende fornødne Midler, og B udstedte i den Anledning til ham en Panteobligation, der kom til at lyde paa det højeste Beløb, som Udgiften mentes at ville udgøre, men kun skulde gælde for det Beløb, som A virkelig fik tilgode. Under Byggeforetagendets Gang lod en af B.s Kreditorer C foretage Arrest og senere Udlæg i Ejendommen for en Foretagendet uvedkommende Fordring, men A lod desuagtet Ejendommen gøre færdig. En under den paafølgende Tvangsauktion opstaaet Tvist mellem A og C om Prioritetsordenen afsjordes derhen, at der tillagdes A Fortrin for C, idet det udtaltes, at A ved Overenskomsten med B maatte antages ikke blot at have forpligtet sig til at fuldføre Byggeforetagendet, men ogsaa at have erhvervet Ret dertil, saaledes at han indenfor Obligationens Paa-lydende allerede ved Pantsætningen havde opnaaet Sikkerhed i Ejendommen for hele det Beløb, han ved Byggeforetagendet fik tilgode.....

475

Automobilloven.

En Tiltalt, der havde kørt paa Motorcykle paa en Landevej, som der maatte gaas ud fra ved at benytte Motorkraften, mellem Kl. 5 $\frac{1}{2}$ og 5 $\frac{3}{4}$ den 11 November uden tændt Lygte og havde paa-kørt og væltet 2 Cyklister, af hvilke den ene, der kom ind under en Vogn, fik nogle Læsioner, anset efter Lov 30 Marts 1906 § 16, 5te Stykke, 18, 1ste Stykke, 19, 2det Stykke og 22 med en Bøde til vedkommende Kommunes Hjælpekasse samt dømt til at udrede Erstatning i Medfør af § 28 .....

484

Bedrageri (frifindende Domme).

Efterat en Ejer af en Cikoriefabrik var indgaaet paa en Overenskomst om ikke at afslutte nye Handler om Levering af Cikorie, at standse Fabrikationen og aflevere Maskiner og Inventarium samt havde ladet tingløse en Deklaration som Servitut paa Fabriksejendommen om, at der ingensinde maatte drives Fabrikation af Cikorie i Ejendommen, sigtedes han, da Ejendommen som Følge af hans Undladelse af at betale Prioritetsrenter blev solgt ved Tvangsauktion uden Forpligtelse til at respektere Servituten, dels for at have undladt Renteindbetalingen i den Hensigt paa svigagtig Maade at skille vedkommende berettigede ved Servitutretten, dels for paa bedragerisk Maade at have tilbageholdt nogle Inventariegenstande ved Afleveringen, dels for paa bedragerisk Maade i Strid med Overenskomsten at have drevet Handel med Cikorie, dels for bedragerligt Forhold med Hensyn til Udstedelsen af en Panteobligation — der i det væsenligste var udstedt pro forma — til sin Broder. Frifunden, idet der ikke fandtes oplyst noget, der kunde paadrage ham Strafansvar .....

32

En Detailhandler, der ved Salget af sin Forretning havde opgivet Forretningens Omsætning og Bruttofortjeneste større end den var, og havde undladt at gøre Køberen opmærksom paa, at der i Kassebogen under »kontant Salg« var anført ogsaa Bruttoindtækten

- af 2 Logerende, Indtægter ved Flytning m. m. og et kontant Banklaan, frifunden, da det mod hans Benægtelse fandtes betænkeligt at statuere, at han havde handlet i svigagtigt Øjemed 236
- En Tjenestekarl havde under en Alimentationssag mod bedre Vidende benægtet at have haft legemlig Omgang med Barnemoderen i det kritiske Tidsrum. Da han derefter sattes under Tiltale for Bedrageri, frifandtes han, idet hans Forklaring om, at han troede, at en anden kunde være Fader til Barnet, efter de foreliggende Oplysninger fandtes ikke at kunne forkastes, og det under Hensyn hertil fandtes betænkeligt at anse ham skyldig i svigagtigt Forhold 488
- En for svigagtigt Forhold tiltalt Kvinde havde modtaget et Laan af en 84aarig Kvinde, stort 20,000 Kr., uden herfor at give Sikkerhed, men kun et Gældsbevis, som efter Laangiverens Ønske udstedtes til hendes 6 Datterbørn, saaledes at Renterne tilfaldt hende selv og efter hendes Død hendes Datter, medens Kapitalen fra Kreditorernes Side var uopsigelig i 15 $\frac{1}{2}$ Aar. Skønt det maatte anses sandsynliggjort, at Tiltaltes Forklaringer om at have faaet Kapitalen overladt uden reel Sikkerhed ikke var stemmende med Sandheden, og skønt det havde Formodningen mod sig, at Laangiveren skulde have indladt sig paa et saa ufordelagtigt Pengearrangement uden saadan Sikkerhed, fandtes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold, idet Gældsbevets Tekst ganske stemmede med Tiltaltes Forklaring, og da det om Laangiveren, der uanset sin høje Alder var vant til paa egen Haand at træffe Dispositioner i Pengesager, ikke var oplyst, at hun paa det paagældende Tidspunkt havde været utilregnelig 584
- En Tiltalt, som til Politiet havde anmeldt, at en Rekrut havde tilføjset ham et Bajonetstik i Baghovedet, og som med Rekrutten havde indgaaet paa Sagens Bortfald mod en Erstatning af 5 Kr., som han modtog af Rekrutten, der imidlertid paastod, at han kun havde betalt de 5 Kr. for at undgaa at blive meldt, men var temmelig sikker paa, at det ikke var ham, der havde tilføjset Tiltalte Saaret, frifunden, da det ikke var godtgjort, at Tiltalte ved sin Anmeldelse til Politiet eller ved at modtage de 5 Kr. havde gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold 599

Dommfældende Domme.

(§ 251).

- Et 17aarigt Regningsbud mod sin Benægtelse dømt efter § 251, jfr. § 37, for at have modtaget og beholdt et Pengebeløb, der af en Fejltagelse blev udbetalt til ham i Stedet for, at han skulde have indbetalt et Beløb af samme Størrelse. Straffen bortfalden i Medfør af § 58 af Hensyn til det Varetægtsfængsel, som Tiltalte efter Dommens Afsigelse havde været underkastet 73
- En Tiltalt, der i et Avertissement udgav sig for en Handelsingartner, der søgte en Kvinde til at passe et Frugtudsalg, saaledes at Vedkommende skulde stille 500 Kr. som Sikkerhed for det Betroede,

	Pag.
og derved kom i Forbindelse med flere Kvinder, af hvilke en indgik Kontrakt med ham og udbetalte ham et Beløb, anset efter § 251, jfr. tildels § 46	499
(§ 252).	
En Tiltalt, der fragik at have bemyndiget en Anden til at foretage to Indkøb paa Auktioner, anset efter Analogien af § 252	91
En tiltalt Husmand, som under en hos ham for en med hans Navn som Acceptant forsynet Veksel foretagen Arrestforretning havde nægtet selv at have skrevet eller bemyndiget nogen anden til at skrive Navnet, og nægtet at skyldte det under Forretningen afkrævede Beløb, anset efter Analogien af Straffelovens § 252, da det efter de foreliggende Oplysninger og paa Grund af Tiltaltes egne væklende tildels urigtige Forklaringer maatte antages godtgjort, dels at han selv havde tegnet Accepten og mod bedre Vidende nægtet dette, og dels at han ved de ovennævnte Benægtelser havde handlet i bedragerisk Hensigt	608
(§ 253).	
En Tiltalt, der beholdt en til ham laant Skjorte, anset efter § 253	125
En Direktør for et Aktieselskab dømt for Besvigelser mod dette efter § 253 med 8 Mdrs. Forbedringshusarbejde	595
(§ 256).	
En Husejer, der efterat have tilbyttet sig et Hus, og overtaget 2 deri indestaaende Prioriteter, der omfattede Besætning og Inventarium, i Løbet af kort Tid bortsolgte Besætningen og Størstedelen af Inventariet, anset efter § 256, jfr. § 253	324
En Tiltalt, der efterat have aftalt en Byttehandel om en Cykle undlod at betale den aftalte Byttesum og bortbyttede den ham leverede Cykle, anset efter § 256, jfr. § 253	348
(§ 257).	
En Omløber, der havde lovet Køberne af de Olietryksbilleder, han omførte, at der gratis skulde blive dem tilsendt Glas og Rammer samt Salmebøger eller Hefter, uden at han havde haft lil Hensigt at opfylde sine Løfter, anset efter § 257	108
En insolvent Person, der var engageret som Handelsagent af et udenlandsk Handelsfirma mod Provision, medens han paa den anden Side stod Delkrederer for Betalingen af de gennem ham indsendte Ordre, anset efter § 257 for at have indkasseret og uberettiget forbrugt nogle Beløb, som han senere ikke godtgjorde Firmaet	253
En Tiltalt, der havde franarret en Værnepligtig Penge under Paaskud af, at han vilde kunne lade sig indkalde i hans Sted, og at han i den Anledning havde Udgifter til Rejser m. m., anset efter § 257. Se tillige Falsk	359
En Tiltalt, der i Forening med en anden under et falsk Foregivende angaaende en mellem dem indgaaet Hestehandel havde formaaet en Overretssagfører til at forstrække dem med et Pengebeløb,	

anset efter § 257, idet hans Forklaring om, at han ikke tænkte sig, at Overretssagføreren skulde lide noget Tab, ikke fandtes at kunne forkastes.

Ligeledes anset efter § 257 for at have solgt den ommeldte Hest, angaaende hvis Betaling han havde indgaaet et Forlig, hvorefter Hesten ikke skulde blive hans, før den var betalt 429

(§ 259.)

En Gaardejer paa Bornholm, som ved Anmeldelse til et Forsikringsselskab af to Hestes Død havde opgivet deres Værdi for højt, og som ved Anmeldelse af en tredje Hests Død havde opgivet en langt værdifuldere Hest som død i Stedet for den virkelig døde, dømt efter § 259 704

(§ 260.)

En Tiltalt, der dels for at sikre sig faste og regelmæssige Indtægter i sin Alderdom, dels for at sikre sig mod, at hans fraskilte Hustrus Fordring paa Underholdsbidrag kunde inddrives hos ham, havde foretaget Dispositioner over sin faste Ejendom, sin Forretning og sit Indbo, saa at der forgæves blev foretaget Udpantning for Underholdsbidrag, anset efter Strfl. § 260, jfr. Konkurslovens § 168. 505

Betaling.

Efterat en Arbejdsmand i en Aarrække af en Fejltagelse havde renholdt en Gadestrækning, sagsøgte han vedkommende Husejer, et Kirkekollegium, til Betaling herfor. Kollegiet frifundet, da det ikke havde anmodet Arbejdsmanden om at renholde Gadestrækningen, og da det ikke var godtgjort, at der i det omhandlede Tidsrum paahvilede det nogen Forpligtelse dertil 315

En Sagfører, der stod som den økonomiske Leder af et Byggeforetagende, og som havde skaffet de fornødne Pengemidler gennem en Kassekredit, sagsøgte af et Tømmerhandlerfirma til at betale et Beløb af 5000 Kr., for hvilket Sagføreren ifølge Indholdet af en af Bygherrerne udstedt Deklaration og ved mundtlige Tilsgagn skulde have paataget sig at indestaa. Da en saadan Forpligtelse ikke kunde anses bevist, frifandtes Sagføreren i uskiftet Bo hensiddende Enke 337

Et Aktieselskab tilpligtet at betale en Underentreprenør for forskellige Arbejder, der vare udførte udenfor en Akkord efter Begæring af Selskabets Direktør 455

En Køber af Æg havde tilvejebragt en saadan Formodning for at have betalt to Afdrag paa Æggældten til Sælgeren, at Sagen blev gjort afhængig af Sælgerens Ed, saaledes at denne kunde aflægges alene med Hensyn til ét af de omstridte Beløb 590

Betingede Straffedomme.

En Tiltalt dømt betinget efter § 176, jfr. 173 308
 En Tiltalt dømt betinget efter § 235, jfr. 55 464
 En 16aarig Tiltalt dømt betinget efter §§ 228 og 229, 4de Stk. 545

	Pag.
En Tiltalt, der for ca. 7 Aar siden, medens han i andet Ærinde var i en Skomagerbutik, dér havde tilegnet sig et Par Gymnastiksko, dømt betinget efter § 228.....	553
En Tiltalt dømt betinget efter § 185.....	731
Betleri.	
Afvisning af en Betlerisag i Medfør af Lov 1 April 1905 § 8, fordi Justitsministeriets Samtykke til Sagens Indankning ikke forelaa .	106
En Tiltalt, der havde fulgt rundt med en anden Person, der tiggede til fælles Brug, og delt Udbyttet med ham, anset for Betleri.....	260
Straf herfor idømt.....	101, 112, 273, 518
Bevis.	
En Gaardmandskone, som efterat have siddet arresteret en Tid lang som sigtet for at have sat Ild paa en Lønge af Gaarden havde tilstaaet sig skyldig, men senere havde tilbagekaldt Tilstaaelsen, frifunden, idet det efter samtlige foreliggende Oplysninger fandtes betænkeligt at lægge afgørende Vægt paa Tilstaaelsen, der ikke var væsentlig bestyrket og heller ikke indeholdt tilstrækkelig detailerede Oplysninger om den Maade, hvorpaa Ilden skulde være paasat.....	1
Blodskam.	
Se Sædeligheden	285
Bondejord.	
En Ejer af en Gaard, der efterat være bleven Ejer af endnu en Gaard drev denne uden at opretholde den som selvstændigt Avlsbrug, anset efter Fdg. 6 Juni 1769 § 5, jfr. Pl. 7 Juni 1806 med en aarlig Bøde til Statskassen, indtil Gaarden, forsynet med Beboere og Besætning, genoprettes som selvstændigt Avlsbrug	163
Brandstiftelse.	
En Gaardmandskone, som efterat have siddet arresteret en Tid lang som sigtet for at have sat Ild paa en Lønge af Gaarden havde tilstaaet sig skyldig, men senere havde tilbagekaldt Tilstaaelsen, frifunden, idet det efter samtlige foreliggende Oplysninger fandtes betænkeligt at lægge afgørende Vægt paa Tilstaaelsen, der ikke var væsentlig bestyrket og heller ikke indeholdt tilstrækkelig detailerede Oplysninger om den Maade, hvorpaa Ilden skulde være paasat.....	1
En beruset Tiltalt, der havde antændt en Halmstak ved en Gaard og derved forarsaget Gaardens Brand, dømt trods sin Benægtelse af at have paasat Ilden med Vilje, for forsættelig og tilregnelig Ildpaasættelse efter § 281, 1.	68
En Tiltalt, der i Hidsighed over at være bleven sat ud af sin Broders Hus, om Natten Kl. 11 à 11 $\frac{1}{3}$ stak Ild paa en i Nærheden liggende straatækt Gaard, og derpaa forlod den uden at gøre noget for at redde Beboerne, anset efter § 280.....	

En Tiltalt, der dels i 15 Aars Alder havde tændt Ild i Halmen i en Seng, men da et Barn i en Vugge gav sig til at skribe, havde tilkaldt en Kone, der slukkede Ilden, dels havde stukket Ild om Natten paa sin Faders Gaard, hvor hans 4 Søkende sov, saa at Gaarden nedbrændte fuldstændig, og var kørt bort fra Gaarden med Faderens 2 Heste, som han den følgende Dag forsøgte at sælge, anset efter §§ 260 og 228 samt efter § 282, 1ste Stk., jfr. § 261, 1ste Stk., samt med § 46 og § 87. Straffen fastsat under Hensyn til § 89 .....

397

Bygningsvæsen.

En Grundejer i København, der uden Brolægningsvæsenets Tilladelse havde ladet anbringe 2 Trappesten med et Fremspring i Gaden af 5 Tommer, frifunden for Overtrædelse af Bygningsloven af 12 April 1889 § 8, da den der omtalte Tilladelse fra Brolægningsvæsenet kun kunde antages at være en Udførelsestilladelse, men det ikke kunde antages at være gjort afhængig af Brolægningsvæsenets Skøn, om Trappefremspring indenfor de i Paragrafen angivne Grænser overhovedet kunde tillades .....

96

Da der efter en Sammenstyrtning af en Nybygning i Aarhus blev rejst Sag mod Arkitekten, Bygningsinspektøren og 3 Haandværksmestre, idømtes Arkitekten, der havde undladt at beregne 3 Murpillers Bæreevne og konstrueret dem for svagt, Bøde for Overtrædelse af Bygningsvedtægten, og Bygningsinspektøren, der ikke havde sørget for, at der forelaa Beregning over Murpillernes Bæreevne, Bøde efter Vedtægten for Bygningsinspektøren i Aarhus, medens de tre Haandværksmestre frifandtes .....

211

En Bygherre og en Murmester, der tiltaltes for at have overtraadt Bygningslov for Købstæderne af 30 December 1858, §§ 6 og 7, ved delvis at have benyttet Cementsten til Ydermurene i en 1 Etages Villa, frifundne .....

327

En Vicevært, der uden Anmeldelse til vedkommende Bygningsinspektør havde givet Tilladelse til Fjernelse af en Kakkelovn, uden at denne erstattedes af nogen anden, frifunden for Overtrædelse af Bygningsloven for København af 12 April 1889 § 45, 1ste Stk., jfr. § 73, da det ikke af sidstnævnte Paragraf fremgik, at der forelaa nogen Anmeldelsespligt i dette Tilfælde. En Mursvend, som havde tilmuret det Hul i Skorstenen, hvori fornævnte Kakkelovns Rør havde været anbragt, frifunden for Overtrædelse af fornævnte Lovs § 45, 1ste Stk., jfr. § 24, da Tilmuringen maatte anses for tilstrækkelig forsvarlig .....

525

Københavns Magistrat anset uberettiget til at betinge Byggetilladelse med Hensyn til en Ejendom i Brøndshøj af Udstedelse af en Deklaration om Erlæggelse af Bidrag til en Kloak .....

686

Børsforhold.

Grosserer-Societetets Komité og Københavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg for Foderstofhandelen, som i Anledning af, at der var sket Opslag paa Børsens sorte Tavle om, at en Grosserer havde

nægtet at efterkomme en af Udvalget afsagt Voldgiftskendelse, sagsøgte af ham til at nedtage Opslaget og betale en Erstatning af 100,000 Kr., frifundne	116
---	-----

Domstolenes Kompetence.

Antaget, at en Sag, under hvilken en Skagensfisker, der sammen med 3 andre Fiskere ejede en aaben Motorbaad, sagsøgte en af de andre til at aflægge Regnskab for Baadens Benyttelse til Fiskeri i et Tidsrum, hvor sidstnævnte alene havde benyttet den, i Overensstemmelse med Lov om Oprettelse af Søretter af 12 April 1892 § 1, rettelig var taget under Paakendelse af Søretten	329
Kriminal- og Politiretten anset berettiget til at paakende Overtrædelser af Sælovens § 303, der forelaa sammen med Overtrædelser af samme Lovs § 304.....	357
Kriminal- og Politiretten anset berettiget til at paakende en Sag om Rømning, der forelaa sammen med en Sag om Tyveri.....	538

Drab.

En 14aarig Dreng paa St. Croix, der efter et Slagsmaal med en 16aarig Pige, hvorunder de havde ridset hinanden med deres Lommeknive — da han blev alvorlig bange som Følge af, at Pigen, der var den stærkeste, snærede hans Krave sammen om Halsen — tilføjede hende et Stød i Siden med sin Kniv, hvilket medførte Døden, anset efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Stk., sammenholdt med §§ 4 og 5.....	262
Efterat en Plantagearbejder paa St. Croix havde købt en Kylling af en anden Arbejder og betalt Forskud paa Købesummen, forlangte han, da Sælgeren gjorde Vanskeligheder ved at opfylde Handelen, Forskuddet tilbage. Da Sælgeren var ude af Stand til at betale Beløbet, og Køberen blev opbragt over at blive holdt for Nar, bi-bragte han ham et Stik i Brystet, der ramte Hjertet og hidførte Døden. Udtalt, at saavel Overlæg som bestemt Drabsforsæt var udelukket, samt at det skønnedes betænkeligt at statuere, at Afdøde havde været fuldkommen sagesløs. Tiltalte anset efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Stykke, jfr. § 4	304
En tiltalt Neger, som var kommen i Trætte med en anden Neger, og som under et af denne paabegyndt Slagsmaal med Stokke og Sten havde kastet en 3½ Pund engelsk tung Sten med fuld Kraft i Hovedet paa ham, saa at han faldt til Jorden, og som derefter kastede en anden halv saa tung Sten i Hovedet paa ham, saa at han døde, anset for Drab efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 2 in fine, jfr. § 4 og tildels § 5, idet Tiltalte ikke fandtes at have handlet med Overlæg, og Afdøde ikke kunde betegnes som sagesløs, lige saa lidt som man kunde gaa ud fra, at der forelaa et bestemt Drabsforsæt	573
En Arbejder, der under en Skibsreparation var bleven Aarsag i, at en Planke faldt ned og dræbte en anden Arbejder, frifunden for	

Tiltale efter § 198, da hans Forhold ikke fandtes at kunne tilregnes ham som uagtsomt. 726

Dyrplageri.

En Tjenestekarl, der i 3 forskellige Tjenester havde stukket et Riveskift eller Piskeskift ind i Børen paa Køer, anset efter § 297. 382

Ed.

En Køber af Æg havde tilvejebragt en saadan Formodning for at have betalt to Afdrag paa Æggegælden til Sælgeren, at Sagen blev gjort afhængig af Sælgerens Ed, saaledes at denne kunde aflægges alene med Hensyn til et af de omstridte Beløb 590

Ejendomsandel.

Spørgsmaal om, hvorvidt en endelig Handel om en Parcel var indgaaet ved en mundtlig Aftale. Dette mod Ejerens Benægtelse ikke anset godtgjort 608

Embeds- og Bestillingsmænd.

En ifølge Opsigelse afskediget Politibetjent, der anbragte, at han, medens han var i Politiets Tjeneste, ved et Fald paa Gaden under Udførelsen af sin Tjenestepligt havde paadraget sig en saa alvorlig Knældelse, at han var bleven fuldstændig uarbejdsdygtig, og som paastod sig kendt pensionsberettiget efter Regulativ af 12 Juni 1863 § 16, 5te Punktum, ikke tilkendt nogen Pension, da det ikke kunde antages, at han under sin Tjeneste var kommen til nogen Skade, der vilde have nødvendiggjort hans Afskedigelse 89

Enerot.

Under en Tvist om, hvorvidt en tysk Fabrik havde foretaget ulovlig Eftergørelse af en paa den kgl. Porcellænsfabrik fremstillet Kaffe-kande, der af denne paastodes beskyttet som Kunstværk, frifandtes den tyske Fabrik allerede som Følge af, at Kanden efter sin Beskaffenhed som almindelig Industrigenstand, hvis væsenlige Øjemed var at tjene til praktisk Brug, ikke fandtes at kunne betegnes som et Kunstværk i den Betydning, hvori dette Udtryk maatte antages brugt i Lov af 19 December 1902 § 24 212

Erstatning i Kontraktforhold.

En Grosserer, der endelig havde opsagt sin Bogholderske, hvem der efter hendes Stilling maatte antages at tilkomme en Opsigelsesfrist af 3 Maaneder, til Fratræden med 14 Dages Varsel, dømt til at betale hende 3 Maaneders Løn, da der ikke forelaa noget Forhold fra hendes Side, hvorved hun kunde anses at have erkendt Gyldigheden af den stedfundne Opsigelse med kortere Varsel. 47

I et Tilfælde, hvor der under Sagen var Enighed om, at en mod Ulykkestilfælde forsikret Gaardfæster var død ved, at han, der var paa Jagt og havde anskudt en Hare, havde knust dens Hoved med Bøssekolben, hvorved Kolben var knækket, det i Bøssen til-

	Pag.
bageværende Skud gaaet af og havde ramt ham i Underlivet, statueredes det, at dette Afdødes Forhold maatte anses som grov Uagtsomhed; Forsikringselskabet derfor frifundet	202
I et Tilfælde, hvor en mod Ulykkestilfælde forsikret Læge en Aften fandtes liggende bevidstløs hen over nogle løse Sporvejsskinner og 2 Dage senere døde uden at være kommen til Bevidsthed, saaledes at der som Dødsårsag anførtes Hjerneblødning i Forbindelse med Aareforkalkning, tilkendtes der ikke hans Enke nogen Erstatning efter Policen, se Forsikring	242
En Handelsrejsende, der i en Kontrakt med et Aktieselskab havde forpligtet sig til, saafremt han maatte fratræde sin Stilling i Selskabet, i 5 Aar efter Udtrædelsen ikke at deltage hverken aktivt eller passivt i nogen med Selskabets nuværende Fabriksvirksomhed konkurrerende Forretning, saaledes at Overtrædelse heraf skulde medføre en Konventionalbøde, og som kort efter at være fratraadt sin Stilling tog Plads som Rejsende i en med Selskabet konkurrerende Virksomhed, dømt til at betale Bøden	250
Spørgsmaal om en Ejendomskommissionærs Berettigelse til Salær i Henhold til et Salærbevis, se Salær	294
I et Tilfælde, hvor en Kvinde ved at skære en Ligtorn havde paadraget sig en Blodforgiftning, der medførte hendes Død, dømtes det Selskab, i hvilket hun var ulykkesforsikret, til at betale Erstatning, idet det ansaas for konstateret, at det var et Ulykkestilfælde, der havde bevirket hendes Død, og der ikke fandtes Føje til at antage, at hun skulde have udvist nogen Uagtsomhed, eller til at bringe Bestemmelserne i Forsikringsbetingelserne om Beskadigelser, paaførte med Vedkommendes Vilje eller ved kirurgiske Operationer til Anvendelse paa det foreliggende Tilfælde . .	297
I et Tilfælde, hvor en Sparekassebog, paa hvilken der kun kunde hæves Penge mod Forevisning af Bogen og Opgivelse af et aftalt Kendeord, var bleven stjaalen og et Beløb hævet af Tyven, dømtes vedkommende Bank til at erstatte Beløbet, da det ikke fra dens Side med tilstrækkelig Sikkerhed kunde hævdes, at Kendeordet var opgivet af Tyven.	316
Et Ulykkesforsikringselskab tilpligtet at betale Erstatning til en Mand, der efter at have forløftet sig havde faaet Brok. Se Forsikring	408
En jysk Landslagter, som havde paataget sig til en københavnsk Grosserer i ca. 11 Uger at levere ugentlig 20 prima Lam til en Pris af 47 Øre pr. Ø, ophørte med Leverancen, bl. a. fordi Prisen ved 3die Levering for 14 Lams Vedkommende af Grosserereren, som paastod, at Lammene var ukontraktsmæssige, kun var beregnet til 41 Øre pr. Ø. Da Landslagteren efter sidste Levering havde tilskrevet Grosserereren om at tilbagesende nogle Kasser til næste Lammeleverance, fandtes Landslagteren at have afskaaret sig fra at træde tilbage fra Overenskomsten, og tilpligtedes at betale Erstatning	540
En Paastand om Erstatning i Henhold til Bestemmelser i en Leje-	

	Pag.
kontrakt for Misligholdelse af denne ved for s�n Lejebetaling ikke tagen til Følge, se �svrigt under 'Lejeforhold'	623
I en Sag, hvorunder en Komponist og en Forfatter paastode Erstatning, fordi A/S 'Nordisk Musikforlag' i et af det udgivet Musikalbum solgte en af dem digtet og komponeret Serenade af et Syngestykke, som maatte anses overdraget Forlaget til Udgivelse i hvilket som helst Arrangement, statueret, at Komponisten ikke kunde modsætte sig Salget, og at der i Henhold til § 14 c i Lov 19 Decbr. 1902 ikke forelaa Krænkelse af Forfatterretten, samt at Forfatteren og Komponisten ikke med Føje kunde modsætte sig, at Aktieselskabet 'Det nordiske Forlag', med hvem der oprindeligt kontraheredes, havde overdraget sine Forlagsrettigheder til det fra Forlaget udskilte Aktieselskab 'Nordisk Musikforlag'.	
I en Sag, som i Henhold til Kumulationsbevilling procederedes sammen med foranstaaende, mellem Komponisten og et Forlag angaaende Erstatning for Misligholdelse af en Overenskomst og for paaferet Tab ved Udgivelse af nogle Musikh�fter ikke tilkendt saadan. Derimod toges en subsidær Paastand om Tantième til Følge	638

Erstatning udenfor Kontraktsforhold.

I et Tilfælde, hvor en stor Hund havde v�ljet en gammel Dame omkuld, saa at hun faldt ned i en Grøft og paadrog sig et Brud af Laaret, der gjorde hende til Invalid for bestandig, dømtes Hundens Ejer i Medfør af Lov 12 April 1889 § 8 til at betale hende en Erstatning af 2064 Kr. 40 �red.	45
Grosserer-Societetets Komité og Københavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg for Foderstofhandelen, som i Anledning af, at der var sket Opslag paa Børsens-sorter Tavle om, at en Grosserer havde nægtet at efterkomme en af Udvalget afsagt Voldgiftskendelse, sagsøgtes af ham til at nedtage Opslaget og betale en Erstatning af 100.000 Kr., frifundne	116
Efterat en Handlende A. havde overgivet sine Aktiver til en Akkordforening til Realisation og Udlodning blandt Kreditorerne, blev der af en Kreditor, der ikke var gaaet ind paa Akkorden, gjort Udlæg i den Fordring, som A. havde paa Akkordforeningen. Da Akkordforeningen, skønt den af A. fik Meddelelse om Udlæget, samme Dag, den havde modtaget Meddelelsen, lod Udlodningen foretage, dømtes den til at erstatte det Beløb, for hvilket der var gjort Udlæg	313
En K�bstadkommune anset erstatningspligtig for et til offentlig Gade indtaget Areal, se Gader	368
En Motorcyklist, der idømtes B�de efter Automobilloven, tillige idømt Erstatning efter Lovens § 23 til 2 Cyklister, som han havde paa-k�rt og v�ljet	484
En Mand, der havde paaferet en Kvinde Syfilis, dømt til at betale hende en Erstatning af 500 Kr.	516
En Tiltalt, der med en halv Svingel havde tilføjet en Mand en L�-	

	Pag.
sion i Hovedet, der gjorde ham arbejdsudygtig i 38 Dage, dømt til at betale Erstatning af 200 Kr.	543
En Tiltalt, der ved at kaste en Sten i Hovedet paa en Mand havde tilføjet denne forskellige Læsioner, dømt til at betale Erstatning af ialt 400 Kr.	557
Ikke tilkendt under en Varemærkesag paa Grund af manglende Oplysning om Størrelsen af den forvoldte Skade.	567
En Paastand under en kriminel Sag, hvorunder en Direktør for et Aktieselskab var dømt for Besvigelser mod Aktieselskabet, om Erstatning af de besvagne Beløb, efter Sagens Omstændigheder ikke taget under Paakendelse under denne Sag.	596
En for ulovlig Jagt Tiltalt, som havde skudt et Raalam, dømt til at betale Erstatning stor 15 Kr.	613
Under en Voldssag ikke tilkendt Overfaldne Godtgørelse for Nærings-tab paa Grund af manglende Oplysninger desangaaende, men Erstatning for Svie og Smerte samt Helbredelsesudgifter 100 Kr.	660
En Journalist for en ærefornærmende Artikel mod en Skuespillerinde idømt en Erstatning af 2000 Kr.	737

Falsk.

En Tiltalt, der i Forening med sin i forrige Instans medtiltalte Broder og en Trediemand havde udfærdiget og hævnet en falsk Check, der blev endosseret in blanco med Navnet paa den som Assignatar anførte Person, hvorved sigtedes til en Forretningsmand, der viste sig ikke at bære dette Navn, anset efter § 268, jfr. tildels § 275, sammenholdt med § 54.	180
En islandsk Sømand, der sigtedes for falskelig at have efterskrevet en Snedkers Navn som Endossent paa en Veksel, men fastholdt, at denne selv havde skrevet Navnet, frifunden, skønt Snedkeren beedigede ikke at have skrevet Navnet eller givet nogen anden Tilladelse til at skrive det, og skønt det efter et optaget Skøn maatte antages, at Tiltalte havde skrevet Navnet, idet det ikke fandtes tilstrækkelig godtgjort, at han havde skrevet Navnet paa Vekslen uden Snedkerens Tilladelse.	245
En Overretssagfører, der efterat et paa en trykt Blanket oprettet frivilligt Forlig var bleven underskrevet af Debitor, til Forliget havde gjort Tilføjelser vedrørende Renter, Salær m. m., skønt Debitor havde erklæret kun at ville betale Hovedstolen, anset efter § 274, jfr. § 268.	264
En tidligere for Falsk straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt efter §§ 270 og 268 for i en Præsts Navn at have udfærdiget og underskrevet et stort Antal Breve, der indeholdt Opfordringer til at understøtte en opdigtet Person og dennes Familie, samt et Kautionsbevis.	351
En Tiltalt, der franarrede en Værnepligtig Penge under Paaskud af, at han vilde kunne lade sig indkalde i hans Sted — et Forhold, der henførtes under § 257 — og som i den Anledning foreviste et af ham selv skrevet Brev, som han angav at have modtaget	

	Pag .
fra en Kaptajn, af Hensyn til, hvad der forelaa om Formen og Indholdet af Brevet, ikke funden skyldig i Dokumentfalsk.....	359
Forfalskning af et tysk Ægteskabsbevis og tysk Hjemstedsbevis, benyttede ved Ansøgning til Københavns Understøttelsesforening og foreviste for Klokkeren til Bevis for et Barns Ægthed, henført under § 274, jfr. § 270. (Kriminalretten havde citeret § 274, jfr. § 268)	664
Forfalskning af Indholdet af en Postanvisning henført under § 274, jfr. § 269, 2det Stk.	680
En Gaardejer paa Bornholm, som havde udraderet nogle Klammer i en Forsikringstabsanmeldelse, som af den autoriserede Dyrlæge vare satte omkring Attestationen af Værdiangivelsens Rigtighed, dømt efter § 274, jfr. § 270.	704

Fideikommisser.

Under en Tvist om Successionsretten til et Fideikommis tillagt Erektors ældste før ham afdøde Søns Datter Fortrin for en af Erektors Døtre. I Erektionsbrevet var den lineal-kognatiske Arvefølge opstillet som Regel, men i en senere Post var der givet en Bestemmelse om den første Succession efter Erektor, af hvilken hans Datter vilde udlede en Fortrinsret for sig fremfor Sønne-datteren ..	40
---	----

Fiskeri.

En Tiltalt for ulovligt Vaadfiskeri i en Aa før Solopgang anset med Bøder efter Lov 26 Marts 1898 § 11	156
I et Tilfælde, hvor det Classenske Fideikommis i 1810 havde afgivet et Jordareal paa Faisters Kyst til Lodsboliger, en Afgivelse, der efter det Foreliggende maatte antages at medføre, ikke Ejendomsret for det Offentlige, men Brugsret for Lodserne, statueredes det, at Brugsretten ikke indbefattede Aalegaardsret, 2 Lodser, der havde drevet Fiskeri med Aalestader, derfor idømte Bøder efter Lov 5 April 1888 § 58 og Erstatning efter § 59.	222

Forfatter- og Kunstnerret.

En Sag mellem en Komponist og en Forfatter paa den ene og et Musikforlag paa den anden Side om Erstatning m. m., se Erstatning i Kontraktsforhold	638
---	-----

Forlagsret.

En Sag mellem en Komponist og en Forfatter paa den ene og et Musikforlag paa den anden Side om Erstatning m. m., se under Erstatning i Kontraktsforhold	638
---	-----

Forsikring.

I et Tilfælde, hvor to Ægtefæller i Statsanstalten havde tegnet en livsvarig Livsforsikring paa kortest Liv, hvilken af Hensyn til, at Forsikringsdokumentet skulde deponeres i Finansministeriet som pligtig Enkeforsørgelse, blev udfærdiget som Police indeholdende

- at Policens retmæssige Ihænde­haver var rette Modtager af For­sikringssummen, og hvor Policen, som Manden senere havde faaet udleveret til fri Raadighed, ved hans Død beroede i Stats­anstalten til Sikkerhed for et af ham optaget Laan, statu­eredes det navnlig af Hensyn til Ægtefællernes i Forsikrings­begæringen udtalte Vilje, uanset den omtalte Bestemmelse i Policen, at Enken og ikke Boet, i hvilket Arv og Gæld var fragaaet, var berettiget til Forsikringssummen 86
- I et Tilfælde, hvor der under Sagen var Enighed om, at en mod Ulykkestilfælde forsikret Gaardfæster var død ved, at han, der var paa Jagt og havde anskudt en Hare, havde knust dens Hoved med Bøssekolben, hvorved Kolben var knækket, det i Bøssen til­bageværende Skud gaaet af og havde ramt ham i Underlivet, statu­eredes det, at dette Afdødes Forhold maatte anses som grov Uagtsomhed; Forsikrings­selskabet derfor frifundet 202
- I et Tilfælde, hvor en mod Ulykkestilfælde forsikret Læge en Aften fandtes liggende bevidstløs hen over nogle løse Sporvejsskinner og 2 Dage senere døde uden at være kommen til Bevidsthed, saa­ledes at der som Døds­arsag anførtes Hjerneblødning i Forbin­delse med Aareforkalkning, tilkendtes der ikke hans Enke nogen Erstatning efter Policen. Det maatte anses oplyst, at Afdøde led af en alvorlig kronisk Sygdom, der gjorde ham stærkt disponeret til Hjerneblødning, samt at et Fald vilde have været ude af Stand til at fremkalde en Hjerneblødning, saafremt Sygdommen ikke havde været tilstede. Udtalt, at selv om det er antageligt, at den Hjerneblødning, der bevirkede Døden, er fremkaldt ved, at han er snublet og faldet over Skinnerne, kan Faldet dog herefter ikke anses som Aarsag til hans Død i den i Forsikrings­kontrakten om­handlede Forstand 242
- I et Tilfælde, hvor en Kvinde ved at skære en Ligtorn havde paa­draget sig en Blodforgiftning, der medførte hendes Død, dødmtes det Selskab, i hvilket hun var ulykkesforsikret, til at betale Er­statning, idet det ansaas for konstateret, at det var et Ulykkes­tilfælde, der havde bevirket hendes Død, og der ikke fandtes Føje til at antage, at hun skulde have udvist nogen Uagtsomhed, eller til at bringe Bestemmelserne i Forsikrings­betingelserne om Be­skadigelser, paaførte med Vedkommendes fri Villie eller ved kirur­giske Operationer til Anvendelse paa det foreliggende Tilfælde . . . 297
- Et Ulykkesforsikrings­selskab tilpligtet at betale Erstatning til en Mand, der efter at have forløftet sig havde faaet Brok. Der an­toges at være tilvejebragt Formodning for, at selve Brok­skaden først var sket efter og som Eølge af Forløftelsen, og Bevis for, at Skaden ikke desto mindre skyldtes Omstændigheder, der laa uden­for Selskabets Risiko, ansaas ikke at være ført af dette 408
- En Købmand havde tegnet en Livsforsikring med Udbetaling i le­vende Live, der ved hans Død skulde udbetales til hans Arvinger. I hans Dødsbo, hvor Arv og Gæld ikke blev vedgaaet, opstod der Tvist, om Policen skulde udleveres hans Hustru og Barn, eller om den tilhørte Dødsboet. Hustruen og Barnet kendte berettigede

Pag.

til at erholde Policen udleveret, da det efter Sagens Oplysninger maatte antages, at Forsikringen var tegnet som en Forsørgelse for Forsikringstagerens Hustru og eventuelle Livsarvinger, og da dette ogsaa maatte anses tilstrækkelig tydelig udtalt i Policen... 488

Forsøg.

En Tiltalt, der blev antruffen udenfor en Køkkendør sammen med en Medtiltalt i Besiddelse af Redskaber til Indbrud, dømt for Forsøg paa groft Tyveri..... 278

Forudsætning.

En Fabrikant, der havde erholdt Patent paa en vis Anordning ved Cementskorstene, havde til en Entreprenør overdraget sin Patentret for et vist Landomraade mod en halvvaarlig Minimumsafgift. Fabrikanten tiltransporterede atter sin Ret til Afgiften til en Bank, og fik Entreprenørens skriftlige Indvilgelse i at indbetale Afgiften til Banken. Da Entreprenøren efterat have betalt i Halvaarsafgift til Banken sagsøgte til Betaling af de følgende, fremsatte han for Højesteret den Indsigelse, at da Justitsministeriet i Skrivelse af 30 April 1904 havde udtalt, at Anvendelse af Cement til Skorstene og Skorstenspiber efter Ministeriets Formening ikke kunde anses hjemlet i Bygningsloven for Købstæderne, var Patentet herved sat ud af Kraft, og det var en Forudsætning for hans Betalingspligt, at Skorstenene var lovhjemlede. Entreprenøren dømt, idet der ikke toges Hensyn til denne Indsigelse.... 677

Fuldmagt.

Statueret, at Stillingen som Inspektør ved en mosaik Kirke med dertil knyttede Frihellig, efter Indholdet af vedkommende Disposition kunde beklædes af en i Tyskland bosat Kvinde, der havde givet sin her bosatte Broder Fuldmagt til at repræsentere hende. 197

Gader.

Efterat en privat Vej i Randers i Henhold til den kommunale Vedtægt af Byraadet var erklæret for offentlig Gade, sagsøgte et Dampbrænderi som Ejer af et under Gaden inddraget Areal Byraadet til Erstatning herfor. Udtalt, at hvad enten Arealet, før Vejen erklæredes for offentlig, havde været henlagt til Vej eller ej, tilkom der ifølge Grundloven, jfr. Lov 26 Maj 1868 § 21, smh. med Lov 14 December 1857 § 10, Brænderiet Erstatning. Det eventuelle Tabs Størrelse henvist til Afgørelse ved uvillige Mænds Skøn..... 368

En Overenskomst mellem Københavns Kommune og Statsbanerne i Anledning af nye Statsbaneanlæg i og ved København om, at Kommunen skulde udlægge Areal til en Gade mod bl. a., at Statsbanerne ligesom de øvrige Lodsejere deltoge i Bekostningerne ved Gadens Anlæg efter Bestemmelserne i Lov 14 December 1857, forstaaet saaledes, at Statsbanerne ved denne Overenskomst havde paataget sig en selvstændig Bidragspligt, og det fandtes

Interesse at undersøge, i hvilket Omfang Loven af 1857 afgav Hjemmel for Bidragspligt i det foreliggende Tilfælde, hvorfor Statsbanerne allerede af denne Grund blev tilpligtede at yde Bidrag til Anlæget	633
--	-----

Gaver.

Spørgsmaal, om der forelaa en fuldbyrdet Gave i et Tilfælde, hvor en Grosserer havde skænket sin Forlovede et Fortepiano Juleaften 1903, og hvor Fortepianoet var forbleven i hans Besiddelse til hans den 1 November 1905 indtraadte Fallit. Dette efter Omstændighederne antaget	490
--	-----

Gentagelsesvirkning.

En Gæstgiver dømt for 3dje Gang begaaet Forseelse under Henvi- ning til en Vedtagelse af Bøde med Virkning som Dom for 2den Gang begaaet Forseelse uanset en senere Vedtagelse af Bøde med Virkning som Dom for 1ste Gang begaaet Forseelse	141
En tidligere for Uterlighed straffet Røgter, der havde behandlet et 4aarigt Pigebarn uterligt, anset efter § 176, jfr. 173, og Straffen fastsat efter midl. Strfl. § 3 og 5	337
En ved Dom for Hasardspil mulkeret Tiltalt, der efter Dommen havde vedtaget en Bøde paa 200 Kr. for samme Forhold, anset for tredje Gang begaaet Forseelse.....	366

Grosserere.

Grosserer-Societetets Komité og Københavns Bedømmelses- og Vold- giftsudvalg for Foderstofhandelen, som i Anledning af, at der var sket Opslag paa Børsens sorte Tavle om, at en Grosserer havde nægtet at efterkomme en af Udvalget afsagt Voldgiftskendelse, sagsøgte af ham til at nedtage Opslaget og betale en Erstatning af 100000 Kr., frifundne	116
--	-----

Handel.

En Fabrikant og Handlende i Randers, der havde anmodet et Firma i Berlin om at tilsende ham som Prøve 10000 Stk. Glødenet over- ensstemmende med et indsendt Prøvenæt, tilpligtet — skønt Næt- tene i Henseende til Længde ikke kunde betragtes som kontrakte- mæssige — at betale dem, da han ikke kunde anses rettidigt at have reklameret	649
Spørgsmaal om Opgørelse af et Handelsmellemværende mellem en Grosserer i København og en Købmand paa Island ..	717

Hasardspil.

En tidligere for Hasardspil mulkeret Opvarter, der fremlejede en af ham lejet Lejlighed til en anden Opvarter, vidende om, at Lo- kalerne benyttedes til Hasardspil, anset efter Fdg. 6 Oktober 1753 § 3, se endvidere Gentagelsesvirkning	366
---	-----

Hjemvisning.

En Sag hjemvist til Tilvejebringelse af en Rottingattest i Henhold til midl. Strfl. § 5.....	299
Forinden en bornholmsk Sag angaaende Vold og Fornærmelse mod Medlemmer af et Politikorps endelig paakendtes, fandtes det fornødent, at der tilvejebragtes Oplysning dels om, hvilken Myndighed der i Almindelighed tilkommer Medlemmerne af Politikorpset, og dels om de ved den paagældende Lejlighed optraadte Medlemmer havde fungeret i Medfør af en dem særlig tillagt Bemyndigelse.....	551

Hæleri.

En oftere straffet Kvinde dømt bl. a. for Hæleri.....	20
En ofte straffet Tiltalt, der solgte en stjaalen Cykle for en Medtalt, dømt, skønt han ikke vilde indrømme, at han var paa det Rene med, at Cyklen var stjaalen, for Hæleri under Hensyn til, at han efter Aftale med den Medtaltte skulde have Halvdelen af Købesummen, samt ved Salget foregav, at Cyklen var hans egen, og søgte at bestyrke dette Anbringende.....	276
En ofte straffet Person dømt som Hæler med Hensyn til et Ur med Kæde i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis.....	292
En Tiltalt, der med en Medtaltalt havde delt Indholdet af en af denne ranet Pengepung, anset efter § 288.....	472
En Tiltalt anset efter § 288 for i mange Gange af nogle Drengte at have tilforhandlet sig Metal, derunder Blyrør og Messinggods...	585
En Tiltalt dømt som Hæler i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis med Hensyn til en Cykle.....	592
En Tiltalt, der havde modtaget et stjaalet Ur til Foræring, dømt for Hæleri.....	723

Hundeloven.

I et Tilfælde, hvor en stor Hund havde væltet en gammel Dame omkuld, saa at hun faldt ned i en Grøft og paadrog sig et Brud af Laaret, der gjorde hende til Invalid for bestandig, dømtes Hundens Ejer i Medfør af Lov 12 April 1889 § 8 til at betale hende en Erstatning af 2064 Kr. 40 Øre.....	45
--	----

Hævd.

I en Sag, hvorunder en Gaardejer paastod Færdselsret ad Vej over en anden Gaards Jorder til en til hans Gaard hørende Englod, og hvorunder var ført en Række Vidner til Bevis for Hævd gennem Alderstid, ikke anset godtgjort, at den Færdsel, som havde fundet Sted til Englodden, havde været af et saadant Omfang og Stadighed, at der derpaa kunde støttes nogen Færdselsret.....	616
---	-----

Indiciebevis.

En mange Gange straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Sparekassebog og en Blyantsholder.....	4
En 70aarig Mand mod sin Benægtelse dømt efter § 176, jfr. § 173	

	Pag.
og 174 for uterligt Forhold mod Pigebørn i Henhold til de af 3 af disse, efterat de havde fyldt 15 Aar, afgivne Vidnesbyrd i For- ening med de af andre af Pigebørnene, der var ulovfaste Vidner, afgivne Forklaringer	6
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af 2 Køer fra en Mark samt dømt som Gerningsmand for Indbruds- tyveri med Hensyn til en Del Klædningsstykker m. m., hvoraf han fandtes i Besiddelse	8
En fra Strafanstalten i Horsens undvegen Forbedringshusfange mod sin Benægtelse anset for 2 simple og 2 grove Tyverier	25
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tilegnelse af en Hundredekroneseddel i Henhold til de af Bestjaalne og flere Vidner afgivne Forklaringer, der støttedes af Oplysninger om Tiltaltes Pengeforhold	51
En ofte straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Indbrud i Hen- hold til den af en Medtiltalt afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med andre Omstændigheder, bl. a. at hans Hat var funden paa Gerningsstedet	57
En tidligere straffet Tiltalt i Henhold til den af en Medtiltalt afgivne Forklaring og andre Omstændigheder dømt for Tyveri af Nedløbs- rør fra en aflaaet Ligvognsgaard	66
En beruset Tiltalt, der havde antændt en Halmstak ved en Gaard og derved forarsaget Gaardens Brand, dømt efter § 281, 1ste Stk., i Henhold til de af en Del Vidner afgivne Forklaringer	68
Et 17aarigt Regningsbud mod sin Benægtelse dømt efter § 251, jfr. § 37, for at have modtaget og beholdt et Pengebeløb, der af en Fejltagelse blev udbetalt til ham i Stedet for, at han skulde have indbetalt et Beløb af samme Størrelse, i Henhold til den af Ved- kommende, der fejlagtig havde foretaget Udbetalingen, afgivne Forklaring, der støttedes af andre Omstændigheder, navnlig en af Tiltaltes Moder afgiven Forklaring	73
En ofte straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Lommetyveri af et Ur fra en noget beruset Mand	77
En professionel Lommetyv mod sin Benægtelse dømt for Lomme- tyveri af en Portemonnø i Trængsel	127
En ofte straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Sæt Tøj, der fandtes i hans Vadsæk	132
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset skyldig i Mened i Henhold til de af 2 Vidner og 2 i første Instans Medtiltalte afgivne Forkla- ringer	233
En flere Gange for Voldtægtsforsøg straffet Person mod sin Benæg- telse dømt for Voldtægtsforsøg imod en 65aarig Kone i Henhold til den af hende afgivne Forklaring, der støttedes ved Forklarin- ger af Andre, til hvem hun straks havde meddelt det Passerede.	255
En ofte straffet Tiltalt, der solgte en stjaalen Cykle for en Medtil- talt, dømt, skønt han ikke vilde indrømme, at han var paa det Rene med, at Cyklen, var stjaalen, for Hæleri under Hensyn til, at han efter Aftale med den Medtiltalte skulde have Halvdelen af Købe-	

	Pag.
summen, samt ved Salget foregav, at Cyklen var hans egen, og søgte at bestyrke dette Anbringende.....	276
En oftere straffet Tiltalt, der Dagen efterat et Indbrudstyveri hos en Pantelaaner var begaaet, var i Besiddelse af en Del stjaalne Ringe og Smaamønt, hvis Forklaring om at have fundet Genstandene var usandsynlig, og som fandtes i Besiddelse af det ved Tyveriet benyttede Stemmejern, dømt for groft Tyveri	282
En tidligere straffet Tiltalt anset for medskyldig i Indbrud navnlig i Henhold til de af 3 Medarrestanter afgivne Forklaringer.....	289
En tidligere for Falsk straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt efter § 270 og § 268 for i en Præsts Navn at have udfærdiget og underskrevet et stort Antal Breve, der indeholdt Opfordringer til at understøtte en opdigtet Person og dennes Familie, samt et Kautionsbevis	351
En ofte straffet Person mod sin Benægtelse anset for simpelt og groft Tyveri af nogle Genstande fra et Hus, hvis Beboerinde var fraværende	375
To tidligere straffede Tiltalte, der havde været inde i en Trikotageforretning og set paa Halstørklæder og Strømper uden at købe noget, og som, da de kort efter blev anholdte, fandtes i Besiddelse af et omtrent nyt Silkehalstørklæde hver, den ene tillige af et Par omtrent nye Strømper, og som gensidig paaskød hinanden som Hjemmel, dømte for Tyveri	440
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset skyldig i Ran af en Pengepung	472
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset dels efter § 185, dels efter § 168, jfr. 46, se Sædeligheden	480
En oftere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Tyveri af nogle Inventariegenstande, som han fra en Kælder havde sat sig i Besiddelse af og bortført paa en Trækkevogn	588
En Tiltalt mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveri af et Lommeur	599
En oftere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af nogle Pølser	668
En tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Lommetyveri af en Jernbanebillet, se Tyveri (simpelt).....	688

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En ofte straffet Tiltalt dømt dels som Tyv, dels som Hæler med Hensyn til nogle Koster, der fandtes i hans Besiddelse	77
Dette Bevis anvendt med Hensyn til Tyveri af en Kasket; Tiltalte kun anset som Hæler	260
En ofte straffet Tiltalt dømt som Hæler med Hensyn til et Ur med Kæde	292
En oftere straffet Tiltalt dømt mod sin Benægtelse som Hæler med Hensyn til en Cykle	592
En oftere straffet Tiltalt dømt mod sin Benægtelse for 2 Cykletyverier	668

Instans.

Et Forhold paakendt af Højesteret i første Instans i Henhold til Bevilling	17,	533
--	-----	-----

Interessentskab.

Spørgsmaal, om der var kommen en Interessentskabskontrakt i Stand med Hensyn til et Klædeudsalg, der var startet af Ejeren af en Klædefabrik, og til hvilket der leveredes Varer dels af ham, dels af en Grosserer, der førte et vist Tilsyn med Forretningen. Dette ikke anset bevist ved de under Sagen foreliggende Vidneforklaringer og andre Omstændigheder		332
--	--	-----

Island.

En Redaktør dømt for Ærefornærmelser mod en Sysselmand		238
En Sømand frifunden for Sigtelse for Falsk		245
En Redaktør anset for Ærefornærmelser mod en Sysselmand		371
Spørgsmaal om Opgørelse af et Handelsmellemværende mellem en Grosserer i København og en Købmand paa Island		717

Jagt.

En Krybskytte, der blev antruffen med ladet Gevær i en indhegnet Dyrehave, anset for Forsøg paa Tyveri, derimod ikke for Overtrædelse af Jagtloven		389
Tre Tiltalte, hvoraf de to havde Bøsser, den tredje en Sæk, ansete for ulovlig Jagt om Natten		443
En Tiltalt, som en Nat i en Skov havde skudt et Raalam, dømt efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., til en Bøde stor 200 Kr. foruden 50 Kr. i Henhold til samme Lovparagrafs 3dje Stk. samt en Erstatning stor 15 Kr. En Medtiltalt, som under den ulovlige Jagt var forbleven staaende paa en Vej, frifunden, da det ikke kunde anses godtgjort, at han havde gjort sig skyldig i et Forhold, der kunde betragtes som ulovlig Jagt (se iøvrigt under Meddelagtighed, for hvilken han ogsaa blev frifunden)		613

Jernbaner.

Spørgsmaal om Statsbanernes Bidragspligt til Gadeanlæg til Københavns Kommune, se Gader		633
---	--	-----

Kaution.

I et Tilfælde, hvor en Grosserer havde opnaaet den københavnske Akkordforenings Bistand til Opnaaelse af en Akkord med Kreditorerne, og hvor Debitor, efterat Akkorden, der gik ud paa at betale Kreditorerne 56 pCt. i 4 Rater, mod at 2 Kautionister indstod for Debtors Forpligtelser, dog ikke udover et Beløb af 2000 Kr., var bleven stadfæstet af Akkordforeningen, undlod at betale den 1ste Rate, da den forfaldt, og en Henvepdelse til Kautionisterne om at indfri Kautionen viste sig forgæves, hvorefter Akkordforeningen foranledigede Debtors Bo taget under Konkursbehandling og anlagde Sag mod Kautionisterne til Indfrielse af		
---	--	--

Kautionen, udtaltes det, at det ifølge Kautionsforpligtelsens Indhold paahvilede Kautionisterne efter den derom skete Henvendelse til dem at indfri deres Kaution, og Kautionisternes saaledes indtraadte Forpligtelse kunde ikke være bortfalden ved, at Kreditorerne senere paa Grund af, at saavel Hoveddebitor som Kautionisterne havde misligholdt deres Forpligtelser, ikke havde villet yde Hoveddebitor længere Henstand, men var skredne til Retsforfølgning ved at fremkalde Konkursbehandling af Hoveddebitors Bo. Kautionisterne derfor dømte til at betale Kautionsbeløbet . . . . .

165

En Vingrosserer, som havde kautioneret for et Beløb, som en Person havde laant af sin Svigermoder til Etablering af en Restauration, dømt til at betale dette Beløb til Debitors Svoger, til hvem Svigermoderen havde transporteret sin Fordring, idet der ikke toges Hensyn til Kautionistens Indsigelse mod Kautionens Ikrafttræden eller hans Paastand om dens Bortfald eller til hans Anbringende om, at Restaurationen i Virkeligheden blev drevet for Svigermoderens Regning, saaledes at hun hæftede for den af Debitor stiftede Varegæld til Kautionisten, som derfor havde paa-
staaet denne Gæld bragt i Modregning . . . . .

635

En Elektriker havde med en Sagførers Assistance opnaaet et Laan i en Bank mod Kaution af 6 Mænd, deriblandt hans Svigerfader, mod et af Svigerfaderen udstedt Skadesløsbrev samt mod at Sagføreren dels indestod for Erlæggelse af Afdragene ifølge Skadesløsbrevet, dels som simpel Kautionist indestod for, at Banken intet Tab skulde lide. Sagføreren modtog af Banken Gælds brevet og Skadesløsbrevet for at besørge dem underskrevne bl. a. af Svigerfaderen, overgav Dokumenterne til Elektrikeren, modtog dem tilbage af ham i underskreven Stand og leverede dem til Banken. Senere viste det sig, at Svigerfaderens Navn falskelig var underskrevet af Elektrikeren.

Under den mod Sagføreren af Banken anlagte Sag til Betaling af forfaldne Afdrag paa Skadesløsbrevet dømtes Sagføreren, idet Overretten udtalte, at Banken, der modtog Dokumenterne tilbage fra Sagføreren i formel Orden, havde været berettiget til at gaa ud fra, at de ogsaa reelt var i Orden, og Ansvar for, at dette dog ikke var Tilfældet, maatte paahvile Sagføreren, hvis Kautionsforpligtelse overfor Banken med Hensyn til Skadesløsbrevet derfor ikke kunde være bortfalden ved det begaaede Falsum (Forbehold) . . . . .

674

En Ekviperingshandler havde ved en Akkordforenings Bistand opnaaet en Akkord med sine Kreditorer paa 40 pCt. at erlægge i 4 Rater, og en af hans Venner forpligtede sig paa en af Akkordforeningens Blanketter til at indestaa som Kautionist overfor denne med et vist Beløb for 4de Rate. Ekviperingshandleren overholdt kun Akkorden med Hensyn til de to første Rater, og blev derfor erklæret fallit. Da Kautionisten af Akkordforeningen sagsøgte til at indfri Kautionen, frifandttes han, idet der gaves ham Medhold i, at han ved Tilføjelsen af Ordene for 4de Rate havde tilsigtet en Begrænsning af sit Ansvar . . . . .

Kirker.

- En Kirketiendeer, som efterat have vægret sig ved at efterkomme et Provstesyndes Udsættelse om Kirkens Udvidelse samt et af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet i Henhold til Kirkesynsloven af 19 Februar 1861 § 4 givet Paabud om Udvidelsen, af vedkommende Stiftsøvrighed sagsøgte til at foretage denne, frifunden, da der ikke af Udtrykkene i det oprindelige Skøde kunde udledes nogen Forpligtelse for Tiendeereren, der gik videre end en forsvarlig Vedligeholdelse af Kirken, og da der ikke i Lovgivningen fandtes nogen Hjemmel til at paalægge ham en saadan videregaaende Forpligtelse 121

Klagemaal (falsk).

- En Skræddermester, der i 2 Skrivelser til Justitsministeriet havde fremsat ugrundede Beskyldninger mod en Politimester og en Politiasistent, frifunden, da det af Hensyn til, at han havde paaberaabt sig Hjemmelsmænd, som han ifølge sin Forklaring ansaa for troværdige, i Forbindelse med, hvad der af Sagen fremgik om hans mentale Tilstand, fandtes betænkeligt at antage, at han havde været sig sine Klagemaal Urigtighed bevidst 114

Kloaker.

- Spørgsmaal om, hvorvidt Københavns Magistrat var bunden ved en af Sogneraadet i Brøndshøj før Indlemmelsen med en Del Grundejere truffen Overenskomst om Kloakforholdene 686

Kompetence.

- Om et Automobilselskabs Forretningsudvalgs Kompetence til at opsigge en Driftsdirektør, se Kontrakt 386

Konfiskation.

- En omløbende Uldhandler anset med Konfiskation dels af de af ham omførte Varer, hvoraf nogle vare laante af en anden Uldhandler, dels af en i hans Logi forefunden Pakke Uld- og Bomuldsvarer 168
- Opraab, der opfordrede Soldater til Ulydighed mod Overordnede, konfiskerede 400

Konkurs.

- Spørgsmaal i et Konkursbo om Fortrinsretten til Provenuet af noget ved frivillig Auktion solgt underpantsat Løsøre, se Pant 135
- Spørgsmaal, om der forelaa en fuldbyrdet Gave i et Tilfælde, hvor en Grosserer havde skænket sin Forlovede et Fortepiano Juleaften 1903, og hvor Fortepianoet var forbleven i hans Besiddelse til hans den 1 November 1905 indtraadte Fallit. Dette efter Omstændighederne antaget 420
- Efterat der af en Kreditor var indgivet Begæring om en Møbelhandlers Konkurs, flyttede denne til en anden Jurisdiktion, og Skifteretten betragtede sig derefter som inkompetent til at tage Boet under Konkursbehandling. Udtalt, at det maatte følge af Bestemmelserne i Fdg. 21 Juni 1793 § 1, jfr. Konkurslovens § 50, saaledes som denne er affattet efter Lov 15 April 1887, at Skifterettens Kompetence ikke var berørt ved Flytningen 672

Kontrakt.

- Spørgsmaal, om der var kommen en Interessentskabskontrakt i Stand med Hensyn til et Klædeudsalg, se Interessentskab 382
- Et Automobilselskab havde ved Kontrakt antaget en Driftsdirektør paa Vilkaar, at saafremt Selskabet opsigde ham til Fratræden tidligere end et vist Tidspunkt, var Selskabet pligtigt at afkøbe ham hans Aktier til pari. Da Selskabets Forretningsudvalg opsigde ham og han forbeholdt sig sin Ret efter Kontrakten, gjorde Bestyrelsesraadet gældende, at Forretningsudvalget efter Lovene havde savnet Beføjelse til at opsigde ham. Udtalt, at selv om dette var Tilfældet, maatte Selskabet anses bundet, idet Direktøren, efter hvad der var passeret efter Opsigelsen, maatte være berettiget til at betragte det som givet, at Opsigelsen havde Bestyrelsesraadets Billigelse. Selskabet derfor dømt 386

Konventionalbøde.

- En Handelsrejsende, der i en Kontrakt med et Aktieselskab havde forpligtet sig til, saafremt han maatte fratræde sin Stilling i Selskabet, i 5 Aar efter Udtrædelsen ikke at deltage hverken aktivt eller passivt i nogen med Selskabets nuværende Fabrikvirksomhed konkurrerende Forretning, saaledes at Overtrædelse heraf skulde medføre en Konventionalbøde, og som kort efter at være fratraadt sin Stilling tog Plads som Rejsende i en med Selskabet konkurrerende Virksomhed, dømt til at betale Bøden 250

Kost og Tøring.

- Kost og Tøring tillagt en mødende Indstævnt 101

Kumulation.

- To Sager paakendte under ét i Henhold til Bevilling 638

Kunstsnerret.

- Spørgsmaal om, hvorvidt en Porcellænskaffekande kunde betegnes som et Kunstværk, se Eneret 212

Køb og Salg.

- En jysk Landslagter, som havde paataget sig til en københavnsk Grosserer i ca. 11 Uger at levere ugentlig 20 prima Lam til en Pris af 47 Øre pr. Ø, ophørt med Leverancen bl. a., fordi Prisen ved 3die Levering for 14 Lams Vedkommende af Grosserereren, som paastod, at Lammene var ukontraktsmæssige, kun var beregnet til 41 Øre pr. Ø. Da Landslagteren efter sidste Levering havde tilskrevet Grosserereren om at tilbagesende nogle Kasser til næste Lammeleverance, fandtes Landslagteren at have afskaaret sig fra at træde tilbage fra Overenskomsten, og tilpligtedes at betale Erstatning. 540
- En Grosserer, der havde forhandlet med en anden Grosserer om at levere denne Reklameskilte, ikke ved denne Forhandling eller ved Medkontrahentens Opræden godtgjort at have modtaget nogen

	Pag.
endelig Bestilling paa Levering af Skiltene eller at være berettiget til at faa sine direkte Udgifter til Skiltene godtgjorte.....	547
En Fabrikant og Handlende i Randers, der havde anmodet et Firma i Berlin om at tilsende ham som Prøve 10,000 Stk. Glødenæt overensstemmende med et indsendt Prøvenæt, tilpligtet — skønt Nættene i Henseende til Længde ikke kunde betragtes som kontraktmæssige — at betale dem, da han ikke kunde anses rettidig at have reklameret.....	649
En Sælger, der havde garanteret en Hingst fri for skjulte Fejl og reel i enhver Henseende, sagsøgte af Køberen til Handelens Tilbagegang, fordi Hingsten kort efter Leveringen viste sig at lide af Staldkrampe. Sælgeren frifunden, idet Køberen ikke ansaa at have ført Bevis for, at Hingsten allerede, da den solgtes, led af Staldkrampe, og idet Køberen efter de under Salgsforhandlingerne faldne Udtalelser om Hestens Fejl havde haft særlig Opfordring til forinden Handelens Afslutning at søge oplyst, om Fejlen var Staldkrampe	710

Landboforhold.

En Ejer af en Gaard, der efterat være bleven Ejer af endnu en Gaard, drev denne uden at opretholde den som selvstændigt Avlsbrug, anset efter Fdg. 6 Juni 1769 § 5, jfr. Pl. 7 Juni 1806, med en aarlig Bøde til Statskassen, indtil Gaarden, forsynet med Beboere og Besætning, genoprettes som selvstændigt Avlsbrug.....	163
---	-----

Lejeforhold.

I et Tilfælde, hvor en Ejer paa Grund af, at en Lejer af nogle Lokaler til Mejeribrug og Beboelse først den 25 Juli 1903 havde betalt den d. 21 s. M. forfaldne Lejeafgift, i Henhold til Bestemmelserne i Lejekontrakterne havde paastaet Lejemaalene forbrudte, og Lejeren pligtig at betale ét Aars Leje i Erstatning for Misligholdelse, blev Lejeren frifunden, da han — under Hensyn til, at han tidligere gentagne Gange havde betalt Lejeafgift én eller flere Dage efter de vedtagne Forfaldstider, uden at Ejeren havde tilkendegivet, at han lagde Vægt paa, at Afgiften blev erlagt nøjagtig til Forfaldstid, og under Hensyn til det Forhold, der i det hele gennem en længere Aarrække havde bestaaet mellem Parterne — fandtes at have Føje til at gaa ud fra, at en saa kortvarig Overskridelse af Forfaldstiden som den anførte ikke vilde blive betragtet som en Misligholdelse, der kunde drage de omspurgte Følger efter sig.....	628
Medens en Sag angaaende Betaling af skyldig Husleje verserede for Overretten og forinden den en Tægtedag, da Lejeren var udebleven, blev indladt til Paakendelse med Paastand om Dom overensstemmende med den oprindelig nedlagte Paastand, var den skyldige Husleje betalt af Lejeren, hvorfor denne, som havde erhvervet Bevilling til for Højesteret at fremsætte denne nye Indsigelse, og som godtgjorde dens Rigtighed, blev frifunden.....	651

I et for 50 Aar gældende Lejeforhold om et til en Gaard hørende Stykke Englod havde Lejerne ikke rettidig betalt Lejeafgiften, hvorfor Ejeren i Henhold til Bestemmelse i Lejekontrakten paastod denne forbrudt. Statueret, at der ikke forelaa mora fra Lejernes Side, da der ikke paa Gaarden fandtes nogen, der med bindende Virkning for Ejeren, som fornylig havde købt Gaarden, kunde modtage Afgiften, og da Lejerne — mod hvis Benægtelse det ikke var godtgjort, at de var vidende om Ejerens Bopæl — under disse Omstændigheder var berettigede til at afvente en nærmere Henvendelse fra rette Vedkommende, inden de gjorde Skridt til at berigtige Afgiften 658

Logerende.

Antaget, at en Bagerjomfru, der havde frit Ophold og en maanedlig Løn hos Bageren, ikke kunde betegnes som Logerende i Relation til Pl. 6 Februar 1816 § 2..... 105

Letterl.

En Handlende, der i forskellige københavnske Blade havde indrykket en Annonce om, at enhver, der udklippede Annoncen og afleverede den samtidig med at købe nogle nærmere angivne Varer hos ham, fik Ret til at deltage i en Gættekonkurrence om, hvor mange udklippede Annoncer ialt var afleverede, saaledes at de ti, der gættede nærmest det rigtige Tal, erholdt hver et af ham indkøbt Kvart- eller Ottendedelsklasselod — anset for Overtrædelse af L. 6 Marts 1869 § 2, 1ste Stk. og § 3, 1ste Stk. med en Bøde af 1000 Kr. 536

Læger.

En Læge, der efter at have tilset en uheldbredelig syg Dame paa Landet, paa hendes Opfordring vedblev at aflægge hende Besøg efter hendes Indflytning til Byen, hvor hun havde en fast Huslæge, og hvor hans Virksomhed alene bestod i at yde hende Trøst og Opmuntring, anset berettiget til Lægehonorar. Udtalt, at der efter hvad der var oplyst om Patientens økonomiske Stilling og det især vigtigt foreliggende ikke var Grund til at blive staaende ved de i Fdg. 4 December 1672 § 10 og Pl. 14 Maj 1813 foreskrevne Minimumstakster 215

Løsgænger.

En Tiltalt, hvem der var givet Tilhold om at møde paa Politikamret hver Lørdag Morgen Kl. 9, og som efterat have indfundet sig en Lørdag og ventet i længere Tid gik sin Vej og derpaa udeblev de 3 paafølgende Lørdage, fordi han havde Arbejde, som han ikke vilde forlade, anset efter den vestindiske Anordning af 24 Oktober 1879 § 6..... 76
Straf herfor idømt..... 101, 139, 278

Meddelagtighed.

§ 54 citeret i et Tilfælde, hvor 2 Brødre havde udfærdiget og hævet en falsk Check, se Falsk	130
§ 54 citeret med Hensyn til et af 4 Personer i Forening begaaet Tyveri	289
2 Forfattere af Opraab, der opfordrede Soldater til Ulydighed mod Overordnede, og 10 Personer, der havde uddelt Opraabene til Soldater og indkaldte Værnepligtige, ansete efter Straffelov for Krigsmagten § 112, sammenholdt med alm. borgerlig Strfl. § 52 .	400
En Tiltalt, der efter Opfordring af en Tjenestepige af hende havde modtaget Faarekød og Rugbrød, uagtet han var klar over, at de af hende vare frastjaalne hendes Husbond, anset efter § 235, jfr. § 55 (Forbehold).....	464
En Tiltalt, som en Aften tilfældig var truffen sammen med en Medtiltalt paa en Kro, havde efter Medtiltaltes Anmodning og efter nogen Vægring laant Medtiltalte sin Jagtbøsse, forstaaende, at han vilde benytte den til ulovlig Jagt, og ud paa Natten ladet sig overtale af Medtiltalte til at gaa med ham, uden at der mellem dem aftaltes nogen Plan om at drive Jagt i Forening eller noget om Jagtudbyttets Fordeling, og blev staaende paa en Vej, medens Medtiltalte gik ind i Skoven og skød et Raalam. Tiltalte frifunden, da det ikke kunde anses godtgjort, at han selv havde gjort sig skyldig i et Forhold, der kunde betragtet som ulovlig Jagt, og da der manglede Føje til at anse ham med Straf for Meddelagtighed i den af Medtiltalte begaaede Forseelse (Overretten havde anset ham skyldig i Meddelagtighed, jfr. Strfl.s § 48.)	613
To Personer, som ikke havde deltaget i en Voldshandling og ikke heller herom med Voldsmanden havde truffet Aftale, men kun været tilstede under Sammenstødet, frifundne	624
En Tiltalt, der havde truffet Aftale med 2 Medtiltalte om at stjæle 4 Cykler, der ogsaa blev stjaalne af de Medtiltalte, anset efter § 230, 1ste Stk., jfr. § 54.....	723

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Boelsmand og hans Hustru, der for Retten havde forklaret, at en Person, der var forlovet med deres Datter, havde købt en Cyklelygte, som han i Virkeligheden havde stjaalet, anset efter § 146	22
En Tiltalt, der efter at have indgaaet en Handel om sin Ejendom enedes med Køberen om at hæve Handelen, sagsøgte derefter af Køberen til i Henhold til et Løfte, han skulde have afgivet, at betale et Beløb i Erstatning for Ophævelsen af Handelen. Sagen blev gjort afhængig af Tiltaltes Ed, og Eden aflagt af ham. Tiltalte mod sin Benægtelse ved de af 2 Vidner og 2 i første Instans Medtiltalte afgivne Forklaringer anset overbevist om at have fremsat og beediget Benægtelsen af Løftet mod bedre Vidende og dømt efter § 150 til 3 Aars Tugthus.....	233

Militære Forbrydelser.

- 2 Forfattere af Opraab, der opfordrede Soldater til Ulydighed mod Overordnede, og 10 Personer, der havde uddelt Opraabene til Soldater og indkaldte Værnepligtige, ansete efter Straffelov for Krigsmagten § 112 smh. med alm. borgerlig Strfl. § 52 400
- Forfatteren af et lignende Opraab anset efter de samme Straffebestemmelser 405

Modregning.

- En Vingrosserer, som havde kautioneret for et Beløb, som en Person havde laant af sin Svigermoder til Etablering af en Restauration, dømt til at betale dette Beløb til Debtors Svoger, til hvem Svigermoderen havde transporteret sin Fordring, idet der ikke toges Hensyn til Kautionsistens Anbringende om, at Restaurationen i Virkeligheden blev drevet for Svigermoderens Regning, saaledes at hun hæftede for den af Debitor stiftede Varegæld til Kautionsisten, som derfor havde paastaet denne Gæld bragt i Modregning 635

Mora.

- I et Lejeforhold angaaende nogle Lokaler til Mejeribrug og Beboelse var Lejen først betalt 4 Dage efter Forfaldstid. Statueret at dette ikke kunde medføre Forbrydelse af Lejemaalet. (Se under Lejeforhold) 628
- Medens en Sag angaaende Betaling af skyldig Husleje verserede for Overretten og forinden den en Tægtedag, da Lejeren var udebleven, blev indladt til Paakendelse med Paastand om Dom overensstemmende med den oprindelig nedlagte Paastand, var den skyldige Husleje betalt af Lejeren, hvorfor denne, som havde erhvervet Bevilling til for Højesteret at fremsætte denne nye Indsigelse og som godtgjorde dens Rigtighed, blev frifunden 651
- I et for 50 Aar gældende Lejeforhold om et til en Gaard hørende Stykke Englod havde Lejerne ikke rettidig betalt Lejeafgift, hvorfor Ejeren i Henhold til Bestemmelse i Lejekontrakten paastod denne forbrudt. Statueret, at der ikke forelaa mora fra Lejernes Side, da der ikke paa Gaarden fandtes nogen, der med bindende Virkning for Ejeren, som fornylig havde købt Gaarden, kunde modtage Afgiften, og da Lejerne — mod hvis Benægtelse det ikke var godtgjort, at de var vidende om Ejerens Bopæl — under disse Omstændigheder var berettiget til at afvente en nærmere Henvendelse fra rette Vedkommende, inden de gjorde Skridt til at berigtige Afgiften 653

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).

- En Betler, der forsøgte at give en Politibetjent, der havde anholdt en Kammerat af ham, en Skalle, anset efter § 100 101
- En Tiltalt, der efterat være idømt en Mulkt af en som Stationsbestyrer fungerende Trafikassistent, havde udvist fornærmelig og voldelig Adfærd imod ham, anset efter §§ 98 og 101 102

En Overretssagfører dømt for Fornærmelser mod Politibetjente efter § 101, jfr. § 39.....	264
En Tiltalt, der havde truet en Havnebetjent med Vold, anset efter § 100.....	326
En Tiltalt, som under og efter et Gadeopløb i Aakirkeby i beruset Tilstand havde raabt op, skældt ud, givet sig i Kamp med og øvet Vold mod Medlemmer af det stedlige Politikorps, anset efter § 100.....	594

Nova.

Bevilling til at fremsætte ny Indsigelse for Højesteret.....	651
Intet Hensyn taget til nye i Henhold til Bevilling for Højesteret fremsatte Indsigelser og Paastand, da vedkommende Appellant maatte være bunden ved sin Procedure i foregaaende Instans...	735

Næringsbrug (ulovligt).

En Tiltalt, der havde drevet Beværtning paa et lejet Borgerskab, anset med Bøde.....	64
En Gæstgiver, der havde udskænket Cognac mod Betaling, skønt han havde tabt Retten til Udskænkning af Brændevin, idømt Bøde.....	141
En Tiltalt, der drev Beværtning paa en Andens Borgerskab, anset efter Næringslovens §§ 75 og 78.....	178
En Gæstgiver, der havde tabt Retten til Brændevinsudskænkning, dømt for 5te Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskænkning..	307
En Tiltalt, der havde drevet Restaurationsforretning i et Forlystelses-etablissement i Henhold til en Bestyrerkontrakt med en Anden, der havde Borgerskab som Værtshusholder, anset for ulovligt Næringsbrug, da han fandtes at have været Deltager i Forretningen paa en Maade, der efter Næringslovens § 4 forudsatte Indehavelse af Restauratør- eller Værtshusholderborgerskab ogsaa for hans Vedkommende.....	445
En Tiltalt, der drev Beværtning paa en Enkes Borgerskab, anset efter Næringslovens §§ 75 og 78, da Tiltalte, som ikke selv havde noget Borgerskab, maatte anses for at være den virkelige Indehaver af Beværtningen.....	608
En Fæstehusmand for sin Virksomhed som Vært i en saakaldet Ungdomsforening dømt for fjerde Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.....	657
En Gæstgiver dømt for 7de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 8te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning.....	725

Nødværge.

En Tiltalt, der efter et Ordskifte med en Gæstgiver havde slaaet Øjet ud paa ham med sin Stok, frifunden. Idet hans Forklaring lagdes til Grund, kunde han, der ikke kunde formode, at Slaget vilde faa saa alvorlige Følger som sket, ikke anses at have overskredet Nødværgerettens Grænser.....	
--	--

Omløben med Varer.

En Kolportør, der under et midlertidigt Ophold i en Købstad havde falbudt Bøger efter et Prøveeksemplar, som han efterlod til Genemsyn og senere efter modtaget Bestilling havde solgt Bøgerne, anset for ulovlig Omløben med Varer, da de Bøger, som han havde ladet tilsende til sit Logi, og som han benyttede til Opfyldelse af de i Byen gjorte Bestillinger, efter Forsendelsernes Omfang maatte antages bestemte til at benyttes paa Stedet ikke alene som Prøveeksemplarer, men tillige til Forhandling eller Opfyldelse af forventede Bestillinger	104
En Tiltalt dømt for 7de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, se tillige Bedrageri (§ 257)	108
En Uldhandler anset for ulovlig Omløben med Varer med Bøde og Konfiskation dels af de af ham omførte Varer, hvoraf nogle vare laante af en anden Uldhandler, dels af en i hans Logi forefunden Pakke Uld- og Bomuldsvarer	168

Opholdspaalæg.

En Tiltalt, der kort efter at have faaet meddelt Opholdspaalæg i 5 Aar, overtraadte dette, ikke meddelt noget nyt Paalæg, idet det udtaltes, at det efter Omstændighederne kunde have sit Forblivende ved, at der ikke ved Overrettsdommen var givet ham nyt Opholdspaalæg	101
Straf idømt for Overtrædelse af et Opholdspaalæg	112
En mange Gange straffet Person straffet for Overtrædelse af Opholdspaalæg og meddelt nyt Paalæg i 5 Aar	271
Opholdspaalæg meddelt en oftere for Betleri straffet Person, der dømtes for Tyveri	498
En Betler dømt for Overtrædelse af Opholdspaalæg og meddelt nyt Opholdspaalæg	513
En Tiltalt anset for Overtrædelse heraf	605

Opsigelse.

Om Gyldigheden af en Opsigelse, meddelt en Driftsdirektør for et Automobilselskab af dettes Forretningsudvalg, se Kontrakt	386
--	-----

Pant.

Efterat en Forpagter havde givet 2 af sine Kreditorer A. og B. Underpant i en Række specificerede Løsseregenstande og senere havde givet et Aktieselskab C. sekundært Underpant i en Del af de samme Genstande, blev der for at undgaa Skyldnerens Konkurs efter Forhandlinger mellem ham og Panthaverne givet Skyldneren Tilladelse til at lade de pantsatte Genstande bortselge ved frivillig Auktion sammen med det ham isvrigt tilhørende ikkepant-satte Løssere. Af Avktionsprovenuet blev det Aktieselskabet C. tilkommende Beløb udbetalt til det, medens det A. og B. tilkom-mende Beløb, da Skyldneren imidlertid var gaaet fallit, blev indbetalt til Fallitboet. Da A. og B. i Boet paastod forlods Dækning af dette Beløb, protesteredes der herimod af C., der paastod de

	Pag.
af A. og B. anmeldte Fordringer kun anerkendte som simple personlige Krav. Antaget, at der ved de ovennævnte Forhandlinger var bleven aftalt eller forudsat som selvfølgeligt, at Avktionskøbesummen for de pantsatte Genstande skulde anvendes til Dækning af Panthavernes Krav, og A. og B.s Paastand derfor taget til Følge	135
Statueret, at der ved en Panteobligation, der kun skulde gælde for det Beløb, som Panthaveren virkelig fik tilgode, allerede ved Pantsætningen opnaaedes Sikkerhed for hele Beløbet, se Auktion	475

Pension.

En ifølge Opsigelse afskediget Politibetjent, der anbragte, at han, medens han var i Politiets Tjeneste, ved et Fald paa Gaden under Udførelsen af sin Tjenestepligt havde paadraget sig en saa alvorlig Knælidelse, at han var bleven fuldstændig uarbejdsdygtig, og som paastod sig kendt pensionsberettiget efter Regulativ af 12 Juni 1863 § 16, 5te Punktum, ikke tilkendt nogen Pension, da det ikke kunde antages, at han under sin Tjeneste var kommen til nogen Skade, der vilde have nødvendiggjort hans Afskedigelse.	89
En Bankkasserer, der skulde tiltræde en Stilling som Direktør i en ny oprettet Bank, fratraadte sin hidtidige Stilling efter en Forhandling med Direktionen, og modtog nogle Dage efter en Skrivelse fra denne, hvori den efter hans Ønske bekræftede, at han var opsagt. Han gjorde derefter Krav paa Pension. Udtalt, at selv om der gaas ud fra, at Direktionen ensidig havde opsagt ham, kunde den stedfundne Opsigelse ikke berettige ham til Pension, idet saadan kun tilkom Funktionærer, som afskedigedes paa Grund af Alder, Svagelighed eller anden dem utilregnelig Aarsag, medens Grunden til, at han opsagdes, var, at han havde bunden sig til at overtage Direktørposten og som Følge heraf forudsattes i en nærmere Fremtid at skulle overtage denne Post, med hvilken han ikke kunde forene Stillingen som Kasserer.....	344

Patent.

Se Varebetegnelser.....	39,	721
Se Forudsætning		677

Plejeborn.

En Kvinde, der i Løbet af 4 Aar havde haft 22 spæde Børn i Pleje, af hvilke 8 døde i hendes Pleje og 1 kort efter at have forladt Plejen, medens 6 ikke trivedes i Plejen, og som sigtedes for at have udsat Børnene for Kulde og Træk, ikke tilbørligt at have sørget for deres Renlighed og Ernæring og ikke i Tide skaffet dem Lægetilsyn, betegnet som en daarlig Plejemoder, men ikke paalagt Ansvar efter Straffelovens § 202, 2det Stk. Derimod anset med Bøde for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten.....	147
--	-----

Polititilhold.

Under en Sag om Overtrædelse af Polititilhold udtalt, at Tilhold om at ophøre med at drive Erhverv ved Utugt ikke er hjemlet

ved den gældende Lovgivning, samt at det, da Tiltalte havde søgt og opnaaet Beskæftigelse som Syerske, hvorved hun uden Skade for det Almindelige tjente et Beløb, der, henset til Syerskers Stilling og Kaar i Almindelighed, maatte anses tilstrækkeligt til hendes Underhold, maatte blive uden Betydning, at hun havde suppleret denne Indtægt ved i sin Fritid at drive Erhverv ved Utugt, hvilket ikke som saadant er noget strafbart Erhverv	454
Overtrædelse heraf	579, 588, 592

Politivedtægter.

En Tiltalt, der havde affyret en Bøsse mod en Anden paa privat Grund, ikke funden overbevist om nogen Overtrædelse af vedkommende Politivedtægt	495
En Gartner, der paa Grønttorvet ved Vendersgade i København havde solgt farvede indenlandske Mahognigrene og Grangrene, frifunden, da Grene i farvet Tilstand ikke kunde anses væsensforskellige fra ikke-farvede Grene	524

Procedure.

En Paastand under en offentlig Sag om, at en Tiltalt kendtes uberettiget til at bruge en Etikette, for hvis Benyttelse han var anset efter Varemærkelovens § 18, jfr. § 12, 2det Stk., henvist til privat Søgemaal, jfr. § 12, 1ste Stk.	567
Intet Hensyn taget til nye i Henhold til Bevilling for Højesteret fremsatte Indsigelser og Paastand, da vedkommende Appellant maatte være bunden ved sin Procedure i foregaaende Instans	735

Processomkostninger.

To Kautionsister, der dømtes til at betale Kautionsbelsøbet, paalagte at udrede Processens Omkostninger i alle Instanser skadesløst	165
---	-----

Processuelle Mulktor.

En Sagfører anset med Bøde for utilbørligt Ophold af Sagen	294
To Sagførere for Underretten mulkterede for utilbørligt Ophold af Sagen	387
Se under Sagførere	547, 628

Pryglestraf.

En tidligere for Uterlighed straffet Tiltalt idømt Tillægsstraf af Rotting for Uterlighed mod et 4aarigt Pigebarn	337
---	-----

Ran.

Se under Røveri	29
En fhv. Gaardejer, som efterat være udsat af sin Fader ved Fogden af en Gaard, som han havde overdraget Faderen ved Købekontrakt, havde bortjaget den af Faderen indsatte Bestyrer og sat sig i Besiddelse af en Del Indbo m. m., som han efter sin Paastand ansaa sig for Ejer af, frifunden for Tiltale for Ran	82
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for at have frataget en Arbejdsmand hans Pengepung, som han havde faaet ham til at fremtage	472

	Pag.
Retsskrivere.	
Statueret, at en Skifteudskrift er tilstrækkelig Legitimation til at raade over en fast Ejendom i Tilfælde af privat Skifte eller Hensidten i uskiftet Bo	418
Retten Pleje.	
Misbilliget, at en Tiltalt havde været underkastet Varetægtsfængsel, uden at nogen Fængslingskendelse var bleven afsagt over ham i Henhold til Koloniallovens § 73.....	76
Misbilliget, at Kontinuationsforligsklage og Kontinuationsstævning vare vedhæftede Underretsakten, og at de isøvrigt med Akten fulgte Dokumenter, der bestod i andet end Indlæg, vare vedhæftede denne	337
Misbilliget, at de med en Auktionsakt fulgte Bilag, forsaavidt de bestod i andet end Indlæg, vare sammenhæftede med disse	427
Misbilliget, at det med Underretsakten fulgte Hefte Dokumenter i Strid med § 4 i Lov af 19 December 1903, indeholdt baade Indlæg og andre i første Instans fremlagte Dokumenter ... 541, 590,	665
Rog.	
Se Sundhedsvedtægter	526
Rømning.	
En Tiltalt, som blev paamønstret som Fyrbøder paa et Dampskib og rømte fra Skibet i New York, dømt efter Sølovens § 298....	538
Røveri.	
En Person, der var sat under Tiltale for Røveri eller Ran for med Vold at have skaffet sig Adgang til et Hus, hvor han tidligere havde boet, men som nu beboedes af andre, og der at have sat sig i Besiddelse dels af et Sengetæppe, som det var hans Hensigt at beholde, indtil han fik udleveret et ham selv tilhørende Tæppe, dels af et Halsbind og 3 Tallerkener, der efter hans Paastand tilhørte ham, anset efter Analogien af § 236 for Besiddelsestagelsen af Sengetæppet, hvorimod der ikke fandtes at kunne paalægges ham Strafansvar for det ham isøvrigt paasigtede Forhold	29
Sagførere.	
En Overretssagfører dømt efter § 274, jfr. § 268 samt efter §§ 203 og 101 og efter § 200, jfr. midl. Strfl.s § 1, 1ste Stk., smh. med § 39	264
En Sagfører anset med Bøde for utilbørligt Ophold af Sagen.....	294
To Sagførere for Underretten mulkterede for utilbørligt Ophold af Sagen	337
En Højesteretssagfører mulkteret for Forhaling af en anteciperet Sag.	547
To Sagførere mulkterede for utilbørligt Ophold af Sagen.....	628
Salør.	
I et Tilfælde, hvor en Kommissionær i Henhold til et af ham affattet Salørbevis forlangte Kommissionssalør af Ejerinden af et	

Hotel, efterat hun havde solgt dette, udtaltes det, at Salærbeviset saavel efter sit hele Indhold som efter Forholdets Natur maatte forstaaes saaledes, at Salæret var betinget af, at Handelen blev indgaaet ved Kommissionærens Medvirken. Da det var oplyst, at han ikke havde ydet nogen Medvirkning af nogensomhelst Betydning, frifandtes Hotelejerinden..... 294

Servituter.

En Villaejer, der sagsøgte af en Nabo for Overtrædelse af nogle Villaservituter, der var paalagte Grundene ved Udparcelleringen fra Hovedejendommen, frifunden, da der ikke antoges at tilkomme Naboen nogen Paataleret..... 466

Sikkerhedsforanstaltninger.

En mange Gange straffet Person, der ofte havde betlet hos sine Slægtninge og, naar han blev afvist, havde udstødt Trusler imod dem, frifunden for Behandling efter Strfl. § 299, da det fandtes betænkeligt at anse Truslerne for alvorlig mente 699

Skatter og Afgifter.

Under en Tvist mellem et Sogneraad og en Skatyder med Hensyn til Forstaaelsen af den i den kommunale Skattelovs § 14 ommeldte Indskrænkning i Retten til Fradrag i Skatten til Opholdskommunen statueredes det, at der ved Fortolkningen af Ordene i Paragrafen [hvad der af den paagældende Indtægt er paalignet ham i Skat i begge Kommuner tilsammen for Opholdskommunens Vedkommende maatte tages Hensyn til den virkelig stedfundne Skatteansættelse og ikke til Kommunens Skatteprocent .. 144

Udtalt, at der ikke i Lov 15 Maj 1908 om Indkomst- og Formueskat til Staten findes Hjemmel til at antage, at Spørgsmaal om Skattepligt skulde være unddraget Domstolens Afgørelse 460

I et Tilfælde, hvor der ved et Testamente var oprettet et Familielegat og indsat en Legatværg, som, da Skiftet paabegyndtes, paa Legatets Vegne vedgik Arv og Gæld, statueredes det, at der ikke vilde være at svare Skifteafgift af Boet..... 470

Spørgsmaal om, hvorvidt et Aktieselskab i København var pligtigt til at svare kommunal Indkomstskat af det til Fornyelsesfondet for faste Ejendomme henlagte Beløb, afvist fra Domstolene, da Overskatteraadets Kendelse, der udtalte, at Henlæggelsen efter det foreliggende ikke fandtes at kunne føres til Afgang som ordinær Afskrivning, maatte antages begrundet paa et Skøn over, i hvilket Omfang Henlæggelse til Fornyelsesfondet kunde komme i Betragtning til Nedsættelse af den skattepligtige Indtægt, og da et saadant Skøn ifølge de paagældende Lovbestemmelser er henlagt til de skattelignende Myndigheder. 518

Udtalt, at Spørgsmaal om, hvorvidt den i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15 Maj 1903 § 6 f bestemte Begrænsning af Aktieselskabers Skattepligt var tilsidesat ved en stedfundne Skatteansættelse, maa anses at henhøre under Domstolens Afgørelse .....

Udtalt, at der ved Beregningen af en Banks skattepligtige Indtægt i Henhold til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15 Maj 1903 § 6 f burde have været fradraget 4 0/0 ikke blot af den oprindelig indbetalte Aktiekapital, men ogsaa af den Sum, hvorved Aktiekapitalen efter Forandring af Selskabets Love senere ved Overførelse fra Reservefondet blev forøget	520
En i Lemvig boende Entreprenør, som udførte Kystsikringsarbejdet paa søndre Limfjordstange, bl. a. i Harbøre Sogn, ikke anset skattepligtig til Harbøre-Engbjerg Kommune som Erhvervskommune, idet hans Arbejde her ikke kunde anses for en Erhvervsvirksomhed, hvortil var knyttet Forretningslokaler	570

Skifte.

I et Tilfælde, hvor der ved et Testamente var oprettet et Familielegat og indsat en Legatværg, som, da Skiftet paabegyndtes, paa Legatets Vegne vedgik Arv og Gæld, statueredes det, at der ikke vilde være at svare Skifteafgift af Boet	470
---	-----

Skøn.

Erstatning for et til offentlig Gade inddraget Areal henvist til Afgørelse ved uvillige Mænds Skøn	368
--	-----

Stempelvæsen.

Et dansk Brandforsikringsselskab, der havde indgaaet Genforsikringskontrakter med udenlandske Selskaber, ikke anset pligtig til at stemple Kontrakterne, da Stempelovens § 55, der efter sin Ordlyd omfatter deslige Dokumenter, udtrykkelig betinger Stempelpligten af, at Forsikringen er tegnet her i Landet, medens i nærværende Tilfælde Forsikringerne maatte anses tegnede i Udlandet	894
--	-----

Straffens Bortfald.

Den af et 17aarigt Regningsbud efter § 251, jfr. § 37, forskyldte Straf bortfalden i Medfør af § 58 af Hensyn til det Varetægtsfængsel, som Tiltalte efter Dommens Afsigelse havde været underkastet	73
En for Vold mod sit Mandskab tiltalt Skibsfører, der ved en skotsk Ret var idømt 60 Dages Fængsel, ikke idømt yderligere Straf her	98
En efter § 238 forskyldt Straf bortfalden i Medfør af § 58	472

Straffens Udmaaling.

En Tiltalt anset for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 4 Aar	77
---	----

Strafferetsplejen.

Efterat en Tiltalt ved Under- og Overretten var bleven idømt Til lægsstraf efter § 64 for et af ham tilstaaet, inden den ham sidst overgaaede Tyvsdom begaaet Tyveri, blev Sagen af Højesteret forsaavidt afvist fra Underretten, da Tiltalte allerede under den	
--	--

Pag.

tidligere Sag havde været sigtet for det ommeldte Tyveri, i hvilket han ikke ved Dommen blev anset skyldig 173

Strafnedsettelse.

En 17aarig Tiltalt dømt efter § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, smh. med §§ 87 og 21, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage 50

Sundhedsvedtægter.

En Viktualiehandlerske, der i sin Butik havde anbragt et Opslag om, at alle Grise, som parteredes og forhandlede i Forretningen, ekstrakontrolleredes og undersøgtes mikroskopisk af en Dyrlæge, og vedkommende Dyrlæge, der i et Blad havde indrykket et Avertissement om, at han foretog Trikinundersøgelser bl. a. hos Viktualiehandlersken, ansete ved Opslaget og Avertissementet, der var bestemte og egnede til at bibringe Publikum den Opfattelse, at det af Viktualiehandlersken forhandlede Svinekød og Flæsk anbefaledes som trikinundersøgt, at have overtraadt Bekendtgørelse af 6 Marts 1905 om Tillæg til Sundhedsvedtægten for København og idømte Bøder 81

Ejeren af et Kalkværk i Frederikshavn dømt for Overtrædelse af og tilpligtet at efterkomme et ham af Sundhedskommissionen i Henhold til den lokale Sundhedsvedtægt givet Tilhold om at træffe saadanne Foranstaltninger, at Beboerne af de omliggende Ejendomme ikke blev forulempede af Røgen fra Kalkværket 526

Sædeligheden (Forbrydelse imod).

En 70aarig Mand mod sin Benægtelse dømt efter § 176, jfr. §§ 173 og 174, for uterligt Forhold mod Pigebørn i Henhold til de af 3 af disse, efterat de havde fyldt 15 Aar, afgivne Vidnesbyrd i Forening med de af andre af Pigebørnene, der var ulovfaste Vidner, afgivne Forklaringer 6

En flere Gange for uterligt Forhold mod Børn dømt Person, der paa uterlig Maade havde befølt et 4aarigt Pigebarn, anset efter § 176, kfr. § 173, smh. med § 39, under Hensyn til en af Overlægen paa en Sindssygeanstalt efter forudgaaende Observation afgiven Erklæring 43

En Tiltalt, der ca. 4 Gange havde haft Samleje med sin Kæreste, skønt han var paa det Rene med, at han led af Gonorrhoe, anset efter § 181; det henstod som uafgjort, om Kvinden, der fandtes lidende af Gonorrhoe, var bleven smittet ved Samleje med Tiltalte 201

En flere Gange for Voldtægtsforsøg straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Voldtægtsforsøg imod en 65aarig Kone i Henhold til den af hende afgivne Forklaring, der støttedes ved Forklaringer af Andre, til hvem hun straks havde meddelt det Passerede 255

En Fader, der havde behandlet 4 af sine Døtre uterligt, havde forsøgt Samleje med 2 af dem — for den enes Vedkommende, medens hun sov — og havde besvangret en tredje, medens hun sov,

	Pag.
anset efter §§ 161 og 170, begge §§ tildels sammenholdte med § 46, og efter § 176, jfr. § 161, med 8 Aars Tugthus.....	285
En 19aarig Tiltalt, der havde behandlet et 7aarigt Pigebarn i høj Grad uterligt, dømt betinget efter § 176, jfr. § 173	308
En Husejer, med hvis Billigelse en Del Lejligheder i hans Ejendomme, i hvilke der tidligere havde været Bordel, udlejedes til Kvinder, der vilde benytte Lejlighederne til deri at drive Utugt som Erhverv, og en Kvinde, der havde forestaaet Udlejningen og af og til gaaet de nævnte Kvinder tilhaande, frifundne for Tiltale efter midl. Strfl. § 4 og Lov ^{no} / ₃ 1906 § 8, da Lejen for Lejlighederne ikke kunde anses for abnormt høj, og Vederlaget for Kvindens Arbejde heller ikke kunde antages at have været uforholdsmæssig stort.....	320
En Tiltalt, der skønt han var paa det Rene med, at han led af Gonorrhoe, havde haft Samleje med en Kvinde, anset efter § 181. Samme Tiltalte anset efter midl. Strfl. § 4 for i et Par Maaneder delvis at have ladet sig underholde af en Kvinde, der ernærede sig ved Utugt, og en Gang endog at have opfordret hende til at drive Utugtserhverv til hans Fordel	334
En 49aarig, tidligere for Uterlighed straffet Røgter, der havde behandlet et 4aarigt Pigebarn uterligt, anset efter § 176, jfr. § 173, og Straffen efter midl. Strfl. § 3 og 5 fastsat til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og 10 Slag Rotting.....	337
En Tiltalt, der tiltalte en Bagerjomfru paa en i høj Grad usømmelig Maade ved Benyttelsen af Udtryk, betegnende saavel de mandlige som de kvindelige Kønsele, anset efter § 185	368
En Kvinde anset efter Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stk., for at have haft en i forrige Instans medtiltalt Mandsperson tilhuse hos sig, skønt hun drev Utugt som Erhverv. Derimod frifunden for Sigtelsen for Overtrædelse af § 2, 1ste Stk., idet det ikke fandtes godtgjort, at hun, uanset at hun drev Utugt som Erhverv, havde udvist den i denne Lovbestemmelse omhandlede Adfærd	385
En Tiltalt for Ekshibition overfor en Kvinde anset efter § 185. Ligeledes anset for Forsøg paa Voldtægt mod en Tjenestepige efter § 168, jfr. 46. I en af Sundhedskollegiet tiltraadt Erklæring fra vedkommende Overlæge betegnedes Tiltalte som imbecil; § 39 citeret.....	450
Udtalt, at Utugt ikke som saadant er noget strafbart Erhverv, se Polititilhold	454
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset efter § 185 for om Natten at have trængt sig ind i et Gæstgiveri, hvor han dels viste uterligt Forhold mod et 11aarigt Pigebarn, dels forsøgte at gaa i Seng til en Tjenestepige. Endvidere mod sin Benægtelse anset efter § 168, jfr. 46, for om Natten at have trængt ind i Huset til en Kone, der var ene hjemme med sine 5 Børn, og forsøgt at tiltvinge sig Samleje med hende	480

	Pag.
En Tiltalt, der efterat have været under Behandling for Syfilis havde paaført en Kvinde Smitte, anset efter § 181, da der efter det Op- lyste skønnedes at maatte gaas ud fra, at han paa de Tids- punkter, da han havde haft Samleje med hende, havde haft en saadan Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, som udkræves til Anvendelse af nævnte §.....	516
En Tiltalt, der med Vold flere Gange havde indført sit mandlige Lem i en 15aarig uberygtet Piges Kønsele, hvorved Hymen maatte antages at være sprængt, uden at det kunde antages, at der havde fundet nogen Sædafgang Sted, anset for fuldbyrdet Vold- tægt efter § 168, 1ste Led, med 6 Aars Forbedringshusarbejde ..	530
En Kone, som i Øhlenschlægersgade og Saksogade havde udlejet møbleret Værelse for 4 Kr. ugentlig til 2 andetsteds boende for- henværende offentlige Piger, anset efter Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., da der maatte gaas ud fra, at det havde været med Tiltaltes Vidende og Villie, at Pigerne ikkun benyttede Værelset som Afrædelsesværelse til der at bedrive Utugt, hvorom Tiltalte til en Rapport og under Grundlovsforhøret havde afgivet Til- staaelse, som hun imidlertid senere havde tilbagekaldt	562
En 52aarig, ikke tidligere straffet Person, som i stærkt beruset Til- stand havde taget en 8aarig Pige paa Skødet, kysset hende paa Munden, slikket hende i Ansigtet, befølt hende udenpaa hendes Benklæder og tilhvisket hende uanstændige Ord, samt udvist en lignende Adfærd mod en 11aarig Pige, frifunden, da det fandtes betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved sin Adfærd overfor Bør- nene havde tilsigtet noget uterligt; dog paalagt at udrede Aktio- nens Omkostninger	569
Tre tiltalte Piger, som næsten Aften efter Aften for at drive Utugts- erhverv havde taget Opstilling ved Hjørnet af Vesterbrogade og Helgolandsgade eller gaaet frem og tilbage der omkring og ind- ladt sig i Samtale med forbigasserende Mænd i utugtigt Øjemed, fandtes at have stillet usædeligt Levevis til Skue paa en saadan Maade, at de havde paadraget sig Ansvar efter Lov 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stykke	580
Syv tiltalte Piger, som i Helsingørgade for at træffe Mænd, med hvem de kunde drive Utugt for Betaling, dels havde staaet i deres Gadedør, dels gaaet op og ned i Gaden, frifundne forsaavidt de var sigtede for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2.....	582
En Tiltalt, der 2 Gange havde fremvist sin blottede Bagdel og 1 Gang sit mandlige Lem i Døraabningen til et Skur ved Østmolen ved Frihavnen, anset efter § 185 med betinget Straffedom	731
En Karl, der havde kildret en 14aarig Pige paa hendes Kønsele uden hendes Samtykke, anset efter § 176, jfr. § 174	733
En Kvinde, der havde været behandlet paa Hospitalet for Syfilis og var udskrevet uden at være helbredet, og som derefter havde Samleje med adskillige Mænd, uagtet hun havde Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, anset efter § 181.....	739

Samme Tiltalte, der medens hun drev Utugt som Erhverv, havde haft en Alfons tilhuse hos sig, anset efter Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stk. 739

Søfartsforhold.

En Skibsfører, som imod en Matros, en Ungmand og en Kok havde udøvet Voldshandlinger, der særlig for Sidstnævntes Vedkommende var af graverende Karakter, fordi han var syg, anset efter § 203, jfr. Sølovens § 289, 2det Stk., men Tiltalte, som af en skotsk Ret var idømt 60 Dages Fængsel, ikke paalagt yderligere Straf. Derimod dømt til at have sin Ret til at føre Skib forbrudt 98

En Dampskibsfører, der efter et Sammenstød med et Barkskib, der havde til Følge, at dette kort efter sank, havde forladt Barken uden at have gjort noget Forsøg paa at faa at vide, om den havde lidt nogen væsentlig Skade, uden at opgive Navnet paa sit Skib og dets Hjemsted og uden at forhøre sig om Barkens Navn, samt uden at have undersøgt, hvorvidt der var nogen virkelig Fare for hans eget Skib, og som ikke senere havde set sig tilbage efter Barken, anset efter Sølovens § 294. Straffen nedsat til Bøde under Hensyn til de særdeles formildende Omstændigheder 207

Udtalt, at der ingen Hjemmel fandtes til at antage, at en aaben Motorbaad, hvis Drægtighed var over 2 Tons, og hvis Værdi var ca. 2000 Kr., paa Grund af dens forholdsvis mindre Størrelse eller dens Anvendelse til Fiskeri ikke skulde omfattes af Sølovens Bestemmelser, derunder navnlig ogsaa dens 2det Kapitel om Rederi 329

En Ungmand, der havde udvist Ulydighed imod Styrmand og Kaptajn samt øvet Vold mod Styrmanden og truet ad Kaptajnen, anset efter Sølovens §§ 303 og 304 357

Tilregnelighed.

En Person, der paa uterlig Maade havde befølt et 4aarigt Pigebarn, anset efter § 176, kfr. § 173, smh. med § 39 under Hensyn til en af Overlægen paa en Sindssygeanstalt efter forudgaaende Observation afgiven Erklæring, ifølge hvilken hans Afstamning og Opdragelse havde bidraget til hans Ekscesser i kønslig Henseende 43

En Skræddermester, der i 2 Skrivelser til Justitsministeriet havde fremsat ugrundede Beskyldninger mod en Politimester og en Politiasistent, frifunden bl. a. af Hensyn til, hvad der af Sagen fremgik om hans mentale Tilstand 114

En Tiltalt, der gentagne Gange havde været behandlet paa Sindssygeanstalt som lidende af Fængselspsykose, og som i flere Lægeerklæringer betegnedes som degenereret og frembydende Defekt baade i intellektuel og moralsk Henseende, dømt som fuldt tilregnelig 173

En Overretssagfører, der havde gjort sig skyldig i forskellige Voldsgerninger og Fornærmelser mod Politibetjente, dømt under Paaberaabelse af § 39, idet det fandtes antageligt, at hans sjælelige Liv navnlig under Paavirkning af en vanemæssig Alkoholmisbrug

	Pag.
frembød Kjendommeligheder, der maatte gøre det betænkeligt at antage, at han fuldtud havde været i Besiddelse af den for voksne Personer sædvanlige Tilregnelighed (Forbehold).	264
§ 39 anvendt paa en Tiltalt, der i en Lægeerklæring betegnedes som i betydelig Grad imbecil	347
En Tiltalt, der havde begaaet 2 umotiverede Brandstiftelser, dømt under Hensyn til § 39	397
En imbecil Tiltalt anset efter § 185 og 168, jfr. § 46, sammenholdt med § 89	450
Intet Hensyn taget til en Indbrudstyvs Forklaring om, at han paa Grund af Beruselse var ude af Stand til at erindre, hvorledes han var kommen ind paa Gerningsstedet, eller om han havde begaaet Tyveriet.	588
En Tiltalt, som i Juli 1902 for Tyverier af 2 Stole var anset efter § 226 og havde udstaaet denne Straf, begik kort efter nogle andre Tyverier, i Anledning af hvilke han blev indlagt til Observation og erklæret for sindssyg. Paa Foranledning af Tiltaltes Væрге blev den førstnævnte Tyverisag appelleret til Højesteret, og her statueredes det, at det ifølge de afgivne Lægeerklæringer og øvrige foreliggende Oplysninger, derunder Beskaffenheden af de begaaede Tyverier, maatte antages, at Sindssygdommen var tilstede allerede, da Tyverierne i Juli 1902 blev begaaede, og da det herefter fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte havde været i tilregnelig Tilstand, frifandtes han i Medfør af Straffelovens § 38.	607
Henvisning til § 89, som Overretten havde citeret i en Tyverisag, maatte efter samtlige foreliggende Oplysninger bortfalde	668

Transport.

Spørgsmaal om en Forudsætning for Retten ifølge en Overenskomst, paa hvilken Ret der var givet Transport, se Forudsætning	677
---	-----

Trusler.

En Redaktør, som efter i sit Blad at have rettet et stærkt Angreb paa et Aktieselskab, fra dettes Direktør modtog et Tilbud — der fra Direktøren fremkom for at lede Redaktøren ind paa et strafbart Forhold — om at overdrage ham et Klaver, imod at han skulde forpligte sig til at afstaa fra yderligere Avisangreb paa ham, frifunden, da Tiltaltes Modtagelse af Tilbudet under de foreliggende Omstændigheder ikke kunde henføres under Straffelovens § 245, og da der heller ikke iøvrigt var oplyst noget Forhold fra hans Side, der kunde paaføre ham Ansvar efter denne Straffebestemmelse	228
En Person frifunden for Behandling efter Straffelovens § 299, se Sikkerhedsforanstaltninger	699

Tyndeforhold.

Antaget, at en Bagerjomfru, der havde frit Ophold og en maanedlig Løn hos Bageren, ikke kunde betegnes som Tyende i Relation til Tyendelovens § 60.	
---	--

I et Tilfælde, hvor der mellem en Husbond og en Tjenestekarl havde fundet et Ordskifte Sted, der efter Karlens af 1 Vidne bestyrkede Fremstilling indeholdt en ubetinget Bortvisning fra Husbondens Side, medens dette efter Husbondens Fremstilling ikke var Tilfældet, og hvor Karlen samme Dag havde forladt sin Tjeneste, statueredes det, at det ikke kunde anses godtgjort, at der af Husbonden var brugt Udtalelser, der maatte betragtes som en ubetinget Bortvisning. Derimod fandtes Karlen at have haft Føje til at gaa ud fra, at Husbonden ikke havde noget imod, at han straks fratraadte Tjenesten. Karlen derfor tilkendt Løn for den Tid, han havde tjent .....

205

Tyveri (frifindende Domme).

En Fodermester, der enkelte Gange havde drukket noget af den søde Mælk, der var leveret ham til Kalvene og enkelte Gange under Malkningen havde malket Mælk ind i sin Mund samt oftere havde taget Raamælk til Brug i sin Husholdning, frifunden, idet hans Forhold efter Omstændighederne ikke kunde tilregnes ham som tyvagtigt.

Ligeledes frifunden for Tilegnelse af 40 Stykker Trælister, der havde været brugte som Emballage om Baller med Tørvestrøelse, hvilke Lister Tiltalte tidligere havde haft Tilladelse af Forvalteren til at benytte til Brændsel, men senere havde modtaget Tilkendegivelse om, at han ikke maatte tage, idet det fandtes betænkeligt at antage, at det havde staaet Tiltalte klart, at han ved at tilegne sig Listerne gjorde sig skyldig i et overfor Husbonden ulovligt Forhold .....

195

En Tiltalt, som flere Gange fra et Svineslagteris Gaard havde tilvendt sig noget Halm til Værdi 10 Øre hver Gaard, efter Omstændighederne antaget at have handlet i god Tro til, at rette Vedkommende intet fandt at erindre mod Tilværelsen, og frifunden. Ligeledes frifunden for Tilegnelsen af nogle gamle Sække eller Klude paa Grund af manglende Oplysninger om, hvorvidt disse Ting havde nogen Værdi.

En anden under samme Sag Tiltalt frifunden for aabenlys Tilegnelse af en Trætrappe, som var taget til bestemt Brug, uden at Ejeren kunde antages at have haft noget derimod, ligesom det ogsaa fandtes betænkeligt paa Grundlag af de foreliggende manglende Oplysninger at straffe den Tiltalte for Tilegnelsen af en Planke paa Slagteriets Grund .....

564

En Tiltalt, som i Juli 1902 for Tyverier af 2 Stole var anset efter § 228 og havde udstaaet denne Straf, begik kort efter nogle andre Tyverier, i Anledning af hvilke han blev indlagt til Observation og erklæret for sindssyg. Paa Foranledning af Tiltaltes Værge blev den førstnævnte Tyverisag appelleret til Højesteret, og her statueredes det, at det ifølge de afgivne Lægeerklæringer og øvrige foreliggende Oplysninger derunder Beskaffenheden af de begaaede Tyverier maatte antages, at Sindssygdommen var tilstede allerede, da Tyverierne i Juli 1902 blev begaaede, og da det herefter fand-

tes betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte havde været i tilregnelig Tilstand, frifandtes han i Medfør af Straffelovens § 38 607

(Domfældende Domme).

(simpelt).

En mange Gange straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Sparekassebog og en Blyantsholder	4
En oftere straffet Tiltalt dømt for Tyveri hos en Møbelhandler....	15
En oftere straffet Kvinde dømt bl. a. for 6 simple Tyverier.....	20
En fra Strafanstalten i Horsens undvegen Forbedringshusfange mod sin Benægtelse anset bl. a. for 2 simple Tyverier	26
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tilegnelse af en Hundredekroneseddel i Henhold til de af Bestjaalne og flere Vidner afgivne Forklaringer, der støttedes af Oplysninger om Tiltaltes Pengeforhold	51
En Tiltalt paa St. Thomas dømt for Tyveri af et Par Damestøvler	55
En ofte straffet Tiltalt dømt for Tyveri af Beklædningsgenstande fra en Medlogerende.....	60
To Tiltalte ansete bl. a. for 2 Tyverier af Køretøjer m. m.	61
En tidligere straffet Tiltalt i Henhold til den af en Medtiltalt afgivne Forklaring og andre Omstændigheder, dømt for Tyveri af Nedløbsrør fra en aflaaet Ligvognsgaard, til hvilken de Tiltalte efter deres Forklaring havde skaffet sig Adgang for at sove.....	66
En ofte straffet Tiltalt dømt i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis dels som Tyv, dels som Hæler med Hensyn til nogle Køster, der fandtes i hans Besiddelse, samt dømt mod sin Benægtelse for Lommetyveri af et Ur.....	77
En ofte straffet Tiltalt dømt for Tyveri af et Par gamle Benklæder	125
En professionel Lommetyv mod sin Benægtelse dømt for Lommetyveri af en Portemonnø i Trængsel	127
En ofte straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Sæt Tøj, der fandtes i hans Vadsæk	132
En Kvinde dømt for Tyveri af 2 Sølvskeer fra et uafaaet Køkken	142
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Skindtrøje, se tillige Tilregnelighed	173
Straf herfor idømt under Citat af § 54 for at have været i Forstaaelse med en Medtiltalt, der stjal en Vinterfrakke i en Beværtning.....	217
En Tiltalt dømt for Tyveri af Værktøj til Benyttelse under et Indbrud	278
Tyveri af en Portemonnø fra en beruset Mands Lomme.....	301
En Person, der havde tilstaaet et Lejlighedstyveri af 2 Ure fra et Hus, hvor han var gaaet ind for at betle, men senere havde tilbagekaldt sin Tilstaaelse, dømt efter § 282, 1.....	302
En ofte straffet Person mod sin Benægtelse anset for simpelt og groft Tyveri af nogle Genstande fra et Hus, hvis Beboerinde var fraværende	375
En Krybskytte, der blev antruffen med ladet Gevær i en indhegnet Dyrehave, anset for Forsøg paa Tyveri.....	389
To tidligere straffede Tiltalte, der havde været inde i en Trikotere-	

	Pag.
forretning og set paa Halstørklæder og Strømper uden at købe noget, og som, da de kort efter blev anholdte, fandtes i Besiddelse af et omtrent nyt Silkehalstørklæde hver, den ene tillige af et Par omtrent nye Strømper, og som gensidig paaskød hinanden som Hjemmel, dømt for Tyveri	440
En Tiltalt anset for Tyveri af en Herrecykle, der henstod paa en Hoteltrappegang, og af nogle Herrebeklædningsgenstande fra et uafaaaset Hotelværelse, samt af nogle Damebeklædningsgenstande	533
En Tiltalt, der efter at være stegen over et 4 Alen højt Plankeværk, der omgav en Kulplads, havde tilegnet sig nogle Smaagenstande, der beroede dels frit fremme, dels i et uafaaaset Vægskab i to i et Skur paa Pladsen værende Borgerstuer, til hvilke Adgangen var uhindret, dømt efter § 228, se tillige Tyveri (groft)	538
En 16aarig Tiltalt, der fra et uafaaaset Chatol i flere Gange havde stjaalet ialt 54 Kr., anset efter § 228 jfr. § 87 og § 21 jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 16	545
En Tiltalt, der for c. 7 Aar siden, medens han i andet Ærinde var i en Skomagerbutik, dér havde tilegnet sig et Par Gymnastisko anset efter § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13	553
En Husmandskone, der deltog i Malkningen paa en Gaard, og som overfor Gaardens Forvalter, Bestjaalne og en Trediemand havde tilstaaet at have tilvendt sig og i en Blikdunk hjemført ialt 10 Potter Mælk fra Gaarden i 4 Gange, men som senere i Retten havde fragaaet denne Tilstaaelse, dømt efter § 228	555
En Tiltalt anset mod sin Benægtelse efter § 231, 1ste Stk., for Tyveri af nogle Inventariegenstande, som han fra en Kælder havde sat sig i Besiddelse af og bortført paa en Trækkevogn	588
En Tiltalt, som havde frataget en Cigarmager, der sad og sov paa en Bænk, et Lommeur, dømt mod sin Benægtelse efter § 232 til 2 Aars Tugthus	599
En Tiltalt for 8de Gang begaaet Tyveri anset med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde	605
En oftere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for 2 Cykletyverier og Tyveri af Pølser i Forbindelse med et Indrudstyveri	668
En tidligere for Lommetyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Lommetyveri af en Jernbanebillet, idet det maatte anses tilstrækkelig godtgjort, at han havde været i Besiddelse af Billetten, hvis Numer var kendt, da der intet Hensyn kunde tages til hans Forklaring om hans Adkomst til Billetten, samt da han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af en hel Del Sedler og Pengestykker løse i forskellige Lommer	683
En Tiltalt, der havde truffet Aftale med 2 Medtiltalte om at stjæle 4 Cykler, der ogsaa blev stjaalne af de Medtiltalte, anset efter § 230, 1ste Stk., jfr. § 54	723
En Tiltalt anset for Tyveri af en Cykle fra en Trappegang	732
Straf herfor idømt	271, 498

(groft).

En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af 2 Køer fra en Mark samt dømt som Gerningsmand for Indbrudstyveri med Hensyn til en Del Klædningsstykker m. m., hvoraf han fandtes i Besiddelse	8
En oftere straffet Tiltalt dømt for Indbrud hos en Herreekviperingshandler	15
En oftere straffet Kvinde dømt bl. a. for 2 Indbrud ved Hjælp af falsk Nøgle	20
En fra Strafanstalten i Horsens undvegen Forbedringshusfange mod sin Benægtelse anset bl. a. for 2 Indbrudstyverier	25
En 17aarig Tiltalt dømt for 3 Indbrud ved Hjælp af falsk Nøgle og et Forsøg paa Indbrud	50
En ofte straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Indbrud i Henshold til den af en Medtalt afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med andre Omstændigheder, bl. a. at hans Hat var funden paa Gerningsstedet	57
To Tiltalte ansete bl. a. for to Tyverier af Heste og Køretøjer	61
En ofte straffet Tiltalt dømt for Indbrud ved Indstigning gennem et Vindue, hvorved han tilegnede sig en i en aflaaaset Kuffert liggende Tegnebog med Pengesedler m. m.	193
Indbrud i Loftskamre	217
En Tiltalt anset for groft Tyveri for ved Nattetid gennem et Vindue at være steget ind i et Bageri og der have tilvendt sig Chokolade, Kager og Kringler af Værdi c. 3 Kr. 50 Øre	260
Indbrud i et Forretningslokale og Tyveri fra en derværende aflaaaset Skuffe	271
En Tiltalt anset for groft Tyveri og Forsøg derpaa for Indbrud i 2 aflaaasede Kælderrum	275
En Tiltalt, der blev antruffen udenfor en Køkkendør sammen med en Medtalt i Besiddelse af Redskaber til Indbrud, dømt for Forsøg paa groft Tyveri	278
En oftere straffet Tiltalt, der Dagen efter et Indbrudstyveri hos en Pantelaaner var begaaet, var i Besiddelse af en Del stjaalne Ringe og Smaamønt, hvis Forklaring om at have fundet Genstandene var usandsynlig, og som fandtes i Besiddelse af det ved Tyveriet benyttede Støttemjern, dømt for groft Tyveri	282
2 Tiltalte, af hvilke den ene nægtede, ansete for Indbrud i en Skomagerforretning sammen med 2 i forrige Instans Medtaltalte	289
Henført under Indbrud, at en Tiltalt havde opbrudt en Dør, der var uafaaaset, men afspærret ved fastsømmede Brædder og en Stolpe	347
En ofte straffet Person mod sin Benægtelse anset for Tyveri af nogle Genstande fra et Hus, hvis Bøboerinde var fraværende. Tyveriet for en af Genstandene anset som groft, da en med Krog aflukket Dør var opbrudt	375
En Tiltalt, som efter at være stegen over et 4 Alen højt Plankeværk, der omgav en Kulplads, var stegen ind i et Værksted i et grundmuret Skur paa Pladsen gennem Vinduet, efter at have	

	Pag.
ituslaaet en Rude i samme, og tilegnet sig tre Vridbor, der be- roede frit fremme i Værkstedet, dømt efter § 229, 4de Stk., se til- lige Tyveri (simpelt)	538
En 16aarig Tiltalt, der var steget ind gennem et Vindue i en Bonde- gaards Gæstekammer og derfra gaet ind i Storstuen, hvor han fra et uafaaaset Chatol stjal 26 Kr., anset efter § 229, 4de Stk., smh. med §§ 37 og 21, jfr. midlertidig Lov § 16, med betinget Dom	545
En oftere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbruds- tyveri i en Cigarforretning i Pilestræde, i Forbindelse med simple Tyverier	668

(Grænsetilfælde mellem Tyveri og Bedrageri.)

En ofte straffet Karl, som efterat have modtaget en til hans Hus- bond adresseret lukket Konvolut, indeholdende et Pengebælsb, til- egnede sig Pengene, dømt for Tyveri	182
---	-----

(Grænsetilfælde til § 235.)

En Tiltalt anset for groft Tyveri for ved Nattetid gennem et Vindue at være steget ind i et Bageri og der have tilvendt sig Chokolade, Kager og Kringler af Værdi ca. 3 Kr. 50 Øre	280
--	-----

(§ 235.)

En Tiltalt, der efter Opfordring af en Tjenestepige af hende havde modtaget Faarekød og Rugbrød, uagtet han var klar over, at de af hende vare frastjaalne hendes Husbond, anset efter § 235, jfr. § 55, med betinget Straffedom (Forbehold)	464
---	-----

(§ 236.)

En Tiltalt, som efter med Vold at have skaffet sig Adgang til et Hus, hvor han tidligere havde boet, men som nu beboedes af Andre, havde sat sig i Besiddelse af et Sengetæppe for at be- holde det, indtil han fik udleveret et ham selv tilhørende Tæppe, anset efter Analogien af § 236	29
--	----

Uagtsomhed.

I et Tilfælde, hvor der under Sagen var Enighed om, at en mod Ulykkestilfælde forsikret Gaardfæster var død ved, at han, der var paa Jagt og havde anskudt en Hare, havde knust dens Hoved med Bøssekolben, hvorved Kolben var knækket, det i Bøssen til- bageværende Skud gaet af og havde ramt ham i Underlivet, stateredes det, at dette Afdødes Forhold maatte anses som grov Uagtsomhed	202
En Arbejder, der under en Skibsreparation var bleven Aarsag i, at en Planke faldt ned og dræbte en anden Arbejder, frifunden for Tiltale efter § 198, da hans Forhold ikke fandtes at kunne til- regnes ham som uagtsomt	726

Udbringelse af Riget.

Straffelovens § 16 anvendt	180,	538
En svensk Kvinde anset for Overtrædelse af Straffelovens § 16		422

En Tysker, som efter § 263 var anset med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, tillige i Medfør af § 16 dømt til at udbringes af Riget!..... 595

Udeblivelssendomme 101, 124, 178, 186, 238, 695

Udlæg.

Efterat en Handlende, A., havde overgivet sine Aktiver til en Akkordforening til Realisation og Udlodning blandt Kreditorerne, blev der af en Kreditor, der ikke var gaaet ind paa Akkorden, gjort Udlæg i den Fordring, som A. havde paa Akkordforeningen. Da Akkordforeningen, skønt den af A. fik Meddelelse om Udlæget, samme Dag, den havde modtaget Meddelelsen, lod Udlodningen foretage, dømtes den til at erstatte det Beløb, for hvilket der var gjort Udlæg 318

En Kreditor erholdt i August Maaned Udlæg for en Fordring, opgjort til 1504 Kr. 84 Øre, i registrerede Løssøregenstande. I November Maaned frafaldt han dette Udlæg og fik paa Begæring nyt Udlæg i de samme Genstande for Fordringen, der opjordes til 1489 Kr. 51 Øre. Den 19 Januar næstefters toges Debtors Bo under Konkursbehandling. Antaget, at 12 Ugers Fristen efter Konkurslovens § 158 maatte begynde at løbe fra sidstnævnte Udlæg..... 321

Et Udlæg i Retten til nogle Naturalpræstationer ophævet, da det for Højesteret var oplyst, at denne Ret flere Maaneder før Udlægsforretningen af Rekviritus var overdraget til en Anden 414

Uøvelig Tvang.

En fhv. Gaardejer, som efterat være udsat af sin Fader ved Fogden af en Gaard, som han havde overdraget Faderen ved Købekontrakt, ved Vold og Trusler havde tvunget den af Faderen indsatte Bestyrer, der forbød ham at sætte sig i Besiddelse af de i Huset værende Møbler, til at forlade Gaarden, anset efter § 210 82

To Bøller, der forsøgte at føre en Bager mod hans Vilje med til Kroen, for at han der skulde drikke med dem, anset efter § 210, jfr. § 46 368

Usødig Trøtte.

Mulkt herfor idømt 344

En Husejer, som for Overretten — skønt den af ham indtalte Husleje var betalt under Sagens Gang — havde indladt Sagen til Paakendelse, idømt 200 Kr. i Mulkt for usødig Trøtte 651

Østerligt Forhold.

Se Sædeligheden.

Varebetegnelser.

En Tiltalt, der havde solgt et Kaffesurrogat, paa hvis Emballage fandtes paatrykt Ordet »Patent«, hvorved maatte fremkaldes

	Pag
fejlagtig Antagelse om, at Varen var Genstand for et dansk Patent, anset med Bøde efter Lov 27 April 1894, § 1.....	39
En Tiltalt, der havde betegnet en Vare som »Patent-Linoleumstjære«, skønt der ikke her i Landet, men alene i Sverrig var erhvervet Patent paa Varen, anset med Bøde efter Lov 27 April 1894 § 1, da Benyttelsen af Ordet Patent paa den angivne Maade med Hensyn til en her i Landet fabrikeret og solgt Vare maatte fremkalde en urigtig Antagelse om, at Varen var Genstand for dansk Patent.....	721

Varemærker.

En Direktør for en Fabrik af Kaffetilsætning idømt Bøde efter Lov 11 April 1890 § 13, jfr. § 12, idet den af Fabrikken benyttede Emballage i sin Helhed øjensynlig var anlagt paa at forveksle og i daglig Handel og Omsætning let vilde kunne forveksles med den af en anden Fabrik anvendte, og det samme trods Forskellen i Enkelthederne navnlig ogsaa fandtes at kunne statueres med Hensyn til Udstyrelsen af den ene Side af Pakkerne.....	247
En Grosserer, der blev sat under Tiltale for som Varemærke for Smør i Daaser at have anvendt en Etikette, fremstillende en staaende Ko, hvilken skulde være en Efterligning af eller frembyde en skuffende Lighed med nogle for en anden Grosserer indregistrerede Mærker, frifunden, da det var oplyst, at Billedet af en staaende Ko i stort Omfang havde været benyttet som Bestanddel af indregistrerede Varemærker, bestemt for Smør, pakket i Daaser til Export, da Tiltaltes fra den anden Grosserers ganske forskellige Firmanavn paa en tydelig Maade var anbragt som Del af hans Varemærke, og da dette ogsaa med Hensyn til forskellige andre Enkeltheder adskilte sig fra den Andens.....	248
En Tobaksfabrikant i Kolding, der ved Salg af Røgtobak i Papirposer havde benyttet en Etikette, som trods Uoverensstemmelser havde saa væsentlige Lighedspunkter med et indregistreret Varemærke, at Forveksling let kunde ske, dømt efter Varemærkeloven af 11 April 1890 § 13, jfr. § 12, 2det Stk. Erstatning ikke tilkendt paa Grund af manglende Oplysning om Størrelsen af den forvoldte Skade, og en Paastand om, at Tiltalte kendtes uberettiget til at bruge Etiketten, henvist til privat Søgemaal, jfr. Lovens § 12, 1ste Stk.....	567

Varetægtsfængsel.

Den af et 17aarigt Regningsbud efter § 251, jfr. § 37, forskyldte Straf bortfalden i Medfør af § 58 af Hensyn til det Varetægtsfængsel, som Tiltalte efter Dommens Afsigelse havde været underkastet.....	73
Misbilliget, at en Tiltalt havde været underkastet Varetægtsfængsel, uden at nogen Fængslingskendelse var bleven afsagt over ham i Henhold til Koloniallovens § 73.....	76
I et Tilfælde, hvor en Husforpagter havde siddet arresteret i 95 Dage som sigtet for at have sat Ild paa Ejendommen, der kun behøvedes	

af ham, Hustru og deres 1½ Aar gamle Barn, hvorefter han løslodes, uden at Sagen blev forfulgt til Dom, tilkendte Højesteret, i Mod sætning til Overretten, ingen Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, da Betingelserne for at tilkende ham Erstatning efter Lov af 5 April 1888 § 1 efter de foreliggende Oplysninger ikke fandtes at være tilstede	576
I et Tilfælde, hvor en Gaardejer havde siddet arresteret i 15 Dage som mistænkt for at have dræbt sin Datter og var bleven løsladt, uden at der beordredes Aktion i Sagen, udtalt, at Gaardejeren efter de foreliggende Oplysninger maatte anses for at være uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse og ej heller ved sit eget Forhold havde givet Anledning til Fængslingen. Tilkendt Erstatning 1000 Kr., medens Overretten havde fastsat Erstatningen til 500 Kr.	618
En Købmand i Randers, som havde siddet arresteret i 15 Dage og derefter var dømt for svigagtigt Forhold efter § 257, tilkendt 2000 Kr. i Erstatning, da det maatte antages, at han ikke havde gjort sig skyldig i den Forbrydelse, for hvilken han havde været underkastet Varetægtsfængsel	620
En Købmand og cand. pharm. i Kallundborg, som for Brandstiftelse havde siddet arresteret i 50 Dage og var bleven løsladt, uden at Sagen var bleven forfulgt til Dom, anset uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han havde været fængslet; ikke tilstaaet Erstatning efter Lov af 5 April 1888 § 1, da han selv havde givet væsentlig Anledning til sin Fængsling, hvorimod der tillagdes ham 500 Kr. i Henhold til Lovens § 2, 2det Punktum	646

Veje.

I en Sag, hvorunder en Gaardejer paastod Færdselsret ad Vej over en anden Gaards Jorder til en til hans Gaard hørende Englod, og hvorunder var ført en Række Vidner til Bevis for Hævd gennem Alderstid, ikke anset godtgjort, at den Færdsel, som havde fundet Sted til Englodden, havde været af saadant Omfang og Stadighed, at der derpaa kunde støttes nogen Færdselsret.	616
--	-----

Vekslar.

En Trassent, A., af en Veksel dømt til at betale Beløbet til en Endossent, B., der havde indfriet den, uanset den af A. under en Kontrasag fremsatte Paastand, at hans Underskrift som Trassent var foranlediget ved et urigtigt Foregivende fra B., hvilken Paastand ikke ansaas bevist	690
--	-----

Vestindien.

Straf idømt for Tyveri af et Par Damestøvler	55
En Tiltalt anset for Overtrædelse af Tilhold, se Løsgængeri	76
Misbilliget, at en Tiltalt havde været underkastet Varetægtsfængsel, uden at nogen Fængslingskendelse var bleven afsagt over ham i Henhold til Koloniallovens § 78	76
Straf for Løsgængeri idømt	120

	Pag
En 14aarig Dreng anset for Drab af en 16aarig Pige, se Drab.....	262
Se under Drab	304, 578

Vidner.

Et Vidne, som efter meddelt Æresoprejsning havde bekræftet sin Vidneforklaring med Ed, anset som fuldgyldigt	264
En Begæring om Berømmelse af en Vidneførsel ikke tagen til Følge, da det Forhold, der ønskedes oplyst, var irrelevant for Sagen...	318
En Protest imod, at en administrerende Direktør for et Assurance-selskab og en tidligere Beregner i samme førtes som Vidner i en Sag mod Selskabet, forkastet. Udtalt med Hensyn til Direktøren, at han, over hvem der ikke var nedlagt nogen Paastand, ikke kunde anses for egentlig Part i Sagen. Fremdeles udtalt, at selv om de maatte være interesserede i Sagen, indeholdtes ikke heri nogen Grund til at udelukke dem, der ikke selv havde protesteret, fra at lade sig føre som Vidner	412

Vold (§ 200, jfr. midl. Strfl. § 1).

En Overretssagfører, der tilføjede en Smed, der havde oplukket en af ham aflaaet Dør, et Slag i Hovedet, anset efter § 200, jfr. midl. Strfl. § 1, 1ste Stk., smh. med § 39	264
---	-----

(§ 202.)

En Gaardejer, der i flere Aar havde behandlet sin Hustru brutalt ved at prygle hende med Stok og udjage hende af Huset og af Sengen, anset efter § 202, 1ste Stk. Ved Straffens Fastsættelse Hensyn taget til, at Hustruen ikke kunde anses ganske uden Skyld i det mellem Ægtefællerne bestaaende slette Forhold.....	17
En Kvinde, der i Løbet af 4 Aar havde haft 22 spæde Børn i Pleje, af hvilke 8 døde i hendes Pleje og 1 kort efter at have forladt Plejen, medens 6 ikke trivedes i Plejen, og som sigtedes for at have udsat Børnene for Kulde og Træk, ikke tilbørligt at have sørget for deres Renlighed og Ernæring og ikke i Tide skaffet dem Lægetilsyn, betegnet som en daarlig Plejemoder, men ikke paalagt Ansvar efter Strfl.s § 202, 2det Stk.	147
En beruset Tiltalt, som efterat have øvet Vold mod en Person, med hvem han først havde drukket og skændtes, overfaldt sin Hustru og Datter med Slag, saa at Hustruen fik blaa Pletter paa forskellige Steder af hendes Legeme og Datteren en stor Hævelse oveni Hovedet, anset efter § 202.....	171
En Husmand, som i en lang Aarrække jævnligen havde slaet sin Hustru med Næverne, og som engang havde slaet sin Datter med en Jerntøjrepæl i Hovedet, saa at hun kom til at bløde, anset efter § 202, 1ste og 2det Stykke	183

(§ 203).

En 17aarig Tiltalt, der under et Slagsmaal mellem 2 Partier havde kastet en Flaske i Hovedet paa en af Modpartiet, saa at den gik istykker, hvorved der tilføjedes ham et Saar tværsover Panden, anset efter § 203, jfr. § 37.....	
--	--

En Skibsfører for Voldshandlinger mod en Matros, en Ungmand og en Kok anset efter § 203, jfr. Sælovens § 289, 2det Stykke.....	98
En Tiltalt, som kort efterat han havde haft et Sammenstød med en Anden, hvorunder denne sparkede ham i Ansigtet og paa Skinnebenet, havde kastet Vejskærver mod ham og ramt ham to Gange i Hovedet, anset efter § 203	110
5 Tiltalte, der havde været tilstede ved et St. Hansblus, forfulgte en Tjenestekarl, som, da han blev greben af en af dem, slog denne med et Stykke af en Hestesko i Øjet; de 5 Tiltalte slog derefter Karlen, der laa paa Jorden, med Næverne, deres Livremme og et Par Jernkobler, saaledes at der fremkom en hel Del Læsioner. De 5 Tiltalte ansete efter § 203	158
En beruset Tiltalt, som efter et Drikkelag og et Skænderi med en anden Person havde slaet denne i Ansigtet med en Kop, saa at den gik itu, og slaet ham paa Skulderen med en Stol, anset efter § 203	171
En Overretssagfører, der efter forudgaaende Skænderier havde øvet Vold mod 3 Kvinder, med hvem han boede sammen i Lejlighed, og derved tilføjede dem mindre Læsioner, anset efter § 203, jfr. § 39	264
En Tiltalt, som efter et Skænderi med en Parcellist havde slaet ham i Siden med en Bøgestav og derved knækket et Par Ribben paa ham, anset efter § 203	309
En Tiltalt, som efter et Skænderi med en Kusk kom i Slagsmaal med denne og derunder tilføjede ham et Brud paa Næsebenet, anset efter § 203	311
En Malersvend, der efter en Ordveksling med sin Mester øvede Vold mod denne, saa at der gik en Tand løs, anset efter § 203.....	354
En Bølle, der efter et Mundhuggeri med en Brøndgraver tilføjede ham en Skalle, anset efter § 203	363
En Tjenestekarl, der havde tilføjede en Person et Slag i Ansigtet med Haanden og et Saar oven i Hovedet med en Lægte, anset efter § 203.....	382
En Tiltalt, der efterat hans Fader havde kastet en Flaske i Hovedet paa ham senere samme Dag tildelte Faderen flere Slag i Hovedet og paa Haanden med en Stok, hvorved der tilføjedes ham nogle Læsioner, anset efter § 203, sammenholdt med Grundsætningen i § 205	424
Efter et Mundhuggeri mellem en Skovfoged, ledsaget af sin Søn, og en Tiltalt, der traf dem paa en af hans Fader forpagtet Eng, kom det til Haandgribeligheder imellem dem, hvorunder der tilføjedes Skovfogden og hans Søn Læsioner i Hovedet. Tiltaltes Forklaring om, at Skovfogden havde slaet til ham med sin Stok, turde ikke forkastes, men isøvrigt lagdes de af Skovfogden og hans Søn afgivne Forklaringer, hvorefter Tiltalte havde slaet dem i Hovedet, saa at de faldt til Jorden, til Grund. Tiltalte anset efter § 203; Straffen bestemt under Hensyn til Grundsætningen i § 206.....	491

- En Tiltalt, der efterat være ramt i Hovedet af en Anden med et Stenkast, sprang ind efter en Bøsse og affyrede den mod ham, saa at han rantes af nogle Hagl, frifunden, idet hans Forklaring om, at han affyrede Bøssen i den Tro, at den kun var ladet med løst Krudt, ikke fandtes at kunne forkastes. 496
- En noget beruset Mand, som ophidset, fordi en Brolægger under en Ordstrid med hans Hustru havde udkældt denne for en beskidd Kælling, ved et Slag med en ca. 18 Tommer lang halv Svingel havde tilføjet Brolæggeren et dybt Saar i Hovedet, som gjorde Brolæggeren arbejdsudygtig i 38 Dage, anset efter § 203 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder 543
- En Tiltalt hørte efter at være bleven vist ud af en Kro, at Kroejeren og en af Tiltaltes Bekendte var kommen i Haandgemæng inde i Kroens Kærestald. Forat komme derind bankede Tiltalte paa Staldporten, som saa aabnedes af Kroejeren. Tiltalte kastede derefter en Sten af Vægt ca. 1 Pund i Hovedet paa Kroejeren, saaledes at der fremkom Brud paa Næsebenet, Overlæben blev slænget, saa at Syning var nødvendig, 3 Tænder helt udslaaede og 6 andre slaaet løse, samt begge Øjne stærkt blodunderløbne. Tiltalte dømt efter § 203 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og til Erstatning 400 Kr. (Overretten havde anvendt midlertidig Straffelov § 1, 2det Stykke). 557
- En Tiltalt, som med knyttet Haand havde givet en ikke fungerende Reservevægter et saa stærkt Slag i Ansigtet, at han faldt til Jorden og mistede Bevidstheden, og som derpaa med flad Haand havde tilføjet ham et Par Slag i Hovedet, ved hvilken Behandling der tilføjedes den Paagældende forskellige Saar i Hovedet, anset efter § 203 med 1 Maanedes Fængsel paa sædvanlig Fangekost.
- To Personer, som ikke havde deltaget i Voldshandlingerne og ikke heller herom med Voldsmanden havde truffet nogen Aftale, men kun været tilstede under Sammenstødet, frifundne 624
- En Fæstehusmand, som mod sin Benægtelse maatte anses for forsætlig med en tung Jernhakke at have tildelt Ejeren af hans Hus under en Ordstrid et Stød eller Slag, der havde Brud af det ene Ben i Underarmen til Følge, anset efter § 203. Overfaldne paa Grund af manglende Oplysninger ikke tilkendt Godtgørelse for Næringstab, men i Erstatning for Svie og Smerte samt Helbredsudgifter 100 Kr. 660
- En Tiltalt, der to Gange havde øvet Vold mod 2 forskellige Personer, anset efter § 203 702
- En Karl, der efterat have været i Slagsmaal med en Polak, tilføjede en Karl, der vilde beskytte denne, to Knivstik i Hovedet, anset efter § 203 728

(§ 203, jfr. midl. Strfl. § 1).

En beruset Karl, der i Forening med en anden Karl havde overfaldet 2 Medtjenere og tilføjet den ene af dem betydelige Læsioner ved Slag og Spark, anset efter §§ 200 og 203, jfr. midl.

	Pag.
§ 1, 1ste, 2det og 3dje Stk., med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde (Forbehold).....	379
(Midlertidig Lov 1 April 1905 § 1).	
En noget beruset Tiltalt, der slog en anden 3 Nøveslag i Ansigtet, hvorved han bl. a. knækkede hans Næseben, anset efter § 1, 2det Stk.	180
En Tiltalt, der efter et Ungdomsgilde sammen med andre Personer overfaldt en Tjenestdreng, han var bleven vred paa, og tilføjede ham to Saar i Hovedet med Skaftet af sin Lommekniv, anset efter midl. Strfl. § 1, 2det Stk.....	348
En Karl, der om Aftenen lumskelig og overlagt havde overfaldet en Forvalter og med et Forkeskraft tilføjet ham et Saar i Hovedet, anset efter midl. Stfl. § 1, 2det Stk., 1ste og 2det Punktum....	448
En Tiltalt, der med en Flaske havde bibragt en Anden et Saar i Hovedet, anset efter § 1, 2det Stk.	514

(§ 204).

En Gaardejer, der havde været Genstand for Vold af en beruset og ustyrlig Karl, havde i Forening med en anden Gaardejer banket Karlen med en Stok; da Karlen var løbet ind i Karlekammeret under Raab til en Medtjener om at give ham en Kniv, rykkede Gaardejeren Døren op for at faa fat i Karlen og gøre ham, der havde vist sig i høj Grad farlig for sine Omgivelser og fremdeles indtog en truende Holdning, uskadelig. Herved tumlede Karlen næsegrus mod det af ujævne og ret toppede Brosten bestaaende Fortov, saa at han, som det maatte antages, fik en Læsion af det højre Øje, der førte til, at han, der i Forvejen havde mistet Synet paa venstre Øje, blev fuldstændig blind. Gaardejeren frifunden, idet han havde været berettiget til at handle som sket, og derfor ikke kunde gøres ansvarlig for den Skade, der derved maatte antages tilføjet Karlen	190
En Tiltalt, der havde slaaet Øjet ud paa en Anden med sin Stok, frifunden, fordi han ikke ansaas at have overskredet Nødværgerettens Grænser	485

(§ 205).

Grundsætningen i § 205 citeret i et Tilfælde, hvor en Søn havde øvet Vold mod sin Fader	424
---	-----

(§ 206).

Grundsætningen i § 206 paaberaabt ved Anvendelsen af § 208....	491
--	-----

Voldtsagl.

Se Sædeligheden.

Værneting.

En Bestemmelse i en Lejekontrakt om, at Parterne skulde være pligtige uden Hensyn til Stilling eller Opholdssted at møde ved en bestemt Forligskres og Ret, ikke til Hinder for, at Sag af

uden Lejerens Samtykke kunde anlægges ved dennes Hjemting, da det ikke kunde antages at have været Meningen med den anførte Bestemmelse ubetinget at fastslaa den bestemte Ret som vedtaget Værneting, men alene at hjemle Sagsøgeren Beføjelse til at søge Modparten ved bemeldte Ting	628
Efterat der af en Kreditor var indgivet Begæring om en Møbelhandlers Konkurs, flyttede denne til en anden Jurisdiktion, og Skifteretten betragtede sig derefter som inkompetent til at tage Boet under Konkursbehandling. Udtalt, at det maatte følge af Bestemmelserne i Fdg. 21 Juni 1793 § 1, jfr. Konkurslovens § 50, saaledes som denne er affattet efter Lov 15 April 1887, at Skifterettens Kompetence ikke var berørt ved Flytningen	672

Ærefornærmelser.

En Redaktør af »Underofficersbladet», hvilket i Anledning af en foregaaet Forfremmelse af en Oversergent i Artilleriet havde indeholdt en Artikel, der fandtes ærefornærmende for Artillerigeneralen, som havde foretaget Udnævnelsen, anset efter §§ 216 og 217	186
En islandsk Redaktør, der mod en Sysselmand havde brugt Uddannelser, der indeholdt en Sigtelse for Misbrug af Embedsstilling til egen Fordel, anset efter islandsk Straffelov § 219	238
En Borgmesterfuldmægtig, der sagsøgte af en Sagfører, fordi han, efterat Sagføreren havde fremsat en fornærmelig Sigtelse mod Borgmesterkontorets Personale, havde tilkaldt en Politibetjent og i Betjentens Overværelse havde paalagt Sagføreren at forlade Kontoret, frifunden, idet Borgmesterfuldmægtigen efter det Foreliggende ikke havde Grund til at antage, at Sagføreren var i god Tro, da han fremsatte Sigtelsen	361
En Redaktør for Sigtelser imod en Sysselmand for Misbrug af Embedsstilling til egen Fordel anset efter Straffelov for Island § 218	371
En Journalist for Ærefornærmelser mod en Skuespillerinde i en Bladartikel anset med 3 Maaneders simpelt Fængsel	737

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Fredag den 8 Marts 1907.

Nr. 140.

Advokat Hindenburg

contra

Trine Jensen, fhv. Gaardejer **Christen Nielsens** Hustru
(Def. Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders Ekstrarets Dom af 22 Juni 1906: Tiltalte, Arrestantinden Trine Jensen, Christen Nielsens Hustru, bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar og vil derhos have at erstatte Landbygningernes Brandforsikringsselskab ialt 1279 Kr., foruden at betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 20 Kr., og Defensor, Overretssagfører J. Langballe, 15 Kr. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 August 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betaler Arrestantinden 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Tiltalte tilbagekaldt sin i Sagen afgivne Tilstaaelse, og efter samtlige foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger findes det betænkeligt at lægge afgørende Vægt paa denne, der ikke er væsenlig bestyrket og heller ikke indeholder tilstrækkelig detaljerede Oplysninger om den Maade, hvorpaa Ilden skulde være paasat

Tiltalte vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Trine Jensen, Christen Nielsens Hustru, bør for Aktørs Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionefis Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 80 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag er Arrestantinden Trine Jensen, fhv. Gaardejer af Tvede Christen Nielsens Hustru, der er født i Aaret 1848, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Ildspaaættelse.

Efterat den nævnte Christen Nielsen tilhørende Gaard i Tvede var bleven nedlagt, og efterat derpaa Gaardens søndre samt en Del af dens østre og vestre Længer var bleven nedbrudt, opstod der den 10 September f. A. omtrent Kl. 11 om Formiddagen Ild i den tilbageværende Del af bemeldte vestre Længe — der benyttedes til Vognport, Bryggers, Bagerovn og Bagerstue, hvorhos der paa Loftet henlaa noget Tagrør, Lyng, løst Straa og Lignende — hvilken Længe fuldstændig nedbrændte, saaledes at kun Bagerovnen levedes.

Derimod forblev Gaardens øvrige Bygninger uberørte af Ilden, der ej heller antændte de omliggende Steder. Den nedbrændte Længe stod efter Taksation af 15 Oktober 1874 indtegnet til Forsikring i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger for 1728 Kr., men paa Grund af den, som meldt, stedfundne delvise Nedbrydelse androg Forsikringssummen, dengang Branden fandt Sted, ikkun 1278 Kr.

Under den i Anledning af Branden indledede Undersøgelse har Arrestantinden efter en Tid lang at have nægtet sig skyldig i det hende paasigtede Forhold erkendt, at hun har paasat Ilden under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Nielsen en Dag i Ugen før Branden var gaaet op paa Bagerovnen for at efterse denne, opdagede han, at der i det øverste af Ovnens fandtes et Hul, som gik et Stykke ned i Lervæggen, og da Arrestantinden den 9 September f. A. skulde benytte Ovnens til Bagning, kom hun til at tænke paa, om hendes Mand havde stoppet Hullet til. Hun tog da, inden hun gav sig til at fyre, en lille Stump Julelys, hvormed hun gik op ovenpaa Ovnens, og efter at have sat Lyset — som hun havde tændt — fra sig paa et der liggende Brædt undersøgte hun Ovnens, hvorpaa hun tilstoppede Hullet, som endnu fandtes, med en Sten.

Medens Arrestantinden var beskæftiget hermed, faldt den Tanke hende ind at sætte Ild paa Bygningen, i hvilken Henseende hun har forklaret, at hendes Mand om Foraaret samme Aar, efter at de til Gaarden hørende Jorder var bortsolgte, havde kunnet sælge de tilbageblivende Bygninger for 2100 Kr. eller mulig 2200 Kr., hvad Arrestantinden, som dengang nødig vilde flytte, imidlertid havde modsat sig, og da hendes Mand oftere havde ladet hende høre, at det var

hendes Skyld, at Salget ikke var kommet i Stand, tænkte hun, at hun ved at foranledige Branden kunde bevirke, at de fik Bygningerne realiserede; hun har derhos forklaret, at hun efterhaanden ogsaa selv var bleven ked af Beboerne i Tvede og ønskede at komme bort derfra.

Den paafølgende Morgen begav hun sig med det bestemte Forsæt at foranstalte Ildspaesættelsen atter op ovenpaa Ovnen, idet hun medtog et Stykke Lys af ca. 5 Tommers Længde, som hun tændte og anbragte i det ovennævnte Brædt, idet hun ved Hjælp af noget Halm, hun vikledede om det, fæstede det i et deri værende Hul. Efter at hun derpaa havde henlagt Brædtet paa Ovnens Overflade, omgav hun det og Lyset med en Halvcirkel af Rughalm, som hun anbragte i en Afstand af en halv Alen fra Lyset, hvorved hun vil have tilsigtet at skjule Lyset, hvorpaa hun forlod Længen, og kort efter gik hun sammen med sin Mand bort fra Gaarden for efter tidligere Bestemmelse at tage til Linde, hvor de agtede at besøge to der boende Døtre af Arrestantinden.

Arrestantindens Forklaring gaar især ud paa, at det var hendes Hensigt at foranstalte Branden ved at sætte Lyset i det oftnævnte Brædt, idet hun tænkte sig, at der vilde gaa Ild i Træet, naar Lyset brændte ned i Hullet, men at hun ogsaa tænkte sig Muligheden af, at der ingen Brand opkom, »og at det saa ogsaa vilde være godt«. Hun har derhos forklaret, at hun ikke ved, om hun havde nogen Tanke om, at en eventuel Antændelse af Brædtet kunde forplante sig til den af hende, som meldt, dannede Halmring, idet hun efter at have opstillet Lyset, som nævnt, tænkte, »at det nu kunde blive, som det vilde«.

Efter at Arrestantinden gennem en Række Forhør havde afgivet Forklaring i Overensstemmelse med det Anførte, tilbagekaldte hun i et den 24 Februar d. A. afholdt Forhør sin Tilstaaelse, idet hun nu forklarede, at hun ikke havde sat Ild paa den nedbrændte Længe, og at hun overhovedet ikke den 10 September f. A., førend hun forlod Gaarden, havde været ovenpaa Ovnen.

Til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af den engang afgivne Tilstaaelse, vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, hvorimod Tilstaaelsen, der maa anses stemmende med det især Oplyste, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Under Sagen har den almindelige Brandforsikring for Landbygninger nedlagt Paastand om, at Arrestantinden tilpligtes at erstatte Forsikringen dels det Beløb af 1275 Kr., hvortil Brandskaden er opgjort, dels et Beløb af 4 Kr., der er medgaaet til Skadens Vurdering, ialt 1279 Kr., og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 281, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar; derimod findes den af Brandforsikringen nedlagte Erstatningspaastand ikke at egne sig til at tages til Følge her under Sagen, idet det er uoplyst, om, og i bekræftende Fald, i hvilket Omfang der ifølge Lov af 23 April 1870 § 2 f, jævnfør

Vedtægt af 10 Juni 1871 § 66, maatte paa hvile Forsikringen Forpligtelse til at udrede Erstatning for den ved Branden forarsagede Skade.

Med den heraf flydende Forandring vil saaledes bemeldte Dom — — — — være at stadfæste.

Nr. 147.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Enevold Clemens Holmberg (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 December 1906: Arrestanten Carl Enevold Clemens Holmberg bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og i Erstatning til Johanne Christine Larsen, Arbejdsmand Sindts Hustru, betale 20 Kr. Han bør derhos betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Kalko, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Enevold Clemens Holmberg til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Carl Enevold Clemens Holmberg for Tyveri.

Arrestanten er født den 30 Marts 1867 og bl. a. anset: ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 6 Juni 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Maj 1895 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stykke, og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 17 December 1895 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stykke, 253, 268 og 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 2 November 1897 efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 27 Maj 1899 efter Straffelovens §

232, jfr. § 229, 4de Stk., samt Lov af 3 Marts 1860 § 2 med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest ved Højesterets Dom af 14 December 1903 efter Straffelovens § 275, jfr. § 268 og § 253, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 22 August d. A. anmeldte Johanne Christine Larsen, Arbejdsmand Sindts Hustru, for Politiet, at der var frastjaalet hende en Kontrabog med Sparekassen »Bikuben«, hvorpaa inde stod 25 Kr., og endvidere ca. 15 Kr. i rede Penge og nogle Lotterisedler. Det Stjaalne havde alt beroet i et aflaaaset Chatol i hendes Lejlighed. For Tyveriet sigtede hun Arrestanten, der havde logeret hos hende i 3 Uger, navnlig under Hensyn til, at hun havde faaet oplyst, at en Person, hvis Signalement passede paa Arrestanten, den 25*) s. M. havde hævet 20 Kr. paa den stjaalne Bog i »Bikuben«s Afdeling paa Aaboulevarden.

Arrestanten, som kort efter blev anholdt, har under Sagen nægtet sig skyldig i det omhandlede Tyveri, ligesom han har nægtet, at det er ham, der har hævet Penge paa den stjaalne Bog.

Han fandtes imidlertid ved sin Anholdelse i Besiddelse af en under Sagen til 1 Kr. vurderet Blyantsholder, om hvilken han først forklarede, at den var hans lovlige Ejendom.

Efter at Anmelderinden imidlertid havde genkendt den som hende tilhørende og formentlig frastjaalet ved samme Lejlighed, som de øvrige savnede Ting — idet den havde henligget i en uafaaaset Kommodeskuffe i hendes Lejlighed — erklærede han, at det var rigtigt, at den tilhørte Anmelderinden, og at han uden at tænke over det havde puttet den i Lommen en Dag, da den var bleven fremtaget af Skuffen og lagt paa Bordet. Senere har han ændret denne Forklaring derhen, at Anmelderinden eller en Anden maa have lagt den i hans Lomme.

Arrestanten er derhos af Kasserer i »Bikuben«s Aaboulevard-Afdeling Louis Schouw og Assistent i samme Afdeling August Petersen genkendt som den Person, der den 21 August d. A. ved 12—1-Tiden hævede 20 Kr. paa Anmelderindens Bog, ved hvilken Lejlighed han, der er meget døv, paa Opfordring opgav Anmelderindens Navn, efter at det med Besvær var bleven betydet ham, at dette var nødvendigt.

Saa vel de nævnte Personer som Anmelderinden, der har forklaret, at Tyveriet er begaaet i Tiden fra den 18 August til Anmeldelsesdagen, have bekræftet deres under Sagen afgivne Forklaringer med Ed.

Herefter, og da Arrestantens Fortid taler stærkt imod ham, findes der at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for Tyveri med Hensyn til Sparekassebogen og Blyantsholderen.

Arrestanten vil følgelig være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

*) Skal være 21.

Mandag den 11 Marts.

Nr. 155.

Advokat Hindenburg

contra

Henrik Christoffersen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 174 og 176.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December 1906: Arrestanten Henrik Christoffersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik Christoffersen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Arrestanten Henrik Christoffersen, der er født den 8 Oktober 1836 og ikke funden straffet ved Dom, tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 174 og 176.

En mod Arrestanten i September 1905 for Overtrædelse af Straffelovens § 174 ved et af Rettens Kriminalkamre indledet Undersøgelse blev sluttet efter Begæring af det vedkommende Pigebarns Fader. Undersøgelsen, der tillige omfattede Sigtelse mod Arrestanten for uterlig Behandling af de nedenfor først nævnte tre Vidner, blev, forsaavidt denne Sigtelse angik, hovedsagelig sluttet af Mangel paa Bevis.

Poula Frederikke Thorvaldine Emilie Jurin, født den 8 December 1887, har edelig forklaret, at Arrestanten en Dag, som det maa antages i Aaret 1898, da Vidnet var oppe hos ham, lagde hende op i hans Seng, løste hendes Benklæder ned, følte hende paa Kønndelene, lagde sig, efter at have blottet sit Lem, ovenpaa hende mellem hendes Ben og førte Lemmet op mod hendes Kønndeale, samt at han baade før og efter den Dag forinden hendes Konfirmation har følt hende i Skridtet, undertiden paa det blottede Legeme.

Fanny Emilie Mortensen, født den 19 December 1889, har edelig forklaret, at Arrestanten engang i Tiden fra 1897 til 15 November 1901 har lagt hende op i sin Seng, blottet hende og lagt sig ovenpaa hende med sit Lem ind mod hendes Kønndeale, at han engang i Tiden mellem 15 November 1901 og December 1902 har behandlet hende paa ganske

lignende Maade, at han ved sidstnævnte Lejlighed behandlede den nedenfor nævnte Valborg Jørgensen, der var sammen med Vidnet oppe hos Arrestanten, paa ganske tilsvarende Maade, og at han af og til i Tiden, forinden han sidste Gang behandlede hende paa den foranførte Maade, har, medens hun har siddet paa hans Skød, løst hendes Benklæder op foran, stukket sin Haand ind mellem hendes Ben og følt hende paa Kønodelene.

Valborg Elisabeth Jørgensen, født den 11 September 1888, har edelig forklaret, at Arrestanten, da Vidnet og forrige Vidne ved den af Sidstnævnte foran omfoklarede Lejlighed sammen var oppe hos ham, kastede Vidnet om paa Sengen, løste hendes Benklæder og befølte hende paa hendes nøgne Ben og i Skridtet, og at han derpaa lagde sig ovenpaa hende med sit Lem fremme.

Hun har fremdeles edelig forklaret, at Arrestanten ved den her omhandlede Lejlighed behandlede fornævnte Fanny Mortensen paa lignende Maade, og at Arrestanten flere Gange tidligere, naar Vidnet har siddet paa hans Skød, har følt hende op under Tøjet mellem Benene.

Dagmar Eleonora Elisabeth Betty Sørensen, født 2 Januar 1894, har forklaret, at Arrestanten en Dag i Begyndelsen af Foraaret 1905, da hun og nedennævnte Alma var oppe i hans Værelse, lagde Vidnet op paa en Seng, løste hendes Benklæder op, stak sin Haand ind mellem hendes Ben, følte hende paa Kønodelene og stak sin Finger noget op i dem, samt at han derefter lagde sig ovenpaa hende og førte sit blottede Lem ind mod hendes Kønsele, idet han bevægede Lemmet frem og tilbage. Videre har hun forklaret, at hun under hele Oprinet forlangte at blive fri og sprællede og strittede imod, saa godt hun kunde, men at Arrestanten holdt hende nede ved at ligge ovenpaa hende.

Efter Vidnets Forklaring kom der noget vaadt fra Arrestanten, medens han læa ovenpaa hende.

Alma Vilhelmine Mortensen, født 28 Februar 1893, har forklaret, at Arrestanten ved den af forrige Vidne omfoklarede Lejlighed lagde nærværende Vidne op i Sengen, løste hendes Benklæder op og stak sin Finger ind i hendes Kønsele, saa det gjorde ondt, samt at han, da hun skreg, sagde, at hun kunde gaa ind i den anden Stue, idet han tilføjede: »Jeg kan bedre bruge Betty, for hendes Hul er større«.

Videre har dette Vidne forklaret, at Arrestanten ved den heromhandlede Lejlighed lagde fornævnte Betty Sørensen op paa Sengen, knappede hendes Benklæder ned, førte sin Haand ind mellem Bettys Ben og derefter med sit Lem fremme lagde sig ovenpaa Betty mellem hendes Ben, at Vidnet, der derefter gik ind i den anden Stue, hørte, at Betty sagde til Arrestanten, at han skulde lade være, og at Arrestanten, da Vidnet kort efter kom tilbage, rejste sig op fra Betty og dengang endnu havde sit Lem fremme.

Efter begge de sidstnævnte Pigebørns Forklaring gav Arrestanten dem ved fornævnte Lejlighed 2 Øre og paalagde dem ikke at fortælle noget om det Passerede i deres Hjem.

Da disse to Pigebørn en Dag i Slutningen af August 1906 bleve ænige, meddelte Alma til Bettys Moder, at hun vidste noget slemt om Betty, og dette gav Anledning til, at Pigebørnene, der hidtil havde fortiet det Passerede, afgav Beretning om dette til deres Moder.

Arrestanten har benægtet Rigtigheden af samtlige de afgivne Vidneforklaringer og har overhovedet nægtet at have behandlet noget af Vidnerne uterligt bortset fra, at han, efter hvad han har erkendt, for noget over 10 Aar siden nogle Gange har taget Poula Jurin paa Skødet, kysset hende og befølt hende paa Benene indenfor Skørterne.

Ligesom det nu efter de af Fanny Mortensen og Valborg Jørgensen afgivne beedigede Forklaringer mod Arrestantens Benægtelse maa anses for godtgjort, at Arrestanten ved den af disse Vidner omforklarede Lejlighed, ved hvilken de sammen var oppe hos Arrestanten, har behandlet dem uterligt som af dem omforklaret, saaledes findes det under Hensyn dertil og til, at Arrestanten som foran anført har erkendt, at han ved Lejligheder, der ligger over 10 Aar tilbage i Tiden, har gjort sig skyldig i uterlig Behandling af et Pigebarn samt i Betragtning af, at Vidnerne Poula Jurin, Fanny Mortensen og Valborg Jørgensen har beediget deres Forklaringer, og at Vidnerne Betty Sørensens og Alma Mortensens Forklaringer gensidig bestyrke hinandens Rigtighed, og at denne tillige bestyrkes ved Maaden, hvorpaa disse Vidners Meddelelse om det Passerede er fremkommen, ikke betænkeligt ved det Foreliggende ligeledes at anse det for godtgjort, at Arrestanten har udvist den ovenfor iøvrigt omforklarede uterlige Adfærd.

Idet det nu ikke efter det Oplyste tør anses for bevist, at Arrestanten i noget Tilfælde har opnaaet eller haft til Hensigt at opnaa Samleje med noget af de foran nævnte Pigebørn, vil han, idet Fanny Mortensen og Valborg Jørgensen maa antages at have været sædelig ufordærvede, da de var Genstand for uterlig Behandling af Arrestanten, og idet den i Straffelovens § 174 foreskrevne Betingelse for Tiltale er tilstede i de under denne § faldende Tilfælde, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 173 og 174, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Tirsdag den 12 Marts.

Nr. 148.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Jens Anton Kristian Laursen (Def. Réé),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1906: Arrestanten Jens Anton Kristian Laursen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder Arrestanten og alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Kier, 25 Kr., og til Defensor, Overretssagfører V. Christensen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 December 1906: Arrestanten Jens Anton Kristian Laursen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Anton Kristian Laursen til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Anton Kristian Laursen for Tyveri og Hæleri.

Arrestanten er født i Aaret 1886 og har tidligere været straffet ifølge Hjelmlev-Gjern Herreders Ekstrarets Dom af 16 April 1901 efter Straffelovens § 233 med simpelt Fængsel i 10 Dage, ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 3 April 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, ifølge Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 13 Februar 1905 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og ifølge Overrettens Dom af 26 Februar 1906 efter Straffelovens § 238 med samme Art Fængsel i 5 Dage. Under en ved Aarhus Købstads Jurisdiktion i Foraaret d. A. indledet Undersøgelse har Arrestanten derhos som sigtet for Tyveri været underkastet Varetægtsfængsel fra den 1 April til den 15 Juni d. A., uden at der imidlertid blev rejst Tiltale imod ham.

Den mod Arrestanten nu rejste Sigtelse gaar ud paa, dels at han Natten mellem den 26 og 27 Juli d. A., eller sidstnævnte Dags Morgen, har frastjaalet Proprietær H. Krogh til Christinedal under Hasle m. fl. Herreders Jurisdiktion to sortbrogede Køer, henhørende til Gaardens af ialt 51 Stk. bestaaende Kobesætning, som Ejeren havde gaende paa en i Nærheden af Gaarden værende Mark, dels at Arrestanten har gjort sig skyldig i Tyveri, eller i alt Fald i Hæleri, med Hensyn til forskellige, hovedsagelig af Klædningsstykker bestaaende Effekter, der, som det maa antages, den 7 August d. A. blev bortstjaalne fra et Kvistværrelse i en Ejendom i Helsingør.

Med Hensyn til den førstnævnte Sigtelse er det oplyst, at da Proprietær Kroghs Folk den 27 Juli d. A. om Morgenen kom ud paa den ovennævnte Mark for at malke Køerne, viste det sig, at en Snes Stykker af disse var løse, og at to af Køerne, nemlig to sortbrogede, mærkede paa højre Horn henholdsvis med Tallet 45 og med Tallet 4, var forsvundne. Ifølge Gaardejer af Farre Carl Christensens edelige Forklaring og Arrestantens med samme stemmende Erkendelse, traf Christensen samme Morgen ved Sekstiden, da han skulde til Farre med Mælk, Arrestanten, der kom trækkende Syd fra med to Køer; Christensen kom i Snak med Arrestanten, og da de havde talt noget sammen, afkøbte han Arrestanten, der kaldte sig Kreaturhandler Christian Petersen fra Ry, den ene af Køerne — efter hvad Christensen senere konstaterede, den, der paa det ene Horn var mærket med Tallet 45 — for 200 Kr., som han samtidig udbetalte Arrestanten kontant. Efter hvad der fremdeles er oplyst, trak Arrestanten derpaa videre med den anden Ko til Hammel, hvor der samme Dag var Marked, og hvor han ifølge sin med det iøvrigt Oplyste stemmende Erkendelse solgte Koen til Kreaturhandler i Randers Marinus Gjedsted for 175 Kr., som Arrestanten ligeledes fik udbetalt kontant. Efter sin Forklaring fattede imidlertid Gjedsted, efter at have modtaget Koen, Mistanke om, at Arrestanten ikke var kommen ærlig til samme, og gjorde derfor Anmeldelse om Købet af Koen til Politiet i Hammel, ved hvis Foranstaltning Arrestanten, der blev antruffen paa Markedspladsen og opgav at hedde Kristian Petersen og at eje en lille Gaard i Tørring, blev anholdt. Ved sin Anholdelse fandtes Arrestanten i Besiddelse af 385 Kr. 76 Øre. Samme Dags Eftermiddag skete der Anmeldelse dels fra Proprietær Krogh om, at han, som meldt, havde mistet to af sine til Besætningen paa Christinedal hørende Køer, dels fra Gaardejer Carl Christensen om den mellem ham og Arrestanten afsluttede Handel. Efter en af Politiet i Hammel foranstaltet foreløbig Undersøgelse, hvorunder Arrestanten forklarede, at han samme Dags Morgen havde købt de to Køer af to ham ubekendte Mænd, af hvilke den ene kaldte sig Høgh fra Mollerup, og den anden Niels Petersen fra Ry, blev Arrestanten den følgende Dag af Politiet transporteret med Jernbanetoget fra Hammel til Aarhus, hvor han skulde afleveres til Hasle m. fl. Herreders Politi. Undervejs saa Arrestanten imidlertid Lejlighed til at undvige, og han var derefter paa fri Fod, indtil han den 8 August d. A. blev anholdt af Politiet i Helsingør som sigtet for det ovennævnte dersteds den 7 s. M. begaaede Tyveri.

De tvende fra Proprietær Kroghs Mark forsvundne Køer, hvis Identitet med de to af Arrestanten, henholdsvis til Gaardejer Christensen og Kreaturhandler Gjedsted solgte Køer under Sagen er af Arrestanten erkendt, og som efter Kroghs Angivelse, hvorimod Arrestanten intet har haft at erindre, havde en Værdi af henholdsvis 275 Kroner og 200 Kroner, ere tilbageleverede Krogh, og foruden at denne edelig har forklaret, at Køerne ere hans Ejendom, og at de ere ham frakomne mod hans Vidende og Villie, er hans Ejendomsret til dem yderligere konstateret ved edelige Forklaringer, afgivne af Daglejer Christen Johansen Christensen af Skovby og Tjenestekarl Niels Arve Madsen af Christinedal.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have stjaalet de to Køer

og har afgivet en Forklaring, der i det Væsenlige gaar ud paa, at han, som Natten efter sin Løsladelse den 15 Juni d. A. var bleven anholdt af Politiet i Aarhus for Drukkenskab, men den følgende Dag, altsaa den 16 Juni d. A., atter demitteret, samme Dags Aften med Dampskibet rejste til København, til hvilken Rejse han havde skaffet sig Penge ved at bære noget Tøj for nogle Søfolk. Ombord paa Dampskibet gjorde han Bekendtskab med en Syjomfru ved Navn Marie Christensen, der efter Arrestantens Forklaring var fra Flensborg, men som, efter hvad han ogsaa har udsagt, var fra Aalborg. Bemeldte Marie Christensen, der efter Arrestantens videre Forklaring boede i København i Marstalsgade, eller, som han ogsaa har udsagt, i Marstrandsgade, og hos hvem Arrestanten under sit paafølgende Ophold i København — hvilket Opholds Varighed han oprindeligt har opgivet til 3 Uger, men senere ikke har villet kunne erindre og sluttelig har opgivet til en Ugestid — logerede, rejste senere til Amerika, men forinden sin Afrejse forærede hun ham 450 Kr., som han, der skulde følge efter hende, skulde anvende til Billetten. En Dags Tid efter hendes Afrejse, der efter Arrestantens oprindelige Fremstilling fandt Sted i den sidste Del i Juli Maaned, medens han senere ikke har villet kunne huske, hvornaar Marie Christensen rejste, tog han tilbage til Aarhus, hvorfra han rejste til Gaardejer Martin Nielsen, Tidselknolden i Høver Sogn, hos hvem han gik paa Dagleje indtil den 26 Juli d. A., da han ifølge sit Udsagn tog til Aarhus, hvorfra han næste Morgen rejste til Hammel. Paa Vejen mellem Laasby og Hammel traf han de tvende ovennævnte ham ubekendte Mænd, der trak med et Par sortbrogede Køer og, som meldt, kaldte sig henholdsvis Høgh fra Mollerup og Niels Petersen fra Ry. Arrestanten indlod sig i Samtale med Mændene og afkøbte dem Køerne, idet han gav 180 Kr. for den ene Ko og 165 Kr. for den anden. Til Betaling af disse Beløb anvendte han en Del af den Pengesum, som han havde faaet til Foræring af Marie Christensen.

Ifølge de af Gaardejer Martin Nielsen og dennes Hustru Nielsine afgivne Forklaringer, hvis Rigtighed Arrestanten maa anses at have erkendt, fik Arrestanten den 22 Juni d. A. Arbejde som Daglejer hos Nielsen, hos hvem han med en kortere Afbrydelse, som meldt, forblev indtil den 26 Juli næsteften. Ligesom det nu efter det Oplyste, derunder Indholdet af forskellige under Sagen afgivne tildels beedigede Vidneforklaringer, hvorefter Arrestanten i flere Dage efter den 16 Juni d. A. er bleven set i Aarhus, er uantageligt, at Arrestanten til det af ham angivne Tidspunkt afrejste til København, saavel som usandsynligt, at han overhovedet i Tiden mellem den 16 og 22 Juni d. A. har været i København, saaledes maa der efter det Foreliggende og navnlig i Betragtning af, at Arrestanten har vist sig ude af Stand til at paavise Marie Christensens Bopæl i de af ham opgivne Gader, uagtet han selv vil have haft Ophold sammesteds, gaas ud fra, at hans tilmed i sig selv ganske utroværdige Forklaring om af bemeldte Marie Christensen efter et ganske kort Bekendtskab at have faaet en, som det maa forudsættes, uforholdsmæssig stor Gave af 450 Kr., er Opspind. Da derhos de i Mollerup og Ry boende Personer ved Navn Høgh og Petersen, efter det Oplyste, enten ikke kunne have handlet om Køer med Arrestanten eller have nægtet overhovedet at have solgt Køer den paagældende Markedsdag, samt naar henses til, at Arre-

stanten, der flere Gange forhen har været straffet for Tyveri, i det Hele har afgivet væklende, paa flere Punkter indbyrdes modstridende Forklaringer, hvis Usandsfærdighed han tildels har erkendt, findes hans Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de to fra Proprietær Kroghs Mark forsvundne Køer, i sin Helhed at maatte forkastes, og det maa efter det Anførte og det iøvrigt Foreliggende anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten selv Natten mellem den 26 og 27 Juli d. A., eller sidstnævnte Dags Morgen, har stjaalet Køerne.

Under Sagen ere de af Gaardejer Carl Christensen og Kreaturhandler Marinus Gjedsted til Arrestanten udbetalte Beløb af henholdsvis 200 Kr. og 175 Kr. tilbagebetalte Christensen og Gjedsted, og saavel disse som Proprietær Krogh have frafaldet Krav paa videre Erstatning

Efter det videre Oplyste begav Arrestanten sig, efter at han, som meldt, den 28 Juli d. A. var undvegen under Transporten til Aarhus, tilbage til Gaardejer Martin Nielsen, af hvem han den følgende Dag af sin tilgodehavende Løn fik udbetalt 30 Kr. Arrestanten, som derefter forlod Martin Nielsen, og som, efter hvad der maa antages, kort efter rejste til København, opholdt sig nu ifølge sin Forklaring sammesteds, indtil han den 6 August d. A. tog til Helsingør, af hvis Politihand han den 8 s. M. blev anholdt som sigtet for det ovennævnte fra et Kvistværelse i en Ejendom den foregaaende Dag begaaede Tyveri, hvorved der ifølge Anmeldelse fra Kelnertørlærling Viktor Lissau, »Promenaden«, fra denne og Tjenestekarl Aage Rhode, der i Fællesskab logerede i bemeldte Værelse, var bleven stjaalet 1) et Sæt nyt graat Tøj, 2) en brugt blaa Overfrakke, 3) et gulrødt Silkeslips, 4) et Sæt gammelt Kelnertøj, 5) et Sæt nyt mørkttærnet Tøj, 6) en brugt prikket Vest, 7) en mørkblomstret Vest, samt, som det senere oplystes, 8) en Lommelygte og 9) en Portemonnæ, af hvilke Genstande, der under Sagen ere vurderede tilsammen til 56 Kr., det under Nr. 5 anførte Sæt Tøj og den under Nr. 9 anførte Portemonnæ tilhørte Aage Rhode, medens de øvrige Effekter tilhørte Viktor Lissau, efter hvis Forklaring de stjaalne Klædningsstykker hang paa Væggen i Kammeret, medens Lygten laa i en Kuffert. Efter Lissaus videre Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa det endvidere antages, at Tyveriet er begaaet om Aftenen mellem Kl. 7 og 11^{1/2}, at Kammeret, da Tyveriet fandt Sted, var aflaaaset, og at Gerningsmanden til Tyveriet har skaffet sig Adgang til Kammeret ved at sprænge Døren, idet det ved et af Politiet samme Dags Aften foretaget Eftersyn viste sig, at Gerichtet var sprængt i hele sin Længde, og at Fyldningen i Døren var udsprængt i øverste venstre Hjørne. Ved Arrestantens Anholdelse — der fandt Sted paa Strandvejen mellem Helsingør og København, lidt Nord for Nivaa, og som foretoges af tvende fra Helsingør udsendte Politibetjente, der paa Cykle kørte Syd paa, indtil Syd for Vedbæk, hvorpaa de, idet de vendte om og kørte tilbage ad Helsingør til, paa det fornævnte Sted mødte Arrestanten bærende en større Bylt under Armen — fandtes han i Besiddelse af samtlige stjaalne Køer.

Arrestanten har vedholdende benægtet, at han selv er Gerningsmand til det begaaede Tyveri, og har forklaret, at en Kammerat af ham ved Navn Christian Petersen er den skyldige, og at denne efter

Tyveriets Udførelse har overgivet ham de stjaalne Koster. I saa Henseende har Arrestanten nærmere forklaret, at han i Forening med Petersen — hvem Arrestanten vil have truffet i en Beværtning i København paa Hjørnet af Brøndstræde og Landemærket, og som efter Arrestantens videre Udsagn holdt til i Vognmagergade, hvor Petersens Kæreste, et offentligt Fruentimmer, boede — den 6 August d. A. rejste til Helsingør for at søge Arbejde. Efter at de havde overnattet paa en i Havnen liggende Jagt eller, som Arrestanten senere har udsagt, en Galease, skiltes Arrestanten den følgende Dags Formiddag fra Petersen, men mødte ham atter tilfældigt om Eftermiddagen henad Femtiden, hvorefter Arrestanten fulgte med Petersen, der erklærede, at han vilde besøge en Snedker Jensen. De gik derefter op i den paagældende Ejendom, men medens Petersen gik helt op paa Kvisten, gik Arrestanten kun op til næstøverste Etage, hvorfra han dog atter gik ned, da det varede for længe, inden Petersen kom. Nogle Minutter senere kom Petersen ned, og efter at de havde drevet rundt i Byen indtil Kl. 10 Aften, erklærede Petersen, at han igen vilde forsøge at træffe Jensen, hvorfor de atter gik hen til den paagældende Ejendom, i hvilken Petersen gik op, medens Arrestanten blev nedenfor i Gangen indenfor Gadedøren. Ca. 10 Minutter senere kom Petersen ned med de ovennævnte Effekter med Undtagelse af de to Veste og Lygten, og idet han sagde, at han havde »taget« de medbragte Genstande, eller, som Arrestanten ogsaa har udsagt, at det var »stjaalne Ting«, overgav han dem til Arrestanten med Undtagelse af Portemonnæen, som Arrestanten først senere fik, hvorpaa Petersen atter gik op i Huset, idet han sagde til Arrestanten, at denne skulde gaa ud efter Strandvejen med det stjaalne Tøj. Arrestanten gik efter sin først afgivne Forklaring derefter ud af Ejendommen og op mod Stengade, hvor Petersen kort efter indhentede ham, medbringende Vesten og Lygten. Inde i en Gang paa Stengade pakkede de nu alt Tøjet i en stor Pakke, som Petersen fik at bære, medens Arrestanten bar en lille Pakke med deres Arbejdstøj. Arrestanten, der senere har udsagt, at Petersen kom til ham paa Strandgade med Lygten og Vestene, har videre forklaret, at de, da de var komne et Stykke ud af Strandvejen, skiftede Pakkerne, ligesom de i det Hele skiftedes til at bære disse. De lagde sig derhos undervejs i en Havremark og gik, som Arrestanten oprindeligt har udsagt, efter nogen Tids Forløb videre mod København; da Petersen saa, at der kom en Cyklist, løb han sin Vej af Frygt for Politiet. Denne Forklaring har Arrestanten dog senere modificeret saaledes, at de, da de laa i Havren, »hørte«, at der kom to Cyklister, og at Petersen, saa snart de saa dem, sagde: »Der kommer to Betjente«, hvorefter han løb ind i et Krat ved Vejen.

Under Sagen er der imidlertid fremkommen en Række Oplysninger, hvorefter det maa antages, at Arrestantens foran gengivne Forklaring er i Strid med Sandheden. Foruden at den af Arrestanten omfklarede Christian Petersen, af hvis Ydre Arrestanten har givet en nærmere Beskrivelse, ifølge en under Sagen fremlagt Politirapport forges af Københavns Politi er eftersøgt, idet en Mand af det af Arrestanten opgivne Navn og Signalement ikke er kendt af Kelnerne i forskellige Beværtninger i Landemærket, saalidt som af de offentlige Fruentimmer i Vognmagergade eller de sammesteds patrouillerende Be-

tjente, har Arrestanten efter af Politiet at være ledsaget til København for at paavise Stedet for sit Møde med Petersen ifølge en desangaaende optagen Politirapport forklaret, at dette Sted ikke var den af ham opgivne Hjørnebeværtning i Landemærket, men derimod en Beværtning paa Hjørnet af denne Gade og Lille Brøndstræde. Ifølge bemeldte Rapport erklærede imidlertid saavel Værten som Tjeneren sammesteds, at de ikke kendte Arrestanten, ligesom de forment, at de aldrig havde set ham. Fremdeles erklærede Værten, at han ikke kendte nogen af Navnet Christian Petersen med det af Arrestanten opgivne Signalement, samt at han kendte de i de nærmeste Gader boende Pigers Kærest, da disse søgte hans Beværtning, men at ingen af dem hed Christian Petersen. Ligesom dernæst Arrestanten, der bl. a. har forklaret, at han under sit seneste Ophold i København en Tid lang havde boet hos en Syjomfru Anna Nielsen i Borgergade Nr. 52 eller 54, eller som han ogsaa har udsagt Nr. 59, har været ude af Stand til paa Stedet at paavise eller genkende det paagældende Hus, maa det efter Oplysninger indhentede af Politiet i Helsingør anses for uantageligt, at Arrestanten med en Kammerat Natten mellem den 6 og 7 August d. A. har overnattet paa et Skib i Helsingørs Havn, hvorved yderligere bemærkes, at der ifølge en Politirapport af 9 August d. A., da Arrestanten den 8 s. M. udfulgtes for at paavise den Jagt, hvori han vilde have overnattet sammen med Christian Petersen, ikke laa nogen Jagt paa det Sted, hvor den efter Arrestantens Opgivelse skulde have ligget, samt at Toldvagten ved Helsingør Havn ifølge samme Rapport har oplyst, at der i Løbet af den sidste Maaned overhovedet ikke havde ligget nogen Jagt i Havnen. Endvidere har Kelderlærling Elof Nielsen i Restaurationen »Skibet« i Helsingør edelig forklaret, at Arrestanten to Gange i Løbet af Eftermiddagen den 7 August alene havde været i det underste Restaurationslokale, og at Arrestanten omtrent hele Eftermiddagen alene gik og drev rundt ved Havnen, hvorved bemærkes, at Arrestanten til den efter hans Anholdelse optagne Politirapport har forklaret, at han hele Dagen den 7 August var sammen med Petersen, at Arrestanten fastholdt denne Forklaring i det første over ham optagne Forhør, men at han senere ændrede sin Forklaring derhen, at han, som meldt, skiltes fra Petersen om Formiddagen og først om Eftermiddagen atter traf ham, medens Arrestanten paa den anden Side oprindelig har paastaet, at han kun een Gang — alene, i hvert Fald — har været inde i »Skibet«, hvilken Forklaring han dog senere har modificeret saaledes, at han 1 à 2 Gange eller, som han ogsaa har udsagt, flere Gange var inde i »Skibet«, og at han nok »tror«, at Petersen var med derinde. Fremdeles har Frøken Andrea Thomsen, der bor paa 3dje Sal i den Ejendom, hvor det heromhandlede Tyveri er begaaet, forklaret, at hun den 7 August om Eftermiddagen ca. Kl. 5 saa en Mandsperson, som hun har genkendt i Arrestanten, komme ned ad Trappen fra 4de Sal (Loftet). Endvidere har Politibetjentene Madsen og Yttesen, der foretog Anholdelsen af Arrestanten, edelig forklaret, at de, da Arrestanten kom dem i Møde, saa ham allerede i en Afstand af ca. 500 Alen, at de bemærkede ham, forinden han fik Øje paa dem, at de ikke saa noget Menneske løbe fra Vejen, og at Arrestanten paa Forespørgsel om sit Navn opgav dette som Niels Christian

Petersen og først paa Politikammeret opgav sit rette Navn. Endelig maa det ved en af Politiretsdommeren i Helsingør foretagen Undersøgelse paa Stedet anses konstateret, at der paa hele den Strækning af Vejen, paa hvilken Christian Petersen skulde være undløben, er dels Plankoværk med Pigtraad, dels alene Traadhegn med tyk Hæk bagved, saaledes at det maatte være umuligt for et Menneske at slippe over, i alt Fald uden at efterlade Spor ved Itubrækning af Grene o. l., men at saadant Spor ikke fandtes, ligesom det viste sig, at det omspurgte Stykke af Landevejen ikke var længere, end at det let kunde overses.

Efter det saaledes Anførte og det isøvrigt Oplyste, samt naar henses til, at Arrestanten i sine Forklaringer ogsaa under denne Del af Undersøgelsen har vist kendelige Bestræbelser for at undertrykke Sandheden, findes der ikke at kunne være nogen begrundet Tvivl om, at den af Arrestanten omforklarede Christian Petersen er en fingeret Person, og at Arrestantens Forklaring om Tyveriets Udførelse ved bemeldte Petersen er opdigtet. Da det derhos efter Indholdet af de af Kelterlærling Lissau og Tjenestekarl Rhode afgivne beedigede Forklaringer maa antages, at de dem frastjaalne Effekter ere dem frakomne mod deres Vidende og Villie, samt da det ikke vil kunne tillægges videre Betydning, at Lissau — der har forklaret, at han, da han om Eftermiddagen den 7 August ved 5 eller 6-Tiden laa og sov paa sit Værelse, saa en Mand, der stak Hovedet ind ad Døren og spurgte efter Snedker Jensen — ikke har forment, at Arrestanten er identisk med denne Mand, maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ogsaa er Gerningsmanden til det heromhandlede Tyveri.

De Lissau frastjaalne Effekter ere under Sagen tilbageleverede ham, og de Rhode frastjaalne Genstande maa ligeledes antages tilbageleverede denne. Begge have derhos frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 1 og Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedrings husarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 163.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Christian Frederik Cordes (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Januar 1907: Arrestanten Christian Frederik Cordes bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Wolff, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i denne nævnte Straffebestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Christian Frederik Cordes bør straffes med Forbedringshusarbejde i fire Aar. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Frederik Cordes, der tiltales for Tyveri, er født den 7 Juni 1880 og foruden tre Gange at være straffet for Tyveri forinden sit 18de Aar anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 September 1899 efter Straffelovens §§ 228, 229, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 26 Februar 1902 efter Straffelovens §§ 238 og 241, 1ste Stk., jfr. § 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 Maj 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, sidstnævnte Led tildels jævnfør § 46, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet og forsøgt Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have den 17 Oktober 1906 om Aftenen i to Gange fra-stjaalet Møbelhandler Victor Samuelson en Kanapé, noget Møbelstof, et Gardin, et Album m. m.

Det Stjaalne, som tilsammen er vurderet til 15 Kroner, beroede i Bestjaalnes Butik og Værksted, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Paa samme Maade er Arrestanten overbevist om at have den 19 s. M. om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Herreekviperingshandler Carl Jensens Forretning i Stue-etagen i Ejendommen Gothersgade Nr. 21 ved fra Ejendommens Gaard, i hvilken han gik ind gennem en aaben og ubeboet Butik, at stige ind gennem et Vindue, som han, efter at have ituslaaet en Rude i samme,

Færdig fra Trykkeriet den 21 Marts 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 2.

Tirsdag den 12 Marts.

aabnede ved at række ind gennem den af ham i Ruden tilvejebragte Aabning og tage Vindueskrogene af Hasperne. I Forretningen stjal Arrestanten derefter Beklædningsgenstande m. m. ialt af Værdi ca. 125 Kr. samt et kontant Beløb af ca. 4 Kr., som beroede i en Skuffe, der stod frit fremme.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stykke, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Onsdag den 13 Marts.

Nr. 138.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Hans Jacob Oluf Rasmussen Boesen (Def. Winther),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Falsters vestre Herreds Ekstrarets Dom af 12 Januar 1906: Tiltalte Hans Jacob Oluf Rasmussen Boesen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Ditlevsen, og Defensor, Overretssagfører Holst, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 August 1906: Tiltalte Hans Jacob Oluf Rasmussen Boesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, dog saaledes, at Fuldbyrdselsens af den idømte Straf i Medfør af ovennævnte midlertidige Lov udsættes og efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt Lovens Betingelser overholdes. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Casse, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For sit i den indankede Dom fremstillede Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 202, 1ste Stk. Under et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør maa det endvidere ved den af Tiltaltes Hustru afgivne beedigede Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste mod Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han om Aftenen den 1 Oktober f. A., efterat han havde nægtet hende at opholde sig i det fælles Sovekammer, har med en Stok eller et lignende Redskab slaaet hende flere Gange over Ryggen og Skuldrene, hvorefter hun af Frygt for yderligere Overlast sprang ud af Vinduet. For dette Forhold, som Højesteret ved kongeligt Reskript af 3 November 1906 er bemyndiget til at paakende i første Instans under nærværende Sag, vil Tiltalte ligeledes være at anse efter fornævnte Straffebestemmelse. Straffen findes under Hensyn til, at Hustruen ikke kan anses ganske uden Skyld i det mellem Ægtefællerne bestaaende slette Forhold at kunne bestemmes under Et til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Thi kendes for Ret:

Hans Jacob Oluf Rasmussen Boesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Hans Jacob Oluf Rasmussen Boesen, der er født den 20 November 1868 og ikke er fundet forhen straffet, for Mishandling af sin Hustru, og ere Sagens Omstændigheder efter det Oplyste, derunder de ved et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør indhentede Oplysninger følgende:

Tiltaltes Hustru Else, født Olsen, med hvem han blev gift den 22 Juni 1900 og har samlevet, indtil hun den 25 September 1905, da efter hendes Fremstilling Samlivet med Manden blev hende uudholdeligt, med dennes Samtykke forlod Hjemmet, har edelig forklaret, at Tiltalte, omtrent lige siden de indgik Ægteskab, har behandlet hende ilde, idet Tiltalte er en overordentlig stridbar, hidsig og aldeles uomgængelig Natur, der til Stadighed skælder og smælder, truer, sparker og slaar, og at disse Egenskaber fremtræder paa en særlig graverende og voldsom Maade, naar han er under Paavirkning af Spiritus, samt at han Aar for Aar er bleven værre i sin Optræden, og at hun, der altid først har maattet holde for, har været aldeles værgeløs overfor Tiltalte.

Som Eksempel paa, hvorledes Tiltalte har mishandlet hende, har hun anført, at han hyppigt har sparket hende og slaaet hende baade med en Stok og en Pisk, at han gentagne Gange om Natten har tvunget hende til at forlade Huset og et Par Gange om Natten har jaget hende ud af Sengen og tvunget hende til i det blotte Linned at tilbringe flere Timer i det kolde Sovekammer, samt at han flere Gange om Natten har truet hende med en ladt Revolver, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at Tiltalte ikke har peget paa hende med Revolveren, men kun har haft den i Haanden og sagt til hende, at han vilde skyde hende, dersom han turde for Øvrigheden, samt at hun, om hun end ikke frygtede for, at Tiltalte vilde gøre Alvor af sin Trusel, dog var bange for, at der kunde ske en eller anden Ulykke med Vaabnet. Disse Trusler blev efter hendes Forklaring fremsatte, naar Tiltalte var bleven fornærmet over et eller andet og var i op-hidset Stemmning, men hun har ikke kunnet opgive de nærmere Grunde til, at Tiltalte var bleven fornærmet.

Tiltalte har ikke turdet benægte, at han et Par Gange har truet sin Hustru med en Revolver, men gør gældende, at dette kun er sket for at faa hende til at holde sin Mund og for at skaffe Ro, saa at han kunde komme til at sove, men at det aldrig har været hans Agt at benytte sig af Vaabnet. Han har ikke heller turdet benægte, at han en enkelt Gang har rusket hende i Hovedet og har givet hende et Rap med et Spanskrør, men iøvrigt har han benægtet at have mis-handlet Hustruen.

Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, derunder navnlig nedenstaaende Vidneforklaringer, maa Rigtigheden af Hustruens For-klaring anses i det Væsenlige bekræftet. Saaledes har Pigen Hulda Viktoria Carlsson, der tjente hos Tiltalte fra 17 November 1902 til 1 November 1903, edelig forklaret, at Tiltalte en Dag skældte Hustruen ud, fordi denne havde set paa, at Folkene tærskede, og tog hende i Hovedet og ruskede hende, hvad Hustruen ligeledes har bekræftet, ligesom bemeldte Vidne har forklaret, at Hustruen flere Gange havde beklaget sig til hende over, at Manden pryglede hende, samt at Hustruen flere Gange om Morgenen er kommet ud i Køkkenet for-frossen og medtaget og har beklaget sig over, at hun havde maattet tilbringe Natten ude — engang i Husets Kælder — da Manden havde jaget hende ud.

Vidnet Ida Marie Petersen, Arbejdsmand Rasmussens Hustru, har edelig forklaret, at hun, der har tjent 1 Aar hos Tiltalte, 3 Gange har set denne slaa Hustruen flere Gange i Hovedet med flad Haand, fordi Maden ikke var tidnok færdig, og at Hustruen en enkelt Gang har beklaget sig over, at Manden havde pryglet hende med en Stok og vist Vidnet, at hun af Slagene havde faaet røde Striber over Ryggen, hvilket ogsaa stemmer med, hvad Hustruen har forklaret.

Endvidere har Vidnet Arbejdsmand Lars Andersen, der har tjent hos Tiltalte et Par Maaneder i Aaret 1902, edelig forklaret, at han en Dag har set Tiltalte efter noget Mundhuggeri med Hustruen tage et fingertykt Spanskrør og dermed slaa løs paa Hustruen, og at Vidnet en 2—3 Gange har hørt hende raabe »Av« i Stuerne og i Stalden. Hustruen har under Reassumptionsforhøret forklaret, at hun efter saa

lang Tids Forløb ikke kan erindre dette, men at hun ikke har nogen Grund til at betvivle Rigtigheden af dette Vidnes Forklaring.

Efter de under Sagen foreliggende Oplysninger er der ikke Anledning til, saaledes som Tiltalte har gjort gældende under Sagen, at antage, at Hustruen har givet ham skellig Grund til hans Opførsel overfor hende.

Tiltaltes Defensor her for Retten har under Sagen fremlagt en Erklæring fra Hustruen, hvorefter hun under 16 Januar d. A. har fornyet Samlivet med Tiltalte og har tilgivet ham, hvad han har forbrudt mod hende samt begærer Tiltalte fritaget for Straf under nærværende Sag, og denne Erklæring har hun under Reassumptionsforhøret den 2 Juni d. A. — under hvilket det er oplyst, at det forholder sig rigtigt, at Samlivet imellem Ægtefællerne er fornyet midt i Januar Maaned d. A. — vedstaaet, idet hun har tilføjet, at hun, siden Samlivet mellem dem er fornyet, ikke har haft nogen Grund til at beklage sig over Tiltalte, men vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hendes foranførte Begæring.

For det foranførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Dog findes under de foreliggende Omstændigheder Fuldbyrdselsens af Straffen i Medfør af § 20 i midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 at burde udsættes og efter 5 Aars Forløb at burde bortfalde, saafremt nævnte Lovs Betingelser overholdes.

Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 158. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Sidsø Margrethe Hemmingsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Januar 1907: Arrestantinden Sidsø Margrethe Hemmingsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Mundt, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Sidse Margrethe Hemmingsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Sidse Margrethe Hemmingsen, der tiltales for Tyveri og Hæleri, er født den 17 Juli 1872 og anset: ved Møens Herreds Ekstrarets Dom af 28 December 1892 efter Straffelovens §§ 268 og 228, sidstnævnte Paragraf tildels jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 Oktober 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 8 August 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 27 Juli 1900 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 23 Januar 1902 efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestantinden overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Arrestantinden har i Tiden fra 1 September 1905 til 1 Marts f. A. i forskellige Gange frastjaalet Gæstgiverne Christian Frederik Holbæk og Hinding Service, Beklædningsgenstande m. m., ialt af Værdi 20 Kr.

Det Stjaalne beroede frit fremme paa Steder, hvortil Arrestantinden, der var i de Bestjaalnes Tjeneste, havde uhindret Adgang.

En Dag i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli f. A. modtog Arrestantinden af en ikke under Sagen tilstedekommet Kvinde som Sikkerhed for et denne af Arrestantinden ydet Laan, stort 3 Kr., nogle tilsammen til 16 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, som i Juni d. A. ere blevne Margrethe Dorthea Hansen frastjaalne, efter hvad der maa antages indbrudsvis.

Disse Genstande har Arrestantinden beholdt, skønt hun nogte faa Dage efter, at hun havde modtaget dem, blev paa det Rene med, at de var stjaalne.

Den 3 Juli og den 4 August f. A. har Arrestantinden efter Aftale med den forannævnte Kvinde frastjaalet Læge Hytten og Premierløjtnant Jens Emanuel Bentzen Beklædningsgenstande m. m. af samlet Værdi 65 Kr. Det Stjaalne beroede frit fremme paa Tørreløfter, hvortil Adgangen, efter hvad der ved Sagens Paadømmelse maa gaas ud fra, var uhindret.

Den 23 Juli f. A. har Arrestantinden frastjaalet Frøkerne Mine Martine Christoffersen og Margrethe Christine Jensen Beklædningsgenstande m. m. til samlet Værdi 35 Kr.

Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i et uafaalet Skab, dels i en afaalet Kuffert, som Arrestantinden aabnede med Vold, i et Kvistværøelse, hvortil Adgangen var uhindret.

Den 1 August f. A. har Arrestantinden i tyvagtig Hensigt ved

Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til to Kvistværelser i Ejendommene Istedgade 142 og Abel Kathrinesgade 24 og i Værelserne stjaalet Beklædningsgenstande, Sengetæpper m. m. af samlet Værdi 20 $\frac{1}{2}$ Kr. Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i en uaflaaset Kommode, dels i et aflaaet Skab, som Arrestantinden aabnede med den til samme hørende frit fremme liggende Nøgle.

Den 6 s. M. har Arrestantinden stjaalet en Frøken Ellen Ane Andersen tilhørende til 100 Kroner vurderet Cykle, som henstod udenfor en Ejendom paa Stockholmsplads.

I Tiden fra den 7 til den 17 samme Maaned har Arrestantinden i forskellige Gange frastjaalet Frøkerne Henriette og Serine Nimb og Kogeelev Ellen Margrethe Wulff Service, Askebægre, en Portemonnæ m. m. af samlet Værdi 9 Kroner og et kontant Beløb af 1 Krone 10 Øre. Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uaflaaset Gemme i nogle til Frøkerne Nimbs Restauration hørende Lokaler, hvortil Arrestantinden, der gjorde Tjeneste i Restaurationen, havde uhindret Adgang.

Da der under Sagen er bleven rejst Tvivl om Arrestantindens Tilregnelighed, har hun været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 29 f. M. afgivne Erklæring om Resultatet af Observationen har udtalt, at Arrestantinden er tarveligt begavet og ethisk defekt, men ikke kan betegnes som sindsygt eller aandsvag.

I Henhold til det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 162.

Advokat Hindenburg

contra

Peder Frederik Nielsen og Anna Dorthea Nielsen, født Andresen (Def. Bagger),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Gjording-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1906: Arrestanten Søren Kirk Sørensen samt de Tiltalte Peder Frederik Nielsen og Hustru Anna Dorthea, f. Andreasen, af Rebelsig bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 3 Gange 5 Dage og de Tiltalte hver i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Therkildsen i Ribe og Sagfører Smith i Holsted, 15 Kr. til den Førstnævnte og 12 Kr. til den Sidstnævnte, udredes af Arrestanten, dog at de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, med ham deltage i Udredelsen af Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 December 1906: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Peder Frederik Nielsen og Anna Dorthea Nielsen, født Andresen, En for Begge og Begge for En, til Advokat Hindenburg og Højesterets sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtiltalt, nemlig den nedenævnte Søren Kirk Sørensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, ere de Tiltalte, Boelsmand Peder Frederik Nielsen og hans Hustru, Anna Dorthea Nielsen, født Andresen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1865 og i Aaret 1864, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, satte under Tiltale for falsk Forklaring for Retten.

Den 9 September d. A. om Aftenen bortkom der fra en i Rejsestalden i Gjørding Stations Kro henstaaende Cykle en paa samme anbragt Cyklelygte, hvorom Anmeldelse straks blev afgivet til vedkommende Sognefoged, som derpaa den 28 s. M. anholdt Søren Kirk Sørensen af Rebelsig som sigtet for at have tilvendt sig Lygten.

Ved Anholdelsen, der foregik paa de Tiltaltes Bopæl, hvor Sørensen, som er forlovet med de Tiltaltes Datter, havde haft Ophold nogle Dage, ytrede Tiltalte Anna Nielsen til Sognefogden, at »hun troede, de var blevne tossede; den Lygte havde Sørensen købt«, hvad hun paastod selv at have set, hvorhos hun henvendt til Tiltalte Peder Nielsen sagde: »Det har Du jo ogsaa«, hvilket Sidstnævnte derpaa bekræftede.

I Overensstemmelse hermed forklarede Sørensen i det første Forhør, der afholdtes samme Dag, som han var bleven anholdt, at han havde købt Lygten i Kroen den ommeldte Aften af en ham ubekendt Person, der havde forlangt 3 Kr. for den, men dog tilsidst solgte ham den for 2 Kr. 50 Øre, og at de Tiltalte begge var tilstede ved denne Lejlighed og vilde kunne bekræfte Rigtigheden af hans Forklaring.

I det følgende Forhør, der afholdtes den 2 Oktober, blev de Tiltalte efter af Forhørsdommeren at være formanede til at afgive en sandfærdig Forklaring afhørte til Sagens Oplysning og bekræftede da begge overensstemmende, at de den paagældende Aften i Kroens Rejse-

stald havde set Sørensen handle med en dem ubekendt Person, hvem de beskrev som en lille Mand, om en Cyklelygte, som den Fremmede holdt i Haanden, og at Sørensen købte Lygten for 2 Kr. 50 Øre, i hvilken Henseende Tiltalte Anna Nielsen særlig forklarede, at hun hørte Sælgeren forlange 3 Kr. for Lygten, men at han, da Sørensen vægrede sig ved at betale denne Pris, sluttelig indgik paa at nøjes med det forommeldte Beløb.

Efter at Sørensen, som ligeledes fastholdt, at han havde købt Lygten, ved Forhørets Slutning var bleven belagt med Arrest, tilstod han imidlertid i et den 4 s. M. afholdt Forhør, at han havde stjaalet den, hvorhos han yderligere forklarede, at Tiltalte Anna Nielsen, efter at han var kommen hjem fra det første Forhør og havde fortalt Tiltalte Peder Nielsen om sin Forklaring i Retten, flere Gæge havde udtalt, at nu gjaldt det om i Retten at fastholde den Forklaring, at de havde set Sørensen købe Lygten for 2½ Kr. og om at »holde sig stive« i denne Forklaring.

I et den 8 Oktober afholdt Forhør fastholdt derefter Tiltalte Peder Nielsen sin urigtige Forklaring, selv efter at han var bleven gjort bekendt med, at Tilstaaelse om Tyveriet var aflagt af Sørensen, og trods Konfrontation med denne, men da Tiltalte Anna Nielsen — som ligeledes, trods Forehold af Sørensen's Tilstaaelse, fastholdt sin tidligere Forklaring — efter at være konfronteret med Sidstnævnte havde erkendt, at bemeldte Forklaring var urigtig, afgav Tiltalte Peder Nielsen samme Tilstaaelse for sit Vedkommende, hvorhos begge de Tiltalte og Sørensen overensstemmende forklarede, at det var en Aftale mellem dem alle tre, at de to Tiltalte skulde afgive den urigtige Forklaring i Retten og »holde sig stive« overfor Forhørsdommeren.

De Tiltalte have iøvrigt gjort gældende, at de afgav den urigtige Forklaring i den Hensigt at redde Sørensen for den Straf, som han, saafremt han havde stjaalet Lygten, havde forskyldt, men at de ikke vidste, om han havde forskaffet sig Besiddelsen af Lygten ved Tyveri, i hvilken Henseende Tiltalte Anna Nielsen har udsagt — hvad ogsaa af Sørensen er bekræftet — at denne til hende havde udtalt, at han havde købt Lygten.

Begge de Tiltalte have dog sluttelig erkendt, at de, da Sognefogden kom for at afhente Sørensen, »nok tænkte sig«, at denne var kommen til Lygten paa ulovlig Maade.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ere de ved Underretsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver, og bemeldte Dom, — — — — vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Torsdag den 14 Marts.

Nr. 151. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Forbedringshusfange **Vilhelm Thorvald Christian Hansen**
(Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Voer og Nim Herreders Ekstrarets Dom af 2 Oktober 1906: Tiltalte, Forbedringshusfange Vilhelm Thorvald Christian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Plønge, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1906: Tiltalte, Forbedringshusfange Vilhelm Thorvald Christian Hansen, bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Thorvald Christian Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende Sag er Forbedringshusfange Vilhelm Thorvald Christian Hansen sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Tiltalte er født i Aaret 1881 og har tidligere — foruden at han før sit fyldte 18de Aar har været straffet to Gange for Tyveri og en Gang for Ran — været anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 8 Februar 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Højesterets Dom af 20 Juni s. A. efter Straffelovens § 230, 2det Stk., § 100 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 December s. A. efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 64, med Forbedringshusarbejde i 3 Maaneder, ved

samme Rets Dom af 30 August 1902 efter Straffelovens § 231, 2det Led, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved samme Rets Dom af 3 Januar f. A. efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ved samme Rets Dom af 17 Marts d. A. i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens §§ 228, 229 Nr. 4, 230, 2det Stykke, 231, 1ste Led, 231, 2det Led, jfr. tildels § 46, og § 232, 2det Led, lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Freitag Morgen den 3 August d. A. fandt Tiltalte Lejlighed til at undvige fra Straffeanstalten ved Horsens, hvor han var indsat til Afsoning af den ham ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Januar f. A. ikendte Straf, og han opholdt sig derpaa i Omegnen af Horsens, indtil han om Middagen den 8 næstefter blev paagreben og paany indsat i Straffeanstalten.

Ved sin Paagribelse fandtes han i Besiddelse af følgende Koster:

- 1) 1 mørkeblaa Overfrakke med tærnet Foer,
- 2) 1 brungraa Jakke, toradet, med sort Lastings Foer,
- 3) 1 Par lange, sorte Damestrømper,
- 4) 1 hvid Straahat,
- 5) 1 blaat Lommelærklæde med Borter,
- 6) 1 hvidskaftet Lommekniv,
- 7) 1 Portemonnæ, indeholdende 3 Kr. 84 Øre, og
- 8) 1 hvid- og rødtribet Bluse,

hvilke Effekter han ikke havde haft med sig ved Undvigelsen.

Under den i den Anledning indledede Undersøgelse er der fremkommet følgende Oplysninger, der yderligere ere supplerede under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget Reassumtionsforhør.

Smid Lindenstrøms Enke, Mette Marie, af Hornborg Mark har edelig forklaret, at hun, da hun Søndag Aften den 5 August d. A. ved 11-Tiden kom hjem til sit Hus, fandt, at Vinduet til hendes Storstue havde været aabnet, idet nogle Søm, hvormed det havde været fastholdt, var bøjet til Side, at der fra et i nævnte Stue staaende Klædeskab var stjaalet en Overfrakke af mørkt Klæde og med graa-tavlet Foer, at Husets Gangdør den ommeldte Aften var laaset, og at Tyven maatte være gaaet baade ind og ud gennem det fornævnte Vindue, hvis Karm bar Spor af Fodtrin.

Hun har derhos med Bestemthed genkendt den i Tiltaltes Besiddelse forefundne Overfrakke som den hende ved den ovennævnte Lejlighed frakomne.

Nævnte Mette Lindenstrøms Datter, Boelsmand Theobald Hansens Hustru, Karen, ligeledes af Hornborg Mark, har edelig forklaret, at hun den paagældende Aften mellem Kl. 9¹/₂ og 10, da hun med sine to Drengs sad udenfor sit Hus, der er beliggende ved Vejen 4 à 500 Alen fra hendes Moders Hus, saa en Mandsperson komme gaaende fra Hornborg med en lys Hat paa Hovedet og iført Overfrakke, korte Benklæder og lange Strømper, som han havde trukket udenpaa Benklæderne. Nævnte Karen Hansen, hvis Forklaring videre gaar ud paa, at det er rimeligt, at denne Person umiddelbart forinden havde været inde

i hendes Moders Hus og der stjaalet den Overfrakke, som han havde paa, har derhos med Bestemthed genkendt Overfrakken Nr. 1 som den, der er frakommen hendes Moder.

Arbejdsmand Jens Peter Jensen Munck af Egebjerg har edelig forklaret, at den under Nr. 2 nævnte Jakke er ham tilhørende, hvilket saavel hans Hustru Maren Margrethe Munck, født Pedersen, som hans Moder, Enke Sofie Rasmussen af Egebjerg, edelig har bekræftet, at den er ham frastjaalet, saavidt han mindes Natten mellem den 3 og 4 August d. A., og at han, da han om Aftenen forlod sit Arbejde ved et under Opførelse værende Hus i Hansted, havde ladet Jakken hænge i Husets Kælder, hvortil der, idet der ikke var sat Døre i Huset, var uhindret Adgang, og hvorfra den den følgende Morgen var forsvunden.

Murer Peter Nielsen af Hatting har edelig forklaret, at de under Nr. 4 og 8 nævnte Koster ere ham tilhørende, hvilket hans Hustru, Karoline Marie Nielsen, født Jensen, ligeledes edelig har bekræftet. Nielsens Forklaring gaar nærmere ud paa, at han, der i afvigte Sommer en Tid havde Arbejde paa en under Opførelse værende Bygning ved Landevejen mellem Horsens og Hatting, havde efterladt de ommeldte Genstande i Bygningen, hvortil der var uhindret Adgang, men at han savnede dem, da han, efter at have været fraværende fra Byggearbejdet i Dagene fra den 4 til den 8 August d. A., atter indfandt sig ved dette.

Slagteriarbejder Vilhelm Worm i Horsens har edelig forklaret bl. a., at der Natten mellem den 3 og 4 August var sket Indbrud i et ved Bygholms Aa beliggende Træskur, i hvilket forskellige ham tilhørende Genstande opbevaredes, og som han den førstnævnte Dags Aften havde aflaaet med en Hængelaas, at Krampen, hvori denne var anbragt, den følgende Morgen fandtes brudt fra, og at det kunde ses, at nogen havde rumsteret i Skuret, fra hvilket derhos forskellige Effekter, bl. a. en hvidskaftet Lommekniv, som han for et Aars Tid siden havde købt af Arbejdsmand Viktor Emil Ørsted i Horsens, var forsvunden.

Den i Tiltaltes Besiddelse forefundne, under Nr. 6 anførte Kniv har Worm derhos genkendt som den, der er frastjaalet ham under de angivne Omstændigheder, og nævnte Arbejdsmand Ørsted har efter i Retten at have taget Kniven i Øjesyn forklaret, at den ganske ligner den Kniv, han solgte til Worm.

Tiltalte har om sin Adkomst til de i hans Besiddelse forefundne Koster under Forhøret oprindelig forklaret, at da han Søndag Aften den 5 August d. A. fra Hansted Skov, i hvilken han hidindtil havde holdt sig skjult, havde vovet sig over imod Landevejen, traf han 6 Mandspersoner, som han ikke kendte, men som ytrede, at de kendte ham, og fortalte, at de havde læst i Avisen, at han var undvegen fra Tugthuset, hvorhos de gav ham et kontant Beløb af 5 Kr. 20 Øre og satte ham Stævne til at møde den paafølgende Aften ved Hansted Aa, hvor de vilde medbringe Klæder til ham.

Mandag Aften mødte Personerne paa det aftalte Sted og medbragte de ovennævnte Klædningsstykker, som de gav ham; da imidlertid Klæderne, efter hvad Personerne ytrede, ikke var gode nok til at rejse med, lovede de at bringe ham et nyt Sæt Klæder, og det blev da aftalt, at de skulde mødes med Tiltalte ved Hatting Station,

men da Tiltalte forinden Mødetiden blev paagreben, blev han forhindret i at komme.

Efterat Tiltalte derpaa i et den 25 August d. A. afholdt Forhør havde forklaret, at det vel forekom ham, at han havde faaet Kosterne af de af ham opgivne Personer, uden at han dog var sikker derpaa, og at han, hvis han skulde have stjaalet Kosterne, hvad han ikke nu absolut turde benægte, ikke havde nogen Erindring derom og heller ikke om de nærmere Omstændigheder, hvorunder han skulde have tilvendt sig dem, fastholdt han i et den 28 s. M. afholdt Forhør, at han havde faaet Kosterne paa den af ham tidligere omforklarede Maade

Efterat han dernæst i et den 31 s. M. afholdt Forhør havde forklaret, at det vedblivende stod for ham, som om han havde faaet Kosterne af de af ham omforklarede 6 Personer, uden at han imidlertid kunde huske, hvilken Aften det var, dog at det rimeligvis har været Tirsdag den 7 August, fastholdt han i to den 1 og den 4 September d. A. afholdte Forhør sin tidligere Forklaring om at have faaet Kosterne af de ommeldte Personer, men i et den 8 s. M. afholdt Forhør erkendte han, at det var lidet sandsynligt, at han havde faaet Kosterne paa den angivne Maade, uden at han dog nærmere kunde gøre Rede for, hvorledes han er kommen i Besiddelse af dem, om han skulde have stjaalet dem eller faaet dem af andre Personer end de nævnte.

Ligesom det nu efter det Foreliggende maa anses udenfor al Tvivl, at de under Nr. 1, 2, 4, 6 og 8 nævnte Koster ere frakomne de respektive Ejere ved Tyveri, findes der, naar henses til, at der under Sagen intetsomhelst er fremkommet til Bestyrkelse af Tiltaltes ganske usandsynlige Forklaring om, at de i hans Besiddelse forefundne Genstande ere skænkede ham paa den af ham angivne Maade, og at Tiltalte under Forhørene gentagne Gange har lagt for Dagen, at han ikke ubetinget tør benægte selv at have stjaalet dem, endvidere at maatte gaas ud fra, at det er Tiltalte, der har begaaet samtlige de fornævnte Tyverier.

Derimod er der med Hensyn til de under Nr. 3, 5 og 7 nævnte Effekter ikke tilvejebragt saadanne Bevisligheder, at der vil kunne paalægges Tiltalte Ansvar enten for at have tilegnet sig dem eller for uhjemlet Besiddelse af dem.

De under Nr. 1, 2, 4, 6 og 8 nævnte Koster ere efter at være vurderede til henholdsvis 10 Kr., 1 Kr. 50 Øre, 25 Øre, 35 Øre og 1 Kr. udleverede de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa Erstatning.

Idet bemærkes, at Tyverierne af de under Nr. 1 og 6 anførte Genstande maa anses forøvede under saadanne Omstændigheder, at de i Medfør af Straffelovens § 229 Nr. 4 maa betragtes som grove, vil Tiltalte for sit i foranførte Henseende uvidste Forhold være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 165. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Jensenius Andreas Caspersen (Def. Bagger),
 der tiltales for Røveri eller Ran.

Aakirkeby Købstads Ekstrarets Dom af 3 Januar 1907: Tiltalte Jensenius Andreas Caspersen bør for Tiltale af Aktor, Sagfører, Justitsraad N. Chr. Olsen, under denne Sag fri at være, dog udreder han alle af Undersøgelsen og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører, Justitsraad N. Chr. Olsen, 14 Kr. og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, 14 Kr. Det af Retten i Bevaring tagne Fløjshalsbind vil være at udlevere til Cecilie Magnussen. Det Idømte at udrede og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med Hensyn til Besiddelsestagelse af et Sengetæppe findes han at have paadraget sig Ansvar efter Analogien af Straffelovens § 236. Derimod vil der forsaavidt angaar det ham iøvrigt paasigtede Forhold efter de foreliggende ufyldstgørende Oplysninger ikke under nærværende Sag kunne paalægges ham noget Strafansvar.

Straffen efter den ovenfor citerede Lovbestemmelse vil være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Jensenius Andreas Caspersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bytingsdommen fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jensenius Andreas Caspersen i Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 10 November f. A. for Røveri eller Ran.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt under Sagen Oplyste maa Sagens nærmere Omstændigheder antages at være følgende:

Torsdagen den 6 September f. A. lidt efter Middag kom Tiltalte kørende med Slagter Teller fra Rønne til et af Arbejdsmand Anders Knudsen og dennes Husholderske Cecilie Magnussen beboet Hus i Aakirkeby, hvor Tiltalte havde været tilhuse hos en tidligere Beboer,

og hvor han efter sin Angivelse til Teller vilde hente noget efterladt Tøj. Efter Ankomsten til Huset forlangte Tiltalte, at Cecilie Magnussen, der sad ved Vinduet, skulde lukke ham ind, men da hun nægtede dette, hentede Tiltalte en udenfor Huset liggende Økse og opbrækkede med denne Indgangsdøren til Køkkenet, som efter Anders Knudsen Paabud var bleven lukket med en Krog, idet han efter de af Anders Knudsen, Cecilie Magnussen og Arbejdsmand Bengt Andersen afgivne Forklaringer stak Øksebladet ind imellem Døren og Karmen, medens Døren efter Tiltaltes egen Forklaring sprang op, ved at han slog nogle Slag med Øksen paa den.

Da han var kommen ind i Køkkenet, blev Døren mellem dette og Stuen efter de samme tre Personers Forklaring lukket og Krogen lagt paa, hvorefter Tiltalte opbrød denne Dør paa samme Maade som Yderdøren, hvorimod Tiltalte har nægtet at have aabnet denne Dør med Vold og paastaaet, at den blev aabnet af Bengt Andersen.

Tiltalte kom derpaa ind i Stuen, hvor de 3 forannævnte Personer opholdt sig, og af hvilke Anders Knudsen var syg og sengeliggende, og forlangte at faa udleveret et Tæppe, som han paastod at have efterladt der ved sit tidligere Ophold i Huset, og da Cecilie Magnussen erklærede, at hun intet vidste om et saadant Tæppe, og at det ikke fandtes i Huset, forlangte Tiltalte, at hun skulde betale ham 4 Kr., hvad hun nægtede at gøre.

Tiltalte tilegnede sig derpaa et Cecilie Magnussen tilhørende blåt og hvidt figureret Sengetæppe, der laa ovenpaa et i Stuen staaende Skab, idet han efter sin Forklaring bemærkede, at det vilde han beholde, indtil hun skaffede ham hans eget. Denne Tilegnelse fandt Sted til Trods for Cecilie Magnussens Protest og Anders Knudsen's Erklæring om, at Tæppet var hendes Ejendom.

Derefter tvang Tiltalte efter de 3 oftnævnte Personers Forklaring ved Trusel om Prygl Cecilie Magnussen til at aabne en Kuffert, for at han kunde undersøge dens Indhold. Tiltalte har imidlertid benægtet ved Trusel om Prygl at have tvungen Cecilie Magnussen til at aabne Kufferten og har paastaaet, at hun gjorde det frivilligt.

Af Kufferten udtog Tiltalte først et Lagen, som han vilde tilegne sig, men afstod dog fra at gøre det, da Anders Knudsen angav, at det var hans, og protesterede mod Tilegnelsen. Istedetfor tog Tiltalte nu et i Kufferten liggende, Cecilie Magnussen tilhørende Fløjlsbånd og beholdt det. Derpaa gik Tiltalte ind i det ved Siden af Stuen værende Spisekammer, hvor han tilegnede sig 3 Anders Knudsen tilhørende Tallerkener, uagtet denne protesterede mod Borttagelsen og angav, hvor han havde faaet dem fra.

Tiltalte forlod derpaa Huset, medtagende de foran nævnte af hamtagne Genstande, som han bragte ud i Vognen, hvorpaa han kørte bort med dem sammen med Slagter Teller, der ikke havde taget Del i det Passerede.

De omhandlede Genstande, der have været bragte tilstede under Sagen, ere med Tiltaltes og Ejernes Billigelse af Retsvidnerne vurderede, Sengetæppet til 4 Kr., Fløjlsbåndet til 50 Øre og Tallerkerne til 60 Øre.

Med Tiltaltes Samtykke ere Tallerkenerne udleverede til Anders Knudsen, som har frafaldet Krav paa Erstatning, og Sengetæppet ud-

leveret Cecilie Magnussen. Derimod har Tiltalte protesteret imod, at Fløjlsbåndet udleveres hende, og hun har derfor ikke frafaldet sit Erstatningskrav, men da Cecilie Magnussen ved Vidnet Ludvig Holm, Emil Petersens Enke, Elisa Benditte, født Børgesens edelige Forklaring bestyrkede Paastand om, at Fløjlsbåndet, der blev taget ud af hendes Kuffert, tilhørte hende, maa anses for rigtig, vil Fløjlsbåndet være at udlevere denne, hvem ingen Erstatning vil kunne tillægges.

Tiltalte har indrømmet at have tilegnet sig de ommeldte Genstande og taget dem med sig, men stadig fastholdt, at Halsbåndet og Tallerkenerne tilhørte ham selv, og at det ikke har været hans Hensigt at tilvende sig Sengetæppet, som han kun har taget for at beholde det, indtil Cecilie Magnussen udleverede ham hans eget Tæppe.

Efter det Oplyste maa det anses godtgjort, at Tiltalte ved med Magt at skaffe sig Adgang til Anders Knudsens Bolig til Trods for, at det var bleven tilkendegivet ham, at han ikke maatte komme ind, har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 116, men da saadan Overtrædelse kun er privat Paatale undergiven, vil han ikke under nærværende Sag kunne straffes herfor, og da det skønnes betænkeligt at forkaste Tiltaltes Paastand om, at han anser sig som Ejer af det Fløjlsbånd og de tre Tallerkener, og at det kun har været hans Hensigt at beholde Sengetæppet, indtil hans eget Tæppe blev ham tilbageleveret, findes hans Forhold ved Tilegnelsen af disse Genstande ikke at kunne henføres hverken under Straffelovens § 243 eller § 237, men kun at kunne karakteriseres som ulovlig Selvtægt, og da ogsaa denne Overtrædelse efter Straffelovens § 221 er privat Paatale undergiven, vil Tiltalte heller ikke herfor kunne straffes under nærværende Sag.

Tiltalte, der er født den 7 December 1873 i Rønne og tidligere findes at være dømt og straffet:

- 1) ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 21 November 1895 efter Straffelovens § 228 og § 100, kfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage,
- 2) ved Rønne Købstads Politirets Dom af 28 Oktober 1898 efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med 30 Dages Tvangsarbejde,
- 3) ved Højesterets Dom af 1*) August 1899, der stadfæster Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 25 Maj 1899, efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage,
- 4) ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 30 November 1899 efter Straffelovens § 251 og Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, kfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage,
- 5) ved Rønne Købstads Politirets Dom af 11 Oktober 1900 efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med 90 Dages Tvangsarbejde,
- 6) ved Højesterets Dom af 30 Juli 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 60 Dages Tvangsarbejde,
- 7) ved Neksø Købstads Politirets Dom af 4 Februar 1902 efter

*) Skal være 2.

- Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage,
- 8) ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 10 Maj 1902 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med 42 Dages Tvangsarbejde,
  - 9) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Juli 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 60 Dages Tvangsarbejde,
  - 10) ved Rønne Købstads Politirets Dom af 13 November 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 60 Dages Tvangsarbejde,
  - 11) ved samme Rets Dom af 6 Februar 1903 efter samme Lovbestemmelse med 75 Dages Tvangsarbejde,
  - 12) ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 1 September 1903 efter Straffelovens § 236 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og
  - 13) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 Juni 1905 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med 90 Dages Tvangsarbejde,

samt nogle Gange idømt Tvangsarbejde i Henhold til Fattiglovens § 41, vil i Henhold til det Foranførte under nærværende Sag være at frifinde for Aktors Tiltale.

Tirsdag den 19 Marts.

Nr. 141.

Advokat Nellemann

contra

Hans Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 9 Juni 1906: Tiltalte, Ingeniør Hans Pedersen af Ribe, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Sagens Omkostninger paalægges det Offentlige, forsaavidt angaar Omkostningerne ved selve Undersøgelsen indtil Aktionens Anlæggelse, medens Omkostningerne ved denne sidste, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nors, 50 Kr., og iøvrigt vil være at udrede af Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1906: Tiltalte Hans Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 75 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, i Salær hver 75 Kr., udredes af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Marts 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 8.

Tirsdag den 19 Marts.

Højesterets Dom.

Mod den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling findes Intet at erindre, og idet der herefter ikke er oplyst noget, der vil kunne paadrage Tiltalte Strafansvar, maa det billiges, at han er frifunden ved Dommen. Denne vil saaledes være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellenmann og Højesteretssagfører Jensen hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Ingeniør Hans Pedersen, der er født i Aaret 1850, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

I. I Efteraaret 1901 blev der mellem Aktieselskabet »De danske Cikoriefabrikker«, der havde sat sig i Spidsen for en Sammenslutning af samtlige Cikoriefabrikker her i Landet, og Firmaet »Ribe Cikoriefabrik, H. Pedersen & Co.«, hvoraf Tiltalte og Enkefru F. L. Mickelsen var eneste Indehavere, indgaaet en af Tiltalte den 20 Oktober 1901 underskrevet Overenskomst, hvorved Firmaet forpligtede sig til fra Overenskomstens Dato ikke at afslutte nye Handler om Levering af Cikorie eller andre Kaffesurrogater og til ikke at producere eller indkøbe større Kvantiteter af Varer end nødvendigt til Effektivering af allerede indgaaede Handler, og senest eller 1 Januar 1902 fuldstændigt at standse Fabrikationen og samtidigt aflevere alle til Fabriksvirksomheden hørende Maskiner — med Undtagelse af Dampmaskineanlægget, derunder Kedel, Kollergang og Akselledninger m. m. — og endvidere alt løst og fast Inventarium af enhver Art til »De danske Cikoriefabrikker«, der derhos skulde overtage de til anførte Tid tilstedeværende Beholdninger af Raavarer og helt eller delvis færdige Produkter m. m. til Indkøbs- og Kalkulationspris, samt til paa den

Firmaet tilhørende Fabriksejendom at lade tinglæse en Deklaration om, at der ingensinde fremtidigt maatte drives Fabrikation af Cikorie eller andre Kaffesurrogater i Ejendommen, ligesom Interessenterne i Firmaet forpligtede sig til ingensinde paany at begynde Fabrikation eller Forhandling af nævnte Varer eller deltage i eller støtte noget Foretagende, der kunde konkurrere med Aktieselskabet.

I Henhold til den saaledes truffne Overenskomst blev Ribe Cikoriefabrik standset ved Juletid 1901, og Maskinerne og Inventariet afleverede til Cikoriefabrikkerne en af de første Dage i Januar Maaned paafølgende Aar, hvorhos Tiltalte og Enkefru Mickelsen under 20 Juni 1902 udfærdigede en Deklaration, hvori de erklærede: »At der paa den os tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 282 af Ribe Købstads Bygrunde, fremtidig ingensinde maa drives Fabrikation af Cikorie eller andre Kaffesurrogater, medmindre dertil erholdes skriftligt Samtykke af Aktieselskabet »De danske Cikoriefabrikker«,« hvilken Deklaration under 8 Juli næstefter blev tinglæst som servitutstiftende paa Ejendommen Matr. Nr. 282 af Ribe Købstads Bygrunde, med Prioritet næstefter de paa samme hvilende Behæftelser, nemlig en den 24 April 1893 udstedt, den 25 s. M. tinglæst Obligation til Ribe Diskontobank, stor til Rest 50000 Kr., med 1ste Prioritets Panteret i nævnte Ejendom samt i en Firmaet ligeledes tilhørende Ejendom, Matr. 281 d af Ribe Købstads Bygrunde.

Allerede inden Udstedelsen af nysnævnte Deklaration var der indledet Forhandlinger mellem Tiltalte og Enkefru Mickelsen om Købet af den hende tilhørende Halvdel af bemeldte Matr. Nr. 282 og 281 d, hvilke Forhandlinger førte til, at der under 2 August 1902 blev meddelt Tiltalte Skøde derpaa bl. a. paa Vilkaar, at han skulde respektere den ommeldte Servitut, hvorhos Købesummen blev fastsat til 10000 Kr., der udbetaltes hende kontant. Faa Dage efter, at Tiltalte, som anført, var bleven Eneejer af bemeldte Ejendomme, formaaede han Diskontobanken til at relaxsere Matr. Nr. 281 d af Pantet, der nu alene kom til at bestaa af Matr. Nr. 282, men da han derpaa undlod at betale et den 1 Oktober s. A. forfaldent Rentebeløb af bemeldte Obligation til Diskontobanken, stort 625 Kr., blev der den 24 Februar 1903 — efter at Tiltalte i Mellemtiden under 7 November 1902 havde udstedt en Obligation, ved hvilken han for et Beløb af 15000 Kr. gav sin Broder, Grosserer S. Petersen i København, Pant dels med sekundær Prioritet næst ovenanførte Hæftelser i Matr. Nr. 282, dels med 1ste Prioritet i Matr. Nr. 281 d og noget nærmere specificeret Løsøre — af Banken foretaget Udlæg i den pantsatte Ejendom for dens Tilgodehavende efter Obligationen med Renter og Omkostninger.

Under den derpaa foretagne Tvangsauktion blev Ejendommen opkraabt dels med Forpligtelse til at respektere Servituten, dels uden saadan Forpligtelse, og paa den over Ejendommen den 16 Maj 1903 afholdte 2den Auktion blev ved Ejendommens Opraab med Forpligtelse til at respektere Servituten Grosserer S. Petersen enestebydende med 35000 Kr., hvorimod Sagfører Lassen i København, efter at Ejendommen var opkraabt uden saadan Forpligtelse, blev enestebydende »pr. Kommission« med 50000 Kr., paa hvilket Bud der den 1 August s. A. blev givet Hammerslag, efter at Sagfører Lassen havde oplyst, at Budet

var afgivet for Aktieselskabet »Cikoriefabrikken Sønderjylland, ved S. Petersen«, hvilket Selskab, hvori Tiltaltes Broder er Hovedaktionær, maa antages nu at drive Cikoriefabrikation i Ejendommen.

Som Følge af dette Udfald af Auktionen blev der under 14 December 1903 af »De danske Cikoriefabriker« indgivet en skriftlig Anmeldelse til Politiet i Ribe, hvor det gjordes gældende, at Tiltalte i flere Retninger havde tilsidesat den indgaaede Overenskomst, og navnlig, at han havde haft tilstrækkelige Midler til at betale den ommeldte Renterestance, saa at det havde været med Hensigt, at han havde undladt Indbetalingen for gennem en Tvangsrealisation af Ejendommen paa svigagtig Maade at skille dem ved den tidnævnte Servitutrettighed.

Under en i Anledning af denne Anmeldelse indledet Undersøgelse mod Tiltalte har han forklaret, at han købte Enkefru Mickelsens Halvpart af Fabrikken, fordi hun ønskede at komme ud af Forholdet, og han havde tænkt sig at kunne disponere over Fabrikken til en eller anden Fabrikationsvirksomhed, men at han, da det kom til Stykket, ikke turde gennemføre nogen af de forskellige Planer, han havde haft under Overvejelse, og at han derfor mente, at han hellere maatte lade Ejendommen blive bortsolgt ved Tvangsauktion, idet han, om han end kunde betale den enkelte Terminsrente, ikke kunde vedblive hermed.

Med Hensyn til Tiltaltes økonomiske Forhold fremgaar det af Sagens Oplysninger, at der ved den med »De danske Cikoriefabriker« indgaaede Overenskomst blev tilsagt Tiltalte og Enkefru Mickelsen i Vederlag for de dem paalagte Forpligtelser et Beløb af 135000 Kr., der skulde betales for de $\frac{2}{3}$ Deles Vedkommende i Aktier i »De danske Cikoriefabriker« og for $\frac{1}{3}$ Dels Vedkommende i Partialobligationer henhørende til et af nævnte Fabriker optaget Partialobligationslaan paa 500000 Kr. med 1ste Prioritet i nogle nærmere angivne Fabriker og Tørrerier, og at det i Henhold hertil til Tiltalte og Enkefru Mickelsen udbetalte Beløb, hvori dog fragik 4 pCt. som disses Andel i Omkostningerne ved Sammenslutningen, er indbetalt til Ribe Diskontobank til Dækning af Tiltaltes og Enkefru Mickelsens fælles Gæld til Banken, der inklusive fornævnte Prioritetslaan af 50000 Kr. ialt androg 186000 Kr., saa at Gælden herved og, som det maa antages, ved nogle yderligere Afbetalinger paa anførte Tid blev nedbragt til ca. 60000 Kr., hvoraf Tiltalte skyldte Halvdelen eller ca. 30000 Kr. Foruden anførte Vederlag udbetalte Cikoriefabrikerne endvidere Tiltalte som en personlig Godtgørelse, fordi han havde maattet opgive sin Virksomhed, et Beløb af 23500 Kr., hvoraf 20000 Kr. blev udbetalt ham i Aktier, som han efter sin Forklaring maatte sælge til en Kurs af omkring 71, og hvoraf han, da han den 1 Oktober 1902 undlod at betale Renter til Banken, havde udbetalt Enkefru Mickelsen 10000 Kr. i Købesum for hendes Halvdel af fornævnte Ejendomme, medens han maa antages at have haft Resten i Behold.

Tiltalte har dernæst i et den 14 September 1904 afholdt Forhør forklaret, at han da anlog sin Formue til 30800 Kr., og idet denne Forklaring findes at maatte lægges til Grund ved Bedømmelsen af Tiltaltes økonomiske Stilling i det Hele, maa det antages, at han den 1 Oktober 1902 foruden sit Indbo har ejet den ommeldte Fabrik og

Værdier til et Beløb af mellem 12000 og 13000 Kr., medens hans Gæld har udgjort ca. 30000 Kr. Det er nu vel ikke oplyst, hvilken Værdi Fabrikken har haft, naar den titnævnte Servitut hvilede paa den, i hvilken Henseende bemærkes, at de ved Auktionen gjorde Bud ikke findes at kunne være afgørende, og om det end herefter maa anses for tvivlsomt, om Tiltaltes Aktiver have oversteget hans Passiver, kan det efter det Foreliggende dog ikke antages, at han paa anførte Tidspunkt har haft økonomiske Vanskeligheder, der kunde gøre det forklarligt, at han lod Ejendommen, som han end ikke ses at have gjort noget Forsøg paa at sælge underhaanden, realisere ved en Tvangsauktion, endskønt han derved udsatte Servituthaveren for at miste sin Ret. Men selv om det herefter maatte have Formodningen for sig, at det har været Tiltaltes Hensigt at benytte sig af den foreliggende Situation til at skaffe sig en uberettiget Fordel paa Servituthaverens Bekostning, kan det dog ikke ved det Foreliggende anses godtgjort, at Tiltalte i saa Henseende har gjort sig skyldig i noget svigagtigt Forhold.

II. Tiltalte er endvidere sigtet for paa bedragerisk Maade at have overtraadt den med »De danske Cikoriefabrikker« indgaaede Overenskomst ved i Strid med Overenskomstens Bestemmelser om, at »alt løst og fast Inventarium af enhver Art«, der henhørte til den af Firmaet drevne Fabrikvirksomhed, skulde afleveres til Cikoriefabrikkerne, at have tilbageholdt foruden nogle Smaating 1 Papirskæremaskine, 1 Trækvogn, 2 Decimalvægte og nogle Remme. I saa Henseende har Tiltalte vel erkendt, at de ommeldte Genstande — for Decimalvægtenes Vedkommende dog kun en af disse — ikke ere blevne afleverede, men han har gjort gældende, at disse Effekter heller ikke omfattedes af Overenskomsten, idet de ikke ere nødvendige til Fabrikation af Cikorie, men ogsaa kan benyttes i andet Øjemed. Han har derhos med Hensyn til den stødte Aflevering til Cikoriefabrikkerne afgivet en Forklaring, der paa flere Punkter er vaklende og modstridende, men maa antages at gaa ud paa, at der fra Cikoriefabrikernes Side ved den for dem mødende Direktør, Johs. Lauritzen af Vejen, blev affattet en Liste over de Genstande, der skulde afleveres, at Tiltalte samtidig affattede en hermed ligelydende Fortegnelse, som han afgav til en af sine Folk, der saaledes fik Besked om, hvad der skulde afsendes, og at det maa tilregnes Lauritzen, hvis de ommeldte Genstande ikke ere medtagne, idet denne »jo selv kunde se, hvad der var«. I Modstrid hermed er det af bemeldte Direktør forklaret, at Tiltalte afgav en Fortegnelse til ham over de Genstande, der skulde afleveres, og at de ommeldte Effekter ikke var medtagne herpaa, samt at han ikke mener, at de var tilstede paa Fabrikken ved Afleveringen, da han ikke saa noget til dem, hvorhos Bogholder J. O. Jessen og Formand Martin Hansen, der nu ere ansatte i Cikoriefabrikernes Tjeneste, men da Afleveringen fandt Sted, havde Ansættelse hos Tiltalte, have forklaret, førstnævnte Deponent, at Papirskæremaskinen, Trækvognen og de 2 Decimalvægte ved Afleveringen ikke var tilstede i de Lokaler, hvor de plejede at være, men at han iøvrigt ikke ved noget om, hvorvidt de maatte være forstukne, og sidstnævnte Deponent, at Papirskæremaskinen samme Morgen, som Direktør Lauritzen skulde

komme til Ribe for at overtage Inventariet, var forsvunden fra Lokalerne.

Medens der nu efter de i Overenskomsten benyttede, omfattende Udtryk savnes enhver Føje til at antage, at de paagældende Effekter ikke skulde have været indbefattede under Afleveringen, kan det, selv om der efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at disse Effekter, eller i hvert Fald nogle af dem, ikke have været tilstede ved Afleveringen, dog ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Effekterne, der nogen Tid efter var tilstede paa Fabrikken, hvor de endnu beror, ere blevne fjernede efter Tiltaltes Ordre eller paa hans Foranledning, eller at han har forstukket dem, og det findes derfor ikke, at Tiltalte i den heromhandlede Henseende kan anses skyldig i bedrægeligt Forhold.

III. Forsaavidt Tiltalte derhos er sigtet for paa bedrægerisk Maade i Strid med Overenskomsten at have drevet Handel med Cikorie m. v. efter 1 Januar 1902, maa det efter Sagens Oplysninger antages, at han har ladet en ved Fabrikkens Standsning tilstede-værende Restbeholdning af 8 à 10000 Pd. ikke færdigpakket Cikorie inden Afleveringsforretningen henbringe til et andet Lokale i Byen og derpaa, efter at Pakningen var tilendebragt, i de følgende Maaneder har udleveret saavel dette Parti som et den 1 Januar 1902 færdigpakket Restparti eller ialt ca. 12000 Pd. Cikorie til forskellige Kunder.

For Størstedelen af disse Kunders Vedkommende har Tiltalte imidlertid gjort gældende, at de havde indgivet deres Bestillinger inden 20 Oktober 1901, og da det ikke er oplyst, at dette Anbringende er urigtigt, samt da den i Overenskomsten indeholdte Vedtagelse om, at de paa den Dag, Fabrikken standsedes, tilstede-værende Beholdninger af Raavarer og helt eller delvis færdige Produkter skulde afleveres til Cikoriefabrikkerne, ikke findes at kunne omfatte saadanne Beholdninger, der var nødvendige til at effektuere Ordre, der var indgaaede inden 20 Oktober 1901, findes Tiltalte ikke at have paadraget sig noget Straffean svar ved de saaledes stedfundne Udleveringer. Forsaavidt det dernæst er oplyst, at Tiltalte i Maj Maaned 1902 har til Købmand P. Schmidt i Ribe solgt et Parti af 1500 Pd. Cikorie for en Cykle til en Værdi af 175 Kr. og et kontant Beløb, uden at der har foreligget nogen forudgaaende Ordre — hvad Tiltalte vel har villet gøre gældende, men hvad der dog ikke efter det Oplyste kan antages — maa der gaas ud fra, at dette Parti i Foraaret 1901 af en af Tiltaltes Agenter har været bestilt for et Par Købmænd i Vendsyssel, som imidlertid ikke havde hjemtaget Varerne, og ligesom det efter det saaledes Foreliggende ikke findes, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget bedrægeligt Forhold ved det ommeldte Salg, kan dette, allerede af den Grund, at Tiltalte vil have været uvidende om, naar Bestillingen havde fundet Sted, heller ikke antages med Hensyn til et af Tiltalte effektueret Salg, om hvilket en af Tiltaltes Agenter har forklaret, at han har solgt de paagældende Varer efter den 20 Oktober 1901.

IV. Tiltalte er endelig sigtet for bedrægeligt Forhold med Hensyn til den ovennævnte af ham den 7 November 1902 til hans Broder, Grosserer S. Petersen, udstedte Panteobligation paa 15000 Kroner. I

saa Henseende er det af Tiltalte erkendt, at han kun skyldte Broderen 1000 Kroner — hvad denne ligeledes har forklaret — og at Obligationen saaledes i det Væsenligste er udstedt pro forma, og har han herom i et den 22 Marts 1904 afholdt Forhør nærmere forklaret, at Obligationen, forsaavidt den lyder paa en højere Sum, end han skyldte, er udstedt for »at dække hans Ejendele« overfor Cikoriefabrikkerne, som han var bange for skulde »falde over ham«, idet det ikke var let for ham at vide, hvad han maatte gøre eller ikke gøre efter Overenskomsten, og at Cikoriefabrikkerne kunde tænkes at ville gøre Ansvar gældende overfor ham bl. a. med Hensyn til Afleveringen af Inventariet. Senere har han imidlertid hævdet, at han, der efter Fabrikkens Standsning stod uden noget Erhverv og derfor søgte saadant, mente, at det vilde være en Fordel, naar han kunde indskyde kontante Penge eller Værdipapirer, og at den ommeldte Obligation skulde benyttes til derpaa at rejse et Laan i anførte Øjemed, og i Overensstemmelse hermed har Tiltaltes Broder forklaret, at Tiltalte flere Gange efter Overdragelsen af Fabrikken til Cikoriefabrikkerne havde slaaet paa, at han maatte hjælpe Tiltalte til at komme i Vej paa anden Maade, og at det derfor blev aftalt mellem [dem], uden at han turde sige, hvem af dem Ideen skyldtes, at den nemmeste Maade, hvorpaa dette kunde ske, var ved Udstedelsen af den ommeldte Obligation, saaledes at de Penge, der kunde rejses paa Obligationen, skulde anvendes som Indskud i en eller anden Forretning.

Det er nu vel af Tiltalte erkendt, at han ikke har gjort noget Forsøg paa at rejse Penge paa Obligationen paa anførte Maade — efter hvad han har forklaret, fordi ingen af de Tilbud, han modtog om andre Stillinger, var tilfredsstillende — og om det end dernæst maa antages, at Obligationen ikke har egnet sig til at rejse et Laan paa, forsaavidt den gav Pant i Fabrikken — Matr. Nr. 282 — eller i Løsøret, og derfor kun kan have haft nogen Betydning i anførte Henseende, forsaavidt den gav 1ste Prioritet i Matr. Nr. 281 d, der, efter hvad Tiltalte har forklaret, er en Have paa 15600 Kv.-Al., som mindet er 7500 Kr. værd, findes Tiltaltes Forklaring om, at Øjemedet med Obligationen har været at rejse Penge paa den, dog ikke at kunne forkastes, og da det efter det Foreliggende findes betænkeligt at statuere, at Tiltalte, som ikke paa den Tid, Obligationen udstedtes, truedes af andre Retsforfølgninger end fra Diskontobankens Side, har haft til Hensigt under en eventuel Retsforfølgning at gøre Obligationen gældende for et større Beløb, end den i Virkeligheden angik, findes han heller ikke i denne Henseende at kunne anses skyldig i noget strafbart Forhold.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være i det Hele at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 132.

Advokat Nellemann

contra

Emanuel Klein (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 70 af 27 April 1894 § 1.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Maj 1906: Tiltalte Emanuel Klein bør bøde 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af 1 Maaned efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, borttage eller ved en ligesaa tydelig og holdbar Tilføjelse rette den urigtige Betegnelse paa de i hans Besiddelse værende eller iøvrigt til hans Raadighed staaende Varer af den foromhandlede Art. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning for Sagens Udfald,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen satte Frist af en Maaned regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emanuel Klein til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Emanuel Klein, der er født i 1858 og ved Rettens Dom af 20 December 1898 er anset efter Lov Nr. 70 af 27 April 1894 § 1 med en Bøde af 200 Kr., tiltales paany for Overtrædelse af denne Lov.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte som administrerende Direktør for Aktieselskabet »De danske Cikoriefabrikker«, der bl. a. tillige er Indehaver af Firmanavnet »C. F. Rich & Sønner, Aktieselskab«, i Tiden fra 1896 til Januar Maaned d. A. har ladet Firmaet sælge et Kaffesurrogat under Navn »Ny Kaffe-tilsætning«, paa hvis Emballage findes paatrykt Ordet »Patent«, uden at derved sigtes til Andet end en af Firmaet »C. F. Rich & Sønner« den 29 Oktober 1887 erhvervet, i 1892 udløben Eneretsbevilling paa en Maskine til Blanding af brændt Løvetandspulver.

Videre har Tiltalte erkendt, at bemeldte Kaffesurrogat i Tiden siden Januar d. A. er solgt af Firmaet i en Emballage, der ligeledes

er forsynet med Ordet »Patent« og kun adskiller sig fra den ovennævnte ved, at der under »Patent« er tilføjet »af 29de—10de—1887«.

Imidlertid findes ikke blot den førstnævnte, men ogsaa denne sidstnævnte Betegnelse at maatte fremkalde en fejlagtig Antagelse om, at Varen er Genstand for et dansk Patent.

Tiltalte vil derfor være at anse efter fornævnte Lovs § 1 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. og have at betale Sagens Omkostninger.

Tiltalte vil derhos i Medfør af samme Lovs § 2 være at dømme til inden en Frist, der findes at kunne bestemmes til en Maaned efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dømmen overhørig, at borttage eller ved en ligesaa tydelig og holdbar Tilføjelse rette den urigtige Betegnelse paa de i hans Besiddelse værende eller isøvrigt til hans Raadighed staaende Varer af den foromhandlede Art.

Onsdag den 20 Marts.

Nr. 62. Enkefru Baronesse **Anna Ulrika Louise Walléen**,
født **Bornemann** (Rée efter Ordre)

contra

Fru **Julie Bornemann-Møller**, født **Bornemann** (Asmussen
efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Successionsretten til et Fideikommis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Marts 1906: Den af Citantinden, Enkefru, Baronesse Anna Ulrika Louise Walléen, født Bornemann, af Frederiksberg, nedlagte Paastand om fremfor Indstævnte, Fru Julie Bornemann-Møller, født Bornemann, af Aarhus, at succedere i det Bornemannske adelige Fideikommis (det 1ste Bornemannske Fideikommis) kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Casse og Højesteretsadvokat Hindenburg hos det Offentlige i Salær hver 50 Kr. og Førstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 4 Kr.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsenlige tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellantinden at burde udrede efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellantinden, Enkefru Baronesse Anna Ulrika Louise Walléen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Indstævnte, Fru Julie Bornemann-Møllers Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret samt til Højesteretssagfører Asmussen i Salarium 100 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved et under 13 September 1844 kgl. konfirmeret Erektionsbrev blev der af Kammerjunker, Ritmester à la suite Philip Julius Bornemann til »Bjergbygaard« oprettet et Fideikommis »det Bornemannske adelige Fideikommis«, eller, som det nu almindelig benævnes, »det 1ste Bornemannske Fideikommis«. I Erektionsbrevets Post 2 bestemmes Følgende:

»Fideikommiskapitalen skal nedarves til Kammerjunker, Ritmester Bornemanns Descendenter efter Reglerne for den lineal-cognatiske Arvefølge, saaledes at den sidste Besidders Børn og øvrige Descendenter blive stedse at foretrække for alle andre. Søn gaar for Datter, og den ældre for den yngre, ligesom og den ældre afdøde Søns Børn og disses Descendenter af begge Køn gaar fremfor yngre Søn«.

og i Post 4 hedder det:

»Den første Successor efter Kammerjunker, Ritmester Bornemann til denne Kapital er hans ældste Søn Cosmos v. Bornemann eller den ældste af hans Sønner, som ved hans Død maatte være i Live. Skulde han ingen Sønner efterlade sig, da succederer den ældste af hans Døtre«.

Erektor havde ved Oprettelsen af Fideikommisset to Sønner og to Døtre, nemlig: 1) den ovennævnte Cosmos v. Bornemann, født 1831, 2) Citantinden under nærværende Sag, Anna Ulrika Louise Bornemann, født 1834, 3) Anker Vilhelm Bornemann, født 1836, og 4) Philippa Julia Bornemann, født 1839. Da Erektor i 1883 døde, var hans ovennævnte Søn Cosmos død i 1873, efterladende sig en Datter, Indstævnte under nærværende Sag, Julie Johanne Bornemann, født i 1863 og nu i Ægteskab med Assistent A. S. Møller, ligesom den ovennævnte Datter Philippa da var død uden at efterlade Sønner. Blandt de i 1883 foreliggende Arvinger efter Erektor tilfaldt Fideikommisset

Erektors ovennævnte Søn Anker Vilhelm Bornemann, og da denne døde den 2 December 1904 uden at efterlade sig Livsarvinger, opstod der mellem Sagens Parter Tvist om, hvem af dem der var fortrinsberettiget til Successionen.

Citantinden, der er Enke efter Friherre Theodor Walléen, har nu efter meddelt fri Proces ved den for hende beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Casse, ved nærværende Ret som vedtaget Værneting anlagt Sag mod Indstævnte, idet hun paastaar sig kendt berettiget til at succedere i oftnævnte Fideikommis. Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, har ved den for hende beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Hindenburg, paastaaet Citantinden kendt uberettiget til fremfor Indstævnte at succedere i Fideikommisset. Hver af Parterne har derhos paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger hos Modparten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til de befalede Sagførere.

Til Støtte for sin Paastand om at være nærmest successionsberettiget til Fideikommisset har Citantinden navnlig anført, at der ved den ovennævnte Bestemmelse i Erektionsbrevets Post 4 er gjort Forandring i de i sammes Post 2 givne almindelige Regler for Successionen ved i saa Henseende ubetinget at give Erektors Børn Fortrinsret fremfor de Børnebørn, hvis Forældre ikke ved at overleve Erektor har nydt Besiddelsen af Fideikommisset. Hun har endvidere anført, at den angivne Forstaaelse er bleven fulgt ved Erektors Død i 1883, idet da hans yngre Søn, Anker Vilhelm Bornemann — som ovenfor antydet — blev foretrukken for hans ældste, afdøde Søns Datter (Indstævnte).

Da den i Erektionsbrevets Post 4 indeholdte, fra Arvegangsreglen i Post 2 afvigende Forskrift, imidlertid som Undtagelsesbestemmelse ikke vil kunne anvendes udenfor det særlige Tilfælde, for hvilket den er givet, nemlig ved den første Succession efter Erektors Død, følger heraf, at den i Post 2 anordnede lineal-cognatiske Arvefølge maa være Normen for alle senere Successioner, derunder altsaa ogsaa for den, om hvilken der in casu er Spørgsmaal. Og da nu — efter 1ste Besidders Død uden Børn — Indstævnte som eneste Barn af Erektors ældste, før Faderen afdøde Søn, som Følge af Forskriften i Post 2 maa gaa forud i Successionen for Citantinden som Erektors Datter, vil Indstævntes Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

De beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der, overensstemmende med deres i saa Henseende nedlagte Paastande, hos det Offentlige være at tillægge dels Salærer, der bestemmes til 50 Kr. til hver, dels for Prokurator Casses Vedkommende i Godtgørelse for Udlæg 4 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 21 Marts.

Nr. 136. Højesteretsadvokat Bagger
 contra
 Nis Michael Jepsen (Def. Liebe),
 der tiltales for uterligt Forhold mod et Barn.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 14 Juli 1906: Arrestanten Nis Michael Jepsen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 1 Aar og tillige straffes med 10 Rottingslag. Saa udreder han og alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Advokat Hansen og Forsvareren, Overretssadvokat Bennetzen, med 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 August 1906: Arrestanten Nis Michael Jepsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes samt straffes med 10 Rottingslag. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Advokat for Underretten 12 Kr., til Advokat sammesteds 10 Kr. samt til Advokat og Advokat for Overretten, Overretssadvokaterne Johnsen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Afgivelsen af den indankede Dom har Tiltalte været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt, og Overlægen ved denne har afgivet en Erklæring, som gaar ud paa, at Tiltalte vel ikke er at betragte som sindssyg — og som saadan virkelig utilregnelig — men at hans Afstamning fra en epileptisk og drikfældig Fader i Forbindelse med hans Opdragelse i et ulykkeligt og daarligt Hjem, hvor han fra Drengesaarene af er bleven vænnet til Drikfældighed og Usædelighed, utvivlsomt har bidraget væsentlig til at give hans hele Tilværelse det modstandsløse og slappe Præg, der bl. a. har givet sig Udslag i hans ubeherskede og meningsløse Ekscesser i kønslig Henseende, Ekscesser af den Art, man vistnok kun finder hos abnormt anlagte Individuer, og maaske særligt hos dem, hvor Epilepsi og Drukkenskab spiller en Rolle i Anlægget.

Idet det herefter findes betænkeligt at antage, at Tiltalte har været fuldt tilregnelig, da han gjorde sig skyldig i det i Dommen beskrevne Forhold, vil han være at anse efter Straffelovens § 176, kfr. § 173, sammenholdte med § 39. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes.

Thi kendes for Ret:

Nis Michael Jepsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maanedes. Saa udreder han og Ak-

tionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Nis Michael Jepsen er under nærværende Sag sat under Tiltale for uterligt Forhold mod et Barn.

Arrestanten, der er født i Aaret 1864, har foruden at han 6 Gange har været straffet for Forbrydelser, begaaede inden han fyldte 18 Aar, deraf tvende Gange for Tyveri, den ene Gang i Forbindelse med Betleri, en Gang for denne Forbrydelse alene, og tre Gange for uterligt Forhold, forøvet mod Pigebørn under 12 Aar — været anset ved Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 12 April 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage, ved Overrettens Dom af 25 Juli samme Aar efter Straffelovens § 176, sammenholdt med § 173 og tildels med § 46, samt § 100, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i et Aar, ved Højesterets Dom af 29 August forrige Aar efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Straf, og ved Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 2 Juni dette Aar efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten den 18 Juni dette Aar om Formiddagen traf Pigebarnet Else Marie Johanne Madsen, født den 15 August 1901, og dennes 3-aarige Broder — som det maa antages — i Nærheden af deres Forældres Bopæl i Vejrupsgade i Kolding, og at han derpaa efter at have haft Else med sig inde i det til den Ejendom, hvori hendes Forældre bo, hørende Vadskehus, hvortil der er Adgang fra Gaden, førte Børnene gennem Rosendalsgade, hvor han et Øjeblik var med Else inde i en Port, til Industrieforeningssgade, hvor han førte Børnene med sig ind paa den til det i Gaden liggende Missionshus hørende Gaardsplads, og derfra med sig ind i et derværende Latrinhus. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han her, siddende paa Latrinets Sæde, medens Else stod foran ham, har taget hendes Benklæder ned og med sine Fingre — som han har udtrykt sig — strøget hende i Skrævet. Forsaaavdt Arrestanten tillige har været sigtet for at have behandlet Else uterligt, da han — som meldt — var med hende inde i en Port i Rosendalsgade, er der imod hans Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis i saa Henseende.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten, der vel maa antages under Udøvelsen af samme at have været noget beruset, dog ikke i en saadan Grad, at det har haft Indflydelse paa hans Tilregnelighed, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, samt midlertidig Lov af 1 April 1905 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusar-

bejde i 18 Maaneder, hvorhos han i Medfør af nysnævnte Lovs § 5 bliver at anse med en Tillægsstraf, der findes passende at kunne bestemmes til 10 Rottingslag.

Fredag den 22 Marts.

Nr. 15. Detailhandler og Marskandiser **M. Nielsen** (Asmussen)
 contra
 Enkefru **H. Rasmussen** (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for Skade forårsaget af en Hund.

Hørsholm Birks Politirets Dom af 22 September 1905: Tiltalte, Marskandiser M. Nielsen af Hørsholm, bør erlægge en Bøde af 20 Kr. til Deling mellem Birkets Politikasse og de fattiges Kasse i Hørsholm Sogn samt til Enkefru Rasmussen, Hørsholm, betale en Erstatning af 2064 Kr. 40 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Mundt og Overretssagfører Villiam Lund, 25 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Martin Nielsen. Den idømte Erstatning at udredes inden 2 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Nærværende Sag er af Appellanten under den civile Proces Former indanket for Højesteret til Forandring, forsaavidt angaar den Indstævnte ved Dommen tilkendte Erstatning.

Under et efter Dommens Afsigelse optaget Tingsvidne er der af to Vidner afgivet beedigede Forklaringer, som tildels staa i Strid med deres tidligere afgivne beedigede Udsagn om, at Appellantens Hund har væltet Indstævnte omkuld; men efter samtlige foreliggende Oplysninger findes der ikke at kunne lægges Vægt derpaa, og det saa meget mindre, som disse Vidners tidligere Forklaringer ikke ere blevne dem foreholdte under deres senere Afhøring, hvad nærmest maa tilregnes den for Appellanten under Tingsvidnet mødte Sagfører.

Herefter og iøvrigt i Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde maa det billiges, at Appellanten er kendt erstatningspligtig.

Ifølge en Højesteret forelagt Erklæring fra Overlægen paa Frederiks Hospital, hvor Indstævnte har henligget til Behandling fra den 31 Maj til den 8 Juni 1906, er der her konstateret et Brud paa venstre Laarbenshals, hvorom det i Erklæringen udtales, at der, i Betragtning af hendes Alder og den siden Beskadigelsen hengaaede Tid, næppe kan ventes nogen betydeligere Bedring i funktionel Henseende. Da der herefter og det iøvrigt Foreliggende ikke findes tilstrækkelig Føje til, som af Appellanten subsidiært paastaet, at nedsætte det Indstævnte tilkendte Erstatningsbeløb, vil Dommen efter hendes Paastand forsaavidt være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Detailhandler og Marskandiser M. Nielsen, til Indstævnte, Enkefru H. Rasmussen, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Hørsholm Birks Politiret, er Tiltalte, Marskandiser Martin Nielsen af Hørsholm, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Hundeafgiften samt om Straf og Erstatning for Skade, foraarsaget af Hunde, af 12 April 1889.

Ved Tiltaltes egne Forklaringer under Sagen og de edelige Forklaringer, der under denne ere afgivne af to Vidner, maa det anses godtgjort, at en Tiltalte tilhørende stor Hund den 9 Februar f. A., da han, ledsaget af Hunden, gik paa Gangstien i Kohavealleen ved Hørsholm — der er en offentlig Færdselsvej — har, idet den under Forfølgningen af en anden Hund vilde sætte over en til Gangstien stødende Grøft, revet en gammel Dame, Enkefru H. Rasmussen, som gik noget foran Tiltalte, omkuld, saaledes at hun faldt ned i Grøften. Ved Faldet paadrog hun sig, som det fremgaar af tre under Sagen fremlagte Lægeattester af 16 Februar, 18 Juli og 31 August f. A., forskellige Læsioner af venstre Skulder og Arm og venstre Hofte, for hvilke hun i over tre Maaneder maatte henligge under Behandling paa Sygehus. Ifølge de to seneste af Attesterne maa Læsionerne antages for bestandigt at have gjort Fru Rasmussen til Invalid, saaledes at hun er ude af Stand til at bukke sig, klæde sig paa eller gøre nogen Husgerning; hun kan, ifølge Attesterne, slæbe sig afsted et lille Stykke Vej ved Hjælp af to Stokke, men er paa Grund af Smerte mest tvungen til at sidde i Ro. Det er fra Tiltaltes Side erkendt, at han ved den omhandlede Lejlighed saa Hunden løbe henimod Fru Ras-

mussen, og at han ikke gjorde noget for at kalde den tilbage — som han har udsagt, fordi han vidste, at det ikke var for at bide.

I Henhold til det Anførte maa det tiltrædes, at Tiltalte — der er født den 7 April 1865, og som for Overtrædelse af et ham under 22 Februar f. A. givet Tilhold om at holde sin Hund bunden, ved Hørsholm Birks Politirets Dom af 10 Maj f. A. er idømt en Bøde af 20 Kr. eller subsidært simpelt Fængsel i 5 Dage, men iøvrigt ikke er funden tiltalt eller straffet — ved den indankede Dom er anset efter ovennævnte Lovs § 8 med en Bøde af 20 Kr. til lige Deling mellem ovennævnte Birks Politikasse og »De fattiges Kasse« i Hørsholm Sogn samt efter Paastand tilpligtet at betale oftnævnte Fru Rasmussen, der har forklaret at være født den 28 Juni 1828, i Erstatning for den hende paaførte Invaliditet 2000 Kr. og i Erstatning for Udgifter til Sygehus og Læge med Videre 64 Kr. 40 Øre. Bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans har ikke lidt ufornodent Ophold, og den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig.

Tirsdag den 26 Marts.

Nr. 25. Bogholderske **Johanne Hansen** (Bagger efter Ordre)

contra

Grosserer P. T. Breining (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Appellantinden Løn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 Maj 1906: Indstævnte, Grosserer P. T. Breining, bør for Tiltale af Citantinden, Bogholderske Johanne Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citantinden til Indstævnte med 15 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 10 August 1906 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Efter alt Foreliggende, derunder Proceduren i første Instans, maa der gaas ud fra, at Appellantinden den 14 Februar 1906 af Indstævnte er bleven endelig opsagt til Fratræden den 1 Marts s. A. Da der nu, i Mangel af anden Aftale, efter Appellantindens Stilling maa antages at tilkomme hende en Opsigelsesfrist

af 3 Maaneder, og da der ikke foreligger noget Forhold fra hendes Side, hvorved hun kan anses at have erkendt Gyldigheden af den stedfundne Opsigelse med kortere Varsel, vil hendes Paastand om Tilkendelse af 180 Kroner med Renter være at tage til Følge.

Indstævnte findes derhos at burde betale Processens Omkostninger for Sø- og Handelsretten til Appellantinden med 20 Kroner og for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer P. T. Breining, bør til Appellantinden, Bogholderske Johanne Hansen, betale 180 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Marts 1906, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Sø- og Handelsretten betaler Indstævnte til Appellantinden med 20 Kroner. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det Stempelpapir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Bagger 100 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Citantinden, Bogholderske Johanne Hansen, der havde været ansat som Bogholderske hos Indstævnte, Grosserer P. T. Breining, fra 1 Juni 1905, blev syg den 1 Februar 1906, maatte Indstævnte antage en anden Bogholder, og da hun den 13 Februar paany gav Møde i Indstævntes Forretning, opsigde Indstævnte, der af Hensyn til sin Forretning foretrak at beholde den anden, mere faglig uddannede Bogholder, hende til Fratræden den 1 Marts d. A.

Hun protesterede under Paaberaabelse af, at hun mente at have Krav paa 3 Maaneders Opsigelsesvarsel, men da han, der efter sin Forklaring aldrig tidligere havde givet de Damer, der har beklædt lignende Stillinger hos ham, længere Varsel end 14 Dage, gjorde gældende, at han kun mente, at hun havde Krav paa dette Varsel, blev der ikke mere Tale om denne Sag, før den 28 Februar, da han udbetalte hende den hende tilkommende Løn for Februar Maaned.

Hun, som i Mellemtiden havde udbedt sig og uden nogen Art af Protest havde modtaget en Anbefaling, i hvilken der blandt Andet var

---

Færdig fra Trykkeriet den 4 April 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokollsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 4.

Tirsdag den 26 Marts.

anført, at hun fratraadte den 1 Marts, gjorde nu gældende, at hun havde Krav paa Løn for Maanederne Marts til Maj, da det havde været uberettiget at opsig hende med mindre end 3 Maaneders Varsel. Indstævnte, der i denne Anledning ønskede at konferere med sin Sagfører, bad hende komme igen næste Dag for at faa Besked, og da hun kom den 1 Marts, erklærede han, at han ikke rigtig vidste, om hun havde Krav paa 3 Maaneders Opsigelse, men at hun i ethvert Tilfælde gerne maatte blive hos ham i 3 Maaneder.

Hun erklærede imidlertid, at da han jo havde antaget en anden Bogholder, vilde hun ikke blive hos ham, og da han spurgte, om det da var hendes Mening, at hun vilde have Løn uden at arbejde, svarede hun Ja, hvorefter Indstævnte henviste hende til at søge ham ved Domstolene.

Hun har derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder hun paastaar sig tilkendt 180 Kr. med Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato den 21 Marts d. A. og Sagens Omkostninger. Hun har gjort gældende, at hun efter en Gang at være opsagt med for kort Varsel ikke kunde være pligtig til at modtage hans senere gjorte Tilbud om at fortsætte, men maatte kunne gøre Krav paa de 3 Maaneders Løn uden Arbejde.

Selv om Citantinden nu maatte have haft Krav paa 3 Maaneders Opsigelse, kan der dog ikke gives hende Medhold i den anførte Betragtning. Under den Tvivl, der, naar der ikke er aftalt et bestemt Opsigelsesvarsel mellem Principal og Medhjælper, ofte vil kunne være med Hensyn til Varslets Længde, vil den Omstændighed alene, at den ene af Parterne har givet for kort Opsigelsesvarsel, ikke kunne betragtes som et saadant Kontraktsbrud, at den anden Part derved har erhvervet en endelig Ret til baade at betragte sig som frigjort fra det Tidspunkt, paa hvilket Opsigelsen lyder, og samtidig at kræve fuld Erstatning for Forholdets Ophør i Utide; naar den Opsigende efter en rimelig Betænkningstid — og i saa Henseende vil der i nærværende Tilfælde ikke kunne bebrejdes Indstævnte noget, da Citantinden selv har holdt sig tavs til den 28 Februar — erklærer sig villig til at bøje sig for den Andens Opfattelse og tage den korte Opsigelse tilbage, har Modparten opnaaet alt, hvad han med Føje kan forlange.

Citantinden findes saaledes ikke at have noget Krav paa Indstævnte, saa meget mindre som hun ved at forlange og modtage den

fornævnte Anbefaling maa anses som den, der er indgaaet paa den skete Opsigelse.

Indstævnte vil herefter være at frifinde, og Citantinden findes efter den af ham nedlagte Paastand at maatte tilsvare ham Sagens Omkostninger med 15 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 166. Højesteretssagfører Jensen
 contra
 John Kristian Nørring (Def. Lunn),
 der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Januar 1907: Arrestanten John Kristian Nørring bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte John Kristian Nørring til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten John Kristian Nørring, der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri, er født den 26 November 1889 og ikke funden straffet.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Arrestanten har i Tiden fra den 16 Oktober til den 22 November forrige Aar i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til 3 Loftsværelser i Ejendommene:

Jagtvejen 45,
 Rørholmegade 23 og
 Østervoldgade 10

og i Værelserne stjaalet Beklædningsgenstande, Ure m. m., ialt af Værdi 60 Kr., samt et kontant Beløb af 29 Øre.

De stjaalne Genstande beroede frit fremme, det stjaalne kontante Beløb i en uaflaaset Syæske, som stod frit fremme.

Alle tre Tyverier ere begaaede om Formiddagen.

Arrestanten har den 23 November forrige Aar om Formiddagen ved Hjælp af falsk Nøgle aabnet Døren til et Pigeværrelse i Ejendommen Vendersgade Nr. 4 i den Hensigt at begaa Tyveri i Værelset. Ligesom Arrestanten derefter stod i Begreb med at gaa ind i Værelset, blev han forhindret i sit Forehavende ved en Persons Tilstedekomst, og kort efter blev han anholdt.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, disse Paragrafer sammenholdte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 175. Højesteretssagfører Jensen

contra

Theodor Peter Kristian Julius Jensen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1907: Arrestanten Theodor Peter Kristian Julius Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Richter, 20 Kr. til hver. Saa bør han og i Erstatning til Agent Janus Georg Jensen betale 100 Kr. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Theodor Peter Kristian Julius Jensen til Højesterets-sagførerne Jensen og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Theodor Peter Kristian Julius Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 3 September 1877 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og

Politirets Dom af 16 September 1905 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 30 September 1905 nedsattes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Agent Janus Georg Jensen har forklaret som følger:

Den 4 September f. A. sent om Aftenen kom Vidnet i en Beværtning tilfældigt i Selskab med Arrestanten og 2 Kvinder, nemlig Marie Cathrine Fischer, Hansens Hustru, og Tjenestepige Anna Louise Nielsen, der var sammen med Arrestanten, og som ligesom denne var Vidnet ubekendte.

I Beværtningen fik Arrestanten Lejlighed til at se, at Vidnet i sin Tegnebog, som han bar i en Inderlomme i sin Frakke, bl. a. havde et Par Ethundredekronesedler. Paa Arrestantens Opfordring kørte Vidnet sammen med Anna Nielsen og Arrestanten hjem med Hansens Hustru. Da Vidnet ved Betaling af Kørselen manglede ca. 50 Øre i Smaa penge, opfordrede han Arrestanten til at udlægge dette Beløb, men Arrestanten erklærede, at han ikke havde saa mange Penge og viste Vidnet sin Portemonnæ, hvori kun fandtes et Par 10-Øre Stykker og et Par røde Monter.

Hjemme hos Hansens Hustru satte de sig alle 4 til i Dagligstuen at drikke nogle af Vidnet indkøbte Drikkevarer, hvorpaa Hansens Hustru forlod Dagligstuen og gik ind i sit Soveværelse, der ved en Korridor var adskilt fra det førstnævnte Værelse.

Paa Opfordring af Arrestanten, der selv havde afført sig sin Frakke, havde Vidnet taget sin Frakke af og hængt den paa Haandtaget af den ud til Korridoren førende aabenstaaende Dør, hvilken Dør var Værelsets eneste.

Da Hansens Hustru havde forladt Dagligstuen, spurgte Arrestanten, om de ikke skulde skruer Lampen ned, men da Anna Nielsen modsatte sig dette, gik Arrestanten ind i Soveværelset til Hansens Hustru. Kort efter vendte han imidlertid tilbage og tog Lampen, idet han sagde, at de havde Brug for den i det andet Værelse.

Vidnet og Anna Nielsen havde derpaa Samleje i Dagligstuen. Medens dette stod paa, kom Arrestanten uden at sige noget et Par Gange ind i Dagligstuen, hvor der nu var mørkt, men forlod derpaa ved 2-Tiden Lejligheden uden at sige Farvel.

Da Vidnet, der sammen med Anna Nielsen ogsaa kort efter forlod Lejligheden, hvor de havde opholdt sig i ca. 3 Kvarter, kom hjem, opdagede han, at der i hans Tegnebog manglede en Ethundredekrone-seddel, og da han, skønt han havde været noget paavirket af nyde Drikkevarer, var fuldstændig sikker paa, at han, da han indfandt sig i den nævnte Lejlighed, havde været i Besiddelse af Sedlen, og ligeledes sikker paa, at ingen af de 2 nævnte Kvinder kunde have taget den, var han ikke i Tvivl om, at den var stjaalet af Arrestanten.

Fornævnte Anna Nielsen har om det i Hansens Hustrus Dagligstue Passerede forklaret i Overensstemmelse med Agent Jensen med Tilføjende, at Arrestanten den ene Gang han, medens der var mørkt i Dagligstuen, kom ind i denne, blev staaende henne ved Døren.

Videre har dette Vidne forklaret, at hun, efter at Arrestanten sidste Gang havde været inde i Dagligstuen, gik over i Soveværelset.

for at hente Lampen, at Arrestanten, der opholdt sig der, var meget febrilsk og fik travlt med at komme afsted, idet han foregav at skulle skynde sig paa Arbejde, hvad hun, da Kl. kun var 2, ikke troede var sandt, at Arrestanten bad Vidnet om at hente hans Tøj ovre i Dagligstuen, hvad hun gjorde, og at han derpaa gik uden at sige Farvel.

Endelig har dette Vidne forklaret, at Agent Jensen, da han skulde betale for Kørselen til Hansens Hustrus Hjem, bad Arrestanten om at betale en Del af Beløbet, nemlig ca. 50 Øre.

Fornævnte Hansens Hustru har forklaret, at hun efter at have drukket noget Vin inde i Dagligstuen gik ind i sit Soveværelse, hvor hun gik i Seng, og at Arrestanten noget efter kom ind til hende fra Dagligstuen med Lampen, uden at hun havde anmodet ham herom, og uden at de havde nogen Brug for den.

Videre har hun forklaret, at Arrestanten derefter gik ind i Dagligstuen, og at hun, da han kom tilbage, saa, at han stod med en Genstand, der kunde ligne en Tegnebog eller et Cigarfederal, i Haanden, at hun i den Anledning sagde til ham: »Hvad er det nu, Du laver?« at Arrestanten, idet han svarede: »Det er ikke noget«, igen gik ind i Dagligstuen, at han, da han kort efter kom tilbage, havde et Papir i Haanden, som han stod og knitrede med, at han derpaa sagde: »Nu har jeg lavet 10 Kr. hos Jensen«. Og efter at Vidnet hertil havde svaret: »Naa har Du det«, yderligere bemærkede til Vidnet: »Kan Du lave nogle flere hos Jensen, saa gør Du det, og hvis der kommer noget ud af det, saa kan Du bare sige, at Du ingen Ting ved«, samt at Arrestanten var synlig nervøs og hastede med at komme bort uden at give sig Tid til at pleje Samleje med Vidnet, skønt han oftere før havde haft Samleje med hende.

Endelig har dette Vidne forklaret, at det var Arrestanten, der opfordrede Selskabet til at tage hjem til Vidnet.

Arrestanten har nægtet at have bestjaalet Agent Jensen.

Han har forklaret, at han godt vidste, at Jensen bl. a. havde Ethundredekronesedler i sin Tegnebog, og at denne laa i Jensens Frakke, men han har nægtet, at han har opfordret Jensen til at lægge Frakken fra sig i Dagligstuen, hvor Arrestanten saa, at den af Jensen blev hængt paa Dørhaandtaget, og hvor Arrestanten selv paa det modsatte Haandtag hængte sin Frakke.

Arrestanten har erkendt, at han ved 2-Tiden forlod Hansens Hustrus Lejlighed uden at sige Godnat.

Arrestanten har nægtet Rigtigheden af den af Hansens Hustru om det i Soveværelset passerede afgivne Forklaring.

Ligeledes har han nægtet, at Agent Jensen har anmodet ham om at lægge Penge ud til Kørselen, og gjort gældende, at han, da han kom sammen med Jensen, var i Besiddelse af ca. 5 Kr.

Arrestantens Broder, Bagersvend Jens Hansen Carl Peter Julius Jensen har forklaret, at Arrestanten den 5 September f. A. om Morgenen ved 3-Tiden mødte i Bageriet, i hvilket Arrestanten havde Arbejde, og her fortalte Vidnet, at han om Natten havde været sammen med nogle Kvinder, og at en af disse, hvis Navn Arrestanten vistnok opgav som Cathrine, havde foræret Arrestanten en Ethundredekroneseddel, som Arrestanten viste Vidnet, og som Arrestanten formentlig fik vekslet, da han om Morgenen ved 6-Tiden købte noget Surbrød.

Arrestanten, der har forklaret, at han indfandt sig i Bageriet ved 4-Tiden, har benægtet Rigtigheden af sin Broders nævnte Forklaring.

Spækhøker Johannes Carl Valdemar Mentzler har forklaret, at Arrestanten en tidlig Morgen i Begyndelsen af September f. A. i Vidnets Forretning købte 2 Surbrød, og at han ved Betalingen af Brødet leverede Vidnet en Ethundredekroneseddel.

Arrestanten har erkendt Rigtigheden af dette Vidnes Forklaring, men har gjort gældende, at det var en Morgen i September forinden den 5te, at Købet af Brødet fandt Sted. Arrestanten har ikke villet udtale sig om, hvorfra han havde den Ethundredekroneseddel, som han leverede Mentzler.

Opvarter Vilhelm Sofus Christian Duckert har forklaret, at Arrestanten den 5 September forrige Aar om Morgenen var nede i den Beværtning, i hvilken Vidnet var ansat, og at Arrestanten ved Betalingen bad om Henstand med et mindre Beløb, idet han bemærkede, at han ikke havde andet end store Penge, som han først skulde have vekslet.

Arrestanten har nægtet at have udtalt sig saaledes til Vidnet.

Gæstgiver Eilert Vilhelm August Petersen har forklaret, at Arrestantens fornævnte Broder den 5 September f. A. fortalte Vidnet, at Arrestanten havde vist ham en Ethundredekroneseddel.

Videre har dette Vidne forklaret, at han, der havde hørt, at Agent Jensen formentlig af Arrestanten var bleven bestjaalet for 100 Kr., samme Dag foreholdt Arrestanten dette, og at Arrestanten vel nægtede sig skyldig i Tyveriet, men dog udtalte, at Jensen kunde have ladet være med at være saa dum at hænge Frakken fra sig, og at Arrestanten endvidere bemærkede, at han havde været med paa den Slags før, og at de aldrig kunde faa ham til at bekende, selv om han skulde sidde i en halv Snes Maaneder.

Arrestanten har nægtet, at han har udtalt dette sidste, hvorimod han har erkendt, at han er fremkommen med den først anførte Udtalelse til Petersen.

Tilskærer Henrik Nicolai Schousboe har forklaret, at Arrestanten den 5 September forrige Aar i Manufakturlageret Nørregade 45 købte en Frakke til 30 Kr., hvoraf han betalte 10 Kr., samt at Arrestanten ved denne Lejlighed fremviste en Del Tikronesedler, vel 9 à 10 Stk.

Arrestanten har nægtet at have vist Vidnet flere end 5 Tikronesedler.

Arrestanten rejste den 5 September f. A. om Aftenen til Helsingør uden at meddele sin Principal noget om Bortrejsen. I Helsingør blev Arrestanten anholdt den 7 s. M. og fandtes ved Anholdelsen i Besiddelse af 34 Kr. 87 Øre.

Arrestanten, som efter det Oplyste samme Dag, som han rejste til Helsingør, havde betalt sin Logiværtinde 10 Kr., som han skyldte hende, har forklaret, at han den 3dje og 4de og Natten mellem den 4de og 5te s. M. har vundet ca. 60 Kr. i Spil, men Arrestanten har ikke villet give Oplysning om, hvor Spillet fandt Sted.

Da Agent Jensen, Anna Nielsen, Hansens Hustru, Bagersvend

Jensen og Gæstgiver Petersen have beediget deres foranførte Forklaringer, findes der efter det Anførte mod Arrestantens Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han, der tilmed tidligere har været straffet for Tyveri, under Opholdet i Hansens Hustrus Lejlighed har frastjaalet Agent Jensen en Ethundredekroneseddel.

Da der under Sagen er bleven rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har han været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 8te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 1ste forrige Maaned om Resultatet af Observationen afgivne Erklæring har udtalt, at Arrestanten er noget degenerativt anlagt, moralsk defekt, men ikke sindsygt eller aandssvag.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 177. Højesteretssagfører Rée
 contra
 James August Simmons, alias James Francis (Def. Lunn),
 der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 21 December 1906: Arrestanten James August Simmons, alias James Francis, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16 Januar 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ved den i den indankede Dom nævnte Landsoverrets Dom er anset efter Forordning 11 April 1840 § 41, jfr. § 80, og efter § 60, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte James August Simmons, alias James Francis, til Højesterets-sagførerne Rée og Lunn 40 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 21 December 1906 er Arrestanten James August Simmons, alias James Francis, der er født paa St. Croix den 25 December 1880, og som ved nærværende Rets Dom af 26 November 1903 for Bedrageri og Falsk blev anset med Straf af 3 Aars Forbedringshusarbejde, nedsat til lige Straf i 1 Aar ved kongelig Resolution af 18 November 1904, i Henhold til hvilken han løslødes den 12 December 1904, for Tyveri anset med Straf af et Aars Forbedringshusarbejde, og er denne Dom efter Domfældtes Bægning og tillige fra det Offentliges Side indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere i det Væsenlige følgende:

Lørdagen den 20 Oktober 1906 tilegnede Arrestanten sig omtrent Kl. 7 Eftermiddag et i det af Tjenestepigen Edith Brathwaite beboede aabenstaaende Værelse paa St. Thomas frit henstaaende og hende tilhørende Par Støvler af Værdi 6 Fr., som han forgæves forsøgte at afhænde for en Pris af 5 Fr., og som blev forefundne i hans Besiddelse og udleverede Ejerinden, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Arrestanten har hævdet, at han troede, at Tjenestepigen Mathilde Collbourn, som tidligere havde beboet Værelset, endnu beboede dette, og at Støvlerne tilhørte hende, samt at han tog dem for at have Sikkerhed for Betalingen af et Beløb paa 2 Francs, som hun skyldte ham, og som han ikke kunde faa hende til at betale.

Mathilde Collbourn har vel indrømmet af Arrestanten at være bleven sat i Besiddelse af et Beløb af 2 Francs, men har benægtet, at dette skete paa en Maade, der kunde forpligte hende til Tilbagebetaling, ligesom ogsaa, at Arrestanten har krævet hende for Pengene. Naar hertil kommer, at Edith Brathwaite og hendes Fader have erklæret, at de 2 Dage, før Arrestanten tog Støvlerne, havde meddelt ham, at Mathilde Collbourn var rejst, og naar dette sammenholdes med det af Arrestanten ved hans Anholdelse afgivne usandfærdige Udsagn om at have ituskaaret Støvlerne og bortkastet Stumperne og med den Omstændighed, at han, skønt han kun vilde have Sikkerhed for sine Penge, dog forsøgte at afhænde Støvlerne, men ikke vilde sælge dem under 5 Francs, saa findes Arrestantens Paastand at maatte forkastes og Tilegnelsen af Støvlerne at maatte tilregnes ham som Tyveri.

Arrestanten findes herefter ved Underrettsdommen med Rette anset i Henhold til Forordning 11 April 1840 § 79 efter samme Forordnings § 13, og da den ikendte Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde skønnes passende, — — — vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Onsdag den 27 Marts.

Nr. 161. Højesteretssagfører Winther
contra

Johan Henrik August Wandell (Def. Dietrichson),
der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Januar 1907: Arrestanterne Lauritz Jensen og Johan Henrik August Wandell bør straffes med Tugthusarbejde, Jensen i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og Wandell i 4 Aar og udrede i Salærer til de for dem beskikkede Defensorer, Jensen til Overretssagfører Sally 15 Kr., og Wandell til Overretssagfører Cortsen 15 Kr. samt, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Nissen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johan Henrik August Wandells Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Lauritz Jensen og Johan Henrik August Wandell for Tyveri, Arrestanten Wandell tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Jensen er født den 11 November 1874 — — — — —

Arrestanten Wandell er født den 2 September 1880 og blandt Andet anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13 August 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., kfr. § 54, og til dels § 46, kfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 November 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 6 Marts 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 19 Juni 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., kfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 April 1901 efter Straffelovens § 232, kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved samme Rets Dom af 29

August 1903 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten Wandell overbevist om at have overtraadt et ham ved hans Løsladelse fra Straffeanstalten den 24 August f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorefter han skulde melde sig ved fornævnte Protokol hver Mandag mellem Kl. 6 og 9 Eftermiddag for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han, som senest meldte sig den 1 Oktober forrige Aar, den 8de samme Maaned har undladt at afgive den befalede Melding.

Sagens Omstændigheder ere iøvrigt følgende:

Herreekviperingshandler Carl Jensen anmeldte den 9 Oktober f. A. om Morgenens for Politiet, at der den foregaaende Nat var forøvet Indbrud i hans aflaaede Forretningslokale, Gothersgade Nr 21, Kælderen. Ved den straks efter foretagne Undersøgelse viste det sig, at Tyven eller Tyvene havde skaffet sig Adgang til Lokalet ved Indstigning gennem et til Gaarden vendende Vindue, der var opbrudt med et Stemmejern. Saa godt som alt i Forretningen var gennemrodet, og i Lokalet var bl. a. efterladt en brugt Herrehat. Den paagældende Ejendom var ubeboet, da den var under Ombygning.

Natten mellem den 8 og 9 s. M. indbragtes Arrestanterne til Politistation Nr. 6 af 2 Politibetjente, der henad Kl. 2 havde anholdt dem paa Trappen i Baghuset til en Ejendom i Murgade, efter at Betjentene under deres Patrouilletjeneste havde bemærket, at de bar paa store Bylter med Tøj, og Arrestanten Jensen paa deres Spørgsmaal om, hvad de havde i Pakkerne, havde givet ufyldstgørende Forklaring.

Hos Arrestanterne fandtes bl. a. 7 Overfrakker, 5 Jakker, 6 Veste, 5 Par Benklæder og 2 Paraplyer, hvorhos Arrestanten Wandell bar en ny Hat.

Samtlige de nævnte Genstande, der under Sagen ere vurderede til ialt 324 Kr. 50 Øre, ere af fornævnte Ekviperingshandler Jensen og dennes Kommis Valdemar Koch genkendte som Førstnævnte tilhørende og ham frakomme ved det ovenomtalte Indbrudstyveri.

Arrestanten Jensens under Sagen afgivne Tilstaaelse, hvorved han, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, er overbevist om Meddelagtighed i det paagældende Indbrudstyveri, gaar ud paa, at han og Arrestanten Wandell den 8 Oktober f. A. om Aftenen ved 10-Tiden i tyvagtig Hensigt i Forening skaffede sig Adgang til det fornævnte Forretningslokale ved, efter ubindret at være gaaet ind i Gaarden til Ejendommen Gothersgade Nr. 23, at stige over et 4 Alen højt Plankeværk og efter i Gaarden til Nr. 21 at have fundet 2 Stemmejern at stige gennem et Vindue, som Wandell opbrød med det ene Stemmejern, hvorpaa de i Lokalet stjal de Klædningsstykker m. m., som de ved deres Anholdelse var i Besiddelse af, og dels havde iført sig, dels sammenbundet i Bylter, dels paa anden Maade medførte.

Arrestanten Jensens Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han og Wandell var de eneste, der udførte Tyveriet, at han for at komme op til Vinduet traadte op paa en Kalkballie, og at de medtagende det Stjaalne gik ud paa Nørrebro for at finde et Gemmested til Kosterne.

Arrestanten Wandell har benægtet Rigtigheden af Medarrestantens Forklaring, forsaavidt den gaar ud paa, at han har deltaget i Tyveriet. Hans seneste Forklaring gaar ud paa, at han, der vedkender sig den Hat, der er fundet i Forretningen, som ham tilhørende, har tilbyttet sig denne af*) en Person ved Navn Christian Christensen, som han den paagældende Nat vil have truffet i Grønnegade, hvor han stod i en Port.

Christensen bad Arrestanten bære en Bylt Tøj m. m. for ham ud til Murergade, hvad Arrestanten gik ind paa, da Christensen lovede ham 1 Kr. for hans Ulejlighed, uagtet Arrestanten nok antog, at Christensen havde stjaalet Tøjet, og Christensen fulgte derpaa i nogen Afstand efter Arrestanten ud ad Nørrebro til. Ved Dronning Louises Bro traf Arrestanten Medarrestanten, som ogsaa bar en Bylt Tøj, men da var Christensen forsvundet.

Til denne Forklaring, der lyder højst usandsynlig, vil der intet Hensyn kunne tages, da den er i Strid med saavel Arrestanten Jensens ovenanførte Forklaring som med den Forklaring, der under Sagen er afgiven af nævnte Christian Christensen. Denne, der ikke er funden straffet, har nægtet den paagældende Nat at have været sammen med Arrestanten, ligesom han har nægtet at kende noget til de under Sagen tilstedebragte Koster, og der er udover Arrestanten Wandells Forklaring intet fremkommet, der kunde tyde paa hans Meddelagtighed i det begaaede Tyveri.

Det findes derhos at burde fremhæves, at Arrestanten Wandell under Sagen har afgivet vaklende og tildels paaviselig løgnagtige Forklaringer — hvorved bemærkes, at han har maattet erkende, at han, hvad han først havde benægtet, har været sammen med Arrestanten Jensen den 8 Oktober f. A. om Eftermiddagen i Wandells Moders Lejlighed — at han intet har anført, der kunde tale for, at Arrestanten Jensen, hvis Bekendtskab han har gjort i Horsens Straffeanstalt, skulde lyve ham noget paa, at de Omstændigheder, hvorunder han anholdtes, og ganske særlig den Omstændighed, at hans Hat er funden paa Gerningsstedet, og at hans Fodtøj ligesaavel som Jensens bar tydelige Spor af, at han havde traadt i Kalk, hvilke Momenter Arrestanten ikke pan rimelig Maade har kunnet bortforklare, men afgjort Bestemthed tyder paa Meddelagtighed i selve Indbrudstyveriet, og at dette yderligere bestyrkes, naar henses til Arrestantens Fortid, der taler stærkt imod ham, ikke mindst fordi han tidligere har gjort sig skyldig i Tyveri, begaaet ved Indstigning gennem Vindue.

Herefter findes Arrestanten Jensens Forklaring angaaende Tyveriet i sin Helhed og med Forkastelse af Arrestanten Wandells Forklaring i modsat Retning at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Med Bemærkning, at den Arrestanten Jensen under 3 September 1904 overgaaede Dom maa betragtes som en Dom for anden Gang begaaet Tyveri, uanset at Straffelovens § 230 ikke deri er nævnt, vil Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Jensen efter Straffelovens § 231, 2det Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for

*) Skal antagelig være: ·bortbyttet denne til·.

5te Gang begaaet Hæleri og Arrestanten Wandell efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet grovt Tyveri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne og for Wandells Vedkommende under Et med Tugthusarbejde, Jensen i 2¹/₂ Aar og Wandell i 4 Aar.

Nr. 164. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Jens Ludvig Andreas Valdemar Møller (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Januar 1907: Arrestanten Jens Ludvig Andreas Valdemar Møller bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Cortsen og Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Ludvig Andreas Valdemar Møller til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Ludvig Andreas Valdemar Møller, der tiltales for Tyveri, er født den 4 Maj 1873 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 11 September 1894 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 2 Oktober 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Rettens Dom af 1 Juni 1895 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 14 September 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Rettens Dom af 23 September 1905 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Ved kongelig Resolution af 1 December 1905 blev Arrestanten fritaget for Udtaelsen af den resterende Del af den ham ved sidstnævnte Dom ikendte Straf.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have den 17 forrige Maaned: frastjaalet Blikkenslagerforbundter Vilhelm Anton Willumsen nogle tilsammen til 10 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, som beroede frit fremme i Bestjaalnes Værelse, til hvilket Arrestanten, der logerede i samme Lejlighed som Bestjaalne, havde uhindret Adgang.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 282, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 150.

Advokat Halkier

contra

Carl Gotfred Spatzeck og Sophus Christian Olsen
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri, Olsen tillige for Betleri.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1906: Arrestanterne Carl Gotfred Spatzeck, Sophus Christian Olsen og Gustav Johannes Jensen bør straffes, de to Førstnævnte hver især med Tugthusarbejde i 5 Aar, og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør Arrestanterne Spatzeck og Olsen og, En for Begge og Begge for En, udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører Hansen, 20 Kr. til hver, dog at Arrestanten Jensen heraf in solidum tilsvares $\frac{1}{12}$ Del. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 December 1906: Arrestanten Gustav Johannes Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overrettsagfører E. Christensen, i Salær hver 20 Kr., som udredes af fornævnte Arrestant og Arrestanterne Carl Gotfred Spatzeck og Sophus Christian Olsen paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indånkede Dom for de Tiltalte Carl Gotfred Spatzecks og Sophus Christian Olsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salærum for

Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Advokat Halkier og Højesteretsagsfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Carl Gotfred Spatzeck, Sophus Christian Olsen og Gustav Johannes Jensen aktionerede for Tyveri, Olsen tillige for Betleri.

Arrestanten Spatzeck er født den 29 September 1865 og har tidligere, foruden en Gang for Betleri, været anset ved: Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1889 efter Straffelovens §§ 236 og 238 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 22 August 1891 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med 1 Aars Forbedringshusarbejde, Kriminal- og Politirettens Dom af 15 November 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samme Rets Dom af 7 November 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med 1 Aars Forbedringshusarbejde, Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 21 September 1895 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med 1 Aars Forbedringshusarbejde, Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Marts 1897 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med 2 Aars Forbedringshusarbejde, samme Rets Dom af 11 Juli 1899 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar, samme Rets Dom af 17 Maj 1902 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Arrestanten Olsen er født den 1 April 1870 og foruden flere Gange for Betleri og Bedrageri anset blandt Andet ved: Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Februar 1890 efter Straffelovens §§ 228 og 268 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, Højesterets Dom af 15 November 1901 efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, kfr. §§ 229, Nr. 1, § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 4 Aar og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 April 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med 30 Dages Tvangsarbejde.

Arrestanten Jensen . . .

Sagens Omstændigheder, saaledes som de ere oplyste ved Arrestanternes i det Væsenlige med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelser, ere følgende:

Den 3 September 1905*) Kl. ca. 5 om Eftermiddagen indfandt Arrestanterne Spatzeck og Jensen efter Henvisning af »Frelsens Hær« sig for at søge Arbejde paa Egebjerg Teglværk ved Ballerup. Fyrbøderen paa Teglværket førte dem omkring paa Teglværket og anviste dem Stalden til Natteophold for den første Nat, hvorpaa de blev henviste til Teglværksejer Pödenphants et Stykke fra Teglværket boende Søn, der paa Begæring udbetalte dem et Pengebeløb til Indkøb af

*) Skal være 1906.

Fødevarer, med hvilke Penge de begav sig til Ballerup By. Her traf de Arrestanten Olsen, som Jensen kendte fra sin Straffetid i Horsens Straffeanstalt, og det blev nu, medens de indtog deres Maaltid i en Skov i Nærheden af Ballerup, opgivet at tage Arbejde ved Teglværket. Om Aftenen forlod Spatzeck og Olsen Skoven og gik ad Teglværket til, medens Jensen blev tilbage. Under Opholdet i Skoven ved Ballerup var efter Olsens Forklaring han og Spatzeck blevne enige om at stjæle et Køretøj, hvorimod Spatzecks Forklaring gaar ud paa, at Olsen først undervejs til Teglværket meddelte, at han vilde stjæle et Køretøj.

Dette Forehavende maa Spatzeck i alt Fald antages at have givet sin Billigelse, saaledes at det skulde udføres ved fælles Hjælp. I Nærheden af Teglværket, hvortil de ankom Kl. ca. 10, gik de begge ind i Stalden til Forpagter Hans Jensens Gaard paa Ballerup Mark, til hvilken Stald der var uhindret Adgang, og her tilegnede Olsen sig en Arbejdssele, som senere blev lagt paa en Teglværksejer Pödenphant tilhørende paa Marken tøjret Hest, der igen blev forspændt en i en aaben Tørrelade henstaaende Pödenphant tilhørende Enspændervogn, med hvilket Køretøj de derpaa kørte tilbage til det Sted i Skoven, hvor Jensen var efterladt.

Efter Spatzecks Forklaring var det Olsen alene, som udførte Tyverierne, medens han holdt Vagt, dels i Stalden, medens Selen blev tagen, dels ved Vejen, medens Vognen og Hesten toges, hvorimod Olsen har forklaret, at Spatzeck deltog baade i at bære Selen og lægge den paa Hesten samt spænde denne for Vognen.

Alle tre Arrestanter kørte nu ad Hillerød til. Arrestanten Jensen . . . I Hillerød, hvortil de ankom den næste Dag, den 4 September, og hvor der var Marked, forsøgte Spatzeck og Olsen forgæves at sælge Køretøjet. De kørte derefter alle tre den 5 September omkring med samme og satte det endelig ind paa en Mark ved Virum, hvor det senere fandtes, hvorefter de gik ad København til, og i Utterslev skiltes Jensen fra de to Medarrestanter.

Hesten, Vognen og Selen er vurderet til 230 Kr.

Arrestanterne Spatzeck og Olsen gik nu tilbage ad Lyngby til, og ved Bispebjerg eller Søborg tilvendte de sig fra et der holdende Køretøj et Tæppe og et Dækken, der senere fandtes i det Køretøj, hvorom nedenfor vil blive talt, og som ere vurderede til 9 Kr. 50 Øre, men hvis Ejer ikke er funden.

Den 9 September om Aftenen stjal de to samme Arrestanter i Ordrup i Forening, uden at der iøvrigt er opnaaet fuld Overensstemmelse mellem Arrestanterne om den Rolle, enhver af dem har spillet ved Udførelsen, en Handelsmand Chr. Jensen af Ordrup tilhørende Arbejdssele, der hængte i en Vognport, hvortil der var uhindret Adgang, og en Handelsmand Tønnesen af Ordrup tilhørende Hest med Grime, Vogn og et Presenningsstykke, der laa i Vognen. Hesten stod i Stalden og Vognen i Gaarden, og til begge Steder var uhindret Adgang. De kørte derpaa med dette Køretøj ad København til, afhentede undervejs det foran omtalte Dækken og Tæppe, som de havde skjult i en Hæk ved Lyngbyvejen, og kom den 10 September til Køge, hvor de forgæves søgte at sælge Køretøjet. I Køge blev Spatzeck anholdt, medens Olsen undløb, og først et Par Dage efter

blev han anholdt i Ballerup efter i Mellemtiden at have ernæret sig ved Betleri.

De ved sidstnævnte Lejlighed stjaalne Genstande havde en Værdi af 306 Kr. 75 Øre.

For det ovenanførte af Arrestanterne udviste Forhold ville de være at anse:

Spatzeck for 8de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke og 2det Stykke, jævnfør § 229 Nr. 1, med Tugthusarbejde i 5 Aar,

Olsen for 4de Gang begaaet Tyveri og for Betleri efter samme Straffebestemmelse og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Straf og Jensen . . .

Den indankede Dom, der har anset Arrestanterne Spatzeck og Olsen med samme Straffe, men Jensen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre for Jensens Vedkommende, men iøvrigt — — — — — være at stadfæste.

Nr. 159. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Christian Poulsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December 1906: Tiltalte Hans Christian Poulsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 1280 Kr. til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Poulsen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 11 April 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkél) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 5.

Onsdag den 27 Marts.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Christian Poulsen, der er født den 28 Marts 1852 og i Løbet af Aarene 1903 til 1906 inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager med Gentagelsesvirkning har vedtaget to*) Bøder for ulovlig Brændevidskænkning, den sidste stor 200 Kr. den 1 September 1906 med Virkning som Dom for 6te Gang begaaet ulovlig Brændevidskænkning, tiltaltes paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte, efter den 1 September 1906 at have vedtaget ovennævnte Bøde af 200 Kroner for at have drevet Beværtning med Brændevidskænkning, Ryesgade Nr. 64 her i Staden, skønt han kun var i Besiddelse af Gæstgiverborgerskab, paa hvilket Retten til Brændevidskænkning var fortabt, har truffet den Ordning med den 81-aarige Værtshusholder Adolf Markus Hammerich, at denne »overtog« nævnte Beværtning, dog uden at sætte Penge i den, samt underskrev som Lejer paa Lejekontrakten angaaende de Lokaler, hvori Beværtningen dreves, medens Hammerich til Gengæld af Tiltalte skulde have en fast, maanedlig Godtgørelse af 15 Kr., samt — efter Tiltaltes Forklaring — yderligere Halvdelen af det ved Maanedsopgørelsen mulig fremkommende Overskud, hvilken Halvdel dog for de 3 Maaneder: September—December kun har udgjort 2 Kr. ialt.

Videre er oplyst, at Tiltalte samtidig med at formaa Ejendommens Vært til at tage Hammerichs Navn paa Lejekontrakten, mundtlig har lovet at indestaa for Lejens Betaling, at Tiltaltes Navn vedvarende staa malet paa Væggen udenfor Beværtningen, at Tiltalte staa som personlig Debitor overfor Beværtningens Leverandør af Vin og Spirituosa, samt at der i Beværtningen kun findes det af Tiltalte skaffede Inventarium.

Da Tiltalte efter det saaledes Foreliggende vedvarende maa anses som Forretningens egentlige Indehaver og Leder, og da Forretningen, efter hvad der er oplyst, drives som almindelig Beværtning med Brændevidskænkning og ikke som Gæstgiveri, vil Tiltalte, der vedvarende kun er i Besiddelse af Gæstgiverborgerskab uden Udkænkningeret, være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78, jfr. § 82,

---

*) Skal være seks.

for 7de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 1280 Kroner.

Onsdag den 3 April.

Nr. 145.

Advokat Halkier

contra

Edvard Niels Clausen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 December 1906: Arrestanterne Edvard Niels Clausen og Hans Olsen eller Olsson bør straffes med Forbedringshusarbejde, Clausen i 8 Maaneder og Olsen i 1 Aar, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Edvard Niels Clausens Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, maa det billiges, at denne Tiltalte er anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke; men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Edvard Niels Clausen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Edvard Niels Clausen og Hans Olsen eller Olsson tiltales for Tyveri.

Arrestanten Clausen er født den 14 August 1872 og senest anset ved Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 7 December 1905 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 3, disse Paragrafer sammenholdte med Lov af 1 April 1905 §§ 8 og 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved Elbo Herreds Politirets Dom af 12 Maj 1906 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov af 1 April 1905 § 8, med Tvangsarbejde i 2 Maaneder.

To mod Arrestanten henholdsvis i 1904 og i sidstafvigte Foraar her ved Retten for Tyveri indledede Undersøgelser blev sluttede uden Tiltale af Mangel paa Bevis.

Den sidstnævnte Undersøgelse omfattede tillige Arrestanten Olsen.

Arrestanten Olsen har opgivet at være 32 Aar, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 December 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 21 Marts 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 7 December 1905 i Medfør af Straffelovens § 241 efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, disse Paragrafer sammenholdte med Lov af 1 April 1905 §§ 8 og 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Den 30 August d. A. om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 blev Arrestanterne af Natvægter Jens Peder Nielsen og Politibetjent 395, Christensen, antrufne inde i den aflaaede Ligvognsgaard ved Helligkors Kirke.

Fornævnte Natvægter Nielsen og Politibetjent Christensen have edelig forklaret, at de antraf Arrestanterne staaende i Gaarden i nogen Afstand fra hinanden, og at de, som efter at have ført Arrestanterne til Stationen, paany indfandt sig i Gaarden, i denne paa det Sted, paa hvilket Arrestanten Olsen havde staaet, fandt nogle sønderbrudte Zink-Nedløbsrør, og paa det Sted, paa hvilket Arrestanten Clausen havde staaet, et lignende Rør, som var helt.

Vidnet Nielsen har frømdedes, ligeledes under Ed, forklaret, at han, et Kvarters Tid forinden Arrestanterne som nævnt blev antrufne i Ligvognsgaarden, inde fra Assistens Kirkegaard, der er adskilt fra Ligvognsgaarden ved et Plankeværk, havde hørt Stemmer fra den Del af Gaarden, hvor de sønderbrudte Rør fandtes.

Efter først at have forklaret, at Arrestanterne gennem Porten, som de fandt uafaaet, var gaaede ind i den nævnte Gaard, og at de, da Nielsen og Christensen kom, laa ved Siden af hinanden og sov, har Arrestanten Olsen gentagende tilstaaet, at han og Medarrestanten havde skaffet sig Adgang til Gaarden ved at stige over en $3\frac{3}{4}$ Alen høj Mur, at de, da de ikke i Gaarden, hvor de havde indfundet sig for at sove, fandt noget dertil egnet Sted, blev enige om at stjæle Nedløbsrør, og at de, da de som anført blev antrufne, havde nedtaget de foran omtalte Rør. Denne Forklaring, som Arrestanten Olsen under Konfrontation med Arrestanten Clausen har fastholdt med udtrykkelig Tilføjende om, at begge Arrestanter pillede Rørene ned, har han senere forandret derhen, at det var ham alene, som stjal Rørene, og at Arrestanten Clausen, med hvem han ikke havde truffet nogen Aftale om Tyveriet, straks efter at de var komne ned i Gaarden, lagde sig til at sove og efter hans Formening intet har set til Tyveriet.

Arrestanten Clausen, der har nægtet sig skyldig i nogen Meddelagtighed i Tyveriet, har ligesom Arrestanten Olsen først forklaret, at de, da Nielsen og Christensen antraf dem, laa og sov i Gaarden, i hvilken de havde indfundet sig gennem Porten, som de fandt uafaaet.

Efter at Arrestanten Olsen havde ændret sin første Forklaring,

har Arrestanten Clausen ligeledes forandret sin først afgivne Forklaring, og den af ham derefter afgivne gaar ud paa, at Arrestanten Olsen, med hvem han var steget ned i Gaarden for at sove, i hans Nærværelse brød de foran omtalte Rør ned, skønt han, der ikke kunde komme tilbage over Muren, udtrykkelig opfordrede Olsen til at lade være, at det kan være dette, som Natvægter Nielsen inde fra Assistentens Kirkegaard har hørt et Kvarters Tid forinden Arrestanterne blev paa-grebne, samt at det kan godt være, at han, da han blev antruffen i Gaarden, stod i Nærheden af det dersteds fundne ikke sønderbrudte Nedløbsrør.

Naar nu imidlertid henses til Arrestanten Olsens fornævnte Forklaring om Arrestanten Clausens Meddelagtighed i Tyveriet og til, at førstnævnte Arrestant ikke har kunnet give nogen rimelig Grund til, at han i Strid med Sandheden skulde have tillagt Clausen Andel i dette, samt fremdeles til, at Arrestanten Clausen blev antruffen lige ved et af de stjaalne Rør, at han og Arrestanten Olsen ved ovennævnte Dom af 7 December 1905 ere dømte henholdsvis som Gerningsmænd til og Hæler ved samme Tyveri, at begge Arrestanter som foran omtalt senere have været sigtede for samme Tyveri, samt at Arrestanten Clausen her under Sagen har afgivet en løgnagtig Forklaring, findes det ikke betænkeligt at statuere, at Arrestanterne i Forening have begaaet Tyveriet af de her omhandlede Nedløbsrør.

Disse Rør, der tilsammen ere vurderede til 8 Kr., var efter Arrestanten Olsens med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring anbragte dels paa en ind mod Ligvognsgaarden vendende Mur, dels paa de i Gaarden staaende Skure, saaledes at Arrestanterne for at sætte sig i Besiddelse af det ene af Rørene maatte stige ind i en tilstødende Have over et $2\frac{1}{2}$ Alen højt Stakit.

I Henhold til det Anførte, og idet deres Forklaring om at have skaffet sig Adgang til Ligvognsgaarden for at sove ikke findes at turde forkastes, ville Arrestanterne være at anse, Clausen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Olsen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Clausen i 8 Maaneder og Olsen i 1 Aar.

Nr. 189.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Emil Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Brandstiftelse.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 2 Januar 1907: Tiltalte Søren Emil Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa betaler han og til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 18074 Kr. og til Frederiksborg Amts Brandforsikring for rør-

lig Ejendom 11927 Kr. 82 Øre samt de med Aktionen forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Sagfører Wimmer, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssagfører Helweg-Larsen, betaler Arrestanten Søren Emil Nielsen 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Emil Nielsen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Søren Emil Nielsen for Brandstiftelse.

Arrestanten er født den 14 Maj 1879 og er — foruden at han 2 Gange har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Værnepligtsloven — tidligere straffet: ved Frederiksborg Birks Ekstraretsdomme af 21 December 1895 og 6 November 1901 henholdsvis efter Straffelovens § 256, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage, og efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage, ved Helsingør Købstads Politirets Dom af 11 Maj 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Juni 1906 efter Straffelovens § 185, jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Arrestanten er under nærværende Sag sigtet for at have paasat en Brand, som den 19 Oktober f. A. ved Middagstid ca. Kl. 12¹/₂, opstod i en Halmstak ved Gaardejer Hans Peter Frandsens i den sydlige Udkant af Lyngby beliggende Gaard. Stakken stod Syd for Gaardens sydlige Længe i en Afstand, der af Arrestanten er opgivet til 4 à 5 Alen, medens Gaardejer Frandsen har forklaret, at der efter hans Skøn var god Plads for en Vogn til at køre mellem Stakken og

Længen. Vinden var, da Ilden opstod, sydlig eller sydøstlig, og Ilden forplantede sig hurtig til denne Længe og 2 med den sammenbyggede Længer, der nedbrændte tilligemed Stuehuset; alle Bygningerne var straaetækkede. Der kan ikke antages ved Branden at have været Fare for Menneskeliv, og det lykkedes at redde de paa Gaarden værende Dyr undtagen nogle Høns. Derimod brændte det meste af Indbo og Inventar og en stor Del Sæd, Hø og Halm.

Arrestanten har erkendt, at han den nævnte Dags Formiddag — efter at have faaet Tilsagn om mulig at kunne faa Arbejde paa et Afbyggersted ved Lyngø, hvorfra han vilde begive sig til sit Hjem i Lystrup for at hente sit Tøj — omtrent ved 11-Tiden var inde paa Frandsens Gaard, hvor han paa sin Anmodning fik nogle Stykker Mad og nogle Snapse dertil, hvorefter han forlod Gaarden. Men Arrestanten, som i Løbet af Formiddagen havde nydt et betydeligt Kvantum Brændevin, vil efter sin Forklaring ikke kunne mindes noget om, hvad der derefter passerede, førend han — som det maa antages en god halv Times Tid efter Ildens Opkomst — i eller ved Sprøjtehuset i Lyngø talte med Sognefogden i Lyngø, der fratog ham hans Papirer m. m.

Ifølge under Sagen afgivne edelige Forklaringer maa det antages, at Arrestanten fra Frandsens Gaard gik over paa en Mark paa den modsatte — vestlige — Side af den Vest for Gaarden løbende Landevej, som mod Nord fører til Lyngø Kirke, og at han derfra, inden han begav sig afsted ad denne Vej i nordlig Retning — Lystrup ligger omtrent Nordvest for Lyngø — gik over til den ommeldte, Øst for Landevejen i nogen Afstand fra denne staaende Stak, fra hvilken han kort efter atter gik ud paa Landevejen og som anført tog Retning mod Nord.

Nedennævnte Vidner har nærmere under Ed forklaret Følgende:

Husmand Søren Sørensen har forklaret, at han, da han den nævnte Dag mellem Kl. 12¹/₂ og 12³/₄ kom gaaende fra Farum Kalkbrud i Retning mod Lyngø, saa, at en Mandsperson, der stod ved ovennævnte Staks østlige Side, vel ca. 2 Alen fra dens sydøstlige Hjørne, med Ansigtet mod Stakken og den højre Haand inde i Stakken, straks efter trak Haanden ud af Stakken, glattede efter paa denne og gik ned imod Lyngø Landevej. Da Manden var kommen forbi Stakken, saa Vidnet, at der stod Ild op af Stakken paa det Sted, hvor Manden havde haft sin Haand inde, hvorfor han løb ind paa Gaarden og allarmede. Frandsen og hans Kone sad da ved Middagsbordet med de fleste af deres Folk. Paa Grund af Afstanden kunde han ikke bestemt se, om det var Arrestanten, hvem han personlig kender, der stod ved Stakken. Men den Mand, han saa her, lignede ganske Arrestanten, og han tvivler ikke paa, at det var denne.

Arbejdsmand Jens Frederik Villiam Jacobsen har forklaret, at han, da han bemeldte Dag ved godt 12¹/₂-Tiden stod og saa ud gennem et Vindue i Døren til hans Faders Hus, der ligger ved Lyngø Landevej Syd for Frandsens Gaard, pludselig saa stærk Røg drive hen over Gaarden, og at han, da han kom udenfor, saa, at der var Ild i Stakken ved Gaardens sydlige Længe, og samtidig saa Arrestanten, der var ham personlig bekendt, fjerne sig fra Stakken og putte en Æske Tændstikker i Lommen, hvorefter han saa Arrestanten gaa ad Lyngø til.

Arbejdsmand Christian Bendtzens Hustru, Ingeborg Bendtzen, har forklaret, at hun, da hun den nævnte Eftermiddag — meget muligt uoget over 12¹/₂ — kom gaaende paa Landevejen i Retning fra Lyng Kirke, mødte Arrestanten, der kom dinglede, tilsyneladende meget drukken, i Retning fra Frandsens Gaard, og som, da han passerede hende, sagde, at han nu havde været oppe og lave en Ballade til Frandsen, saa de nu kunde more sig med det, nu blev der ordentlig Spektakel.

Hans Peter Andersen, der var Tjenestekarl paa Gaarden, har forklaret, at da han, efter at Husmand Sørensen havde raabt Allarm, løb hen til den brændende Stak, saa han Arrestanten gaa forbi ude paa Vejen ad Kirken til.

Christian Johansen, der ligeledes var Tjenestekarl paa Gaarden, har forklaret, at han talte med Arrestanten, da denne som ovenanført ved 11-Tiden gik ind paa Gaarden for at faa noget at spise og drikke, at Arrestanten — der kort Tid forinden havde haft Arbejde paa Gaarden en 14 Dages Tid — da bl. a. sagde, at Frandsen endnu skyldte ham en 30—40 Øre for Roerne, at Arrestanten da var meget fuld, men dog efter Vidnets Mening ikke utilregnelig, og at han vidste, hvad han sagde og gjorde, samt at han — Vidnet — da han, kort før der blev raabt om Branden, gik ind for at spise, saa Arrestanten komme over Landevejen og gaa ind ved Jacobsens Hus.

Marie Dorthea Nielsen, der tjente paa Gaarden, har forklaret, at hun den oftnævnte Dag, da de Andre gik ind til Middag, blev i Stalden for at malke færdig, lidt efter fra den mod Syd vendende Stalddør saa Arrestanten komme gaaende i Retning fra Stakken og straks derpaa bemærkede, at denne brændte. Arrestanten dinglede og gjorde Indtryk af at være meget fuld.

Anna Marie Margrethe Sørensen, der ligeledes tjente paa Gaarden, har forklaret, at Arrestanten, da han oftnævnte Formiddag var inde paa Gaarden og fik Mad og Drikke, var uhøflig i hele sin Optræden og var meget fuld, da han forlod Gaarden, men at han aldeles ikke gjorde Indtryk af at være utilregnelig.

Gaardbestyrer Peter Frederiksen, med hvem Arrestanten talte, efter at han som ovenanført var kommen over paa den Vest for Landevejen liggende Mark, har forklaret, at Arrestanten vel var beruset, men ikke videre, end at han vidste, hvad han sagde.

Husejer Jens Peter Larsen har forklaret, at medens han paa Branddagen stod ved Sognefogdens Gaard i Lyng og skar Brænde, kom Arrestanten, lidt før der klemtedes om Branden, løbende saa stærkt han kunde op til Gaarden og raabte til Vidnet: »Du skal til Ildebrand, Peter«, og tilføjede: »Nu brænder Frandsens Gaard, løb bare, for jeg skal ind og sige dem alle sammen til«. Under disse Bemærkninger var han kommen forbi Vidnet og løb videre udover Marken ad Uggeløse til. Det gik saa fort med Løbet — under hvilket Arrestanten dog faldt engang — at Vidnet »vilde se den, der kunde følge Arrestanten den Dag«, og Vidnet fik ikke noget Indtryk af, at Arrestanten var svirende, uagtet han ellers tidligere har set ham baade svirende og døddrukken.

Sognefoged, Gaardejer Hans Peter Jensen af Lyng har forklaret, at han, der efter Arrestantens Anholdelse vekslede nogle Bemærkninger

med ham og ransagede hans Lommer, hvor der fandtes Pibe og Tændstikker, absolut ikke fik Indtryk af, at Arrestanten var overstadig beruset, og at Arrestanten efter hans Mening baade vidste, hvad han gjorde og sagde og ogsaa fuldtud forstod, hvad der blev sagt til ham. Efter Vidnets Mening var der ikke gaaet meget udover en halv Time fra Brandens Opstaaen, da han talte med Arrestanten.

Til de anførte beedigede Vidneforklaringer kommer endvidere følgende under Sagen afgivne Forklaringer:

Gaardejer Lars Petersen og Sognefoged, Gaardejer Anders Chr. Andersen af Gandløse, der begge hjalp til med Arrestantens Anholdelse, have forklaret, at Arrestanten vel var beruset, men ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde og sagde.

Af de 13-aarige Drengene Lars Peter Vilhelmsen og Max Robert Hugo Nielsen, som paa Branddagen ca. Kl. 12 $\frac{1}{2}$ fulgtes ad fra Skole, gaaende ad Landevejen forbi Frandsens Gaard i sydlig Retning, har Førstnævnte forklaret, at han, idet hans Blik, da han passerede Gaarden, faldt paa Halmstakken Syd for denne, saa Arrestanten, hvem han personlig kendte, staa ved Stakkens sydlige Side og have sin ene Arm inde i Stakken op til Albuen, at han ikke da saa Arrestanten flytte sig, saa at han ikke ved, om Arrestanten derefter gik om paa den østlige Side af Stakken eller gik ned imod Landevejen, men at han et Par Minutter senere vendte sig om og da saa Stakken brænde og Arrestanten ude paa Landevejen gaa imod Lynge By.

Max Nielsen har forklaret, at han, da de var lige ved Frandsens Gaard, saa en Mand — om hvem Vilhelmsen sagde, at han tidligere havde været Daglejer paa Gaarden — staa bøjet ind mod en Stak, som stod nogle Alen fra Gaarden, paa Stakkens sydlige Side omtrent henne ved det sydøstlige Hjørne og med den højre Haand tilsyneladende inde i Stakken noget over Jorden. Da han ganske kort efter vendte sig om, saa han Røg drive fra Stakken ind over Gaarden og saa derhos den samme Mand fjerne sig ad Lynge Kirke til i stærk Gangart.

Brandlidte, Gaardejer Frandsen, har forklaret, at han, efter Branddagen ved godt Tolvtiden at være kommen hjem paa Gaarden fra Pløjearbejde og efter at have faaet Hestene ind, fra Stalden saa Arrestanten gaa forbi i Retning af Stakken, og at der derefter kun gik 5 à 10 Minutter, til Husmand Sørensen kom og raabte Allarm. Da han kom ud, saa han Arrestanten gaa ude paa Landevejen i Retning mod Kirken.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have paasat Ilden med Villie, medens han har erklæret ikke at turde sige sig fri for, at han ved Uagtsomhed kan have antændt Stakken ved at passere forbi den med en tændt Pibe. Det er imidlertid foreholdt ham, at han, efter at have talt med Peter Frederiksen paa Marken Vest for Landevejen ikke har haft noget at gøre ved Frandsens Gaard, der laa i Retning modsat Lystrup, hvorfor det var sandsynligt, at han var vendt tilbage til denne Gaard for at sætte Ild paa den, og hertil har han ikke haft andet at svare, end at han ikke ved, hvad han har foretaget sig paa dette Tidspunkt.

Lars Peter Vilhelmsen har forklaret, at han, da han saa Arrestanten ved Stakken, først antog, at Arrestanten vilde tage en Visk

Halm til sine Træske, og Husmand Søren Sørensen har afgivet en lignende Forklaring. Arrestanten har imidlertid forklaret, at han den Dag ikke gik med Træske, saa at han ingen Brug havde for Halm.

I flere af de under Sagen afgivne Forklaringer er det udtalt, at under de herskende Vindforhold maatte absolut, naar Stakken kom i Brand, Ilden brede sig til Gaardens Bygninger, og til disse Arrestanten foreholdte Forklaringer har han intet haft at bemærke.

Der er ikke under Sagen fremkommen nogensomhelst Oplysning, der kunde tyde paa, at nogen Anden end Arrestanten kan have forarsaget Branden.

Efter alt det Foreliggende maa det antages, at Arrestanten forsætlig har antændt Stakken og derved forarsaget Gaardens Brand, og da der mangler tilstrækkelig Grundlag for at statuere, at Arrestanten har været utilregnelig eller dog været i en saadan Tilstand, at Straffelovens § 39 vilde være at bringe til Anvendelse, findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Da det derhos billiges, at det overensstemmende med de i saa Henseende nedlagte Paastande ved Dommen er paalagt Arrestanten i Erstatning at betale »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« 18074 Kr. og »Frederiksborg Amts Brandforsikring for rørlig Ejendom« 11927 Kr. 82 Øre, — — — vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Torsdag den 4 April.

Nr. 180.

Advokat Hindenburg

contra

Karl Max Vilhelm Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Februar 1907: Arrestanten Karl Max Vilhelm Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Nyholm, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men under Hensyn til det Varetægtsfængsel, som Tiltalte efter Dommens Afsigelse har været underkastet, findes den af Tiltalte forskyldte Straf i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Den af Karl Max Vilhelm Nielsen forskyldte Straf bortfalder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Karl Max Vilhelm Nielsen, der er født den 5 Januar 1889 og ikke funden straffet, tiltales for Bedrageri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 14 November f. A. blev Arrestanten af sin Principal sendt i Byen for hos Dampskibsekspeditor, Grosserer Carl Krarup at indløse et Fragtbrev med 15 Kr. 30 Øre og samtidig hos Sidstnævnte at inkassere et Regningsbeløb, stort 5 Kr. 55 Øre. Arrestanten, som tillige andetsteds skulde inkassere Penge til sin Principal, fik af denne til Indløsning af det nævnte Fragtbrev udleveret 16 Kr. i Sølv.

Kontorlærling hos ovennævnte Grosserer Krarup, Thorvald Christiansen, har forklaret, at han, da Arrestanten indfandt sig paa Krarups Kontor for at indbetale Differencen mellem Fragtbrevets fornævnte Indløsningssum 15 Kr. 30 Øre og det fornævnte Regningsbeløb 5 Kr. 55 Øre eller 9 Kr. 75 Øre, paa Regningen nedskrev Beløbene og udregnede Differencen og derefter, idet han ved en Fejltagelse gik ud fra, at Differencen skulde udbetales til Arrestanten, til denne udtalte: »De skal altsaa have 9 Kr. 75 Øre«, og da Arrestanten erklærede sig enig heri, udbetalte ham dette Beløb.

Videre har dette Vidne forklaret, at han, der i sin Kassebog havde ført Beløbet 15 Kr. 30 Øre til Indtægt, medens han havde henlagt Regningen paa 5 Kr. 55 Øre i sin Kasse, samme Dag ved Opførelsen af denne manglede 19 Kr. 50 Øre, at det den følgende Nat gik op for ham, hvori Grunden til Kasse manglen laa, at han den følgende Dag henvendte sig til Arrestanten for at faa Fejltagelsen berigtiget, men at Arrestanten ikke vilde erkende, at en saadan Fejltagelse havde foreligget.

Hovedkassererske hos Grosserer Carl Krarup, Frk. Emmy Krarup, har forklaret, at Thorvald Christiansen den 14 November f. A., da han skulde forlade Kontoret, fortalte hende, at hans Kasse ikke stemmede, samt at han den paafølgende Morgen meddelte hende, at han nu var kommen i Tanker om, hvorfra Kasse manglen hidrørte, og herom gav hende samme Forklaring som foranført.

Arrestantens Moder, Caroline Marie Larsen, Nielsens Hustru, har forklaret, at Arrestanten den 14 November f. A. om Aftenen gav hende 13 Kr. i Sølvpenge, som han fortalte, at han havde faaet formeget, uden at han kunde huske hvor.

Strygerske Karen Marie Fanny Nielsen har forklaret, at Arrestan-

ten den 20 November f. A. i Anledning af, at hun, der boede hos Arrestantens Moder, havde spurgt ham om, hvad hans Moder var saa ked af, fortalte hende, at han havde faaet 19 Kr. for meget og deraf havde givet sin Moder 13 Kr., at Arrestanten, da Vidnet hertil bemærkede, at det var bedst, at han betalte Pengene tilbage, svarede, at Kontoristen ikke bestemt kunde huske Regnskabet, og at han derfor ikke vilde betale Pengene tilbage, samt at Arrestanten nævnede vedkommende Firmas Navn, og at det staar for hende, som om dette var noget med »Carl« eller »Kra«.

Arrestanten har forklaret, at han, da han den 14 November f. A. indfandt sig paa Grosserer Krarups Kontor, for at holde Beløbene ude fra hinanden, til Indløsning af det foran omtalte Fragtbrev leverede Kontorlærling Christiansen to Tikronesedler, som han havde inkasseret for sin Principal, at han derefter af Christiansen modtog Fragtbrevet, men ikke Beløbet, som han skulde have tilbage paa de to Tikronesedler, at han derefter leverede Christiansen Regningen paa de 5 Kr. 55 Øre, og at Christiansen derpaa gav Arrestanten 9 Kroner 75 Øre, hvorefter Arrestanten gik, idet han først om Aftenen opdagede, at han saaledes havde faaet 50 Øre for lidt tilbagebetalt af Christiansen.

Arrestanten har oprindeligt ikke villet bestride Rigtigheden hverken af sin Moders eller af Strygerske Fanny Nielsens foranførte Forklaringer og ikke heller, at han mulig til den Sidstnævnte kan have opgivet, at det var hos Firmaet Carl Krarup, at han havde faaet for mange Penge — hvilket efter Arrestantens Forklaring saa maa skyldes, at han, allerede forinden han udtalte sig til Fanny Nielsen, var sigtet for Bedrageri overfor det nævnte Firma — men han har i denne Forbindelse forklaret, at han et Par Dage forinden, han gav sin Moder de 13 Kr., etsteds, uden at han ved hvor, havde faaet 15—16 Kr. for meget.

Senere har Arrestanten gjort gældende, at Fanny Nielsen har blandet to Samtaler mellem hende og Arrestanten sammen, og at det var i den første af disse, at han fortalte hende, at han havde givet sin Moder 13 Kr. af de 16 Kr., som han havde faaet formeget, medens han i den anden kun vil have omtalt, at han var sigtet for hos Krarup at have faaet Penge, som han ikke skulde have.

Strygerske Nielsen har imidlertid bestemt fastholdt Rigtigheden af sin ovenanførte Forklaring.

Da Arrestantens Forklaring i sig selv er i høj Grad usandsynlig, og da Kontorlærling Christiansen, der bestemt har nægtet, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed har leveret ham 20 Kr., har bedøjet sin her under Sagen afgivne Forklaring, findes det efter alt det Foranførte, hvortil kan føjes, at Arrestantens Forklaringer under Sagen delvis have været vakkende og tilbageholdende, at være tilstrækkelig godtgjort ikke blot, at Arrestanten, efter at han af Kontorlærling Christiansen var bleven gjort bekendt med dennes Fejltagelse, mod bedre Vidende har nægtet, at saadan Fejltagelse har fundet Sted, men ogsaa, at han, der henvendte sig til Christiansen for at betale Penge til denne, og som af denne modtog det omtalte Fragtbrev, straks ved Modtagelsen af det ham af Christiansen udbetalte Beløb har været klar paa, at Udbetalingen skyldtes en Fejltagelse, og at det tværtimod

var Arrestanten, der skulde have betalt Christiansen et Beløb af samme Størrelse.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. § 37, disse Paragraffer sammenholdte med midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Nr. 178. Højesteretssagfører Bagger

contra

Frederick Jackson, kaldet Frederick Augustus Jackson
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Løsgængeri.

Christiansteds Politirets Dom af 21 December 1906: Tiltalte Frederick Jackson, kaldet Frederick Augustus Jackson, bør hen-sættes til Tvangsarbejde i 60 Dage og have at tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 Januar 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det Væsenlige at kunne tiltrædes, vil den være at stad-fæste. Det maa misbilliges, at Tiltalte har været underkastet Varetægtsfængsel, uden at nogen Fængslingskendelse er bleven afsagt over ham i Henhold til Koloniallovens § 73.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederick Jackson, kaldet Frederick Augustus Jackson, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ved Christiansteds Politirets Dom af 21 December 1906 er Arrestanten Frederick Jackson, kaldet Frederick Augustus Jackson, der er født paa St. Croix den 2 September 1875, og som, foruden at have vedtaget Bøder for Slagsmaal, Uorden og Arbejdsforsømmelse, findes anset ved

steds Politirets Dom af 21 Januar 1902 med 12 Dages Tvangsarbejde for Løsgænger, ved Christiansteds kriminelle Ekstrarets Dom af 5 Juli 1904 med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde for Legemsbeskadigelse, og ved Christiansteds Politirets Dom af 21 September 1906 med 60 Dages Tvangsarbejde for Tyveri, for Løsgænger anset med Straf af 60 Dages Tvangsarbejde, og er denne Dom efter Domfældtes Begæring indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere i det Væsenlige følgende:

Da Arrestanten den 21 November 1906 blev løsladt efter Udtaaelsen af den ham ved Dommen af 21 September 1906 ikendte Straf, blev der til Politiprotokollen givet ham Tilhold om at møde paa Politikamret hver Lørdag Morgen Kl. 9, første Gang 24 November 1906, for at godtgøre, hvorledes han ernærede sig, og blev det ham tilkendegivet, at Tilholdets Overtrædelse vilde medføre Straf som for 2den Gang begaaet Løsgænger.

Lørdagen den 24 November indfandt Arrestanten sig paa Politikamret for at melde sig og henvendte sig, efter at have ventet omtrent $\frac{1}{2}$ Time, til Arrestforvareren, der svarede ham, at han maatte vente og melde sig i Retslokalet, hvor der da blev holdt Ret; efter yderligere at have ventet til omtrent Kl. 11 uden at blive kaldt op, gik Arrestanten sin Vej og mødte ikke nogen af de 3 paafølgende Lørdage, fordi han havde Arbejde, som han ikke vilde forlade.

Da Arrestanten saaledes slet ikke har mødt og godtgjort, at han havde Arbejde, og da den Omstændighed, at han havde Arbejde, ikke kunde fri ham for den ham ved Tilholdet paalagte Forpligtelse til at møde og godtgøre sit Erhverv, vil han ikke kunne undgaa at anses efter Anordning 24 Oktober 1879 § 6 med Straf for 2den Gang begaaet Løsgænger; da Politiretsdommen har ikendt Minimum af den foreskrevne Straf, og da det efter Omstændighederne maa billiges, at Tvangsarbejde er anvendt istedetfor Fængsel paa Vand og Brød, vil Politiretsdommen — — — — i det Hele være at stadfæste.

Fredag den 5 April.

Nr. 160.

Advokat Halkier

contra

Søren Peter Henriksen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Januar 1907: Arrestanten Søren Peter Henriksen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Peter Henriksen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Peter Henriksen, der tiltales for Tyveri, er født den 8 Februar 1867 og bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 November 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 19 September 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Januar 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved samme Rets Dom af 15 November 1902 efter Straffelovens § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved samme Rets Dom af 11 Februar 1905 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tvende her ved Retten i Aarene 1903 og 1904 mod Arrestanten for Tyveri indledede Undersøgelser blev sluttede af Mangel paa Bevis.

Ved sin Anholdelse her under Sagen den 12 September f. A. om Formiddagen ved 10¹/₂-Tiden fandtes Arrestanten i Besiddelse af et til 1 Kr. vurderet Pæglemaal, en til 25 Øre vurderet Portemonnø, en til 1 Kr. vurderet Assistenshusseddell, hvorefter der den 20 Juli f. A. under Navnet Svendsen for 5 Kr. var pantsat et Jakkesæt, samt et Ur med Kæde tilsammen vurderede til 6 Kr.

Gæstgiver Johan Jensen, der har genkendt det fornævnte Pæglemaal som sig tilhørende, har edelig forklaret, at han, Natten forinden Arrestantens Anholdelse, ved 12³/₄-Tiden benyttede Maalet og derefter hængte det op paa dets Plads i Vidnets Køkken, at Arrestanten nogle Minutter efter kom tilstede i Køkkenet, hvor han købte Brændevin, og at Vidnet om Morgenen ved 4¹/₂-Tiden opdagede, at Maalet var forsvundet.

Arrestanten har erkendt, at han som af Gæstgiver Jensen forklaret har været i dennes Køkken, men han har nægtet, at han har stjaalet Pæglemaalet, og har forklaret, at han den her omhandlede Nat ved 3¹/₂-Tiden af en ham ubekendt Mandsperson, som han traf paa Gaden, for 50 Øre har købt Pæglemaalet tilligemed den foran nævnte Portemonnø og Assistenshusseddell samt en under Sagen til-

stedekommen til 1 Krone vurderet Laaneseddel, hvorefter det i Arrestantens Besiddelse forefundne Ur med Kæde den 10 September forrige Aar under Navnet Svendsen var pantsat for 4 Kroner hos Panteaaner Svend Albrechtsen.

Da denne Arrestantens Forklaring imidlertid ganske er ubestyrket, og da Gæstgiver Jensen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Pægemaalet og godtgjort sin Ejendomsret til samme, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jævnfør Forordning 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Maalet, efter Omstændighederne, idet Arrestanten, som anført, har været i Jensens Køkken den paagældende Nat, som Tyv.

Arbejdsmand Magnus Svensson, der har genkendt ovennævnte Portemonnæ, Assistenshusseddel, Laaneseddel og Ur med Kæde som sig tilhørende, har edelig forklaret, at Portemonnæen, i hvilken Sedlerne og et mindre Pengebeløb beroede, ved Lommetyveri er frastjaalet ham fornævnte Nat, antagelig af en Mandsperson, som Vidnet ikke nærmere lagde Mærke til, men som havde siddet ved Siden af Vidnet paa en Bænk ved Dronning Louises Bro.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i dette Tyveri.

Da Arrestantens Forklaring om sin Adkomst til Portemonnæen og de nævnte to Sedler, som ovenfor anført, er ganske ubestyrket, og da Arbejdsmand Svensson har aflagt Tilhjemlingsed og med Hensyn til Sedlerne skønnes at have godtgjort sin Ejendomsret, findes der, forsaavidt angaar Sedlerne, at være tilvejebragt et efter de fornævnte Lovbestemmelser tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse, efter Omstændighederne dog kun som Hæler, medens saadant Bevis ikke findes at være tilvejebragt med Hensyn til den i Arrestantens Besiddelse forefundne Portemonnæ.

Hvad angaar det foran omtalte Ur med Kæde har Grønthandler Christian Olsen edelig forklaret Følgende:

Den 12 September f. A. om Formiddagen traf Vidnet Arrestanten, der var ham ubekendt, paa Gaden. Han fik, saavidt han mindes, mod Løfte om Traktement, den foran omtalte Laaneseddel paa Uret og Kæden af Arrestanten, hvorefter han indløste disse Genstande. Han var derefter sammen med Arrestanten og en ham ligeledes fremmed Person, Barber Niels Christian Viggo Dupont, inde i en Beværtning i St. Brøndstræde, hvor han trakterede med Øl og Mad. Efter at de havde forladt Beværtningen, stod Vidnet, der var en Del paavirket af Spiritus og talte sammen med de to Andre ude paa Gaden, og herunder trykkede Arrestanten sig op mod Vidnet.

Politibetjent 650, Wils, kom nu hen og spurgte Vidnet, om han ikke havde mistet sit Ur, og Vidnet opdagede da ved at se efter, at Uret, som han havde haft i sin Vestelomme, var borte.

Arrestanten har med Hensyn til sin Besiddelse af Uret og Kæden forklaret, at Grønthandler Olsen havde bedt ham om at gemme Uret for ham, idet Olsen skulde ud paa Nørrebro og ikke vilde have Uret med sig, fordi han var beruset, og at det var af denne Grund, at han tog Uret og Kæden fra Olsen, med hvem han havde aftalt at mødes senere paa Dagen paa Hjørnet af Helsingørs-

gade og Adelgade, for at de derefter sammen kunde tage med Toget paa Landet.

Olsen har bestemt benægtet, at han har anmodet Arrestanten om at gemme hans Ur.

Louis Viggo Petersen, 12 Aar gammel, og Bud Carl Max Thorvald Bosse har, Sidstnævnte under Ed, forklaret, at medens Arrestanten, Olsen og Dupont den her omhandlede Formiddag stod paa Hjørnet af St. Brøndstræde og Gothersgade, trykkede Arrestanten sig op mod Olsen og tog, uden at Olsen, saavidt de kunde skønne, mærkede det, et Ur med vedhængende Kæde op af dennes Lomme og stak det ned i sin egen Bukselomme.

Politibetjent 650, Wils, der blev tilkaldt af fornævnte Louis Petersen, har edelig forklaret, at Olsen, da Vidnet spurgte ham, om han havde sit Ur, udbrød, idet han tog sig til Vestelommen: »Nej, det maa de have stjaalet«, at Arrestanten overfor Vidnet gjorde gældende, at han havde faaet Lov til at tage Uret, men at Olsen straks protesterede mod dette Arrestantens Anbringende.

Fornævnte Barber Dupont har forklaret, at han, der saa Arrestanten tage Uret med Kæde op af Olsens Vestelomme og putte det i en af sine egne Lommer, ikke har hørt Olsen bede Arrestanten om at gemme Uret, ligesom han heller ikke har hørt, at Arrestanten og Olsen skulde mødes for at tage paa Landet sammen.

Naar nu henses til, at Arrestantens Forklaring om sin Beføjelse til at fratage Olsen Ur og Kæde ikke blot er ganske ubestyrket og i Strid med den af Olsen afgivne beedigede Forklaring, men ogsaa i sig selv ganske usandsynlig, at Arrestantens Fortid, derunder ogsaa hans under nærværende Sag iøvrigt oplyste Forhold, kendetegner ham som en i høj Grad tyvagtig Person, og at Arrestanten under den mod ham som ovenfor anført i Aaret 1903 indledede Undersøgelse var sigtet for ved Lommetyveri at have stjaalet to Ure, findes der efter alt det Foranførte mod Arrestantens Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han i tyvagtig Hensigt har frataget Grønthandler Olsen det oftnævnte Ur med Kæde.

I Henhold til Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri samt i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 18 April 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 6.

Fredag den 5 April.

Nr. 173.

Højesteretssagfører Winther

contra

Viktualiehandlerske **Johanne Nielsen** og Dyrlæge **O. G. Meyer**
(Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Bekendtgørelse af 6 Marts 1905 om
Tillæg til § 31 i Sundhedsvedtægten for København.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 September 1906: De
Tiltalte, Viktualiehandlerske Johanne Nielsen og Dyrlæge O. G. Meyer,
bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Om-
kostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Dom ommeldte Opslag og det
sammesteds omtalte Avertissement, der ere bestemte og egnede
til at bibringe Publikum den Opfattelse, at det af Tiltalte Niel-
sen forhandlede Svinekød og Flæsk anbefales som trikinunder-
søgt, have de Tiltalte overtraadt den i Dommen nævnte Bekend-
tgørelse af 6 Marts 1905. De ville derfor være at anse efter Lov
12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868, med Bøder til Kø-
benhavns Kommunes Kasse, der findes for hver at kunne be-
stemmes til 50 Kroner, hvorhos de ville have in solidum at be-
tale Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Viktualiehandlerske Johanne Nielsen og Dyrlæge
O. G. Meyer bør til Københavns Kommunes Kasse
bøde hver 50 Kroner. Saa bør de og, En for Begge og
Begge for En, betale Sagens Omkostninger, derunder
i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne
Winther og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Viktualiehandlerske Johanne Nielsen og Dyr læge O. G. Meyer for Overtrædelse af Bekendtgørelse af 6 Marts 1905 om Tillæg til § 31 i Sundhedsvedtægten for København.

Ved de Tiltaltes egne Erkendelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte Johanne Nielsen, der bl. a. forhandler Svinekød, hvilket ikke er undersøgt for Trikiner af en dertil af Sundhedskommissionen bemyndiget Person, i sin Butik har anbragt et saalydende Opslag:

»Alle Grise, som parteres og forhandles her i Forretningen, ekstra-kontrolleres og undersøges mikroskopisk af undertegnede O. G. Meyer, autoriseret Dyr læge og Kødkontrolør«,

at der tidligere i Butikken var anbragt et Opslag, hvori det udtrykkeligt hed, at Varerne var undersøgte for Trikiner, hvilket, da fornævnte Bekendtgørelse traadte i Kraft, blev ombyttet med ovenanførte, og at Tiltalte*) i Dagbladet »Politiken« for den 9 Juni d. A. har ladet indrykke et Avertissement gaående ud paa, at han, der undertegnede sig autoriseret Dyr læge og Kødkontrolør, foretager Trikinundersøgelse bl. a. hos Viktualiehandler Nielsen, Højbroplads Nr. 19, o: Tiltalte Nielsen. Efter de Tiltaltes Forklaring, som vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, er Avertissementet indrykket for Tiltalte Meyers Regning og uden Aftale med Tiltalte Nielsen, samt at Tiltalte Meyer ikke har Bemyndigelse til Trikinundersøgelse.

Da imidlertid hverken det omhandlede Opslag eller den nævnte Annonce efter deres Ordlyd fremtræde som indeholdende Anbefalinger for det af Tiltalte Nielsen forhandlede Svinekød eller Flæsk som trikinfrit eller trikinundersøgt, ville de Tiltalte, uanset at Tiltalte Meyer ikke af Sundhedskommissionen er bemyndiget til at foretage Trikinundersøgelser, være at frifinde.

Mandag den 8 April.

Nr. 142. Højesteretssagfører Jensen

contra

Christen Rasmussen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Ran, Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Vold mod sagesløs Person.

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 5 April 1906: Tiltalte Christen Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og bør han derhos udrede alle af Aktionen og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Justitsraad Krarup, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Kiørboe, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) d. v. s. Meyer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1906: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Bentzen og Hartmann, udreder Tiltalte, fhv. Gaardejer Christen Rasmussen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, maa det billiges, at Tiltalte alene er anset efter Straffelovens § 210. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Christen Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales forhenværende Gaardejer Christen Rasmussen, der er født den 11 August 1868 og ikke fundet forhen straffet, for Ran, Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Vold mod sagesløs Person.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Anledning af, at Tiltalte under Driften af den ham tilhørende Gaard, Matr. Nr. 5 a af Vellinge By, var kommen i økonomiske Vanskeligheder, og bl. a. en Panthaver opsagde sin i Gaarden indestaende Kapital, traf Tiltalte efter Vejledning af sin juridiske Konsulent den Ordning med sin Fader, forhenværende Gaardejer Rasmus Larsen, at denne skulde bringe ham ud over Vanskelighederne ved at overtage hans Gæld mod, at Tiltalte ved Købekontrakt, der, saasomt Faderen begærede det, skulde fuldbyrdes ved Udstedelse af Skøde, afhændede sin Gaard til denne med paa Gaarden værende Besætning og Indbo.

I Henhold til denne Købekontrakt, der underskrevs den 16 Marts 1904 og indeholdt en specialiseret Fortegnelse over det afhændede Løssere, flyttede Tiltaltes Forældre ind paa Gaarden, som derefter drevs af Faderen og Sønnen i Forening, men under bestandige Rivninger, idet Tiltalte mod Faderens Villie selvstændig traf Dispositioner med Hensyn til Gaardens Drift og solgte af, hvad der hørte til Gaarden.

I Anledning af saadan Optræden fra Tiltaltes Side blev Tiltalte, hvis juridiske Konsulent gentagende havde indskærpet ham, at han var uberettiget til at disponere over de ved Købekontrakten afhændede Ejendele, efter Anmeldelse til Politiet fra Faderens Side den 17 Juli

1905 anholdt som sigtet for Bedrageri ved at have bortsolgt nogle af Gaardens Kreaturer, men Dagen efter løslodes han igen, hvorefter Undersøgelsen indstilledes paa Faderens Begæring; men herefter forværredes Forholdet mellem Faderen og Sønnen i den Grad, at Faderen — efter sin Forklaring af Frygt for Overlast fra Tiltaltes Side — flyttede til Odense, og ca. 14 Dage efter — den 31 August — lod Tiltalte ved Fogden udsætte af Gaarden, en Fogedforretning, imod hvilken Tiltalte protesterede under Hævdelse af, at Købekontrakten, der hjemlede Faderen Ejendommen, var ugyldig, fordi »den Forretning, paa Grundlag af hvilken Købekontrakten var lavet, var skødesløst lavet af den Mand, som havde lavet den«.

Samme Dag, Udsættelsen havde fundet Sted, indfandt Tiltalte sig atter paa Gaarden, over hvilken Hans Iver Jørgensen af Rasmus Larsen var bleven indsat som Bestyrer, og Jørgensens i Sagen afgivne Forklaring gaar ud paa, at da Tiltalte tilkendegav det som sin Hensigt at sætte sig i Besiddelse af de i Huset værende Møbler, forbød Jørgensen ham det, men blev nu af Tiltalte grebet fat i Frakken og Vesten, trukket ud af Havestuen, hvor de i Øjeblikket befandt sig, skubbet gennem Haven hen til den ud til den offentlige Vej førende Havelaage, hvor Tiltalte, da Jørgensen gjorde Modstand og holdt fast i Laagens Stolper, brød en Lægte af Laagen og slog Jørgensen over Hovedet og den ene Kind med den, hvorefter han skubbode Jørgensen ud af Laagen og fulgte ham henad Vejen med Trusler om, at han, hvis han kom mere, skulde faa saa mange Prygl, der kunde ligge paa ham.

Jørgensen, der vel ikke havde nogen Mên af det Passerede, men som var en ældre Mand — 59 Aar gl. — og Tiltalte underlegen i Kræfter, har forklaret, at han af Frygt for Tiltalte fjernede sig fra Gaarden og begav sig til Sognefogden.

I Jørgensens Fraværelse lod nu Tiltalte, efter hvad han selv har erkendt, en stor Del af Gaardens Indbo, Redskaber og Varer henbringe til et af ham i Nærheden lejet Hus, og efter at Rasmus Larsen havde gjort Anmeldelse til Politiet om det Passerede, og Tiltalte desangaaende var bleven afhørt til en Politirapport, ved hvilken Lejlighed han hævdede Udsættelsesforretningens Ulovlighed og sin egen Ejendomsret til det fra Gaarden bortbragte, satte han sig yderligere i Besiddelse af en paa Gaarden beroende Ponnyvogn med tilhørende Seletøj.

Det er for sit oven fremstillede Forhold efter at være udsat af Gaarden, at Tiltalte aktioneres som anført.

Hvad Jørgensens Forklaring angaar, har Tiltalte vel bestridt dens Rigtighed, men han har erkendt, at han satte Jørgensen ud af Haven med Magt, idet denne strittede imod, saa det kom til Slagsmaal, og han har i et enkelt Forhør erkendt, at han truede Jørgensen med Prygl, hvis Jørgensen kom tilbage til Gaarden uden at være ledsaget af Politi, og da Tiltalte i det Hele om sin Opræden ved den paa-gældende Lejlighed har afgivet vaklende og forbeholdne Forklaringer, og Jørgensens Forklaring i væsenlig Grad er bestyrket ved, hvad hans Søn, Niels Holme Jørgensen, i et efter Sagens Indtakning afholdt Forhør og ved, hvad Tjenestepigen Maren Kirstine Henriksen har forklaret, da Tiltalte endvidere ifølge sin egen Erkendelse samme Dag,

Oprinet havde fundet Stød, til nævnte Pige og til Sognefogden har udtalt, at han havde givet Jørgensen Prygl, samt da Jørgensen har beediget sin Forklaring, findes den i sin Helhed at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og Tiltalte vil for sit Forhold overfor Jørgensen være at anse efter Straffelovens § 210.

Hvad Bortbringelsen fra Gaarden af Løssøret angaar, har Tiltalte hævdet, at han ikke ved den indgaaede Købekontrakt har opgivet Ejendomsretten til Gaarden og Løssøret, idet Kontrakten kun var indgaaet pro forma for at sikre Afviklingen af hans Forhold til sine Kreditorer, og at den i hvert Fald var ugyldig, fordi den juridiske Konsulent, der med hans Fader fik ham til at indgaa paa den, ved sin egen Forsømmelighed havde bragt ham i den uheldige pekuniære Situation, som førte til dette Arrangement. Tiltalte anser sig derfor uretteligen udsat af Besiddelsen og har efter sin Forklaring trods Udsættelsesforretningen sat sig i Besiddelse af Løssøret, dels fordi han trængte til dettes Brug for sig og Familie, dels for ved sin Besiddelsestagelse at fremtvinge en nøjere Undersøgelse af den hele Sag.

Efter alt Foreliggende og navnlig under Hensyn til, hvad nedenfor er anført om Tiltaltes mentale Tilstand findes det betænkeligt at forkaste hans Paastand om, at han ansaa sig selv som rette Ejer af de bortførte Ejendele, og den skete Bortbringen vil derfor ikke kunne tilregnes Tiltalte som Ran.

Om Tiltaltes mentale Tilstand har Stadslægen i Odense i en den 13 September 1905 afgiven Erklæring udtalt, at han er et i lettere Grad til mentale Abnormiteter hereditært disponeret Individ, hos hvem der i de sidste Maaneder havde udviklet sig den Form af egentlig Sindssygdом, der kaldes Forrykthed, specielt Kværulantforrykthed, samt at han maatte anses for farlig for sig selv og navnlig for sine Omgivelser, men efter at Tiltalte derpaa havde været indlagt paa Sindsygeanstalten ved Middelfart, har den paagældende Overlæge i en under 31 Januar d. A. afgiven Erklæring udtalt, at der formentlig ikke kan være Tale om egentlig Sindssygdом hos Tiltalte, medens det vel maa indrømmes, at man her staar overfor en noget ensidigt og ejendommeligt anlagt Mand med mindre udviklet, maaske ogsaa i Tidens Løb lettere svækket Dømmekraft med et ensidigt og af skarp og klar Tænkning ukontrolleret Syn paa Forholdene, men at Tiltalte er sig sine Handlinger ganske klart bevidst og villig til at tage Følgerne deraf.

Tiltalte findes herefter at maatte anses som fuldt tilregnelig.

Den Straf, Tiltalte efter Straffelovens § 210 har forskyldt, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen, der har paalagt ham Ansvar efter Straffelovens § 237 og § 210, jfr. §§ 39 og 58, har samme Straf, vil bemeldte Dom — — være at stadfæste.

Onsdag den 10 April.

Nr. 38. Enkefru **Magna Maria Caroline Vogelius**, født **Meinertz**, med beskikket Lavvæрге, Overretssagfører **N. H. Bache** (Overretssagfører Bache)

contra

Skifteforvalterne i Aarhus Købstad paa Dødsboet efter Korpslæge **L. S. Vogelius** og efterlevende Enke, **M. M. O. Vogelius**, dennes Vegne samt Skifterettens Medhjælper, Sagfører **N. Christensen** (Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Afdøds Bo eller hans Enke er berettiget til en Livsforsikringssum.

Aarhus Købstads Skifterets Decision af 6 Oktober 1905: Den forommeldte Kontrabog Nr. 47734 med Aarhus Privatbank med indestaaende Beløb og paaløbne og paaløbende Renter vil af Boet være at udlevere til Afdøds efterlevende Hustru, **Magna Maria Caroline Vogelius**, født **Meinertz**, med fornøden Hjemmel til at hæve Beløbet imod at hun til Boet udreder det af hende for overtagne Møbler skyldige Beløb 881 Kr. 10 Øre med Rente 4 pCt. p. a. fra Overtagelsesdagen.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1906: Den af de Indstævnte, Enkefru **Magna Maria Caroline Vogelius**, født **Meinertz**, med Lavvæрге, Overretssagfører **N. H. Bache**, nedlagte Paastand om, at den forommeldte Kontrabog udleveres dem, kan ikke tages til Følge. I Procesomkostninger for Overretten betale de Indstævnte til Citanten, Sagfører **N. Christensen** som Skifterettens Medhjælper i Dødsboet efter Korpslæge **Lauritz Spandeth Vogelius** og efterlevende Enke **Magna Maria Caroline Vogelius**, født **Meinertz**, 60 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret have de Indstævnte frafaldet den i den indankede Dom omtalte Indsigelse, at det af dem repræsenterede Dødsbo ikke er rette Sagvolder.

Det fremgaar af de Højesteret forelagte, efter Dommens Afgiselse tilvejebragte Oplysninger, at Appellantinden og hendes Mand i det af dem som Forsikringsøgende underskrevne Andragende, der ligger til Grund for den i Dommen omtalte, paa begges Liv udstedte Police, udtalte som deres Villie, at Forsikringssummen skulde udbetales til den Længstlevende af dem. Vel ordnedes Sagen senere saaledes, at der udstedtes Police, indeholdende, at Policens retmæssige Ihændehaber var rette Modtager af Forsikringssummen, men denne Ordning maa efter det Oplyste alene antages at skyldes den Omstændighed, at den nævnte Form var nødvendig, fordi Forsikringsdokumentet skulde deponeres i Finansministeriet for at tjene til Fyldestgørelse for den Appellantindens Mand paa hvilende Enkeforsørgelsespligt.

der nu som Følge af den omtalte Bestemmelse i Policen — der navnlig maa antages at sigte til at fastslaa, til hvem Betaling med frigørende Virkning for Statsanstalten kunde ske — indtraadte den Forandring i Forsikringsvilkaarene, at Udbetalinger af Forsikringssummen skulde ske til Finansministeriet, medførte Bestemmelsen derimod ikke nogen Forandring i Vilkaarene, forsaavidt Appellantinden efter disse var berettiget til ved Mandens Død fremfor hans Bo at blive Ejer af Forsikringssummen, og da der heller ikke senere er foregaaet noget, der kan bevirke, at Appellantindens Ret til nævnte Sum eller nu til den i Behold værende Del af samme er bortfaldet, vil Skifterettens Decision i Overensstemmelse med Appellantindens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det de Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Skifterettens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Asmussen i Salarium for Højesteret 120 Kroner, hvilket Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter at Dr. med. Lauritz Spandeth Vogelius under 25 Maj 1887 var bleven udnævnt til Korpsslæge i Hæren, og han og hans Hustru Magna Maria Caroline, født Meinertz, derpaa ved en af Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 eller nu Statsanstalten for Livsforsikring under 28 s. M. udstedt Police, Litra K Nr. 24, var, som det i denne hedder, »antagne til livsvarig Livsforsikring paa kortest Liv stor 10000 Kr.«, saaledes at Forsikringssummen skulde udbetales, naar en af de Forsikrede, ligegyldig hvilken, var afgaaet ved Døden, deponerede Vogelius den 4 Juli næstefter bemeldte Police, der endvidere indeholdt en Bestemmelse, ifølge hvilken dens retmæssige Ihænderhaver var rette Modtager af Forsikringssummen, i Finansministeriet til Sikkerhed for Opfyldelsen af den ham ifølge Lovgivningen paahvilende Enkeforsørgelsespligt. Senere erholdt han imidlertid, efter at have stillet anden Sikkerhed, Policen udleveret til fri Raadighed, hvorpaa han i Aaret 1899 pantsatte den til Sikkerhed for et Laan, som han optog i Statsanstalten for Livsforsikring, i hvis Besiddelse den som Følge heraf befandt sig, da han den 24 Marts 1904 afgik ved Døden. Under 3 og 4 August s. A. indgav derefter Indstævnte, Overretssagfører N. H. Bache i København som Sagfører for Afdødes Enke, Magna Maria Caroline Vogelius, født Meinertz, sammesteds, og hendes daværende Lavværge, Bogtrykker S.

Backhausen i Aarhus, til Statsanstalten tvende Skrivelser, hvori han anmodede om, at Nettoprovenuet ifølge den omhandlede Forsikring som tilkommende Fru Vogelius maatte blive udbetalt til hende, ligesom han under sidstnævnte Dato til Aarhus Købstads Skifteret, der behandler Vogelius' og Enkes Fællesbo, i hvilket Arv og Gæld er fragaaet, indgav en Anmeldelse, hvori han, ligeledes paa Fru Vogelius' Vegne, nedlagde Paastand om Udbetaling af det ommeldte Nettoprovenu, forsaavidt det af Statsanstalten maatte blive udbetalt til Boet, subsidiært om, at det maatte blive indsat paa en særlig Sparekassebog, indtil Spørgsmaalet om, hvem Beløbet rettelig tilkom, var bleven endelig afgjort. Statsanstaltens Svarskrivelse af 12 s. M. gik imidlertid ud paa, at Restforsikringssummen allerede under 8 Juli s. A. var udbetalt til fornævnte Skifteret, i hvilken Henseende Anstalten i sin Skrivelse nærmere anførte, at Policen, eftersom dens retmæssige Ihænderhaver ifølge Forsikringsvilkårene var rette Modtager af Forsikringssummen, og Policen i sin Tid af Finansministeriet var udleveret Vogelius til fri Raadighed, maatte forudsættes at tilhøre Fællesboet. Da den af Skifteretten antagne Medhjælper i Boet, Citanten, Sagfører N. Christensen i Aarhus, i Overensstemmelse hermed havde indstillet til Skifteretten at nægte den af Fru Vogelius fremsatte Fordring paa Udbetaling af Forsikringssummen, der efter Fradrag af den resterende Del af det af Vogelius optagne Laan androg 8445 Kr. 62 Øre, Anerkendelse, subsidiært ikkun at anerkende den med Fradrag af et Beløb af 881 Kr. 10 Øre, som Fru Vogelius skylder Boet for overtagne Møbler, udspandt der sig mellem Bache paa Fru Vogelius' Vegne og Citanten en Disput, under hvilken Sidstnævnte fastholdt sin Indstilling, ligesom ogsaa forskellige Kreditorer nedlagde Indsigelse mod Forsikringsbeløbets Udbetaling til Fru Vogelius, medens Førstnævnte, efter at have erkendt sin Mandantindes Forpligtelse til at tilsvare de ommeldte 881 Kr. 10 Øre, og efter at det var oplyst, at Skifteretten havde indsat den af Statsanstalten udbetalte Restforsikringssum tilligemed et deraf indvundet Rentebeløb 43 Kr. 75 Øre i Aarhus Privatbank paa Kontrabog Nr. 47734, forandrede sin Paastand i Overensstemmelse hermed. Ved Skifterettens den 6 Oktober f. A. afsagte Decision blev Fru Vogelius' Paastand tagen til Følge, saaledes at hun kendtes berettiget til at erholde den ommeldte Kontrabog med det paa samme indestaende Beløb og paaløbne og paaløbende Renter udleveret af Boet med fornøden Hjemmel til at hæve Beløbet alt imod til Boet at udrede de fornævnte 881 Kr. 10 Øre, som hun skylder for overtagne Møbler med Renter af Beløbet 4 pCt. p. a. fra Overtagelsesdagen. Citanten har nu efter Stævning til Enkefru Vogelius og ovennævnte Overretssagfører Bache, der under 14 November f. A. er beskikket til hendes Lavværge istedetfor Bogtrykker Backhausen, indanket denne Decision her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret overensstemmende med sine for Skifteretten nedlagte Paastande, medens de Indstævnte have procederet til Decisionens Stadfæstelse.

Medens de Indstævntes Procedure gaar ud paa, at den omhandlede Forsikring, naar henses dels til den Omstændighed, at Fru Vogelius i Policen er nævnt som Forsikret, dels til, at den umiddelbart efter at være indgaaet anvendtes til Sikring af pligtig Enkeforsørgelse, maa antages at være tegnet i Forsørgelsesøjemed, og at den derfor er

Boet uvedkommende, har Citanten — næst at gøre gældende, at Boet ikke er rette Sagvolder, hvorimod de Indstævnte burde have rettet deres Fordring mod Statsanstalten, der uden Forbehold har udbetalt Restforsikringssummen til Boet, hvori der dog ikke kan gives ham Medhold — under Henvisning til den ovennævnte i Policen indeholdte Bestemmelse, ifølge hvilken dens retmæssige Ihænde-haver er rette Modtager af Forsikringssummen, hævdet, at Vogelius maa antages at have tegnet Policen for at skaffe sig et Aktiv, og at Fordringen paa Forsikringssummen derfor som et almindeligt Formuekrav maa tilhøre Boet, hvilket efter Citantens Formening stemmer med, at Vogelius, som ommeldt, erholdt Policen udleveret af Finansministeriet til fri Raadighed og derefter pantsatte den, hvorimod Indstævnte, Fru Vogelius, efter hvad Citanten videre har anbragt, hverken er optraadt som Kontrahent ved Forsikringens Indgaaelse eller nogensinde har været Ihænde-haver af Policen.

Idet nu Vogelius, der, som meldt, i sin Tid af Finansministeriet har faaet den paagældende Police udleveret til fri Raadighed, hvorefter han i Aaret 1899 har pantsat den i Statsanstalten for Livsforsikring til Sikkerhed for et af ham sammesteds optaget Laan, maa forudsættes i Pantsætningens Øjeblik at have været retmæssig Ihænde-haver af samme, findes det at maatte statuere, at Restforsikringssummen i Henhold til den ovennævnte Bestemmelse i Policen efter hans Død med Rette er udbetalt den Skifteret, der behandler hans Bo, og de Indstævntes Paastand om, at den forommeldte Kontrabog udleveres dem, vil saaledes ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten findes de Indstævnte efter Omstændighederne at burde godtgøre Citanten med 60 Kr.

Det kan ikke billiges, at de med Skifteretsakten fulgte Dokumenter er, forsaavidt de bestaa i andet end Indlæg, sammenheftede med Akten, medens de i Henhold til Lov 19 December 1903 § 6, jfr. § 4, burde have fulgt Akten særskilt.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 11 April.

Nr. 7. Fhv. Politibetjent af Københavns Politi **Rasmus Knudsen**
(Ulf Hansen)

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1904: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Politibetjent af Københavns Politi Nr. 464, **Rasmus Knudsen**,

i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører C. W. Levinsen, eller nu hans Dødsbo, i Salær 60 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, forhenværende Politibetjent Rasmus Knudsen, til Indstævnte, Københavns Magistrat, med 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, fhv. Politibetjent af Københavns Politi Nr. 464, Rasmus Knudsen, hvem der er meddelt fri Proces, ifølge Stævning til de Indstævnte, Københavns Magistrat, paastaet sig kendt pensionsberettiget af Københavns Kommunes Kasse i Overensstemmelse med de i Regulativet for Københavns Politi af 12 Juni 1863 § 16, 5te Punktum, indeholdte Regler, ifølge hvilke den, der ved Udførelsen af sin Tjeneste kommer saaledes til Skade, at han maa afskediges, erholder i Pension to Tredjedele af det Beløb, som hans Indtægt af Kommunen efter Gennemsnit af de forudgaaende 5 Aar har udgjort, samt de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører C. W. Levinsen. De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Oplysninger.

Ifølge Sagens Oplysninger blev Citanten — der i 1893 var bleven ansat som Politibetjent i Københavns Politi og den 1 Januar 1895 var rykket op i fast Nummer — da han ifølge Politidirektørens Erklæring var en meget tarvelig Betjent og ikke paa nogen Maade fyldstgjorde de Fordringer, der maatte stilles til en Politibetjent, den 1 Februar 1900 med 3 Maaneders Varsel opsagt til at fratræde sin Stilling den 1 Maj s. A.

Citanten har nu anbragt, at han den 16 Februar 1900, altsaa medens han endnu var i Politiets Tjeneste, ved et Fald paa Gaden under Udførelsen af sin Tjenestepligt paadrog sig en saa alvorlig Knælidelse, at han, der i den Anledning var sygemeldt fra den 21 Februar til den 30 April 1900 og henlaa paa Kommunehospitalet fra den 17 April til den 2 Maj s. A., er bleven fuldstændig uarbejdsdygtig, og ved

sin Afskedigelse var og endnu er ude af Stand til at fungere som Politibetjent, og han har forment, at han, da denne Skade er paa-kommet ham, forinden han fratraadte sin Tjeneste i Politiet, maa være berettiget til Pension ifølge den ovenanførte Bestemmelse.

Til Støtte for sit Anbringende har Citanten fremlagt en den 6 Maj 1900 dateret Erklæring fra Læge M. P. Buhl, ifølge hvilken Citanten da led af en Knældidelse, der gjorde ham — i alt Fald foreløbig — fuldstændig uarbejdsdygtig, men da bemeldte Læge, der under Sagen er ført som Vidne, har forklaret, at han ikke har haft Citanten under Behandling for denne Lidelse, men kun et Par Gange undersøgt hans Knæ, og at han ved den sidste af ham foretagne Undersøgelse fandt Citantens Knæ fuldstændig helbredet, samt da det af en af Overlæge ved Kommunehospitalets 5te Afdeling Sylv. Saxtorph, paa hvilken Afdeling Citanten var indlagt den 17 April 1900, afgiven Erklæring frem-gaar, at der ved en 2 Dage efter hans Indlæggelse foretagen Under-søgelse intet objektivt Tegn fandtes paa nogen Sygdom i Knæet, og at der ved Udskrivningen den 2 Maj s. A. ikke kunde konstateres noget sygeligt Symptom, kan det ikke antages, at Citanten under sin nævnte Tjeneste er kommet til nogen Skade, der vilde have nødvendiggjort hans Afskedigelse, og de Indstævnte ville herefter allerede af den Grund være at frifinde for hans Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-hæve, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører C. W. Levin-sen, eller nu hans Dødsbo, i Salær 60 Kr., der vil være at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Stampelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 149. Højesteretssagfører Jensen
 contra
 Lars Peder Hansen (Def. Winther),
 der tiltales for bedrageligt Forhold.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 7 Juni 1906: Tiltalte, Hus-ejer Lars Peder Hansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Berthelsen og Hansen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Novem-ber 1906: Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører H. F. Helweg-Larsen og Pro-kurator Wolff, betaler Tiltalte Lars Peder Hansen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, men Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peder Hansen til Højesteretssagførerne Jensen og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Løve Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Husejer Lars Peder Hansen, der er født den 23 Januar 1867 og ikke fundet forhen straffet, for bedrageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 6 Marts 1905 købte Arbejdsmand Niels Peder Pedersen paa en i Slagstrup under Antvorskov Birk afholdt Auktion en Gylt for 91 Kr. med Tillæg af Auktionsomkostninger 12½ pCt., altsaa for ialt 102 Kr. 38 Øre, og paa en i Heininge under samme Birk den 15 s. M. afholdt Auktion købte han en Hoppe for 361 Kr. med Tillæg af Auktionsomkostninger 12½ pCt., altsaa for ialt 406 Kr. 13 Øre. Det blev ved begge Auktionsnumre opgivet for Inkassator, cand. juris, Birkefuldmægtig Flemmer, at Tiltalte var Køber, og blev denne ogsaa debiteret for Beløbene. Gylten afhentede Tiltalte selv den følgende Dag i Slagstrup og bragte den til sit Hjem, hvor den nogle Maaneder efter døde. Hoppen blev samme Dag, den var købt paa Auktionen af Pedersen, bragt til Tiltaltes Hjem og blev benyttet af ham, men da Tiltalte forment, at den havde Kuller, blev den af Pedersen den 22 s. M. paa et Marked i Gørløv bortbyttet mod en ældre Hoppe og 50 Kroner kontant.

Da Fuldmægtig Flemmer Dagen efter foreholdt Tiltalte, at han havde solgt den paa Auktionen i Heininge købte Hoppe, nægtede Tiltalte at have været paa nævnte Auktion og at have bemyndiget Nogen til paa denne at optræde paa hans Vegne, men under en mod ham derefter indledet Undersøgelse erkendte han til en af Politiasistenten i Løve Herred den 25 Marts f. A. over ham optaget Rapport, at det var efter hans Anmodning, at Pedersen paa Auktionen havde købt Hoppen til ham, og at han ansaa det for en Selvfølge, at han ogsaa var bleven skrevet for den, ligesom han erkendte, at det var efter hans Opfordring og med hans Sanktion, at Pedersen den 22 Marts f. A. bortbyttede Hoppen, og at han istedetfor denne fik en ældre Hoppe og 50 Kr. kontant. Han har herom nærmere forklaret, at den Hest, han havde, var syg og uarbejdsdygtig, og at han flere Gange havde talt med Pedersen om, at han trængte til en ny Hest, og at han, da Pedersen, som foregav at have god Forstand paa Heste, Aftenen før Markedet

i Heininge tilbød at købe en Hest til ham, modtog dette Tilbud. Tiltaltes Hustru og Niels Peder Pedersen, der ligeledes blev afhørte af Politiasistenten, afgav til Rapporten en detailleret Forklaring, der var ganske stemmende med Tiltaltes.

Da Tiltalte ikke betalte Auktionsregningen for Hoppen og Gylten, blev der efter Begæring af Birkefuldmægtig Flemmer for det skyldige Beløb, der med Renter og Omkostninger opgjordes til ialt 553 Kr. 99 Øre, af Løve Herreds Fogedret paabegyndt en Udpantningsforretning hos ham den 31 Marts d. A., og under denne Forretning erklærede Tiltalte, der opgav sig ude af Stand til at betale Beløbet, at han ikke havde købt hverken Gylten eller Hoppen, idet han ikke havde været til nogen af de nævnte Auktioner og ikke heller havde sendt Nogen paa sine Vegne eller bemyndiget Nogen til at købe de nævnte Effekter til sig.

I Anledning heraf blev der indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, og efter at han i et over ham den 19 April d. A. afholdt Forhør havde fastholdt Rigtigheden af den af ham under Udpantningsforretningen afgivne Forklaring og benægtet Rigtigheden af Politirapporten af 25 Marts f. A., vedgik han i Forhøret den 20 s. M., at hans Forklaring til Politirapporten var rigtig, og at han ligeledes havde anmodet Pedersen om at købe Gylten til ham paa Auktionen i Slagstrup for hans Regning, og erkendte saaledes, at den af ham under Udpantningsforretningen afgivne Erklæring var usandfærdig.

I de følgende Forhør den 21 April og 17 Maj d. A. fastholdt Tiltalte Rigtigheden af denne sin Tilstaaelse, idet han forklærede, at han haabede at kunne slippe for Betalingen af de købte Effekter ved den under Fogedforretningen fremsatte Benægtelse, men at det ikke havde været hans Hensigt at ville bedrage Inkassator for Betalingen, da han bemyndigede Pedersen til at købe Hoppen og Gylten.

For det anførte Forhold blev Tiltalte ved den indankede Dom ansat efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og paalagt Aktionens Omkostninger, men efter at Dommen paa Tiltaltes Begæring var bleven indanket her for Retten, tilbagekaldte Tiltalte ved Skrivelser til den for ham ved Overretten beskikkede Defensor sin fornævnte Tilstaaelse og blev der derefter paa Rettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, under hvilket Tiltalte afgav en Forklaring, der gaar ud paa, at han paa Pedersens Forespørgsel om, hvorvidt Tiltalte, hvis Pedersen købte en Hest, vilde laane og fodre den, gav Tilsagn herom, uden at der, da han gav Tilsagnet, da han modtog Hesten, eller ved nogen senere Lejlighed blev aftalt mellem dem, paa hvilke Betingelser Laanet skete, og at Pedersen, da Tiltalte efter Markedet i Hejninge spurgte ham om, hvem der var indskreven for Hoppen, svarede, at det skulde han nok sørge for, samt at Tiltalte, da Hoppen var bleven byttet bort paa Markedet i Gørløv, fik Byttesummen 50 Kr. af Pedersen for at anvende dem til Foder til den tilbyttede Hest. Med Hensyn til Gylten har Tiltalte derhos forklaret, at han ligeledes efter Pedersens Anmodning lovede at huse og fodre denne, uden at det nogensinde er bleven aftalt mellem dem, hvilken Betaling Tiltalte skulde have herfor, og at Pedersen, uagtet han ofte talte med ham, medens han havde Gylten, aldrig erkyndigede sig om denne, samt at Tiltalte, da Gylten døde, ikke gav Pedersen Under-

retning herom, efter hans Anbringende, fordi han dengang ikke vidste, hvor Pedersen opholdt sig.

Tiltalte har erkendt, at han lod den tilbyttede Hoppe assurere i eget Navn, og at han, da Hoppen nogen Tid efter paa Grund af Sygdom blev nedslaaet, har hævet og forbrugt Assurancesummen for samme, 50 Kr., og han ligeledes har modtaget og forbrugt det ved Salget af Hoppens Kadaver indvundne Beløb 15 Kr. uden at give Pedersen Underretning herom, fordi han, som anført, ikke vil have vidst, hvor Pedersen opholdt sig.

Tiltaltes Hustru, Ane Kirstine, født Nielsen, har under Reassumptionsforhøret afgivet en Forklaring, der vel i det Væsenlige er stemmende med Tiltaltes sidst afgivne Forklaring, men da hendes Forklaring er stridende med, hvad hun har forklaret til fornævnte Rapport af 25 Marts f. A. og med det iøvrigt under Sagen Oplyste, vil der ikke kunne tillægges den nogen Betydning.

Rigtigheden af Tiltaltes sidst afgivne Forklaring er iøvrigt ikke paa noget Punkt bestyrket ved de under Reassumptionsforhøret tilvejebragte Oplysninger, hvorved bemærkes, at der ikke har kunnet fremkaffes yderligere Forklaring fra Niels Peder Pedersen, da hans Opholdssted ikke har kunnet udfindes, og da denne Tiltaltes Forklaring i sig selv er lidet sandsynlig, og da han intet har anført til Begrundelse af, at han gentagende saavel til Rapporten af 25 Marts forrige Aar som i de over ham afholdte Forhør har vedgaaet, at de ommeldte Effekter ere købte efter hans Anmodning og for hans Regning, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hans efter det Foranførte ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans Tilstaelse.

Tiltalte, der under Sagen har fyldestgjort Fuldmægtig Flemmer for dennes Erstatningskrav mod ham, vil herefter for sit anførte Forhold være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252, og da den ved den indankede Dom fastsatte Straf efter Omstændighederne findes passende, — — — — vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 154. Højesteretssagfører Winther

contra

Anders Marinus Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person.

Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstrarets Dom af 4 Oktober 1906: Tiltalte Anders Marinus Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og betale i Erstatning til Tjenestekarl Søren Pedersen af Haldum 40 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jantzen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Borchersen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 November 1906: Tiltalte Anders Marinus Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 37. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Anders Marinus Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i een Maaned. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Anders Marinus Hansen, der er født den 18 Oktober 1888, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold paa Person.

Den 18 August d. A. om Aftenen indfandt Tiltalte og nogle andre Tjenestekarle sig i et af »Haldum Ungdomsforening« lejet Lokale i Haldum, hvor Foreningen holdt Bal; men efter at det bl. a. af Tjenestekarl Søren Pedersen af Haldum, der var Medlem af Foreningens Bestyrelse, var blevet dem betydet, at kun Foreningens Medlemmer maatte deltage i Dansen, forlod de Lokalet. Da de var kommen ud, opstod der imidlertid Skænderi, der efterhaanden gik over til Slagsmaal, mellem nogle af de ommeldte Tjenestekarle og en Del af Foreningens Medlemmer, som ligeledes var kommen udenfor.

Efter Tiltaltes Forklaring fik han ved denne Lejlighed, uden at have givet Anledning dertil, et Slag i Nakken af en ham ubekendt Person, hvorfor han slog om sig med Næverne, og derefter trak han en Trepægleflaske op af Lommen og kastede den efter en ham ligeledes ubekendt Person. Tiltalte har derhos forklaret, at det vel, da han, som meldt, brugte Næverne, var hans Hensigt at ramme den, der havde slaet ham, men at han, idet han kastede Flasken, ikke tænkte over, enten den traf den Ene eller den Anden. Den ommeldte Flaske ramte fornævnte Tjenestekarl Pedersen i Hovedet, hvorved den gik istykker.

Efter det Oplyste maa det antages, at Pedersen — der efter sin Forklaring ikke deltog i Slagsmaalet, men sammen med tvende andre Bestyrelsesmedlemmer var kommen tilstede for at tale de Stridende til Rette — ikke havde givet Tiltalte nogen Anledning til Overfaldet.

Pedersen blev den følgende Dag tagen under Lægebehandling, og i en samme Dag af vedkommende Læge afgiven Erklæring udtales det, at der var tilføjet Pedersen et ca. 2 Tommer langt, gabende og kløftet Saar tværs over Panden, samt at Huden tildels var gennemskaaren, men at den underliggende Benhinde ikke var beskadiget. Ved sit Møde i Retten den 1 September d. A. forklarede Pedersen, at han ikke i de sidste 8 Dage havde følt nogen Smerte af Saaret; og ifølge en af fornævnte Læge under 5 s. M. afgiven yderligere Erklæring var Saaret den 29 August d. A. saa godt som lægt, hvorhos det i Erklæringen tilføjes, at Læsionen ikke vilde have varige Følger for Pedersens Helbred, men at det var rimeligt nok, at den i de første 5 à 6 Dage efter Overfaldet havde gjort ham uskikket til Arbejde.

Pedersen har under Sagen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt Erstatning dels for Udgifter til Lægebehandling 15 Kr., dels for Svie og Smerte 25 Kr., ialt 40 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, 1ste og 2det Punktum, jfr. Straffelovens § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Fredag den 12 April.

Nr. 131. Højesteretssagfører Shaw

contra

Generalkonsul **Engelbreth Emil Arntzen** (Arntzen),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven for København af 12 April 1889 § 8 samt til under Bødetvang at bortfjerne 2 Trappesten paa den ham tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 6 og 7 af Øster Kvarter her i Staden.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December 1905: Tiltalte, Generalkonsul Engelbreth Emil Arntzen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 25 April 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 7.

Freitag den 12 April.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at Tiltalte har ladet sit Forsvar for Højesteret udføre ved en privat antagen Sagfører,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Shaw 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Generalkonsul Engelbreth Emil Arntzen tiltales efter Begæring af Københavns Bygningskommission, 1) for Overtrædelse af § 8 i Bygningsloven for København af 12 April 1889, samt til 2) under Bødetvang inden en af Retten fastsat Frist at bortfjerne 2 Trappesten, der ere anbragte paa den ham tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 6 og 7, Øster Kvarter, Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv her i Staden.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte under Ombygningen af ovennævnte Ejendom i 1899—1900 uden Brolægningsvæsnets Tilladelse mod Østergade har ladet anbringe 2 Trappesten med en Højde af 2" og et Fremspring i Gaden af 5" regnet fra Bygningens Granitsokkel, der i sig selv har et Fremspring af 1". Afstanden fra Trappestenenes Yderkant til Fortovets Yderkant er ca. 3¹/₂ Alen.

Det hedder i Bygningslovens § 8: »Der maa hverken gives Nedgange fra Gade eller Vej til Kældere eller udvendige Opgange større Fremspring fra Gadelinien end 18 Tommer, og dette kun, hvor der bliver mindst 2 Alen tilbage mellem Fortovets Yderkant og Op- eller Nedgangen. Saadanne Op- og Nedgange maa, ligesaaalidt som Kældervindueskarme, enten anbringes fra nyt eller forandres uden Brolægningsvæsnets Tilladelse: De nuværende Op- og Nedgange, som have et større Fremspring end det, den her angivne Forskrift tillader, skulle

i Tilfælde af Fortovets Anlæggelse*) forandres i Overensstemmelse med denne Forskrift, hvorfra Magistraten dog kan fritage, naar det ikke kan ske uden en væsenlig Bygningsforandring.

Tiltalte har hævdet, at den Tilladelse fra Brolægningsvæsnets Side, der her er Tale om, efter Sammenhængen og Brolægningsvæsnets hele Stilling kun kan antages at være en Udførelsestilladelse — i Lighed med den »Tilladelse« fra Bygningsinspektøren, som Lovens § 73 kræver, inden nogen ny Bygning opføres eller Bygningsforandring foretages — idet det vel er naturligt, at Brolægningsvæsnet skal have Underretning om og Adgang til at give Anvisninger med Hensyn til og føre Kontrol med ethvert Arbejde, der berører selve Gadepartiet, men ikke kan antages at være gjort afhængig af Brolægningsvæsnets Skøn, om Trappefremspring indenfor de af §'en angivne Grænser overhovedet kan tillades.

Da der maa gives Tiltalte Medhold i denne Opfattelse, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Mandag den 15 April.

Nr. 169.

Advokat Halkier

contra

Georg Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, jfr. Sølovens §§ 289 og 296.

Svendborg Købstads Sorets Dom af 19 April 1906: Den af Tiltalte, fhv. Skibsfører Georg Jensen, i nærværende Sag forskyldte Straf bortfalder. Sagens Omkostninger udredes af Tiltalte, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Stürup, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 December 1906: Soretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Casse, betaler Tiltalte Georg Jensen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens det vil kunne have sit Forblivende ved, at der for det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, som findes at burde henføres under Straffelovens § 203, jfr. Sølovens § 289, 2det Stk., ikke ved Dommen er paalagt Til-

*) Skal være »Omlæggelse«.

talte yderligere Straf, vil han, som ved sit Forhold maa anses at have gjort sig uværdig til at føre Skib, i Medfør af Sølovens § 296 være at dømme til at have Retten hertil forbrudt.

Thi kendes for Ret:

Georg Jensen bør have sin Ret til at føre Skib forbrudt. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Svendborg Købstads Sørret hertil indankede Sag tiltales forhenværende Skibsfører Georg Jensen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, jfr. Sølovens §§ 289 og 296.

Tiltalte, der er født den 25 September 1862, er — foruden at han den 17 Juni 1892 inden Svendborg Købstads Politiret vedtog for Slagsmaal at erlægge en Bøde til Politikassen, som ved Svendborg Amts Resolution af 9 Juli s. A. bestemtes til 30 Kroner — tidligere straffet her i Landet ifølge Svendborg Købstads Sørrets Dom af 9 Juni 1893 efter Sølovens § 289, jfr. § 310, med en Bøde af 200 Kr. til Statskassen, ifølge samme Rets Dom af 2 April 1895 efter Sølovens §§ 44 og 289, tildels sammenholdte med Straffelovens § 203, med en Bøde af 60 Kr. til Statskassen, ifølge Svendborg Købstads Politirets Dom af 5 April 1895 efter Lov 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde af 30 Kr. til Politikassen og ifølge Svendborg Købstads Sørrets Dom af 18 Oktober 1898 efter Sølovens § 289, jfr. tildels Straffelovens § 203, med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Efter Sagens Oplysninger førte Tiltalte tremastet Skonnert »Kirstine Jensen« af Marstal paa en midt i September 1903 begyndt Rejse fra Svendborg til Ronne, derfra til St. Petersborg, og fra denne By til Inwergordon i Skotland, i hvilken Havn Skibet henlaa under Tiltaltes Kommando fra den 12 til 26 December s. A.

Det er ved de afgivne tildels beedigede Vidneforklaringer, hvis Rigtighed forsaavidt i det Væsenlige er indrømmet af Tiltalte, godtgjort, at han paa denne Rejse hyppigt har revset den med Skibet forhyrede Kok, Johan Kristian Marinus Nielsen, født 1887, med Slag i Ansigtet med Haanden, saa at der flød Blod fra Nielsens Næse og Mund, og at Tiltalte nogle Gange paa lignende Maade har slaaet den med Skibet forhyrede Ungmand Hans Carl Albert Nielsen, født 1886, uden at hverken Kokken eller Ungmanden havde givet Tiltalte nogen rimelig Anledning til saadanne Voldshandlinger.

Det maa derhos mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han undertiden med Træsko paa har sparket Kok Nielsen, medens der mangler Bevis for, at Tiltalte, som angivet af Kok Nielsen, har traadt

denne paa hans højre Haand og derved knust Langfingerens Yderled. Kok Nielsen blev syg paa Rejsen fra St. Petersborg, og Sygdommen tiltog under Rejsens Forløb, og medens Skibet henlaa i Invergordon Havn, i en saadan Grad, at han tilsidst ikke var ved fuld Bevidsthed, og allerede derfor ikke kunde udføre sit Arbejde; men skønt Kokkens Sygdom efter de foreliggende Oplysninger ikke kan være undgaaet Tiltaltes Opmærksomhed, tog han intet Hensyn hertil og vedblev at revse Kokken med Slag og Spark, fordi han ikke udførte sit Arbejde.

Kok Nielsen blev den 29 December 1903 indlagt paa et Hospital i Dingwall i Skotland, hvor han henlaa i flere Maaneder, og det fremgaar af de under Sagen fremlagte Erklæringer fra vedkommende Hospitalslæge, at han — foruden at han var lidende af tyfoid Feber, Betændelse i begge Lunger og Lungehindebetændelse samt Koldbrand i nogle Fingre og en Taa — ved Indlæggelsen frembød Tegn paa ham overgaaet Vold, idet venstre Hofte var ophovnet og meget øm ved Berøring.

Tiltalte har forklaret, at han ikke ved af at have tilføjet Kok Nielsen Vold, som kunde medføre saadan Ophovning.

Det er endelig, delvis ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, godtgjort, at han den 25 December 1903 om Aftenen efter en Strid med den til Skibsmandskabet hørende Matros Jacob Alfred Præst, som havde indfundet sig i Kahytten og forlangte Penge og Brændevin, oppe paa Skibets Dæk, der var glat af Rimfrost, slog eller — som Tiltalte selv har udtrykt sig — »rændte« til Præst, saa at denne faldt over mod Skibets Lønning og stødte Hovedet mod en der anbragt Jernbolt eller Jernstøtte, hvorved der fremkom et blødende Saar, der maa antages at være helbredet uden at efterlade Følger.

Tiltalte blev i Anledning af denne sidste Voldshandling fængslet, og der blev derpaa rejst Sag mod ham i Skotland, dels herfor, dels for hans Voldshandlinger mod Kok Nielsen, medens Skibet henlaa i Invergordon Havn.

Efter at Tiltalte havde erklæret sig skyldig, blev han ved Dom, afsagt den 27 Januar 1904, ved »Sheriff Court« i Tain anset med 60 Dages Fængsel, hvilken Straf han maa forudsættes at have udstaaet.

Den af Tiltalte for de i Skotland paatalte Voldshandlinger efter Straffelovens § 203, jfr. Sølovens § 289, 2det Stykke, forskyldte Straf, findes efter den anførte i Skotland fældede Dom at kunne bortfalde efter Straffelovens § 7 og dens Analogi, og det skønnes derhos, at Analogien af Straffelovens § 64, jfr. § 62, maa medføre, at der ikke idømmes Tiltalte yderligere Straf end den ovennævnte af ham udstaaede for hans Forhold overfor Ungmand Nielsen og for hans Forhold overfor Kok Nielsen, før Skibet naaede Invergordon Havn, hvilke Forhold i det Hele maa henføres under Sølovens § 289, 2det Stykke.

Ved den indankede Dom er det urigtigt antaget, at Tiltalte ikke vil kunne straffes for Forholdet overfor Ungmand Nielsen, fordi denne ikke har fremsat Begæring om offentlig Forfølgning; men da Dommen iøvrigt har det ovenfor statuerede Resultat, og da det vil kunne have sit Forblivende ved Sørættens Afgørelse, hvorefter der ikke er funden

aldeles tilstrækkelig Føje til at kende Tiltalte uværdig til at føre Skib, jævnfør Sølovens § 296 — — — — — vil den være at stadfæste.

Nr. 41. Planter **Axel Hoffmann** (Ingen)

contra

Ingeniør, cand. polyt. **Karl Lachmann** som Fuldmægtig for Godsejer **Jacob Lachmann** (Henriques).

Højesterets Dom.

Appellanten, Planter Axel Hoffmann, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 300 Francs og endvidere til samme Kasse 15 Francs. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 300 Francs.

Nr. 195. Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Julius Bernhard Nilsson (Def. Liebe),

der tiltales for Vold mod Politiet, Betleri, Løsgængereri og Overtrædelse af § 8, 3dje Stk., i midlertidig Lov af 1 April 1905.

Storehedinge Købstads Ekstrarets Dom af 24 Januar 1907: Arrestanterne Hans Julius Bernhard Nilsson og Carl Ludvig Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Nilsson i 6 Gange 5 Dage og Rasmussen i 3 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, En for Begge og Begge for En, denne Sags Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor, Overretssagfører Larsen, Storehedinge, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Keller, 10 Kr. De vil derhos Begge have efter deres Løsladelse at tage Ophold i 5 Aar i den Kommune, Politiet anviser dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1907: Arrestanten Hans Julius Bernhard Nilsson bør hensættes i

Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger i Overensstemmelse med Underrettsdommens Bestemmelser og i Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokurator Leth og Overretssagfører Busch, betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at det efter Omstændighederne kan have sit Forblivende ved, at der ikke ved Dommen er givet Tiltalte nyt Opholdspaalæg,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Storehedinge Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Julius Bernhard Nilsson for Vold mod Politiet, Betleri, Løsgænger og Overtrædelse af § 8, 3dje Stk., i midlertidig Lov af 1 April 1905.

Arrestanten er født den 27 Juli 1874 og tidligere straffet 22 Gange, nemlig foruden for Betleri og Løsgænger ved Københavns Kriminal og Politirets Dom af 13 Februar 1897 for Vold mod Politiet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Gardehusarregimentets Krigsretsdom af 1 November 1897 for samme Forbrydelse og nogle militære Forseelser med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Februar 1898 for Vold og Opsætsighed mod Politiet og Betleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 11 April 1899 for Vold med Tvangsarbejde i 180 Dage, ved Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 14 September 1904 for Hæleri og Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Stege Købstads Politirets Dom af 2 August 1906 for Betleri og Overtrædelse af Forordning 10 December 1828 med Tvangsarbejde i 120 Dage, hvorhos det ved sidstnævnte Dom i Henhold til midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, blev paalagt ham i 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Ifølge Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

I Henhold til den sidstnævnte Dom blev det paalagt Arrestanten at tage Ophold i sin Forsørgelseskommune København, hvorhos det betydedes ham, at Overtrædelse af det ham herved givne Paalæg vilde medføre Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde

indtil 3 Maaneder, og af Politiet samme Sted blev det den 5 December 1906 i Henhold til Lov af 3 Marts 1860 § 2 paalagt ham at søge lovligt Erhverv og hver Mandag melde sig til Protokollen over mistænkelige Personer, hvor han ogsaa straks skulde anmelde Ophør af Erhverv og Forandring af Bopæl.

Arrestanten har imidlertid kun den 10 December meldt sig til Protokollen, hvorimod han den 13 s. M. forlod København og begav sig over Roskilde og Køge til Storehedinge, idet han betlede sig frem hele Vejen.

Medens han sammen med en i første Instans medtalt, Carl Ludvig Rasmussen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, den 17 December 1906 om Eftermiddagen betlede i Storehedinge, anholdt Politibetjent Sørensen, der ikke bar Uniform, Medtaltte Rasmussen, da denne kom ud fra en Butik, hvor han havde betlet, idet Betjenten foreviste sit Politiskilt.

Arrestanten kom da over til dem fra det andet Fortov og spurgte Rasmussen, hvem det var, han havde truffet. Medens Rasmussen paa- staar at have svaret, at han var bleven anholdt af Politiet, har Arrestanten ikke kunnet huske at have hørt dette, men han var forøvrigt ikke i Tvivl om, at det var en Politibetjent, der havde anholdt Rasmussen. Arrestanten gik atter over paa det andet Fortov, men vendte tilbage, da de var kommet et Stykke længere hen ad Gaden, og opfordrede nu, efter hvad Betjenten og Rasmussen have forklaret, den Sidste til at stikke af.

Betjenten greb da Arrestanten i Armen, men denne tog nu Betjenten i Frakkeopslagene med begge Hænder for at give ham en Skalle, samtidig med, at Rasmussen, der hidtil havde gaaet frit ved Siden af Betjenten, greb dennes højre Arm og holdt fast ved den. Da Betjenten saa, at han var udsat for at faa en Skalle af Arrestanten, drejede han Hovedet tilside, og Stødet ramte ham derfor kun paa venstre Kind, hvor der tilføjedes ham en 10 Øre stor Hudafskrabning, der blødte temmelig stærkt, men iøvrigt ikke voldte ham nogen Møn og hurtigt blev lægt. Ved Hjælp af tililende Personer blev Voldshandlingerne standsede, og Arrestanten og Rasmussen indbragte til Arresten. Arrestanten var noget beruset.

For de ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 100 samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, og i Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved han ifølge Straffelovens § 100, jfr. § 98, samt § 47 og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, samt midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, sammenholdte med Straffelovens § 62, er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og dømt til efter sin Løsladelse at tage Ophold i 5 Aar i den Kommune, Politiet anviser ham, være at forandre, hvorved bemærkes, at det Arrestanten ved Stege Købstads Politirets Dom af 2 August 1906 givne Paalæg vedblivende staar ved Magt.

Tirsdag den 16 April.

Nr. 168. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Rasmussen (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Sorø Købstads Politirets Dom af 21 Juni 1906: Tiltalte Hans Rasmussen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Sorø Købstads Politikasse bøde 25 Kr. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger. De anholdte 65 Eksemplarer af Agnes Werner: »Husmoderens Haandbog« konfiskeres til Fordel for Angiveren, Boghandler Alfred Clausen af Sorø. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Oktober 1906: Tiltalte Hans Rasmussen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarier til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssagfører M. A. Meyer, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15de denne Maaned er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Da de Bøger, som Tiltalte under sit midlertidige Ophold i Sorø havde ladet sende til sit derværende Logi, og som han benyttede til Opfyldelse af der gjorte Bestillinger, efter Forsendelsernes Omfang maa antages bestemte til at benyttes paa Stedet, ikke alene som Prøveeksemplarer, men tillige til Forhandling eller Opfyldelse af forventede Bestillinger, maa hans Afhændelse af saadanne Bøger betragtes som ulovlig Omløben med Varer. Det maa derfor billiges, at han ved Politiretsdommen er anset efter de i den indankede Dom anførte Straffebestemmelser med Bøde og med Konfiskation af det hos ham i Sorø beroende Oplag. Da Bøden, der vil være at bestemme for 2den Gang be-
gaaet Forseelse, findes passende, vil Politiretsdommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa betaler og Tiltalte Hans Rasmussen de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Købstads Politiret hertil indankede Sag er Gartner og Kolportør Hans Rasmussen, der er født den 25 December 1873 og i August Maaned 1904 har betalt en Bøde paa 20 Kr. til Stege Købstads Politikasse for ulovlig Omløben med Varer, paany tiltalt for samme Forhold.

Ved Tiltaltes egen med det Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han i Februar Maaned d. A. i Sorø Købstad har faldt »Husmoderens Haandbog« efter et Prøveeksemplar, som han efterlod til Gennemsyn. Den næste Dag indfandt han sig paany, modtog Bestilling paa Bogen og bragte i alt Fald to Steder samme Eftermiddag fra et mindre Oplag, som han havde i Sorø for en Bogforlæggers Regning, Bøgerne, som han solgte for 1 Kr. pr. Stk., medens Prøveeksemplaret toges tilbage.

Da Tiltalte imidlertid ikke ved saaledes at have tilbragt og solgt forud bestilte Varer kan anses at have overtraadt Lovgivningens Bestemmelser om Forbud mod Omløben med Varer, om hvilket Forhold der, som Sagen er anlagt, alene er Spørgsmaal under nærværende Sag, vil han være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, som har anset Tiltalte efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Sorø Købstads Politikasse af 25 Kr. og Konfiskation af det hos Tiltalte i Sorø beroende Oplag af bemeldte Bøger, samt idømt ham Sagens Omkostninger, være at forandre.

Nr. 194. Højesteretssagfører Bagger

contra

Robert Pieritz (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Pl. 6 Februar 1816 og af Tyendelovens § 60.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Februar 1907: Tiltalte, Bagermester Robert Pieritz, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 Marts d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Høje-

steretssagførerne Bagger og Jensen hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Bagermester Robert Pieritz for Overtrædelse af § 2 i Pl. af 6 Februar 1816 angaaende Anmeldelse for vedkommende Politiassistent af de i enhver Gaard eller Hus sig opholdende Personer, eller af § 60 i Tyendeloven af 10 Maj 1854.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Valborg Axelline Jørgensen har været ansat som Ekspeditrice i hans Forretning i Tiden fra 1 September forrige Aar til 1 Januar dette Aar og i samme Tid haft Ophold i hans Hus, uden at der herom er sket nogen Anmeldelse for vedkommende Politiassistent udover den Meddelelse, der er sket ved, at hun den første November forrige Aar var paaført Mandtalslisten som boende hos Tiltalte. Denne gør imidlertid gældende, at nævnte Ekspeditrice, der var fæstet maanedsvis for en maanedlig Løn af kontant 20 Kroner samt frit Ophold, ikke har været i hans Hus som Logerende, og at hun, der udelukkende havde med Ekspeditionen i Butikken at gøre, heller ikke har tjent ham som Tyende, hvorfor han formener, at de ovenciterede Bestemmelser maa anses uanvendelige i et Tilfælde som det foreliggende.

Da der heri findes at maatte gives Tiltalte Medhold, vil han være at frifinde.

Nr. 193. Højesteretsagfører Dietrichson

contra

Alexander Otto Lauritz Ottesen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Musse Herreds Politirets Dom af 29 Januar 1907: Arrestanten Alexander Lauritz Otto Ottesen bør straffes med 6 Maaneders Tvangsarbejde, i 3 Aar fra sin Løsladelse tage fast Ophold i den Kommune, der af Politiet anvises ham, og betale til det Offentlige alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forlænges til 1 Aar. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Nissen, betaler Arre-

stanten Alexander Lauritz Otto Ottesen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Justitsministeriets Samtykke til denne Sags Indankning for Højesteret ikke foreligger, vil den i Medfør af Lov 1 April 1905 § 8, sidste Stykke, være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Musse Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Alexander Lauritz Otto Ottesen tiltalt for Betleri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han siden November forrige Aar og indtil sin Anholdelse den 22 Januar dette Aar paa Vandring for at søge Arbejde har betlet forskellige Steder i nævnte og andre Jurisdiktioner, naar han ikke kunde faa Arbejde.

Arrestanten, der er født den 9 Januar 1851 og mange Gange tidligere er straffet, navnlig ogsaa for Betleri og Løsgænger, er senest anset ved Maribo Birks Politirets Dom af 24 Maj 1905 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 16 Januar 1906 efter samme Lovbestemmelse, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 2det Stykke, med Tvangsarbejde i 6 Maaneder.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 2det Stykke, med en Straf, der bestemmes til Tvangsarbejde i 1 Aar, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger. I Medfør af sidstnævnte Lovs § 8, 3dje Stykke, vil der derhos være at give ham Paalæg om i 3 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, der af Politiet anvises ham.

Politiretsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset med Tvangsarbejde i 6 Maaneder, men som iøvrigt har samme Resultat, vil med den forannævnte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Onsdag den 17 April.

Nr. 152. Højesteretssagfører Bagger
contra
Jens Knudsen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrægeligt Forhold og ulovlig Omløben med Varer.

Øster og Vester Han Herreders Politirets Dom af 13 Juni 1906: Tiltalte Jens Knudsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og til Vester Han Herreds Politikasse bøde 4000 Kr. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger. De ovennævnte 12 Stkr. Olietryksbilleder konfiskeres til Fordel for Sognefoged Thorhauge af V. Thorup. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 November 1906: Tiltalte Jens Knudsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og til Vester Han Herreds Politikasse bøde 3840 Kr., hvorhos han bør have de ovenfor omhandlede Olietryksbilleder forbrudte til Fordel for Anholderen. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at kunne nedsættes til 640 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 640 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Knudsen til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Knudsen for bedrægeligt Forhold og ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte, der er født i Aaret 1865, har tidligere 8 Gange inden Politiretten vedtaget Bøder for ulovlig Omløben med Varer tildels i Forbindelse med andre Forseelser og tildels saaledes, at Vedtagelsen

for førstnævnte Forholds Vedkommende i Gentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom, og har desuden været anset ved Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 20 Januar 1890 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Hjerm Ginding Herreders Politirets Dom af 17 April 1901 efter Straffelovens § 257 og Pl. 27 November 1839 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og en Bøde af 120 Kr., ved Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 21 Marts 1902 efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og en Bøde af 240 Kr., ved Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 22 Juni 1903 efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og en Bøde af 500 Kr. og ved Langelands Herreds Politirets Dom af 27 September 1904 efter de samme Lovbestemmelser med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og en Bøde af 2000 Kr., hvorhos Tiltalte endvidere ved de ovennævnte Domme af 21 Marts 1902 og 22 Juni 1903 blev anset efter Forordningen 13 Februar 1775 med Konfiskation af forskellige hos ham anholdte Varer.

Med Hensyn til det Tiltalte nu paasigtede Forhold maa det ved hans egen Titstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der bor i Aalborg og den 5 Maj d. A. af en Sognefoged blev antruffen i Vester Thorup Kro under Øster og Vester Han Herreders Jurisdiktion i Besiddelse af nogle Olietryksbilleder, har uden at være i Besiddelse af nogensomhelst Handelsberettigelse, ombaaret saadanne Billeder til Forhandling og ogsaa har solgt deraf til flere Beboere i bemeldte Jurisdiktion, i hvilken Henseende det navnlig er oplyst, at han i Januar Maaned dette Aar paa denne Maade har forhandlet Olietryksbilleder i Øster Svenstrup under samme Jurisdiktion.

Det er derhos oplyst, at han jævnlig for at formaa Folk til at købe Billederne, som han havde købt for 17 til 26 Øre Stykket og atter solgte til en Pris af i Reglen 50 à 65 Øre, under det falske Foregivende, at han rejste for et Selskab, for hvilket »Pastor Nielsen« var Formand — hvorved han ikke vil have sigtet til nogen bestemt Præst — har lovet Køberne, at der gratis skulde blive dem tilsendt Glas og Rammer til Indfatning af Billederne samt Salmebøger eller Hæfter, der omhandlede de Personer (Apostle), som Billederne forestillede, uden at han har haft til Hensigt at opfylde sine Løfter om at eftersende saadanne Genstande, hvilket han ikke heller i noget Tilfælde har gjort, og det er med Hensyn hertil af flere af de paa-gældende Købere forklaret under Sagen, at de kun havde indladt sig paa Købet i Tillid til Tiltaltes Løfter om Eftersendelse af de ommeldte Genstande.

For sit i de ovenanførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 257, dels efter Pl. 27 November 1839 § 1, som for 7de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder og under særligt Hensyn til, at det ham nu overbeviste Forhold er af ganske samme Beskaffenhed som det, for hvilket han, som ovenmeldt, tidligere har været anset efter nævnte Straffebestemmelser, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og en

Bøde til Vester Han Herreds Politikasse af 3840 Kr., hvorhos de ved Tiltaltes Anholdelse i hans Besiddelse forefundne Olietryksbilleder, ialt 12 Stykker, i Medfør af Forordning 13 Februar 1775 § 4 vil være at konfiskere til Fordel for Anholderen.

Nr. 172.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Sonne (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hammershus Birks Ekstrarets Dom af 7 Januar 1907: Tiltalte Peter Sonne bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Tiltalte Laurits Andreas Martin Peter Jensen Drejer med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, dog at Straffens Fuldbyrdelse for Tiltalte Drejers Vedkommende udsættes, og at Straffen efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afgivelse for hans Vedkommende bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen fastsatte Betingelser overholdes. Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Janus Olsen, 12 Kr. og til Defensor, Justitsraad N. C. Olsen, 10 Kr., udredes af de Tiltalte, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Sonnes Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 203. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Peter Sonne bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i otte Dage. Iøvrigt bør Birketingsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 1 f. M. tiltales under nærværende Sag Stenhugger Peter Sonne og Sømand Laurits Andreas Martin Peter Jensen Drejer for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og ere Sagens Oplysninger ifølge

de Tiltaltes egne Tilstaelser i Forbindelse med det iøvrigt i Sagen Oplyste følgende:

Lørdagen den 29 September f. A. om Aftenen opholdt begge de Tiltalte, der havde været sammen paa en Beværtning i Allinge og der var blevne berusede, sig ved Havnen i Allinge. Her begyndte Tiltalte Sonne Ufreden ved at rage Tiltalte Drejer i Ansigtet, og denne, der var ophidset, fordi han samme Aften paa Beværtningen var bleven slaet i højre Øje, uden at han dog vidste af hvem, slog nu Sonne, greb fat i ham, og faldt de begge mindst to Gange til Jorden, og sparkede Drejer Sonne i Ansigtet og paa Skinnebenet, medens denne laa paa Jorden.

Efter dette Sammenstød hentede Drejer en ca. 8 Tommer lang Jernkoflagnel for at have et Vaaben, saafremt Sonne skulde overfalde ham, men han har benægtet, at det var hans Hensigt at opsøge Sonne. Han satte sig paa en Bænk ved Havnen, og medens han sad der, kom Sonne hen til ham og kastede fra en Afstand af 4 til 5 Alen 3 almindelige Vejskærver mod ham, af hvilke den første ikke traf ham, medens de tvende andre Stene ramte ham, den ene paa venstre og den anden paa højre Side af Hovedet, men havde de Tiltalte da ikke fat i hinanden, og har Sonne forklaret, at det ikke var hans Hensigt at opsøge Drejer, men at han, der var paa Hjemvejen, tilfældig fik Øje paa ham, der sad med Naglen.

Efter en den 14 Oktober f. A. udstedt Lægeerklæring havde Sonne den Dag paa venstre Kindben et friskt Ar af ca. 4 Ctm.s Længde, hvorhos Kronen paa en noget karieseret Tand i højre Kæbehalvdel var afbrækket, og fandtes paa højre Skinnebens Forflade, ca. en Haandsbred nedenfor Knæskallen, et dels lægt, dels skorpedækket Saar af en 2 Krones Størrelse, hvilke Læsioner ikke ville faa blivende Følger.

Efter de Tiltaltes Erkendelse ere disse Læsioner bibragte Sonne ved det ovenfor refererede første Sammenstød, idet Kronen paa Kindtanden er knækket ved et Slag, han fik af Drejer, og Saarene paa venstre Kindben og højre Skinneben bibragte ham enten ved Spark eller ved at skure mod Jorden. I Retsmødet den 13 November f. A. har Sonne erklæret, ingen Mén at have af den ham tilføjede Overlast, dog at der da endnu var Skorpe paa Saaret paa Benet.

Angaaende den Drejer tilføjede Overlast fremgaar det af en den 13 November f. A. udstedt Lægeerklæring, at han Lørdagen den 29 September f. A. lidt før Midnat indfandt sig hos Lægen og da blødte stærkt af to kontunderede Saar, et over højre Øre, ca. 3 Ctm. langt, og et over venstre Øre, ca. 2 Ctm. langt, at Randene af Saarene var uregelmæssige, knuste, og at Saarene gik i Dybde til Benhinden, samt at der, da Attesten udstedtes, fandtes et Par faste Ar, som ikke vil faa blivende Følger. I Retsmødet den 13 November f. A. har Drejer erklæret, at han ingen Mén havde af den mod ham forøvede Vold.

Begge de Tiltalte have erklæret, at de ikke ønske hinanden straffede, ligesom de Begge have frafaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte Peter Sonne er født i Allinge den 18 September 1881 og har været mulkteret 5 Gange for Overtrædelse af Politivedtægt med Bøder paa henholdsvis 5 Kr., 5 Kr., 5 Kr., 10 Kr. og 25 Kr., men findes ikke kriminaliter tiltalt eller straffet.

Tiltalte Laurits Andreas Martin Peter Jensen Drejer er født i Allinge den 10 November 1870 og findes ikke kriminaliter tiltalt eller straffet.

For dette af de Tiltalte udviste Forhold vil de hver især være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes at kunne bestemmes for Tiltalte Peter Sonnes Vedkommende til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Tiltalte Laurits Andreas Martin Peter Jensen Drejers Vedkommende til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage. Under Hensyn til, at Tiltalte Drejer har forøvet Volden mod Sonne efter at være udæsket af denne og til Beskaffenheden af den forøvede Vold, findes Straffens Fuldbyrkelse for hans Vedkommende i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 20 at kunne udsættes paa de i bemeldte Lovs 3dje Kapitel ommeldte Betingelser, saaledes at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra Afsigelsen af nærværende Dom vil bortfalde, saafremt Lovens Bestemmelser overholdes.

Nr. 200. Højesteretssagfører Rée

contra

Christian Jakob Theodor Harboe (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Paalæg i Henhold til midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningens af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk.

Bjerger-Aasum Herreders Politirets Dom af 5 Januar 1907: Arrestanten Christian Jakob Theodor Harboe bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og skal betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Februar 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører Edv. Christensen, betaler Arrestanten Christian Jakob Theodor Harboe 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Jakob Theodor Harboe til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Maj 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkøl) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 8.

Onsdag den 17 April.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Jakob Theodor Harboe tiltales under nærværende fra Bjerge-Aasum Herreders Politiret hertil indankede Sag for Betleri og Overtrædelse af Paalæg i Henhold til midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk.

Arrestanten er født den 10 April 1870 og har tidligere været straffet 16 Gange for Betleri, senest ved Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 5 Oktober 1905 med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Arts-Skipinge Herreders Politirets Dom af 9 April 1906 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos der i Dommen blev givet ham Paalæg om i 2 Aar fra hans Løsladelse efter nysnævnte Straf at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet blev anvist ham.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter at Arrestanten den 24 April 1906 havde afsonet den i det Foregaaende sidst omtalte Straf, anviste vedkommende Politimester ham samme Dag Frederiksberg Kommune som tvunget Opholdssted i de ommeldte 2 Aar med Tilkendegivelse af, at Arrestanten ved at overtræde det givne Paalæg vilde blive straffet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde indtil 3 Maaneder. Arrestanten blev derefter afleveret til den nævnte Kommunes Fattigvæsen, af hvilket han den 2 Oktober s. A. dimitteredes fra Arbejdsanstalten til Selverhverv, hvorefter han tog Ophold hos sine paa Frederiksberg boende Forældre, hvor han ved Arbejde for sin Fader efter sit Opgivende vil have tjent 12 Kr. Forsynet med disse Penge forlod han den 29 November s. A. sine Forældre og flakkede omkring dels paa Sjælland, dels paa Fyn, idet han begge Steder forgæves søgte om Arbejde, hvorhos han samtidig, da hans Penge var slupne op, for at opholde Livet, betlede, hvor han kom frem, indtil han den 20 December samme Aar blev anholdt i Landsbyen Højby, hvor han havde betlet forskellige Steder.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen § 8, 2det og 3dje Stk., med en Straf, der efter

Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 18 April.

Nr. 187.

Højesteretssagfører Rée

contra

Andreas Peter Nielsen Hald (Def. Asmussen),

der tiltales for falske Angivelser og Klagemaal.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 24 November 1906: Tiltalte, Skræddermester Andreas Peter Nielsen Hald, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 12 Kr. og til Defensor, Justitsraad Rasmussen, 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1907: Tiltalte Andreas Peter Nielsen Hald bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, 10 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med, hvad der af Sagen fremgaar om Tiltaltes mentale Tilstand, findes det betænkeligt at antage, at han har været sig sine Klagemaals Urigtighed bevidst. Det maa derfor billiges, at han er frifunden ved Dommen, og denne vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Rée og Asmussen hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Skræddermester Andreas Peter Nielsen Hald, der er født i Aaret 1861, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for falske Angivelser og Klagemaal.

Efter at Sagen, der i første Instans har været behandlet af Herredsfogden i Ning Herred som Sættedommer og Skriver, under 18 September f. A. var bleven paadømt ved Underretten og derefter saavel efter Begæring af Tiltalte som paa det Offentliges Vegne var bleven indanket for Overretten, blev Underretsdommen og den samme forudgaaende Behandling ved Ekstrarettens ved Overrettens Dom af 29 Oktober f. A. annulleret, fordi der under Sagen ikkun forelaa Beskikkelse for Sættedommeren til at optage Forhør i Sagen, derimod ikke tillige til dennes videre Behandling og Paadømmelse. Sagen blev derpaa paany taget under Behandling ved Underretten af den fornævnte Sættedommer og af ham, efter at den forommeldte Mangel i Henseende til den for ham udfærdigede Beskikkelse var afhjulpen, under 24 November forrige Aar paadømt, hvorefter Sagen atter paa fornævnte Maade er indanket her for Retten.

Under 11 Juni forrige Aar indsendte Tiltalte til Justitsministeriet en af ham affattet og med hans Navn underskrevet Skrivelse af saalydende Indhold:

»Retsplejen i Aarhus er ikke betryggende.

Politimester og Assistent har gaaet Pærefulde »Arm i Arm« gennem Byens Gader.

Bladene skrev i den Anledning: »Enhver anden vilde sikkert være bleven anholdt.«

Under en Skandalesag med Politiet og Skøgerne, viste det sig, at Assistenten var en af Skøgenes bedste Kunde.

Han kan derfor ikke være en Avtoritet i en Sædelighedssag, eller behandle en saadan.

Jeg tillader mig derfor høfl. at anmode Justitsministeriet om at give Aarhus By en Ny Politimester og en Assistent«,

hvorhos han i en under 29 Juli næstefter til samme Ministerium indsendt Skrivelse efter deri at have besværet sig over, at han efter Indsendelsen af den foregaaende »Klage« havde været »overrent« af Politibetjente med Tilsigelse, og i den Anledning at have anmodet Ministeriet om at give Aarhus Politi Ordre til at lade ham »i Fred med dets Tilsigelse«, samt efter at have udtalt, at han vedstod det Klagemaal, han havde ført over bemeldte Politi, ordlydende gentog de mod Politimesteren og Politiaffistenten i Skrivelsen af 11 Juni forrige Aar rettede Beskyldninger, idet han derhos til Udtalelsen om den Sidstnævntes Forhold til den af Tiltalte omtalte »Skandalesag« føjede følgende Bemærkning:

»Sagen blev derfor begravet i Stilhed.«

Under den i Anledning heraf foretagne Undersøgelse har Tiltalte som Hjemmel for den af ham mod Politimesteren og Politiaffistenten i Aarhus rettede Beskyldning for at have gaaet pærefulde Arm i Arm

gennem Byens Gader anført, at Skomager Rasmus Nielsen Friis Sørensen i Aarhus for ca. 1¹/₂ Aar siden havde fortalt ham, at det sammesteds udgaaende Blad »Demokraten« længere Tid forinden havde indeholdt en dermed overensstemmende Meddelelse. Som Hjemmel for, hvad han har anført angaaende Politiaffistentens Forhold til »Skøgerne« i Aarhus, har Tiltalte paaberaabt sig en for ca. 6 Aar siden til ham falden Udtalelse af Skræddersvend Andreas Emanuel Borges, sammesteds, ifølge hvilken Udtalelse denne af en »god Bekendt«, der var Politibetjent i Aarhus, havde hørt, at Politiaffistenten skulde have været indviklet i en »større Skandalesag« med de offentlige Fruentimmer der i Byen.

Af de af Tiltalte paaberaabte Hjemmelsmænd, har Sørensen i sin under Sagen afgivne Forklaring ikke turdet benægte at have udtalt sig til Tiltalte som af denne forklaret, medens Borges, der har forklaret for en Del Aar siden at have hørt omtale, at der »var en Sag mod de offentlige Fruentimmer« i Aarhus, i hvilken en Politibetjent var indviklet, vel ikke med Bestemthed har turdet benægte at have omtalt dette for Tiltalte, men i Forbindelse dermed har erklæret, at han umuligt kan have omtalt Politiaffistenten som indviklet i Sagen, da han aldrig har hørt omtale, at saadant skulde have været Tilfældet.

Medens der nu vel efter de foreliggende Oplysninger maa gaas ud fra, at de af Tiltalte i hans fornævnte tvende Skrivelser imod Politimesteren og Politiaffistenten i Aarhus fremsatte Beskyldninger ere ganske ugrundede, findes der, navnlig ogsaa under Hensyn til, at det efter det Foreliggende ikke kan anses ganske udelukket, at Borges har udtalt sig til Tiltalte som af denne anført, ikke at være tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte, der ifølge sin Forklaring har anset de af ham paaberaabte Hjemmelsmænd for troværdige, har været sig sine Klagemaal Urigtighed bevidst, og idet der herefter ikke vil kunne blive Spørgsmaal om at henhøre det af ham udviste Forhold under nogen Bestemmelse i Straffelovens 22de Kapitel, vil han ikke under nærværende Sag kunne anses med Straf, og han vil følgelig være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Fredag den 19 April.

Nr. 8. Grosserer N. Juell (Bülow)

contra

Grosserer-, Societetets Komite og Københavns Bedømmelses og Voldgifts-Udvalg for Foderstofhandelen (Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om Grosserer-Societetets Komites Berettigelse til at opslaa Appellantens Navn paa Børsens saakaldte sorte Tavle.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1905: De Indstævnte, Etatsraad Frantz Th. Adolph

mand for Grosserer-Societetets Komite i København, og Grosserer O. B. Muus som Formand for Københavns Bedømmelses- og Voldgifts-udvalg for Foderstofhandelen, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer N. Juel, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsenlige kunne tiltrædes, og idet det iøvrigt for Højesteret Fremkomne ikke kan føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til de Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer N. Juel, til de Indstævnte, Grosserer-Societetets Komite og Københavns Bedømmelses- og Voldgifts-Udvalg for Foderstofhandelen, med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Børsen« lod Citanten, Grosserer N. Juel, den 13 December 1903 indrykke en af ham forfattet Artikel med Overskrift »Københavns Arbitrage«, i hvilken han bl. a. kritiserede flere af Københavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg for Foderstofhandelen i ham vedrørende Sager afsagte Kendelser. Under 22de samme Maaned blev derpaa af Grosserer-Societetets Komite i København i samme Dagblad indrykket følgende Meddelelse:

»Fra det overvejende Antal Medlemmer i Bedømmelses- og Voldgiftsudvalgene for Korn- og Foderstofhandelen har de nævnte Udvalgs Formand, Etatsraad Wm. Th. Malling, modtaget følgende Skrivelse:

»I Anledning af Hr. N. Juels i »Børsen« for den 13de da fremkomne Artikel med Overskrift »Københavns Arbitrage«, hvis Tendens var meget fornærmelig mod Medlemmerne af Udvalgene ønsker vi undertegnede fra den 1 Januar 1904 indtil videre ikke at bistaa med vort Arbejde som Arbitrer i nye Sager, der indgives af eller mod Hr. N. Juel«.

Da det herefter ikke vil være muligt eventuelt at danne en Bedømmelse eller Voldgift i saadanne Sager, hvori Hr. N. Juel er Part, bringes ovenstaaende Skrivelse herved til offentlig Kundskab.

Den 15 Januar 1904 blev der for bemeldte Udvalg af Handelsfirmaet Wilh. Colding & Co. indbragt en Sag mod Citanten angaaende en mellem nævnte Firma og ham den 22 Maj 1903 afsluttet Forretning om en Klidleverance, hvilken Forretning var afsluttet paa Vilkaar, at Udvalgets Kendelser vedrørende samme skulde være endelig forbindende for Parterne, og blev Genpart af Firmaets Indlæg i Sagen — i hvilket Indlæg Firmaet paastod Citanten tilpligtet at modtage og betale 2000 Centner Hvedeklid, som han havde nægtet at modtage under Anbringende af, at de ikke var af den tilsagte Kvalitet — samme Dag af Udvalget tilstillet Citanten med Anmodning om Svar paa Indlægget senest den 18 s. M.

Saadant Svar kom imidlertid ikke, men den 19 s. M. afsendte Citanten til Udvalget følgende Skrivelse:

»Indlagt tillader jeg mig at tilbagesende det under 15 ds. modtagne Indlæg fra Hr. Wilh. Colding & Co., idet jeg tillader mig høfligt at bemærke for det ærede Udvalg, at i Betragtning af, at den i »Børsen« for den 22 December f. A. indeholdte Meddelelse, som er offentlig publiceret uden Forbehold, udtrykkelig siger, at fra den 1 Januar 1904 vil Arbitragen ikke paakende Sager, hvori jeg er Part, saa formener jeg at maatte være belavet paa, at Sagen afvises, hvorfor jeg har undladt at svare paa Indlægget, idet jeg tillader mig at henvise Hr. Wilh. Colding & Co. til privat Arbitrage eller Sø- og Handelsretten.

Skulde de ærede Udvalg derimod være tilbøjelige til at tilbagekalde ovennævnte Meddelelse og fremtidig paakende mine Sager uden Forbehold, saa skal det være mig kært, fremdeles som hidtil, at underkaste mig og akceptere det ærede Udvalgs Kendelser, og skal jeg da straks have den Ære at besvare medfølgende Indlæg.

Med Højagtelse
N. Juel.«

Paa denne Skrivelse modtog Citanten fra Udvalget den 21 s. M. en Dagen forinden dateret, saalydende Skrivelse:

»Som Svar paa den Dem under 15de dennes tilstillede Genpart af et Indlæg fra D'Herrer Wilh. Colding & Co., her, angaaende et Parti Hvedeklid, har Udvalget modtaget Deres Skrivelse af 19de dennes, hvori De udtaler, at de i Betragtning af, at der i den i »Børsen« for den 22 December f. A. indeholdte Meddelelse udtrykkelig siges, at fra den 1 Januar 1904 vil Arbitragen ikke paakende Sager, hvori De er Part, saa De formener at maatte være belavet paa, at Sagen afvises, hvorfor De har undladt at svare paa Indlægget.

Udvalget skal dog gøre Dem opmærksom paa, at det i den i nævnte Meddelelse i »Børsen« citerede Skrivelse fra Udvalgenes Medlemmer hedder: »... ønske vi undertegnede fra den 1 Januar 1904 indtil videre ikke at bistaa i nye Sager, der indgives af eller mod Hr. N. Juel.«

Det fremgaar tydeligt heraf, at der kun er Tale om nye Sager, det vil sige Sager, hvorom Handel er afsluttet efter 1 Januar 1904,

hvorimod Sager, vedrørende Handeler, der ere afsluttede inden det nævnte Tidspunkt, allerede af Hensyn til Deres i Sagerne in teresserede Modparter, ville blive paakendte af Udvalget, naar de ere afsluttede paa Betingelse af Udvalgets Mellemkomst.

Som Følge heraf skal Udvalget ved hermed paany at fremsende Genparten af d'Herrer Wilh. Colding & Co.s Indlæg anmode om at faa tilsendt Deres Besvarelse af Indlægget senest den 22de dennes.

Efter Ordre:
F. S. Danielsen.◀

Da der ikke sidstnævnte Dag forelaa Svarindlæg fra Citanten og heller ikke nogen Anmodning om Udsættelse, optoges Sagen samme Dag, hvorpaa Kendelse afsagdes af Udvalget den 29 s. M., ved hvilken Kendelse den af Firmaet fremsatte Paastand toges til Følge.

Da Citanten nægtede at efterkomme Kendelsen, modtog han den 5 Marts 1904 fra Grosserer-Societetets Komite i København følgende den 4 s. M. daterede Skrivelse:

»Da Formanden for det herværende Arbitrage-Udvalg for Foderstofhandelen til Komiteen har indberettet, at Deres ærede Firma har nægtet at efterkomme det nævnte Udvalgs Kendelse i en Sag — ktr. d'Hrr. Wilh. Colding & Co. her — hvori De frivillig og forud havde forpligtet Dem til i Tilfælde af Uenighed at underkaste Dem en saadan Kendelse, saa meddeles det Dem herved, at Opslag desangaaende vil finde Sted paa den saakaldte »sorte Tavle« i Københavns Børsaal, saafremt De ikke inden 8 Dage fra Dato efterkommer Udvalgets Afgørelse.

P. K. V.
Frantz Th. Adolph.

Jul. Schovelin.◀

og da han stadig vægrede sig ved at efterkomme Kendelsen, lod Komiteen den 29de samme Maaned Opslag desangaaende finde Sted paa bemeldte Tavle.

I Reglementet for Opslag paa denne Tavle bestemmes bl. a., at naar Kontrahenter, som have underkastet sig Bedømmelse af Tvistigheder ved oftnævnte Udvalg, nægte at efterkomme sammes Kendelse i Sager, der efter de for Udvalgets Virksomhed gældende Regler ikke fra Udvalgene kunne indbringes for Domstolene, skal Udvalgets Formand uophødelig indberette Sagen til Grosserer-Societetets Komite, der efter Modtagelsen af Indberetningen tilskriver den Kontrahent, der ikke har villet efterkomme Udvalgets Kendelse, at Opslag desangaaende vil ske paa den saakaldte »sorte Tavle« i Børsaaalen, forsaavidt Vedkommende ikke forinden 8 Dage — for Udenbysboende 14 Dage — efterkommer Kendelsen, samt — som Følge af Opslaget — at saalænge Nogens Navn er opslaaet paa den »sorte Tavle«, maa intet af Udvalgene optage nogen Sag til Bedømmelse eller Voldgift, i hvilken den Paagældende er den ene af Parterne, og som vedrører en Forretning, der er afsluttet, efter at Opslaget er sket.

Under denne Sag paastaar nu Citanten de Indstævnte, **Etatsraad Frantz Th. Adolph** som Formand for **Grosserer-Societetets Komite** i

København, og Grosserer O. B. Muns som Formand for Københavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg for Foderstofhandelen, tilpligtede i deres fornævnte Egenskab solidarisk eller alternativt at betale 100000 Kr. eller et Beløb efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn med Rentor af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 Maj 1904 i Erstatning for Skade og Formuetab, som retsstridig skal være tilføjet ham ved, at hans Firma, efter hans Anbringende uretmæssigt, er opslaaet paa bemeldte Tavle, samt tilpligtede i deres anførte Egenskaber under en daglig af Retten fastsat Mulkt at nedtage bemeldte Opslag.

De Indstævnte procedere til Frifindelse.

Til Støtte for sin Paastand gør Citanten gældende, at efter Meddelelse af 22 December 1903 var Udvalget ikke berettiget til uden hans Samtykke at antage sig den her ommeldte, for Udvalget først den 15 Januar 1904 indbragte Sag, hvorfor dets Kendelse i samme er en Nullitet og Citantens Vægning ved at efterkomme den ikke kunde berettige Komiteen til Opslaget paa den »sorte Tavle«, hvor Opslaget har forvoldt ham det af ham ommeldte Formuetab af 100000 Kr. Citanten hævder fremdeles, at Kendelsen i alt Fald er retsstridig og uforbindende for ham af Hensyn til, at der ikke, saaledes som foreskrevet i § 12 i de af Komiteen vedtagne Regler for Udvalget, er givet ham en »passende Tidsfrist« til Tilsvar paa Firmaet Wilh. Colding & Co.s Indlæg.

Der maa gives Citanten Medhold i, at han efter Indholdet af Meddelelsen af 22 December 1903 maatte gaa ud fra, at Udvalget ikke vilde afgøre Sager, hvori han var Part, i alt Fald ikke vilde afgøre saadanne Sager, der først blev indgivne til dets Bedømmelse efter den 1 Januar 1904, og til saadanne Sager hørte, som foran omtalt, den her omhandlede af Firmaet Wilh. Colding & Co. mod Citanten indgivne Sag.

Ved den den 15 Januar 1904 skete Tilsendelse af nævnte Firmas Indlæg i Sagen og navnlig ved Udvalgets ovenfor anførte Skrivelse af 20 s. M. fik Citanten imidlertid Underretning om, at og hvorfor Udvalget, uanset Meddelelsen af 22 December 1903, vilde paakende denne Sag. Mod denne Paakendelse rejste Citanten ingen Indsigelse, ikke alene ikke inden den ham ved Skrivelsen af 20 Januar til Besvarelse af Indlægget givne Fristes Udløb, men end ikke inden Kendelsen i Sagen den 29 s. M. var afsagt, og det maa ogsaa efter Sagens Oplysninger antages, at Citanten, da han havde modtaget Meddelelsen af 20 Januar om, at Udvalget vilde afgøre Sagen, besluttede at underkaste sig dets Afgørelse af Tvisten, idet han henvendte sig til sin Sagfører om at besvare Indlægget, hvilken Besvarelse efter hans Fremstilling forelaa færdig samtidig med, at Kendelsen faldt.

Under disse Omstændigheder findes Citanten ikke at kunne hævde, at Kendelsen skulde være uforbindende for ham, fordi fornødent Samtykke fra ham til Sagens Afgørelse af Udvalget skulde mangle. Da dernæst Kendelsen heller ikke findes at kunne erklæres ugyldig i Forhold til Citanten af Hensyn til, at den Frist, der gaves ham til Besvarelse af det fremkomne Indlæg, skulde være for kort, maa Kendelsen anses forbindende for ham, og Grosserer-Societetets Komite har som Følge heraf, da Citanten nægtede at efterkomme Kendelsen, været berettiget

til overensstemmende med Bestemmelserne i det ovennævnte Reglement for Opslag paa den saakaldte sorte Tavle, at handle som fremstillet.

Allerede som Følge heraf findes de Indstævnte at maatte frifindes, uden at det bliver nødvendigt at gaa ind paa, hvad de iøvrigt have anført til deres Forsvar.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne have paastaet sig tillagte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 25 April.

Nr. 11. Aalborg Stiftsøvrighed (Jensen efter Ordre)

contra

Stamhuset Birkelse ved dettes Besidder, Hofjægermester **Erik Skeel**, (Nellemann),

betræffende Spørgsmaalet om en Kirketiendeejers Pligt til at bekoste Udvidelsen af en Kirke.

Nørresundby Købstads og Kjær Herreds ordinære Rets Dom af 5 August 1904: Indstævnte, Stamhuset Birkelse, ved dettes Besidder, Hofjægermester Erik Skeel, Skeelslund, bør for Tiltale af Citanterne, Aalborg Stiftsøvrighed, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Sagfører Knud Petersen af Aalborg i Salær hos det Offentlige 200 Kr.

Viborg Landsoverretts Dom af 29 Maj 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanterne, Aalborg Stiftsøvrighed, beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 100 Kr., der udredes af det det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 500 Kroner. Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aalborg Stiftsøvrighed, til Indstævnte, Besidderen af Stamhuset Birkelse, Hofjægermester Erik

Skeel, med 500 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen 400 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at det ved de i Aarene 1896—1899 foretagne aarlige Provstesyne over Vesterbrønderslev Kirke ved hver af de paagældende fire Synsforretninger var bleven tilført Synsprotokollen, at der for Synet havde været forelagt Erklæring fra Sognepræsten og Kirkesangeren om, at Kirken ikke var rummelig nok til at afgive bekvem Plads for Sognets Kirkegængere paa de almindelige Gudstjenestedage, blev Kirken ved det i sidstnævnte Aar afholdte Syn udsat til Udvidelse. Efter at dernæst Provstesyntet ved det i Aaret 1900 afholdte Syn overensstemmende med en af den kongelige Bygningsinspektør givne Anvisning — ifølge hvilken en Udvidelse af Kirken nærmest burde foretages som en kapelagtig Udbygning paa den nordre Side, hvorved der efter en af Bygningsinspektøren udarbejdet »Plan« vilde indvindes ca. 70 Pladser paa Gulvet og omtrent et lignende Antal Pladser paa et eventuelt Pulpitur, hvorhos en yderligere fra Bygningsinspektøren indhentet Erklæring gik ud paa, at Bekostningen ved en saadan Tilbygning vilde andrage 8 à 9000 Kr. foruden Arkitekthonorar — nærmere havde formuleret sit Krav om Kirkens Udvidelse derhen, at denne skulde foregaa ved en Tilbygning mod Nord fra den østre Hvælving i Højkirken, blev Sagen, da Besidderen af den nævnte Kirkes Tiende havde vægret sig ved at efterkomme Synets Udsættelse om Kirkens Udvidelse, forelagt Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, som derefter i Skrivelse af 7 Februar 1902 til Biskoppen over Aalborg Stift i Henhold til Kirkesynsloven af 19 Februar 1861 § 4 paabød den af Provstesyntet forlangte Udvidelse af Vesterbrønderslev Kirke med Tilføjende, at saafremt Besidderen af nævnte Kirkes Tiende herefter skulde fastholde sin Vægning og ikke rette sig efter det saaledes givne Paalæg, vilde Sagen, overensstemmende med nysnævnte Lovbestemmelse være at foranledige afgjort ved Domstolene.

I Henhold hertil har derefter Citanterne, Aalborg Stiftsøvrighed som Kirkens Forsvar, da Indstævnte, Besidderen af Stamhuset Birkelse, Hofjægermester Erik Skeel til Skeelslund, som Ejer af Vester Brønderslev Sogns Kirketiende, frømdedes har vægret sig ved at efterkomme det givne Paabud om Kirkens Udvidelse, under nærværende Sag i første Instans paastaet det af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet givne Paabud om bemeldte Kirkes Udvidelse stadfæstet og Indstævnte tilpligtet at udvide titnævnte Kirke efter Kirkesynets nærmere Bestemmelse, saaledes at der ved Udvidelsen tilvejebringes mindst 140 nye Siddepladser. Ved Underrettsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citanternes Tiltale, og Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i første Instans nedlagte Paastande. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det er in confesso under Sagen, at Indstævntes Adkomst til Vesterbrønderslev Sogns Kirketiende kan føres tilbage til et af Kong Christian den Femte til Geheimeraad, Stiftsbefalingsmand over Aalborg Stift og Amtmand over Aalborghus Amt Steen Hondorph den 9 November 1686 udstedt Skøde, hvorved til bemeldte Hondorph og dennes Arvinger som Vederlag for »resterende Rentemester Løn og Besoldning« overdroges »til evindeligt Arf og Ejendom« forskellige nærmere angivne »Jura patronatus Kierke Tiender med tilliggende Kierkeschyld«, deriblandt »Jus patronatus til Wester Brønderslev Sogen, Kierkens Tiende, tolf Td. Rug, tolf Td. Biug, tou Td. Havre«, hvorhos det i Skødet paalægges Køberen og hans Arvinger »Kierkerne af derres Tiender og Indkomst forsvarligen ved Magt og Ligge at holde, saa som de vil ansvarre«.

Foruden at gøre gældende, at det ikke kan anses paa behørig Maade godtgjort, at Betingelserne for, at Vesterbrønderslev Kirke kan fordres udvidet, ere tilstede, og at den af Citanterne nedlagte Paastand er for ubestemt til, at der paa Grundlag af samme kan gives Dom, har Indstævnte navnlig mod Søgsmålet indvendt, at der overhovedet ikke paahviler ham som Ejer af den paagældende Kirketiende nogen Forpligtelse til at bekoste Udvidelsen af Sognets Kirke.

I denne sidste Paastand findes der nu ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold. Ligesom der nemlig ikke af de oven citerede Udtryk i det oprindelige Skøde »ved Magt og Ligge at holde« kan udledes nogen Forpligtelse for Tiende-ejeren, der gaar videre end en forsvarlig Vedligeholdelse af Kirken, hvortil en Udvidelse af denne ved Tilbygning ikke kan henføres, saaledes findes der ikke i Lovgivningen nogen Hjemmel til at paalægge Tiende-ejeren en saadan videregaaende Forpligtelse, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at der ikke fra den Kirketiende-ejeren paahvilende Forpligtelse til eventuelt at bekoste Kirkegaardens Udvidelse, jfr. Frdn. 23 April 1845 § 1 og Lov om Afløsning af Tienden af 15 Maj 1903 § 23, kan sluttes til en lignende Forpligtelse for ham med Hensyn til Udvidelse af selve Kirkebygningen.

Som Følge heraf bliver det uforment at komme nærmere ind paa, hvad Indstævnte, som meldt, iøvrigt har anført til Støtte for sin Paastand, hvorimod det maa billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, hvorhos der er tillagt den for Citanterne beskikkede Sagfører for Underretten i Salær 200 Kr. hos det Offentlige, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanterne beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 100 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 171.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Jens Peter Larsen, kaldet Adam (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Sakskøbing Købstads Ekstrarets Dom af 24 December 1906: Arrestanten Jens Peter Larsen, kaldet Adam, bør straffes med 2 Aars Forbedringshusarbejde og betale alle af hans Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Sagfører Larsen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Januar 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne E. Nyholm og Cortsen, betaler Arrestanten Jens Peter Larsen, kaldet Adam, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt sin Tilstaaelse om at have forøvet det i Dommen nævnte Tyveri af et Par Benklæder; men efter de iøvrigt foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, findes der ikke at kunne tages Hensyn til denne Tilbagekaldelse, hvis Rigtighed er ganske ubestyrket. Herefter og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Larsen, kaldet Adam, til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Saksjøbing Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Larsen, kaldet Adam, for Tyveri og bedrægeligt Forhold.

Arrestanten, der er født den 20 September 1858, har tidligere været straffet mange Gange, deriblandt for Tyveri, senest ved Højesterets Dom af 6 April 1900 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, jfr. samme Lovs § 64, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og for Betleri og Løsgængeri senest ved Musse Herreds Politirets Dom af 23 November 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen, § 8, 2det Stk., med Tvangsarbejde i 6 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 19 September f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 4 og 5 har frastjaalet Toldassistent, Løjtnant von Rosen i Saksjøbing et Par gamle graa Benklæder, der ere ansatte til en Værdi af 5 Kr., og som hang udenpaa et Klædeskab paa 1ste Sal i Bestjaalnes Soveværelse, hvortil der var uhindret Adgang.

Arrestanten er dernæst sigtet for at have gjort sig skyldig i Indbrudstyveri, idet Fattiglem Niels Nielsen, boende i Fjælde Fattighus, for vedkommende Sognefoged har anmeldt, at Arrestanten, der den 29 September f. A. havde indlogeret sig hos ham, den 2 Oktober s. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 6 var brudt ind i hans Værelse paa Fattighuset, der var lukket med en Hængelaas, ved at frabryde Laasen, og at Arrestanten af en derstaaende, uafaaet Kiste havde stjaalet en Nielsen tilhørende Femkroneseddel og Skjorte.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have begaaet nævnte Indbrudstyveri, hvorimod han har erkendt, at han af Niels Nielsen har laant en Skjorte, der er ansat til en Værdi af 1 Kr. 50 Øre, og at han, da han den 2 Oktober forrige Aar forlod Fattighuset, medtog Skjorten uden at have til Hensigt at tilbagelevere samme, og denne Arrestantens Forklaring vil, da der ikke er tilvejebragt Bevis for, at han har begaaet Indbrudstyveriet, være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

For det anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter samme Lovs § 253 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens §§ 232, 1ste Stk., og 253, jfr. § 251, sammenholdt med samme Lovs § 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, — — — vil saaledes med den angivne Modifikation med Hensyn til Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 186.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Thorvald Emanuel Petersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Februar 1907: Arrestanten Thorvald Emanuel Petersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thorvald Emanuel Petersen til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Thorvald Emanuel Petersen, der tiltales for Tyveri, er født den 11 Juni 1881 og er foruden at være straffet 6 Gange forinden sit 18de Aar for Tyveri senest anset: ved Højesterets Dom af 30 Oktober 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. En mod Arrestanten i Sommeren 1906 indledet Undersøgelse for Meddelagtighed i Tyveri blev sluttet af Mangel paa Bevis.

Under nærværende Sag er Arrestanten sigtet for ved Lommetyveri at have frastjaalet Kolonialhandler Sophus Fini Christian Christensen en til 2 Kr. vurderet Portemonnæ med Indhold ca. 13 Kr., og Groserer Erik Ritzau en til 50 Øre vurderet Portemonnæ med Indhold ca. 3 Kr. og nogle tilsammen til 6 Kr. 20 Øre vurderede Lotterisedler.

Fornævnte Kolonialhandler Christensen har forklaret Følgende:

I den Trængsel, som den 9 Oktober f. A. om Aftenen ved 11-Tiden foranledigedes ved, at Forfatteren Holger Drachmann kom kørende fra en Festforestilling i det kgl. Teater over Kongens Nytorv til Hotel d'Angleterre, mærkede Vidnet, at der var en fremmed Haand i den højre Baglomme af hans Benklæder, og at hans fornævnte Portemonnæ, som beroede i denne Lomme, blev stjaalen.

Idet Vidnet nu straks drejede Hovedet, saa han, at Haanden, som havde været i hans Lomme, kom fra et graat Frakkeærme, og da han fik drejet sig om, saa han, at Arrestanten stod bagved ham iført en Frakke, der ganske svarede til det Frakkeærme, han havde set. Vidnet

som herefter var ganske paa det Rene med, at det var Arrestanten, der havde stjaalet hans Portemonnæ, undersøgte derefter med Arrestantens Tilladelse dennies Lommer, men fandt ikke i disse sin Portemonnæ. Derimod fandt han i en af Arrestantens Lommer en Portemonnæ af usædvanlig Façon.

Uden at Vidnet havde søgt efter sin Portemonnæ paa Jorden, pegede Arrestanten imidlertid derefter ned paa Stenbroen, idet han udtalte: »Hvad er det, der ligger der?« og det viste sig nu, at Vidnets Portemonnæ, hvis fornævnte Indhold var urørt, laa nede paa Stenbroen bagved og tilvenstre for Vidnet og udfor Arrestanten. Vidnet havde paa dette Tidspunkt ikke flyttet sig, siden han havde mærket den fremmede Haand i sin Lomme.

Straks efter kom Grosserer Ritzau tilstede, og da han, der lige havde opdaget, at han havde mistet sin Portemonnæ, hørte, at Vidnet sigtede Arrestanten for Lommetyveri, og at Vidnet i Arrestantens Lomme havde fundet en Portemonnæ, der kunde ligne hans, bad han Vidnet om at passe paa Arrestanten, medens han tilkaldte Politi.

Arrestanten, som derefter blev anholdt, bad forinden Politiets Tilstedekomst Vidnet om Tilladelse til at gaa sin Vej og blive fri for Anholdelse.

Fornævnte Grosserer Ritzau har forklaret, at han den her omhandlede Aften ved et Skænderi mellem Arrestanten og Kolonialhandler Christensen, der sigtede Arrestanten for Lommetyveri, blev opmærksom paa, at hans foran omtalte Portemonnæ med det ligeledes ovenfor angivne Indhold var frastjaalet ham, og at han, da han erfarede, at Christensen i Arrestantens Lomme havde fundet en Portemonnæ, der svarede til Vidnets, foranledigede Arrestanten anholdt.

Dette Vidne har i en under Sagen tilstedekomnen Portemonnæ, som den paafølgende Morgen blev funden i Citygade, og i nogle Lotterisedler, som beroede i den fundne Portemonnæ, genkendt den Vidnet frastjaalne Portemonnæ og nogle af de Vidnet frastjaalne Lotterisedler.

Kolonialhandler Christensen har forklaret, at den fundne Portemonnæ er af ganske samme Façon og med samme Laas som den, han fandt i Arrestantens Lomme.

Kioskbud Hans Niels Constantin Hansen har forklaret, at han ved den her omhandlede Lejlighed hørte, at Kolonialhandler Christensen sigtede Arrestanten, med hvem han stod og talte, for Tyveri af hans Portemonnæ, at han derefter hørte, at der faldt en Genstand ned paa Stenbroen i umiddelbar Nærhed af Arrestanten, og at Arrestanten, idet han pludselig vendte sig halvt omkring og pegede ned paa Stenbroen, omtrent samtidig udtalte: »Der ligger noget der«, hvorefter det viste sig, at det var Christensens Portemonnæ, som laa dernede.

Vidnet har tilføjet, at han efter Maaden, hvorpaa Arrestanten gjorde opmærksom paa, at Portemonnæen laa paa Stenbroen, ikke var

Færdig fra Trykkeriet den 8 Maj 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 9.

Mandag den 29 April.

i Tvivl om, at Arrestanten har vidst, at Portemonnæen laa, hvor den blev funden.

Videre har dette Vidne forklaret, at Grosserer Ritzau, medens Arrestanten og Christensen skændtes i Anledning af Sigtelsen mod Arrestanten for Tyveri, følte ned til sin Baglomme og derefter fremkom med et Udbrud om, at hans Portemonnæ var borte, samt at Vidnet derpaa henledte Ritzaus Opmærksomhed paa Arrestanten.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i de ham paasigtede Tyverier. Han har nægtet, at Kolonialhandler Christensen som af denne forklaret har fundet Arrestanten i Besiddelse af en Portemonnæ. Han har forklaret, at han, for at hans Uskyldighed straks kunde blive konstateret, gav Christensen Lov til at undersøge hans Lommer.

Videre har han forklaret, at Christensen, medens han og Arrestanten skændtes om det Arrestanten paasigtede Tyveri, flyttede sig nogle Skridt, at Arrestanten, medens saavel han som Christensen ledte efter Portemonnæen, paa Jorden fik Øje paa og henledte Christensens Opmærksomhed paa en Portemonnæ, som Christensen tog op, idet han sagde, at det var hans, at Ritzau derefter kom tilstede, og da Christensen sagde, at Arrestanten var i Besiddelse af en Portemonnæ, fik Lov til at undersøge Arrestantens Lommer uden at finde nogen saadan, og at Arrestantens Lommer ligeledes uden Resultat blev undersøgt af den tilstedekomne Betjent.

Arrestanten har nægtet, at han har bedt om at blive fritaget for Anholdelse, derimod har han forklaret, at han, da ogsaa Ritzau beskyldte ham for Tyveri og gik efter Politi, blev ked af det og saa ulykkelig ud.

Endnu kan bemærkes, at Arrestanten efter flere af de under Sagen førte Vidners Forklaring antages ved den her omhandlede Lejlighed at have været i Ledtog med en Person, der, da Arrestanten blev sigtet for Tyveri, stillede sig paa Arrestantens Parti, og som forsvandt, da Politiet kom tilstede.

Da Kolonialhandler Christensen og Kioskbud Hansen have beëdiget deres Forklaringer, og da Arrestanten, hvis Fortid kendetegner ham som professionel Lommetyv og i det Hele i meget høj Grad taler imod ham, tidligere er dømt for talrige Tyverier begaaede under lignende Omstændigheder som de her i Sagen omhandlede, findes der, naar tilmed henses til, at Arrestanten ikke har kunnet godtgøre noget lovligt Erhverv, efter det Foranførte at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis

for, at Arrestanten ved Lommetyveri har stjaalet Kolonialhandler Christensens fornævnte Portemonnæ med Indhold.

Derimod findes der uanset, at ogsaa Grosserer Ritzau har beediget sine Forklaringer, ikke mod Arrestantens Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, som tilmeld ikke ved Transporten til Stationen blev ført gennem Citygade, for Tyveri af den Ritzau frakomne Portemonnæ med Indhold.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Tirsdag den 30 April.

Nr. 198.

Advokat Hindenburg

contra

Hugo Robert Albert Frantz Otto Max Schmidt
(Def. Winther),

der tiltales for Falsk og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1907: Arrestanterne Arthur Schmidt og Hugo Robert Albert Frantz Otto Max Schmidt bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Arthur Schmidt i 2 Aar og Arrestanten Robert Schmidt i 1 Aar samt efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Aktionens Omkostninger, der under Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Christensen og Busch, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Arthur Schmidt, dog saaledes at Arrestanten Robert Schmidt in solidum med ham heraf udreder $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hugo Robert Albert Frantz Otto Max Schmidts Vedkommende anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Arthur Schmidt og Hugo Robert Albert Frantz

Otto Max Schmidt, Førstnævnte for Falsk og Tyveri og Sidstnævnte for Falsk og Hæleri.

Arrestanterne, hvis opgivne Alder af henholdsvis 21 og 26 Aar er skønnet stemmende med deres Udseende, ere ikke fundne forhen straffede her i Landet . . .

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Arthur Schmidt, der var ansat som Bogholder hos Grosserer i Herrekonfektion Frederik Petersen, har efter sin Forklaring efter Aftale med en under denne Sag ikke tiltalt Person og efter dennes Anvisning, den 11 September f. A. udfyldt en af Principalens Checkbog udtaget Check med Centralbanken for Handel og Industri, saaledes at denne Check, der forsynedes med den angivne Dato, kom til at lyde paa Udbetaling ved nævnte Bank til H. P. Jensen i Nykøbing af 800 Kr., der vilde være at afskrive paa Grosserer Petersens Konto. Aftalen mellem Arrestanten og den ikke tiltalte Person gik efter Arrestantens Forklaring derhos ud paa, at de ved falskelig at forsyne Check'en med Principalens og den nævnte Jensens Navnepaatægning og derefter hæve Check'ens Paalydende vilde skaffe sig Penge. Efter at Check'en derpaa falskelig var forsynet med Underskriften Fr. Petersen, antagelig af den ikke tiltalte Person, der herved altsaa sigtede til fornævnte Grosserer Frederik Petersen, blev den af Arrestanten Arthur Schmidt overgivet til Arrestanten Robert Schmidt, der er førstnævnte Arrestants Halvbroder, hvorhos den oprindelige Aftale med Robert Schmidt gik ud paa, at sidstnævnte Arrestant skulde forsøge at hæve Check'en og ved Modtagelsen af Pengene falskelig kvittere samme ved paa Bagsiden at forsyne den med den som Assignatar anførte H. P. Jensens Navn, idet begge Arrestanter ville være gaaede ud fra, at en af Grosserer Petersens Kunder, der var bosat som anført, bar dette Navn, hvilket imidlertid efter Sagens Oplysninger maa antages ikke at være Tilfældet.

Aftalen blev imidlertid forandret, hvorefter — efter Arrestanternes Forklaring — den ikke tiltalte Person i Vekselbanken ved Hovedbanegaarden hævede Check'ens Paalydende, efter falskelig at have endoseret den in blanco med Navnet H. P. Jensen, idet den Person, der udbetalte Beløbet, ikke fattede Mistanke med Hensyn til de paaførte Navnes Ægthed. Den ikke tiltalte Person overgav derpaa de modtagne 800 Kr. til Arrestanten Robert Schmidt, der havde ventet udenfor, men har efter denne Arrestants Anbringende senere modtaget 600 Kroner af Beløbet, medens Arrestanterne har fordelt de øvrige Penge mellem sig.

Arrestanten Arthur Schmidt har, som det maa antages, den 12te s. M. om Formiddagen fra sin fornævnte Principals Lager, hvortil han havde uhindret Adgang, stjaalet nogle til ialt 48 Kr. vurderede Klædningsstykker, hvilke Arrestanten Robert Schmidt paa selve Lageret, hvor han efter Aftale med Medarrestanten havde indfundet sig, modtog, uagtet han var paa det Rene med, at Medarrestanten var uberettiget til at udlevere ham disse Klædningsstykker, og at det ikke var hans Hensigt senere at betale samme.

Arrestanten Robert Schmidts Forhold i saa Henseende findes at

Arrestanten er født den 17 Marts 1866 og anset bl. a.: ved Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 11 Juli 1890 efter Straffelovens §§ 101, jfr. § 98, og § 100, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Løve Herreds Ekstrarets Dom af 17 Oktober 1891 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 13 Februar 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og 277, 1ste Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Marts 1900 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 17 Januar 1902 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved Højesterets Dom af 19 Januar 1905 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

I. Med Hensyn til den 1ste Del af Tiltalen er der ved Arrestantens Tilstaaelse, der er overensstemmende med det iøvrigt under Sagen Oplyste, godtgjort Følgende:

Da Arrestanten den 26 September f. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 fra Slagelse vilde tage med Toget og i den Anledning uberegtiget passerede over Skinnerne ved Stationen, gjorde Trafikassistent C. O. Clausen, der da fungerede som Stationsbestyrer og var iført Uniform med rødt Baand om Uniformskasketten, ham opmærksom paa det Ulovlige heri og affordrede ham 2 Kr. i Mulkt, men Arrestanten nægtede at erlægge Mulkten eller at opgive sit Navn, idet han derhos fremkom med en uhøvisk Ytring, der tilkendegav, at han ikke tog Hensyn til Clausens Forlangende.

Arrestanten gik derefter ind i Rejsegodsekspeditionen, og da han der ikke kunde faa noget af ham sammesteds tidligere anbragt Rejsetøj udleveret, idet Clausen havde ladet det bringe ind paa Ekspeditionskontoret og ikke vilde lade det udlevere, før Arrestanten havde betalt Mulkten, blev Arrestanten vred og svingede overfor Clausen paa en truende Maade, uden at det dog efter hans Forklaring var hans Mening at slaa Clausen, sin tykke Egetræsstock over Hovedet, hvorved han tabte Stokken, samt tog fat foran i Clausens Uniformsfrakke og ruskede ham, idet han ytrede: »Hvad er der saa ivejen med Dig, lad mig faa mit Tøj!« Da Clausen senere befandt sig ude paa Perronen for at ekspedere et Tog, greb Arrestanten, hvem Clausen i Mellemtiden paany havde nægtet Tøjets Udlevering, atter fat i Clausen, som tilkaldte nogle af Personalet, hvorefter Arrestanten slap sit Tag.

Arrestanten var ved den paagældende Lejlighed vel noget beruset, men uden at mangle Bevidsthed om, hvad han gjorde.

For det ommeldte Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 98 og 101.

II. Med Hensyn til Sigtelsen for Tyveri blev der af Herreekviperingshandler V. Petersen i Slagelse den 26 September f. A. anmeldt til Politiet sammesteds, at han forment sig frastjaalen ved 7-Tiden samme Aften et Sæt nærmere beskrevet Jakketøj, hvis Indkøbspris han

har opgivet til 20 Kr. 75 Øre, medens Salgsprisen var ca. 26 Kr., hvilket Tøj, der var leveret ham fra »Dansk Beklædningskompagni« i København, som Skilt hang udenfor hans Butik og der Kl. ca. 6¹/₂ samme Aften var bleven observeret af ham, medens det kort efter var forsvundet fra sin Plads. I en Arrestanten tilhørende Vadsæk, der af ham, som nævnt, var anbragt paa Jernbanestationen i Slagelse, fandtes ved hans Anholdelse bl. a. en Klædning, om hvilken V. Petersen edelig har forklaret, at han er fast overtødet om, at den er identisk med den ham frakomne, idet den ved Sammenligning i Retten med en anden af de ham fra »Dansk Beklædningskompagni« leverede Klædninger fandtes ganske svarende til denne; han havde ialt ved Faktura af 30 August s. A. faaet leveret 3 saadanne Klædninger, af hvilke han er sikker paa ingen at have solgt, medens han nu kun har 2 tilbage.

V. Petersens Hustru, Anna, f. Soelberg, har forklaret, at hun er saa sikker paa, at det hos Arrestanten forefundne Jakkensæt er identisk med det for hendes Mand bortkomne, at hun vilde kunne bekræfte med Ed, at det er deres Ejendom og frakommet dem mod deres Vidende og Villie. Efter at hun i saa Henseende under et paa Overrettens Foranstaltning afholdt Reassumptionsforhør nærmere har forklaret, at hun med Bestemthed ved, at hun og hendes Mand skulde have 3 Klædninger af samme Slags og Størrelse som den i Arrestantens Besiddelse forefundne, at der den Aften, da hendes Mand anmeldte Tyveriet paa Politistationen, kun fandtes to saadanne Klædninger, uden at der var solgt nogen af Klædningerne, samt at den hos Arrestanten forefundne og hende foreviste Klædning var aldeles nøjagtig lig de 2 andre i Forretningen tilbageværende, hvorfor bemeldte Klædning efter hendes bedste Overbevisning er den, som ved den paagældende Lejlighed er frakommet dem mod deres Vidende og Villie, har hun edelig bekræftet Rigtigheden af de af hende afgivne Forklaringer.

Efter en af Rettens Vidner foretagen Undersøgelse fandtes det paagældende Jakkensæt nøjagtigt lignende det fornævnte hos V. Petersen forefundne og at bære Spor af at have været forsynet med fastsyede Mærker paa samme Maade som dette.

Direktøren for fornævnte Beklædningskompagni Poul Pagh har edelig forklaret, at det hos Arrestanten forefundne Jakkensæt er fabrikeret hos det af ham ledede Beklædningskompagni, samt at V. Petersen har faaet 3 Klædning af samme Mønster og Størrelse.

Arrestanten har med Hensyn til det paagældende Jakkensæt, der, ogsaa efter hans egen Erkendelse, slet ikke passer ham, nægtet at have stjaalet det, idet han har forklaret, at han mener i Ringsted, hvorfra han den paagældende Dag var kommen til Slagelse, hos en Marskandiser eller lignende Handlende — uden nærmere at kunne forklare hvor — i beruset Tilstand at have købt det for 32 Kr.

Ved Politiets Undersøgelse i Ringsted under Arrestantens Ledsagelse har denne erklæret sig ude af Stand til at oplyse Stedet eller dog Kvarteret, hvor han vil have købt Klædningen, og samtlige de Handlende i Ringsted, som føre Forretning med færdigsyede Klæder, have til en inden Retten af vedkommende Politifunktionær rathaberet Politirapport bestemt erklæret, at Klædningen ikke var købt hos dem, og at de ikke føre Tøj af det paagældende Fabrikat eller Type i deres Forretninger.

Den ovennævnte Direktør Pagh har derhos edelig forklaret, at det paagældende Jakkensæt ikke er solgt til nogen Forretning i Ringsted, idet hans Firma, der har Eneforhandling af det til Klædningen anvendte Stof fra et Firma i Hamborg, overhovedet ikke har solgt Klædninger af samme Mønster til Ringsted.

Forsaavidt Arrestanten derefter i Slutningen af Forhøret har antydet, at han mulig ogsaa kan have købt Klædningen andetsteds, og i saa Henseende har forklaret, at han paa Vejen fra Ringsted til Slagelse har været i Sorø, har »Dansk Beklædningskompagni« oplyst, at det ikke til Nogen i sidstnævnte Købstad har solgt Jakkensæt som det paagældende. Og forsaavidt Arrestanten endelig har antydet, at han jo ogsaa kunde have købt Klædningen i København, hvor han efter sin Forklaring var et Par Timer Dagen før, han tog fra Ringsted, men uden at have sin Vadsæk med, maa der efter alt Foreliggende gaas ud fra, at han er ganske ude af Stand til at støtte denne Udtalelse med nogen vejledende Oplysning, hvorved yderligere bemærkes, at Arrestanten under Reassumptionsforhøret lejlighedsvis har udtalt, at han rent ud maa sige, at han ikke ved, hvor han har købt Klædningen.

Efter det saaledes Foreliggende findes det ikke at kunne betvivles, at Arrestanten — der tidligere har gjort sig skyldig i Tyveri under Forhold, der ganske ligne det foreliggende, og hvis Fortid i det Hele taler imod ham — har gjort sig skyldig i Tyveri med Hensyn til det her omhandlede Jakkensæt, og han vil som Følge heraf for dette Forhold — som ligeledes ved den indankede Dom antaget — nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri.

Den Straf, som Arrestanten for de af ham, som nævnt under I og II, udviste Forhold har forskyldt, findes passende at kunne ansættes til Tugthusarbejde i 2 Aar, og Underrettsdommen, efter hvilken han er anset med samme Straf — — — vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 1. Købmændene N. H. Nissen og Alfred Nielsen (Bülow)

contra

Aktieselskabet C. A. Qvade, Rasmussen & Faber og forhenværende Forpagter Hans Nissens Konkursbo (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Fortrinsret til Provenuet af en frivillig Auktion over nogle til dem underpantsatte Løsoregenstande.

Hillerød Købstads Skifterets Kendelse af 28 September 1903: Den fremsatte Protest mod, at Anmelderne, Købmand N. H. Nissen og Købmand Alfred Nielsen, begge af Rudkøbing, fyldestgøres som Panthavere af det for det ved de anmeldte Pantefordringer pantsatte Løsores Realisation ved Auktionerne den 16 og 19 December 1901 fremkomne Provenu, saavidt tilstrække kan, kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 September 1905: De ovennævnte af Appelindstævnte, Købmand N. H. Nissen af Rudkøbing, i Forpagter Hans Nissens Konkursbo anmeldte Fordringer og den ovennævnte af Appelindstævnte, Købmand Alfred Nielsen, ligeledes af Rudkøbing, i samme Bo anmeldte Fordring bør kun anerkendes som simple personlige Krav i bemeldte Bo. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, udarbejdede den Sagfører, der var antagen som Inkassator ved de under Sagen omhandlede Auktioner, efter disses Afholdelse en Opgørelse, ifølge hvilken der af de pantsatte Genstandes Auktionssum tilkom Appellanterne som 1ste Prioritetshavere 11476 Kroner og det indstævnte Aktieselskab som sekundær Prioritetshaver 4179 Kroner 35 Øre, og dette sidste Beløb har han derefter udbetalt til den administrerende Driftsleder af Selskabets Afdeling i Saksøbing, Købmand Fritz Rasmussen, der, efter hvad der er uomtvistet, modtog Beløbet uden Forbehold. Herefter samt efter alt, hvad der iøvrigt foreligger, maa det antages, at det ved de Forhandlinger mellem Skyldneren og Panthaverne, i Henhold til hvilke Forauktioneringen fandt Sted, og i hvilke den nævnte Sagfører deltog, er blevet aftalt eller forudsat som selvfølgeligt, at Auktionskøbesummen for de pantsatte Genstande skulde anvendes til Dækning af Panthavernes Krav. Der kan derhos ikke gives det indstævnte Selskab Medhold i, at det til Anerkendelse af Appellanternes Fordring om forlods Dækning for deres anmeldte Krav af de ovennævnte til Boet indbetalte 11476 Kroner maatte udkræves, at der var givet dem særskilt Panteret i Auktionssummen, og det er ligeledes uden Føje, naar Selskabet under Paaberaabelse af Forordning 28 Juli 1841 § 1 har gjort gældende, at Appellanternes Ret til Fyldestgørelse af Auktionssummen skulde være fortabt derved, at deres Panteobligationer ikke, efterat Skyldneren efter Auktionernes Afholdelse skal have taget fast Ophold i Hillerød — hvad Appellanterne iøvrigt have bestridt — ere blevne tinglæste ved denne Jurisdiktion. Da der endelig efter det Foreliggende ikke kan tages Hensyn til en af Selskabet fremsat almindelig Benægtelse af, at de paagældende bortsolgte Genstande alle vare pantsatte, vil Appellanternes Paastand om forlods Dækning for deres Fordringer af de nævnte 11476 Kroner med de deraf indvundne Renter være at tage til Følge.

Skifterettens Kendelse, der har samme Resultat, vil derfor være at stadfæste, hvorved bemærkes, at der allerede paa Grund af Sagens processuelle Stilling for Højesteret ikke bliver Spørgsmaal om at forandre Kendelsen med Hensyn til en Udtalelse i samme om, at Appellanterne, om fornødent, maa staa tilbage for saadanne Krav, som efter Loven gaa forud for Panthavere i Løsøre.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret findes det indstævnte Selskab at maatte betale Appellanterne med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Skifterettens Kendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret betaler Indstævnte, Aktieselskabet C. A. Qvade, Rasmussen & Faber, til Appellanterne, Købmændene N. H. Nissen og Alfred Nielsen, med 500 Kroner. Saa betaler og nævnte Indstævnte til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved tvende Panteobligationer, hver store 5000 Kr., udstedte henholdsvis den 17 August 1898 og den 29 September 1899 og tinglæste henholdsvis den 18 August 1898 og den 5 Oktober 1899, til Appelindstævnte Købmand N. H. Nissen af Rudkøbing, og ved Panteobligation af 12 Februar 1901, tinglæst 14 s. M., til Samme og Appelindstævnte Købmand Alfred Nielsen af Rudkøbing, stor 5000 Kr., med Halvdelen til hver, gav Skyldneren, daværende Forpagter Hans Nissen af Stenstrup paa Lolland, de fornævnte Fordringshavere en Række nærmere specificerede Løsøregerstande — Kreaturer, Redskaber og Møbler — til Underpant. I en Del af de samme Genstande gav Forpagter Nissen senere Appellanterne, Aktieselskabet C. A. Qvade, Rasmussen og Faber af Saksøbing og Købmand Fritz Rasmussen i Saksøbing, sekundært Underpant. Skyldnerens pekuniære Stilling blev efterhaanden meget slet, og efterat han i December 1901 havde meddelt Panthaverne Underretning herom, førte Appelindstævnte Nissen, der er Skyldnerens Fader, Forhandlinger dels med Sønnen, dels med nævnte Købmand Rasmussen paa dennes egne og Appellanternes Vegne for at undgaa, at Sønnens Bo blev taget under Konkursbehandling. Det er uomtvistet, at der under disse Forhandlinger blev givet Forpagter Nissen Tilladelse fra samtlige Panthavere til at lade de pantsatte Genstande sælge ved frivillig Auktion sammen med det ham iøvrigt tilhørende, ikke-pantsatte Løsøre. Efter de Appelindstævntes Fremstilling skulde Underpanthaverne ifølge Aftaler, som efter deres Anbringende var truffe mellem Underpanthaverne indbyrdes og med Forpagter Nissen, fyldestgøres i Henhold til deres Pantefordringer af Provenuet af de pantsatte Ejendele, medens Forpagter Nissen iøvrigt skulde søge at opnaa Akkord med de øvrige Kreditorer ved at tilbyde dem 50 pCt. af deres Fordrings Beløb.

Den 16 og den 19 December 1901 afholdtes Auktionerne, og efterat den antagne Inkassator havde tilstillet de Appelindstævnte en Opgørelse, hvorefter der tilkom dem som Provenu af realiserede Effekter 11476 Kr., indbetalte Inkassator Appellanterne og Købmand Rasmussen det dem efter Opgørelsen tilkommende Beløb 4179 Kr. 35 Øre. De ovennævnte Akkordforhandlinger førte imidlertid ikke til noget Resultat, og inden det nævnte Beløb 11476 Kr. var blevet indbetalt til de Appelindstævnte, blev Forpagter Nissens Bo den 11

efter Begæring af en Kreditor tagen under Konkursbehandling ved Hillerød Købstads Skifteret, da Skyldneren — efter sit Opgivende — midlertidig havde taget Bopæl i denne Jurisdiktion, og det nævnte Beløb 11476 Kr. blev af Inkassator indbetalt til Boet. Under 18 April s. A. anmeldte de Appelindstævnte i Boet deres fornævnte Fordringer med paaløbne Renter, Appelindstævnte Nissen 1) ifølge Panteobligationen af 17 August 1898 5170 Kr. 56 Øre, 2) ifølge Panteobligationen af 29 September 1899 5170 Kr. 56 Øre og 3) ifølge Panteobligationen af 12 Februar 1901 2585 Kr. 28 Øre, og Appelindstævnte Nielsen ifølge sidstnævnte Panteobligation 2585 Kr. 28 Øre, idet Appelindstævnte Nissen paastod forlods Dækning for de under 1 og 2 anførte Beløb af det ved de nævnte Panteobligationer pantsatte Løsøre eller nu dettes Provenu, medens begge de Appelindstævnte paastod forlods Dækning, sideordnet med hinandens Krav efter den under 3 nævnte Panteobligation, i det ved denne Obligation pantsatte Løsøre eller nu dettes Provenu. I Boet opstod derefter en Disput mellem de Appelindstævnte paa den ene Side og Skifterettens Medhjælper i Boet og Appellanterne, der ligeledes ere Fordringshavere i Boet, paa den anden Side, under hvilken disse paastode de ommeldte af de Appelindstævnte anmeldte Fordringer kun anerkendte i Boet som simple personlige Krav. Ved Skifterettens Decision toges de Appelindstævntes Paastand til Følge.

Denne Decision har Appellanterne efter erhvervet Oprejsningsbevilling indanket her for Retten, hvor de paastaa den forandret i Overensstemmelse med deres nysnævnte Paastand.

De Appelindstævnte procedere til Decisionens Stadfæstelse.

Parterne have endvidere paastaaet sig tilkendt Appelsagens Omkostninger.

Ved Sagens Paadømmelse vil det i første Række være at afgøre, om de Appelindstævnte, der have anbragt kun at have samtykket i, at Realisationen af Løsøret fandt Sted ved frivillig Auktion, fordi de gik ud fra, at Provenuet vilde blive anvendt og burde anvendes til forlods Dækning af deres Krav, efter den Fremgangsmaade, som de, efter hvad der fremgaar af Proceduren, have fulgt, have erhvervet den af dem tilsigtede Fortrinsret i Provenuet. De Appelindstævnte have hævdet, at der tilkommer dem en saadan Ret, og have til Støtte herfor anbragt, at Fallenten havde stillet sine Ejendele ganske til Panthavernes Disposition, saaledes at disse kunde sælge dem og kun de kunde hæve Auktionsprovenuet, som skulde være ham ganske uvedkommende. Dette vil dog ikke efter de Appelindstævntes Procedure være at forstaa saaledes, at Panthaverne skulde have erholdt Ejendomsretten over Løsøret overdraget af Skyldneren; men de Appelindstævnte maa antages at gøre gældende, at Underpanteretten i Løsøregenstandene efter disses Salg er gaaet over til at blive en Sikkerhedsret i Provenuet, med Hensyn til Retsvirkning analog med Underpanteretten, men forskellig fra denne Ret deri, at Skyldneren ikke havde Raadighed hverken over Fordringerne paa Auktionskøberne eller over Købesummen efter dennes Indbetaling, idet Købesummen skulde forblive hos Inkassator og af ham kun kunde udbetales til Panthaverne. Appellanterne have derimod gjort gældende, at Underpanteretten er fuldstændig bortfalden ved Salget af de pantsatte Genstande, og at en Sikkerhedsret i de bortsolgte Genstandes Provenu ikke er traadt istedetfor Underpante-

retten, da det dertil efter deres Formening nødvendige nye Retsgrundlag ikke er tilstede.

Der maa nu gives Appellanterne Medhold i, at en saadan Fortrinsret i Auktionsprovenuet, som de Appelindstævnte have paastaet at tilkomme dem, ikke har kunnet opnaas af de Appelindstævnte alene ved det Faktum, at de pantsatte Genstande med de Appelindstævntes Samtykke ere blevne solgte og Købesummerne indbetalte til en Inkasator, men at der til Opnaelsen af en saadan Retsstilling i hvert Fald maatte udkræves en dertil sigtende Overenskomst mellem Skyldner og Panthaver, hvorved Skyldneren opgav sin Raadighed over Købesummen, og hvorved Omfanget og Indholdet af Kreditors Ret nærmere fastsattes. Af de Appelindstævnte er det nu vel — som ovenfor anført — hævdet, at en saadan Overenskomst er truffet, men dette er benægtet af Appellanterne, idet de have anbragt, at de ovennævnte Forhandlinger, der — som ligeledes oven anført og efter hvad der er uomtvistet — netop gik ud paa at træffe en Ordning, hvorved det kunde undgaas at erklære Forpagter Nissen fallit, kun drejede sig om og kun førte til, at Panthaverne gav Samtykke til, at alt Forpagter Nissen tilhørende — pantsatte og ikke pantsatte — Løsøre blev solgt tilsammen ved frivillig Auktion, for at han derefter kunde blive i Stand til at afvikle sine Forpligtelser. Da de Appelindstævnte mod Appellanternes Benægtelse ikke have bevist, at den af dem paastaede Overenskomst er kommet i Stand, findes de at mangle tilstrækkeligt Retsgrundlag for den af dem i Forpagter Nissens Konkursbo paastaede Fortrinsret i Auktionsprovenuet af de bortsolgte, til dem pantsatte Løsøregenstande, og som Følge heraf vil Appellanternes Paastand — uden at det herefter bliver nødvendigt at gaa ind paa, hvad de iøvrigt have anført til Støtte for samme — være at tage til Følge, dog at Appellens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 203.

Højesteretssagfører Winther

contra

John Nathaniel Lewis (Def. Asmussen),

der tiltales for Løsgængeri.

Christiansteds Politirets Dom af 17 Januar 1907: Arrestanten John Nathaniel Lewis bør hensættes til Tvangsarbejde i 132 Dage og have at tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 2 Februar 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte John Nathaniel Lewis til Højesteretssagførerne Winther og Asmussen 40 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Christiansteds Politirets Dom af 17 Januar 1907 er Arrestanten John Nathaniel Lewis, der er født paa St. Croix den 19 September 1878, og som tidligere foruden at være tildelt Korrektioner og have vedtaget Bøder findes anset ved Christiansteds Politirets Domme af 21 Juni 1900, 13 Oktober 1904, 29 Juni 1905, 8 December 1906 og 12 September 1906 for henholdsvis Løsgænger, Tyveri, 2den Gang begaaet Løsgænger, Dyrplageri og Gadeuorden med Tvangsarbejde i henholdsvis 12, 90, 60, 12 og 12 Dage samt ved St. Thomæ Politirets Dom af 6 Maj 1903 for Tyveri med lige Arbejde i 60 Dage, for 3dje Gang begaaet Løsgænger anset med Straf af 132 Dages Tvangsarbejde, og er denne Dom efter Domfældtes Begæring og tillige fra det Offentliges Side indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere i det Væsenlige følgende:

Efter at Arrestanten under Trusel om Straf som for 3dje Gang begaaet Løsgænger den 30 September 1906 til Christiansteds Jurisdiktions Politis Løsgængerprotokol havde faaet Tilhold om hver Lørdag eller Søndag Formiddag Kl. 9 at møde paa Christiansteds Politikammer for at godtgøre sit Erhverv, efterkom han i nogen Tid Tilholdet, men sad det derefter overhørig, idet han efter Søndagen den 2 December 1906 ikke meldte sig før Lørdagen den 12 Januar 1907, ved hvilken Løjlighed han blev anholdt.

Som Undskyldning for ikke at have efterkommet Tilholdet har Arrestanten kun kunnet anføre, at han i Ugerne fra 3dje—8de og 10de—15de December samt efter 21 December ikke havde Arbejde og derfor var bange for at melde sig; han har endvidere udsagt, at han efter 21 December var forhindret i at arbejde af en Seneforstrækning, hvilken han dog har erkendt ikke kunde forhindre ham i at møde paa Politikammeret.

Arrestanten vil herefter ikke kunne undgaa at anses efter Anordning 24 Oktober 1879 § 6 med Straf for 3dje Gang begaaet Løsgænger, og da den ved Politiretsdommen ikendte Straf af 132 Dages Tvangsarbejde findes passende — — — vil Politiretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 174. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Hansen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Januar 1907: Tiltalte Søren Hansen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Hansen, der er født den 13 November 1871 og i Løbet af Aarene 1896—1906 4 Gange inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Næringsloven, derunder den 12 April 1897 en Bøde af 40 Kr. med Virkning som Dom for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, og senest den 31 Maj 1906 en Bøde af 50 Kr. med Virkning som Dom for første Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for første Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, tiltales paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved de af Politibetjentene 493, Bloch-Larsen, og 333, Laursen, afgivne beedigede Forklaringer, maa det mod Tiltaltes Benægtelse anses bevist, at han den 20 November 1906 i sin Beværtning her i Staden har udskænket Kognak mod Betaling, skønt han den 30 Juli 1904 i Henhold til Lov af 2 Juli 1870 § 6 havde tabt Retten til Udskænkning af Brændevin efter det ham meddelte Gæstgiverborgerskab og først den 5 Januar d. A. ved Betaling af Afgiftsrestancen for Januar, April og Juli Kvartaler 1904 og ved ny Anmeldelse paany har erhvervet saadan Ret.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Næringslovens § 78 som for 3dje Gang udøvet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Onsdag den 1 Maj.

Nr. 207. Højesteretssagfører Rée

contra

Kirstine Marie Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Marts 1907: Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kirstine Marie Pedersen til Højesteretssagførererne Rée og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 19 Februar 1855 og senest anset: ved Højesterets Dom af 4 December 1901 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 August 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 4 f. M. anmeldte Dr. Finsens Hustru Martha, født Gregersen, til Politiet, at hun den 1 s. M. om Formiddagen ved 10-Tiden var bleven bestjaalet for 2 Sølvspiseskeer, mærkede med et gotisk »B«, som havde beroet frit fremme i Køkkenet i hendes Lejlighed i Stueetagen i Ejendommen Helgolandsgade Nr. 7.

Til Køkkenet havde der, efter Fru Finsens Forklaring, været uhindret Adgang.

Den 2 s. M. blev Arrestantinden foranlediget anholdt af en Pantelaaner, til hvem hun forsøgte at pantsætte 2 Sølvspiseskeer, mærkede med et gotisk »B«.

Arrestantinden har erkendt, at hun er paa det Rene med, at hun har stjaalet de Skeer, som hun saaledes har søgt at pantsætte, men

hun paastaar, at hun paa Grund af Beruselse ikke har nogen Erindring om, hvor hun har stjaalet dem.

Fru Finsen har genkendt de i Arrestantindens Besiddelse forefundne Skeer som de hende frastjaalne.

Tjenestepige Margrethe Hee Andersen har edelig forklaret, at en Kone, som ikke gjorde Indtryk af at være beruset, og som efter Ydre og Tale at dømme godt kunde være Arrestantinden, en Formiddag ved 10-Tiden en 14 Dages Tid forinden Vidnets Møde i Retten den 15 f. M., i Gaarden til fornævnte Ejendom gav sig i Tale med Vidnet, hvem hun spurgte, hvor »Hr. Finsen« boede og, efter at Vidnet havde givet hende Besked, gik op ad den til Finsens Køkken førende Trappe.

Dette Vidne har endvidere forklaret, at Dr. Finsens Navn findes flere Steder i Ejendommens Port.

Portner Heinrich Vogt har ligeledes under Ed forklaret, at han i Arrestantinden har genkendt en Person, som den 1 f. M. om Formiddagen ved 10 Tiden kom ind i den ovennævnte Ejendoms Gaard, hvorfra hun, efter at have talt med fornævnte Margrethe Andersen, der senere meddelte ham, at Personen havde spurgt hende om, hvor Dr. Finsen boede, gik op ad den foran omtalte Trappe, at han et Par Minutter efter saa hende forlade Ejendommen, og at han vel kunde mærke, at hun var paavirket af Spiritus, men at hun efter hans Formening ikke var dette i højere Grad, end at hun vidste, hvad hun foretog sig.

Efter det saaledes Oplyste, hvortil kan føjes, at Fru Finsen har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til de i Arrestantindens Besiddelse forefundne Skeer, maa det anses for godtgjort, at Arrestantinden har stjaalet disse, der tilsammen ere vurderede til 14 Kr., i Fru Finsens Køkken.

Frømdesles maa det efter det Oplyste antages, at Arrestantinden — hvad hun forøvrigt heller ikke har villet betvivle — har været fuldt tilregnelig, da hun begik Tyveriet.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er hun overbevist om at have overtraadt et hende ved hendes Aflevering til Magistratens 3dje Afdeling den 13 September 1905 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, gaaende ud paa, at hun, saafremt hun bortgik eller udeblev fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, inden 24 Timer skulde melde sig ved den nævnte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet hun, der i Begyndelsen af Marts forrige Aar bortgik fra Ladegaarden, har undladt senere at afgive den befalede Melding.

I Henhold til det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232, for 7de Gang begaaet Tyveri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Torsdag den 2 Maj.

Nr. 43. **Gentofte Sogneraad (Møldrup)**

contra

Sagfører S. M. Thorsen (Henriques),

betræffende Beregningen af den Indstævnte paahvilende Kommuneskat til Opholdskommunen.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 20 September 1905: De Indstævnte, Gentofte Sogneraad, bør til Citan-ten, Sagfører S. M. Thorsen, Hellerup, betale 46 Kr. 2 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra 24 Oktober 1904, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 August 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betale Appellanterne, Gentofte Sogneraad, til Appelindstævnte, Sagfører S. M. Thorsen, 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 13 Oktober 1906 er Højesteret be-myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gentofte Sogneraad, til Indstævnte, Sagfører S. M. Thorsen, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Maj 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 10.

Torsdag den 2 Maj.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret her for Retten indankede Sag, paastod i 1ste Instans Appelindstævnte, Sagfører S. M. Thorsen, under Anbringende, at Appellanterne, Gentofte Sogneraad, pr. 1 Oktober 1904 hos ham har opkrævet og modtaget i Kommuneskat 46 Kr. 2 Øre for meget, Appellanterne principalt tilpligtede at tilbagebetale dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Oktober 1904 og Sagens Omkostninger. Appellanterne, der paastode sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger, blev ved bemeldte Rets Dom dømt overensstemmende med Appelindstævntes Paastand, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom have de nu indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Underretten nedlagte Frifindelsapaastand, medens Appelindstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse, hvorhos hver af Parterne have paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Det fremgaar af Sagen, at Appelindstævnte er bosiddende i Gentofte Kommune, — hvor Skatteprocenten det paagældende Aar var $2\frac{1}{10}$ pCt. og Ligningsprocenten $2\frac{3}{10}$ pCt. — men udoer Erhvervsvirksomhed i København, hvor Skatteprocenten er $2\frac{1}{2}$ pCt., at hans hele skattepligtige Indtægt for Aaret 1 April 1904 til 31 Marts 1905 er ca. 15600 Kr., hvilket Beløb i Henhold til Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 7, jfr. den af Københavns Amtsraad den 25 Januar 1904 stadfæstede Skattevedtægt for Gentofte Kommune § 7 er forhøjet med 10 pCt. til 17150 Kr., at deraf er paalignet $2\frac{3}{10}$ pCt. eller 394 Kr. 45 Øre, og at af Appelindstævntes Indtægt et Beløb af 11500 Kr. er indvundet i København, hvor der i Henhold til ovennævnte Lovs § 10, efter Skatteprocenten $2\frac{1}{2}$ pCt., er paalignet Appelindstævnte 191 Kr. 68 Øre.

Ifølge ovennævnte Lovs § 14 har Appelindstævnte imidlertid Krav paa, at der i Skatten til Opholdskommunen sker et Fradrag, og det er om dettes Størrelse, at Striden mellem Parterne drejer sig.

Under Henvisning til, at Opholdskommunens Skatteprocent — $2\frac{1}{10}$ pCt. — er mindre end Erhvervskommunens — $2\frac{1}{2}$ pCt. —, og at sidstnævnte Lovbestemmelse for dette Tilfælde foreskriver, at Fradraget, der ellers andrager, hvad der for det paagældende Tidsrum er paalignet Vedkommende i andre Kommuner, indskrænkes til at omfatte Forskellen mellem, hvad der af den paagældende Indtægt er paalignet ham i Skat til begge Kommuner tilsammen, og hvad han vilde have

haft at svare af samme Indtægt, dersom han havde haft Ophold i Erhvervskommunen og dennes Skatteprocent var bragt i Anvendelse overfor ham — have Appellanterne gjort gældende, at Fradraget bør beregnes saaledes, at der til de i Erhvervskommunen paalignede $\frac{2}{3}$ af $2\frac{1}{2}$ pCt. af de sammesteds erhvervede

11500 Kr.	191 Kr. 68 Øre
lægges Gentofte Kommunes Skatteprocent $2\frac{1}{10}$ pCt. af samme Beløb	241 — 50 —

og at der fra det samlede Beløb, ... 433 Kr, 18 Øre

der altsaa skulde vise, hvad der er paalignet Appelindstævnte i Skat til begge Kommuner tilsammen, drages det Beløb, han vilde have haft at tilsvare i Skat af samme Indtægt, saafremt Københavns Kommunes Skatteprocent var bragt til Anvendelse paa ham, eller . . . . . 287 — 50 —

hvorefter Forskellen . . . . . 145 Kr. 68 Øre

— eller som det fejlagtigt er opført i Skattebilletten, 145 Kr. 66 Øre udgør, hvad der bør fradrages i hans Skat.

Medens Appelindstævnte intet har haft at erindre mod de i ovennævnte Beregning opførte Talstørrelser 191 Kr. 68 Øre og 287 Kr. 50 Øre, gør han gældende, at det i bemeldte Lovbestemmelse ommeldte Beløb, der karakteriseres som, »hvad der af den paagældende Indtægt er paalignet ham« for Gentofte Kommunes Vedkommende maa udfindes ved at regne med den sammesteds benyttede Ligningsprocent $2\frac{8}{10}$ pCt. af de 11500 Kr., efter at dette sidste Beløb i Overensstemmelse med den virkelig stedfundne Skatteansættelse i bemeldte Kommune er foreøget med 10 pCt. til 12650 Kr., hvorved udkommer Skattebeløbet 290 Kr. 95 Øre. Sættes dette Beløb i ovennævnte Beregning istedetfor de 241 Kr. 50 Øre, bliver Summen af de paalignede Skatter de ovennævnte . . . . . 191 Kr. 68 Øre med Tillæg af . . . . . 290 — 95 —

altsaa 482 Kr. 63 Øre

og naar herfra drages de fornævnte . . . . . 287 — 50 —

udkommer . . . . . 195 Kr. 13 Øre

hvilket Beløb imidlertid, da det overstiger, hvad Appelindstævnte faktisk har betalt i Skat i København (nemlig 191 Kr. 68 Øre), i Medfør af Lovens § 14 vil være at reducere til sidstnævnte Beløb. Forskellen mellem disse 191 Kr. 68 Øre, som Appelindstævnte altsaa vil have fradraget, og de 145 Kr. 66 Øre, som Appellanterne have fradraget, eller 46 Kr. 2 Øre, udgør Stridens Genstand.

Da den af Appelindstævnte hævdede Forstaaelse af den paagældende Lovforskrift er den ifølge de i samme benyttede Udtryk, hvorefter det Afgørende er den virkelig paalignede Skat, nærmest liggende, da den Omstændighed, som af Appellanterne navnlig er fremført herimod, nemlig at det i Lovbudet ommeldte Fradrag ved denne Frem-

gangsmaade, i Modsætning til den af Appellanterne forfægtede, istedetfor at indskrænkes, tværtimod undertiden — saaledes i det foreliggende Tilfælde — forhøjes, saa at det i Medfør af Lovens § 14 bliver nødvendigt atter at reducere det, ikke findes af videre Betydning eller uforenelig med de i Lovforskriften benyttede Udtryk, da det herved fremkomne Resultat ikke ses at være i Strid med Lovforskriftens Motiver eller formodede Hensigt — hvorved bemærkes, at Retten til Fradrag efter Loven fremtræder som Hovedreglen med bestemt begrænsede Undtagelser, og at Indskrænkningen i Fradraget synes med Føje at kunne bortfalde i Tilfælde som det foreliggende, hvor der af Opholdskommunen trods sammes lavere Skatteprocent i Virkeligheden er anvendt en stærkere Beskatning end efter Erhvervskommunens — og da den af Appellanterne fremførte Indvending mod Appelindstævntes Beregningsmaade, at den opererer med uensartede Faktorer — hvilken Uensartethed forøvrigt er en Følge af Kommunernes forskellige Beregningsmaade — overfor de i Lovforskriften benyttede Udtryk findes uden Betydning til at medføre en anden Beregningsmaade, vil overensstemmende med det i Underrettsdommen antagne Resultat Appelindstævntes Paastand være at tage til Følge, hvorhos det med Hensyn til Sagens Omkostninger for Underretten efter Omstændighederne maa have sit Forblivende ved bemeldte Dom. Sagens Omkostninger for Overretten findes Appellanterne at burde godtgøre Appelindstævnte med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Mandag den 6 Maj.

Nr. 133. Højesteretsadvokat Liebe

contra

Anna Marie Dorthea Knutzen, Halvorsens Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202, 2det Stk., samt af de gældende Bestemmelser om Tilsyn med Plejebørn.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 6 Juli 1905: Tiltalte Anna Marie Dorthea Knutzen, Halvorsens Hustru, bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder samt betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 100 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Maj 1906: Tiltalte Anna Marie Dorthea Knutzen, Halvorsens Hustru, bør til Frederiksberg Birks Politikasse bøde 100 Kr. Aktionens Omkostninger for Underretten, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 150 Kr., udredes af det Offentlige. Der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører Busch, og Defensor sammesteds, Prokurator Lassen, henholdsvis 150 og 80 Kr., som udredes af det Offentlige.

Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog at Aktionens Omkostninger findes at burde paalægges Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Tiltalte Anna Marie Dorthea Knutzen, Halvorsens Hustru, udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier. Saa udreder hun og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Lunn 200 Kroner til hver samt i Godtgørelse for Udlæg til Førstnævnte 100 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Anna Marie Dorthea Knutzen, Halvorsens Hustru, for Overtrædelse af Straffelovens § 202, 2det Stk., samt af de gældende Bestemmelser om Tilsyn med Plejebørn.

Den 25 Juni 1903 anmeldte Frederiksberg Birks Skifteret for Politimesteren sammesteds, at der i Tiden 16 Marts til 25 Juni s. A. var anmeldt som døde 5 hos Tiltalte boende Plejebørn.

Da den Tiltalte senest under 13 Maj 1901 meddelte Tilladelse til at have Plejebørn kun omfattede to saadanne, begærede Sundhedskommissionen paa Frederiksberg Tiltaltes Forhold i saa Henseende undersøgt.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at hun, i Strid med Bestemmelserne i § 2 i det af Justitsministeriet under 20 Juli 1888 stadfæstede Tillæg til Sundhedsvedtægten for Frederiksberg om, at ingen mod Betaling maa have noget Barn hos sig som Plejebarn uden Sundhedskommissionens Tilladelse, har i Tidsrummet Juli 1902 til Undersøgelsens Begyndelse for nedenanførte maanedlige Betaling, i den Hensigt derved at forbedre sine økonomiske Vilkaar, haft 3 à 5 Plejebørn paa én Gang, ligesom hun har overtraadt Bestemmelsen i § 4 i fornævnte Tillæg om, at den, hvem Tilladelse til at have et Plejebarn meddeles, inden 24 Timer har at foretage Melding til den Tilsynsførende, for hvem ligeledes enhver ved Barnets Død eller af andre Grunde bevirket Forandring i Plejeforholdet skal anmeldes, ved at unklade at gøre saadan Melding for adskillige af Plejebørnenes Vedkommende.

Tiltalte søgte at holde de Mødre, der henvendte sig til hende, i

Uvidenhed om, at hun havde andre Børn, ligesom det, uagtet hendes Lejlighed kun bestod af 3 Værelser og 1 Pige-kammer, indtil et forholdsvis sent Tidspunkt lykkedes hende at holde skjult for Enkefru Dagmar Rigmor Caroline Hersom, født Hammerum, der førte Tilsyn med Plejebørnene i Distriktet, at hun saaledes i stort Omfang overskred den under 13 Maj 1901 givne Tilladelse.

I Tiden 10 April 1899 til Undersøgelsens Begyndelse har Tiltalte haft nedennævnte 22 Børn i Pleje, nemlig:

1. Ester Kaja Eugenia Olsen, født den 20 September 1902, i Pleje hos Tiltalte for en maanedlig Betaling af 20 Kr. fra den 1 November 1902 til Dødsdagen, den 16 Marts 1903. I Begyndelsen skrantede Barnet lidt, men det kom sig. Nytaarsdag 1903 blev Moderen, Anna Weidich, opmærksom paa, at Barnets Mave var opsvulmet, og at det kastede op. Hun forlangte da, at Tiltalte skulde søge Lægehjælp. Tiltalte henvendte sig den 5 Januar 1903 til Læge Emil Frederik Hendriksen, der edelig har forklaret, at Barnets Ernæringstilstand var ualmindelig slet, og at dets Mave var overfyldt og ude af Stand til at fordøje Stofferne, hvortil kom, at det led af en nervøs Lidelse, der viste sig i udpræget Stivhed og Tilbøjelighed til Krampe. Tiltalte søgte Læge Hendriksen 5 Gange i Tiden 5 Januar til 3 Februar, men udeblev derefter, uagtet han efter sin Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte dog har modsagt, den sidste Gang vil have paalagt hende at komme igen med Barnet. Dette havde dengang tillige lidt Bronkitis. Den 11 Marts tilkaldtes Læge Hendriksen, idet Barnet havde faaet Lungebetændelse, som tog en akut Vending og medførte Døden den 16 s. M. Efter Hendriksens Forklaring var Hjemmet pro-pert, næsten pillent. Der var intet at klage paa Barnets Renlighed eller paa Tiltaltes Behandling af Barnet under den sidste Sygdom, men Tiltalte burde efter hans Mening langt tidligere have søgt Lægehjælp, med hvilken Udtalelse dog, efter Hendriksens øvrige Forklaring, kun kan antages sigtet til det første Sygdomstilfælde.

Til sin Undskyldning i saa Henseende har Tiltalte anført, dels at Barnet ikke kastede videre op, dels at dets Afføring var god, hvorfor hun ikke vil have anset det første Sygdomstilfælde for videre alvorligt, dels, at ikke heller Barnets Moder, der tilsaa det gennemgaaende 2 Gange ugenligt, havde fundet det nødvendigt at gøre saadant førend Nytaarsdag.

Hendriksen har edelig forklaret, at en med Behandling af Smaa-børn kendt Kvinde maatte opfatte Stivheden som et Sygdomssymptom, hvad Tiltalte alligevel ikke vil have gjort.

2. Ernst Julius Christensen, født den 25 December 1902, i Pleje hos Tiltalte for en maanedlig Betaling af 22 Kr. fra den 30 April til Dødsdagen, den 5 Maj 1903. Barnet, der led af engelsk Syge, og som havde været behandlet paa Kommunehospitalen, fra hvilket det den 30 April udskreves som uhelbredet, var sygt, da Tiltalte modstræbende gik ind paa at modtage det paa Begæring af Moderen, der kendte Tiltalte og havde et godt Indtryk af hende. Moderen tilsaa det daglig, og endnu den 4 Maj, da Moderen havde det ude en Tur, var der intet ivejen med det, men om Natten eller Morgenen derefter blev det sygt, hvorom Tiltalte straks underrettede Moderen, ligesom Tiltalte

den 5 Maj om Morgenen Kl. 7 $\frac{1}{2}$, uden at afvente Moderens Ankomst, sendte Bud efter en Læge. Barnet døde om Aftenen.

3. Karla Johanne Marie Eriksen, født 6 Maj 1903, i Pleje hos Tiltalte for 20 Kr. maanedlig fra den 23 Maj til Dødsdagen, den 9 Juni 1903. Barnets Moder, Hansine Caroline Eriksen, tilsaa Barnet den 24 og 28 Maj samt 3 Juni. Det er ikke mod Tiltaltes Benægtelse godtgjort, at Barnet blev sygt forinden den 8 Juni 1903 om Eftermiddagen, og efter den af Marie Christiane Thomsen, Christoffersens Hustru, afgivne Forklaring maa det i alt Fald antages, at der den 7 Juni intet var ivejen med Barnet. Den 8 Juni tilsaa Læge Julius Møller Barnet, der var stærkt medtaget af Kolerine. Denne Læge har udtalt, at han ikke tør rette nogen Bebrøjdelse mod Tiltalte for, at hun ikke før har tilkaldt ham, og at en akut Kolerine i et Par Timer kan have bragt Barnet i den Tilstand, hvori han forefandt det: Læge Møller tilsaa den 9 om Morgenen paany Barnet, der døde samme Dag. Han har bevidnet, at Tiltaltes Hjem var pænt og renligt.

4. Mary Christine Dupont, født den 23 April 1903, i Pleje hos Tiltalte fra 1 Juni 1903 til Dødsdagen, den 12 s. M., for 20 Kroner maanedlig. Barnets Moder, Agnes Elisabeth Dupont, der ikke i den første Uge efter Barnets Aflevering til Tiltalte havde tilset det, fandt det den 8 Juni om Aftenen lidende af Diarrhoe og tog det Kl. 9 $\frac{1}{2}$ om Aftenen ud til sin Broder for at formaa denne til at tage Barnet i Pleje, men da dette Forsøg mislykkedes, bragte hun det Kl. ca. 12 om Natten tilbage til Tiltalte, hvor hun derefter daglig har tilset det, indtil det døde af Diarrhoe. Medens hun til en Rapport oprindelig forklarede, at hun altid havde fundet Hjemmet i god Orden og intet havde at indvende mod Plejen, har saavel hun som Portør Duponts Hustru, Bertha Mathilde Frederikke, født Spangenberg, Maler Lyngkjærs Hustru, Marie Kirstine, født Dupont, og Dagmar Rigmor Caroline Hersom, født Hammerum, hvilke sidste Personer den 8 eller 9 Juni i Forening tilsaa Barnet, under Sagen forklaret, at Barnet led i høj Grad af Hudløshed og var vanrøgtet.

Overfor disse Forklaringer, der ikke ere beedigede, har Tiltalte fastholdt, at den Hudløshed, som Barnet led af, hidrørte dels fra Diarrhoe, dels fra, at det havde ligget med for tung en Dyne. Barnet blev, efter Tiltaltes Forklaring, først egentlig sygt den 9 Juni, og Læge Peter Ferdinand Koch, der den 9, 10, 11 og 12 Juni tilsaa Barnet og udfærdigede Dødsattesten, har udsagt, at han intet havde at udsætte paa Hjemmet.

5. Anna Marie Thustrups den 17 Maj 1903 fødte uøbte Barn kom den 19 Juni i Pleje hos Tiltalte for en maanedlig Betaling af 25 Kr. Barnet maa antages at have lidt af en Mavesygdom eller Tarmkatarr, førend det kom til Tiltalte. Praktiserende Læge Erik Brehm tilsaa Barnet paa Moderens Foranledning allerede den 19 om Aftenen, fandt Barnet sølle og paalagde Tiltalte at sende Bud til ham, naar det fik Opkastning eller Diarrhoe. Uagtet Barnet stadig kastede op i de følgende Dage, sendte hun først, da Barnet Natten mellem den 23 og 24 Juni kastede Alt op, den næste Morgen Bud til Brehm, der fandt Barnet meget medtaget, lidende af akut Diarrhoe. Den 25 Juni døde Barnet, og Læge Brehm har udtalt, at Tiltaltes Undladelse af at tilkalde ham før kan have været skæbnesvanger for Barnet. Tiltalte har

til Undskyldning for, at hun ikke før tilkaldte Brehm, forklaret, at hun, der vidste, at Barnet tidligere havde lidt af Mavesygdom, efter sine Erfaringer mente, at Opkastningerne ikke havde videre at sige, da Barnet dog beholdt noget af Næringen, og Opkastningens Indhold var ostet. Barnets Moder tilsaa Barnet hver Dag, undtagen den 23de, og har forklaret, at hun altid fandt Hjemmet i god Orden og ikke havde noget at udsætte paa Plejen.

6. Caja Wittrup Jørgensen, født 30 August 1901, i Pleje hos Tiltalte fra den 8 September til Dødsdagen, den 12 November 1901, for 25 Kr. om Maaneden. Medens Barnet var i Pleje hos Tiltalte, fik det et Anfald af Diarrhoe, i hvilken Anledning Læge Bølling, efter Budsendelse af Tiltalte, tilsaa det 4 Gange, hvorefter Sygdommen standsede. Den 12 November døde det pludselig af Tarmkatarr og Krampe, til hvilken sidste Sygdom det maa antages at have haft Disposition. Begge Forældrene, som jævnlig tilsaa Barnet, have været tilfredse med Plejen.

7. Kaj Willy Hansen, født 12 December 1902, i Pleje hos Tiltalte fra den 20 December 1902 for 20 Kr. maanedlig. Barnet trivedes ikke i Tiltaltes Pleje, og Barnemoderen, Karen Marie Jørgine Hansen, tog det derfor efter 3 Maaneders Forløb ud af Plejen og satte det i en anden Pleje, hvor det efter kortere Tid kom sig.

8. Else Schou, født 4 April 1903, i Pleje hos Tiltalte fra den 18 April til 8 Juli 1903 for 25 Kr. om Maaneden. Barnet trivedes ikke i Tiltaltes Pleje, og Moderen, Kristine Marie Olsen, Kunstmalers Schous Hustru, der i det Hele var misfornøjet med Plejen og med Tiltaltes Person, tog derfor Barnet ud af Plejen og satte det i anden Pleje, hvor det hurtigt kom sig.

9. Thekla Bjerring, født den 23 Juni 1901, i Pleje hos Tiltalte fra midt i Juli for en maanedlig Betaling af 16 Kr., til midt i August, da Moderen, Møller Johansens Hustru, Alma Karoline Johanne, født Bjerring, tog det hjem til sig selv, som det maa antages, fordi det led af en Sygdom i Næse og Mund. Medens Tiltalte havde Barnet, har hun den 31 Juli fremstillet det paa Dronning Louises Børneklinik. Den fra denne Klinik udstedte Attest gaar ud paa, at Barnet da ingen Tegn paa Sygelighed udviste, og at Barnet var pænt. Efter at Barnets Moder havde taget det tilbage, har det, ifølge en fremlagt Attest fra Fødselsstiftelsens Plejebørnslæge, den 26 August 1901 været fremstillet der. Erklæringen fra Plejebørnslægen gaar ud paa, at Barnet frembød Symptomer paa Syfilis, og at Behandlingen rettedes herpaa. Den 2 September døde Barnet af Diarrhoe. Overfor Tiltaltes Benægtelse kan det ikke anses bevist, at Barnets Sygdom i Næse og Mund, der efter Attesten fra Dronning Louises Børnehjem ikke kan antages at have været tilstede den 31 Juli 1901, er optraadt førend nogle Dage før Barnets Aflevering til Moderen, og det kan derfor ikke anses bevist, at Tiltalte har vist Forsømmelighed ved ikke betimeligt at søge Læge i Anledning af bemeldte Sygdom i Næse og Mund, om hvis Art iøvrigt mangler autentiske Oplysninger.

10. Cajus Henry Hansen, født 17 Marts 1903, i Pleje hos Tiltalte fra 17 April til 17 Juni s. A. for 20 Kr. maanedlig.

Ved de Forklaringer, der under Sagen ere afgivne af Jernbanearbejder Peter Petersen, dennes Hustru, Jensine, født Andersen — hos

hvilket Ægtepar Barnet den 17 Juni blev sat i Pleje — Snedker Kleists Hustru, Hansine Thordal, og Gerda Kleist — af hvilke Petersens og Kleists Hustruers Forklaringer ere bekræftede med Ed — maa det, uanset Tiltaltes Benægtelse heraf, anses godtgjort, at Barnet led af Hudløshed paa Baggartiet, under Armene og paa andre Dele af Legemet og i det Hele var forsømt. Barnet kom sig under de nye Plejeforhold. Tiltalte har til Forklaring af den ringere Hudløshed bag paa, hvoraf Barnet dog ogsaa efter hendes Erkendelse led, anført, at det, nogle Dage før end Plejeforholdet, der hævedes paa hendes Forlangende, ophørte, havde lidt af daarlig Mave.

11 og 12. Bjarne og Carl Halfdan Mørch, fødte den 31 Juli 1900, i Pleje hos Tiltalte fra April 1901 indtil deres Død, henholdsvis den 29 April og 6 Juni 1901, for en maanedlig Betaling af 25 Kr. for hver. Førstnævnte Barn døde af Mæslinger, det andet af Kolerie. Murer Nielsens Hustru, Laura Johanne Petrea, født Erfurth, og Jorde-moder Marie Sofie Christensen, født Clémansen, der paa Moderens Vegne anbragte Børnene i Pleje hos Tiltalte, og som, Førstnævnte 3—4 Gange, Sidstnævnte enkelte Gange, tilsaa Børnene, have intet fundet at udsætte paa Plejen; Sidstnævnte har endog forklaret, at Børnene med Hensyn til Huld og Almenbefindende bedredes i Tiltaltes Pleje.

13. Ella Berthelsen, født den 13 August 1902, i Pleje hos Tiltalte fra 28 August til 30 November s. A. for en maanedlig Betaling af 20 Kr. De af Smedemester Hans Marius Gerhard Petersen og Hustru, Marie, født Knudsen, hos hvilket Ægtepar Barnet den 30 November 1902 kom i Pleje, Papirarbejder Jens Peter Knudsen, dennes Hustru Ellen, født Nielsen, og Styrmand Jensens Hustru, Camilla, født Lauritzen, afgivne beedigede Forklaringer samt de af Barnets Moder, Anna Hansine Berthelsen, og Conradine Adolfine Hansen afgivne Forklaringer gaa vel ud paa, at Barnets Ernæringstilstand, da det afleveredes til den nye Pleje, var meget ringe, at det havde Saar eller Hudløshed under Armene og paa Underkroppen røde Blærer, ligesom Navlen var forsømt og Barnets ene Hofte forskrabet, som om det stadig havde ligget paa samme Side, og at Barnet, som i Tiltaltes Pleje kun havde taget 1 Pund paa, tog i den følgende Uge $\frac{1}{2}$ Pund paa og derefter $\frac{3}{4}$ Pund ugentlig, men ligesom Lærer Troests Hustru, født Berg, der saa Barnet den 1 December 1902, har forklaret, at Hudaffektionen indskrænkede sig til nogen Hudløshed paa Sædet med røde Knopper, saaledes maa det antages, at Barnet i Løbet af 8 Dage kom sig efter fornævnte Hudaffektion. I alt Fald har Kredsløge, Dr. med. Poul Hertz, der tilsaa Barnet i den nye Pleje, den 8 December i sin Journal kun noteret, at Barnet var rask. Han har derhos udtalt, at han heretter med Sikkerhed kan erklære, at der da ikke har været nævneværdige Spor af den af Vidnerne omtalte Hudaffektion, og at det er usandsynligt, at Plejemoderen har givet nogen Beretning om svær forudgaaende Sygelighed.

14. Gerda Frederikke Nørregaard, født den 27 August 1901, i Pleje hos Tiltalte for en maanedlig Betaling af 25 Kr. fra Fødselen til den 21 September s. A., da det blev anbragt hos Sporvognskonduktør Boyes Hustru, Frederikke Johanne Qviding Aarø, paa Foranledning af Moderen, Ane Magdalene Nørregaard, der var misfornøjet

med Plejen. Ved Fødselen vejede Barnet $5\frac{3}{4}$ Pund, hvorimod det ved Afleveringen til Boyes Hustru efter dennes og Barnemoderens Forklaringer kun skal have vejjet 4 Pund med Klæder, hvad dog Tiltalte maa anses at have bestridt, ligesom hun har benægtet, at Barnet var særligt afmagret eller udsultet. Det maa antages at have været i en daarlig Ernæringstilstand, men det kan ikke anses udelukket, at dette delvis skyldtes, at det, medens det var i Tiltaltes Pleje, havde lidt af Gulsot. I den nye Pleje kom det hurtigt til Kræfter.

15. Margrethe Lilian Bay, født den 31 Juli 1902, i Pleje hos Tiltalte for en maanedlig Betaling af 25 Kr. fra den 10 August til ind i September, da Moderen, Kirsten Sørensen, fik Barnet adopteret af Slagteriarbejder Peter Kristian Andersen og Hustru, Mette Kirstine, født Blæsbjerg, der har forklaret, at Barnet vel var sygeligt af Udseende og lidende af Hudløshed paa Bagdelen, Fødderne, under Armhulerne og om Halsen — hvad Tiltalte ikke har villet indrømme — men at de ikke tør paastaa, at dets Renholdelse var forsømt, eller at det var slet ernæret.

16. Ingeborg Engells den 29 April 1902 fødte Dreng, i Pleje hos Tiltalte fra Dagen efter Fødselen for en maanedlig Betaling af 25 Kr. til den 1 August, da Moderen tog det hjem. Barnet, som ved Fødselen vejede $7\frac{1}{2}$ Pund og var et raskt Barn, vilde ikke trives i Tiltaltes Pleje og var i daarlig Ernæringstilstand og med daarlig Farve, da det afleveredes til Forældrene, men kom sig hurtigt hos dem. Ingeborg Engell, gift med Kontorist Nyboe, har forklaret, at hun ikke var fornøjet med Plejeforholdene, men at der i Tiltaltes Hus var en gennemført Orden og Properhed. Barnet har den 27 Juni og den 17 Juli været fremstillet paa Dronning Louises Børnehospital.

17. Thyra Viktoria Giese, i Pleje hos Tiltalte fra 7 Marts 1902 til 10 Oktober s. A. for en maanedlig Betaling af 25 Kr. og fra 1 November 1902 til 31 Maj 1903 for en maanedlig Betaling af 20 Kr. Faderen, Lagerist Viktor Alfons Georg Giese, har forklaret, at han og Hustru altid have fundet Hjemmet rent og ordentligt, og at de tilskriver Tiltaltes Pleje, at Barnet, der var svagt ved Plejens Begyndelse, kom sig saa godt.

18. Henry Sørensen, født 10 Juli 1901, i Pleje hos Tiltalte fra den 22 s. M. til 22 Maj 1902 for en maanedlig Betaling af 20 Kr. Moderen, Kirstine Cecili Ørum, der jævnlige har tilset Barnet, har været meget tilfreds med Plejen, og det maa antages at have været sundt og vel plejet, da det forlod Plejen.

19. Gerda Klausen, født den 25 September 1902, i Pleje hos Tiltalte for 18 Kr. om Maaneden fra den 18 Oktober samme Aar til den 18 Juni 1903, da Tiltalte hævdede Forholdet. Det maa dengang antages at have været sundt og gjorde ikke Indtryk af at være forsømt.

20. Ernst Edvard Jensen, født 27 Juni 1902, i Pleje hos Tiltalte fra den 1 August 1902 til den 6 Januar 1903 for en maanedlig Betaling af 15 à 18 Kr.

21. Linchen Fulda Sturtz, født den 9 April 1899, i Pleje hos Tiltalte for en maanedlig Betaling af 20 Kr. fra den 10 April til den 25 Maj s. A., og

22. Karen Margrethe Johansen, født i August 1899, i Pleje hos

Tiltalte fra kort efter Fødselen til Februar 1901 for en maanedlig Betaling af 25 à 30 Kr.

Med Hensyn til de tre sidste Børn er der ikke oplyst noget Forhold, som kan lægges Tiltalte til Last.

Det fremgaar af Foranstaaende, at af de 22 Plejebørn, som Tiltalte havde i Tiden 10 April 1899 til 25 Juni 1903, ere 8 døde i Tiltaltes Pleje, nemlig Nr. 1—6, 11—12, at 1 Barn (Nr. 9) døde kort Tid efter at have forladt Plejen, og at 6 Børn, nemlig Nr. 7, 8, 10, 13, 14 og 16, ikke trivedes i Tiltaltes Pleje, men at de, af hvilke 4, nemlig Nr. 10, 13, 14 og 16, afleveredes i ringe Ernæringsstilstand og i det Hele i en ikke vel plejet Forfatning, kom sig under de nye Plejeforhold.

Den mod Tiltalte rejste Sigtelse gaar nu ud paa, at hun skal have udsat Børnene for Kulde og Træk, ikke tilbørligt sørget for deres Renlighed og Ernæring og ikke i Tide skaffet dem Lægetilsyn, samt at de mange Dødsfald blandt Plejebørnene og den forsømte Tilstand, hvori flere af dem ved Afleveringen har befundet sig, skyldes Tiltaltes daarlige Behandling.

Tiltalte har benægtet at have udvist det hende paasigtede Forhold overfor Plejebørnene, og at hun overhovedet har noget at bebrejde sig i saa Henseende.

Stadslægen paa Frederiksberg har i sin over Sagen afgivne Erklæring af 21 Februar 1905 udtalt, at han — forudsat han, uanset Tiltaltes derimod stridende Forklaringer, skal rette sig efter de i Sagen afgivne beedigede Vidneudsagn — maa formene, at det maa anses uforsvarligt, at Tiltalte ikke tidligere har søgt Lægehjælp til Plejebørnene Nr. 1, Olsen, og 5, Thustrup, at der foreligger Vanrøgt af Plejebarnet Nr. 4, Dupont, og at denne rimeligvis har været medvirkende Aarsag til hendes Død, at hun har udvist en for Plejebørnene Nr. 10, Hansen, og 13, Berthelsens, Sundhed skadelig Forsømmelse i Henseende til Renlighed, Tilsyn eller Ernæring, og at Barnet Nr. 14, Nørregaards, usle Tilstand ved Afgangen fra hendes Pleje maa antages fremkaldt ved mangelfuld Ernæring.

Sundhedskollegiet, som i en den 19 September 1904 afgiven Erklæring havde udtalt, at det Foreliggende ikke tillod Kollegiet at fælde nogen bestemt Dom over, hvorvidt Børnenes Pleje havde været forsvarelig, har derefter af Forhørsdommeren været opfordret til at udtale sig om Tiltaltes Forhold overfor de af Stadslægen omtalte 6 Plejebørn, navnlig om Tiltaltes Forhold kunde anses uforsvarligt og karakteriseres paa den af ham angivne Maade. Kollegiet har imidlertid i sin Erklæring af 19 April 1905 udtalt, at det efter Kollegiets Anskuelse ikke lod sig gøre paa Grundlag af det under Sagen Fremkomne at have nogen begrundet Mening om de stillede Spørgsmaal.

Herefter findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved ikke førend henholdsvis den 5 Januar 1903 og 24 Juni 1903 at skaffe Lægehjælp henholdsvis til Plejebarnet Nr. 1, Olsen, og til Plejebarnet Nr. 5, Thustrup, har forsyndet sig mod de hende som Plejemoder paahvilende Pligter i en saadan Grad, at hun maatte siges at have mishandlet fornævnte Plejebørn, især da de Sygdomme, Børnene da

led af, var for Olsens Vedkommende Fordøjelsesvanskeligheder og for Thustrups Vedkommende Opkastning med Diarrhoe, med hvilke Sygdommes Behandling Tiltalte ansaa sig godt kendt.

Hvad der under Sagen er oplyst om Barnet Nr. 14, Nørregaards, ringe Ernæringstilstand, da Tiltalte afleverede Barnet, giver dernæst ikke Føje til mod Tiltaltes Benægtelse at anse det bevist, at Barnet skulde være bleven udsultet af hende.

Hvad fremdeles angaar Børnene Nr. 4, Dupont, 10, Hansen, og 13, Berthelsen, kan det ikke antages, at den, som der maa gaas ud fra, forsmættede Tilstand, hvori de efter det foran Bemærkede befandt sig, afgiver tilstrækkeligt Bevis for, at de fra Tiltaltes Side have været vanrøgtede, og efter den Forklaring, som under Sagen er afgiven af den Læge, som flere Gange tilsaa Barnet Nr. 4, Dupont, tør det ikke statuere, at Tiltaltes Behandling af dette Barn har været medvirkende Aarsag til dets Død.

Efter hvad der i det Hele er oplyst om de i Stadslægens Skrivelse særlig omtalte Børn, dels om flere af de andre Plejebørn og under Hensyn til den høje Dødelighedsprocent blandt Børnene og til, at flere af dem ikke trivedes hos Tiltalte, men hurtigt kom sig under andre Forhold, maa det vel antages, at hun, om end proper og ordentlig i sit Hus, har været en daarlig Plejemoder. Ligesom imidlertid Mariane Marie Christine Thomsen, Christoffersens Hustru, der til Tider har gaaet Tiltalte til Haande med Pleje af Børnene, har forklaret, at hun aldrig har set Tiltalte behandle Plejebørnene uforsvarligt, og fornævnte tilsynsførende Dame, Fru Hersom, oprindelig har forklaret, at hun altid havde fundet Plejehjemmet i mønsterværdig Orden, og at Tiltaltes Hjem overhovedet var det bedste Plejehjem i hendes Distrikt, hvilken gode Mening om Tiltalte Fru Hersom ganske vist ses at have forandret efter at være gjort bekendt med de under Sagens Drift fremkomne Oplysninger, saaledes kan det ikke anses godtgjort, at Tiltalte overfor noget af de hende betroede Plejebørn har udvist et Forhold, der kunde medføre Ansvar efter Straffelovens § 202, 2det Stk., og hun, der har opgivet at være født i Flensborg den 17 April 1874, hvilken Alder Retten har skønnet at stemme med hendes Udseende, og ikke tidligere er straffet, vil derfor forsaavidt være at frifinde, hvorimod hun for de begaaede Overtrædelser af den foran citerede Sundhedsvedtægt vil være at anse efter Lov 12 Januar 1868 § 2 med en Bøde til Frederiksberg Birks Politikasse efter Omstændighederne af 100 Kr.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset dels efter fornævnte Lov af 12 Januar 1868, dels efter Straffelovens § 202, 2det Stykke, med simpelt Fængsel i 4 Maaneder — — — være at forandre.

Nr. 199. Højesteretssagfører Liebe

contra

Niels Christian Christensen, kaldet Rødder (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen.

Rougsø m. fl. Herreders Politirets Dom af 22 December 1906: Tiltalte Niels Christian Christensen, kaldet Rødder, bør bøde 100 Kr. til Krogsbæk-Mygind-Skørring Kommunekasse og 100 Kr. til Høring-Aarslev Kommune. Saa udreder han alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Februar 1907: Politirettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Christensen, kaldet Rødder, til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende efter Begæring af Clausholm Fiskerikonsortium, hvilken Begæring i Henhold til en Konsortiet af Ejeren af Tustrup Hovedgaard meddelt Bemyndigelse tillige maa anses fremsat paa bemeldte Ejers Vegne, som offentlig Politisag behandlede Sag tiltales Arbejdsmand Niels Christian Christensen, kaldet Rødder, for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen.

Tiltalte, der er født i Aaret 1853, har, foruden at han ved Højesterets Dom af 12 Marts 1886 har været anset efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, 1ste og 3dje Punkt, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tidligere for ulovligt Fiskeri været anset ved Rougsø m. fl. Herreders Politirets Dom af 14 Februar 1899 efter Lov 26 Marts 1898 § 11, jfr. § 6, med en Bøde af 25 Kr. og ved Højesterets Dom af 26 Oktober forrige Aar efter samme Lovs § 11 samt efter Lov Nr. 80 af 7 April 1900 §§ 9 og 10, jfr. Lov Nr. 58 af 14 April 1905, med Bøder af henholdsvis 100 Kr. og 200 Kr., hvorhos han den 11 December 1900 inden fornævnte Politiret for Overtrædelse af § 4 i den anførte Lov af 7 April 1900 har vedtaget en Bøde af 40 Kr.

Saaledes som Sagen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i nedennævnte Henseende.

Arbejdsmændene Jens Ulrup og Niels Poulsen, begge af Clausholm, have overensstemmende edelig forklaret, at de Torsdag den 8 November f. A. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ om Morgenen, da de i Forening med Forvalter Markussen, ligeledes af Clausholm, patrouillerede ved Allingaa og i den Anledning holdt sig skjult bag en Nord for Aaen liggende Skrænt, iagttog Tiltalte og Arbejdsmand Niels Peter Frandsen af Mygind i Færd med at udøve Vaadfiskeri i Aaen paa et Sted, der ligger lidt Vest for Skørringaas Udløb i samme, saaledes at Tiltalte gik paa Aaens nordlige Bred, der det paagældende Sted hører under Tustrup Hovedgaards Jorder og er beliggende i Hørning-Aarslev Kommune, og Frandsen paa den sydlige under Krogsbæk-Mygind-Skørring Kommune hørende Bred, for hvis Vedkommende Fiskeriretten af de paagældende Lodsejere er bortlejet til Clausholm Fiskerikonsortium, begge dragende et Vaad imellem sig. Da Tiltalte og Frandsen var komne Vidnerne og Markussen 4 à 5 Favne nær, blev de disse var. Tiltalte sprang derpaa i Vandet og satte over Aaen, hvorefter han og Frandsen, hvilken sidste imidlertid forgæves havde forsøgt at drage Vaaddet til sig, skyndte sig bort, efterladende Vaaddet, hvoraf Vidnerne og Markussen satte sig i Besiddelse, og i hvilket der af Fisk kun fandtes 3 eller 4 Skaller.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

Medens Frandsen har erkendt, at han ved det den ovennævnte Dag Passerede uberettiget har gjort Indgreb i de Clausholm Fiskerikonsortium og Ejeren af Tustrup Hovedgaard tilkommende Fiskerirettigheder og i den Anledning har vedtaget at erlægge Bøde, hvorhos han har indvilget i, at det forommeldte Vaad, der var ham tilhørende, konfiskeres til Fordel for Konsortiet, har Tiltalte benægtet at have udøvet Fiskeri ved den ommeldte Lejlighed. Idet det imidlertid ved de anførte Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa, uanset Tiltaltes Benægtelse, anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den af Vidnerne omfinklede Vaaddragning paa et Sted, hvor Fiskeriretten ikke tilkom ham, hvilket Forhold derhos efter det Foreliggende maa antages at være udøvet før Solopgang, er han for samme ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov om Fiskeriet i ferske Vande af 26 Marts 1898 § 11, med Bøder til de tvende fornævnte Kommuners Kasser, hvilke Bøder findes efter Sagens Omstændigheder passende bestemt til 100 Kr. til hver Kommune, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 7 Maj.

Nr. 191. Højesteretssagfører Rée
contra

1) Jens Christian Flamsted, 2) Hans Christian Flamsted,
3) Harald Laurits Marinus Flamsted, 4) Christian Nielsen og 5) Peder Kristian Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 24 September 1906: De Tiltalte bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost: Jens Christian Flamsted, Hans Christian Flamsted og Harald Laurits Marinus Flamsted hver især i 4 Maaneder og Christian Nielsen og Peder Christian Pedersen hver især i 2 Maaneder. Saa bør de Tiltalte og in solidum udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Larsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Broe, 12 Kr. samt i Erstatning til Arbejdskarl Hans Godfredsen Thorvald Petersen for Næringstab, Svie og Smerte 25 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 November 1906: De Tiltalte Jens Christian Flamsted, Hans Christian Flamsted, Harald Laurits Marinus Flamsted, Christian Nielsen og Peder Kristian Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 4 Maaneder, Hans Christian Flamsted og Harald Laurits Marinus Flamsted hver især i 3 Maaneder og Christian Nielsen samt Peder Kristian Pedersen hver især i 1 Maaned. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører Heise, i Salær 20 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 203. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for Jens Christian Flamsted og Hans Christian Flamsted hver i 2 Maaneder og for Harald Laurits Marinus Flamsted, Christian Nielsen og Peder Kristian Pedersen hver i 1 Maaned. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jens Christian Flamsted, Hans Christian Flamsted, Harald Laurits Marinus Flamsted, Christian

Nielsen og Peder Kristian Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, de to Førstnævnte hver i to Maaneder og de tre Sidstnævnte hver i een Maaned. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Rée og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag ere Tjenestekarlene Jens Christian Flamsted, der er født i Aaret 1879, Hans Christian Flamsted, der er født i Aaret 1871, Christian Nielsen, der er født i Aaret 1884, Peder Kristian Pedersen, der er født i Aaret 1886, og Harald Laurits Marinus Flamsted, der er født den 5 Januar 1888, satte under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Af de Tiltalte har Jens Christian Flamsted den 3 Juni 1904 inden Politiretten vedtaget at betale en Bøde paa 100 Kr. til Politikassen for Polituorden, hvorhos Hans Christian Flamsted under sin Militærtjeneste har været straffet uden Dom for en Tjenesteforseelse, men iøvrigt ses ingen af dem tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Omtrent Kl. 12 Natten mellem den 23 og 24 Juni d. A. indfandt Tjenestekarl Hans Gotfredsen Thorvald Petersen — under Sagen kaldet Gotfred — sig paa en Gaardejer af Svenstrup Niels Hansens tilhørende aaben Plads i bemeldte By, hvor der afbrændtes St. Hans Blus, og hvor der ved hans Ankomst var forsamlet en halv Snes Karle, hvoriblandt alle de Tiltalte, som for Spøg søgte at kaste hverandre omkuld. Efter Forløbet af en Times Tid forlod han atter Pladsen uden at have henvendt sig til nogen af de Tiltalte og gik sammen med to andre Tjenestekarle og en Tjenestedreng over Marken i Retning af den Gaard, hvor han tjente. Da de havde gaaet et kort Stykke Vej, bemærkede de, idet de vendte sig om, at der kom en Del Personer gaaende bagefter dem fra Pladsen, og Gotfred ytrede da, at de maatte have Øjnene med sig, »for det kunde godt være, at de Andre vilde springe paa dem«. Da de atter vendte sig om, bemærkede de ogsaa, at Tiltalte Jens Flamsted kom løbende efter dem, og kort efter naaede han Gotfred, hvem han sprang ind paa og bragte til at falde omkuld, som det maa antages ved at spænde Ben for ham og lægge sin Arm om hans Hals, Gotfred rejste sig imidlertid hurtig og løb videre over Marken, efterfulgt af alle de andre Personer.

Om hvad der derefter passerede, har Gotfred afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han efter at være kommen hen til Enden af Niels Hansens Gaard blev indhentet af Tiltalte Hans Christian Flamsted, der straks derefter sprang ind paa ham bagfra, saaledes at han faldt til Jorden med Hans Christian over sig. Idet han derefter søgte at rejse sig, hvad ogsaa lykkedes, skønt Hans Christian stadig laa over ham, drejede denne sig rundt om ham, greb ham med den ene Haand foran om Halsen og klemte til af al Magt, hvorhos han med knyttet

Haand slog ham i det venstre Øje. Da det nu begyndte at runde rundt i Hovedet paa Gotfred som Følge af Hans Christians Tag om hans Hals, og han frygtede for, at han skulde blive kvalt, udtog han af sin Inderlomme et Stykke af en Hestesko, som han havde medtaget hjemmefra for eventuelt at anvende det til Forsvar, hvis han skulde blive overfalden, og slog med det efter Hans Christian uden dog at sigte efter nogen bestemt Legemsdel, og han har ikke turdet benægte, at han herved, som af Hans Christian forklaret, ramte denne i det ene Øje. Imidlertid var flere af de andre Karle komne tilstede, og en af disse greb ham i begge Ben, saaledes at han faldt med Hans Christian over sig. Medens denne nu vedblev at holde ham om Halsen og slog ham med knyttet Haand i Hovedet samt Ansigtet, slog de Andre ham med deres Livremme over Bagdelen, hvorhos en Enkelt sluttelig bearbejdede ham med et Par Jernkobler, saa han maatte raabe om Hjælp, hvad Hans Christian dog søgte at forhindre ved at holde ham for Munden med sin Haand.

De Tiltalte have derimod afgivet følgende Forklaringer:

Hans Christian Flamsted har forklaret, at han, som ikke havde bemærket, at Jens Flamsted var sprungen ind paa Gotfred, eller at denne var falden omkuld, da han saa Jens — der ligesom Tiltalte Harald Flamsted er hans Broder — ligge paa Jorden, medens Gotfred løb afsted over Marken, troede, at Sidstnævnte havde slaaet Jens, og at han derfor satte efter ham saa hurtigt, han formaaede, indtil han indhentede ham ved Hjørnet af Niels Hansens Lade. Han greb derefter Gotfred i Nakken med den ene Haand, men i det samme vendte Sidstnævnte sig om imod ham og slog ham med en haard Genstand — som det senere viste sig det forommeldte Stykke af en Hestesko — i det højre Øje, saaledes at han kom til at bløde. Han slap dog ikke sit Tag i Gotfred, men slog Armene om ham, og idet han selv støttede sig til Lademuren, holdt han ham i denne Stilling fast, indtil Tiltalte Harald Flamsted kom tilstede. Derimod har han benægtet at have grebet Gotfred om Halsen, at have slaaet ham, førend han selv var bleven ramt af Hesteskoen i Øjet, og at have hindret Gotfred i at raabe om Hjælp ved at holde ham for Munden med sin Haand.

Harald Flamsted har forklaret, at da han saa, at hans Broder blødt i Ansigtet, sprang han straks ind paa Gotfred og tildelte ham med knyttet Næve en Del Slag i Ansigtet, hvorefter han greb ham om Benene, saaledes at han faldt til Jorden, og tildelte ham derpaa atter en Del Slag med knyttet Næve i Baghovedet.

De Tiltalte Nielsen og Pedersen have forklaret, at de, som var komne tilstede, medens Harald Flamsted tildelte Gotfred de forommeldte Slag, aftog deres Livremme, med hvis Spænder de derefter, medens Tiltalte Hans Christian Flamsted stadig holdt Gotfred fast, tildelte denne en Del Slag over Bagdelen, Tiltalte Nielsen efter sin Forklaring, fordi Gotfred ikke vilde give Slip paa det Stykke af en Hestesko,

Færdig fra Trykkeriet den 28 Maj 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 11.

Tirsdag den 7 Maj.

som han holdt i Haanden, hvorimod Tiltalte Pedersen ikke har kunnet angive anden Grund til, at han slog Gotfred med Livremmen, end den, at han saa Tiltalte Nielsen gøre det samme.

Jens Flamsted har forklaret, at han, straks efter at han som meldt var falden omkuld, gik bagefter de andre Karle, som var løbne efter Gotfred, »for at se, hvad det blev til«, men da han kom hen til Niels Hansens Gaard, fortalte Tiltalte Nielsen ham, at hans Broder havde faaet det ene Øje »slaaet istykker«, og han løb derfor hen til Laden, hvor han fandt Tiltalte Hans Christian liggende ovenpaa Gotfred. Da han saa, at Blodet løb nedad Kinden paa Hans Christian, og denne derhos viste ham Hesteskoen, idet han ytrede, at han skulde se, hvad Gotfred slog med, lagde han sig ned ved Siden af Hans Christian og Gotfred og gav sig til at slaa løs paa Sidstnævnte med knyttede Næver, idet han efter sin Forklaring ikke tænkte over, hvor han ramte ham, eller hvilken Skade, han kunde tilføje ham, men blot paa, at »han skulde have Klø«. Efter nogen Tids Forløb ophørte han dog af egen Drift hermed, men Gotfred, som hidtil havde ligget paa Ryggen, blev nu vendt om, saaledes at han kom til at ligge paa Maven, og efter at de Tiltalte Nielsen og Pedersen, som meldt, derpaa havde givet ham en Del Slag af Spænderne paa deres Livremme, og Tiltalte Jens ligeledes med Spændet af sin Livrem havde slaaet ham flere Gange over Bagdelen og Benene, gav Sidstnævnte ham yderligere med et Par Jernkobler, som han havde fundet paa Marken, og som han holdt i Ringene med den ene Haand, et Slag over Bagdelen, hvorved han, som han har udtrykt sig, »da slog noget til«.

Endelig har Tiltalte Hans Christian Flamsted yderligere forklaret, at han, som hidtil havde indskrænket sig til at holde Gotfred fast, tilsidst bibragte ham 2 à 3 Slag i Hovedet med knyttet Næve, men at han derefter ophørte med at slaa ham, da han syntes, at det nu kunde være nok.

Gotfred, som under Slutningen af dette Oprin havde klaget sig stærkt, slæbte sig, efter at de Tiltalte havde forladt ham, hen mellem nogle i Nærheden staaende Træer, hvor han efter sin videre Forklaring blev liggende en halv Times Tid, og hvor han blev opmærksom paa, at der var gaaet Brud paa en af hans Fingre, hvorefter han, da han var saa medtaget, at han ikke kunde gaa hjem, gik hen til en af de Karle, som havde fulgtes med ham fra Blussepladsen, og blev hos ham om Natten.

Gotfred blev den paafølgende Dag undersøgt af en Læge, som i en samme Dag afgiven Erklæring har udtalt, at venstre Øjelslag var svullent og blaalig farvet af det i Vævet udtraadte Blod, hvorhos der var betydelig Blodudtræden i Øjets Bindehinde, medens derimod Synet ikke havde lidt nogen Skade. Paa Iæsen fandtes et lille ca. 2 Ctm. langt kontunderet Hudskaar, der ikke naaede gennem Huden, og i begge Næsebor Blodskorper som Tegn paa stedfunden Næseblødning Flere Steder i Ansigtet samt paa begge Laarenes Bagside var der Hudafskrabninger og Blodudtrædninger og paa venstre Laars Bagside en større Blodansamling under Huden, ligesom endelig venstre Haands Lillefingers mellemste Led viste tydelige Tegn paa Brud af Benet. Det tilføjes i Erklæringen, at Læsionerne i Ansigtet syntes frembragte ved Næveslag, medens Bruddet af Fingeren rimeligvis skyldtes et Fald, og Beskadigelsen paa Laarene Slag med et stumpt Instrument, samt at Overfaldne foreløbig vilde være tildels uarbejdsdygtig paa Grund af Bruddet af Fingeren, men at Læsionerne ikke kunde antages at ville efterlade blivende Følger.

Ved Gotfreds Møde i Retten den 28 Juni d. A. erklærede han, som da havde en Forbinding om den beskadigede Finger, at han efter Overfaldet havde haft stærke Smarter i denne, og at han ikke siden havde kunnet arbejde, men om Læsionernes videre Forløb har der ikke kunnet tilvejebringes nærmere Oplysning, da han, medens Undersøgelsen verserede, rejste bort, uden at hans nuværende Opholdssted senere har kunnet udfindes.

Det forommeldte Stykke af en Hestesko, som er bragt tilstede under Sagen, beskrives som havende en Længde af $6\frac{1}{4}$ Tomme og en Bredde i de 2 Ender af henholdsvis $1\frac{1}{4}$ Tomme og $\frac{3}{4}$ Tomme. I den smalle Ende var det skarpt afskaaret, men i den brede ru og takket De tre Livremme havde alle en Længde af omkring 36 Tm.

Gotfred, som har begært det overfor ham udviste Forhold i dets Helhed gjort til Genstand for offentlig Forfølgning, har fremdeles nedlagt Paastand om, at der tilkendes ham et passende Beløb som Godtgørelse for Svie og Smerte samt Næringstab, og i Henhold hertil ere de Tiltalte ved Underrettsdommen tilpligtede in solidum at yde ham en Erstatning af 25 Kr.

Idet de af de Tiltalte, som meldt, afgivne Forklaringer efter Omstændighederne ville være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ville de for deres Forhold i de ovennævnte Henseender være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 1 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for Jens Christian Flamsted i 4 Maaneder, for de Tiltalte Hans Christian Flamsted og Harald Laurits Marinus Flamsted hver især i 3 Maaneder og for de Tiltalte Christian Nielsen og Peder Kristian Pedersen hver især i 1 Maaned.

Onsdag den 8 Maj.

Nr. 135.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Gaardejer Lars Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Behandling af Bondejord.

Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 29 Januar 1906: Tiltalte, Gaardejer Lars Hansen af Bøgesø, bør som Ejer af Matr. Nr. 5 a af Bøgesø, af Hartkorn 6 Tdr. 4 Skp. 3 Fdk. 2 $\frac{1}{2}$ Alb., til Statskassen bøde 60 Kr. aarligt af hver Tønde Hartkorn fra den 1 Maj 1905, indtil Gaarden genoprettes som selvstændigt Avlsbrug, hvorhos han bør betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Dambæk, og til Defensor, Sagfører Bang, 12 Kr. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juli 1906: Tiltalte, Gaardejer Lars Hansen, bør til Statskassen bøde 397 Kr. 18 Øre, regnet for hvert Aar fra den 1 Maj 1905, indtil han forsyner ovennævnte af ham ejede Gaard, Matr. Nr. 5 a af Bøgesø By, Everdrup Sogn, med Beboere, der driver den for egen Regning. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Nissen og Overretssagfører M. A Meyer for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte, idet de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke ville kunne faa Indflydelse paa Sagens Udfald, være at anse efter Fr. 6 Juni 1769 § 5, jfr. Pl. 7 Juni 1806, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 397 Kroner 18 Øre aarlig, regnet fra 1 Maj 1905, indtil Gaarden, forsynet med Beboere og Besætning, genoprettes som selvstændigt Avlsbrug.

Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Gaardejer Lars Hansen bør til Statskassen bøde 397 Kroner 18 Øre aarlig, regnet fra 1 Maj 1905, indtil Gaarden Matr. Nr. 5 a af Bøgesø, forsynet med Beboere og Besætning, genoprettes som selvstændigt Avlsbrug. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Vordingborg nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardejer Lars Hansen, der er født den 29 Oktober 1854 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for ulovlig Behandling af Bondejord.

Efter Tiltaltes Erkendelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 16 December 1890 erholdt Tiltalte Skøde paa Gaarden Matr. Nr. 11 b af Bøgesø By, Everdrup Sogn; hvilken Gaard, der er ansat til Hartkorn 3 Td. 3 Skp. 1 Fdk. 2 Alb., bebos og drives af ham. Den 3 August 1898 erholdt han derefter af Ole Rasmussen Skøde paa Gaarden Matr. Nr. 5 a sammesteds af Hartkorn 6 Td. 4 Skp. 3 Fdk. 2½ Alb., hvilken Gaard ved Skøde af 2 September 1871 var solgt til Ole Rasmussen. Bygningerne til Gaarden Matr. Nr. 5 a af Bøgesø nedbrændte aldeles Natten mellem den 20 og 21 Maj 1901. Efterat Sognefogden i Everdrup havde indberettet til fornævnte Birk, at Tiltalte ikke opretholdt Gaarden Matr. Nr. 5 a som selvstændigt Agerbrug, men selv drev den, tilskrev Præstø Amt Birkedommeren under 9 Februar 1905 til Kommunikation for Tiltalte, hvilken Kommunikation maa antages at have fundet Sted Dagen efter, at denne Gaard senest den 1 Maj samme Aar maatte være oprettet til et selvstændigt Avlsbrug.

Ved Skrivelse til Præstø Amt af 18 Oktober s. A. resolverede Landbrugsministeriet, at da Tiltalte, som ejer Gaarden Matr. Nr. 11 b af Bøgesø og tillige for egen Regning driver Gaarden Matr. Nr. 5 a sammesteds, uden at sidstnævnte Ejendom opretholdes som selvstændigt Avlsbrug, ikke har berigtiget det ommeldte ulovlige Forhold, uagtet den ham af Amtet i den Anledning forelagte Frist er udløbet, vilde han være at sætte under Tiltale for den af ham saaledes begaaede Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Bondejords Behandling.

Af den herefter mod Tiltalte indledede Undersøgelse fremgaar det, at der, efter at Gaarden Matr. Nr. 5 a's Bygninger var brændte, gik henved et Par Aar, inden de paany var opførte, at Forholdet, fra de paany blev opførte og til 8 November 1905, har været det, at der kun har boet en Kreaturpasser paa Gaarden, der som Regel har faaet sine Maaltider paa den af Tiltalte beboede Gaard, medens under sidstnævnte Dag en Arbejdsmand med Hustru, der passer Besætningen paa Matr. Nr. 5 a, ere indflyttede dersteds og der fører Husholdning, at der i bemeldte Maaned paa Gaarden Matr. Nr. 5 a kun var 4 Plage, 7—8 Kvier, der ikke malkede, nogle Faar, Gæs og Kalkuner, at en Del af Afgrøden af Gaarden er ført til den af Tiltalte beboede Gaard, at Staldbygningen paa Matr. Nr. 5 a blev saa slet opført, at det regner ned overalt, saa at Kreaturerne ikke kan være der om Vinteren, og at der fraregnet noget Hø ikke findes Foder paa Matr. Nr. 5 a udover, hvad der bringes dertil fra den af Tiltalte beboede Gaard.

Herefter findes Tiltalte at maatte anses efter Forordningen 6 Juni 1769 § 5, jfr. Pl. 7 Juni 1806, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 397 Kr. 18 Øre, regnet for hvert Aar fra den 1 Maj 1905, indtil Tiltalte forsyner Gaarden Matr. Nr. 5 a af Bøgesø med Beboere, der drive den for egen Regning. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter de anførte Lovbestemmelser

med en Statskassen tilfaldende Bøde af 60 Kr. for hver Tønde af bemeldte Gaards Hartkorn, regnet for hvert Aar fra den 1 Maj 1905, indtil Gaarden genoprettes som selvstændigt Avlsbrug, være at forandre.

Freitag den 10 Maj.

Nr. 45. Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling (Henriques)

contra

Enkefru Cathrine Hansen og Købmand Edvard Hansen (Møller),

betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at opfylde en af dem indgaaet Kautioen.

Grenaa Købstads ordinære Rets Dom af 14 Maj 1906: De Indstævnte, Enkefru Cathrine Hansen og Købmand Edvard Hansen, begge af Grenaa, bør for Tiltale af Citanterne, Foreningen af københavnske Manufakturgrossisters Akkord- og Konkursafdeling, i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

Da Hoveddebitor, Grosserer Hjelm Hansen havde undladt trods Paakrav at betale den i den indankede Dom ommeldte første Rate, som forfaldt den 14 April 1905, paahvilede det de Indstævnte ifølge Kautionsbevisets Indhold efter den derom skete Henvendelse til dem, at indfri deres Kautioen, og Kautioenisternes saaledes indtraadte Forpligtelse kan ikke være bortfalden ved, at Kreditorerne senere paa Grund af, at saavel Hoveddebitor som Kautioenisterne havde misligholdt deres Forpligtelser, ikke have villet yde Hoveddebitor længere Henstand, men ere skredne til Retsforfølgning ved at fremkalde Konkursbehandling af Hoveddebitors Bo. Som Følge heraf og idet det billiges, at de øvrige af de Indstævnte mod Søgsmålet fremsatte Indsigelser ere forkastede ved Dommen, ville de Indstævnte være at dømme til in solidum at betale Appellanten Kautionsbeløbet med Renter fra Gæsteretsstævningens Dato.

Processens Omkostninger for alle Retter findes de Indstævnte paa samme Maade at burde betale Appellanten skadesløst.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, Enkefru Cathrine Hansen og Købmand Edvard Hansen, bør, En for Begge og Begge for

En, til Appellanten, Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling, betale 2000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Juni 1905, til Betaling sker, samt Proces-sens Omkostninger for alle Retter skadesløst. Til Ju-stitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 13 eller 14 Januar f. A. underskrev de Indstævnte, Enkefru Cathrine Hansen og Købmand Edvard Hansen, begge i Grenaa, et den 30 November 1904 dateret Kautionsbevis, hvorved de — i Anledning af, at Gros-serer Hjelm Hansen i Helsingør, der havde henvendt sig til Citanterne, Foreningen af københavnske Manufakturgrossisters Akkord- og Konkursafdeling i København, om Bistand til Opnaelsen af en Akkord, i et den 6 December 1904 udsendt Akkordforslag som fuld Dækning havde tilbudt de Kreditorer, der i Tilfælde af hans Konkurs ikke vilde faa Fortrinsret i hans Bo, 56 pCt. af deres Tilgodehavende, der skulde er-lægges i 4 nærmere angivne Rater, deraf 1ste Rate 3 Maaneder efter Akkordens Stadfæstelse — under Forudsætning af, at Kreditorerne til-traadte Akkordforslaget, paatog sig in solidum som Kautionister og Selvskyldnere at indestaa Citanterne, som det i Dokumentet hedder, »for den prompte og skadesløse Opfyldelse af Hr. Hjelm Hansens For-pligtelser overfor Kreditorerne og Akkordafdelingen ifølge ovennævnte Akkordforslag og hans Henvendelse til Akkordafdelingen om dennes Assistance, dog ikke udover et Beløb af 2000 Kr.«

Under 14 Januar f. A. blev Akkorden derefter stadfæstet af Ci-tanterne som Repræsentanter for Kreditorerne, men da Hjelm Hansen, efter at 1ste Rate var forfalden den 14 April næstefter, trods Paakrav undlod at betale et herpaa resterende Beløb af 2350 Kr., og en Hen-vendelse til de Indstævnte om at indfri Kautionen viste sig forgæves, have Citanterne næst at foranledige Hjelm Hansens Bo taget under Konkursbehandling den 6*) Juni f. A., under nærværende i 1ste Instans gæsteretsvis behandlede Sag paastaaet de Indstævnte tilpligtede in so-lidum at betale de i Kautionsbeviset ommeldte 2000 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 29 Juni f. A., indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte i Over-ensstemmelse med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Citan-ternes Tiltale, og Sagen er nu af disse indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand. De Ind-stævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte gjort gældende, at de under de Forhandlinger, der gik forud for Kautions-bevisets Udfærdigelse, have forlangt, at deres Kaution skulde ind-skrænkes til at gælde for 3dje Rate, saa at den blev uden Betydning, hvis Hjelm Hansen ikke kunde berigtige 1ste og 2den Rate, samt at Citanterne, med hvem de ikke have forhandlet direkte, idet Korrespon-

*) Skal være 5.

dancen herom blev ført med Hjelm Hansen, af denne har faaet Underretning om anførte Vilkaar og ikke fremsat nogen Indsigelse herimod. Overfor Citanternes Benægtelse af at kende noget til dette Vilkaar, hvorom der intet indeholdes i Kautionsbeviset, have de Indstævnte imidlertid ikke tilvejebragt noget Bevis for Rigtigheden af deres Anbringende, og ligesom der derfor ikke vil kunne tillægges dette nogen Betydning, saaledes findes de Indstævnte heller ikke med Føje at kunne paaberaabe sig, at Citanterne skulle have givet Hjelm Hansen Henstand ved efter Udeblivelsen af 1ste Rate at have ladet Sagen henstaa indtil 6*) Juni f. A., inden Konkursbegæringen blev indgiven, eller at Betingelserne for Stadfæstelsen af Akkorden ikke skulde have foreligget, fordi 4 Kreditorer med Fordringer til et samlet Beløb af 137 Kr. 53 Øre ikke have villet indgaa paa Akkorden, i hvilken Henseende bemærkes, at det i Kautionsdokumentet er bestemt, at Citanterne skulle være berettigede til eventuelt, hvor Forholdene kræver det, at holde enkelte mindre Kreditorer udenfor Akkorden.

De Indstævnte have imidlertid fremdeles anført, at den af dem paatagne Kautionsforpligtelse i hvert Fald maa anses bortfalden derved, at Hjelm Hansens Bo, uden at Akkorden søgtes gennemført, og endog forinden 1ste Rate erlagdes, blev taget under Konkursbehandling.

Idet der nu findes at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at deres Erklæring om at ville paatage sig Kautionsforpligtelsen efter Beskaffenheden af det ved samme mellem dem og Citanterne stiftede Retsforhold maa anses afgivet under den for Citanterne kendelige Forudsætning, at Akkordens Gennemførelse ikke hindredes af Citanterne selv, og denne Forudsætning er bristet derved, at Citanterne, som meldt, have foranlediget Hjelm Hansens Bo taget under Konkursbehandling, hvilket Skridt ikke paa det paagældende Tidspunkt af Hensyn til Kreditorernes Interesser har været nødvendigt, idet Citanterne maa have kunnet indskrænke sig til at sagsøge de Indstævnte til Kautionsens Indfrielse, maa de Indstævnte ved denne Citanternes Handlemaade anses befriede for den dem efter Kautionsbeviset paahvilende Forpligtelse.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at de Indstævnte ved Gæsteretsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

*) Skal være 3.

Nr. 146. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Niels Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Vordingborg Købstads Politirets Dom af 20 Juni 1906: Tiltalte, Uldhandler Niels Nielsen, bør til Vordingborg Købstads Politikasse bøde 40 Kr. og have de ommeldte hos ham anholdte Varer, vurderede til 187 Kr. 80 Øre, forbrudt til Fordel for Anholderne, hvorhos han bør udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1906: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Paludan og Richter, betaler Tiltalte, Uldhandler Niels Nielsen, 30 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Nielsen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Uldhandler Niels Nielsen, der er født den 25 Marts 1863, og som den 13 Oktober 1897 i Vordingborg søndre Birks Politiret for 1ste Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer har vedtaget en Bøde af 10 Kr. og Konfiskation af en Del hos ham forefundne Varer, samt ved nærværende Rets Dom af 24 Juni 1902 er anset efter Forordning 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for anden Gang at have gjort sig skyldig i saadan Omløben med en Bøde af 20 Kr. og Konfiskation af en Del hos ham forefundne Varer, tiltales under denne fra Vordingborg Købstads Politiret hertil indankede Sag paany for ulovlig Omløben med Varer.

Foreløbig bemærkes, at da Tiltalte, som har forklaret i de sidste 8 à 9 Aar at have haft fast Bopæl paa Frederiksberg, ikke er hjemmehørende i noget af de i Reskr. 14 Februar 1741 nævnte Herreder, og da han ved ovennævnte ham overgaaede Dom ifølge Forordning 23 April

1845 § 2 har forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre til Forhandling de i den nævnte § omhandlede Husflidsprodukter, er Afgørelsen af, hvorvidt Tiltalte kan anses for skyldig i den ham paasigtede Forseelse, uafhængig af, om de nedenfor omhandlede Varer maatte — som Tiltalte med Hensyn til en Del af dem har hævdet — være Husflidsprodukter fra Hammerum Herred eller maatte være Husflidsprodukter andetsteds fra, eller de overhovedet ikke maatte hidrøre fra Husflid.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og det isvrigt Oplyste er det godtgjort, at han i Dagene den 2 til 4 April d. A. i Vordingborg og Masned Sund har til Forhandling omført Uld- og Bomuldsvare og solgt en Del af disse Varer, samt at han, da han sidstnævnte Dag af 2 Betjente af Vordingborg Politi blev antruffen i denne Købstad i Færd med at falbyde saadanne Varer, gik omkring med en under Sagen til 64 Kr. 75 Øre vurderet Beholdning af Uld- og Bomuldsvare samt linnede Varer.

En Del af disse Varer havde Tiltalte den 3 s. M. i Masned Sund modtaget af en anden Uldhandler ved Navn Suddergaard. Denne har i saa Henseende under Sagen forklaret, at de efter den nævnte Dag at være fulgte ad fra Vordingborg til Masned Sund blev enige om, at Tiltalte, som ikke havde ret mange Varer med sig i Masned Sund, hvor han — Suddergaard — havde sine Uldvarer liggende, skulde laane en Del Varer af ham for at forsøge at sælge dem mod senere i Vordingborg at levere ham Varer af tilsvarende Værdi.

Om disse fra Suddergaard modtagne Varer har Tiltalte — som til de 2 Politibetjente, der antraf ham, som anført, havde forklaret, at han havde alle de Varer, han blev antruffet med, fra sine Forbindelser i Jylland — i de inden Politiretten optagne Forhør først forklaret, at han havde laant dem af Suddergaard, men senere, at han havde faaet dem overleverede af Suddergaard for at bære dem for denne, der havde faaet for mange Varer med sig, med den Aftale, at Suddergaard senere i Vordingborg skulde have de samme Varer tilbage.

Heroverfor har Suddergaard edelig forklaret, at han har forstaaet Aftalen mellem dem paa ovenanførte af ham omforklarede Maade, om han end ikke har turdet benægte, at Tiltalte kan have forstaaet Aftalen som af ham paastaet. Tiltalte har erkendt, at han ved sin Antræffelse havde de fra Suddergaard modtagne Varer i en Bylt sammen med de øvrige af ham da medbragte Varer, uden at der, saavidt han erindrede, var Baand om nogen Del af Genstandene, medens han dog var tilbøjelig til at tro, at de fra Suddergaard modtagne Varer laa samlede for sig selv. De 2 ovennævnte Betjente have imidlertid forklaret, at de Varer, Tiltalte ved sin Antræffelse fandtes i Besiddelse af, laa fuldstændig sammenblandede, uden at der blandt dem fandtes nogen afsondret Beholdning.

Efter at Tiltalte var antruffen, som anført, forefandtes der i hans Logi i Vordingborg en Pakke indeholdende forskellige Uld- og Bomuldsvare samt linnede Varer, der under Sagen tilsammen ere vurderede til 124 Kr. 5 Øre. Denne Pakke var af Grosserer Frants Nielsen, der driver Forretning i København, afsendt til Tiltalte, adresseret til det Gæstgiveri i Vordingborg, hvor han havde Logi, og hvortil den ankom den 2 eller 3 April d. A.

Til de nævnte 2 Betjente erklærede Tiltalte ifølge Betjentenes Forklaring, at Varerne i Pakken ikke skulde sælges i Vordingborg, men andetsteds. I det første inden Politiretten optagne Forhør forklarede Tiltalte, at Pakken slet ikke skulde have været sendt til Vordingborg, men til hans Bopæl paa Frederiksberg til Udlevering til Kunder, der havde bestilt de paagældende Varer hos ham. I det næste Forhør forklarede han derimod, at Varerne var købte for at benyttes i en Butik, som han var i Underhandling om at leje i Bagsværd, og denne Forklaring fastholdt han senere.

Overfor Tiltaltes Forklaring om at have bestilt Varerne sendte til sit Hjem paa Frederiksberg, har bemeldte Grosserer Nielsen forklaret, at Tiltalte forlangte Varerne sendte til Vordingborg, men at Tiltalte ganske vist ved Varernes Bestilling var meget beruset.

Ved sin Antræffelse forklarede Tiltalte til Betjentene, at den ham fra København tilsendte Pakke Varer henstod uaabnet i hans Logi; men da han derefter i sit Logi paaviste Pakken for Betjentene, kunde det, ifølge den af den ene Betjent afgivne Rapport, ses, at Pakken havde været aabnet, og at der var udtaget en Del Varer af den. Medens Tiltalte har forklaret, at Pakken, da han modtog den, ikke var tæt pakket og foroven ikke var sammensyet, men sammenbunden og løst pakket paa samme Maade, som da den forevistes ham i Politiretten, har fhv. Fragtkører Jens Christian Andersen edelig forklaret, at han er overbevist om, at Pakken, da han afleverede den til Tiltalte, var tæt sammenpakket og sammensyet baade foroven og forned. Manufakturhandler Ludvig Jensen af Vordingborg, som, umiddelbart før Fragtkøreren afleverede Pakken til Tiltalte, saa Pakken paa Fragtkøreren Vogn, har dernæst edelig forklaret, at Pakken da var tæt og fast sammenpakket og sammensyet i begge Ender.

Efter alt det saaledes Foreliggende maa det antages — under særligt Hensyn til, at Tiltaltes Forklaringer i modsat Retning have været vakkende og tildels indbyrdes modstridende — at Tiltalte har modtaget de ham af Suddergaard overgivne Varer og de ham af Grosserer Nielsen tilsendte Varer i den Hensigt at forhandle dem, og disse Varer findes derfor ligesaavel som de Varer, Tiltalte har erkendt at have omfört til Forhandling, at være Konfiskation underkastede.

Det maa herefter billiges, at ved den indankede Dom Tiltalte er anset efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4, jfr. § 3, og Pl. 27 November 1839 § 1 for 3dje Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Vordingborg Købstads Politikasse tilfaldende Bøde og samtlige ovenomhandlede Varer konfiskerede til Fordel for Anholderne, hvorved dog bemærkes, at Varernes samlede Vurderingssum i Dommen er angiven til 187 Kr. 80 Øre istedetfor til 188 Kr. 80 Øre.

Da Bøden derhos findes ved Dommen passende bestemt til 40 Kr., bliver Dommen — — at stadfæste i dens Helhed.

Mandag den 13 Maj.

Nr. 170. Højesteretssagfører Rée

contra

Niels Munkgaard Pedersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 22 November 1906: Tiltalte Niels Munkgaard Pedersen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Valeur, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Dejgaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1907: Tiltalte Niels Munkgaard Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 202 og § 203, men da det findes at kunne have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Munkgaard Pedersen til Højesteretssagførerne Rée og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Niels Munkgaard Pedersen sat under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte, der er født i Aaret 1862, har — foruden at han trende Gange, henholdsvis for Overtrædelse af Værnepligtsloven, for Polituorden og for voldeligt Overfald, har inden Politiretten vedtaget at erlægge Bøder — tidligere været anset ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 19 December 1899 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han ved samme Jurisdiktions Ekstrarets Domme af 31 Januar 1901, 18 December 1902 og 19 September 1903 har været anset hver Gang efter Straffelovens § 202 for Mishandling af sin Hustru — ved Dommen af 18 December

1902 i Forbindelse med ulovlig Omløben med Varer efter Forordningen af 28 November 1839 — med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 2 Gange 5 Dage, 3 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage.

Den 2 Marts f. A. om Aftenen indfandt Tiltaltes Nabo, Arbejdsmand Søren Pedersen, sig i stærkt beruset Tilstand paa Tiltaltes Bopæl i Birk, medbringende, som det maa antages, 2 Trepægleflasker med Brændevin og 1 eller 2 Trepægleflasker med Kognak, af hvilke Drikkevarer de tvende Mænd, navnlig Tiltalte, nød en betydelig Del i Form af Kaffeponche.

Under Drikkeriet med Søren Pedersen kom Tiltalte i Skænderi med ham, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et i Henhold til Overrettens Hjemvisningsdom af 17 September f. A. afholdt yderligere Forhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte under Skænderiet har tilføjet Søren Pedersen et Slag i Ansigtet med en Kop, saaledes at den gik itu, ved hvilket Slag der fremkom en stærk Blødning paa Søren Pedersens Næse. Senere paa Natten, i hvis Løb Tiltalte maa antages et Par Gange at have kastet Søren Pedersen i Gulvet og at have tilføjet ham nogle Hudafskrabninger paa Bagsiden af hans venstre Haand, slog Tiltalte ham endvidere med en Stol, der ramte hans ene Skulder, og som herunder gik itu. Det Søren Pedersen paa Næsen bibragte Saar saavel som Hudafskrabningerne var, efter hvad Forhørsdommeren i Forening med Retsvidnerne har attesteret, skorpedækkede, da han den 9 Marts f. A. i Retten afgav Forklaring i Sagen, og blev, efter hvad Søren Pedersen under det ovennævnte Reassumptionsforhør har udsagt, lægte 4 à 5 Dage senere; han har derhos i det den nævnte Dag afholdte Forhør udsagt, at han endnu dengang kunde mærke nogen Ømhed paa Skulderen efter Slagene. Det Foreliggende giver ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Søren Pedersen har givet Tiltalte nogen rimelig Anledning til de ommeldte Voldshandlinger.

Det maa paa samme Maade anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da Søren Pedersen — der maa antages, efter at han var bleven slaet med Koppen i Ansigtet, at have villet forlade Tiltaltes Hjem, men var bleven forhindret deri af Tiltalte — omtrent Kl. 3—4 om Natten var sluppen bort, uden nogensomhelst Anledning fra deres Side gav sig til at overfalde sin Hustru, Mette Marie, født Pedersen, og deres 16 Aar gamle Datter Bertha med Slag, dog uden at tilføje dem Saar eller Skade. Førstnævnte har med Hensyn hertil forklaret, at der ved den hende af Tiltalte tilføjede Vold fremkom talrige blaa Pletter paa forskellige Steder af hendes Legeme, bl. a. ved venstre Øre og paa højre Haandled, og at Slagene, som straks voldte hende Smerte, efterlod nogen Ømhed, som mærkedes i et Par Dage, dog ikke til Stadighed, men kun ved visse Bevægelser eller ved Berøring.

Med Hensyn til den Datteren Bertha overgaaede Vold har denne forklaret, at hendes Fader flere Gange, dog næppe mere end 3 Gange, kom hen til hende, der laa i sin Seng, og slog hende i Hovedet med knyttet Haand, hvorved der fremkom en stor Hævelse oven i Hovedet. Straks efter Slagene og indtil opad næste Dags Formiddag følte hun temmelig stærk og stadig Smerte efter dem; derefter følte hun

kun Smærter ved Berøring, og disse fortog sig helt i Løbet af et Par Dage.

Tiltalte har intet haft at erindre mod Rigtigheden af de af hans Hustru og Datter saaledes afgivne Forklaringer.

Der er under Sagen intet fremkommet, der kan lede til at antage, at Tiltalte, om han end under Forøvelsen af de ommeldte Voldshandlinger har været temmelig stærkt beruset, ikke skulde have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed.

For sit i de ommeldte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 1ste og 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder bl. a. under Hensyn til, at Søren Pedersen har fremsat Ønske om, at Tiltale i Anledning af den ham overgaaede Vold maa bortfalde, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Nr. 69.   **Entreprenør P. Hansen (Ingen)**

contra

Arkitekt G. Hagen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, **Entreprenør P. Hansen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 14 Maj.

Nr. 208.   **Højesteretssagfører Lunn**

contra

Lauritz Marinus Piccard (Def. Réé),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Hvetbo Herreds Ekstrarets Dom af 13 Februar 1907: Arrestanten **Lauritz Marinus Piccard** vil ikke kunne straffes for de ham overførte Forhold, men der bør af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod ham. Sagens Omkostninger, derunder **Salærer** til

Aktor, Sagfører Schmidt, og Defensor, Sagfører Jakobsen, henholdsvis 12 Kr. og 8 Kr., udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Marts 1907: Arrestanten Lauritz Marinus Piccard bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udredor han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte allerede under den ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 21 December 1905 paakendte Sag har været sigtet for det under nærværende Sag ommeldte Tyveri af en Damehat, i hvilket han ikke ved Dommen blev anset skyldig, vil Sagen forsaavidt være at afvise fra Underretten.

For det i den indankede Dom ommeldte Tyveri af en Skindtrøje og for det af Tiltalte forøvede Betleri er han rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 2. Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen mod Tiltalte Lauritz Marinus Piccard for Tyveri af en Damehat, afvises Sagen fra Underretten. Tiltalte bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Lauritz Marius Piccard sat under Tiltale for Tyveri og Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1858, har tidligere været anset: ved Højesterets Dom af 12 Juni 1878 efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 15 September 1883 efter de samme Lovbestemmelser med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Horns Herreds Politirets Dom af 2 Februar 1885 efter Lov 3 Marts 1860 med samme Straf, ved Hvetbo Herreds Ekstrarets Dom af 7 November s. A. efter Straffelovens §§ 228 og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 18

Januar 1887 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., samme §'s 2det Stk., jfr. § 229 Nr. 4, og samme Lovs § 251 samt Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved samme Herreds Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1888 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Korsør Kobstads Politirets Dom af 7 Februar 1889 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med Tvangsarbejde i 48 Dage, ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 19 Oktober s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samme §'s 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4, § 253, § 251, jfr. § 46, og § 168, jfr. § 46, jfr. i det Hele § 62 og tildels § 64, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 4 Aar, ved Aalborg Købstads Politirets Dom af 5 Marts 1897 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 23 November 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved samme Herreds Ekstrarets Dom af 21 December 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, samt Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

I. Hvad angaar Sigtelsen for Tyveri, maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En af de første Dage i November Maaned 1905 — altsaa forinden den ovennævnte Dom af 21 December s. A. var overgaaet ham — har han, der havde faaet Lyst til en Damehat, som han havde set i Vinduet til Modehandlerinde Erikke Jensens Butik i Løkken, tilegnet sig denne Hat, idet han fra Gaden gik ind i Butikken, hvor der paa dette Tidspunkt ingen var tilstede, og tog Hatten, med hvilken han derpaa straks bortfjernede sig. Hatten, der ifølge Bestjaalnes Opgivende havde en Værdi af 6 à 7 Kr., bortbyttede han Dagen efter til Husmand Nielsens Enke, Inger Marie Johanne Elise Stephensen af Hvorup Klit for et Par strikkede Handsker, saaledes at han endvidere gav 50 Øre i Bytte. Medens Hatten og en Del af dens Besætning er bortkommen, er Resten af Besætningen bragt tilstede under Sagen og tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Om Aftenen den 16 Januar d. A. har Arrestanten tilegnet sig en Gaardejer L. Chr. Pedersen af Røngaarde tilhørende Skindtroje, der hang frit fremme paa en Knagerække i den uafsaasede Forstue til Bestjaalnes Gaard, hvor Arrestanten efter sin Forklaring var gaaet ind for at betle. Trøjen, som han efter sin videre Forklaring tilegnede sig, fordi han frøs, er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 8 Kroner tilbageleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

II. Forsaavidt Arrestanten dernæst er sigtet for Betleri, maa det ligeledes ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Tidsrummet fra den 14 Januar d. A., da han undveg fra Tvangsarbejds- og Forsørgelsesanstalten i Aalborg — hvor han var indlagt til Forsørgelse — og indtil sin Anholdelse den 17 s. M. har betlet forskellige Steder, saaledes bl. a. paa Gøl og i Pandrup.

III. Arrestanten har endelig erkendt ved sin Bortgang fra ovennævnte Tvangsarbejdsanstalt at have medtaget nogle Anstalten tilhørende Beklædningsgenstande, men dette Forhold — der ikke vil kunne tilregnes Arrestanten som Tyveri — kan ikke anses indbefattet under den i Sagen udfærdigede Aktionsordre.

Under Sagen er det oplyst, at Arrestanten, medens han hensat til Afsoning af den ham ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1889 ikendte Straf, blev angreben af Hallucinationer og hypokondre Vrangforestillinger, i hvilken Anledning han blev indlagt paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvor han blev behandlet i Tidsrummet fra den 8 Februar 1893 til den 2 Februar 1899, da han anbragtes paa Tvangsarbejds- og Forsørgelsesanstalten ved Aalborg. Medens Arrestanten var indlagt paa disse Anstalter, forlod han dem gentagne Gange, men blev hver Gang paagreben og ført tilbage igen, og medens han saaledes var paa fri Fod, gjorde han sig flere Gange skyldig i Tyverier og andre Forbrydelser, i hvilken Anledning der blev indledet Undersøgelser mod ham. Til Brug under en af disse Undersøgelser har den daværende Overlæge ved Sindssygeanstalten ved Aarhus i en Erklæring af 18 Oktober 1899 bl. a. udtalt:

»Piccards skøre Hjerne taaler ikke Isolation, og saa ofte han underkastes Fængselsstraf, faar han en Fængselspsykose, væsenlig ytrende sig ved Hallucinationer. Til daglig Dags er han et saavel i intellektuel som navnlig i moralsk Henseende uudviklet Individ, der vel har mindre Modstandskraft mod forbryderske Tilskyndelser end normalt, men ikke kan betragtes som sindssyg.«

I Tidsrummet fra den 6 Oktober til den 15 November 1904 var Arrestanten derhos indlagt til Observation paa den oftnævnte Sindssygeanstalt, og da dennes Overlæge i den om Resultatet af Observationen afgivne Erklæring udtaler, at Arrestanten ikke i hans daværende Tilstand kunde betragtes som sindssyg eller som utilregnelig, blev det ved de tvende ham efter dette Tidspunkt overgaaede Domme statueret, at han maatte betragtes som fuldt tilregnelig.

Under Afsoningen af den Arrestanten senest idømte Straf af Forbedringshusarbejde — hvilken Straf han udstod i Horsens Tugthus — blev han imidlertid atter sindssyg, hvorfor han blev indlagt paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvor han forblev, ogsaa efter at han den 30 August forrige Aar havde udstaaet sin Straffetid, indtil han den 3 Januar dette Aar udskreves som »bedret«.

I en af Overlægen ved bemeldte Sindssygeanstalt til Brug under nærværende Sag afgiven Erklæring af 23 Januar dette Aar — i hvilken det udtales, at ifølge Anstaltens Diagnose var Arrestantens Sindssygdom: »Fængselspsykose i Form af hallucinatorisk Forvirring«,

Færdig fra Trykkeriet den 30 Maj 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 12.

Tirsdag den 14 Maj.

samt at det er tvivlsomt, om noget af det sygelige, han ved sin Udskrivning frembød, skyldtes Sindssygdommen — hedder det bl. a.:

»Piccard er et degenereret Individ, som frembyder en betydelig Defekt baade i intellektuel og — navnlig — i moralsk Henseende. Denne hans degenerative Konstitution gør, at man altid maa vente, at han ved Lejlighed begaar nye Forbrydelser; men den gør ogsaa, at han er uskikket til at have Ophold i en Sindssygeanstalt. Hvis Anstalten skal sikre sig imod, at han undviger, kan det kun gøres ved at holde ham i Celle. Men ved at holde ham i Celle paafører man ham næsten med Sikkerhed den samme Sindssygdom, der opstaar hos ham i Straffeanstalten. Og fjerner han sig fra Anstalten uden Tilladelse, vil han ganske sikkert paany give sig til at vagabondere, betle og rapse. Han hører derfor sikkert hjemme i en Arbejdsanstalt, hvor man i alt Fald bedre end i en Sindssygeanstalt kan sikre sig hans Tilstedeværelsen uden at holde ham isoleret. Hvad hans Tilregnelighed angaar, da ved han særdeles vel, at han hverken maa stjele eller betle, og han ved ogsaa, hvilken Straf han kan vente sig for de forskellige Lovovertrædelser. Men han nærer ingensomhelst moralske Betæneligheder ved at overtræde Lovene, og Frygten for en Straf, der ligger noget ude i Fremtiden, og som i alt Fald er betinget af, at han bliver anholdt og dømt, vil næppe bidrage synderligt til at afholde ham fra Forbrydelser, han maatte føle sig fristet til at begaa.«

Efter at Arrestanten dernæst, medens Undersøgelsen i nærværende Sag stod paa, havde været undergivet Undersøgelse af vedkommende Distriktlæge, har denne i en Erklæring af 8de f. M. udtalt, at Arrestanten under sit Ophold i Arresthuset atter havde faaet et Anfald af den Fængselspsychose i Form af hallucinatorisk Forvirring, som Overlægen ved Sindssygeanstalten havde forudsagt vilde komme ved hans Isolation, samt at da Arrestanten til Stadighed frembyder en betydelig »Defekt baade i intellektuel og moralsk Henseende«, kan han ikke antages i det Øjeblik, han begik Tyveriet i Røngaarde, at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer.

Da det saaledes Foreliggende imidlertid ikke giver Føje til at betvivle, at Arrestanten, dengang han gjorde sig skyldig i de ovenom-

meldte Forhold, skulde have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, vil han være at anse dels efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med en efter dens § 64 lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 231, 1ste Led, dels endelig efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes under Et til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 167. Højesteretssagfører Lunn
 contra
Christian Christiansen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1907: Tiltalte Christian Christiansen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indfyldelse paa Sagens Udfald

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Christiansen til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Christiansen, der er født den 9 April 1856 og inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager den 23 Marts 1905 har vedtaget en Bøde af 20 Kr. og den 3 Maj 1906 en Bøde af 40 Kr. med Virkning som Dom henholdsvis for 1ste og 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, tiltales paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Under Sagen er Følgende oplyst:

Tiltalte har siden Midten af Maj 1906 ledet en Beværtning med Brændevinsudskænkning, der siden 5 Juni 1906 har haft Lokale Jagtvej Nr. 63 (nu 97) her i Staden, men gør gældende, at han kun leder

den for Værtshusholder Rasmus Jensen, der har underskrevet paa Lejekontrakten angaaende Lokalerne Jagtvej 63 (97) som Lejer uden Kautionist, og hvis Borgerskab senest bærer Paategning af 15 Maj 1906 om Betaling af Brændevinsafgiftsrestance og Anmeldelse af Brændevinshandel og Udskænkning.

Beværtningens Inventar ejes af Tiltalte, der ved en Købekontrakt af 16 Maj 1906 har overdraget det til Rasmus Jensen for 525 Kr., hvoraf 125 Kr. betaltes straks, medens Resten afdrages med 25 Kr. maanedlig, saaledes at Ejendomsretten først ved hele Købesummens Betaling overgaar til Køberen.

Ifølge Tiltaltes Forklaring betales Afdragene af Forretningens Overskud, og der var den 4 December 1906 endnu kun betalt 5 Afdrag à 25 Kr.

Angaaende Værtshusholder Rasmus Jensens Forhold er af dennes Hustru forklaret, at de allerede for en halv Snøs Aar siden maatte høre op at drive Beværtning, fordi hendes Mand drak saa meget, at han aldrig var rigtig sødru og aldrig havde Penge til nødvendige Udgifter, at hendes Mand siden da har haft noget med forskellige Beværtninger at gøre, uden at hun kender det nærmere Forhold desangaaende, at hendes Mand, saasomt han har noget med et Værtshus at gøre, aldrig er rigtig sødru, samt at han saa godt som intet bidrager til hendes og deres voksne Datters Underhold.

Videre er det ved en af Georg Niels Peter Christensen afgiven, af Rasmus Jensen i det Væsenlige godkendt Forklaring oplyst, at Christensen fra December 1903 til September 1904 drev en Beværtning paa Blegdamsvej paa Rasmus Jensens for 30 Kr. maanedlig lejede Borgerskab.

Iøvrigt har Rasmus Jensen under Sagen afgivet forskellige ubestemte, vrøvlagtige og tildels selvmodsigende Forklaringer, der dog i Hovedsagen gaar ud paa, at Beværtningen Jagtvej Nr. 63 er hans, og at han som Ejer af Beværtningen af Tiltalte successivt har faaet forskellige Smaabeløb udbetalt.

Tiltalte har erkendt, at Rasmus Jensen ifølge sin aandelige Tilstand er ude af Stand til at lede Forretningen, og at det derfor er Tiltalte, der »passer det Hele«. Tiltalte, der har fremlagt et Regnskab for Tiden fra ca. 20 Maj til 28 Oktober 1906, ifølge hvilket Forretningen, i hvilken Alt betales kontant, i adskillige Uger, navnlig i Begyndelsen har givet Underbalance, men dog Alt i Alt et Overskud paa ca. 440 Kr., har videre forklaret, at han foreløbig har dækket saadan Underbalance af egen Lomme, men derefter har fradraget den i senere Ugers Overskud, at Rasmus Jensen, til hvem han iøvrigt successivt vil have udbetalt Overskudet, undertiden har tilladt ham at beholde noget deraf, »ialt vel 50 à 60 Kr.«, samt at han ikke er istand til at opgøre noget Vidne paa eller føre noget som helst andet Bevis for, at Jensen virkelig har faaet udbetalt, hvad der efter Opgørelsen tilkommer ham.

Idet der efter alt det saaledes Foreliggende ikke findes at kunne være nogen Tvivl om, at Tiltalte er Beværtningens virkelige Indehaver, vil han, der ikke selv er i Besiddelse af noget Borgerskab, være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 3dje Gang begaaet ulovligt

Næringsbrug og 3dje Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskænking efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Nr. 176.

Advokat Halkier

contra

Ole Christian Emil Olsen (Def. Liebe),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1907: Tiltalte Ole Christian Emil Olsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og i Erstatning til Snedkersvend Ernst Mathias Nilsson betale 40 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Carlsen og Prokurator Casse, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Christian Emil Olsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Dom tiltales Ole Christian Emil Olsen for Vold.

Tiltalte er født den 18 November 1885 og ikke funden forhen straffet.

Ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 24 December forrige Aar om Eftermiddagen kørte Tiltalte, der var noget beruset, men dog i fuldt tilregnelig Tilstand, med Sporvogn ad Frederikssundsvejen.

Tiltalte opholdt sig paa Sporvognens Bagperron. Paa denne opholdt sig endvidere oprindelig Snedkersvend Ernst Mathias Nilsson, men denne gik efter nogen Tids Forløb ind i Vognen.

Tiltalte optog dette som en Fornærmelse, da de var Bekendte, idet Tiltalte for ca. 3 Aar siden havde været i Lære hos Nilssons Fader. Tiltalte, der i den mellemliggende Tid flere Gange havde set

Nilsson, uden at det var kommet til Sammenstød mellem dem, kom nu til at tænke paa, at Nilssons Fader engang i Læretiden havde dadlet hans Optræden og, uagtet Tiltalte gjorde gældende, at han var over 18 Aar, slaæet ham med knyttet Haand paa højre Side af Næsen, hvorved denne, efter Tiltaltes Paastand, var bleven noget skæv, samt slaæet ham om i en Brændebunke, hvorefter baade Nilsson og hans Fader slog ham i Hovedet.

Arrestanten bestemte sig nu i sin af Spiritus paavirkede Sindsstemning til at give Nilsson en Dragt Prygl, og da Nilsson ved Brønshøj Brødfabrik stod af Sporvognen, stod han ligeledes af, gik hen til Nilsson og ytrede til ham: »Kender Du mig?« Da Nilsson lod, som om han ikke hørte, hvad Tiltalte sagde, gentog Tiltalte sin Bemærkning, idet han tilføjede, at nu skulde de have afgjort deres Mellemværende. Tiltalte, der kort i Forvejen havde trukket sin Frakke af og overgivet den til en Person, med hvem han var i Følge, fo'r nu ind paa Nilsson og tilføjede ham, som det maa antages, 3 Slag med knyttet Haand i Ansigtet, idet han ramte ham paa Panden, i venstre Øje og over Næsen. Ved det sidste Slag segnede Nilsson i Knæ. Der var imidlertid nu kommen en Mand tilstede, som forhindrede Tiltalte, der et Par Gange var gledet om i det glatte Føre, men atter havde rejst sig op, i at gøre sig skyldig i yderligere Voldshandlinger.

Ved en den 25 December forrige Aar foretagen Lægeundersøgelse konstateredes der ret betydelig Svulst af Nilssons Næseryg og Sidepartierne af Næsen, samt paa dennes højre Side en lille Hudafskrabning, endvidere Brud af Spidsen af højre Næseben og betydelig Ømhed paa dette Sted. Begge Næsegange var opfyldt af indtørret Blod, saa at der øjensynlig havde været stærk Blødning fra Næsens Indre. Endelig var der Dekoloration af Partierne under begge Øjnene, særlig paa venstre Side, hvor der tillige fandtes en stærk Blodudtrængning under Øjets Bindehinde, saa at kun dennes øverste, inderste Kvadrant var af naturlig Farve, ligesom begge Øjelaag var svulne og dekolorede.

Ved Nilssons Møde i vedkommende Kriminalkammer den 29 December forrige Aar forklarede han, at Næsen endnu var øm og af og til smertede, hvorhos der endnu saas stærk Misfarvning i og over venstre Øje. Den 2 forrige Maaned mødte Nilsson paany i Kriminalkammeret og forklarede da, at det af Lægen var sagt ham, at efter al Sandsynlighed vilde Bruddet paa Næsen vokse sammen uden at efterlade nogen Skævhed, og at der efter nogen Tids Forløb ikke vilde være noget at se paa venstre Øje, der dog endnu var noget rødt.

Efter Sagens Oplysninger var Nilsson fuldstændig uarbejdsdygtig indtil den 27 December forrige Aar og delvis arbejdsudygtig indtil omkring den 10 forrige Maaned.

I Henhold til det Foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 2det Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, og efter derom nedlagt Paastand have at udrede i Erstatning til ovennævnte Snedkersvend Nilsson 40 Kr.

Nr. 209.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Julius Pedersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 18 Februar 1907: Arrestanten Jørgen Julius Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 $\frac{1}{2}$ Aar samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. P. Petersen og J. P. Nielsen, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Marts 1907: Arrestanten Jørgen Julius Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sally og Sinding, bør Arrestanten betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

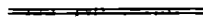
Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Julius Pedersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jørgen Julius Pedersen for Tyveri eller Bedrageri, og er det ved hans egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Søndag den 13 Januar d. A. indfandt Arrestanten, der siden den 20 September f. A. havde tjent Gaardmand Jens Andersen af Thune som Karl, sig paa Karlslunde Mejeri og afleverede Mælk fra sin Husbond, hvorefter han — som sædvanlig hver Søndag — i Henhold til den med hans Hustru truffne Aftale modtog af Mejeriforpagter R. Tolstrup en ved Hjælp af Gummi lukket, til hans Husbond ved Angivelse af dennes Nummer som Mælkeleverandør adresseret Konvolut, indeholdende det hans Husbond for den i den forløbne Uge leverede Mælk tilkommende Beløb, stort 86 Kr. 20 Øre, hvilket Beløbs Størrelse var angivet paa Konvolutten. Paa Vejen hjem bestemte Arrestanten sig til at tilegne sig dette Beløb, hvorfor han ved sin Hjemkomst indbildte

sin Husbond, at han ingen Penge havde faaet af Mejeriforpagter Tolstrup, og samme Dag rømte han fra sin Plads medtagende Konvolutten, som han senere opbrød. Pengene havde han forbrugt, da han den 18 s. M. blev anholdt i Kolding.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten, der er født den 20 September 1879, og som tidligere er anset: ved Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 2 Februar 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 21 Juli 1898 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 20 Oktober 1899 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 September 1900 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 31 Januar 1902 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Halsnæs og Frederiksværks Birks Ekstrarets Dom af 8 Juni 1904 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar. Som Følge heraf vil Underrettsdommen, der i Henhold til den samme Lovbestemmelse har anset Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 3 $\frac{1}{2}$ Aar, være at forandre med Hensyn til Straffen, hvorimod Dommen — — — forsaavidt vil være at stadfæste.

Nr. 183. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Morten Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202, 1ste og 2det Stk.

Østre og Vestre Han Herreders Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1906: Tiltalte Morten Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Lassen og Thomsen henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 21 Januar 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 202, 1ste og 2det Stykke; men under Hensyn til de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Thi kendes for Ret:

Morten Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Lands-overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Morten Rasmussen, der er født i Aaret 1850, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 202, 1ste og 2det Stykke.

Saaledes som Sagen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begering og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold overfor hans Hustru og hans 14 Aar gamle Datter Bothilde Dorthea Christiane Rasmussen.

I førstnævnte Henseende har Tiltaltes Hustru, Christine Hansen, der er 53 Aar gammel, og som ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, har samlevet med Tiltalte, fra de i Aaret 1876 blev gifte, indtil hun den 10 Juli f. A. forlod deres fælles Hjem, forklaret, at Tiltalte i den sidste Snes Aar af deres Ægteskab jævnlig har tilføjet hende Overlast, at han bl. a. for omtrent en halv Snes Aar siden har kastet eller stødt hende mod en fremstaaende Gren, saaledes at hun var syg i de følgende 6 Uger, og at han ofte har dels slaaet hende med Næverne, saa at hun blev gul og blaa paa Kroppen, dels taget fat i hende og kastet hende omkring i Stuen, ligesom han endelig engang i Sommeren 1905, efter først at have tilføjet hende Næveslag i Ansigtet, har kastet hende over mod et Dejtrug, hvilket medførte, at hun følte stærk Ømhed i Sædet, og derpaa drevet hende ud i Laden.

Af de i Ægteskabet mellem Tiltalte og hans Hustru fødte 9 nulevende Børn, have 6 i en Alder af mellem 29 og 13 Aar under Sagen overensstemmende forklaret, at de undertiden — eller som nogle af Børnene have udsagt »jævnligt« eller »adskillige Gange« — have set Tiltalte bibringe sin Hustru Næveslag, hvilke Slag maa antages at være blevne tildelt hende dels i Ansigtet, dels paa Kroppen. Sønnen Hans

Rasmussen, 18 Aar gl., har derhos forklaret, at han for vistnok 6 Aar siden saa Tiltalte slaa sin Hustru adskillige Gange med flad Haand paa Kroppen og derefter kaste hende om paa Gulvet, hvorved hun skrabadet Hovedet lidt. Sønnen Christian Marinus Rasmussen, 16 Aar gl., har udsagt, at Tiltalte engang i Sommeren 1905, da han var bleven vred paa sin Hustru, flere Gange slog hende med Næven ogsaa i Ansigtet og derpaa drev hende ud i Laden. Endelig har saavel han som Tiltaltes ovennævnte Datter Bothilde og hans Søn Christian Peter Rasmussen, der er 13 Aar gl., forklaret, at de have set blaa Pletter paa deres Moders Legeme som Følge af Slag, der var tilføjet hende af Tiltalte.

Hvad dernæst angaar det af Tiltalte overfor hans ovennævnte Datter Bothilde Dorthæa Christiane Rasmussen udviste Forhold, har Sidstnævnte forklaret, at Tiltalte engang for 6 à 7 Aar siden, da hun skulde hente en Ko hjem fra Marken, men ikke kunde faa Tøjrepælen op af Jorden, i Vrede herover selv trak Tøjrepælen, der var af Jern, op og derpaa slog hende med den oven i Hovedet, saaledes at hun kom til at bløde, men uden at hun iøvrigt tog nogen Skade af Slaget. Tiltaltes Hustru har derhos forklaret, at hun vel ikke saa Tiltalte slaa Datteren med Tøjrepælen, men derimod saa det Datteren ved den paa-gældende Lejlighed tilføjede Saar.

Disse Forklaringer, der tildels ere afgivne under Eds Tilbud, er kun forsaavidt modsagte af Tiltalte — der ikke vil kunne mindes Enkelthederne i hans heromhandlede Forhold overfor Hustru og Børn — som han har benægtet at have slaaet sin Hustru under det af hende og Christian Marinus Rasmussen omfklarede Optrin i Sommeren 1905. Han har derimod erkendt ved nævnte Lejlighed at have taget fat i sin Hustru og rusket hende samt at have paabudt hende at gaa ud i Laden, hvilket skal være sket, fordi hun, efter at han havde taget fat i hende, skreg saa højt, at han ikke kunde udholde at høre derpaa, og han har endvidere vedgaaet ret jævnlig at have pryglet hende med Næverne, idet han som Grund hertil har angivet dels, at hun drillede ham, dels at hun forsømte Husførelsen, hvilke Anbringenders Rigtighed dog ikke er bestyrket under Sagen.

Efter det saaledes Foreliggende maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold. Ved Underrettsdommen er han herfor rettelig anset efter Straffelovens § 202, 1ste og 2det Stykke, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og med denne Forkortelse af Straffetiden vil Underrettsdommen — — — — — være at stadfæste.

Onsdag den 22 Maj.

Nr. 65. Redaktør **Johannes Hansen** (Ingen)

contra

Fabrikant **Johan Hornum** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør **Johannes Hansen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 104. Redaktør af »Underofficersbladet«, afskediget Oversergent **R. Christiansen** (Harboe)

contra

Generalmajor **F. A. H. Wagner** (Jensen),

betræffende Injurier.

Aarhus Bytings Dom af 1 September 1904: De fornævnte nærmere betegnede, for Citanten, Generalmajor F. A. H. Wagner, ærefornærmende Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, ansvarshavende Redaktør og Udgiver af »Underofficersbladet«, afskediget Oversergent R. Christiansen, til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa betaler Indstævnte og til det Offentlige de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Overretssagfører Kjer 25 Kr. Der forelægges Sagfører Elmenhoff en Frist af 8 Dage fra Dato til at berigtige Stemplingen af det ham den 14 Maj 1903 for Indstævntes Sagfører fremlagte Indlæg af 1 s. M., underskrevet af Indstævnte. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Februar 1906: De ovennævnte for Kontracitanten, Generalmajor F. A. H. Wagner, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Hovedcitanten, Redaktør af »Underofficersbladet«, afskediget Oversergent R. Christian-

sen, bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Hovedcitanten Retsgebyr, Skrivervarsel og Godtgørelse for Stempelpapir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Kontracitanten, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten. Saa betaler Hovedcitanten og i Salsør til Boet efter nu afdøde Etatsraad Neckelmann, der har været beskikket til for Overretten at udføre Sagen for Kontracitanten, 40 Kr. og til Overretssagfører Jørgensen, der efter førstnævnte Sagførers Død har været beskikket til her for Retten at udføre Sagen for Kontracitanten, 15 Kr. Der forelægges Overretssagfører V. Secher en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stempelforpligtelsen med Hensyn til et af ham for Hovedcitanten den 10 Juli 1905 for Overretten fremlagt Indlæg. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det Offentlige betaler Appellanten, Redaktør af »Underofficersbladet«, afskediget Oversergent R. Christiansen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Indstævnte, Generalmajor F. A. H. Wagners Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, og til Højesteretssagfører Jensen i Salarium for Højesteret 80 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissær ere saalydende: Efter at daværende Oversergent ved Fæstningsartilleriet J. P. Nielsen den 12 December 1902 var med Forbigaaelse af 13 ældre Oversergenter bleven forfremmet til Stabssergent, blev dette Avancement gjort til Genstand for Omtale og Kritik i en med Overskrift »En Forfremmelse i Artilleriet« forsynet Redaktionsartikel i »Underofficersbladet« Nr. 7 for 1 Januar 1903, i hvilken det bl. a. hedder:

1) »Et Avancement, et aldeles uforudset Springavancement, da er Harmen herover saa stor, og Tilsidesættelsen saa dybt saarende, at det næppe lader sig beskrive«,

2) »Overfor dette staar al Forstand stille«,

3) ». . . saadanne Tilsidesættelser ere i allerhøjeste Grad beklagelige og virke til uhyre Skade for Hærens indre Forhold«,

4) »Det Hele, Underofficererne forlange, er jo kun at blive retfærdigt behandlede; gør det, og det fortræffelige Underofficerskorpæ vil blive bevaret«,

5) »Nej, dette Avancement bærer altfor meget Præg af Vilkaarlighed«,

6) »Det er sikkert ikke alle af Kongen udnævnte Embedsmænd, som føler de med Embedet forbundne Pligter«,

7) »Er Embedsedden ikke hellig? og siger ikke Tjenestereglementet: Den Foresatte skal søge at erhverve sig nøjagtigt Kendskab til sine Undergivne for at kunne anvende Enhver paa den for Tjenesten gavnligste Maade«.

Kontracitanten, Generalinspektør for Feltartilleriet, Trænafdelingen og Fæstningsartilleriet samt Chef for Artilleriets øvrige Afdelinger, Generalmajor F. A. H. Wagner i København, der har foretaget den ommeldte Udnævnelse af Nielsen til Stabssergent, og efter hvis Formening den fremkomne Artikel saavel i Følge sin Tendens som ved de deri forekommende Udtalelser er af et for ham fornærmeligt Indhold, i hvilken Henseende han særlig har fremdraget de ovenfor under Nr. 1—7 citerede Brudstykker, har derefter under nærværende Sag i 1ste Instans paastaet Hovedcitanten, afskediget Oversergent R. Christiansen i Aarhus som ansvarshavende Redaktør og Udgiver af »Underofficersbladet«, anset med Straf for Ærefornærmelser samt Artiklens i dens Helhed eller delvis mortificeret.

Idet det ved Underrettsdommen er antaget, at ikkun de foran under Nr. 5—7 citerede Udladelser ere ærefornærmende for Kontracitanten, ere disse ved Dommen mortificerede og Hovedcitanten, der under Proceduren i 1ste Instans erkendte at være Forfatter af den paaklagede Artikel, i Henhold til Straffelovens § 217 anset med en Bøde til Statskassen af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorhos Hovedcitanten er tilpligtet at udrede Processens Omkostninger i 1ste Instans efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til den for Kontracitanten beskikkede Sagfører samstedt 25 Kroner.

Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for Kontracitantens Tiltale, medens denne har paastaet Underrettsdommen forandret derhen, at samtlige ovenfor under Nr. 1—7 anførte Udladelser mortificeres, og at Hovedcitanten anses med Straf for disse.

Medens nu de ovenfor under Nr. 1—3 citerede Udladelser, som ved Underrettsdommen antaget, ikke kunne betragtes som fornærmelige for Kontracitanten, maa der derimod gives denne Medhold i, at de øvrige under Nr. 4—7 anførte Udladelser — af hvilke Udladelserne under Nr. 6 og 7 i Modsætning til, hvad Hovedcitanten har villet gøre

gældende, maa antages at sigte ikke alene til tvende i Artiklen navngivne Kaptajner, der have udfærdiget Nielsens Forfremmelseslister, men ogsaa efter den Sammenhæng, hvori de forekomme, til Kontracitanten, der, som meldt, har foretaget Nielsens Forfremmelse, og i hvilke det bl. a. insinueres, at Kontracitanten ved bemeldte Forfremmelse, som han har foretaget i Henhold til Hærlovens § 107, har gjort sig skyldig i groft Brud paa sin Embedspligt, derunder Krænkelser af sin Embedsæd — have en for ham ærefornærmende Karakter.

Idet Hovedcitanten derhos ikke har oplyst Nogetsomhelst, der kunde give ham Føje til disse Udladelser, i hvilken Henseende navnlig intet vil kunne støttes paa forskellige under en af ham foranstaltet Vidneførsel afgivne Forklaringer, samt da det — selv bortset fra den Kontracitanten i hans Stillings Medfør paahvilende Tavshedspligt — maa anses uden enhver Hjemmel, naar Hovedcitanten har villet hævde, at der paahviler Kontracitanten en processuel Pligt til positivt at dokumentere det paagældende Avancements Betimelighed, vil Hovedcitanten i Henhold til Straffelovens §§ 216 og 217 være at anse med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder samt under Hensyn til, at Hovedcitanten i tvende andre samtidig med nærværende Sager paadømte Sager mellem ham og tvende Andre ved samme Artikel fornærmede er anset med Straf i det Væsenlige for de samme Udladelser, i Medfør af Grundsætningen i Straffelovens §§ 62 og 64 findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage, hvorhos de oftnævnte Udladelser ville være at mortificere.

I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i saa Henseende tiltrædes, være at stadfæste.

Efter Omstændighederne vil Hovedcitanten derhos have at udrede Processens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salær til Boet efter nu afdøde Etatsraad Neckelmann, der har været beskikket til for Overretten at udføre Sagen for Kontracitanten, 40 Kr., og til Overretssagfører Jørgensen, der efter førstnævnte Sagførers Død har været beskikket til at udføre Sagen for Kontracitanten her for Retten, 15 Kr.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Der vil være at forelægge Overretssagfører V. Secher i København en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stempelforpligtelsen med Hensyn til et af ham for Hovedcitanten den 10 Juli 1905 for Overretten fremlagt Indlæg. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Torsdag den 23 Maj.

Nr. 153. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Christian Pedersen (Def. Asmussen),
 der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 9 Maj 1905: Tiltalte, Gaardejer Chr. Pedersen af Kirkelte, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wimmer, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Raaschou, 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 September 1905: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Der tillægges Overretssagførerne William Lund og Hartmann i Salær hver 40 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Saaledes som i den indankede Dom anført, maa efter de foreliggende Oplysninger Tiltaltes Forklaring lægges til Grund for Paadømmelsen. Men herefter har Tiltalte, da han rev Døren til Karlekammeret op, for at faa fat i Nielsen og gøre ham, der havde vist sig i høj Grad farlig for sine Omgivelser og fremdeles indtog en truende Holdning, uskadelig, været berettiget til at handle som sket. Han kan derfor ikke gøres ansvarlig for den Skade, der derved maa antages tilføjet Nielsen. Dommen, ved hvis Misbilligelse af Sagens Behandling det maa have sit Forblivende, vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Gaardejer Christian Pedersen tiltalt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved de, navnlig under et paa nærværende Rets Foranledning afholdt Reassumptionsforhør afgivne, tildels beedigede Forklaringer, maa det anses godtgjort, at den 23-aarige Niels Peter Nielsen, der siden Juli Maaned 1904 havde tjent hos Tiltalte, den 8 Oktober s. A. i

stærkt beruset Tilstand gjorde forskellig grov Ufred og Spektakel dels i Naboens, Gaardejer Mathiesens, dels i Tiltaltes Gaard, hvor han bl. a. udøvede Vold mod sin Husbond. Tiltalte fik Nielsen sat ud i Gaarden, hvor Mathiesen kom tilstede og straks blev overfalden af Nielsen.

Mathiesen raabte nu til Tiltalte, at han skulde komme, og Tiltalte kom ud i Gaarden med en Stok af Spanskrør, 5 Kvarter lang, $2\frac{1}{3}$ Tomme i Omkreds og foroven forsynet med en Blyklump, omviklet med Seglgarn.

Tiltalte har vedgaaet, at han og Mathiesen derpaa skiftevis slog Nielsen med denne Stok, men han har fastholdt, at han kun slog et Par Slag, holdende Stokken i den tykke Ende, og kun paa Ryggen af Nielsen, der i hvert Fald under en Del af Oprinet var kastet om paa Gaardspladsen og holdtes nede, liggende paa Maven.

Nielsen, der havde bedet for sig, slap derpaa fri og løb over mod Karlekammeret, men paa Vejen dertil eller fra Kammeret udstødte han Trusler og raabte til sin Medtjener Jens Peter Larsen, som i det samme kom fra Borgerstuen, om at give ham en Kniv. Tiltalte forfulgte Nielsen, og idet denne indvendig fra holdt i den øverste af Kammerets to Halvdøre, som indvendig og udvendig er forsynet med en Krog og aabnes udefter, blev Nielsen ved Tiltaltes kraftige Ryk i Døren med denne trukken ud af Karlekammeret, hvis Dørtærskel er hævet ca $1\frac{1}{2}$ Tomme over Gulvet og ca. $\frac{1}{2}$ Alen over Jorden udenfor, og tumlede næsegrus mod det $2\frac{1}{2}$ Alen brede, af ujevne og ret toppede Brosten bestaaende Fortov udenfor Kammeret.

Nielsen blev derefter af Tiltalte og Mathiesen bunden paa Hænder og Fødder og, da hans Ansigt viste sig slemt forslaaet og blødte stærkt, ligesom Blodet løb fra et Hul i venstre Øre, vadsket, lagt paa Bunden af en Vogn og af Tiltalte og Mathiesen kørt til det ca. 1 Mil fra liggende Arresthus i Hørsholm. Undervejs sang Nielsen først af fuld Hals, men faldt senere i Søvn.

Til Arresthuset ankom man Kl. ca. $2\frac{1}{2}$ Eftermiddag. Tiltalte sagde ikke noget om, at Nielsen havde slaaet sig, da han vil have anset hans Saar for uden videre Betydning. Nielsen var efter Arrestforvarerens Udsagn saa beruset, at han ikke kunde give nogen sammenhængende Forklaring.

Den 9 Oktober bemærkedes det, at Niensens højre Øje var stærkt beskadiget, og paa Foranledning af vedkommende Læge førtes han den 10 s. M. til København for at indlægges paa en Klinik, men ved en Misforstaaelse fandt saadan Indlæggelse ikke Sted, hvorimod han samme Dags Eftermiddag indlagdes paa Usserød Sygehus, hvor han var under Behandling til den 30 December s. A. Ved Indlæggelsen konstateredes et gabende Saar tværs over højre Øjæble.

Ifølge de under Sagen afgivne Lægeerklæringer er Nielsen, der flere Aar forud havde mistet Synet paa venstre Øje, ved den stedfundne Læsion — der kan være opstaaet ved Slag, men ogsaa ved, at han er stødt imod Noget — bleven fuldstændig og uhelbredelig blind paa højre Øje; det maa antages, at den stedfundne Udsættelse af hans Behandling ikke har haft nogen Betydning med Hensyn til Blindhedens Indtræden.

Tiltalte har fastholdt, at han og Mathiesen ikke have tilføjet Nielsen anden Overlast end den foran angivne, og at han efter de af Nielsen under Flugten til Karlekammeret brugte Trusler maatte befrygte, at Nielsen til Udførelse af Truslerne vilde sætte sig i Besiddelse af en Kniv, hvorfor han til Beskyttelse af sig selv og sin Husstand ansaa sig berettiget til at gøre Nielsen uskadelig paa den Maade, som skete.

Nielsen har under Sagen afgivet en herfra væsenlig forskellig Forklaring, der navnlig gaar ud paa, at Tiltalte først pryglede ham med et Piskeskæft, medens Mathiesen holdt ham, og at Tiltalte, efter at Nielsen havde søgt til Karlekammeret, greb ham i Brystet, kastede ham til Jorden, hvor han faldt paa Siden, og, medens Mathiesen holdt ham fast, slog ham flere Slag i Ansigtet med Piskeskæftet, af hvilke et ramte højre Øje og blindede ham.

Efter den Tilstand af Beruselse, hvori Nielsen har været, og da hans Erindring om, hvad han i sin berusede Tilstand har foretaget sig, efter det af Vidnerne oplyste har vist sig at være meget mangelfuld, kan der imidlertid ikke tillægges hans fornævnte Forklaring nogen Betydning.

Der maa herefter gaas ud fra, at Begivenhederne i alt Væsenligt ere foregaaede som af Tiltalte forklaret, og det maa navnlig antages, at Saaret i Øjet er frembragt ved, at Nielsen i sin berusede Tilstand er over Tærsklen til Karlekammeret falden næsegrus paa den toppede Stenbro eller paa anden i Forhold til Tiltalte tilfældig Maade. Herefter kan det ikke anses bevist, at Tiltalte forsætligt eller uagtsomt har været Skyld i den Læsion, som for Nielsen har medført Tabet af Synet paa det højre Øje, eller at han har udvist en Vold, som kunde medføre Straf efter Straffelovens § 203.

Tiltalte, som er født den 18 August 1854 og ikke funden forhen straffet, vil herefter være at frifinde for Aktors Tiltale.

Da Underrettsdommen har samme Resultat, og dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte det Offentlige, ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instans bemærkes, at det maa misbilliges, at Tiltalte og Gaardejer Mathiesen i en Række af Forhør ses at være afhørte i Forening, og at der under Reassumptionsforhøret er edfæstet Deponenter, uden at Tiltalte har været tilstede eller tilsagt til at paahøre Edfæstelsen.

Færdig fra Trykkeriet den 7 Juni 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 18.

Torsdag den 23 Maj.

Nr. 223. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jørgen Christian Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 13 Marts 1907: Arrestanten Jørgen Christian Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 April 1907: Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Christian Nielsen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jørgen Christian Nielsen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1876, har — foruden at han en Gang er straffet for Tyverier, begaaede inden hans fyldte 18 Aar — tidligere været straffet ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Domme af 1 August 1895, 7 Februar 1896 og 10 Juni 1897 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, efter

nævnte Lovs § 230, 1ste Stykke, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage og efter samme Lovs § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt ifølge Overrettens Dom af 19 September 1898 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og endelig ifølge Højesteretsdom af 11 Marti 1901 efter Straffelovens § 188 med Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Efter Sagens Oplysninger havde Arrestanten, der siden sidstafvige Jul havde opholdt sig hos sine Forældre i Hellevad Sogn og ernæret sig ved Kurvemagerarbejde, i nogle Dage i Februar Maaned d. A. haft Ophold hos og sviret sammen med Indsieder og Kludesamler Hans Christian Nielsen i Peberbakken ved Flauenskjold, hvem han den 22 Februar om Morgenen ved 8-Tiden forlod for at gaa hen til et i Nærheden boende Fruentimmer. Da Arrestanten samme Dags Formiddag mellem Kl. 10 og 11 kom tilbage til Nielsens Bolig for efter Aftale at følges med Nielsen til en Auktion i Dybvad, fandt han imidlertid saavel Nielsen som dennes Husholderske bortgaaede og Lejlighedu aflaaaset, og Arrestanten, der under sit Ophold hos Nielsen havde faaet Kendskab til, hvor denne opbevarede sine Penge, besluttede da, ifølge sin Forklaring efter en pludselig Indskydelse, at bestjæle Nielsen.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han derpaa, efter at have udtaget et Vindue, der var fastgjort i Rammen med Søm, som han med Fingrene bøjede tilside, er ad den saaledes tilvejebragte Aabning krøbet ind i Nielsens Stue, hvor han straks gik hen til en paa Gulvet staaende aflaaaset Kuffert, og Arrestantens Tilstaaelse gaar nu videre ud paa, at han med en under et Bord i Stuen henliggende Plovnøgle opbrød Kufferten og tilvendte sig en paa Bunden af samme liggende Tegnebog med Indhold, bestaaende af en Hundrekroneseddel og to Halvtredskronesedler, og at han fra en paa Væggen hængende Vest tog en i sammes Lomme beroende Portemonnæ uden Indhold og endvidere tilegnede sig et Par Snøresko, der stode ovenpaa et i Stuen værende Skab, en tom Vadsæk, der hang frit fremme paa Væggen, samt forskellige Herre- og Damebeklædningsgenstande, der hang frit fremme i Stuen, og endelig en ligeledes i Stuen hængende Tobakspibe.

Ifølge Arrestantens ogsaa forsaavidt med det iøvrigt Foreliggende stemmende Forklaring forlod han derefter Nielsens Lejlighed gennem det Vindue, ad hvilket han var indsteget, og begav sig til et i Stribenshus boende Fruentimmer, hos hvem han vilde gemme de stjaalne Klæder. Han traf imidlertid ikke den Paagældende hjemme, men lod desuagtet Vadsækken, Piben og Klædningsstykkerne — af hvilke han dog havde iført sig en ulden Trøje og et Par Strømper samt, som det maa antages de stjaalne Sko — ligge i hendes Hjem, medens han ad Landevejen vandrede til Nørre Sundby, hvor han hos en derboende Urmager købte et Lommeur med Kæde for 28 Kr., hvorpaa han gik til Aalborg og indlogerede sig paa et Gæstgiversted. Ved sin Anholdelse den paafølgende Dag fandtes Arrestanten i Besiddelse af et kontant Beløb af 167 Kroner 13 Øre, og han har forklaret, at hvad der herefter mangler i det Nielsen frastjaalne Pengebeløb, har han foruden til det nævnte Indkøb i Nørre Sundby bragt til Fortæring.

Under Sagen ere de stjaalne Genstande bragte tilstede og vurderede saaledes: Tegnebogen til 1 Kr., Portemonnæen til 50 Øre,

Skoene til 4 Kr. og Vadsækken, Piben og Klædningsstykkerne i Forening til 15 Kr. Bemeldte Genstande tilligemed det hos Arrestanten forefundne Pengebeløb samt det ovennævnte Ur med Kæde ere udleverede til Hans Christian Nielsen, der derefter har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig i Medfør af Straffelovens § 246 anset efter samme Lovs § 232 som for 5te Gang begaaet groft Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 24 Maj.

Nr. 192.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Jakobsen (Def. Réé),

der tiltales for Tyveri.

Voer og Nim Herreders Ekstrarets Dom af 18 December 1906: Tiltalte, Fodermester Jens Christian Jakobsen, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Tiltalte vil derhos have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Nielsen, 10 Kr. At efterkommés under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1907: Tiltalte, Jens Christian Jakobsen, bør til Statskassen bøde 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommés under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt angaar de i den indankede Dom omhandlede Tiltalnelser af Mælk, vil Tiltaltes Forhold efter Omstændighederne ikke kunne tilregnes ham som tyvagtigt.

Hvad dernæst angaar de i Dommen ommeldte 40 Stykker Trælister, findes det efter samtlige foreliggende Oplysninger be-

tænkeligt at antage, at det har staaet Tiltalte klart, at han ved at tilegne sig disse Lister gjorde sig skyldig i et overfor Husbonden ulovligt Forhold.

Tiltalte vil derfor i det Hele være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jens Christian Jakobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salaries samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Rée, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fodermester Jens Christian Jakobsen, der er født i Aaret 1882, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der den 1 November 1905 traadte i Tjeneste som Fodermester hos Godsejer Rieffestahl af Urup, kort Tid efter Tiltrædelsen af Gaardens Forvalter fik Tilladelse til mod at ituslaa den Tørvestrøelse, der i pressede Baller leveredes til Gaarden, til Brændsel at benytte de Lægtestykker, der fandtes om Ballerne som Emballage, men at Forvalteren, da der i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. til Gaarden var ankommen en Sending Tørvestrøelse, til hvis Emballering der var brugt Trælistes, som Forvalteren fandt var for gode til at brændes, nogen Tid efter tilkendegav Tiltalte, at han ikke maatte tage disse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ikke desto mindre om Aftenen den 30 Oktober f. A. fra Gaardens gamle Kostald har tilvendt sig 40 Stykker af disse Trælistes, som han derefter bar ud i Gaarden, hvor han imidlertid blev antruffen af Rieffestahl og Forvalteren, der fratog ham Listerne, hvilke Lister ere bragte tilstede under Sagen og vurderede til 2 Kr.

Paa samme Maade maa det anses godtgjort, at Tiltalte i sin nævnte Tjeneste enkelte Gange har drukket noget af den søde Mælk, der var leveret ham til Kalvene, og ligeledes enkelte Gange under Malkningen har malket Mælk ind i sin Mund, hvorved han dog i det Hele ikke vil have tilvendt sig mere end ca. 2 Potter, samt at han oftere har taget Raamælk — Mælk af Køer i de første 3 Døgn efter Kælningen — efter hans Opgivende ialt 20 à 25 Potter til Brug i sin Husholdning, hvorved bemærkes, at Tiltalte efter Fæstemaalet havde Krav paa uden Betaling at faa udleveret skummet Mælk — som det maa antages, i saa stort Omfang, som han havde Brug for det i sin Husholdning — og at Raamælken, der ikke maatte leveres til Mejeriet, og som for Størstedelen blev benyttet til Fodring af Svin og Kalve,

ikke kan antages at have haft nogen væsenlig større Værdi end skummet Mælk. Idet disse Tyverier imidlertid efter de med samme forbundne Omstændigheder findes at burde henføres under Straffelovens § 235, og der ikke foreligger nogen Begæring fra Bestjaalne om offentlig Paatale, vil der ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar herfor.

Derimod vil Tiltalte for sit førstnævnte Forhold, med Hensyn til hvilket der foreligger Begæring om offentlig Paatale, være at anse efter Straffelovens § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 20 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 3 Dage.

Mandag den 27 Maj.

Nr. 44. Frk. **Pouline Perlstein** (Hansen)

contra

Fru Hanne Bamberger, født **Perlstein**, og **Fuldmægtig Isidor Perlstein** (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Stillingen som Inspektør ved en mosaisk Kirke med tilhørende Fribolig kan beklædes ved Repræsentant.

Københavns Fogedrets Kendelse af 31 Marts 1906: Den begærte Ind- og Udsættelsesforretning bør nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1906: Den af Appellindstævnte, Frøken Pouline Perlstein, begærte Ind- og Udsættelsesforretning bør ikke nyde Fremme. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellanternes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellantinden at burde betale til Kontraappellanterne med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellantinden, Frøken Pouline Perlstein, til Kontraappellanterne, Fru Hanne Bamberger, født Perlstein, og Fuldmægtig Isidor Perlstein, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Hovedappellantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Disposition af 14 Juni 1852 oprettede Ægtefællerne Urtekræmmer og Klasselotterikollektør Moses Levy og Hustru Frederikke, født Nathan, en Stiftelse, hvis Midler — der efter Opretternes oprindelige Bestemmelse omfattede to dem tilhørende Ejendomme, Gade-Nr. 5 i Læderstræde og Matr.-Nr. 23 i Christianshavns Kvarter her i Staden, men senere under 11 Maj 1862 indskrænkedes til kun at omfatte den førstnævnte Ejendom — skulde anvendes til Støtte og Gavn for deres Religion, uden at dog Ejendommene skulde unddrages deres eneste Barn og hendes eventuelle Afkom videre, end Dispositionens Bestemmelser nødvendiggjorde.

Dispositionen gik ud paa Oprettelse af en mosaisk Kirke i Læderstræde Nr. 5 — hvor der allerede forinden af Oprettet var skænket et Lokale til dette Brug — og indeholdt i Forbindelse dermed en Række Bestemmelser, hvoriblandt følgende:

Efter Moses Levys Død skulde Ejendommene bestyres af 3 Personer, af hvilke den ene skulde være Inspektør og som saadan nyde Fribolig i Ejendommen Læderstræde Nr. 5. Inspektøren og de to andre Bestyrelsesmedlemmer skulde dels forestaa den foran omtalte Kirke og hvad dermed stod i Forbindelse, dels administrere Ejendommene.

I førstnævnte Henseende bestemtes bl. a., at der hver Morgen og Aften i Kirken skal holdes Bøn af mindst 10 Mandpersoner af den mosaiske Religion, at Inspektøren og Bestyrerne, hvis der ikke skulde indfinde sig et saadant Antal, af Ejendommenes Overskud skulle betale Nogle for at indfinde sig, saa at Tallet bliver fuldt, at Alle, som nyde godt af Dispositionens Bestemmelser, skulle indfinde sig i Kirken hver Morgen og Aften ved Gudstjenestens Begyndelse, hvis ingen lovlig Hindring forefalder (et Fruentimmer skal sende et Mandfolk i sit Sted), og at ethvert Mandfolk, som udebliver, eller ethvert Fruentimmer, som undlader at sende et Mandfolk i sit Sted i 8 Dage eller derover, i en Maaned mister sin Ret til at nyde Noget efter Dispositionens Bestemmelser.

Med Hensyn til Ejendommene bestemtes det, at Bestyrelsen stedse med Omhu skal sørge for at holde Alt i god og forsvarlig Stand, sørge for Lokalernes Bortleje, oppebære Indtægterne, udrede Skatterne samt Renter og Afdrag af de Ejendommen paahvilende Prioriteter, føre Overopsyn med en Badstue for mosaiske Trosbekendere, om hvilken Dispositionen indeholdt nærmere Bestemmelser, samt opgøre Regnskab over Ejendommenes Overskud to Gange aarlig.

Efter Moses Levys Død skulde hans Svigersøn Joseph Perlstein være Inspektør og nyde Friboligen. Af Ejendommenes Overskud skulde $\frac{1}{3}$ tilfalde Bestyrerinden af forannævnte Badstue, medens de $\frac{2}{3}$ tilfaldt Opretternes Datter og Svigersøn, dog at der af disse $\frac{2}{3}$ skulde udbetales 100 Rdl. aarlig til hver af de to andre Bestyrere.

Dispositionens § 13 er saalydende:

»Naar vor Datter og Svigersøn ere ved Døden afgaaede, tilfalder Inspektoratet deres Afkom saaledes, at den Ældste og Nærmeste nyder Fortrin, som da tillige erholder den fri Bolig, og de to andre Bestyrere (ikke Inspektøren) hver et Hundrede Rdl. aarlig (som nævnt er),

og da skulle de to Tredjedele af Ejendommenes Overskud, naar Bestyrernes Godtgørelse først er fradraget, deles i 5 lige Dele mellem de Ældste og Nærmeste af vor Datters og Svigersøns Afkom, uden Hensyn til, om de ere Inspektør eller Bestyrere. Naar da en Portion bliver ledig, arves den af den Ældste og Nærmeste, som ingen Portion har. Skulde Familien bestaa af mindre end 5 (fem) Personer, da deles Portionerne saaledes, at hver faar lige meget; dog beholder de to Bestyrere den nævnte Godtgørelse aparte.◀

I Dispositionens § 14 bestemtes bl. a. følgende:

›Ved Bestillingerne som Inspektør eller Bestyrer kommer Kønnen ikke i Betragtning.

Til Inspektoratet er (som nævnt er) vor Svigersøn nærmest berettiget og efter ham vor Datter. Derefter tilkommer det deres Afkom (som anført er) saaledes, at den Person, der er nærmest i Grad, og af flere i Grad lige, den Ældste nyder Fortrin.

Dersom vor Datters Afkom uddør, skal Inspektoratet tilkomme mine Moses Levys Søsken og Søskenes Afkom, ligeledes saa at den Ældste og Nærmeste i Grad nyder Fortrin.

Skulde en af disse Bestillinger tilfalde en Umyndig, skal dennes Væрге udføre samme og erholder derfor Godtgørelse efter Overenskomst.◀

Endelig indeholdt § 17 saalydende Bestemmelse:

›Til Betyggelse for, at Inspektør og Bestyrere opfylde deres Pligter, fastsætte vi:

At enhver af de tre Bestyrere er pligtig til at vaage over de Andres Opfyldelse af deres Pligt og er berettiget til at tiltale den eller de Forsømmelige til deres Bestillingers Fortabelse, da han (hun) for Undladelse heraf selv kan tiltales til at miste sin Bestilling.

At enhver af de respektive Nærmeste til ved Vakance at indtræde i Bestillingerne ligeledes ere berettigede til at paase, at Inspektøren og de andre Bestyrere opfylde deres Pligter, og til for Mangel deraf at saggive den eller de Forsømmelige til at fortabe sin Bestilling; bemeldte Nærmeste ere ogsaa berettigede til at revidere det sidst foregaaende Halvaars Regnskab.◀

Efter at Moses Levy i December 1865 var afgaaet ved Døden, administrerede Joseph Perlstein, der var gift med Opretternes eneste Barn, Helene Perlstein, født Levy, Ejendommen i Læderstræde, hvis Administration efter hans Død den 3 Juni 1889 varetoges af hans forannævnte Hustru, indtil hendes Død den 25 November 1901.

Under 4 Februar 1902 meddeltes der Overretssagfører Lachmann Bevilling til som Eksekutor at behandle Moses Levys og Hustrus reasumerede Fællesbo, forsaa vidt angaar Ejendommen Læderstræde Nr. 5, hvilket Hverv han imidlertid i en den 28 Februar 1905 afholdt Skiftesamling frasagde sig, idet han derhos anmodede en af Joseph og Helene Perlsteins Sønner, Appellanten Fuldmægtig Isidor Perlstein, om

indtil videre at lede de kirkelige Handlinger i nævnte Ejendom og tilse denne.

Denne Opfordring efterkom Appellanten, af hvem Friboligen i Ejendommen derefter er bleven beboet ogsaa efter, at det forannævnte Bo under 10 April 1905 var bleven taget under Behandling af den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, idet denne under 18 April s. A. gennem sin Medhjælper i Boet bemyndigede Appellanten til foreløbig at forestaa Ledelsen af Kirken i Ejendommen. Efterat Skiftekommissionen ved Decision af 28 December 1905 havde afvist som ikke hørende under sammes Ressort Afgørelsen af et den under Skiftebehandlingen forelagt Spørgsmaal om, hvorledes der i Henhold til Dispositionens Bestemmelser vilde være at forholde med Ejendommen, blev der under 9 og 30 Januar 1906 mellem samtlige Joseph Perlsteins og Hustrus Børn tilvejebragt en Overenskomst, ifølge hvilken de tre ældste af dem, nemlig Appellantinden Fru Hanne Bamberger, i Ægteskab med Distrikts-Rabbiner Nathan Bamberger i Würzburg, Appelindstævnte Frøken Poulina Perlstein og Kantor Hertz Perlstein konstituerede sig som Bestyrelse for Kirken m. v. og den denne tilføjede Ejendom, hvorhos Appellanten Isidor Perlstein i Henhold til Fuldmagt af 22 s. M. fra Appellantinden og hendes Mand repræsenterede hende i Kirkebestyrelsen. Derimod er Enighed ikke bleven tilvejebragt med Hensyn til Retten til Inspektoratet og den dertil knyttede Fribolig.

Idet Appelindstævnte, der er den ældste her i Landet boende af Joseph Perlsteins og Hustrus Børn, ansaa sig berettiget til Inspektoratet og Friboligen, fordi den eneste af hendes Søskende, der er ældre end hende, nemlig Appellantinden, er bosiddende i Tyskland, anmodede hun ved Rekvisition af 12 Februar 1906 Byfogden her i Staden om at indsætte hende i den af Appellanten beboede Fribolig.

Herimod blev Protest nedlagt af Appellanten, hvem Appellantinden ved den ovennævnte Fuldmagt tillige havde bemyndiget til at repræsentere hende som Inspektør, derunder ogsaa til at benytte den til Inspektoratet knyttede Fribolig. Ved Kendelse af 31 Marts 1906 eragtede Byfogden, at den begærede Ind- og Udsættelsesforretning burde nyde Fremme. Denne Kendelse er derefter af Appellanten og Appellantinden indanket her for Retten, hvor de paastaa den forandret derhen, at Forretningen nægtes Fremme, medens Appelindstævnte paastaar Kendelsen stadfæstet.

Begge Parter have derhos paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Appelindstævnte til Støtte for sin Paastand har paaberaabt sig, at Appellanten ved i længere Tid at undlade at give Møde ved Gudstjenesten i den ovennævnte Kirke har fortabt Retten til som Fuldmægtig for Appellantinden at optræde som Inspektør, er dette uden Betydning allerede af den Grund, at den foreliggende Retstvist drejer sig om Appellantindens Ret til ved Repræsentant at beklæde Stillingen som Inspektør og benytte Friboligen. Iøvrigt har Appelindstævnte gjort gældende, at et Repræsentationsforhold efter selve Beskaffenheden af Inspektørstillingen, navnlig det nøje Forhold, hvori Inspektøren paa Grund af Boligen kommer til at staa til Kirken, maa anses for udelukket, hvorimod Appellanten og Appel-

lantinden hævde, at et Repræsentationsforhold er foreneligt med Dispositionens Bestemmelser, der særlig lægge Vægt paa, at den Kirken tillagte Ejendom ikke mere end nødvendigt skal undrages Opretternes Afkom i den ved Dispositionen angivne Rækkefølge.

Naar henses til, at Dispositionen uden at kræve yderligere personlige Betingelser stadig nævner den ældste og nærmeste i Slægt som berettiget til Inspektoratet og Friboligen, at Inspektorat og Fribolig ifølge Dispositionens § 14 endog tilfalder den Umyndige, at der efter Dispositionen kun paahviler Inspektøren — ligesom de andre Bestyrelsesmedlemmer — upersonlige Pligter, der ikke kræve Inspektørens stadige personlige Nærværelse, men ligesaavel kunne varetages af en Repræsentant paa hans Vegne, idet Pligterne ikke bestaa i Ledelse af selve Gudstjenesten, men i Ejendommenes Administration, Renholdelse af Kirkelokalet, Tænding af Lys før Gudstjenesten o. s. v., samt til, at den oven citerede § 17 indeholder Bestemmelser, sigtende til at skabe den fornødne Garanti for, at de Inspektøren paahvilende Pligter ikke forsømmes, findes det betænkeligt at anse Appellantinden for at være udelukket fra at beklæde Inspektoratet og nyde Friboligen ved Repræsentant, naar de Inspektoratet paahvilende Pligter behørig varetages for hende af den paagældende Repræsentant.

Idet den af Appelindstævnte begærte Ind- og Udsættelsesforretning herefter ikke vil kunne nyde Fremme, vil den indankede Kendelse i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 222.

Advokat Halkier

contra

Jakob August Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 April 1907: Tiltalte Jakob August Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden under Hensyn til de foreliggende, i det Væsentlige i Dommen nævnte formildende Omstændigheder findes at kunne nedsættes til 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jakob August Jensen til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jakob August Jensen, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181, er født den 14 Februar 1885 og ikke fundet straffet.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have i Tiden fra Slutningen af December forrige Aar til noget ind i Februar dette Aar ca. 4 Gange haft Samleje med sin Kæreste, skøndt han, da Samlejerne fandt Sted, var paa det Rene med, at han led af smitsom venerisk Sygdom (Gonorrhoe).

Efter det Oplyste maa det staa hen som uafgjort, om den nævnte Kvinde, der den 10 Februar dette Aar af Politiet blev indlagt paa Vestre Hospital og fandtes lidende af Gonorrhoe, er blevet smittet ved Samleje med Tiltalte.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 181 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Tirsdag den 28 Maj.

Nr. 57. **Anne Marie Andersen Nørregaard** med Mand og Væрге **Morten Mortensen** og **Hans A. Nørregaard** som Væрге for Hustruens Børn af første Ægteskab (Halkier efter Ordre)

contra

Forsikringsaktieselskabet »Skjold« (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1905: De Indstævnte, Forsikrings-Aktieselskabet Skjold, bør for Tiltale af Citantinden, Enke Anne Marie Andersen Nørregaard af Knudsbølle, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der Enighed om, at der maa gaas ud fra, at Gaardfæster Nørregaards Død skyldes et Ulykkestilfælde, be-

virket ved hans i den indankede Dom beskrevne Anvendelse af Bøssen. Da dette Afdødes Forhold i Dommen med Rette er anset som grov Uagtsomhed, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanterne in solidum at burde betale til Indstævnte med 200 Kroner. Det Appellanternes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Anne Marie Andersen Nørregaard med Mand og Værge Morten Mortensen og Hans A. Nørregaard som Værge for Hustruens Børn af første Ægteskab, En for Alle og Alle for En, til Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet »Skjold«, med 200 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citantinden, Enke Anne Marie Andersen Nørregaard af Knudsbølle, som hensidder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, Gaardfæster Rasmus Andersen Nørregaard, paastaet de Indstævnte, Forsikrings-Aktieselskabet »Skjold«, der ved Police af 11 Juli 1896, Nr. 14880, Litra A, bl. a. forpligtede sig til ved Gaardfæster Nørregaards fra Ulykkestilfælde hidrørende Død paa nærmere angivne Betingelser at udbetale en Forsikringssum af 5000 Kroner, dømte til at betale hende dette Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 Marts 1904 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Den 20 Oktober 1903 indgav Citantinden til de Indstævnte en Skadeanmeldelse, ifølge hvilken hendes Mand Dagen forud var død ved et Ulykkestilfælde. Om de nærmere Omstændigheder herved hed det i Anmeldelsen: »Formiddag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ forlod R. Andersen sit Hjem for at gaa paa Jagt, han fandtes Kl. 12 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag liggende død paa Naboens Mark, han laa paa Siden, ca. 2 Alen bag ham laa hans Dublet med knækket Skæfte og begge Skud afskudte, ved Siden af Geværret laa en død Hare med afskudt ene Forben og knust Hoved, det maa derfor formodes, at Andersen har anskudt Haren, hvorefter han har slaaet den med Kolben i Hovedet, ved dette Slag er Kolben knækket, Skuddet gaaet af og ramt Afdøde i Underlivet.«

Af en under Sagen fremlagt Udskrift af den i Anledning af Dødsfaldet den 19 samme Maaned af vedkommende Foged og Distriktslæge afholdte legale Ligsynsforretning fremgaar bl. a., at der midt paa Afdødes Underliv i Navleegnen fandtes et Skudskaar, gennem hvilket et Parti af Tarmen var traadt ud, samt at Skæftet paa den paa Ulykkesstedet forefundne dobbeltløbede Jagtbøsse var slaaet fra ved Sammenbøjningen med Metaldelene.

Efter foregaaende Brevveksling erklærede de Indstævnte i Skrivelse til Citantinden af 12 November 1903, at de ikke kunde anerkende deres Erstatningspligt i Anledning af hendes Mands Død, da det af den optagne Fogedforklaring fremgik, at Vaadeskuddet var fremkaldt ved, at hendes Mand havde knust Hovedet paa en anskudt Hare med Bøssekolben, hvorved denne var brækket og det endnu ladte Løb gaet af.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt de Indstævnte have paastaet Sagen afvist eller sig frifundne, allerede fordi Sagen efter deres Anbringende ikke er behørig deduceret, kan der, da dette Anbringende ikke kan anses for rigtigt, ikke gives dem Medhold heri.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte iøvrigt i første Række gjort gældende, at der overhovedet ikke kan gaas ud fra, at Citantindens Mand er død ved et Ulykkestilfælde. Heri kan der imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold, selv bortset fra, at de i deres ovennævnte Skrivelse selv ere gaaede ud fra, at Citantindens Mands Død er bevirket ved et Vaadeskud, da de ikke have anført Noget, som kunde give Anledning til begrundet Tvivl i saa Henseende. Paa den anden Side kan der efter det Foreliggende ikke tages Hensyn til en af Citantinden fremsat Benægtelse af, at Vaadeskuddet er fremkaldt paa den i hendes Skadesanmeldelse — saavel som i bemeldte Skrivelse — angivne Maade.

Der vil saaledes være at gaa ud fra, at Citantindens Mands Død er bevirket paa den angivne Maade. Under denne Forudsætning have de Indstævnte gjort gældende, at Afdøde har gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed ved den Maade, hvorpaa han med sin ladte Bøsse har knust Harens Hoved, og have hævdet, at deres Frifindelse derfor maa følge af en i de Policens paatrykte Forsikringsbetingelser indeholdt Bestemmelse om, at Forsikringen ikke gælder, naar Døden er forskyldt ved grov Uagtsomhed fra Vedkommendes egen Side.

Om hvorvidt Hanen paa Afdødes Bøsse, da han med Bøssekolben førte Slaget mod Harens Hoved, var sat i Ro, og om, i hvilken Retning Bøssens Løb da pegede, have Parterne fremsat modstridende Anbringender, og der foreligger ikke i Sagen tilstrækkelige Data til at statuere noget i de nævnte Henseender.

De Indstævnte have imidlertid yderligere hævdet, at da det omtalte Slag med den ladte Bøsses Kolbe efter det Foreliggende førtes med en saadan Kraft, at Kolben blev slaaet løs — i hvilken Sammenhæng de have fremhævet, at Bøssen, efter Citantindens eget Anbringende, var et ualmindelig solidt og stærkt Vaaben — maa Citantindens Mands Død siges at være forskyldt ved grov Uagtsomhed fra hans egen Side, og heri maa der gives dem Medhold.

Som Følge af det Anførte ville de Indstævnte være at frifinde for

Citantindens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 29 Maj.

Nr. 36. Gaardejer **Jesper Jespersen** (Nellemann)

contra

Tjenestekarl Ditlev Nielsen (Rée efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte er bortvist af Appellantens Tjeneste.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Politirets Dom af 2 November 1905: Kontrasagen afvises. Hovedindklagede, Gaardejer Jesper Jespersen af Aarupgaard, bør for Tiltale af Overretssagfører Bjarne Johnsen af Viborg som Mandatarius for Tjenestekarl Ditlev Nielsen af Tindbæk under Hovedsagen fri at være. Omkostningerne i Hoved- og Kontrasagen ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 April 1906: Indstævnte, Gaardejer Jesper Jespersen, bør til Citanten, Tjenestekarl Ditlev Nielsen, betale 321 Kr. 96 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 April 1905, indtil Betaling sker. Til det Offentlige betaler Indstævnte Retsgebyr og Skrivsalær, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Citanten, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, samt i Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Johnsen, 20 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte Oplysninger kan det ikke anses godtgjort, at der ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed af Appellanten er brugt Udtalelser, der maatte betragtes som en ubetinget Bortvisning. Derimod findes Indstævnte efter det Foreliggende at have haft Føje til at gaa ud fra, at Appellanten ikke havde noget imod, at han straks fratraadte Tjenesten. Herefter vil der tilkomme Indstævnte Løn for de 5 Maaneder, han har tjent Appellanten, hvilken efter Fradrag af de 40 Kroner, Indstævnte har modtaget i Forskud, af Parterne er opgjort til 50 Kroner 27 Øre med Renter heraf som paastaaet, medens Appellanten iøvrigt vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Gaardejer Jesper Jespersen, bør til Indstævnte, Tjenestekarl Ditlev Nielsen, betale 50 Kroner 27 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 April 1905, til Betaling sker, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner og Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Johnsen 20 Kroner og Højesteretssagfører Rée for Højesteret 80 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Citanten, Tjenestekarl Ditlev Nielsen, nu af Tindbæk, der har været fæstet til at tjene Indstævnte, Gaardejer Jesper Jespersen af Aarupgaard fra 1 November 1904 til 1 November 1905 for Kost og Logi samt en Løn af 325 Kr., hvoraf han har erholdt udbetalt 40 Kr., den 31 Marts f. A. uden lovlig Grund er bleven bortvist af Tjenesten, har Overretssagfører Johnsen i Viborg som Mandatarius for Citanten under nærværende Sag i første Instans ved en Politiret paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham i hans nævnte Egenskab den resterende Del af Lønnen med 285 Kr. og Kostpenge for 8 Uger med 36 Kr. 96 Øre eller ialt 321 Kr. 96 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Politiretsindkaldelsens Dato den 1 April f. A., indtil Betaling sker. Ved Politiretsdommen — hvorved et af Indstævnte under Anbringende af, at Citanten uden lovlig Grund havde forladt sin Tjeneste, anlagt Kontrasøgsmaal afvistes — er Indstævnte overensstemmende med den af ham derom nedlagte Paastand frifunden, og efter at bemeldte Mandatarforhold derpaa er ophævet, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget den af Overretssagfører Johnsen for Politiretten nedlagte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at efter at der om Eftermiddagen den 30 Marts f. A. havde været en Ordstrid mellem Indstævnte og Citanten, kom Indstævnte den paafølgende Morgen ind i Stalden, hvor Citanten da var beskæftiget med at strigle en Hest. Om hvad der herefter passerede, har Citanten givet en Fremstilling, som gaar ud paa, at Indstævnte udtalte, at hvis Citanten vilde være nærværende mod ham, kunde han ikke bruge ham, at Citanten derpaa spurgte, »om Indstævnte nu begyndte paa det i Dag igen«, at Indstævnte her til svarede: »Jeg har ikke mere Brug for Dig; Du skal ikke bestille mere for mig«, samt at Indstævnte, da Citanten nu spurgte, »om de saa skulde gaa ind og gøre op«, gik sin Vej uden at svare. Indstævnte har derimod fremstillet Sagen saaledes, at han til Citanten udtalte, at han ikke vilde være Genstand for en saadan Behandling, som Citanten Aftenen forud havde ladet ham blive til Del, idet Citanten i

saa Fald ikke skulde bestille mere, at han, da Citanten herefter spurgte, »om de nu skulde til at begynde igen«, benægtede dette, hvorhos han advarede ham mod paany at begynde paa sine Grovheder, idet han tillige sagde, at han vilde have Fred paa Gaarden, samt at han, da Citanten noget senere kom ind til ham for at faa gjort op, erklærede, at han ikke havde noget at gøre op med ham, og at han skulde blive paa Gaarden, hvor han nok skulde faa sin Forplejning som sædvanlig. Ikke desto mindre gik Citanten sin Vej, hvorhos han, efter samme Dags Aften at være vendt tilbage for at hente sit Tøj, forlod Gaarden og Tjenesten.

Under en, medens Sagen henstod for Politiretten, af Citantens Mandatarius foranstaltet Vidneførsel, har Tjenestekarl Ole Kristensen af Aarupgaard afgivet en Forklaring, der stemmer med den af Citanten givne Fremstilling. Herefter samt naar henses til, at Indstævnte, efter hvad der under Sagen er ubestridt, kort efter at det paagældende Sammenstød mellem ham og Citanten havde fundet Sted, satte sin Søn til at fodre Hestene, hvilket Arbejde ellers paahvilede Citanten, og at han ikke, da han satte alle de andre Folk i Arbejde, satte Citanten til noget, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Indstævnte ved den paagældende Lejlighed har bortvist Citanten af Tjenesten, og da han ikke har godtgjort at have haft nogen lovlig Grund hertil, vil han, der ikke har fremsat nogen speciel Indsigelse mod Størrelsen af det af Citanten indtalte Beløb, saaledes være at tilpligte at betale Citanten dette tilligemed Renter heraf som paastaet.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte at burde udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører sammesteds 20 Kr.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Torsdag den 30 Maj.

Nr. 144.

Højesteretssagfører Winther

contra

Anders Peter Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 223.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 November 1906: Tiltalte, Kaptajn Anders Peter Jensen, bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører V. S. Salomonsen, 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For sit Forhold ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed maa Tiltalte vel anses at have paadraget sig Strafansvar efter Sølovens § 294, men under Hensyn til de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger, hvorefter den begaaede Lovovertrædelse har været forbunden med særdeles formildende Omstændigheder, findes Straffen at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Anders Peter Jensen bør til Statskassen bøde 200 Kroner. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Sø- og Handelsrettens Dom fastsatte Salarium samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Føreren af Damperen »Heimdal«, Kaptajn Anders Peter Jensen, for Overtrædelse af Sølovens § 223.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem den 23 og 24 f. M., da »Heimdal« med 30—40 Passagerer og med en Besætning, der foruden Maskinpersonalet bestod af Tiltalte, en Styrmand og 4 Mand, paa sin sædvanlige Rejse fra Rønne til København befandt sig omtrent Syd for Trelleborg, fandt der Kl. ca. 3,40 paa Styrmandens Vagt et Sammenstød Stød mellem nævnte Damper og det finske Barkskip »Onni«, der paa Rejse fra Aarhus til Ørnsköldsvik krydsede Øst paa og i Sammenstødsøjeblikket gik bidevind for Styrbords Halse i østnordøstlig Retning.

»Onni« ramte med sin Stævn »Heimdal« paa dennes Bagbords Side udfor Fokkemasten, saaledes at Redningsbaaden knustes, og Fokkemasten, der rantes af »Onni«s Klyverbom, knækkede og faldt ned over Broen og ramte Styrmanden, som ved Slaget mistede sin Bevidsthed. Kaptajn Jensen, der havde sovet i Bestiklukaf'et, vækkes ved Kollisionen og skyndte sig op paa Broen.

Skibene laa da paa Siden af hinanden, med Stævnene i samme Retning. »Heimdal«s Maskine gik stadig med fuld Fart frem, og Barken førtes fremover med »Heimdal«. Skibene huggede en Del mod hinanden, idet der var frisk sydøstlig Kuling og nogen Sø. Kaptajn Jensen lod straks Maskinen stoppe, men efter nogen Tids Forløb og

---

Færdig fra Trykkeriet den 14 Juni 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 14.

Torsdag den 30 Maj.

efter at han — som han har forklaret — havde sundet sig lidt, gav han paany Ordre til Maskinen om at gaa frem; idet »Heimdal« nu igen begyndte at faa Fart, kom Skibene los fra hinanden, og »Heimdal« fortsatte derefter Rejsen til København, hvortil den ankom Kl. 7³/₄ om Morgenen uden yderligere Uheld, medens »Onni« senere sank.

»Onni«s Besætning, der foruden Kaptajnen og Styrmanden bestod af 8 Mand, har forklaret, at de, der allerede inden »Heimdal« havde forladt dem, var paa det Rene med, at deres Stilling var farlig, have raabt over til »Heimdal«, at de vilde have Hjælp; de have videre forklaret, at de straks efter Kollisionen begyndte at pumpe; men at de meget snart blev klar over, at det ikke var muligt at holde »Onni« flydende, da Vandet strømmede ind gennem en Lækage i Forskibet. Man forlod derfor Pumperne, tændte Petroleumslus og gav Signal med Taagehornet. Skibet sank mere og mere, og de satte derfor en af »Onni«s 3 Baade i Vandet.

Efter at 7 af Matroserne var komne ned i Baaden, sank Forskibet, saaledes at saavel Kaptajnen som Styrmanden, der stod paa Dækket, kom under Vandet, men de blev begge svømmende optagne i Baaden. Den 8de Matros, der havde staaet tilrors paa Overbygningen agter, naaede ikke at komme hen til Baaden, før den var drevet bort i Mørket af Søl og Vind, og han maatte derfor blive staaende paa Overbygningen, hvoraf et Hjørne holdt sig over Vandet, indtil Dagens Frembrud, da han blev set og optaget af det svenske Dampskib »Scandia«; Baaden med »Onni«s øvrige Besætning naaede om Morgenen Kl. 9 ind til Falsterbo.

Med Hensyn til den Skade, »Heimdal«s Skrog havde lidt ved Kollisionen, er det under en Skønsforretning, der senere er optaget her i Byen, navnlig oplyst, at den har faaet en større Bule paa det Sted, hvor Stødet har ramt, og at der i Skibssiden lige under Dækket ind til Forlasten er opstaaet en horisontal Revne paa godt 3 Fods Længde, hvis Aabning paa det bredeste er ca. 1 Tm., og som — fuldt lastet som Skibet var — kun har ligget ca. 1¹/₂ Fod over Vandet.

Igennem den omtalte Revne, der ikke blev forsøgt tættet, inden Skibet kom til København, kom der, naar Søen slog op, noget Vand ind i Forlasten, og der vilde sikkert være kommet betydelig mere, hvis Skibet havde vendt Stævnen mod Søen, men ligesom Lækagen uden synderlig Vanskelighed maatte kunne være bleven tættet, kan der heller ikke uden Tætning have været nogen virkelig Fare for »Heimdal«,

selv om Skibet var blevet i Nærheden og havde givet »Onni« og dens Besætning fornøden Assistance.

Tiltalte har forklaret, at den finske Besætning, da »Heimdal« laa langs Siden, raabte og talte i Munden paa hinanden, men han forstod ikke, hvad de sagde.

Han har forklaret, at han selv, inden Skibene kom los fra hinanden, har raabt over til Barken, om man vilde med, men da han ikke fik noget Svar, som han forstod, forlod han Barken uden at have gjort noget Forsøg paa at faa at vide, om »Onni« havde lidt nogen væsenlig Skade; han forlod Barken uden at opgive Navnet paa sit Skib og dets Hjemsted og uden at forhøre sig om Barkens Navn, ja endog uden at have undersøgt, hvorvidt der var nogen virkelig Fare for hans eget Skib; han har videre forklaret, at han ikke senere har set tilbage efter Barken, og at han derfor ikke har anet, at denne gjorde Nødssignal.

»Heimdal«s Mandskab, der var optaget af at pejle Lasterne, gøre nye Lanterner i Orden m. m., synes heller ikke at have opdaget »Onni«s Signaler.

Til sin Undskyldning har Tiltalte angivet, at han ikke rigtig var sig selv ved den paagældende Lejlighed, da han kom op paa Broen og saa, at Styrmanden laa bevidstløs og blødende, at Redningsbaaden var knust, saaledes at der kun var en enkelt Baad til 15 Personer tilbage paa »Heimdal«, at Bagbordslanterner ligeledes var knust, og at Fokkemasten var knækket og Toplanterner borte, samt da han fik at vide, at der var en Lækage i Forlasten, hvorigennem der kom Vand ind, var hans eneste Tanke at søge at naa Falsterbo Fyrskib og faa Assistance der; inden han naaede Fyrskibet, blev han imidlertid klar over, at der ikke var nogen Fare for »Heimdal«, naar den med Vinden fortsatte sin Kurs, og han gik derfor videre til København.

Det er imidlertid en Selvfølge, at de af Kaptajn Jensen anførte Omstændigheder ikke kan diskulperer ham. Det havde været hans ubetingede Pligt — ogsaa af Hensyn til hans egne Passagerer — at blive i Nærheden af Barken, indtil han havde overbevist sig om, hvorvidt noget af Skibene var i virkelig Fare; under de givne Omstændigheder, hvor en nærmere Undersøgelse snart vilde have vist ham, at han ikke udsatte sit eget Skib for nogen Fare ved at yde Barken eller dens Besætning Hjælp, og at paa den anden Side Barken hurtigt maatte synke, har han handlet ganske uforsvarligt overfor »Onni«s Besætning ved paa den anførte Maade at forlade den.

Tiltalte, der er født den 7 August 1868 og ikke findes tidligere straffet, vil saaledes ikke kunne undgaa Straf efter Sølovens § 294, jfr. dens § 223, men under Hensyn til, at der ingen Menneskeliv er gaaet tabt, at »Heimdal« medførte Passagerer, hvis Redning først og fremmest maatte være Tiltalte magtpaaliggende, og at den meget vanskelige og tilsyneladende farefulde Situation, han forefandt, da han kom paa Dækket, i og for sig har været egnet til at bringe hans Sind noget ud af Ligevægt, findes Straffen ikke at burde sættes højere end til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Fredag den 31 Maj.

Nr. 156.

Højesteretssagfører Rée

contra

1) Arkitekt Thorkel Luplau Møller, 2) Bygningsinspektør, Kaptajn Eduard Ludvig Frederik Springborg, 3) Murmester Jens Christian Jensen, 4) Murmester Marius Jørgen Nielsen og 5) Tømmermester Niels Christian Nielsen Iversen (Def. Liebe),

der tiltales med Hensyn til deres Forhold med Hensyn til et Byggeføretagende paa Ejendommen St. Poulsgade Nr. 18 i Aarhus, Nr. 1 særligt for ikke at have vist fornøden Omhyggelighed ved Udarbejdelse af Tegning og Planer og for ikke at have ført tilbørligt Tilsyn i Overensstemmelse med §§ 8 og 41 i den under 27 September 1895 stadfæstede Bygningsvedtægt for Aarhus Købstad, Nr. 2 for Overtrædelse af §§ 3 og 9 i den under 9 Juli 1880 stadfæstede Vedtægt for den i Aarhus ansatte Bygningsinspektørs Forretninger m. v., Nr. 3 og 4 for ikke at have udført Murerarbejdet forsvarligt, særligt for Overtrædelse af Bygningsvedtægtens §§ 8, 15 og 41, Nr. 5 for ikke at have udført Tømmearbejdet forsvarligt, særligt for Overtrædelse af Bygningsvedtægtens §§ 8, 22 og 41.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 27 August 1906: Arkitekt Thorkel Luplau Møller og Tømmermester Niels Christian Nielsen Iversen bør til Aarhus Købstads Kæmnerkasse erlægge Bøder af henholdsvis 200 Kr. og 25 Kr. samt, En for Begge og Begge for En, betale Sagens Omkostninger. Bygningsinspektør, Kaptajn Eduard Ludvig Frederik Springborg og Murmestrene Jens Christian Jensen og Marius Jørgen Nielsen bør for Tiltale under nærværende Sag fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 November 1906: I Henseende til den Tiltalte Thorkel Luplau Møller idømte Bøde samt i Henseende til den de Tiltalte Jens Christian Jensen og Marius Jørgen Nielsen tillagte Frifindelse bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Eduard Ludvig Frederik Springborg bør til Aarhus Købstads Kæmnerkasse bøde 50 Kr. Tiltalte Niels Christian Nielsen Iversen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, i Salær hver 20 Kr., udredes af de Tiltalte Møller og Springborg, En for Begge og Begge for En. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsenlige findes at kunne tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Thorkel Luplau Møller og Eduard Ludvig Frederik Springborg, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Rée og Liebe 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arkitekt Thorkel Luplau Møller, som er født i Aaret 1868, Bygningsinspektør, Kaptajn Eduard Ludvig Frederik Springborg, som er født i Aaret 1848, Murmester Jens Christian Jensen, som er født i Aaret 1850, Murmester Marius Jørgen Nielsen, som er født i Aaret 1861, samt Tømmermester Niels Christian Nielsen Iversen, som er født i Aaret 1870, af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — satte under Tiltale for deres Forhold med Hensyn til den nedenfor ommeldte Bygning, Møller særligt for ikke at have vist fornøden Omhyggelighed ved Udarbejdelsen af Tegning og Planer og for ikke at have ført tilbørligt Tilsyn i Overensstemmelse med §§ 8 og 41 i den under 27 September 1895 stadfæstede Bygningsvedtægt for Aarhus Købstad, Springborg for Overtrædelse af §§ 3 og 9 i den under 9 Juli 1880 stadfæstede Vedtægt for den i Aarhus ansatte Bygningsinspektørs Forretninger m. v., Jensen og Nielsen for ikke at have udført Murerarbejdet forsvarligt, særlig for Overtrædelse af Bygningsvedtægtens §§ 8, 15 og 41, samt Iversen for ikke at have udført Tømmerarbejdet forsvarligt, særligt for Overtrædelse af Bygningsvedtægtens §§ 8, 22 og 41.

Den 15 Januar dette Aar blev der til Bygningsinspektøren i Aarhus, Tiltalte Springborg, indgivet Anmeldelse om et Byggeforetagende, der agtedes udført paa den Fabrikant J. Chr. Møller tilhørende Ejendom Sct. Poulsgade Nr. 18 i Aarhus, og som bl. a. bestod i Opførelsen af en 40 $\frac{1}{2}$ Alen lang og 20 Alen bred, grundmuret og teglhængt Kontor- og Lagerbygning paa 3 Etager med høj Kælder.

Efter at Bygningskommissionen, som det maa antages den 17de næsteften, havde approberet Opførelsen af bemeldte Bygning, blev Grunden lagt den 26 s. M. og Murerarbejdet paabegyndt den 31 s. M., hvorefter Arbejdet fremmedes saaledes, at Bjælkelaget over Kælderen blev lagt ca. en Uge derefter, og at der mellem Lægningen af hvert af de øvrige Bjælkelag ligeledes hengik et Tidsrum af ca. 8 Dage, hvorefter Bygningen den 15 Marts d. A. meldtes under Tag. Overensstemmende med de af Tiltalte Møller udfærdigede og af Bygningskommissionen approberede Planer og Tegninger, der maa antages at være fulgte ved Bygningens Opførelse — alene med den nedennævnte Afvigelse for Tagkonstruktionens Vedkommende — fandtes der i Kælderetagen, der strakte sig under hele Bygningen med Undtagelse af den Del af samme, der optoges af en i dens vestlige Ende værende ca. 5 Alen bred Indkørselsport, dels en Skillevæg paalangs gennem Bygnings Midte, dels forskellige Tværskillevægge, hvorimod der i Stue-

etagen kun fandtes nogle Tværskillevægge og i hver af de andre Etager kun én saadan, der ca. 5 Alen fra Bygningens østlige Ende førte tværs gennem Bygningen adskillende det til Porten svarende Rum, saaledes at den øvrige Del af Rummet i hver af disse Etager — afset fra Trappe og Elevatorrum — udgjorde ét Lokale.

I Bygningens Længderetning var der i dens Midtlinie med ca. 9 Alens Mellemrums anbragt 3 Murpiller, 18 Tommer eller 2 Sten i Kvadrat, som dog kun gik igennem Kælder- og Stueetagen, og som bar Jerndragere, hvorpaa de vedkommende Bjælkelag hvilede, hvorhos der ovenpaa Murpillerne igennem de to andre Etager var anbragt Jernsøjler, som bar de til Underlag for de 2 øverste Bjælkelag tjenende Dragere. I Tagetagen var der under Hanebaandet anbragt en Tagstol, hvorimod der ikke — saaledes som paa de approberede Tegninger angivet — fandtes endnu 2 mindre Tagstole, en paa hver Side af Bygningen ved Foden af Tagspærene.

Endnu førend Bygningen var fuldt færdig, styrtede den ved Elleve-tiden om Aftenen den 31 Marts d. A. pludselig sammen, saaledes at kun et Parti af dens østlige Del — der, som det maa antages, paa Grund af den derværende Skillevæg, maa forudsættes at have haft mere Stabilitet end Resten — 4 Fag af Muren i Stueetagen samt det nordvestlige Hjørne af den vestlige Gavl forblev staaende, ligesom Kælderetagen i det Væsenlige blev ubeskadiget.

Efter hvad der er oplyst under den i Anledning af den stedfundne Sammenstyrtning indledede Undersøgelse, maa det antages, at Sammenstyrtningen skyldes forskellige sammenstødende Omstændigheder, og navnlig dels at Bygningens Konstruktion paa flere Punkter har været mindre god, dels at Arbejdets Udførelse i forskellige Retninger har været mangelfuld. I saa Henseende fremgaar det af Sagens Oplysninger, at de forommeldte Murpiller have været for svage til at bære Vægten af Bjælkelagene, idet de, som med den efter de almindelige Formler beregnede Sikkerhed ikkun kunde bære en Vægt af 37800 Pund, burde have været konstruerede saaledes, at de kunde have baaret mere end den dobbelte Vægt, at ingen af Bjælkerne var gennemgaaende, hvorimod de paa Midten, hvor de hvilede paa Jerndragere, var tappede ind i hinanden og samlede ved en Jernklamme, dog at der for Tagbjælkelagets Vedkommende paa den ene Side af Bjælkerne var anbragt endnu en Klamme, at Remmen, hvorpaa Tagspærene var anbragt, laa ret yderlig paa Bjælkerne og ikke var fuldt betryggende fastgjort til disse, at Murværket delvis var opført i Frostvej, samt at to af Bjælkerne i Kælderbjælkelaget var indmuret i Murpillerne, nemlig for den vestlige Pilles Vedkommende i dens nordvestlige Hjørne og indtil Midten af Pilen og for den midterste Pilles Vedkommende tværs igennem dennes østlige Side.

Under Sagen har Tiltalte Møller erkendt, at han — der, som meldt, har udfærdiget de ved Bygningens Opførelse fulgte Planer og Tegninger, og som endvidere har udfærdiget de Konditioner, hvorefter Arbejdet er udført af de paagældende Haandværkere, hvorhos han havde paataget sig paa Bygherrens Vegne at føre Tilsynet med Bygearbejdet — ikke har foretaget nogen Beregning af de oftommeldte Murpillers Bæreevne, samt at han, hvis han havde foretaget saadan Beregning, vilde have konstrueret dem sværere, nemlig mindst $2\frac{1}{2}$ og

muligt 3 Sten i Kvadrat. Idet Møller herefter maa anses at have ladet det mangle paa den for en forsvarlig Udførelse af denne Del af det paagældende Bygningsarbejde fornødne Omhu, findes han herved samt under Hensyn til, at Pillerne, som foranført, maa antages at have været for svagt konstrueret, at have overtraadt Bestemmelsen i § 8, 1ste Punktum, i den foranførte Bygningsvedtægt, for hvilken Overtrædelse han, hvem der efter det Foreliggende iøvrigt ikke vil kunne lægges nogen strafbar Overtrædelse af Bygningslovgivningen til Last, vil være at anse efter Bygningslov for Købstæderne af 30 December 1858 § 36, jfr. Lov Nr. 216 af 5 December 1894 § 2 og nysnævnte Bygningsvedtægts § 41, med en Bøde til Aarhus Købstads Kæmnerkasse, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til 200 Kr., og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Hvad dernæst Tiltalte Springborg angaar, har han erkendt, at han ikke ved Afgivelsen af Bygningsanmeldelsen har forlangt nogen Beregning over Murpillernes Bæreevne, ligesom han ej heller selv har foretaget nogen saadan Beregning, idet han vil være gaaet ud fra, at der ikke var tilstrækkelig Grund hertil, naar der, som i nærværende Tilfælde, forelaa Tegninger, udarbejdede og underskrevne af en akademisk uddannet Arkitekt. Der maa imidlertid i § 1 c i den forommeldte Bygningsvedtægt anses at være tilstrækkelig Hjemmel for, at Bygningsanmeldelsen ved dens Indgivelse burde have været ledsaget af en Beregning over det anførte Punkt, og idet det findes at have paahvilet Springborg som en ved den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Stilling hjemlet Pligt at drage Omsorg for, at Anmeldelsen, forinden han oversendte den til Bygningskommissionens Afgørelse, var ledsaget af den manglende Beregning, findes han for Undladelsen heraf at have udvist et efter § 9 i den forommeldte Vedtægt af 9 Juli 1880 strafbart Forhold. Da det dernæst maa antages, at det, saafremt Springborg havde øvet en mere virksom Kontrol med det omhandlede Byggeforetagendes Udførelse, ikke vilde være undgaaet hans Opmærksomhed, at de oftommeldte Murpillers under Hensyn til deres svage Konstruktion ikke kunde anses at fyldestgøre det af den paagældende Bygningsvedtægts § 8, 1ste Punktum, stillede Krav i Henseende til Arbejdets forsvarlige Udførelse, findes han endvidere forsaavidt at have overtraadt de ham ifølge Vedtægten af 1880 § 3 paahvilende Pligter i Henseende til Tilsyn med Byggearbejders Udførelse, hvorfor han ligeledes vil være at anse efter samme Vedtægts § 9. For sit efter det Foranstaaende udviste Forhold vil Tiltalte Springborg i Medfør af den anførte Bestemmelse være at anse med en Bøde til Aarhus Købstads Kæmnerkasse, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til 50 Kr.

Hvad dernæst angaar de Tiltalte Jensen og Nielsen — om hvem det er oplyst, at de have haft Murerarbejdet ved Bygningen i Entreprise — findes der ikke Føje til at paalægge disse noget Strafansvar paa Grund af den mangelfulde Konstruktion af de under Sagen omhandlede Murpillers, og idet det ikke under Sagen er godtgjort, at Murerarbejdet er udført paa en uforsvarlig Maade, eller at der til samme er anvendt uforsvarlige Materialier, hvorhos det ej heller er godtgjort, at der er opført noget Murværk, naar Temperaturen var under det i Bygningsvedtægts § 15 fastsatte Minimum: 2 Graders

Frost, maa det for disse Tiltaltes Vedkommende billiges, at de ved Politiretsdommen ere frifundne for det Offentliges Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Forsaavidt endelig angaar Tiltalte Iversen — der efter det Oplyste har haft Tømmerarbejdet i Entreprise — maa Ansaret for, at der ikke under Taget har været anbragt de paa Tegningerne viste 2 mindre Tagstole, ganske vist paahvile ham, men idet der ikke findes Hjemmel til at anse den fra den approberede Byggeplan saaledes stedfundne Afvigelse som saadan som strafbar, samt da det ommeldte Forhold i og for sig ikke kan anses at indeholde nogen Overtrædelse af Bygningslovgivningen, vil der ikke kunne ikendes Tiltalte nogen Straf i Anledning af samme. Forsaavidt det endvidere er lagt denne Tiltalte til Last, at ingen af Bjælkerne i den under Sagen omhandlede Bygning have været gennemgaaende, vil der ikke paa den oftnævnte Bygningsvedtægts § 22, der angaar Bygninger, »der indrettes til Beboelse«, kunne støttes noget Krav i Henseende til Indretningen af den heromhandlede Bygning, og idet Fordringen om, at der i denne skulde have været Bjælker af den ommeldte Art, ej heller ses at være hjemlet andetsteds, samt da der efter det Oplyste mangler Føje til at betegne den Maade, hvorpaa de i Bygningen anbragte Bjælker, som foranført, ere sammenføjede, som uforsvarlig, findes Tiltalte, der maa have Ansaret for mulige ved Bjælkernes Anbringelse begaaede Overtrædelser af Bygningslovgivningen, ikke ved sit heromhandlede Forhold at have paadraget sig Strafansvar. Tiltalte, hvem der efter de foreliggende Oplysninger iøvrigt ikke vil kunne lægges nogen strafbar Overtrædelse af Bygningslovgivningen til Last, vil saaledes være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Torsdag den 6 Juni.

Nr. 2. Praktiserende Læge **Gilbert Jespersen** (Henriques)

contra

Overretssagfører **N. C. Jarnø** som executor testamenti i Frøken **Louise Elisabeth Christensens Dødsbo** (Ingen),

betræffende Berettigelsen til et Lægehonorar.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 8 Oktober 1906: Den af Læge Jespersen i Dødsboet efter Frøken L. E. Christensen anmeldte Fordring, stor 400 Kroner, kan ikke anerkendes.

Højesterets Dom.

Ifølge Sagens Oplysninger har Appellanten ikke, forinden han fik afdøde Frøken Christensen under Lægebehandling, staaet

i noget Bekendtskabsforhold til hende, og maa det antages at være udelukkende i hans Egenskab af Læge, at han efter hendes udtrykkelige Anmodning har aflagt hende Besøg her i Byen. Da nu den Omstændighed, at hans Virksomhed under disse Besøg alene har bestaaet i at yde hende Trøst og Opmuntring under hendes haabløse Sygdom, ikke, som i den indankede Decision antaget, kan udelukke hans Virksomhed fra at anses som en Lægegerning, tilkommer der ham Betaling for den ydede Hjælp, hvilken Betaling i Mangel af anden Aftale, og idet der, efter hvad der er oplyst om Afdødes økonomiske Stilling og det iøvrigt Foreliggende, ikke, som af Indstævnte paastaet, er Grund til at blive staaende ved de i Forordning 4 December 1672 § 10 og Plakat 14 Maj 1813 foreskrevne Minimumstakster, findes passende at kunne bestemmes til 250 Kroner.

Appellanten vil saaledes være at kende berettiget til af den af ham i Dødsboet anmeldte Fordring paa 400 Kroner med Renter fra Anmeldelsesdagen den 24 September 1904 at fyldestgøres i Medfør af Konkurslovens § 33 Nr. 3, jfr. Skiftelovens § 44, for et Beløb af 250 Kroner med Renter heraf som anført.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Dødsboet at burde betale Appellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, praktiserende Læge Gilbert Jespersen, bør være berettiget til af den ovennævnte af ham i Frøken Louise Elisabeth Christensens Dødsbo anmeldte Fordring at fyldestgøres i Medfør af Konkurslovens § 33 Nr. 3 for 250 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 24 September 1904, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Højesteret betaler nævnte Dødsbo til Appellanten med 200 Kroner. Saa betaler Dødsboet og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I Boet efter afdøde Frøken Louise Elisabeth Christensen, hvilket behandles af Overretssagfører Jarnø som executor testamenti efter Reglerne i Skiftelovens Kap. III, har Læge Gilbert Jespersen i Charlottenlund fordret betalt som privilegeret Fordring, dels 50 Kr. for ydet Lægetilsyn i Sommeren 1903 til Afdøde under hendes Ophold i Charlottenlund, dels 400 Kr. for 50 Sygebessøg i København i Tiden fra August 1903 til Juni 1904. Paa den til Prøvelse af den i Dødsboet anmeldte Gæld den 2 December 1904 afholdte Skiftesamling blev af den anmeldte Fordring den første Post, 50 Kr., anerkendt efter Paastanden, medens den sidste Post, 400 Kr., nægtedes Anerkendelse i det Hele. Den i den Anledning opstaaede Disput mellem Boet og Læge Jespersen er nu indladt til Skiftekommissionens Decision.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at Læge Jespersen som Læge tilsaa Afdøde, der led af en uheldbredelig Sygdom, under hendes fornævnte Sommerophold i Charlottenlund, at han ikke ved hendes Hjemrejse til Boligen i København fik noget Honorar udbetalt, og at Afdøde paa dette Tidspunkt bad ham, hvem det maa antages, at hun satte Pris paa, om at besøge hende i hendes Bolig i København. Det er endvidere oplyst, at Afdøde i København havde sin faste Huslæge, Læge Fenger, og at Læge Jespersen udtrykkeligt udtalte for Afdøde, at han, forinden han tog Beslutning om at besøge hende i København vilde tilskrive Læge Fenger om Sagen, og at saadan Meddelelse har fundet Sted.

Fra Boets Side er det gjort gældende, at de Besøg, som Læge Jespersen herefter aflagde hos Afdøde i København, ikke var Besøg som Læge, for hvilke der kunde fordres Betaling, og da Læge Jespersen efter sin egen Forklaring ikke har blandet sig i den Lægebehandling af Afdøde, som Læge Fenger alene forestod under hendes Ophold i København, medens hans Besøg alene sigtede til at yde Afdøde, der selv vidste, at hendes Sygdom var uheldbredelig, Oplivelse og Opmuntring, vil den ommeldte Fordring, uanset at Besøgene skete efter Afdødes udtrykkelige Ønske, ikke kunne anerkendes.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 227. Højesteretssagfører Winther

contra

Marius Martinus Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 April 1907: Arrestanterne Lauritz Sigvald Laursen og Marius Martinus Pedersen og Tiltalte Knud Emanuel Lund bør straffes: Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Laursen i 1 Aar og Pedersen i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Richter og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne og Tiltalte, En for Alle og Alle for En, dog saaledes, at Arrestanten Pedersen ikke udreder udover $\frac{1}{3}$ og Tiltalte ikke udover $\frac{1}{4}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Marius Martinus Pedersens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-
 anket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden be-
 stemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler
 Tiltalte Marius Martinus Pedersen til Højesteretssag-
 førerne Winther og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag
 tiltales Arrestanterne Lauritz Sigvald Laursen og Marius Martinus Pe-
 dersen samt Knud Emanuel Lund for Tyveri.

Arrestanten Laursen . . . .

Arrestanten Pedersen er født den 15 Juni 1884 og anset: ved
 Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 25 April 1903 efter Straffelovens
 § 229 Nr. 4, jfr. § 54, 1ste Stk., §§ 251 og 228, jfr. tildels § 47,
 1ste Stk., samt §§ 62, 57 og 58 med Forbedringshusarbejde i 8 Maa-
 neder og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1905 i
 Medfør af Straffelovens § 241, efter § 238, som for 2den Gang be-
 gaæet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tiltalte

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestan-
 terne og Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende
 Forhold:

Arrestanten Laursen skaffede sig den 24 November f. A. om
 Eftermiddagen omtrent Kl. 5 i tyvagtig Hensigt Adgang til et med
 Hængelaas og indstukken Laas aflaaet Loftsværelse i Ejendommen
 Torvegade Nr. 54, idet han voldelig frabrød Hængelaasen og aabnede
 den indstukne Laas med en Dirk, hvorpaa han i Værelset stjal nogle
 til ialt 15 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, der beroede dels frit
 fremme, dels i et uafaalet Gemme.

Arrestanterne Laursen og Pedersen have den 26de s. M. om
 Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Ad-
 gang til to med Hængelaas og indstukken Laas aflaaede Loftskamre i
 samme Ejendom, idet Laursen i Pedersens Paasyn dels voldelig fra-
 brød Hængelaasene, dels opdirkede de indstukne Laase. Medens Ar-
 resterne i det første Kammer intet fandt, som de brød sig om at
 stjæle, stjal de derimod i det andet i Forening en Del Beklædnings-
 genstande, et Ur med Kæde m. m., hvilke til ialt 80 Kr. vurderede
 Genstande beroede i et uafaalet Klædeskab.

Arrestanten Laursen har Natten mellem den 24 og 25 s. M. efter
 Opfordring af Tiltalte og i Forstaaelse med Arrestanten Pedersen fra-
 stjaalet Fajancearbejder Richard Sødring en til 15 Kr. vurderet Vinter-
 frakke, der hang frit fremme i en Beværtning, hvor Arrestanterne og
 Tiltalte havde opholdt sig, forinden Tyveriet blev begaaet.

Arrestanten Laursen har den 27 s. M. frastjaalet Opvarter Charles
 Olsen en til 12 Kr. vurderet Vinterfrakke, der hang frit fremme i Be-
 stjaalnes Lejlighed, hvortil der var uhindret Adgang.

Det bemærkes, at forsaavidt Arrestanten Pedersen, efter at have afgivet Tilstaaelse om sin Meddelagtighed i de foranomhandlede Forhold, først delvis og senere fuldstændig har tilbagekaldt sin Tilstaaelse og benægtet at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt, vil der intet Hensyn kunne tages til denne Tilbagekaldelse, der ikke støttes af noget og er i Strid med det iøvrigt Oplyste.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse:

Arrestanten Laursen efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, sidstnævnte § tildels smh. med § 46, Arrestanten Pedersen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 54, og efter dens § 230, 2det Stk., jfr. tildels § 46, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri og Tiltalte efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, disse §§ smh. med § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905 efter Omstændighederne: Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Pedersen i 2¹/₂ Aar og Laursen i 1 Aar samt Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Fredag den 7 Juni.

Nr. 137. Aktieselskabet »**Alumina**« som Ejer af den kongelige Porcellænsfabrik (Overretssagfører Werner)

contra

Porzellanfabrik »Kalk«, Gesellschaft mit beschränkter Haftung, af Eisenberg i Sachsen (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en af Appellanten fremstillet Porcellænsgenstand som Kunstværk er beskyttet mod Efterligning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 August 1906: De Indstævnte, Porzellanfabrik »Kalk«, Gesellschaft mit beschränkter Haftung, af Eisenberg i Sachsen, bær for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet »Alumina« af Frederiksberg som Ejer af den kongelige Porcellænsfabrik sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom ommeldte, af Appellanten forfærdigede Kande efter sin Beskaffenhed som almindelig Industri-genstand, hvis væsenlige Øjemed er at tjene til praktisk Brug, ikke findes at kunne betegnes som et Kunstværk i den Betydning, hvori dette Udtryk maa antages brugt i Lov af 19 December 1902 § 24, vil allerede som Følge heraf, Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Om Tilkendelse af Processens Omkostninger for Højesteret har ingen af Parterne nedlagt Paastand.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at de Indstævnte, Porzellanfabrik »Kalk«, Gesellschaft mit beschränkter Haftung, af Eisenberg i Sachsen, her i Riget har indført og udbudt til Salg Gengivelser af de af den kgl. Porzellænsfabrik efter Professor Arnold Krogs originale Modeller fremstillede musselmalede Porzellænsgenstande, saaledes bl. a. en under Sagen fremlagt Kaffe-kande, der tilmed er dekoreret med et Mønster, der ganske ligner det af Citanterne, Aktieselskabet »Alumina« af Frederiksberg, som Ejer af den kgl. Porzellænsfabrik sammesteds anvendte Musselmønster, samt af, at de nævnte af Professor Krog udarbejdede Modeller som Kunstværker ere beskyttede mod Efterligning ved Lov Nr. 189 af 19 December 1902 om Forfatterret og Kunstnerret § 24, nedlagde Citanterne under nærværende Sag oprindelig Paastand om, at alle de de Indstævnte her i Riget tilhørende, af disse her til Landet i Strid med fornævnte Lov indførte og til Salg bestemte Gengivelser af de ovenfor nævnte Porzellænsgenstande konfiskeredes og tilintetgjordes, at de Indstævnte for deres ulovlige Forhold idømtes en Bøde efter fornævnte Lov og tilpligtedes at erstatte Citanterne al den ved den her i Riget skete ulovlige Indførsel og det her skete ulovlige Salg foraarsagede Skade m. v.; men efter Overenskomst med de Indstævnte have Citanterne under Sagen ændret deres Paastand derhen, at de alene paastaa, at den fornævnte af de Indstævnte forfærdigede og her i Landet til Salg udbudte Kaffe-kande, i Henhold til nævnte Lovs 2det Afsnit anses som en ulovlig Eftergørelse af den paa Citanternes Fabrik fremstillede og ligeledes under Sagen fremlagte Kaffe-kande, samt at de Indstævnte kendes uberettigede til herefter her at fremstille eller forhandle Eftergørelser af nævnte Kaffe-kande.

De Indstævnte paastaa sig frifundne, idet de gøre gældende:

- 1) at Professor Krogs Model til den ommeldte Kaffe-kande ikke er original, men at han har forefundet Formen for samme som værende almindelig i Brug fra gammel Tid, og have de i saa Henseende henvist til, at Formen allerede findes i gammelt tysk Porzellæn fra det 18de Aarhundrede,
- 2) at de ikke have gjort sig skyldige i nogen Eftergørelse af Professor Krogs Model, men alene have benyttet en i Tyskland almindelig brugt Form, samt
- 3) at Modellen og Fremstillingerne efter den ikke er noget Kunstværk i den Betydning, hvori dette Udtryk maa anses brugt i fornævnte Lov af 1902, men at den paagældende Kande er en

fabrikmæssig fremstillet Brugsgenstand, der end ikke kan betegnes som Kunstindustri, og at Citanterne derfor ikke have Krav paa Beskyttelse efter nævnte Lov.

Citanterne have under Sagen fremlagt Professor Krogs originale Tegning, hvorefter Modellen til Kaffekanden er fremstillet, og have benægtet, at der herved er benyttet Former, som fra gammel Tid have været i Brug, idet de have anbragt, at der aldrig tidligere har eksisteret Former svarende til Professor Krogs Model, og at saadanne Former, forsaavidt de nu forefindes, ere Efterligninger af denne.

Citanterne have dernæst anbragt, at en Sammenligning af de tvende under Sagen fremlagte Kander godtgør, at den af de Indstævnte fremstillede er en Gengivelse af Citanternes Model, med Hensyn til hvilken Professor Krog, som det ses af Sagen, har overdraget dem al sin Ret, og at dette end stærkere fremgaar af den Maade, hvorpaa de Indstævnte have benyttet det af Citanterne iøvrigt ikke med Eneret for dem anvendte Musselmønster til Dekoration af Kanden.

Mod Citanternes Benægtelse have de Indstævnte ikke godtgjort, at der, forinden Professor Krog fremstillede Modellen til den under Sagen omhandlede Kande, har været benyttet en lignende Form. Idet der herefter ved Sagens Paadømmelse maa gaas ud fra, at den af Professor Krog fremstillede Model er original, og idet det efter alt Foreliggende maa antages, at denne Model er benyttet og efterlignet ved Fremstillingen af den af de Indstævnte her i Riget indførte Kande, vil Sagens Afgørelse bero paa, om Modellen til nævnte Kande kan anses som et Kunstværk, der i Medfør af Lov 19 December 1902 er beskyttet mod Efterligning.

Det kgl. Akademi for de skønne Kunster har i saa Henseende i en under Sagen fremlagt Erklæring af 11 Marts 1904 bl. a. udtalt: »at de af den kgl. Porcellænsfabrik efter Professor Arnold Krogs Modeller fremstillede Porcellænsgenstande, derunder de med det saakaldte »Musselmønster« dekorerede — in casu medfølgende Kaffekande, som har været fremstillet i Akademiet — ere udførte med en saadan kunstnerisk Finfølelse og Indsigt, at denne Fabrikens Virksomhed med god Ret vil kunne betragtes som en Virksomhed af kunstnerisk Art, saaledes at de derved fremstillede Arbejder som Kunstværker maa falde ind under Loven om Beskyttelse for Forfatter- og Kunstnerretten.«

I Mangel af udtrykkelig Hjemmel i Loven af 19 December 1902 findes det imidlertid betænkeligt under dens Række at henføre Industrigenstande, hvis Fremstilling — saaledes som Tilfældet er for den under nærværende Sag omhandlede Kaffekandes Vedkommende — om den end sker med kunstnerisk Assistance, finder Sted til praktisk Brug og er beregnet paa Masseproduktion.

De Indstævntes Paastand om Frifindelse vil herefter være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse ingen af Parterne have nedlagt Paastand, blive at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 12 Juni.

Nr. 3. Lodserne P. A. Jensen og O. C. Davidsen samt Marineministeriet paa Lodsvæsnets Vegne som Inter-
venient (den kst. Kammeradvokat)

contra

Direktionen for Det Classenske Fideikommis (Jensen),
betræffende en Aalegaardsret.

Stubbekøbing Herreds Politirets Dom af 12 Juli 1904:
De Indklagede, Lodserne P. A. Jensen og O. C. Davidsen af Hestehoved Batteri, Aastrup Sogn, bøder hver især til Statskassen 25 Kr., hvorhos de til Klagerne, Direktionen for det Classenske Fideikommis, København, in solidum udrede en Erstatning af 450 Kr. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Januar 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. De idømte Bøder og den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret have Appellanterne ikke fastholdt deres Paastand om, at det omstridte Fiskeri har Hjemmel i Hævd. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne in solidum have at betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Lodserne P. A. Jensen og O. C. Davidsen samt Marineministeriet, En for Alle og Alle for En, til Indstævnte, Direktionen for Det Classenske Fideikommis, med 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Stubbekøbing Herreds Politiret anlagde Sag

androg de Appelindstævnte, Direktionen for det Classenske Fideikommis, at Appellanterne, Lodserne P. A. Jensen og O. C. Davidsen af Hestehoved Batteri, udfor Ejendommen Matr. Nr. 24, 25 og 26 af Hæsnæs havde drevet Fiskeri med Aalestader, nemlig 3 af Radgarn og Ruser bestaaende Redskaber, hvoraf de 2 var anbragte senest den 30 August 1902 og det tredje senest den 10 September s. A. Da de Appelindstævnte forment, at Fiskeri med Aalestader paa det omhandlede Sted var stridende mod den Ret, der i Henhold til Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 3 maatte tilkomme det Classenske Fideikommis, paastod de Appellanterne i Henhold til bemeldte Lovs § 58 hver især idømte en Bøde til Statskassen, hvorhos de paastod dem tilpligtede in solidum at betale, dels i Henhold til Lovens § 59 i Erstatning 5 Kr. pr. Ruse for hvert Etmaal, hvori Fiskeriet er drevet, nemlig for Tiden fra 30 August 1902 til 10 September s. A. med 2 Ruser og derefter til Klagens Dato den 2 Oktober s. A. med 3 Ruser, ialt 450 Kr., dels Sagens Omkostninger.

Appellanterne, med hvem Marineministeriet paa Lodsvæsnets Vegne optraadte som Intervenient, paastod sig ved den kst. Kammeradvokat frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten. Ved Politirettens Dom blev den af de Appelindstævnte nedlagte Paastand tagen til Følge, saaledes at Bøden for hver især af Appellanterne bestemtes til 25 Kr., Sagens Omkostninger blev ophævede.

For Overretten paastaa Appellanterne — sammen med hvem Marineministeriet paa Lodsvæsnets Vegne optræder som Intervenient — sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger for begge Retter, medens de Appelindstævnte paastaa Politiretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Af Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

Efter at der forgæves var ført Forhandlinger mellem Overlodsens, Kommandør Løvenørn, og Direktionen for det Classenske Fideikommis om Afgivelse fra Fideikommisets Side af Jord til Lodsboliger ved Hestehoved Batteri, tilskrev Kongen den 4 April 1810 Direktionen, at han ønskede, at nogle af Lodserne fra Grønsund erholdt Bolig paa det ovennævnte Sted, til hvilken Bolig der behøvedes en Jordlod af 10 à 12 Tdr. Land i Nærheden af Batteriet, samt at hans Ønske var, at Direktionen foranstaltede, at denne Jordlod blev udlagt til dette for Skibsfarten saa nyttige Lodseri, og at han forventede Direktionens Svar og Formening herover. Den paafølgende Dag besvarede Direktionen Kongens Henvendelse ved en Skrivelse, hvori det bl. a. hedder:

»Efter Deres Majestæts allerhøjeste Befaling af Gaars Dato skal med Posten i Morgen Administrationen paa Corselitze beordres til at lade omhugge og bortføre de Træer, som maatte staa til Hinder paa det udfordrende Areal til Lodserne ved Hestehoved Batteri, saa snart Overlodsens, Hr. Kommandør Løvenørn, melder Administrationen, at Pladsen dertil er udset og afpælet, hvorefter vi siden kunde henvende os til det Kongel. Rentekammer om at faa den opmaalet og til Hartkorn reduceret for endvidere, enten at ansættes i Skatter og Afgifter, eller udgaa af Hartkorns Beregningerne, saafremt Deres Kongl. Majestæt allernaadigst forgodtbefinder, at Lodserne for sammes Erlæggelse skal befries, ligesom for Indfæstning og Fæsteafgift til Fideikommisset, saa-

længe Lodserne paa dette Sted behøves, og den ved Udskiftningen saa dyrt indfredede Skov ikke bliver desformedelst ufredet, i hvilket Fald vi allerunderdanigst udbede os Deres Majestæts allernaadigste Tilladelse at maa umiddelbart forestille Sagen.«

I en af Kommandør Løvenørn den 15 s. M. paa dertil given Anledning til Kongen afgiven Betænkning skrives der bl. a.: »Deres Majestæt har allernaadigst befalet mig at gennemgaa det hermed tilbagefølgende Forslag fra det Classenske Fideikommis, hvorledes der med det Hele i Henseende til den for nogle af Lodserne ved Grønsund ved Hestehoved Batteri udlæggende Jord bør forholdes, og hvilke Konditioner man bør foreskrive Lodserne«. Efter at det derefter er udviklet, at der formentlig i det omhandlede Øjemed bør udlægges 12 Tdr. Land i Nærheden af Batteriet, fortsætter Betænkningen senere saaledes: »Da det bliver Direktionen, som udlægger eller lader udlægge Jorden til Deres Majestæts Tjeneste eller det Offentlige, saa synes det at maatte være den, som i Overensstemmelse med Plakaterne af 2 August 1786 og 26 November 1800 bør besørge Jorderne afmaalte, forsaavidt intet Kort maatte have, og ligeledes takserede og satte i Hartkorn, hvorefter Hartkornsberegningerne maatte indsendes til det kongelige Rentekammer, for at Hartkornet paa de udlagte Jorder kunde udgaa fra Corselitze Godsens Hartkorn.« Det udtales derpaa i Anledning af Direktionens Bemærkninger om Skovens Fredning bl. a., at Lodsernes Jorder naturligvis bør afhegnes fra Skoven, og at, »i Overensstemmelse med Forordningerne af 29 Oktober 1794 tilkommer den halve Hegn Lodserne at vedligeholde, og den anden selve Corselitze Gods«, og hedder det herefter: »At Lodserne blive fritagne for Indfæstning til Corselitze Gods synes at ligge i Sagens Natur, ligesom og for al anden Afgift til samme, da Fidei-Commisset udlægger Jorden aldeles til det Offentliges Tjeneste og samme udgaar af dets Hartkorn.« Med Hensyn til Udredelsen af kgl. Skatter henstilles det til Kongens Naade, om Lodserne maatte rent fritages for disse, eller om de i alt Fald maatte sættes meget billigt og bestandig forblive uforandrede.« Endelig udtales det i Betænkningen, at: »Hverken Hus eller Jord gaar i Arv fra Fader til Søn, det bliver at sætte i Ligning med Præste- og Embeds-Jorder, som den ved Afgang nye beskikkede tiltræder, derfor maa der ogsaa paalægges Lodserne Pligter for Husenes Vedligeholdelse og Jordens Behandling, som af Overlodsens bør paases, og ved Aftrædelse efter Loven behandles.«

Ved Skrivelse af 20 April 1810 meddelte Kongen Admiralitets- og Commissariats-Collegiet, at han havde anmodet Direktionen for det Classenske Fideikommis om at udlægge 10 til 12 Tdr. Land af Corselitze Gods til de Lodser, som der paatænkes anvist Bopæl ved Hestehoved Batteri, »hvilket Direktionen i hosfølgende Brev har tilbudt«, og at han havde forlangt Kommandør Løvenørns nærmere Erklæring over dette Brevs Indhold for at erfare de nøjere Bestemmelser, som derved

Færdig fra Trykkeriet den 20 Juni 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 15.

Onsdag den 12 Juni.

vare at iagttage. Det tilføjes: »denne Erklæring og de deri gjorte Indstillinger (som herved følger) approbere Vi aldeles, og overlade Vi den hele Sag til vort Collegii nærmere Foranstaltning og Udførelse.«

Kollegiet meddelte derpaa ved Skrivelse af 28 s. M. Direktionen, efter at Kollegiet først uden med Ord at nævne Kommandør Løvenørns Betænkning havde refereret Hovedindholdet af Direktionens foran ommeldte Skrivelse til Kongen af 5 April 1810 — »at H. Majestæt i eet og alt allernaadigst har approberet disse Forslage og beordret Collegium at iværksætte det af denne Sag flydende.« Det hedder endvidere i denne Skrivelse: »om Lodserne, forsaavidt den dem til Brug overladte Jordstrækning angaar, skal deltage i Hegnet, overlader man til Direktionens nærmere behagelige Bestemmelse.«

Af de Oplysninger, som iøvrigt foreligge om Iværksættelsen af den omhandlede Udlægning af Jord til Brug for Lodserne, fremgaar det, at der under 12 Juni 1810 af Fideikommissets Direktion blev udstedt Fæstebreve til tre Lodser, som hver især ved det til ham udstedte Fæstebrev fik for sin Tjenestetid tilfæstet en Lod af det paa-gældende — 12 Tdr. Land store — Areal uden anden Afgift til Fideikommisset end en aarlig Fæsterekognition af 1 Rdl., hvorhos det i Fæstebrevet paalagdes Fæsteren at udrede de Skatter og Afgifter, som maatte blive paalagte Lodden, saavel som »Tiender, Onera og Paa-budde«. Disse Fæstebreve blev af Direktionen tilstillede Admiralitetskollegiet, der med en under Sagen fremlagt Skrivelse af 19 s. M. tilbagesendte dem til Direktionen med Bemærkning, at de vel maatte overleveres Lodserne paa lignende Maade, som det sker med andre Fæstebreve — hvilket maa antages derpaa at være sket.

Efter hvad der er fremkommet under Proceduren, maa det — som det endnu i denne Sammenhæng kan bemærkes — antages, at Forholdet til de Lodser, der siden have beboet Lodderne — der stedse have været opførte i Fideikommissets Jordebøger — har været ordnet paa lignende Maade, kun at der fra omkring Aaret 1839 har været givet de Brugskontrakter, som oprettedes med de Paagældende, Form ikke af Fæstekontrakter, men af Lejekontrakter. Særlig Skyldsætning af Lodderne fandt ikke Sted straks ved den første Bortfæstning, men deres Areal forblev indtil den nye Matrikels Indførelse i Henseende til Skyldsætning indbefattet under det Skovareal, hvorfra de var udlagte, og af hvilket Fideikommisset vedblev at svare Skat uforandret.

Først i den nye Matrikel blev Lodderne — i Henhold til en i 1815 foregaaet Opmaaling af disse, der i Matriklen blev opførte som henholdsvis Nr. 24, Nr. 25 og Nr. 26 af Hæsnæs — ansatte til Skat, hvilken siden er bleven erlagt af Fideikommisset sammen med de øvrige Skatter af dettes Jordegods, medens Loddernes Brugere overensstemmende med Indholdet af deres Brugskontrakter have indbetalt Skattens Beløb til Fideikommisset.

Det fremgaar af det Foreliggende, at Appellanten Davidsen bebod Lodden Matr. Nr. 26 — udfor hvilken det ene af de omhandlede Aalestader ifølge et fremlagt Rids maa antages helt eller delvis at have været anbragt — i Henhold til en mellem ham og Fideikommisset oprettet Lejekontrakt af 17 Maj 1887, medens den Lejekontrakt, der maa antages at være oprettet med Appellanten Jensen om Lodden Matr. Nr. 25 — udfor hvilket det andet Stade efter Ridset fandtes — ikke er dokumenteret under Sagen.

Lodden Nr. 24, udfor hvilket det tredje Aalestade ses at have været anbragt, bebos ifølge en under Sagen dokumenteret Lejekontrakt af 16 Juli 1866 af en Lods, der, som der maa gaas ud fra, ikke selv har deltaget i Anbringelsen eller Benyttelsen af Aalestadet, men med hvis Samtykke Benyttelsen maa forudsættes at være sket.

Fra Appellanternes Side gøres det principalt gældende, at det omhandlede, nu under Matr. Nr. 24, 25 og 26 af Hæsnæs matrikulerede Jordstykke i Kraft af den ovenanførte kongelige Skrivelse til Admiralitetskollegiet af 20 April 1810 er blevet det Offentliges Ejendomsret undergivet, og at Retten til at have Aalegaard eller Aalestader udfor samme dermed ogsaa er overgaaet til det Offentlige. Der findes imidlertid allerede af den Grund ikke at kunne bygges et saadant Resultat paa den nævnte kongelige Skrivelse, at der overhovedet ikke i den deri ganske summarisk givne Approbation paa de af Overlodsens gjorte Indstillinger — ligesaa lidt som i den, ligeledes af Appellanterne i denne Sammenhæng paaberaabte, tidligere kongelige Skrivelse af 4 s. M. til Fideikommissets Direktion — kan anses indeholde nogen Tilkendegivelse om, i hvilken retlig Skikkelse den deri ommeldte Udlægning af Jord til Boliger for Lodserne skulde ske, hvilket Punkt maa antages at have henhørt under det, som ved Skrivelsen blev overladt til Admiralitetskollegiets nærmere Foranstaltning og Udførelse.

Af det Ovenanførte fremgaar, at Forholdet med Kollegiets Tilstemning ordnedes paa den Maade, at hver af de tre Lodser, der skulde have Bolig paa det udsete Areal, fik en Lod af dette i Fæste af Fideikommisset, og at Forholdet ogsaa siden stedse er vedblevet i den Skikkelse, at enhver ny tiltrædende Lods blev Bruger under Fideikommisset af en af de tre Lodder.

Ligesom Appellanterne efter det Anførte ikke kunne søge nogen Hjemmel for den af dem paastaade Ret til at have Aalestader i, at det Offentlige — Staten — skulde være Ejer af de omhandlede Jordlodder, saaledes kan det efter Beskaffenheden af det Brugsforhold, hvorom der her er Tale, ikke antages, at den Brugsret, der af Fideikommisset er overdraget Appellanterne — saavel som den ovenomtalte tredje Lods, til hvis formentlige Ret Appellanterne maa antages at

støtte sig, forsaavidt angaar det Aalestade, som har været anbragt udfor den af ham beboede Lod — indbefatter Aalegaardret.

En Støtte for et modsat Resultat kan særlig heller ikke, saaledes som Appellanterne have villet gøre gældende, findes i den Ret, der ved det i 1810 Passerede er begrundet for det Offentlige med Hensyn til de omhandlede Jordlodder, hvilken Ret — bortset fra det for det foreliggende Spørgsmaal ligegyldige Forhold, at Staten ses ved to under Sagen dokumenterede saakaldte Skøder af 1857 og 1858 fra de daværende Brugere af Lodderne Matr. Nr. 24 og 25 til Marineministeriet at være bleven Ejer af de af de nævnte Brugere paa disse Lodder opførte Bygninger — ikke kan antages at gaa ud paa mere, end at Fideikommisset, saalænge en Lodsstation bibeholdes paa det paagældende Sted, vedbliver paa lignende Maade som hidtil sket at overlade dets Lodser Brugsret over Lodderne.

Subsidiært have Appellanterne paaberaabt sig Hævd som Hjemmel for det af dem udøvede Fiskeri. Ligesom det imidlertid af det Foranførte fremgaar, at Appellanten Davidsen først fra 1887 har haft Brugen af den af ham beboede Lod, og endvidere af de foreliggende Oplysninger synes at fremgaa, at Appellanten Jensen — hvis Brugskontrakt, som foran bemærket, ikke er dokumenteret — kun i en kortere Tid har været Bruger af den Lod, han bebor, saaledes mangler der i det Hele Bevis for, at der udfor nogen af de paagældende Jordlodder har været anbragt og benyttet Aalestade i et saadant Tidsrum, at Ret til dets fortsatte Brug vilde kunne være vunden ved Hævd, om i andre Henseender Betingelserne for saadan Hævd maatte have været tilstede.

Ved det Anførte bemærkes endnu — med Hensyn til, at det af det Foreliggende fremgaar, at nogle af de omhandlede Fiskeredskaber have været anbragte i Forbindelse med Lodsbroen og en til dennes Beskyttelse anlagt Mole — at der ikke fra Appellanternes Side er anbragt noget om, at der ifølge en for dette Sted særlig Hjemmel skulde tilkomme dem Ret til her at have Aalestader anbragt, selv om saadan Ret ikke maatte tilkomme dem udfor nogen anden Del af den ovenomhandlede Kyststrækning.

Som Følge af det Anførte maa det antages, at Appellanterne have været uberettigede til at udøve det under Sagen paatalte Fiskeri. Idet der derhos ikke fra Appellanternes Side iøvrigt er paaberaabt nogen Omstændighed, som vilde kunne føre til at fritage dem for Ansvar, maa det tiltrædes, at Appellanterne ved den indankede Dom ere ansete efter de Appelindstævntes Paastand med Bøder efter ovennævnte Lovs § 58, ligesom det findes at maatte have sit Forblivende ved Dommens Fastsættelse af Bødens Størrelse. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Erstatning bemærkes, at der efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra — hvad Appellanterne have benægtet — at der er paaført Fideikommisset Skade ved det af Lodserne drevne Fiskeri med Aalestader, samt at Appellanterne ikke have tilvejebragt behørig Oplysning om Værdien af de fangede Aal, og særligt ikke mod de Appelindstævntes Benægtelse have godtgjort Rigtigheden af deres Anbringende om, at denne langt fra udgør de Beløb, som af de Appelindstævnte er krævet. Da Erstatningen herefter ved den indankede Dom rettelig er

beregnet efter de i Lov 5 April 1888 § 59 givne Regler, og da Appellanterne ikke have fremsat nogen Indsigelse mod Beregningens Overensstemmelse med disse Regler, maa Dommens Bestemmelse herom ogsaa billiges. Og da der endelig ikke findes Føje til at forandre Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger til Fordel for Appellanterne, vil denne i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Torsdag den 13 Juni.

Nr. 221. Højesteretssagfører Jensen
contra
Hans Sigvald Andersen (Def. Overretssagfører Bache),
der tiltales for Forsøg paa Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Marts 1907: Tiltalte Hans Sigvald Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Busch, 20 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter det Oplyste maa der gaas ud fra, at Direktør Andersen — for at lede Tiltalte ind paa et strafbart Forhold — er fremkommen med Tilbud om at overdrage Tiltalte et Klaver, imod at denne skulde forpligte sig til at afstaa fra yderligere Avisangreb paa ham. Da nu Tiltaltes Modtagelse af det ham saaledes gjorte Tilbud under de foreliggende Omstændigheder ikke kan henføres under Straffelovens § 245, og da der heller ikke iøvrigt er oplyst noget Forhold fra Tiltaltes Side, der kan paaføre ham Ansvar efter denne Straffebestemmelse, maa det billiges, at han er frifunden ved den indankede Dom, og denne vil heretter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen og Overretssagfører Bache hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Hans Sigvald Andersen for Forsøg paa Pengeafpresning.

Tiltalte er født den 28 Maj 1865 og ikke funden forhen straffet efter Dom.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ugebladet »Detailhandlerbladet«, for hvilket Tiltalte er ansvarshavende Redaktør, indeholdt i sit Nr. 44 for 2 November f. A. en Artikel med Overskriften: Humbugsforretning. »Indiens Rædsel«, hvori Aktieselskabet, Forlaget »Norden«, Vesterbrogade Nr. 47 — der driver Forretning bl. a. ved at samle Subskribenter paa Bøger, saaledes at Subskribenterne mod Erlæggelsen af ugentlige Bidrag tillige erholder Ret til en eller anden Værdigenstand — gjordes til Genstand for et stærkt Angreb, idet Forretningen betegnedes som en maskeret Afbetalingsforretning af ret ondartet Karakter, Selskabets Optræden overfor Kunderne i Almindelighed kriticeredes, og det hævdedes, at Værdien af den leverede Præmie var uforholdsmæssig ringe.

Under Artiklen fandtes i Parenthes Ordet: Fortsættes.

Direktør for Aktieselskabet »Norden«, Johannes Andersen, bestemte sig efter at have læst den omhandlede Artikel til at sætte sig i Forbindelse med Tiltalte, hvorfor han den 3 November f. A. om Aftenen ringede ham op i Telefonen og beklagede sig over det skete Angreb. Han og Tiltalte blev derpaa enige om den 4 November at mødes paa Hotel Bristol, for at Tiltalte kunde blive nærmere bekendt med »Norden«s Forretningsforhold, idet Direktør Andersen gik ud fra, at han derefter vilde stille sig velvilligere overfor Forretningen.

Det aftalte Møde fandt derefter ogsaa Sted, og under Samtalen stillede Direktør Andersen Tiltalte i Udsigt, at han vilde lade »Norden« annoncere for et ikke ubetydeligt Beløb i »Detailhandlerbladet«, idet han haabede ved at yde Tiltalte den hermed forbundne pekuniære Fordel at formaa ham til ikke yderligere at angribe Forretningen. Tiltalte vilde imidlertid ikke gaa ind derpaa, og Forhandlingerne sluttede med, at det vedtoges — uden at det er godtgjort, hvem der fremsatte Forslaget —, at Aktieselskabet skulde levere Tiltalte et Klaver til angivet Udsalgspris 700 Kr., mod at denne indstillede Angrebene paa Selskabet. Det aftaltes, at Klaveret, som var en af de Artikler, Aktieselskabet forhandlede, skulde leveres den paafølgende Tirsdag eller Onsdag til Frøken Larsen i Esromgade, idet den nærmere Adresse af Direktør Andersen opfattedes som Nr. 3, 4de Sal.

Den 5 November om Eftermiddagen fandt der en Telefonsamtale Sted mellem Direktør Andersen og Tiltalte, hvorved bestemtes, at Klaveret skulde leveres samme Dags Eftermiddag, hvilket dog ikke skete, og samme Aften ringede Tiltalte Direktør Andersen op i Telefonen, idet han gav det Udseende af, at han var en fremmed Person, og forespurgte fra Tiltalte om, naar Klaveret kom, da han var ked af at vente, hvortil Direktør Andersen svarede, at det skulde komme næste Dag.

Klaveret blev imidlertid ikke leveret, hvorimod Dagbladet »Midt-dagsposten« for den 6 November indeholdt en Artikel, hvori det Passerede omtaltes, og Tiltalte sigtedes for ved sit Forhold at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning.

Direktør Andersen har under Sagen forklaret, at han kun paa Skrømt var gaaet ind paa at sende Tiltalte det omtalte Klaver, og at han havde handlet i den Hensigt at skaffe Bevis mod Tiltalte for Afpresning og til Gengæld for hans Angreb indgive Anmeldelse.

Efter at derhos Anmeldelse den 6 November f. A. var indgivet til Politidirektøren i København, har Tiltalte fortsat sin Omtale af Aktieselskabet »Norden« i »Detailhandlerbladet« Nr. 45 for 9de og Nr. 46 for den 16 s. M. under Overskriften: »Humbugsforretning, Forlaget Norden«, idet disse Artikler dog navnlig handle om det ham paasigtede retsstridige Forhold.

Tiltalte har under Sagen gjort gældende, at han kun paa Skrømt er gaaet ind paa at modtage det af Direktør Andersen fremsatte Tilbud om det omhandlede Klaver, og hans oprindelige Forklaring gaar derhos ud paa, at Adressen Frøken Larsen, Esromgade Nr. 12, 3dje Sal — hvilket Nummer og Etage han vil have opgivet til Direktør Andersen — er ganske fingeret, idet han slet ikke ved, hvem der bor i det paagældende Hus, og særlig ikke, om der dersteds bor nogen Frøken Larsen. Han har derhos forklaret, at han, naar Klaveret ankom til den opgivne Adresse, vilde lade dette henstaa paa Vognen, medens han trakterede Budene med Øl for muligen gennem dem at erholde nærmere Oplysninger angaaende Aktieselskabet »Norden«, samt lade Klaveret fotografere og i næste Nummer af Bladet lade indrykke Fotografi og en Artikel desangaaende, hvorimod han ikke vilde beholde Klaveret. Han har derhos nægtet, at det er ham, der først er fremkommen med Forslaget om Leveringen af et Klaver, ligesom han har nægtet at være fremkommen med Trusler eller Udtalelser gaende i Retning af Fortsættelsen af Angrebene paa Selskabet, hvis Klaveret ikke blev leveret.

Under Sagen er imidlertid fremkommet følgende yderligere Oplysninger:

Direktør Johannes Andersen har edelig forklaret, at han den 5 November havde 3 Telefonsamtaler med Tiltalte. Den første fandt Sted ved Ettiden om Eftermiddagen, og efter paa Forespørgsel at have bekræftet at være Redaktør Andersen lovede Tiltalte, at han, naar han fik Klaveret, vilde holde op med at skrive nedsættende om Aktieselskabet »Norden«. Direktøren ytrede saa: »Og i modsat Fald?« hvortil Tiltalte svarede: »Ja, saa maa De selv tage Følgerne!« Under Hensyn til Samtalen i Hotel Bristol, forstod Direktør Andersen denne Ytring som gaaende ud paa, at Angrebene i Bladet i saa Fald vilde blive fortsatte. Efter at denne Samtale var tilendebragt, modtog Direktør Andersen med Posten et med Poststempel 5—11—06—11—12 F. forsynet Brev, der er fremlagt under Sagen, hvilket Brevs Konvolut var forsynet med følgende maskinskrevne Udskrift:

Privat.

Hr. Direktør Andersen,
Forlaget »Norden«,

Vesterbrogade 47,
V.

og hvis ligeledes maskinskrevne Indhold var følgende:

Hr. Direktør J. Andersen!

Hvis De paa Lager har flere Pianostole med Betræk i flere Farver, ønskes der helst grønt Betræk til

Esromgade.

Efter at have modtaget dette anonyme Brev ringede Direktør Andersen atter Tiltalte op i Telefonen. Efter paany at have bekræftet at være Redaktør Andersen, erkendte denne, at Brevet var fra ham. Samtalen omhandlede iøvrigt den i Brevet omtalte Stol, idet Direktøren erklærede, at Selskabet ikke førte Klaverstole, og at Tiltalte, naar han fik Klaveret gratis, maatte være tilfreds, hvorefter Tiltalte tilsidst ytrede: »Ja, saa lader vi Stolen flyve«.

Direktør Andersens Forklaring gaar yderligere ud paa, at han, der hele Tiden havde været betænkt paa at sikre sig Bevis for Tiltaltes Optræden overfor ham, og som i Forvejen havde et ekstra Hørerør paa sin Telefon, den 5 November om Formiddagen havde ladet sin Telefon paasætte endnu et ekstra Hørerør, og at hans Meddirektør Louis Andresen og Agent Holger Andersen under de to fornævnte Telefonsamtaler stod ved hvert af Hørerørene.

De to nævnte Personer have derhos edelig forklaret, at de paa »Norden«s Kontor den 5 November f. A. ved Ettiden i Hørerør, paa-hæftede Telefonen, hørte en Stemme, der navngav sig Redaktør Andersen, føre en temmelig lang Samtale med Direktør Johannes Andersen, af hvilken Samtale fremgik, at Tiltalte, naar han fik et ham lovet Klaver, vilde ophøre med at skrive nedsettende om Selskabet, medens han, hvis han ikke fik det, vilde fortsætte med sine nedsettende Skrivelser, idet han paa en Bemærkning fra Direktør Andersen om, hvad der vilde ske, hvis Klaveret ikke kom, svarede, at Andersen saa selv maatte tage Følgerne. Paa en Forespørgsel fra Direktør Andersens Side, om de kunde komme med Klaveret samme Dag, svarede Stemmen, at det maatte ske ved Firetiden. Under denne Samtale var der ikke Tale om nogen Klaverstol. De nævnte Vidner have yderligere forklaret, at Anmelderen, efter at det ovenomtalte Brev var kommet, paany ringede Tiltalte op i Telefonen, og den samme Stemme, der før havde talt, erkendte paa Direktør Andersens Foranledning, at Brevet angaaende Klaverstolen var fra ham, og at han ønskede en saadan Stol med grønt Betræk. Da han imidlertid ikke ønskede at betale den, og Andersen erklærede, at den ikke kunde leveres gratis, erklærede Stemmen sluttelig, at han saa lod den Stol »flyve«.

Ligesom der efter de saaledes foreliggende Vidneforklaringer ikke kan lægges nogen Vægt paa Tiltaltes Forklaring om den 5 November kun at have haft Telefonsamtale*) med Direktør Andersen og under denne ikke at have vedkendt sig det anonyme Brev, som han bestemt benægter at have skrevet eller foranlediget afsendt, saaledes vil hans Benægtelse af i en Telefonsamtale med Andersen den nævnte Dag iøvrigt at have udtalt sig som af Andersen og Vidnerne forklaret ej heller kunne staa til troende, og det kan i saa Henseende ikke være af nogen Betydning, at Annonceagent Hans Nielsen har forklaret, at

*) Skal være: én Telefonsamtale om Eftermiddagen.

han, der den nævnte Dag var paa Tiltaltes Kontor fra Kl. ca. 12 til henad 3, ikke har hørt denne i en Telefonsamtale nævne Ordet »Klaver« eller »Piano«, idet noget saadant ej heller er hævdet af Andersen og de to fornævnte Vidner.

Hertil kommer, at det ogsaa paa anden Maade under Sagen er sandsynliggjort, at det omtalte Brev, som Direktør Andersen har erklæret ikke at have haft nogetsomhelst at gøre med, før det den 5 November f. A. ankom til ham med Posten, virkelig hidrørte fra Tiltalte, og at det endvidere efter det Oplyste maa anses nærmestliggende, at Tiltaltes Paastand om kun paa Skrømt at have ønsket Klaveret tilsendt som Godtgørelse for at indstille Angrebene paa »Norden«, ikke er rigtig.

Det bemærkes herved, at Tiltalte i Modsætning til sin oprindelig foran anførte Forklaring under Sagen har maattet erkende, at han, der er gift og i sit Ægteskab har 6 Børn, i 3 Aar har staaet i Forhold til sin nuværende Kontoristinde, Alfrida Larsen, med hvem han har et ca. 2 Aar gammelt Barn, samt at han paa det paagældende Tidspunkt havde samlevet med hende i 4 Maaneder i Ejendommen Esromgade Nr. 14, 3dje Sal, hvorfor det maa antages, at det er dette Nummer, Tiltalte har opgivet overfor Direktør Andersen.

Det er derhos konstateret, at det ovenomtalte Brev er skrevet paa en Adler Skrivemaskine, og at der paa Tiltaltes Kontor netop findes en saadan Skrivemaskine. Den nævnte Frøken Larsen har derhos forklaret, at hun har været i Besiddelse af Brevpapir og Konvolutter af samme Slags som det, der er benyttet til det omtalte Brev, og hun erklærer ved sit Møde i vedkommende Kriminalkammer den 4 December f. A., at hun endnu havde noget saadant i sit Hjem.

Ved en Dagen efter i Lejligheden i Esromgade til hende sket Henvendelse erklærer hun ikke at være i Besiddelse af mere af den paagældende Slags Papir, som hun vil have vundet paa en nærmere betegnet Udstilling, men ved en Henvendelse til det Firma, der havde leveret Papir til den paagældende Udstilling, er der fremskaffet Papir svarende til det til Brevet benyttede.

Frøken Larsen, der har nægtet at kende noget til det tidnævnte Brev, har paa Anledning forklaret, at der i Lejligheden i Esromgade, der bestaar af 2 Værelser, findes en Chaiselong, en Sofa og nogle Stole, alt med grønt Betræk, hvilket stemmer godt med det i Brevet udtalte Ønske om grønt Betræk paa Klaverstolen, og hvorved bemærkes, at Tiltalte har forklaret, at han paa Direktør Andersens Tilbud om at sende en Stol med Klaveret, udtalte Ønsket om at faa en saadan med grønt Betræk.

Medens efter det saaledes Oplyste Tiltaltes Paastand om at have handlet paa Skrømt og uden virkelig Hensigt til at berige sig paa Aktieselskabets Bekostning findes at maatte forkastes, skønnes Tiltalte dog ikke ved sit ovenomhandlede Forhold at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Det bemærkes herved, at ligesom der efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra, at Direktør Andersen frivilligt har forpligtet sig til under den ovenangivne Betingelse at levere det omtalte Klaver — en Ordning, som det ikke har været ulovligt for Tiltalte at gaa ind paa — saaledes findes den af Førstnævnte foranledigede Udtalelse fra Til-

talte om, at Direktør Andersen, i Tilfælde af at Klaveret ikke leveredes, selv maatte tage Følgerne, ikke at have Karakteren af en saadan Trusel, som udkræves for Anvendelsen af fornævnte Straffelovsbestemmelse, idet Udtalelsen nærmest maa forstaas som gaaende ud paa, at Tiltalte, hvis Direktør Andersen for sit Vedkommende brød den truffe Overenskomst, heller ikke for sit Vedkommende vilde anse sig bunden ved denne, men eventuelt benytte sin Frihed til fortsat Kritik. Herefter vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale.

Fredag den 14 Juni.

Nr. 225. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Ole Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Mened og Forledelse til Mened.

Kronborg vestre Birke Ekstrarets Dom af 24 Januar 1907: Arrestanten, Aftægtsmand Ole Olsen, bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og Tiltalte Anders Peter Larsen til Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar. Tiltalte Alma Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, dog at Straffens Fuldbyrdelse udsættes, og saafremt de i midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffeloven af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes, efter 5 Aars Forløb vil bortfalde. Saa betaler Arrestanten Ole Olsen og i Erstatning til Jørgen Jensen Jørgensen 125 Kr. med Renter, 5 pCt. aarlig fra den 24 Maj 1905, til Betaling sker, og de tre Tiltalte i Erstatning til samme in solidum 48 Kr., samt tilsvarende in solidum alle denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Kapel, 16 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 April 1907: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Arrestanten Ole Olsen bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sinding og Prokurator Mundt, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Olsen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne i første Instans ved Kronborg vestre Birks Ekstreret paadømte Sag, der for Underretten tillige angik de Medtaltte Anders Peter Larsen og Hustru Alma, født Gustafsson, for hvis Vedkommende Sagen ikke er paaanket, tiltales Arrestanten Ole Olsen, der er født den 22 Juli 1833 og tidligere straffet ifølge Højesterets Dom af 5 November 1866 for ulovlig Omgang med Hittegods efter Fr. 11 April 1840 § 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, for Mened og Forledelse dertil.

Foreløbig bemærkes, at Arrestanten ikke ved Underrettsdommen er funden skyldig i Forledelse til Mened, og da Sagen er paaanket alene efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger denne Del af Sagen ikke Overretten til Paakendelse.

Sagens Omstændigheder ere iøvrigt følgende:

Efter at der i Foraaret 1905 mellem Arrestanten og Mælkekusk Jørgen Jensen Jørgensen var indgaaet Handel om en Arrestanten tilhørende Ejendom i Laugø, blev de efter Forslag af Jørgensen enige om at hæve denne Handel, idet Jørgensen samtidig som Køber i sit Sted anviste Teglbrænder Jørgen Andersen, der ogsaa købte Ejendommen og udbetalte 500 Kr., som skulde være forblevne indestaaende i Ejendommen, hvis Jørgensen havde overtaget denne som Køber. Under en ved Kronborg vestre Birks ordinære Ret anlagt Sag søgte derefter Jørgensen Arrestanten til Betaling af 125 Kr., som Arrestanten skulde skyldte ham i Erstatning i Anledning af Ophævelsen af Handelen imellem dem, med Renter deraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsindkaldelsens Dato den 24 Maj 1905 og Sagens Omkostninger, og da Arrestanten benægtede at have givet Jørgensen Tilsagn om det saaledes indtalte Beløb, førte Jørgensen som Vidner blandt Andre nævnte Jørgen Andersen og de Medtaltte, Arrestantens Plejeseøn Anders Peter Larsen og dennes Hustru. Medens Andersen edeligt forklarede, at Arrestanten i hans Paahør havde lovet Jørgensen at betale ham 125 Kr. af Købesummen for Ejendommen, nægtede de Medtaltte, som ligeledes bekræftede deres Forklaringer med Ed, at have hørt Arrestanten give et saadant Løfte. Ved den i Sagen den 19 December 1905 afsagte Dom blev Arrestanten derefter frifunden, saafremt han inden Retten bekræftede, at han ikke i Anledning af Handelens Ophævelse havde forpligtet sig til at betale det omhandlede Beløb, medens han for det Tilfælde, at han ikke aflagde Eden, dømtes efter Jørgensens Paastand. Den 24 April 1906 aflagde Arrestanten inden Retten efter foregaaende lovlig Omgang den ham saaledes forelagte Ed. •

I en Skrivelse til Politimesteren i Kronborg vestre Birk begærede

Jørgensen derpaa indledet kriminel Undersøgelse mod Arrestanten og de Medtaltalte, idet han sigtede dem alle 3 for Mened. Under det i Anledning af denne Anmeldelse optagne Forhør har Jørgen Andersen paany som Vidne edelig bekræftet, at Arrestanten i hans Paahør gav Jørgensen Tilsagn om de 125 Kr., idet han nærmere har forklaret, at dette skete paa Landevejen lige udenfor Sparekassen i Helsingør, dengang Papirerne vedrørende Ejendommen skulde underskrives. Endvidere har Anmelderen som Vidne under Ed forklaret, at han en Fredag Formiddag i Maj 1905 indfandt sig hos Arrestanten og blev enig med denne om, at Handelen mellem dem skulde gaa tilbage og Jørgen Andersen indtræde som Køber i hans Sted, samt at det ved denne Løjlighed i de Medtaltaltes Overværelse blev aftalt mellem dem, at Arrestanten skulde betale ham 125 Kr. i bemeldte Anledning, og at Arrestanten gentog sit Løfte herom i Overværelse af Andersen og Medtaltalte Larsen samme Dags Eftermiddag paa Landevejen udenfor Helsingør. De Medtaltalte afgav derhos Tilstaaelse om, at de af dem under den af Jørgensen anlagte Sag aflagte og beedigede Vidneforklaringer var løgnagtige, idet Forholdet var det, at de begge havde hørt den oprindelige Aftale, ligesom Larsen erkendte at have paahørt Arrestantens Gentagelse af Løftet paa Landevejen. Baade Andersen og de Medtaltalte forklarede desuden om Udtalelser fra Arrestantens Side, der gik ud paa, at han vilde unddrage sig Opfyldelsen af det Jørgensen givne Løfte, da denne formentlig ikke kunde bevise dette.

Arrestanten har benægtet, at han har gjort sig skyldig i Mened, og har anbragt, at den af ham med Ed bekræftede Benægtelse stemmer med Sandheden. Hans Opræden under Forhøret har iøvrigt været vaklende, idet han snart har benægtet de af Vidnerne og de Medtaltalte afgivne Forklaringer, snart har foregivet, at han intet kan huske af det Omfoklarede.

Det maa ved de anførte Vidneforklaringer, særlig den af Andersen angivne, i Forbindelse med de foreliggende Tilstaaelser fra de Medtaltaltes Side anses tilstrækkelig bevist, at Arrestanten i Virkeligheden har givet Jørgensen det af denne paastaaede Løfte, og idet Arrestanten ifølge en af vedkommende Distriktslæge afgiven Erklæring, skønt hengiven til overdreven Nydelse af Spiritus, vedblivende er i Besiddelse af et godt baade aandeligt og legemligt Helbred uden Tegn paa nogen Abnormitet, findes det ikke at kunne betvivles, at hans Benægtelse af Løftet er fremsat og beediget mod bedre Vidende, og at han saaledes har gjort sig skyldig i Mened. For dette sit Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 150; men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Tugthusarbejde i 2¹/₂ Aar, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til lige Arbejde i 2 Aar. Da det maa billiges, at Arrestanten efter Jørgensens Paastand er tilpligtet at betale ham en Erstatning af 125 Kr. med Rente heraf, 5 pCt. p. a. fra den 24 Maj 1905, til Betaling sker, og 48 Kr. som Godtgørelse af hans Udgifter i Anledning af Retssagen, — — — vil Dommen med den anførte Forkortelse af Straffetiden være at stadfæste, saavidt paaanket er.

Mandag den 17 Juni.

Nr. 224. Højesteretssagfører Rée

contra

Jacob Emil Andrup (Def. Overretssagfører Werner),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 April 1907: Tiltalte Jacob Emil Andrup bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée og Overretssagfører Werner hver 40 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jacob Emil Andrup for Bedrageri.

Tiltalte er født den 16 August 1855.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved Kontrakt af 1 December 1905 afhændede Tiltalte til Eduard Valdemar Nielsen den af ham hidtil paa Nordre Frihavnsvej Nr. 49 i Stuen drevne Detailhandlerforretning med samtlige til Forretningen hørende Redskaber og Inventariegenstande ifølge Specifikation samt det i Behold værende Varelager i Henhold til en af dem i Forening foretagen Opgørelse og Gennemgang.

Købesummen fastsattes til 1280 Kroner, nemlig for Varelageret 280 Kroner, for Inventar 800 Kroner og 200 Kroner i Afstaaelse. Heraf udbetaltes dog straks kun 600 Kroner, medens Restbeløbet vilde være at afdrage med 100 Kroner den 1 Januar og 1 Juli, første Gang 1 Juli 1906, hvorhos Hovedstolen eller dens til enhver Tid tilstedeværende Rest skulde forrentes efter en Rentefod, svarende til Dansk Arbejderbanks Udlaansrente.

Efter at Køberen havde betalt første Afdrag, indgav han imidlertid i November Maaned forrige Aar Anmeldelse til Politidirektøren, hvorved han gjorde gældende, at han ved Handelens Afslutning havde

været Genstand for Bedrageri fra Tiltaltes Side, idet denne havde opgivet Forretningens Omsætning større, end den i Virkeligheden var. Detailhandler Nielsen har derhos under Sagen gjort gældende, at han har lidt et Tab ved at indgaa paa de omtalte Vilkaar for Købet, og at det ikke vilde være for høj en Erstatning for ham at fritages for Betalingen af det efter Kontrakten skyldige Restbeløb.

Da Tiltalte ikke har villet indgaa paa at frafalde sin Ret efter Kontrakten, har Nielsen fordret ham tiltalt og straffet.

Tiltalte har erkendt, at han i den af ham for Tiden fra December 1904 til November 1905 førte Kassebog blandt Indtægtsposter har anført ikke blot Indtægterne af Forretningen, men ogsaa Bruttoindtægten for 2 Logerende, 1200 Kr. aarlig, Indtægter ved Flytning m. m. ca. 120 Kr. aarlig og i Januar 1905 et kontant Laan i Dansk Arbejderbank, stort 1200 Kr. Han har derhos erkendt, at han paa Grundlag af Kassebogens Udvisende har opgjort Omsætningen til ca. 10000 Kr. aarlig og Bruttofortjenesten til ca. 3600 Kr., medens der i Virkeligheden i det paagældende Tidsrum kun er solgt for ca. 8000 Kr., hvorhos Bruttofortjenesten af selve Forretningen var betydelig ringere end angivet, og at han har undladt udtrykkelig at gøre Køberen opmærksom paa, at de ovennævnte ikke fra Forretningen hidrørende Indtægter var opførte i Kassebogen, idet han dog har benægtet ved sin angivne Fremgangsmaade at have handlet i svigagtig Hensigt, hvorved han særlig har gjort gældende, at han udtrykkelig har sagt til Køberen, at samtlige hans Indtægter gik gennem Kassebogen, og at denne var bekendt med, hvilke Ekstraindtægter han havde, og særlig ogsaa med det omtalte Laan i Arbejderbanken.

Nielsen har for sit Vedkommende benægtet, at det er sagt ham, at alle Tiltaltes Indtægter var indført i Kassebogen, idet han tværtimod gør gældende, at Tiltalte havde udtalt, at der ikke i Kassebogen var indført Indtægtsposter, som ikke vedrørte Forretningen.

Tiltaltes Forklaring Rigtighed bestyrkes imidlertid ved hans Hustrus Forklaring, der ganske stemmer med hans egen, hvortil kommer, at Nielsen har erkendt, at han under Forhandlingerne om Købet blev bekendt med, at Tiltalte havde det omtalte Banklaan, hvorom Notering desuden er foretaget i Tiltaltes Hovedbog, der inden Salget har været overladt Nielsen til Gennemsyn.

Efter de saaledes foreliggende Oplysninger findes det betænkeligt mod Tiltaltes Benægtelse at statuere, at Tiltalte i svigagtigt Øjemed har opgivet Forretningens Omsætning og Bruttofortjeneste større, end den var, og undladt udtrykkelig at gøre opmærksom paa, at de ovennævnte Indtægter var indførte i Kassebogen under Posten »kontant Salg«.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 122. Redaktør **C. A. Nielsen** (Ingen)

contra

Firmaet **Arønds & Voigt** i Likvidation ved dets Likvidator, Overretssagfører **G. Oppenheim** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør C. A. Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdag den 19 Juni.

Nr. 126. Sysselmand **Larus H. Bjarnason** (Jensen),

contra

Redaktør **Einar Hjørleifsson** (Rée),

betræffende Injurier.

Akyreyri Bytings Dom af 21 April 1903: De paatalte Ord og Udtalelser skal være døde og magtesløse. Indstævnte, Redaktør Einar Hjørleifsson, betaler Bøde til Landskassen, stor 50 — halvtred-sindstyve — Kroner, eller, hvis Bøden ikke er i Tide betalt, hensættes i 15 Dages simpelt Fængsel. Ligeledes betaler han til Citanten, Sysselmand Larus H. Bjarnason, 12 — tolv — Kroner i Sagsomkostninger. Dommen at efterkommes inden 15 Dage fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 22 August 1904: De anførte Udtalelser skal være døde og magtesløse. Appellanten, Redaktør Einar Hjørleifsson, betaler 30 Kroners Bøde til Landskassen eller hensættes til simpelt Fængsel i 8 — otte — Dage, hvis Bøden ikke betales helt inden den bestemte Frist. Hvad angaar Sagsomkostninger for Underretten, skal Bytingsdommen staa ved Magt, hvorhos Appellanten ogsaa betaler Sagsomkostninger for Overretten til et Beløb af 15 Kr. Dommen at efterkommes inden 8 Ugers Forløb fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 22 August 1905 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Der maa gives Appellanten Medhold i, at samtlige paaklagede, i Underretsdommen fremhævede Udladelser maa anses ærefor- nærmende for ham, som indeholdende en Sigtelse for Misbrug af Embedsstilling til egen Fordel. Til at udtale sig saaledes om Appellanten har Indstævnte efter Sagens Oplysninger manglet Føje, hvorved bemærkes, at Appellanten forinden Spørgsmaalet om Antagelse af hans Bud paa Ejendommen til Beløb 7000 Kroner forelaa til Afgørelse, hos Amtet havde andraget om, at der beskikkedes en anden Skifteforvalter til at fortsætte Boets Behandling. Det maa derfor billiges, at samtlige de nævnte Ud- ladelser ved Underretsdommen ere mortificerede, og da det efter Sagens processuelle Stilling maa have sit Forblivende ved, at Indstævntes Forhold i denne Dom er henført under Straffelov for Island § 219 og ved den i Dommen valgte Straf, vil Under- retsdommen efter Appellantens Paastand i det Hele være at stadfæste.

Indstævnte findes derhos at burde betale Appellanten Proces- sens Omkostninger for Overretten og Højesteret med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkost- ninger for Landsoverretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Redaktør Einar Hjørleifsson, til Appel- lanten, Sysselmand Larus H. Bjarnason, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I denne Sag, som ved 1ste Instans blev anlagt af Sysselmand Larus H. Bjarnason imod Redaktør Einar Hjørleifsson paa Grund af Injurier i en Artikel med Overskriften »Larus skifter et Bø«, som fandtes i Nr. 60 af Bladet »Isafold«s XXVIII Aargang, hvilket udkom den 28 August 1901, blev der den 21 April 1903 inden Akureyri Købstads Ekstraret afsagt en Dom, som gik ud paa, at flere af de paatalte Ord og Udtalelser i Artiklen blev dømt døde og magtesløse, og at Redaktør Einar Hjør- leifsson for dem blev idømt en Bøde til Landskassen paa 50 Kr. eller til at udstaa 15 Dages simpelt Fængsel, hvis hele Bøden ikke erlagdes inden den bestemte Frist, endvidere skulde han betale 12 Kr. i Sags- omkostninger.

Denne Dom har Redaktør Einar Hjørleifsson appelleret til Over- retten ved en den 26 September f. A. udtagen Stævning, hvorhos han

har faaet kgl. Bevilling til at fremlægge nye Dokumenter og Bevisligheder i Sagen; han har nu nedlagt de Retspaastande, at den appellerede Dom maa blive omstødt og forandret saaledes, at Appellanten bliver fuldstændig frifunden i Sagen, og at Larus H. Bjarnason bliver idømt Sagsomkostninger for begge Instanser. Paa sin Side har Stævnte, Sysselmand Larus H. Bjarnason, paastaet, at Underrettsdommen bliver stadfæstet, og at der bliver tilkendt ham passende Sagsomkostninger for Overretten.

I anførte Artikel i Bladet »Isafold« er Stævntes Behandling af et Dødsbo i hans Egenskab af Skifteforvalter gjort til Genstand for Omtale paa en saadan Maade, at han har anset det for æreskrænkende for sig. De af Artiklens Udtalelser, som Underretten har anset for æreskrænkende og dømt magtesløse, men kun disse kommer nu i Betragtning for Overretten, ere følgende: »At afsløre hans (o: Indstævntes) Fremfærd som Skifteforvalter i hans Forgængers Dødsbo«. »At han, selve Skifteforvalteren, kunde falde paa at lukrere paa Boets Bekostning«. »Saa længe det endnu var usikkert, hvilke Foranstaltninger Lægen og Præsten foretog for at skaffe dem en Beboelseslejlighed, trak Sysselmanden Sagen i Langdrag, lod ganske vist, som om han vilde købe Huset, men foregav, at han var nødt til at opsætte Købet paa Grund af Pengemangel, og gjorde selvfølgelig intet Skridt til at faa en anden Køber. Men da disse Embedsmænd, Lægen og Præsten, havde besluttet selv at bygge, tilkendegav endelig Sysselmanden paa en Skiftesamling i Boet, at der ikke var fremkommet noget Bud i Husejendommen;« at »han (Sysselmanden) havde faaet sat en af de Folks Befuldmægtigede, der havde Interesse af Boet, udenfor Afstemning i Sagen, sandsynligvis fordi han havde faaet Nys om, at denne Mandatar stod ham imod;« og »skønt det lyder utroligt, fik han de andre Mandatarer, to Borgere af Stykkesholm, til at bifalde denne sin Paastand. Det er en, om ikke videre smuk, Antydning af Tilstandene der Vest paa;« »Paa Grund af, at han saaledes ikke blev i Stand til at berøve Boet 1000 Kr., bliver Larus saa opbragt;« »i Stedet derfor gør han sig alle mulige Anstrengelser for, at Boet taber 1000 Kr.«; »I Anledning heraf overfuser Larus ham nu med Ukvemsord i den ene »Thjodolf«s-Artikel efter den anden, — for det, at Provsten ikke har villet dække over hans Opførsel, saa uhyrlig som den har været;« og »ikke lader Retfærdigheden træde under Fødder« og »at faa Larus afsat fra Embæde for denne Opførsel;« og »at han ikke har Grund til at frygte sine nuværende Foresatte. Ventelig ordnes det saaledes mellem ham og dem, at der ikke er Fare for nogen Ophævelser, selv om noget maatte komme for Dagen, som Journalister og andre Folk, der ikke beklæder nogen Embeder, kunde synes underligt«.

Disse Artiklens Udtalelser, som her ere blevne anførte, sigter til og skulde retfærdiggøres derved, at Stævnte som Skifteforvalter i bemeldte Dødsbo skal have ivret for at faa Boets Husejendom købt for

Færdig fra Trykkeriet den 27 Juni 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 16.

Onsdag den 19 Juni.

7000 Kroner, endskønt der fra en anden Side blev budt 8000 Kroner i den. Det synes ogsaa tilstrækkelig godtgjort ved de Bevisligheder, som ere fremkomne under Sagen, at Stævnte har vist Iver herfor, baade medens han endnu var Boets Skifteforvalter, og dog især efter at han veg Sæde som Skifteforvalter deri; han beskrev da ogsaa Huset saaledes, at det var i daarlig Stand og ikke engang 7000 Kroner værd, kfr. hans Brev til Købmand Thomsen 9de August 1896. Af et Brev fra hans Foresatte, Amtmanden i Vesteramtet, dateret 6 Oktober 1896, fremgaar, at dette har været Amtmanden bekendt, og at han har været misfornøjet dermed, og at han har anset denne Opførsel for urigtig. Amtmanden udtaler deri blandt Andet Følgende: »Det er mærkværdigt, at L. B. (Indstævnte) ikke har Følelsen af, at han som Skifteforvalter først og fremmest skal varetage det Bos Interesser, han har under Forvaltning; i Stedet derfor gør han sig alle mulige Anstrengelser for, at Boet taber 1000 Kroner.«

I den Artikel, som er Paatalens Genstand, bliver denne Indstævntes Behandling af Boet paatalt, og derfor kan det, naar der tages Hensyn til, hvad der er fremkommet under Sagen desangaaende, ikke skønnes, at Artiklen i sin Helhed er for nærgaaende imod Indstævnte, eller at alle de paatalte Udtalelser kunne anses for i den Grad krænkende for ham, at de kunne betragtes som strafbare. Følgende Udtalelser i Artiklen skønnes alene at være saa krænkende og saarende for Stævnte, at Appellanten maa gøres ansvarlig for dem. »I Anledning heraf overfuser Larus (Indstævnte) ham nu med Ukvemsord i den ene Thjodolfs Artikel efter den anden for det, at Provsten ikke har villet »dække over hans Opførsel, saa uhyrlig den har været«; og »hvis han (o: Amtmanden) havde gjort Skridt til at faa Larus afsat fra Embedet for denne Opførsel«. Da nu disse Udtalelser ikke ere blevne tilstrækkelig retfærdiggjorte, ville de være at kende for magtesløse, og Appellanten idømmes en Bøde for dem. Bøden synes ifølge den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869 § 219 passende bestemt til 30 Kroner, som tilfalder Landskassen, men i dens Sted træder 8 Dages simpelt Fængsel, hvis den ikke betales helt inden den bestemte Frist.

Hvad angaar Sagsomkostninger for Underretten, skal Bytingsdommen staa ved Magt.

Ifølge dette Udfald af Sagen bør Appellanten ogsaa betale Sagsomkostninger for Overretten, som bestemmes til 15 Kr.

Fredag den 21 Juni.

Nr. 67. Enkefru **Magna Maria Caroline Vogelius**, født **Meinertz**, med beskikket Lavværge, Overretssagfører **N. H. Bache** (Overretssagfører Bache)

contra

»Schweizisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab i Winterthur« (Winther),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1906: De Indstævnte, »Schweizisk Ulykkesforsikringsaktieselskab i Winterthur«, bør for Tiltale af Citantinden, Enkefru Magna Maria Caroline Vogelius af Aarhus med Lavværge, Bogtrykker Sofus Backhausen sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Kier af Aarhus et Salær, stort 20 Kr., og i Godtgørelse for Udlæg 4 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det derved antagne Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Enkefru Magna Maria Caroline Vogelius, født Meinertz, til Indstævnte, Schweizisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab i Winterthur, med 200 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Police Nr. 17848, dateret den 22 Juni 1903, forsikrede de Indstævnte, »Schweizisk Ulykkesforsikringsaktieselskab i Winterthur«, Korpsslæge, Dr. med. Lauritz Spandet Vogelius af Aarhus for et Tidsrum af 10 Aar fra den 1 Juli samme Aar at regne imod Ulykkestilfælde, blandt Andet for en Sum af 20000 Kroner i Tilfælde af den Forsikredes Dødsfald.

I de paa Policen trykte saakaldte Kontraktsbetingelser bestemtes det blandt Andet i § 1, 1ste Stykke: »Selskabet forpligtes ved Enkeltforsikring imod Legemsbeskadigelse til at betale de i Policen fastsatte Erstatninger under den Forudsætning, at den Forsikrede rammes af et Ulykkestilfælde, der har en saadan Legemsbeskadigelse til Følge, at den direkte forarsager hans Død, eller at han bliver Invalid eller forbigaaende erhvervsuduelig, og at det hænder indenfor Europas Grænser«, i § 1, 3dje Stykke: »Ved »Ulykkestilfælde« forstaaes i denne og alle de følgende Paragrafer en ydre Hændelse, der paa overraskende Maade og uafhængig af den Ramtes Villie hidfører en Legemsbeskadigelse ved ydre Paavirkning.« I § 2 anførtes som Undertagelser, der ikke omfattedes af Forsikringen, bl. a. alle sædvanlige Sygdomme med deres Følger samt saadanne i Forvejen tilstedeværende Sygdomme, der komme til Udbrud under Følgerne af et Ulykkestilfælde og forværre dem, hvorhos det i § 3 hedder, at Forsikringen træder ud af Kraft for Personer, der medens Forsikringen løber, blive invalide, vanføre, Krøblinge eller paa anden Maade behæftede med svær kronisk Sygdom.

Den 24 Marts 1904 afgik Korpsslæge Vogelius ved Døden, og hans Enke, Citantinden Magna Maria Caroline Vogelius af Aarhus, har derefter efter erhvervet Bevilling til fri Proces i Forening med sin Lavværge, Bogtrykker Sofus Backhausen sammesteds, anlagt nærværende Sag, hvorunder hun under Anbringende af, at hendes Mands Død er forarsaget ved en ved et Fald paa Gaden fremkaldt Hjerneblødning, har paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale den ovennævnte Forsikringsum, 20000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 22 August 1904. De Indstævnte procedere til Frifindelse.

Omstændighederne ved Korpsslæge Vogelius' Død ere ifølge det under Sagen Oplyste følgende:

Den 22 Marts 1904 om Aftenen Kl. ca. 11, til hvilken Tid Vejret var taaget og regnfuldt samt blæsende, blev Afdøde af en tilfældig forbigaaende funden liggende i bevidstløs Tilstand paa Gaden i Nærheden af Sct. Poul's Kirkeplads i Aarhus. Afdøde laa skraat udstrakt henover 3 løse Sporvejsskinner, der med et Mellemrum af ca. 8—10 Tommer var henlagte omtrent parallelt mellem Kørebanen og det tilstødende Fortov, saaledes at hans højre Ben og Fod laa ovenpaa en af Skinnerne og hans Hoved mellem de 2 Fortovet nærmest liggende Skinner. Han var tilsyneladende falden, medens han var i Færd med at gaa fra Gaden ind paa Fortovet, og laa og famlede som for at rejse sig. Den Mand, som fandt Afdøde, løftede ham op ved at tage ham i Kraven, og Afdøde kunde ved at blive støttet under den ene Arm gaa et Par Skridt ind paa Fortovet, hvor han imidlertid

sank sammen. Efter at Afdøde var bleven bragt til sit Hjem, viste det sig ved en foretagen Lægeundersøgelse, at der var indtraadt Hjerneblødning hos ham, og den 24 s. M. afgik han ved Døden uden at være kommen til Bevidsthed. Paa Dødsattesten blev der af den paagældende Læge som Dødsårsag anført Blødning i Hjernen i Forbindelse med Arteriosclerosis (o: Forkalkning af Pulaaarerne). Ved den paa de Indstævntes Foranledning stedfundne Obduktion af Afdødes Lig blev der ikke forefundet nogen anden ydre Legemsbeskadigelse end et Par næppe ærtstore Dekolorationer paa venstre Side af Underlæben, hvorimod det konstateredes, at Afdødes Hjerter var abnormt forstørret, nemlig omtrent mellem $1\frac{1}{2}$ og 2 Gange saa stort som normalt, samt at Hjernepulsaarerne overalt var arteriosclerotiske.

Til Støtte for den af dem nedlagte Frifindelsespaastand have de Indstævnte under Henvisning til de nysnævnte Oplysninger om Afdødes Helbredstilstand gjort gældende, at hans ovenfor beskrevne Fald skyldtes et apoplektisk Anfald og derfor ikke kan anses for et Ulykkestilfælde, hvorhos de subsidiært have anført, at Afdøde led af en Sygdom, som efter Kontraktbetingelsernes §§ 2 og 3 maa udelukke hans Efterladte fra at gøre Forsikringskontrakten gældende.

Ved de af forskellige Læger — deriblandt den Læge, der har foretaget Obduktionen af Afdødes Lig — under Sagen afgivne Erklæringer maa det anses oplyst, at Afdøde efter de ved Obduktionen konstaterede Oplysninger om hans Helbredstilstand har lidt af en alvorlig kronisk Sygdom, der gjorde ham stærkt disponeret til Hjerneblødning, uden at dertil behøvedes nogen — i hvert Fald ikke nogen væsentlig — ydre Anledning, samt at et Fald som det ovenomhandlede maa antages at ville have været ude af Stand til at fremkalde en Hjerneblødning hos Afdøde, saafremt den nysnævnte Sygdom ikke havde været tilstede. Selv om det efter det Foreliggende er antageligt, at den Hjerneblødning, der bevirkede Citantindens Mand's Død, er bleven fremkaldt ved, at han til det ovenangivne Tidspunkt er snublet og falden over de ovennævnte Sporvejs Skinner, kan Afdødes Fald dog herefter ikke anses som Aarsag til hans Død i den i Forsikringskontrakten omhandlede Forstand. Allerede som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Citantindens Tiltale, medens Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte, ville være at ophæve. Da Citantinden har ladet Sagen føre af en af hende antagen Sagfører, bliver der ikke at tillægge denne Salær hos det Offentlige, hvorimod der efter derom nedlagt Paastand vil være at tillægge Overretssagfører Kier af Aarhus, der har været beskikket som Sagfører for Citantinden under Optagelsen af et Tingsvidne i Aarhus, et Salær, stort 20 Kr., samt i Godtgørelse for Udlæg 4 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

hvorfor Vekslen protesteredes, og blev Ermenrekur Jónsson den næste Dag underrettet om Protesten, men den 12 s. M. meddeler han Banken skriftlig, at han har aldrig gjort sig til Endossent af bemeldte Veksler eller skrevet sit Navn paa den, hvorfor det maa være falskeligt efterskrevet. Denne Benægtelse med den Tilføjeelse, at han ikke heller har givet nogen Anden Tilladelse til at skrive hans Navn paa Vekslen, har Ermenrekur paa lovlige Maade bekræftet med Ed. Tiltrods herfor har Tiltalte, som senere har foranlediget Vekselsummens Indbetaling til Banken, fastholdt, at Ermenrekur selv har skrevet sit Navn paa Vekslen, har opgivet Dag og Sted, hvor han skal have gjort det, og har Tiltalte standhaftig nægtet, at Navnet skulde være forfalsket. Et Vidne har ogsaa forklaret, at Tiltalte og Ermenrekur ere omkring det Tidspunkt, da Vekslen udfærdigedes, komne sammen i det Hus, hvor Tiltalte paastaar, at Ermenrekur har skrevet paa Vekslen, hvor de skulde have laant Skrivematerialier, og opholdt sig sammen en kort Tid i et Værelse, som det tillodes dem at komme ind i. Men Ermenrekur har paa det bestemteste nægtet, at han nogensinde har været inde i bemeldte Hus.

Paa den anden Side er Haandskriften af Ermenrekurs Navn paa Vekslen, hvilket han som før bemærket ved Ed har nægtet at have skrevet eller tilladt en Anden at skrive, ikke alene grundforskellig fra Ermenrekurs Underskrift, som er tilvejebragt, efter at denne Sag begyndte, — andre Underskrifter af ham har man ikke haft til Sammenligning — men den synes endog i den Grad at ligne Tiltaltes Haandskrift paa Vekslen af hans eget Navn og af Ermenrekurs Navn, som man i Retten lod Tiltalte skrive til Sammenligning, at Ligheden af Skriften synes bestemt at pege derhen, at Tiltalte har skrevet Ermenrekurs Navn paa Vekslen, hvortil kommer, at 2 skriftvante*) Mænd, som ifølge Ekstrarettens Paalæg have undersøgt og sammenlignet Haandskriften, have ligeledes afgivet det Skøn og bekræftet det ved Ed, at det næppe kan være Tvivl underkastet, at den samme Mand har skrevet begge Navnene paa Vekslen, Ermenrekurs og Tiltaltes. Til det samme, nemlig at Ermenrekurs Navn paa Vekslen hidrører fra Tiltalte, peger ligeledes den Omstændighed, at den samme Skrivefejl findes i dette Navn, som i Ermenrekurs Navn, der af Tiltalte skrives i Retten paa dennes Paabud.

Alligevel findes det ikke tilstedeligt at antage det for at være tilstrækkeligt godtgjort ved disse Bevisligheder, at Tiltalte har skrevet Ermenrekurs Navn paa Vekslen uden dennes Tilladelse og saaledes er bleven skyldig i Dokumentfalsk, hvorfor han bliver at frifinde for Aktors Tiltale i Sagen.

---

*) Ikke Grafologer.

Nr. 229. Højesteretssagfører Jensen
 contra
Emil Løvenbalk Kirchheiner (Def. Rée),
 der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 April 1907: Tiltalte Emil Løvenbalk Kirchheiner bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emil Løvenbalk Kirchheiner til Højesteretssagførerne Jensen og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende paa Begæring af A/S. »De Danske Cikoriefabrikker« anlagte Sag tiltales Emil Løvenbalk Kirchheiner i hans Egenskab af administrerende Direktør for »Fabrikken Løvetand ltd.« for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt oplyste, er det bevist, at Tiltalte i nævnte sin Egenskab siden Midten af Januar d. A. har solgt en Del af den af Fabrikken fremstillede Kaffetilsætning i Fjerdingspund-Pakker, der fremtræde i en rektangulær gul Pakning, i Form og Farve nøje svarende til en af Anmelderen — men forøvrigt ogsaa af flere andre Firmaer — benyttet Pakning, og paa den ene af Pakkens to største Sider forsynet med Farver, Ord og Ornament, der frembyde Lighed med det af Anmelderen til lignende Anbringelse benyttede registrerede Varemærke, med hvis Indregistrering Tiltalte har erklæret sig bekendt.

Dette Anmelderen tilhørende, den 27 April 1900 alene for Kaffe-surrogater registrerede Varemærke beskrives i Anmeldelsen til Varemærkeregistret saaledes: »En rektangulær Etikette, der er delt i to lige store Felter. I det venstre Felt staar paa rød Grund med store citrongule Bogstaver: Richs — og derunder med sorte Bogstaver: Aktieselskab. I det højre Felt ses foruden en Bue med Varens Navn, under Buen findes en paa Bagbenene staaende Løve, der hviler Forpoterne paa et Skjold, hvori staar et R. Ovenover Buen ses 6 Medaljer, hvoraf tre tilvenstre og tre tilhøjre. Hele Mærket er trykt paa citrongul Bund.

Ligheden mellem det saaledes registrerede Varemærke og den tilsvarende Side paa den af Tiltalte benyttede Pakning beror væsenligst derpaa, at Siden, der ligeledes har Form som en Rektangel, ligesom Anmelderens Varemærke er delt i to lige store Felter, af hvilke den venstre har rød Bundfarve og store citrongule Bogstaver, medens den højre Side har citrongul Bundfarve og en Bue med Varens Navn (for begge: »Ny Kaffetilsætning.«)

Derimod adskiller den paagældende Side af den af Tiltalte benyttede Pakning sig fra Anmelderens registrerede Varemærke navnlig derved, at de Ord, der i det røde Felt ere trykte med store citrongule Bogstaver, ere Ordene: »Fabriken Løvetand«, medens det tilsvarende i Anmelderens Varemærke er Ordet: »Richs«, ligesom der med Hensyn til det andet Felt er den Forskel, at det indeholder det af Tiltaltes Firma registrerede Varemærke: en Trekant, hvori en Cirkel, men derimod Intet, der svarer til det i Anmelderens registrerede Varemærke værende Billede af en Løve og nogle Medaljer.

Da den af Tiltalte saaledes benyttede Emballage i dens Helhed øjensynlig er anlagt paa at forveksle og i daglig Handel og Omsætning let vil kunne forveksles med den af Aktieselskabet De danske Cikoriefabrikker anvendte, og da det samme — trods Forskellen i Enkelthederne — navnlig ogsaa findes at maatte statueres, forsaavidt angaar Udstyrelsen af den Side af Pakkerne, der svarer til den med Aktieselskabets registrerede Varemærke forsynede Side af de fra dette udgaaede Pakker, vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 52 af 11 April 1890 § 13, jfr. § 12, efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Tirsdag den 25 Juni.

Nr. 130.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Aage Philip Heymann (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1906: Tiltalte, Grosserer Aage Philip Heymann bør for det Offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Høje-

steretssagførerne Jensen og Asmussen hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende paa Foranledning af Grosserer Lars Emil Bruun rejste Sag tiltales Grosserer Aage Philip Heymann for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Firmaet Philip W. Heymann, hvoraf Tiltalte er Medindehaver, og hvis Virksomhed han leder, har som Varemærke for Smør i Daaser, bestemt til Eksport, anvendt en Etikette, der fremstiller en staaende Ko, omsluttet af to koncentriske Cirkler, mellem hvilke staar: »Philip W. Heymann, Copenhagen, Finest selected Butter«.

Fornævnte Grosserer Bruun har gjort gældende, at denne Etikette er en Efterligning af eller i hvert Fald frembyder en skuffende Lighed med tre ham som Indehaver dels af Firmaet L. E. Bruun, dels af Firmaet »Copenhagen Preserved Butter Company, Wm. Bagger & Co.« tilkommende, henholdsvis som Nr. ^{119/1888}, Nr. ^{53/1888} og Nr. ^{197/1888} registrerede og stadig i Kraft holdte Varemærker, der ligeledes fremstiller en staaende Ko, omsluttet af to koncentriske Cirkler, hvorimellem staar dels Firmanavn, dels Angivelse af Varens Art.

Tiltalte har forklaret, at hans Firma til en Del af de af det eksporterende Smørdaaser siden 1897 har benyttet det paaklagede Varemærke, der ligesom Anmelderens har hvid Bundfarve, og allerede siden 1891 har benyttet et lignende Varemærke med rød Bundfarve, uden at disse Varemærker dog have været indregistrerede, og Tiltalte har hævdet, at han vel har kendt de af Anmelderen benyttede Etiketter, men ikke har vidst, at de var indregistrerede.

Tiltalte har dog samtidig erkendt, at hans Firma, selv efter at han under nærværende Sag er bleven bekendt med, at Anmelderens Varemærker ere indregistrerede, er vedblevet at benytte den paaklagede Etikette.

Da det imidlertid er oplyst, at Billedet af en staaende Ko i stort Omfang har været benyttet som Bestanddel af indregistrerede Varemærker, bestemt for Smør, pakket i Daaser til Eksport, baade før og efter Registreringen af Anmelderens Varemærker og derfor ikke kan betragtes som en for Anmelderens Varemærke særlig karakteristisk Del af disse, da Tiltaltes fra Anmelderens ganske forskellige Firmanavn paa en tydelig Maade er anbragt som Del af hans heromhandlede Varemærke, og da dette ogsaa med Hensyn til forskellige andre Enkeltheder adskiller sig fra de Anmelderen tilhørende, findes Tiltaltes Benyttelse af den heromhandlede Etikette ikke at indeholde nogen Krænkelser af Anmelderens ved Registreringen erhvervede Ret.

Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Onsdag den 26 Juni.

Nr. 30. Handelsrejsende Jens Jensen (Harboe)

contra

Aktieselskabet »De forenede Sukkervarefabrikker«
(Bülów),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at betale en Konventionalbøde.

Sø- og Handelsrettens Dom af 15 November 1906: Indstævnte, Købmand Jens Jensen, bør til Citanterne, Aktieselskabet »De forenede Sukkervarefabrikker«, betale 10000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 7 April 1906, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten alene støttet sin Paastand om Frifindelse paa Ordlyden af den i den indankede Dom ommeldte Overenskomst. Højesteret maa imidlertid i Henhold til de i Dommen anførte Grunde tiltræde den Fortolkning af Overenskomsten, der er lagt til Grund for Dommen, og denne vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handelsrejsende Jens Jensen, til Indstævnte, Aktieselskabet »De forenede Sukkervarefabrikker«, skadesløst. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 15 Januar 1899 blev der mellem A/S. J. Chr. Abildgaards Fabrikker og Indstævnte, Købmand Jens Jensen, indgaaet en Overenskomst, hvorefter Indstævnte, der var Medlem af Bestyrelsen og Aktionær i Selskabet, for en fast maanedlig Gage blev engageret i dettes Tjeneste.

Om Indstævntes Virksomhed hedder det i den indgaaede Kontrakt:

»Jeg, Jens Jensen, hvem Salget af Selskabets Varer og Fabrikata er underlagt, forpligter mig herved til personlig at bereise de

vigtigste Byer, saa ofte som dette maa anses for formaalstjenligt, at anlægge Rejseruter for de Rejsende paa Landet, antage Agenter, paase, at de Kunder i By og paa Land, som Selskabet allerede har, beholdes, og at nye Kunder erhverves. Forsaavidt min Tid ikke benyttes til Rejser, skal den anvendes til Besøg hos de bedste Kunder paa Plads, hvorhos jeg som Næstformand i Bestyrelsen vil have at være à jour med Forretningsgangen, for hvis Ledelse Ansvaret i Formandens Fraværelse paahviler mig.

Blandt de øvrige Kontraktvilkaar fandtes endvidere følgende Bestemmelse:

»Saafremt jeg maatte fratræde min Stilling i Selskabet, er jeg pligtig til i et Tidsrum af 5 Aar efter Udtrædelsen ikke at deltage hverken aktivt eller passivt i nogen med Selskabets nuværende Fabrikvirksomhed konkurrerende Forretning; Overtrædelse heraf medfører, at jeg er ifalden en Selskabets Reservefond tilfaldende Erstatning af 10000 Kr.«

I den følgende Tid foregik der efterhaanden forskellige Forandringer i Lovene for A/S. og i Bestyrelsens Sammensætning; Selskabet udvidede sin Virksomhed ved Købet af en Chokoladefabrik og ændrede i August Maaned 1902 Firmanavnet til det nuværende Navn. Indstævnte vedblev under disse Forandringer at være Medlem af Bestyrelsen og Selskabets Hovedrejsende. Han opsigde vel i December Maaned 1903 sin Stilling i Selskabet til Fratræden den 1 Juli 1904, men vedblev dog at fungere indtil Udgangen af December 1905, da han efterfulgtes af en Mand, med hvem han — med Samtykke af Selskabet — havde truffet det Arrangement, at han overtog Pladsen mod at afkøbe Indstævnte hans Aktier.

Kort efter, at Indstævnte endelig havde fratraadt sin Stilling hos Citanterne, tog han Plads som Rejsende i en Forretning, der efter det i Sagen Oplyste driver en med Citanterne i høj Grad konkurrerende Virksomhed.

Citanterne have derefter anlagt nærværende Sag, under hvilken de have paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale dem den i den ovenfor citerede Kontraktbestemmelse fastsatte Erstatning af 10000 Kr. De have tilføjet, at deres Direktør under en Samtale, han havde med Indstævnte, forinden denne endelig havde besluttet sig til at modtage den ham tilbudte Plads, havde foreholdt ham, at saafremt han tog imod den, vilde Selskabet gøre Erstatningen gældende imod ham, og de have hævdet, at Indstævnte ved sin Virksomhed i den konkurrerende Forretning har tilføjet dem og forøvrigt ogsaa derved den Mand, til hvem han havde afhændet sine Aktier, og som var bleven hans Efterfølger, et føleligt Tab.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden, idet han har gjort gældende, dels at den med A/S. J. Chr. Abildgaards Fabrikker indgaaede Overenskomst forlængst er hævet, dels at dens Bestemmelser om Erstatning ikke kunne komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde.

I førstnævnte Henseende er det in confesso mellem Parterne, at der aldrig har fundet nogen udtrykkelig Ophævelse af Kontrakten Sted. Indstævnte har imidlertid hævdet, dels at de Forandringer, der som omtalt ere foregaaede med A/S. J. Chr. Abildgaards Fabrikker, ere saa væsenlige, at dette Selskab maa betragtes som opløst, og Kontrakten dermed bortfalden, dels at hans egen Stilling i Selskabet ret hurtigt efter Kontraktens Oprettelse skiftede Karakter, idet der paa et Bestyrelsesmøde i 1900 valgtes en anden Næstformand, medens han ansattes som »Selskabets Hovedrejsende«. Det ses imidlertid ikke, at nogen af disse Forandringer, som Indstævnte som Medlem af Bestyrelsen har været med til at vedtage, uden at han ses at have taget Forbehold med Hensyn til sin Kontrakt, kan have nogen anden Indflydelse paa denne end den, der nødvendig maa følge af hans Fratræden som Næstformand. Ogsaa efter Kontrakten var hans væsenligste Virksomhed jo den at rejse for Selskabet og paa anden Maade skaffe dette Kunder, og det ses heller ikke, at der ved hans Fratræden som Næstformand i nogensomhelst Retning har været Tale om ændrede Kontraktvilkkaar udover, at hans Løn blev forhøjet. Først i 1904 ses der at være udarbejdet et Udkast til en ændret Kontrakt mellem Indstævnte og Selskabet, men dette Udkast — der iøvrigt bibeholdt Bestemmelsen om Konventionalbøden — blev aldrig underskrevet, og den Omstændighed, at et saadant Udkast er udarbejdet, kan ikke, som af Indstævnte hævdet, opfattes som et Tegn paa, at den gamle Kontrakt var hævet.

I sidstnævnte Henseende har Indstævnte hævdet, at den citerede Bestemmelses Udtryk: aktivt eller passivt at deltage, ikke kan betyde mere, end at Indstævnte ikke maatte være Interessent i et konkurrerende Foretagende, medens Bestemmelsen ikke kan forbyde ham at tage Plads som Funktionær i et saadant Foretagende.

Heller ikke heri kan der gives Indstævnte Medhold. Bestemmelsen rammer efter sin Ordlyd ogsaa det sidstnævnte Tilfælde, og Formaalet med Bestemmelsen maa vel endog antages fortrinsvis at have været at forhindre ham i at overtage en saadan Plads som den, han nu har overtaget.

Idet det findes ganske uden Betydning, at den Forretning, i hvilken Indstævnte har faaet Plads, ogsaa fører Varer, som Citanterne ikke fabrikere, vil Indstævnte ikke kunne undgaa at dømmes til at betale Citanterne de 10000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 7 April 1906, til Betaling sker.

Indstævnte vil dernæst i Henhold til en Bestemmelse i den indgaaede Kontrakt have at betale Citanterne efter deres Paastand Sagens Omkostninger skadesløst.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 27 Juni.

Nr. 205. Overretssagfører Bache
 contra
 Jens Peter Jensen (Def. Winther),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1907: Tiltalte Jens Peter Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Casse, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Jensen til Overretssagfører Bache og Højesteretssagfører Winther 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Peter Jensen for Bedrageri.

Tiltalte er født den 12 Juni 1863 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det isvrigt Oplyste følgende:

Tiltalte har i Tiden fra Foraaret 1905 til Begyndelsen af 1906 været Agent for Handelsfirmaet Flegenheimer & Cie i Genève paa Vilkaar, at han fik en Provision af 12 $\frac{1}{2}$ pCt., saaledes at Provisionskontoen blev reguleret hver 6te Maaned og Provisionen kun godtgjort for indbetalte Poster, medens han paa den anden Side stod Delkredere for Betalingen af samtlige de gennem ham indsendte Ordre.

Tiltalte, hvis Bo var under Konkursbehandling, og som i hele det angivne Tidsrum har været insolvent, har nu i Tiden fra 1 Juli til først i September 1905 for Firmaet inkasseret og uberettiget forbrugt Beløb af tilsammen 911 Frc. 55 Cts., hvilke han ikke senere har betalt eller paa anden Maade godtgjort Firmaet.

Tiltalte har imidlertid gjort gældende, at dette hans Forhold ikke kan anses for svigagtigt overfor Firmaet, idet han paa den Tid, da han indkasserede og forbrugte nævnte Beløb, havde indsendt saa store Ordre til Firmaet, at den Provision, der vilde tilkomme ham, naar disse Ordre var effektuerede og Varerne betalte, vilde beløbe sig til ca. 1500 Frc. og saaledes mere end opveje det af ham med Urette forbrugte Beløb.

I denne Opfattelse kan der imidlertid, henset til Tiltaltes hele Forhold, ikke gives ham Medhold.

Det skal i saa Henseende først fremhæves, at ifølge Opgørelse pr. 30 Juni 1905 var Tiltaltes Forhold til Firmaet dette, at han allerede da skyldte Firmaet et Beløb af ca. 80 Frc. og stod Delkredere for leverede, men endnu ikke betalte Varer til Beløb ca. 2000 Frc., hvoriblandt mindst ca. 450 Frc., der heller ikke senere ere blevne betalte, nemlig for Varer leverede til nedennævnte Modehandlerinde Fru Ulla Kofod. Hertil kommer, at Tiltalte, uagtet den Omstændighed, at han, skønt insolvent, havde paataget sig en Delkredere Forpligtelse, saavel som den Omstændighed, at han uberettiget forbrugte ovennævnte for Firmaet indkasserede Beløb, maatte paalægge ham den største Varsomhed med Hensyn til ikke at indsende Ordre fra usolide Kunder, saa langt fra har vist saadan Varsomhed, at han i Maanederne Juli og August 1905 — altsaa de samme Maaneder, i hvilke han tilegnede sig de indkasserede Beløb — har til Firmaet indsendt Ordre paa Varer til Beløb ca. 2500 Frc., der, skønt Varerne ere modtagne af de paa-gældende Kunder, ikke senere ere betalte.

Blandt disse Ordre var en Ordre paa ca. 1100 Frc. fra en Forretning, der under Firmanavnet A/S Schweizerbazaren blev paabegyndt af fornævnte Fru Kofod, efter at hun af økonomiske Grunde havde maattet ophøre med den af hende hidtil drevne Forretning, samt en Ordre paa ca. 1200 Frc. fra Tiltaltes kun 18-aarige Datter, der ved Tiltaltes Foranstaltning og i Virkeligheden paa bar Bund overtog den saaledes af Fru Kofod opgivne Forretning.

Det endelige Resultat for Firmaet Flegenheimer & Cie er da ogsaa blevet, at der af de Beløb, for hvilke Tiltalte staar Delkredere, er ca. 4000 Frc., der ikke ere indgaaede og maa anses uerholdelige.

Tiltaltes Forbrug af ovennævnte 911 Frc. 55 Cts. findes herefter at maatte tilregnes ham som et efter Straffelovens § 257 strafbart Forhold.

Tiltalte er yderligere sigtet for svigagtig Disposition over Varer til Fakturapris 1070 Frc. 80 Cts. tilhørende tidnævnte Firma og returnerede af Kunder til Tiltalte i hans Egenskab af Firmaets Agent.

Tiltalte har imidlertid gjort gældende, at af disse ere Varer til Beløb 554 Frc. af ham overdragne til hans Datter til Brug i hendes fornævnte Forretning, uden at han selv har haft nogen Fordel deraf, samt at det udelukkende skyldes hendes Forretnings uheldige Gang, at Varerne ikke af hende ere blevne betalte, medens Tiltalte med Hensyn til de øvrige Returvarer — til Beløb 516 Frc. 80 Cts. — vel har erkendt, at han har disponeret over dem til egen Fordel.

Imidlertid har Tiltalte, medens nærværende Sag har været under Behandling, tilstillet Firmaet et Beløb af 225 Kr. til Dækning af disse

sidste Varer, idet han har gjort gældende, at deres virkelige Værdi efter deres Karakter af Returvarer ikke kunde sættes højere.

Det findes herefter betænkeligt at anse Tiltalte skyldig i noget svigagtigt Forhold med Hensyn til nogen af Returvarerne.

Derimod vil Tiltalte for sit førstomtalte Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i en Maaned.

Fredag den 28 Juni.

Nr. 214. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Lars Peter Caspersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden og Betleri.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 11 Januar 1907: Forsaavidt angaar Tiltalen for Forbrydelse mod Sædeligheden, bør Arrestanten Lars Peter Caspersen for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Arrestanten straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage. Saa bør Arrestanten og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne H. P. Hansen og Bertelsen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1907: Arrestanten Lars Peter Caspersen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Juel og Overretssagfører Bentzen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peter Caspersen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Løve Herreds Ekstraret her for Retten indankede Sag er Arrestanten Lars Peter Caspersen tiltalt for Forbrydelse mod Sædeligheden og Betleri.

Arrestanten er født den 4 April 1852 og tidligere anset: ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 12 April 1879 efter Straffelovens § 179, sammenholdt med § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Løve Herreds Ekstrarets Dom af 21 Juli 1887 efter Straffelovens § 228 med samme Art Fængsel i 5 Dage, ved Sorø Birks Politirets Dom af 19 April 1892 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved Højesterets Dom af 14 Marts 1894 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 30 Juli 1895 efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., jfr. § 46, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med samme Art Strafarbejde i 3 Aar, ved samme Rets Dom af 30 August 1898 efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 3 Aar og ved Sorø Birks Politirets Dom af 19 August 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Han er derhos ved Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 6 Juli 1893 under en mod ham for Forsøg paa Voldtægt anlagt Sag frifunden for Aktors Tiltale af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis overfor Arrestantens Benægtelse af Sigtelsens Rigtighed.

I. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han har betlet i Holsteinborg Birke Jurisdiktion den 7 November f. A.

II. I Henseende til Sigtelsen mod Arrestanten for Forbrydelse mod Sædeligheden er tildels under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør Følgende oplyst:

Husmand Niels Hansens Hustru, Johanne Sofie, født Petersen, der paa det paagældende Tidspunkt var 65 Aar gammel og maa anses for en sædelig og uberygtet Kvinde, har edelig forklaret, at en Person, hvem hun med Sikkerhed genkender i Arrestanten, og som nogle faa Dage iforvejen overfor hende havde navngivet sig som »Casper«, den 1 November f. A. om Eftermiddagen ved Dagens Lys indfandt sig ved det af hende beboede Hus i Torpe Mose, hvor hun da var ene hjemme, og efter sin Anmodning fik noget at drikke, hvorefter han lagde sig til at sove ved en tæt op til Huset staaende Høstak. Cirka $\frac{1}{2}$ Time senere, medens det endnu var fuldkommen lyst, rejste han sig og kom hen til hende, der passede sit Arbejde paa Marken, og forsøgte at indlede en Samtale med hende. Hun vedblev at passe sit Arbejde, indtil Arrestanten pludselig greb fat i hende, der stod i en foroverbøjet Stilling med Ryggen til ham, hvorhos han spændte hende, der ved

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juli 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 17.

Fredag den 28 Juni.

Overfaldet udstødte et højt Skrig, i hvilken Anledning Arrestanten bød hende at tie stille, om Livet med begge Arme samt gentagne Gange forsøgte at vælte hende omkuld ved at tvinge hende ned til den ene Side. Efter at det ved Opbud af alle hendes Kræfter var lykkedes hende at slide sig løs fra ham, gav hun sig til at løbe for at naa til en Nabo Jens Frederik Rasmussens Hus; men ved nogle andre i Nærheden af hendes Hus staaende Stakke indhentede Arrestanten hende og greb fat i hende, hvorefter der mellem en Tørvestak og et derved liggende Møddingsted opstod en Kamp, som efter hendes Formening varede 10—15 Minutter, under hvilken Kamp Arrestanten stod og flaaede i hende, trykkede hende op mod Tørvestakken og søgte ved sine Armekræfter at faa hende tvungen omkuld samt, som det forekom hende, særlig men forgæves søgte at faa hende ind mellem to af Stakkene. Hun skreg og bad for sig og bønfuldt ham om at lade hende være samt ytrede, at han da vel ikke vilde tage Livet af hende, hvad han benægtede med Tilføjende, at han vilde ligge hos hende. Under Kampen stak han, idet han holdt hende fast med den ene Haand, den anden Haand op under hendes Skorter og gennem en Aabning bagtil i hendes Benklæder, saaledes at hun mærkede hans Haand paa sit højre blotte Hofte- og Laarparti. Hun havde, medens Arrestanten tumlede med hende, paa sin venstre Haand faaet en Rift, som blødt en Del. Efter at hun endelig for at blive fri for ham havde opfordret ham til at følge hende ind i Huset, slap han sit Tag i hende, saa at han kun holdt fast i et Tørklæde, hun havde om Livet, hvilket hun nu med en rask Bevægelse smøgede af sig, saa at hun slap fri, hvorefter hun løb tværsøver en forbi Huset førende Jernbanevold og hen til den fornævnte Nabos ca. 150 Alen derfra liggende Hus.

Bemeldte Nabo, Husmand Jens Frederik Rasmussen, har edelig forklaret, at Niels Hansens Hustru den paagældende Eftermiddag ved 5-Tiden kom løbende til hans Hus med alle Tegu paa Skræk og fortalte rystende og grædende, at hun var bleven overfalden af en Mandsperson ved Navn Casper — i hvilken Henseende han, der er tunghør, dog først senere forstod, at der var forsøgt Voldtægt mod hende, — hvorhos han lagde Mærke til, at hun havde en lang, friisk og blødende Rift paa sin ene Haand. Rasmussen gik derefter bevæbnet med et Kasteskaft hen til hendes Hus, hvorfra han omtrent midt ude i Torpe

Mose saa en ham ubekendt Mandsperson, om hvilken Person han efter under Forhøret at have haft Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn har forklaret, at han nok kunde ligne denne. Denne Person sprang ved at faa Øje paa Rasmussen ud i en i ca. 400 Alens Afstand fra Niels Hansens Hus løbende Hovedgrøft, der skiller Torpe Mose fra Rye Mose, og vadede tværs over den i Vand til over Knæerne, og derefter gik han efter Landevejen mellem Rye og Gørløv.

Husmand Rasmussens Hustru, Jacobine, født Nielsen, har ligeledes edelig forklaret, at Hansens Hustru, da hun den paagældende Eftermiddag indfandt sig i deres Hus, var meget altereret, græd og rystede over hele Kroppen, saa hun næppe kunde staa paa Benene, ligesom hendes Forklæde var plettet af Blod fra en frisk blødende Rift paa den ene Haands Overflade, samt at hun fortalte, at hun var bleven overfaldet af en Mandsperson ved Navn Casper, der havde sagt, at han vilde ligge hos hende. Jacobine Rasmussen fulgte efter sin Mand hen til Niels Hansens Hus, og da hun kom op paa Jernbanevolden, saa hun ude i Mosen en hende ubekendt Mand — der ligner Arrestanten, hvem hun har haft Lejlighed til at iagttage under Forhøret, og som forekom hende at paaskynde sin Gang, da han fik Øje paa hende — omtrent midt mellem Niels Hansens Hus og den omtalte Hovedgrøft, hvilken hun derefter saa ham vade over, hvorpaa han fortsatte sin Gang ad Rye-Gørløv Landevej til. Hun bemærkede ogsaa ved Niels Hansens Hus, at Jorden mellem Møddingpølen og en Tørvestak var stærkt optraadt. Senere samme Dag sagde Hansens Hustru til hende, at hun havde været Genstand for Voldtægtsforsøg fra vedkommende Persons Side.

En Datter af Niels Hansen og Hustru, Syerske Anna Marie Hansen, der ved den ommeldte Lejlighed var tilstede i Rasmussens Hus, har edelig forklaret, at hendes Moder den nævnte Eftermiddag indfandt sig dersteds i øjensynlig stærkt ophidset Sindsstemning, grædende og jamrende sig og med en frisk blødende Rift paa Haanden og fortalte, at hun var bleven overfalden af en Mand ved Navn Casper, der havde tumlet med hende, og at det kun var lykkedes hende at slippe fra ham ved at smøge sit Tørklæde af; det var let at forstaa, at Moderen, der senere gav hende en omstændeligere Fremstilling af, hvad der var passeret, i Overensstemmelse med hendes ovenangivne Forklaring havde været Genstand for et Forsøg paa Voldtægt. Fra sine Forældres Hus, hvorhen hun derpaa fulgtes med Rasmussen, saa hun ude i Mosen en Mand, hun paa Grund af Afstanden ikke kunde kende.

Samtlige de nævnte Personer have forklaret, at det ved Hansens Hustru Komme til Rasmussens Hus var fuldstændig daglyst.

Husmand Niels Hansen har til en Rapport forklaret, at hans Hustru overfor ham, der ved den paagældende Lejlighed var fraværende fra sit Hjem, senere har givet en Fremstilling af det Passerede ganske i Overensstemmelse med hendes Forklaring her under Sagen.

Købmand Harald Hansen og Skræder Christen Pedersen have forklaret, at de i Arrestanten genkender en Person, der den 1 November f. A. henad Aften indfandt sig paa deres respektive Bopæle i Rye og overfor hver af dem til Forklaring af, at han var vaad paa Benene,

udtalte, at han var gaaet over Mosen og havde vadet over Hovedgrøften, der skiller Torpe og Rye Moser. De have derhos begge forklaret, at Arrestanten fortalte, at der havde været en Mand efter ham med en Bøsse, saaledes at han for at undgaa denne Mands Forfølgning maatte vade over Grøften.

Arrestanten har først forklaret, at han den 31 Oktober eller 1 November f. A. kom til Niels Hansens Hus og da var meget beruset, idet han samme Dag havde drukket over 3 Pægle Brændevin, ligesom han den foregaaende Dag havde nydt noget Brændevin. Han erindrede ved den nævnte Lejlighed at have talt med Niels Hansens Hustru, der gav ham noget at drikke, og at han derefter lagde sig udenfor Huset i en Høstak, hvorhos han har forklaret, at han derefter ikke saa noget til hende, før han saa hende løbe over Jernbaneskinneerne tæt ved Huset. Han benægtede i det første Forhør bestemt at have grebet fat i hende, at have forsøgt at vælte hende omkuld og at have grebet op under hendes Skærter og sagt, at han vilde ligge hos hende. I et senere Forhør har han dog ændret disse Forklaringer til, at han ikke mindes at være optraadt som ommeldt overfor hende, hvorhos han i samme Forhør har erklæret, at han godt tror, at han har baaret sig ad som af hende udsagt, men blot ikke kan huske noget herom. Under Reassumptionsforhøret har Arrestanten paany vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han har forklaret at have forladt Huset uden at have haft noget Sammenstød med Hansens Hustru. Han har i Forbindelse hermed udsagt, at han maatte kunne have husket det af Hansens Hustru forklarede Overfald, hvis han havde begaaet det, da han kan huske, at han laa i Stakken, samt at han antager, at Hansens Hustru er bleven bange, fordi han laa i Stakken, og derfor løb sin Vej over Jernbanevolden. Han har forøvrigt forklaret at erindre senere at være gaaet tværs over Mosen, men ikke at mindes at have vadet over Hovedgrøften. Ikke heller erindrer han, efter sin Forklaring, at have været hos Købmand Hansen og Skræder Pedersen den paagældende Aften.

Ifølge Niels Hansens Hustrus Forklaring tydede Arrestantens hele Adfærd ved den ommeldte Lejlighed ikke paa, at han var synderlig beruset. Husmand Rasmussen har i saa Henseende forklaret, at den paagældende Persons Maade at gaa paa gav ham den Tanke, at han maatte være beruset, medens hans Hustru efter sin Forklaring ikke har faaet nogen Tanke herom.

Købmand Harald Hansen har forklaret, at Arrestanten ganske vist under sit Ophold hos ham var i ikke ringe Grad beruset, men at han ikke tror, at Arrestanten ikke skulde kunne huske, hvad han har gjort. Efter Skræder Chr. Pedersens Forklaring gjorde Arrestanten ved den paagældende Lejlighed ikke Indtryk af at være synderlig beruset.

Under Hensyn til Arrestantens vaklende Forklaringer samt i Betragtning af hans Fortid findes det efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham af Hansens Hustru paasigtede Forhold, hvilket Forhold findes at maatte tilregnes ham som Forsøg paa Voldtægt, og idet der ikke foreligger tilstrækkelig Grund til at antage, at han har manglet fuld Tilregnelighed, vil

han være at anse dels efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, jfr. § 46, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 under Et efter Omstændighederne med Tughusarbejde i 4 Aar. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen — ved hvilken Arrestanten i Medfør af sidstnævnte Lovbestemmelse er idømt Tvangsarbejde i 60 Dage, medens han, forsaavidt angaar Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden, er frifunden for Aktors Tiltale — være at forandre.

Nr. 239. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Otto Christensen (Def. Asmussen),
 der tiltales for Tyveri og Betleri.

Sunds-Gudme Hereders Ekstrarets Dom af 18 Marts 1907: Arrestanten Otto Christensen bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Maj 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Villiam Lund og E. Nyholm, betaler Arrestanten Otto Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Christensen til Højesteretssagførererne Dietrichson og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Otto Christensen, der er født den 1 November 1886 og

tidligere straffet ved Nørre Sundby Købstads og Kær Herreds Ekstrarets Dom af 27 Februar 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 21 December 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, for Tyveri og Betleri, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

1. Efter Arrestantens egen med det iøvrigt under Sagen Oplyste stemmende Tilstaaelse er han om Natten mellem den 14 og 15 Februar dette Aar, mellem Kl. 1 og 2, støget ind i Bager i Gudbjerg Philips Bageri gennem et Vindue, som kun var stukket til, og som han trak op, og efter at være gaaet fra Bageriet ind i Butikken har han der tilvendt sig 2 Pund Chokolade, 1 Barselkage og forskellige Kager og Kringler til en Værdi af ialt ca. 3 Kr. 30 Øre.
2. Arrestanten er derhos sigtet for at have Natten mellem den 29 og 30 Januar dette Aar frastjaalet Forpagter Knud Grøftehave af Ellerup en Kasket, som af denne var betalt med 2 Kroner 50 Øre, og som Dagen efter savnedes, tilligemed forskellige i Spisekammeret beroende Fødevarer, uden at det dog nærmere har kunnet paavises, hvorledes Tyveriet er begaaet. Arrestanten har vel benægtet at have gjort sig skyldig i dette Tyveri, men da han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af den stjaalne Kasket, da Ejeren har aflagt Tilhjemlingseden, da Knud Grøftehaves Ejendomsret til Kasketten maa anses tilstrækkelig godtgjort, og da Arrestantens Forklaringer om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Kasketten, ere vakkende, indbyrdes modsigende og tildels i Strid med det øvrige under Sagen Oplyste, maa Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 samt Frd. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis anses at være tilstede, dog at Arrestanten, da der ikke findes tilstrækkelig Føje til at statuere, at han selv har stjaalet Kasketten, for det anførte Forhold alene vil være at anse som skyldig i Hæleri.
3. Arrestanten har dernæst erkendt, at han i Februar Maaned dette Aar i flere Dage i Omegnen af Nyborg har fulgt med en ham ubekendt Skomagersvend, der gik rundt og tiggede, og at han har delt Udbyttet med Skomagersvenden, og skønt Arrestanten vel har benægtet, at han selv har tiggat, vil han dog, da han har erkendt, at Skomagersvenden tiggede til fælles Brug, herfor være at straffe for Betleri.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Punktum, og i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens §

Sagens Omstændigheder ere efter Arrestantens egen Tilstaaelse og saadanne øvrige Oplysninger, som det har været muligt at tilvejebringe, i det Væsenlige følgende:

Arrestanten, der var tilhuse hos sine Bedsteforældre paa Plantagen »Sprat Hall«, og den 16-aarige Pige Eleonora Baker, der var i midlertidigt Besøg sammesteds, gik Lørdag Eftermiddag den 12 Januar 1907 i god Forstaaelse ud i Marken for at skære Græs. Pigen fik Græskniven og begyndte paa Arbejdet, og da Arrestanten vilde have Kniven og paa hendes Vægring ved at give ham den truede med at tage hendes Græs, kom de op at trættes og greb fat i hinanden, hvorpaa Pigen bibragte Arrestanten to Skaller, saa hans Næse kom til at bløde, og kastede ham omkuld.

Efter at være sprunget op og have vist hende sin blodige Næse, stødte han til hende med Skulderen, og de greb atter fat i hinanden, saaledes at Pigen fik Tag i Arrestantens Krave og snærede den sammen om Halsen paa ham. Da hun trods hans Anmodning ikke vilde give slip, og hendes Tag generede ham i høj Grad, greb han sin i Lommen aaben liggende Lommekniv og bibragte hende dermed et overfladisk Snit over højre Underarm, hvilket hun med den Bemærkning, at det brød hun sig ikke om, uden at slippe sit Tag gengældte ved med sin Kniv at tilføje ham et ganske overfladisk Rids over venstre Underarm, og da Arrestanten, der mærkede, at Pigen var stærkere end han, og at Kræfterne var ved at svigte ham, og det som Følge af Trykket paa Halsen flimrede for hans Øjne, nu blev alvorligt bange, tilføjede han med Lommekniven Pigen et ret kraftigt Stød i venstre Side.

Hun slap da Taget, tog sig til Siden og sank om paa Jorden støttet af Arrestanten. Kort efter blev hun paa en Karre transporteret til Arrestantens Bedsteforældres Hus paa »Sprat Hall«, hvor hun blev afklædt og forbundet, og hvor hun hen paa Morgenens afgang ved Døden uden at have haft Lægetilsyn.

Efter de obducerende Lægers visum repertum er Kniven i Højde med 8de Ribben paa venstre Side af Midtlinien gaaet gennem Underlivsvæggen, en Del af Leveren og Mavesækken, og har dette Saar hidført en Peritonitis, der har foraarsaget Døden. Læsionen betegnes som absolut dødelig.

Kniven, hvormed Arrestanten bibragte Pigen Stikket, beskrives som en Foldekniv $7\frac{1}{4}$ '' lang, Bladet $2\frac{3}{4}$ '' langt, $\frac{1}{3}$ '' bredt ved Roden og $\frac{1}{3}$ '' ved den afrundede, skarpslebne Spids.

Arrestanten fastholder, at han tilføjede Pigen Stikket i Angst og Ophidselse og kun for at slippe fri, og at det ikke var hans Hensigt at dræbe hende eller tilføje hende alvorlig Skade eller blot ramme hende noget bestemt Sted.

Efter samtlige de foreliggende Omstændigheder, blandt hvilke skal fremhæves, at Forholdet mellem Arrestanten og Pigen hidtil havde været godt, at Striden fra Pigens Side havde en tildels spøgende Karakter, hvorpaa tyder bl. a. hendes Udtalelse, da Arrestanten skar hende i Armen, at det brød hun sig ikke om, og hendes Lemfældighed med at gengælde Snittet, og at Arrestanten ikke var værre medtaget, end at han umiddelbart efter, at Pigen havde sluppet ham, kunde støtte hende, skønnes Situationen ikke at have været en saadan,

at Arrestanten med Føje kunde betragte sig som værende i Nødværgetilstand og endnu mindre at have været en saadan, som kunde beretige ham til Anvendelsen af livsfarlige Midler, og Arrestanten findes herefter ved Underrettsdommen rettelig anset efter Frdn. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Stykke, sammenholdt med §§ 4 og 5. Da det derhos i Betragtning af Arrestantens unge Alder, hans i Gerningsøjeblikket ophidsede Tilstand og den betydelige Provokation, hvorfor han var Genstand, maa billiges, at Underrettsdommen har anvendt Minimum af den lovbestemte Straf, — — — vil den saavidt paaanket være at stadfæste.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Tirsdag den 30 Juli.

Nr. 212.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Peter Wedel (Def. Rée),

der tiltales for Falsk, Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Marts 1907: Arrestanten Carl Peter Wedel bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kalko, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Kontorist Paustian efter meddelt Æresoprejsning bekræftet sin i Dommen anførte Vidneforklaring med Ed. Herefter og i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Peter Wedel til Højesteretssagførerne Jensen og Rée 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Carl Peter Wedel for Falsk, Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Arrestanten er født den 20 August 1865 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 November 1902 efter Straffelovens § 144, kfr. § 141, med en Bøde af 1000 Kr. subsidiært af simpelt Fængsel i 1 Maaned og ved samme Rets 2den Afdelings Dom af 7 Marts 1905 for Overtrædelse af Politivedtægtens § 92, jfr. § 5, med en Bøde af 40 Kr., hvorhos han den 15 Februar 1906 inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager for Vold og Overtrædelse af Politivedtægten for København af 22 Juni 1883 § 68 i Mindelighed har vedtaget at erlægge en Rettens Fattigkasse tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanten, der i Aaret 1899 var Underretssagfører, men som senere under 28 Oktober 1901 er beskikket til Overretssagfører, havde i førstnævnte Aar af Købmand Chr. Holst, Nielstrup pr. Rønnede, til Inkassation modtaget en Fordring paa forhenværende Skolebestyrer Niels Jensen, stor 200 Kr. 95 Øre, hvilket Beløb var Restgæld, som henstod udekket siden Jensens Konkurs i Aaret 1881.

Arrestanten tilskrev i den Anledning Jensen, der indfandt sig paa hans Kontor og indgik paa at underskrive et Forlig angaaende Gældens afdragsvise Betaling med 5 Kr. den 1ste i hver Maaned, 1ste Gang den 1 Oktober s. A. Der oprettedes et fornævnte Dag dateret Forlig, der underskrevs af Jensen samt af Arrestanten som Kreditors Befuldmægtigede, og som derpaa ratihaberedes i Københavns Forligskommission den 20 s. M.

Angaaende hvad der passerede, inden Forliget blev underskrevet af Jensen, har nævnte Jensen og Arrestantens daværende Kontorist Karl Heinrich Paustian overensstemmende — Førstnævnte derhos under Ed — forklaret, at Teksten til Forliget, der delvis er trykt, ikke var udfyldt, forsaavidt angaar den nu i samme indeholdte Bestemmelse om Gældens Forrentning med 5 pCt. p. a. fra 1 Juni 1881, Omkostninger ved Forligets Oprettelse og Ratihabition 10 Kr., Inkassations-salær 10 pCt. af Gælden samt Salær til Kreditor eller hans Befuldmægtigede for hvert Møde under eventuelle Fogedforretninger 25 Kr., idet de nævnte Tal og den anførte Dato stod in blanco, ligesom den nu med et Stempel ovenover Underskriften paaførte Bestemmelse: »Debitor betaler først hele Inkassationsalæret« dengang ikke fandtes. Derimod var Forliget udfyldt med Debtors og Kreditors Navne, med Fordringens Beløb 200 Kr. 95 Øre samt formentlig ogsaa — hvad Jensen dog ikke er fuldstændig sikker paa — med Afdragsvilkaaret.

Jensen har yderligere forklaret, at han udtrykkelig erklærede, at han kun vilde betale Hovedstolen, samt at hans Underskrift paa det ham forelagte Dokument kun gjaldt Hovedstolen, i hvilken Anledning Arrestanten udtalte, at Kreditor maatte være glad ved, om han efter saa mange Aars Forløb overhovedet fik Hovedstolen ind.

Kontorist Paustian har forklaret overensstemmende hermed, idet han har tilføjet, at Arrestanten efter Jensens Bortgang ved yderligere Tilføjelse bragte Forliget i den Stand, hvori det nu er, uden at Vidnet paa Grund af sit Afhængighedsforhold til Arrestanten fandt at kunne

protestere herimod. Vidnet, der underskrev til Vitterlighed paa Forliget, uden at han kan erindre, om dette foregik før eller efter, at Arrestanten havde gjort de paagældende, mod Aftalen med Jensen stridende Tilføjelser i Dokumentet, har endvidere forklaret, at Arrestanten efterat have gjort de omtalte Tilføjelser, ytrede, at nu skulde Jensen nok komme til at betale »det hele«.

Det er derhos oplyst, at Arrestanten i den følgende Tid indkasserede 70 Kr. efter Forliget, hvorefter Kreditor fratog ham Inkassationen. Han afregnede derpaa efter nogle Vanskeligheder det indkasserede Beløb overfor den af Kreditor antagne Sagfører, idet han samtidig med at fremsende Forliget fradrog et Salær til sig selv af 28 Kr. 69 Øre og endvidere 10 Kr. for Forligets Oprettelse, Rationhabition og Stempling. Jensen har senere i dens Helhed berigtiget den paagældende Skyld, der sluttelig var løbet op til 310 Kr.

Arrestanten har mod Hensyn til det ham saaledes paasigtede Forhold afgivet væklende Forklaringer. Hans seneste Forklaring gaar ud paa, at han ikke tør modsige Rigtigheden af de foranførte Forklaringer og saaledes heller ikke tør benægte, at Forliget ikke forinden Jensens Underskrift har været udfyldt med Hensyn til den nærmere Præcisering ved bestemte Tal af de i den trykte Tekst indeholdte Stipulationer. Han gør iøvrigt gældende, at han i Virkeligheden ikke har nogen bestemt Erindring om det Passerede, men det staar for ham, at Jensen vel gjorde Krav paa at fritages for at betale Renter og Omkostninger, men at Arrestanten kun forsaavidt gik ind derpaa, som han tilsagde Jensen, hvis denne overholdt Afdragsvilkaarene, at han da ikke vilde kræve Renter og Omkostninger hos ham. Han vil ikke kunne erindre at være fremkommen med en Udtalelse om, at Kreditor maatte være glad ved overhovedet at faa Hovedstolen, eller om at Jensen nok skulde komme til at betale det Hele.

Da Arrestanten saaledes ikke har turdet benægte den af Vidnerne givne Fremstilling, da hans Paastand om ikke at have nogen nærmere Erindring om det Passerede efter Omstændighederne ikke har Formodningen for sig, ligesom hans Forklaringer under Sagen i det Hele bære Præg af bevidst Tilbageholdenhed, og da Vidnerne med Bestemthed have udtalt, at Jensen gjorde det til en udtrykkelig Betingelse for sin Underskrift, at han under ingensomhelst Betingelser skulde betale Renter og Omkostninger, skønnes det at være tilstrækkeligt bevist, at Arrestanten i svigagtig Hensigt har forfalsket det paagældende Dokumentets Indhold, efter at det var underskrevet af Debitor.

Det bemærkes, at Arrestanten under Sagen har været sigtet for forskellige andre svigagtige Forhold, navnlig i sin Virksomhed som Sagfører, men at disse Forhold ere sluttede med Politidirektørens Samtykke, efter at Arrestanten har dækket de paagældende Personer, der havde Fordringer paa ham.

Hvad angaar Tiltalen for Vold er Følgende oplyst:

Franciska Augusta Schäffer, Dampskibsfører Kihls fraskilte Hustru, hos hvem Arrestanten har logeret som Student, og for hvem Arrestanten senere har været juridisk Konsulent, har edelig forklaret, at der jævnlig har været Scener mellem dem, navnlig efter at Arrestanten i December Maaned 1905 var kommen til at bo hos hende. Under disse har Arrestanten, oftest under Paavirkning af nydte Drikkevarer,

ypet Klammeri med hende angaaende hendes Pengeforhold og, naar hun kar taget til Genmæle, slaaet hende i Hovedet, paa Armene eller paa Kroppen, uden at dette dog i de fleste Tilfælde har efterladt blivende Følger, hvorimod der af og til er fremkommet Ømhed eller mindre Blodudtrængninger.

Den 18 Juni 1903 har Arrestanten efter hendes Fremstilling under et saadant Optrin tillige sparket hende i Underlivet. Hun maatte derefter holde Sengen det meste af Sommeren og blev i November Maaned s. A. opereret dels for en Svulst i Underlivet, dels for en begyndende Kræft i Livmoderen. Hun mener, at denne sidstnævnte Lidelse kan være fremkaldt ved Sparket, der førtes med stor Kraft.

En Aften i Juli Maaned *) trængte Arrestanten sig efter hendes Forklaring ind paa det til hendes Lejlighed hørende Kontorværelse og forlangte af hende, der sad i en Lænestol, ikkun iført Undertøj og Aftenkaabe, at komme tilsengs paa den Sofa i Kontoret, hvorpaa der var redt til hende for Natten. For at blive fri for hans Paatrængenhed udtalte hun, at hvis han ikke gik, vilde hun forsvare sig med en Hundepisk, der laa paa hendes Skrivebord, og hun greb med det samme denne, hvis Skaft var $8\frac{1}{4}$ " langt og i den tykkeste Ende ca. $2\frac{1}{2}$ " i Omkreds, og som havde en ca. $18\frac{1}{2}$ " lang Snært, forsynet med nogle Knuder.

Arrestanten vristede imidlertid Pисken fra hende, idet han bøjede hendes Haand bagover, som om han vilde brække den, og gav hende derpaa med Skaftet en stor Mængde Slag over Skuldrene og paa Kroppen samt over højre Haand, som hun vistnok strakte frem for at afbøde Slagene. Hun var ved at besvime af Smerte og skreg højt, hvorpaa Arrestanten sluttelig løb sin Vej, men da han ikke kunde komme ud af den aflaaede Gadedør, kom tilbage, hvorefter hun, der ikke turde forblive i Lejligheden, i sin lette Paaklædning flygtede til sin Moders Bopæl.

Da Arrestanten slog hende, var Aftenkaaben gledet tilside, og Slagene havde bl. a. paa hendes blottede Skuldre efterladt blodige Striber, ligesom hun følte stærke Smerter i Fingrene paa den højre Haand, som efter den Tid har været mindre kraftig.

Arrestanten har erkendt, at han i længere Tid ikke sjældent har øvet Vold mod Fru Kihl, idet han med Hænderne har slaaet og puffet til hende, naar der har været Trætte mellem dem angaaende deres Pengeforhold. Han, der ved disse Lejligheder i Almindelighed har været paavirket af nydte Drikkevarer, vil dog gøre gældende, at hun har gjort Begyndelsen til Haandgribelighederne. Med Hensyn til Sparket har han forklaret, at dette kun kan have været en uvilkaarlig Bevægelse til Forsvar ved en Lejlighed, hvor hun har villet fare ind paa ham, og hvad angaar Benyttelsen af Pисken, da vil han vel have vristede den fra hende, men han slog efter sin Paastand kun med den, efter at hun havde hentet et Kasteskaft og flere Gange slaaet ham med dette; det staar for ham, som om han slog med Snærten, idet han holdt paa Skaftet, og Slagene havde fra hans Side nærmest Karakteren af »Tjate«. Han har derhos benægtet, at de Slag, han har bibragt Fru Kihl, kan have fremkaldt Ømhed, Pletter eller Blodudtrængninger,

*) 1906.

ligesom han ikke kan tænke sig, at han ved sin Vold kan have paaført hende nogen Svaghed i højre Haand, idet han dog har erkendt at have vristet Haanden bagover.

Fru Kihls Moder, Emma Amalie Schäffer, Dyrhauges Enke, har imidlertid forklaret, at hun den Aften, hendes Datter søgte Tilflugt hos hende og meddelte, at Arrestanten havde slaaet hende med Hundepisken, undersøgte Datteren og da saa talrige Striber paa hendes Skuldre og Krop. Striberne var paa flere Steder blodunderløbne, og flere Steder var der blødende Saar.

Fru Kihl har yderligere forklaret, at hun i længere Tid efter det da Passerede var øm og ophovnet over Skuldrene og paa Kroppen, og at de sidste Skorper efter Saarene først faldt af i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. Fru Kihl har dernæst bestemt benægtet, at hun nogensinde har givet Arrestanten Anledning til at øve Vold mod hende ved selv at gaa til Haandgribeligheder, ligesom hun specielt har benægtet ved den omhandlede Lejlighed at have benyttet et Kesteskaff.

Naar nu henses til, at Fru Kihl er svag af Konstitution og lille af Vækst, medens Arrestanten er stor og stærk, samt til at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Arrestanten er af en hidsig og brutal Natur, skønnes det ubetænkeligt at statuere, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Vold under de af Fru Kihl, der har beediget sin Forklaring, omhandlede Omstændigheder, særlig ogsaa saaledes, at det maa antages, at hun ikke har begyndt med at øve Vold mod ham eller ved Voldshandlinger fra sin Side foranlediget yderligere Anvendelse af Vold fra hans Side, dog at det kun i det af fornævnte Fru Dyrhauge, der ligeledes har beediget sin Forklaring, omforklarede Tilfælde, da Arrestanten benyttede Hundepisken, kan anses tilstrækkeligt godtgjort, at Følgerne have været af den ovennævnte, mere alvorlige Karakter, ligesom det heller ikke kan anses godtgjort, at Arrestanten ved den anden af de ovenfor omtalte Lejligheder forsætlig har tilføjet Fru Kihl noget Spark.

Arrestanten har erkendt, at han den 23 Juni f. A. under en Samtale med fornævnte Fru Dyrhauge i Fru Kihls Lejlighed udskaeldte denne — efter sin Paastand, der ikke kan forkastes, dog først efterat hun havde betegnet ham som en Skurk, der plyndrede hendes Datter — og at han derpaa i Hidsighed greb hende vistnok i venstre Arm og førte hende til Kontorets Udgangsdør, hvor han slap hende, og at hun straks efter faldt og, saavidt han kunde se, fik ondt eller var ved at besvime. Han har derimod benægtet Fru Dyrhauges Forklaring om, at han ved den paagældende Lejlighed endvidere slog hende et kraftigt Slag i Ansigtet med Bagen af sin Haand, og at han ligefrem kastede hende ud ad Døren til Korridoren, hvorimod hendes Fald efter hans Paastand skyldtes, at hendes Hund, som han ved samme Lejlighed vil have jaget ud af Kontoret, fo'r ind under hendes Skørter. Han har derhos erklæret ikke at kunne erindre, men paa den anden Side ikke at turde benægte, at han truede med at slaa hende ihjel, hvis hun ikke lod være at skrike.

Ifølge en den 27 Juni f. A. udstedt Lægeattest fandtes der paa Fru Dyrhauges venstre Overarm en meget stor Blodudtrædning gaaende fra Albueledet langt op ad Undersiden af Overarmen. Denne Blodudtrædning, der var dækket af mørk, rødlig Hud, var godt 5" lang og

3 " bred. Under venstre Overarm i Akselen under Skulderbladet strækkende sig ned paa Brystets Side fandtes 3—4 Blodudtrædninger, den største saa stor som en Speciedaler, den mindre som et Kronestykke, dækkede af gullig Hud. Der var megen Ømhed ved Bevægelse af Skulder og Albueled. Paa venstre Skinneben fandtes et kontunderet Saar, 2 à $2\frac{1}{2}$ " langt og indtil $\frac{1}{2}$ " bredt, dækket af en Skorpe.

Da Fru Dyrhauge, der ifølge Lægeerklæringen er 69 Aar gl., den 8 September f. A. gav Møde i vedkommende Kriminalkammer, forklarede hun, at Saaret paa Skinnebenet først kort Tid forinden var lægt, og at der var hengaaet 4 Uger, inden Blodudtrædningen havde fortaget sig; hun følte stadig Ømhed i venstre Arm, som hun ikke kunde dreje eller løfte helt op, og Lægen havde efter hendes Forklaring meddelt hende, at hun ikke kunde vente, at denne Følge af Volds handlingen vilde fortage sig.

Ved sit Møde i Kriminalkammeret den 13 Oktober f. A. forklarede hun, at Tilstanden var uforandret, idet hun fremdeles ikke kunde løfte Armen højere end til Skulderen.

Arrestanten har ikke villet benægte, at Blodudtrædningen paa Fru Dyrhauges venstre Overarm kan skyldes hans Greb i samme, hvorimod Læsionerne paa Benet og Skulderbladet efter hans Mening maa skyldes Faldet.

Efter Omstændighederne og under særligt Hensyn til, at Fru Dyrhauge, der har beediget sin Forklaring, har benægtet, at den omhandlede, hende tilhørende Hund kan have medvirket til, at hun faldt, idet den slet ikke var tilstede ved den paagældende Lejlighed, findes Ansaret for samtlige de omhandlede Læsioner at maatte paahvile Arrestanten.

Fru Kihls 23aarige Tjenestepige, Esther Beata Nielsen, har edelig forklaret, at hun den 25 Juni f. A. om Eftermiddagen, da hun opholdt sig i Køkkenet, havde et Ordskifte med Arrestanten, hvorunder denne udskældte hende med grove Ord, og at Arrestanten derpaa, efter at hun var gaaet ind i Kontoret, greb hende om begge hendes Arme, klemte dygtigt til, ruskede hende frem og tilbage og flere Gange dunkede hende op imod Væggen, samt at han efter at hun atter var kommen ud i Køkkenet for at undkomme gennem dette, gav hende et Puf eller Stød gennem den af hende aabnede Dør til Trappegangen, hvorved hun faldt over mod Trappegelænderet og stødte Rygpartiet under Skulderbladet.

Ifølge en den 27 samme Maaned udstedt Lægeattest fandtes der paa hendes højre Overarms Yderside 3 Blodudtrædninger saa store som Enden af en Finger og af brunliggrøn Farve, der saa ud, som om de var frembragte ved at knibe med 3 Fingre, samt lige under disse en 4de omtrent $1\frac{1}{2}$ " lang, $\frac{1}{3}$ " bred Blodudtrædning af lignende Art, og paa venstre Overarms Yderside en Blodudtrædning af Størrelse som et Tokronestykke. Hun havde Smerter i venstre Skulderregion og Ømhed og nogen Svulst af Bløddelene svarende til 10de, 9de og 8de Ribben.

Blodudtrædningen fortog sig uden Følger i Løbet af 8 Dage, medens Ømheden og Svulsten af Ryg- og Skulderpartiet holdt sig omtrent 14 Dage.

Arrestanten har forklaret, at han, der ved den paagældende Løj-

lighed var i lettere Grad beruset, i det Hele ikke kan benægte Rigtigheden af denne Forklaring, dog vil han ikke kunne mindes, at han har foretaget sig yderligere Voldshandlinger mod Pigen end at ruske hende frem og tilbage, efter at have grebet hende i den ene eller mulig begge Arme. Medens han derfor erkender, at Læsionerne paa Armene maa hidrøre fra hans Voldshandling, mener han ikke at have kunnet fremkalde den omtalte Ømhed og Svulst under Skulderbladet. Da han derhos har forklaret, at han maa benægte at have puffet Esther Nielsen gennem Køkkendøren, skønnes disse sidstnævnte Læsioner ikke at kunne tilregnes Arrestanten.

Arrestanten har erkendt, hvad der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han aflaaede Lejligheden efter Optrinet med Esther Nielsen, og at han, da en Smed — John Ib Larsen —, der var foranlediget tilstedebragt af Esther Nielsen, havde aabnet Døren fra Hovedtrappen, men inden Døren var helt oplukket, i Hidsighed gennem Dørspærken med knyttet Haand tildelte Smeden et kraftigt Slag, der ramte oven i Hovedet, idet dog Smedens Kasket tog noget af for Slaget.

Slaget medførte efter Larsens Forklaring en Smerte, der fortog sig efter en halv Times Forløb, og nogen Ømhed i Hovedet, der fortog sig efter et Par Dages Forløb.

Ved de af Inspektionsbetjent Nr. 231, Slagelse, og Politibetjent Nr. 727, Piil, edelig afgivne Forklaringer, der ere overensstemmende med den af Forretningsfører Hakon Hjorth Salomon, der dog kun delvis har kunnet erindre Enkelthederne, afgivne Forklaring, er det bevist, at Arrestanten, da de nævnte Betjente, der var tilkaldt pr. Telefon af Fru Kihl i Anledning af Arrestantens ovenomhandlede voldelige Optræden, samme Dag ved 6-Tiden om Eftermiddagen iført Uniform kom tilstede paa Fru Kihls Bopæl og efter Opfordring anmodede Arrestanten om at forlade Fru Kihls Kontor, svarede, at han vilde blæse Politiet et Stykke, ligesom han udskældte dem for Bønderkarle, »Hertuger« og »saadan et Par Numre«, hvorhos han nægtede at gaa, idet han bemærkede, at alt, hvad der var i Lejligheden, var hans, og udtalte, at han nok skulde sørge for, at de kom ud af Politiet. Da Arrestanten dog omsider gik ind paa sit Værelse, gik Betjentene atter deres Vej.

Arrestanten har ikke villet bestride den foranstaaende Forklarings Rigtighed, men har forklaret, at han ikke har bevaret nogen sikker Erindring med Hensyn til Enkelthederne, omend han mindes, at han »lavede et farligt Postyr«.

Efter at der under Sagen var rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har han været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 2 December f. A. afgiven Erklæring har udtalt, at Arrestanten som Følge af en Hjerne sygdom i Barndommen frembyder et i betydelig Grad abnormt psykisk Liv. Dette karakteriseres ved etniske Defekter, manglende moralsk Følelse, svage altruistiske Følelser (kun overfor Fru Kihl synes han at føle virkelig Hengivenhed), kleptomane Impulsioner, impulsiv Hefthighed og Brutalitet og mangelfuld Herredømme over sine følelsesbetonede Handlingsimpulser. Endvidere paa det intellektuelle Omraade svag Dømmekraft, betydelig svækket Hukommelse, rudimentære Forurettelses-

og Forfølgelsesforestillinger samt Antydninger af Selvoervurdering, paa Stemningsomraadet Angst forbundet med Søvnløshed, paa det sensoriske Omraade uden Tvivl Hallucinationer. Disse saavel som Søvnløsheden og Hukommelsessvækkelsen kan vistnok for en Del skrives paa Alkoholmisbrugets Regning, ligesom ogsaa hans Voldshandlinger væsenlig have været fremkaldte ved Rusens Indvirkning, men det maa fremhæves, at Alkoholen her har virket paa en iforvejen syg Hjerne. Kun overfor de Virkninger, der skyldes Alkoholen, kan man vente nogensomhelst Virkning af en eventuel Straf, forsaavidt denne kunde afskrække ham fra at nyde Spiritus i Fremtiden; ellers maa hans Tilstand anses for uforbederlig, idet de af Sygdommen efterladte Forandringer i hans Hjerne ere utilgængelige for Behandling.

Idet det bemærkes, at den fornævnte Lægeerklæring vel tildels bygger paa Forudsætninger, der ikke kunne betragtes som fastslaaede under Sagen, men at det dog efter alt det Foreliggende findes antageligt, at Arrestantens sjælelige Liv navnlig under Paavirkning af en vanemæssig Alkoholmisbrug frembyder Ejendommeligheder, der maa gøre det betænkeligt at antage, at han fuldtud har været i Besiddelse af den for voksne Personer sædvanlige Tilregnelighed, vil Arrestanten i Henhold til alt det Foranførte være at anse i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 274, jfr. § 268, lempet Tillægsstraf samt efter §§ 203 og 101 og efter § 200, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 1ste Stk., samtlige foranførte Paragraffer sammenholdte med § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdag den 31 Juli.

Nr. 259.

Højesteretssagfører Rée

contra

Hans Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juni 1907: Arrestanterne Hans Peter Nielsen og Hans Frode August Strøb bør straffes, Nielsen med Tugthusarbejde i 4 Aar og Strøb med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have, En for Begge og Begge for En, at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Helweg-Larsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Niensens Vedkommende anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nielsen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Hans Peter Nielsen og Hans Frode August Strøh for Tyveri.

Arrestanten Nielsen er født den 8 Oktober 1882 og bl. a. anset ved Højesterets Dom af 17 Februar 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 September 1905 efter Straffelovens § 241, 1ste Stk., jfr. § 238, som for fjerde Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Strøh . . .

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efter forudgaaet Aftale om Begaelse af Tyveri til fælles Fordel gik Arrestanterne den 27 Marts d. A. om Morgenen omtrent Kl. 5 uhindret ind i Baggaarden til Ejendommen Vesterbrogade Nr. 13, hvorpaa Arrestanten Nielsen, medens Arrestanten Strøh holdt Vagt udenfor, gennem et Vindue, hvis Rude han ituslog, i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til et Forretningslokale i Stueetagen, hvor han stjal ca. 4 Kr. i rede Penge samt en Papæske med Elastikker af Værdi 1 Kr., hvilke Genstande beroede i en aflaaet Skuffe i Butiksdøsen, som han aabnede ved med en Dolk at trykke Riglen i Skuffelaasen ned.

Arrestanternes Adfærd var imidlertid bleven bemærket, og Arrestanten Strøh blev straks efter anholdt, medens det lykkedes Arrestanten Nielsen at undløbe.

I Henhold til det Anførte og med Bemærkning, at der intet Hensyn kan tages til, at Arrestanten Nielsen, efter at have afgivet en detailleret Tilstaaelse, senere har villet gøre gældende, slet intet at kunne erindre om sin Deltagelse i Tyveriet paa Grund af stærk Beruselse, idet denne sidste Forklaring efter Sagens Oplysninger maa

Færdig fra Trykkeriet den 30 August 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 18—19.

Onsdag den 31 Juli.

anses for løgnagtig, ville Arrestanterne være at anse, Arrestanten Nielsen efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri . . . . . efter Omstændighederne Nielsen med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 254. Højesteretssagfører Bülow

contra

Johannes Sørensen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri, Betleri, Løsgænger og Overtrædelse af Paalæg i Henhold til Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk.

Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 4 Maj 1907: Arrestanten Johannes Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jespersen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Damgaard, 12 Kr. Det paalægges Arrestanten i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juni 1907: Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Lassen, betaler Arrestanten Johannes Sørensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Johannes Sørensen til Højesteretssagførerne Bülow og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstraret her for Retten indankede Sager Arrestanten Johannes Sørensen tiltalt for Tyveri, Betleri, Løsgænger og Overtrædelse af Paalæg i Henhold til Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk.

Arrestanten er født den 24 Oktober 1857 og tidligere straffet mangfoldige Gange, navnlig for Løsgænger og Betleri og fire Gange tillige for Tyveri, bl. a. ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 23 December 1886 dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, og dels efter Straffelovens § 64 med en efter samme Lovs § 231, 1ste Led, lempet Tillægsstraf under Et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 10 August 1905 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt senest ved Køge Købstads Politirets Dom af 26 Maj 1906 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Tvangsarbejde i 180 Dage, ved hvilken Dom der derhos er givet ham Tilhold om i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, der af Politiet anvises ham.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham paa-sigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Efterat Arrestanten, hvem der den 7 Juni 1906 inden Køge Købstads Politiret i Henhold til sidstnævnte ham overgaaede Dom var blevet givet Paalæg om i 5 Aar efter hans Løsladelse at tage Ophold i København med Tilkendegivelse af, hvilket Strafansvar han paadrog sig i Tilfælde af Overtrædelse af Paalæget, hvorefter Københavns Kommune blev ham anvist som tvunget Opholdssted i 5 Aar fra 6 December s. A. at regne, i December s. A. var bleven løsladt fra vedkommende Tvangsarbejdsanstalt, blev der under 18 s. M. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer betydet ham, at han, saafremt han bortgik eller udeblev fra Arbejdsanstalten paa Lade-gaarden, hvor han maa forudsættes at være bleven indlagt, inden 24 Timer havde at melde sig til bemeldte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, og at han ved Undladelse heraf lovligt paadrage sig Tiltale og Straf for Løsgænger. Den 21 samme Maaned bortgik han fra Ladegaarden og forlod samtidig København, hvorefter han strejfede arbejdsløs omkring paa Sjælland, Fyn og i Jylland, idet han ernærede sig af Betleri, under hvilken Omstrefjen der af By- og Herredskontoret i Skive, hvor han havde meldt sig som subsistensløs, efter hans Begæring blev meddelt ham, der navngav sig som Formersvend Otto Valdemar Jensen, født i Køge den 27 Marts 1864, Tvangs-pas overensstemmende hermed til den af ham som sin Forsørgelses-kommune opgivne Køge Købstad.

Da Arrestanten den 5 April d. A. havde indfundet sig i Peder Larsens Gaard i Lestrup for at betle, tilvendte han sig et Karen Marie Larsen tilhørende Sølvcylinderur med tilhørende Kapsel af Værdi 15 Kr., hvilket Ur beroede frit fremme i Gaardens Dagligstue, hvortil Adgangen var uhindret.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse for 2den Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Sik., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og efter fornævnte midlertidige Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, under Et med en Straf, der findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Overensstemmende hermed vil bemeldte Dom, ved hvilken det derhos i Medfør af sidstnævnte Lovbestemmelse er paalagt Arrestanten i 5 Aar efter hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham — — — — være at stadfæste.

Nr. 262.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Valdemar Marius Orth (Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juni 1907: Arrestanten Valdemar Marius Orth bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wölff og Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Marius Orth til Højesteretssagførerne Bagger og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Valdemar Marius Orth, der tiltales for Tyveri, er født den 27 Oktober 1887 og anset: ved Storehedinge Købstads Ekstrarets Dom af 6 Marts dette Aar efter Straffelovens §§ 228, 238 og 62, jfr. midlertidig Straffelovs

§ 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, saaledes at Straffens Fuldbyrdelse er bleven udsat i Overensstemmelse med Bestemmelserne i sidstnævnte Lovs § 20.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

Arrestanten har den 6 f. M. i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et Kælderrum i Ejendommen Odensegade Nr. 5 ved voldelig at frabryde den for Døren til Rummet anbragte Hængelaas.

Da Arrestanten imidlertid ikke i det nævnte Rum fandt noget, som han brød sig om at stjæle, forlod han Rummet med uforrettet Sag og skaffede sig derpaa ligeledes i tyvagtig Hensigt paa samme Maade Adgang til et andet Kælderrum i den nævnte Ejendom. I dette Rum stjal Arrestanten et Tæppe og en Kurv af samlet Værdi 1 $\frac{1}{2}$ Kr.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 250.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Johan Skovsgaard Johansen (Def. Halkier),

der tiltales for Hæleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 27 April 1907: Arrestanterne Johan Skovsgaard Johansen og Hans Julius Rasmussen bør straffes, Johansen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Rasmussen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De ville derhos in solidum have at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Thorsen og Hansen, 15 Kr. til hver, dog at Arrestanten Johansen ikke betaler udover Fjerdedelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Maj 1907: Arrestanten Johan Skovsgaard Johansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og V. S. Salomonsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden, som ved Underrettsdommen sket, findes at burde bestemmes til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Skovsgaard Johansen til Højesterets-sagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik den Medtiltalte Hans Julius Rasmussen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er paaanket, tiltales Arrestanten Johan Skovsgaard Johansen for Hæleri.

Arrestanten er født den 29 September 1878 og tidligere straffet blandt Andet: ifølge Rettens Dom af 13 Juli 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46 og tildels § 54, disse Paragrafer sammenholdte med § 37, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 14 September 1897 efter Straffelovens § 111, 2det Stykke, Lov 3 Marts 1860 § 3 samt Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 Februar 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1900 som for tredje Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 23 April 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. tildels § 46, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for fjerde Gang begaaet og forsøgt Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 7 Januar 1905 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest: ifølge samme Rets Dom af 12 Juni 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 §§ 8 og 11, med Tvangsarbejde i 4 Maaneder.

Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten den 9 Februar d. A. paa en Gade i Frederiksberg traf ovennævnte Hans Julius Rasmussen, hvem han kendte, og som medførte en Cykle, han samme Dag havde frastjaalet Kontorist Langermann.

Efter at Arrestanten og Rasmussen i Forening uden Resultat havde søgt at sælge Cyklen i en Cykleforretning paa Vodrofsvej, aftalte de, at Arrestanten skulde sælge Cyklen, og at de skulde dele Udbyttet lige. Arrestanten solgte derpaa Cyklen til en Jernhandler i Dannebrogsgade for 12 Kr., hvilken Sum han beholdt og forbrugte uden at dele med Rasmussen. For Jernhandleren foregav Arrestanten

løgnagtigt, at han havde købt Cyklen for 3 Aar siden mod kontant Betaling, samt at han havde haft den liggende et Aars Tid paa Loftet i sit Hjem hos sin Moder, og han, som i Virkeligheden ikke boede hos Moderen, fulgte derhos Jernhandleren til hendes Bopæl og fremkom her med Udtalelser, som i Forbindelse med Moderens Svar derpaa lod Jernhandleren fæste Lid til Arrestantens Foregivende. Cyklen er under Sagen ansat til en Værdi af 40 Kr.

Rasmussen har forklaret, at han ikke ligefrem meddelte Arrestanten, at Cyklen var stjaalen, men at Arrestanten efter sit Kendskab til hans Forhold kunde tænke sig til, at dette maatte være Tilfældet. Arrestanten har erkendt, at han burde have indset, at Cyklen var stjaalen, og at dette ogsaa efter Salget gik op for ham; men han har ikke villet indrømme, at han, da han solgte Cyklen, var paa det Rene hermed.

Naar henses til, at Arrestanten efter Aftalen med Rasmussen for at sælge Cyklen skulde have Halvdelen af Købesummen, samt til, at Arrestanten ved Salget foregav, at Cyklen var hans egen, og søgte at bestyrke dette løgnagtige Anbringende, findes der imidlertid at maatte gaas ud fra, at han, hvis Fortid derhos taler mod ham, har indset, at Rasmussen var kommen i Besiddelse af Cyklen ved Tyveri. Arrestanten vil som Følge heraf være at dømme for Hæleri efter Straffelovens § 238, saaledes at Straffen i Medfør af Straffelovens § 241, første Stykke, bestemmes som for denne Forbrydelse 6te Gang begaaet efter Omstændighederne til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er idømt samme Art Straf i 18 Maaneder, bliver saaledes for Straffens Vedkommende at forandre.

Torsdag den 1 August.

Nr. 242. Højesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Ferdinand Eriksen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Maj 1907: Arrestanterne Frederik Ferdinand Eriksen, Axel Lauritz Wolfrom og Tiltalte Karl Sylvest Nielsen bør straffes, Arrestanten Eriksen med Tugthusarbejde i 5 Aar, Tiltalte med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Arrestanten Wolfrom med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, samt have, En for Alle og Alle for En, at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Lund, 15 Kr. til hver, dog saaledes at Arrestan-

terne og Tiltalte hver for sig ikke udreder udover Halvdelen af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Frederik Ferdinand Eriksens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Eriksen til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Frederik Ferdinand Eriksen og Karl Sylvest Nielsen for Tyveri, Eriksen tillige for Overtrædelse af Polititilhold, og Arrestanten Wolfrom for Hæleri.

Arrestanten Eriksen er født den 23 Januar 1875 og blandt Andet anset: ved Højesterets Dom af 20 Juni 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 Marts 1897 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter § 231, 2det Stk., jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 25 September 1902 efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stk., tildels jfr. § 46, §§ 100 og 108, med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Arrestanten Wolfrom . . .

Tiltalte Nielsen . . .

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Da Nattevagt Jens Peter Nielsen Natten mellem den 26 og 27 Januar dette Aar ved 2 Tiden var inde paa Køkkentrappen i Ejendommen Griffenfeldtagade Nr. 27 for at oprække et sammesteds anbragt Kontrolur, bemærkede han, efter hvad han under Sagen har forklaret, to Personer, der søgte at trænge sig forbi ham ud fra Køkkentrappen, og da dette forekom ham mistænkeligt, tilkaldte han Politibetjent Nr. 235, Thurøe, der, hvad han vidste, opholdt sig i Ejendommens Gaard, hvorpaa han, efter hvad han og Thurøe overensstemmende have forklaret, selv paagreb den ene og Thurøe den anden Person. Det lykkedes imidlertid den Person, som Nielsen havde paagrebet, at gribe fat i et Plankeværk, og Nielsen, der under

forudgaaet Brydning med ham var gledet i det glatte Føre, maatte slippe sit Tag i Personen, hvad denne benyttede sig af til at springe over Plankeværket ind i en Nabogaard, hvorefter han undløb.

Tiltalte Nielsen, som var den af Thurø anholdte Person, har under Sagen tilstaaet, at han var tilstede paa den paagældende Køkken-trappe for derfra i tyvagtig Hensigt at bryde ind i en Pantelaanerforretning i Stueetagen, hvorhos han har forklaret, at den Person, der undløb, var Arrestanten Eriksen.

Tiltaltes Forklaring gaar nærmere ud paa, at han og Eriksen den paagældende Nat ved 2 Tiden gennem en aaben Port gik ind i Gaarden til Ejendommen Griffenfeldtsgade Nr. 27 for efter Aftale at begaa Tyveri sammesteds, at de først gik hen til et aabent Skur i Gaarden, hvor de stjal en Hammer, en Broddehage og en Knibtang, der laa i en Kasse, som henstod paa Dørtrinnet til en i Skuret anbragt Droske, og at de derpaa, idet Eriksen stak Hammeren og Broddehagen til sig, medens han rakte Nielsen Knibtangen, uhindret gik ind paa Køkken-trappen, hvor de bestemte sig til at opbryde en Dør, der fra Trappen fører ind til Pantelaanerens Lejlighed. Medens Nielsen beholdt Knibtangen i sin Lomme, lagde Eriksen foreløbig Hammer og Broddehage fra sig paa Køkkentrappen, men inden de havde set Lejlighed til at foretage sig yderligere, kom først Nattevagt Nielsen og derefter Politibetjent Thurø til. Tiltalte Nielsen saa nu Eriksen vælte Nattevagten og undløbe ved at springe over Plankeværket.

Arrestanten Eriksen har benægtet at være den Person, med hvem Tiltalte ved den paagældende Lejlighed var i Følge, og har paastaaet, at han slet ikke kender Tiltalte, hvis hele Forklaring ham betræffende Arrestanten har betegnet som Opspind, idet Arrestanten er fuldstændig uskyldig i det ham paasigtede Forhold.

Nattevagt Nielsen og Politibetjent Thurø have imidlertid med Bestemthed genkendt Arrestanten Eriksen, som den Person, der undløb, hvorved bemærkes, at Nielsen nærmere har forklaret, at Arrestanten ikke lige straks undslap, men at han og Arrestanten, idet de brødes, to Gange faldt omkuld, samt at han saa Arrestanten, inden denne sprang over Plankeværket, kaste fra sig et gammelt Høvejern, som senere, ligesaavel som det foran omhandlede Værktøj, Hammeren og Broddehagen, er taget i Bevaring under Sagen, de to sidstnævnte Genstande som fundne paa Trappen udenfor Køkkendøren. Da Nielsen og Thurø, der yderligere have forklaret, at de, lige inden de paagreb Arrestanten og Tiltalte, saa dem staa udenfor den Dør, der fra Køkkentrappen fører ind til Pantelaanerforretningens Lokale, have beediget deres Forklaringer, samt da Eriksens Fortid, der kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig, taler stærkt imod ham, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Eriksen er medskyldig i Tyveriet af Værktøjet — der under Sagen er vurderet til 1 Kr. 50 Øre og af Vognmand Christian Nielsen genkendt som ham tilhørende og frakommet den paagældende Nat fra en Trækasse, der henstod som ovenfor anført — samt at Arrestanten endvidere er meddelagtig i det omhandlede Indbrudsforsøg under de af Tiltalte nærmere angivne Omstændigheder.

Den 9 Februar d. A. anmeldte Bestyrer Lauritz Jensens Hustru for Politiet, at han formentlig den forudgaaende Nat ved Indbrud var

frastjaalet en stor Del Ure, derimellem et Sølvcylinderherreur Nr. 125208.

Den 14 s. M. anholdtes Arrestanten Wolfrom, efter at han kort iforvejen hos en herværende Pantelaaner havde pantsat det foran omhandlede med Nr. 125208 betegnede Ur.

Arrestanten har under Sagen erkendt at have modtaget Uret, der under Sagen er vurderet til 8 Kroner, til Pantsætning af Arrestanten Eriksen, hvem han efter Pantsætningen ligeledes overgav Laanesedlen og Laanesummen 2 Kr., samt at han foretog Pantsætningen, uagtet han var paa det Rene med, at Eriksen var i ulovlig Besiddelse af Uret, og at han derefter af Eriksen blev trakteret med Spisevarer for en Del af Pengene, nemlig de 50 Øre, medens Eriksen beholdt Resten, 1 Kr. 50 Øre.

Arrestanten Eriksen, der blev anholdt sammen med Arrestanten Wolfrom paa en Beværtning, som Eriksen den nævnte Dag passede, var ved sin Anholdelse i Besiddelse af 1 Kr. 50 Øre, hvorhos Laanesedlen paa Uret fandtes liggende paa Gulvet i Beværtningen.

Arrestanten Eriksen har imidlertid nægtet at kende noget til Uret eller Pantsætningen af samme, ligesom han har nægtet, at det var for Penge, han havde modtaget af Wolfrom, at han havde trakteret denne med Spisevarer, og da Wolfroms Forklaring om Eriksens Forhold i saa Henseende ikke er bestyrket ved andre Omstændigheder end de alt anførte, findes det betænkeligt mod Eriksens Benægtelse at anse ham for skyldig i noget Ulovligt med Hensyn til Uret, hvorfor han forsaavidt vil være at frifinde.

Arrestanten Eriksen, der den 1 August 1905 afleveredes til Horsens Strafanstalt til Afsoning af Resten af den ham ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 25 September 1902 idømte Straf, for hvilken han ved kongelig Resolution af 1 April 1905 var benaadet mod at forlade Landet i 10 Aar, idet han ikke havde efterkommet det anførte Vilkaar, har overtraadt et ham den nævnte 1 August 1905 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved nævnte Protokol, idet han, der ved sin Løsladelse fra Straffeanstalten begav sig til Udlandet, i Slutningen af Januar vendte tilbage her til Byen uden i Tiden fra sin Ankomst og til sin Anholdelse under nærværende Sag den 14 Februar d. A. at afgive den befalede Melding.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse, Arrestanten Eriksen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter den nævnte Bestemmelse sammenholdt med Straffelovens § 46 for 5te Gang forsøgt groft Tyveri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, Arrestanten Wolfrom i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri, de nævnte Bestemmelser sammenholdte med § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, og Tiltalte Nielsen efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og efter denne Bestemmelse, sammenholdt med § 46, for 4de Gang forsøgt groft Tyveri efter Omstændighederne og for Arrestanten Eriksens Vedkommende under Et, Arre-

stanten Eriksen med Tugthusarbejde i 5 Aar, Tiltalte med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Arrestanten Wolfrom med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 257. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Alfred Ludvig Knudsen (Def. Lunn),
 der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juni 1907: Arrestanten Alfred Ludvig Knudsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Ludvig Knudsen til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Ludvig Knudsen, der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods, er født den 18 Marts 1885 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 Maj 1904 efter Straffelovens § 177, jfr. §§ 46 og 37, efter §§ 228 og 229, 4de Stk., og efter Lov Nr. 80 af 15 Maj 1903 § 10, 3dje Stk., jfr. Lov 62 af 24 April 1896, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kroner, og ved samme Rets Dom af 27 Maj 1905 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Den 16 November f. A. anmeldte Pantelaaner H. P. Rasmussen til Politiet, at der i Tiden mellem samme Dags Morgen Kl. ca. 8 og den foregaaende Aften Kl. ca. 11 var begaaet Indbrud i hans Forretning i Dannebrogsgade Nr. 22, Stuen, og i samme stjaalet 4 Guldringe og ca. 60 Kr., hvoraf 50 Kr. i Tutter paa 10 Kr. af 25 og 10 Øre-Stykker.

Den følgende Dag anmeldte Rasmussen endvidere, at der ved Tyveriet yderligere var stjaalet bl. a. 15 Ringe.

Det Stjaalne havde ifølge Rasmussens Forklaring beroet dels i en aflaaet Skuffe, dels i et aflaaet Sølvskab, hvilke Gemmer volde- lig var bleven opbrudte med et Stømmejern eller et lignende Stykke Værktøj.

Efter det Oplyste maa Tyven antages at have skaffet sig Adgang til Forretningen gennem et mod Gaden vendende Vindue, som bar Mærker af at være opbrudt med et Stømmejern eller Lignende.

Den 17 samme Maaned om Morgenen blev Arrestanten arholdt; ved Visitationen i hans Hjem fandtes samme Dag 4 Ringe og en Lærredspose, indeholdende 5 Kr. 10 Øre i 25 og 10 Øre-Stykker.

Under Sagen er kommet tilstede 9 af Arrestanten den 16 Novem- ber f. A. i forskellige Pantelaanerforretninger paa Vesterbro — der- iblandt dog ikke Rasmussens — pantsatte Ringe.

Arrestanten har forklaret, at han Natten mellem den 15 og 16 November f. A. paa Fortovet i Dannebrogsgade i Nærheden af Nr. 22 har fundet den nævnte Pose, i hvilken beroede de foran omtalte af ham senere pantsatte eller i hans Hjem fundne 13 Ringe og ca. 10 Kr. i 25 og 10 Øre-Stykker.

Pantelaaner Rasmussen, der har beediget sine under Sagen af- givne Forklaringer, har med Bestemthed genkendt tre af de nævnte 13 Ringe som ham ved det heromhandlede Tyveri frastjaalne, der- iblandt to, som efter det Oplyste tilhøre ham selv. Han har ment at genkende et Par af de øvrige Ringe som ham ved samme Lejlighed frakomne og har om Resten forklaret, at de godt kunde være nogle af de ham frastjaalne. Fremdeles har han forklaret, at de ham fra- stjaalne Penge beroede i en Pose, der ganske lignede den foran om- talte i Arrestantens Hjem fundne Pose.

Det er endvidere ved det i Sagen Oplyste godtgjort, at enkelte af de ovenfor nævnte 13 Ringe have været pantsatte hos Rasmussen, den Gang det heromhandlede Tyveri fandt Sted.

Efter det saaledes Foreliggende maa det anses for tilstrækkeligt bevist, at de oftnævnte 13 Ringe, som Arrestanten har været i Besid- delse af, ere frastjaalne Rasmussen ved Tyveriet.

Skomagermester Viggo Christensen, hos hvem Arrestanten den 16 November f. A. købte et Par Støvler, som han ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af, har edelig forklaret, at Arrestanten efter Vidnets bestemte Formening betalte Støvlerne bl. a. med en Tut paa 10 Kr. af 25 Øre-Stykker.

Opvarter Eli Algot Koblauch Jørgensen har edelig forklaret, at han den 16 November f. A. saa Arrestanten, med hvem han var sammen en Del af Dagen, og fra hvem han i Billardspil vandt 6—7 Kr., i Besiddelse af 2 à 3 Tutter med 25 Øre-Stykker.

Efter at Arrestanten først gentagende havde benægtet, at han havde været i Besiddelse af saadanne Tutter, erklærede han sluttelig, at han meget muligt havde betalt det foran nævnte Par Støvler med en Tut med 25 Øre-Stykker.

Han forklarede derefter først, at han i saa Fald havde tilbyttet sig denne Tut, uden at han vidste af hvem, men ændrede i samme Forhør sin Forklaring derhen, at han den 16 November havde faaet

to Tutter med 25 Øre-Stykker, hver paa 5 Kr., af en samtidig med Arrestanten ved Rettens 3dje Kriminalkammer hensiddende Arrestant, med hvem han den nævnte Dag havde været sammen.

Som Grund til, at Arrestanten oprindelig havde afgivet en modstridende Forklaring, har han kun anført, at han, forinden der var aflagt Ed paa, at han havde været i Besiddelse af Tutter med 25 Øre-Stykker, ikke mente, at det var til nogen Nytte at give Oplysning herom.

Ved den derefter foretagne Afhøring af den af Arrestanten nævnte Person er denne vel fremkommen med en lignende Forklaring som den af Arrestanten om det heromhandlede Punkt senest afgivne, men da Personens seneste Forklaring tildels er i Strid med en af ham tidligere under Sagen afgiven, og nævnte Person derhos ved Rettens Dom af 4 Maj dette Aar for Tyveri er anset med $2\frac{1}{3}$ Aars Forbedringshusarbejde, vil der ikke kunne tillægges hans Forklaring nogen Betydning.

Ved Visitationen i Arrestantens Hjem den 17 November fandtes i en Værktøjskasse et Stemmejern, der ved anstillet Undersøgelse har vist sig nøjagtig at passe til de Indhak, som efter Tyveriet fandtes i den foran omtalte Skuffe, i hvilken en Del af det Stjaalne havde be-roet, saaledes endog, at et enkelt af disse Indhak nøjagtig viser nogle i Stemmejernets Eg værende Skaar, og der fandtes*) herefter ikke at kunne være nogen Tvivl om, at det nævnte Stemmejern har været benyttet ved Tyveriet.

Arrestanten har forklaret, at han har fundet dette Stemmejern samtidig med, at han fandt den ovenfor nævnte Pose med de stjaalne Ringe m. m., idet Jernet laa paa Gaden ved Siden af Posen.

Denne Arrestantens Forklaring er nu ikke blot ubestyrket, men meget taler efter det Oplyste for, at den er løgnagtig.

Arrestantens Moder, Poulina Mathilde Emilie Haagen, Knudsens Hustru, har nemlig gentagende forklaret, at det nævnte Stemmejern i et Par Maaneder forinden nærværende Sags Opkomst havde ligget i den fornævnte Værktøjskasse, hvor hun, der havde fundet Jernet paa Trappegangen, selv havde henlagt det.

Da der derpaa i Arrestantens Hjem efter hans Paaavisning paa Bunden af en Skidentøjskasse under nogle Klude blev fundet et andet Stemmejern, har Arrestantens Moder vel erklæret, at hun var ude af Stand til at afgøre, om det var dette Jern eller det tidligere nævnte, som hun havde fundet paa Trappegangen, men hun har fastholdt, at hun har lagt det af hende fundne i Værktøjsskassen og har derhos forklaret, at Kludene, hvorunder det i Skidentøjskassen fundne Stemmejern laa, længe, maaske et Par Maaneder, havde ligget paa Bunden af denne Kasse.

Naar nu navnlig henses til, at Arrestanten Dagen efter Tyveriet har været i Besiddelse af den største Del af de stjaalne Ringe og af et uforholdsmæssig stort Beløb af saadan Smaamønt, som blev stjaalet ved Tyveriet, at hans Forklaringer om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af Ringene og den nævnte Mønt, er ubestyrket og ganske usandsynlig, at han er funden i Besiddelse af det ved Tyveriet

*) Skal være findes.

benyttede Stemmejern, at han under Sagen har afgivet løgnagtige, tilbageholdne og vaklende Forklaringer, og at han, hvis Fortid kendetegner ham som en meget tyvagtig Person, gentagende er straffet for Tyveri i Forretninger, begaaede ved Indstigning gennem Vinduer om Natten, findes det efter alt det Foranførte ikke betænkeligt at statuere, at det er Arrestanten, der har begaaet det heromhandlede Indbrudstyveri, og at han ved dette har stjaalet i alt Fald de oftnævnte 13 Ringe, der tilsammen ere vurderede til 100 Kr., og i rede Penge mindst 15 Kr.

Arrestanten vil herefter, hvad Aktionsordren ikke skønnes at være til Hinder for, være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 26 August.

Nr. 299.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Karl Kristian Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Blodskam samt uterligt Forhold mod sine Døtre: Anna, Valborg, Emma og Eva.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1907: Arrestanten Karl Kristian Jørgensen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Hænhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Kristian Jørgensen til Højesteretssagførerne Bülow og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Karl Kristian Jørgensen for Blodskam samt uterligt Forhold mod sine Døtre Anna, Valborg, Emma og Eva.

Arrestanten er født den 3 Januar 1850 og ikke funden forhen straffet efter Dom.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanten, der oprindeligt er Sømand, og som i nogle Aar indtil 1894 var Skibsfører, drev i Aarene 1894 til 1897 et Spisehus i Helsingør, men flyttede derefter til Sundby og har senere, indtil sin Anholdelse under nærværende Sag, ernæret sig som privat Arbejdsmand paa Orlogsværftet.

Arrestanten, der den 21 Januar 1876 blev ægteviet til Olivia Christine Margrethe Riis, har samlevet med sin Hustru til sin Anholdelse, hvorved bemærkes, at Hustruen i den sidste Snes Aar har været lidende af Nervesvækkelse, som navnlig har været fremtrædende i de sidste 5 Aar, i hvilken Tid hun har maattet nægte sin Mand Samleje, da hun ikke kunde taale det.

I deres Ægteskab har Arrestanten og hans Hustru avlet 9 Børn, hvoraf et er afgaaet ved Døden; de 8 levende Børn ere nu alle voksne.

Blandt disse ere Døtrene:

Anna Marie Christine, født den 3 September 1882, der for 6 Aar siden er bleven gift, Valborg Martha Christiane, født den 23 Juli 1886, der ligeledes er gift, Emma Charlotte Margrethe, født den 6 Februar 1889, og Eva Charlie, født den 4 Juli 1890.

Arrestanten, der, navnlig efter at han i 1894 havde bosat sig i Helsingør, har været hengiven til overdreven Nydelse af Spiritus, i Særdeleshed, naar han opholder sig i Hjemmet, hvilket ikke synes at have forringet hans Arbejdskraft, idet han i en Attest fra Orlogsværftet af Juni Maaned d. A. karakteriseres som en stille og rolig Mand, der med Ædruelighed og Paalidelighed har varetaget sit Arbejde til sine Foresattes fulde Tilfredshed, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om i Tiden fra 1894 eller 1895 og til sin Anholdelse under nærværende Sag den 7 April d. A., i Særdeleshed ved Lejligheder, hvor han har været under Paavirkning af nytte Drikkevarer, at have gjort sig skyldig i usædeligt Forhold mod sine fornævnte 4 Døtre under følgende nærmere Omstændigheder:

Datteren Anna har forklaret, at Arrestanten flere Gange inden hendes Konfirmation, men efter hendes 12te Aar har behandlet hende uterligt ved at beføle hende paa hendes blottede Kønsele, ligesom han med sit blottede mandlige Lem har berørt hendes Kønsele.

Ved en Lejlighed, da hun var knap 14 Aar gammel — altsaa i 1896 — da hun sov i samme Værelse som Faderen paa et Hotel i København, vaagnede hun ved, at Arrestanten laa ovenpaa hende og havde ført sit Lem ind i hendes Kønsele, hvilket, formentlig ved at Arrestanten gjorde Samlejebevægelser, smertede hende noget. Da hun gav sig til at græde, ophørte Arrestanten med Behandlingen efter at have paalagt hende ikke at omtale det Passerede, uden at hun ved, om Arrestanten fik Sædafgang. Arrestanten har efter den Tid nogle Gange gjort utugtige Tilnærmelser overfor hende ved at beføle hende udenpaa Klæderne, men hun har afvist ham ved Truslen om at fortælle det til Moderen. I Sommeren 1903, efter at hun havde været

gift et Par Aar, greb Arrestanten hende en Dag om Livet og trykkede hende op mod Væggen, idet han, der gned sig opad hende, saa at hun mærkede hans erigerede Lem mod sit Underliv, spurgte, »om han maatte nu, da hendes Mand ikke var hjemme«, men det lykkedes hende at slide sig fra ham, uden at Yderligere passerede.

Arrestanten har erkendt at have behandlet Datteren Anna paa uterlig Maade bl. a. ogsaa i 1895 eller 1896, ved Beføling af hendes blottede Kønsele, han har derhos erklæret, at det godt kan være, at han har haft sit Lem fremme ved enkelte af de Lejligheder, ved hvilke han har behandlet hende uterligt. Angaaende hvad der passerede paa det københavnske Hotel, tvivler han ikke om, at Datterens Forklaring er rigtig, men vil intet nærmere kunne erindre. Det er rigtigt, at han i 1903 har haft fat i Datteren som af denne forklaret og meget muligt, at han har spurgt, »om han maatte«, men han ved ikke, om det var hans Hensigt at opnaa Samleje.

Datteren Valborg har forklaret, at Arrestanten fra hendes 13de til 15de Aar, altsaa i Aarene 1899 til 1901, flere Gange har behandlet hende uterligt. Særlig har han en Gang, kort før hun fyldte 15 Aar, ved Magt taget hende, som var alene hjemme med ham, lagt hende paa en Seng, trukket hendes Klæder op, tildels revet hendes Benklæder ned og blottet sit Lem. Det lykkedes hende imidlertid at slide sig løs, inden Arrestanten, der tildels havde lagt sig ovenpaa hende, havde berørt hende med sit mandlige Lem.

Arrestanten har erkendt at have behandlet Valborg uterligt, men vil ikke kunne erindre de nærmere Omstændigheder i saa Henseende. Han vil ikke benægte ved den af Valborg særlig omtalte Lejlighed at have ønsket Samleje med hende, men paastaar, at han dog ikke har villet tiltvinge sig det med Magt; han husker godt, at Valborg gjorde Modstand mod ham. Arrestanten har dog sluttelig erklæret, at han ikke betvivler, at Valborgs Forklaring er rigtig.

Ved egen Tilstæelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold overfor Datteren Emma:

Arrestanten har fra Emmas 16-Aars Alder ved flere Lejligheder udvist uterligt Forhold overfor hende ved at beføle hende dels udenpaa Klæderne, dels paa det blottede Legeme og flere Gange holdt hende, der altid viste Uvillie ved en saadan Behandling, om Livet, saa at hun ikke kunde slippe fra ham. Flere Gange har han gjort Forsøg paa at faa hendes Benklæder ned og nogle Gange revet Baandene paa dem i Stykker, ligesom han ved saadanne Lejligheder har blottet sit mandlige Lem.

En Nat i Juli Maaned forrige Aar, som det maa antages Natten mellem den 20de og 21de, da Arrestantens Hustru var fraværende fra Lejligheden, idet hun opholdt sig hos Datteren Valborg i Anledning af dennes Barselfærd, vaagnede Arrestanten — der den foregaaende Aften vil have drukket $\frac{3}{4}$ Pægl Akvavit, hvilket var hans sædvanlige Kvantum — og fik da Lyst til Samleje med Datteren Emma, der havde Natteleje i et Pige-kammer, der stødte op til Arrestantens Sovekammer, kun adskilt derfra ved en Portiére. Han listede sig ind i Pigeværelset, trak Emmas Dyne lidt tilside og lagde sig hos hende, uden at hun vaagnede derved. Han stak derpaa den venstre Haand ind under hendes Liv og

hjalp med den højre Haand til at faa ført sit mandlige Lem, der var erigeret, ind i hendes Kønsele, idet han liggende ved Siden af eller ovenpaa Emma gjorde Samlejebevægelser. Emma rørte sig nu og efter hendes Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten paa dette Punkt har erkendt, uagtet han paastaar ikke at have nogen bestemt Erindring derom, gav hun sig til at græde og bad ham gaa. Arrestanten, der straks havde faaet Sædafgang, antagelig i Emmas Kønsele, rejste sig derpaa og forlod Værelset.

Efter det den nævnte Nat Passerede har Arrestanten flere Gange befølt Emma paa Ben og Underliv baade paa det blottede Legeme og udenpaa Klæderne, ligesom han en eller to Gange har grebet fat i hende, samt om han vilde formaa hende til Samleje, hvilke Tilnærmelser hun dog har afværget.

Emma, der under Sagen skildres som meget uvidende i kønslige Forhold, og som maa antages inden det den paagældende Nat Passerede at have været kønslig uberørt, blev ved en den 25 Marts d. A. af en Jordemoder foretagen Undersøgelse befunden frugtsommelig. Det viste sig ved denne Lejlighed, at Hymen ikke var sprængt, idet Sprængning først fandt Sted under Undersøgelsen. Den 28 f. M. nedkom hun med et ikke fuldbaarent Drengbarn, til hvilket Arrestanten efter det Oplyste maa antages at være Fader.

Datteren Eva har forklaret, at Arrestanten ofte siden hendes fyldte 14de Aar (altsaa fra 1904) har befølt hende og kildet hende paa Benene og op imellem disse, dog i Reglen udenpaa Benklæderne, ligesom han et Par Gange har berørt hendes blottede Kønsele, naar hun havde aabne Benklæder paa, og jævnlig er fremkommen med sjofle Bemærkninger overfor hende. Arrestanten har i Reglen udvist den omtalte Adfærd, naar hun stod og vadskede sig.

Arrestanten har i det Hele erkendt Rigtigheden af Evas Forklaring, idet han dog ikke vil kunne erindre, om han har befølt hende paa de blottede Kønsele, men udtalt, at det godt kan have været Tilfældet. Han vil aldrig have tænkt paa at opnaa Samleje med Eva.

I Henhold til det Foranførte og med Bemærkning, at Justitsministeriet ved Skrivelse af 16 ds. til Politidirektøren i København i Medfør af Straffelovens § 70 har bestemt, at Arrestantens Forhold overfor Datteren Anna, ogsaa forsaavidt det ligger mere end 10 Aar tilbage i Tiden, inddrages under Aktionens, at det efter Sagens Omstændigheder skønnes at være uden Betænkelighed at lægge Døtrene Forklaringer til Grund ogsaa paa de Punkter, hvor Arrestanten ikke vil kunne erindre de nærmere Omstændigheder, samt at det efter det Oplyste maa antages, at Arrestanten ved samtlige omhandlede Lejligheder har været i fuldt tilregnelig Tilstand, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 161 og 170, begge disse §§ tildels sammenholdte med § 46, og efter § 176, jfr. § 161, efter Omstændighederne med Tugt- og Husarbejde i 8 Aar.

Tirsdag den 27 August.

Nr. 236. Højesteretssagfører Lunn

contra

Johannes Frederik Nielsen, kaldet Koblauch, og Viggo Holger Rasmussen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Maj 1907: Arrestanterne Johannes Frederik Nielsen, kaldet Koblauch, Anders Daniel Sofus Svendsen, Viggo Holger Rasmussen, Alfred Valdemar Milton Schmidt og Peter Christian Pedersen bør straffes, Arrestanterne Nielsen og Rasmussen med Forbedringshusarbejde, Nielsen i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og Rasmussen i 8 Maaneder og Arrestanterne Svendsen, Schmidt og Pedersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 60 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Paludan, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, En for Alle og Alle for En, dog saaledes at Arrestanterne Nielsen og Svendsen hver især ikke udreder udover $\frac{1}{7}$, Arrestanten Rasmussen ikke udover $\frac{4}{7}$, Arrestanten Schmidt ikke udover $\frac{2}{7}$ og Arrestanten Pedersen ikke udover $\frac{2}{7}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Johannes Frederik Nielsen, kaldet Koblauch, og Viggo Holger Rasmussens Vedkommende anførte Grunde samt idet de for Tiltalte Nielsen tilvejebragte nye Oplysninger nærmest bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Nielsen og Rasmussen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Johannes Frederik Nielsen, kaldet Koblauch, Anders Daniel Sofus Svendsen, Viggo Holger Rasmussen, Alfred Valdemar Milton Schmidt og Peter Christian Pedersen for Tyveri, Arrestanten Nielsen tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Nielsen er født den 7 Maj 1884 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Marts 1904 efter Straffelovens

§§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 2 April s. A. formildedes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 3 Juni 1905 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 31 Maj 1906 for den resterende Tids Vedkommende eftergaves ham paa Betingelse af, at han anbragtes paa »Adserbølgaard« til Straffetidens Udløb den 7 Oktober 1907.*)

Arrestanten Rasmussen er født den 6 September 1889 og ikke funden forhen straffet, hvorimod han i Aarene 1904 og 1906 har hendsiddet som Arrestant ved 2 af Rettens Kriminalkamre paa Grund af begaaede Tyverier. Den førstnævnte Sag sluttedes uden Tiltale med Politidirektørens Samtykke. Den sidstnævnte Sag sluttedes, efter at Justitsministeriet under 23 Maj 1906 havde resolveret, at Arrestanten i Medfør af § 16 i Lov af 1 April 1905 vilde være at fritage for at sættes under Tiltale for Tyveri paa Vilkaar, at han indtil sit fyldte 20de Aar undergaves Tilsyn af Selskabet »Fængselshjælpen«.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne . . . Rasmussen, Schmidt og Pedersen overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Rasmussen har i Nætterne mellem den 27 og 28 og 28 og 29 Januar samt mellem den 7 og 8 Februar d. A. begaaet 3 Tyverier, hvorved han fra aflaaede Udhængsskabe, som han opbrød bl. a. ved at frabryde de for samme anbragte Hængelaase, har frastjaalet Manufakturhandler Valdemar Kleffel, Urmager Chr. Nielsen og Isenkræmmer Dietrich Lund Beklædningsgenstande, Husgeraad, Sakse, Ure, Kikkerter, Kæder m. m. af samlet Værdi 168 Kr.

Arrestanten Nielsen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et ham den 8 Oktober f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold bl. a. gaaende ud paa, at han hver Mandag skulde melde sig ved fornævnte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, og at han skulde anmelde enhver Bopælsforandring inden 24 Timer, idet han har undladt den 7 Januar d. A. og de paafølgende Mandage indtil sin Anholdelse den 10 Februar d. A. at afgive den befalede Melding, hvorved bemærkes, at han i det angivne Tidsrum to Gange har skiftet Bopæl.

Sagens Omstændigheder ere iøvrigt følgende:

Skomagermester Jens Peter Larsen anmeldte den 9 Februar d. A. for Politiet, at der den foregaaende Nat var sket Indbrud i hans Forretningslokale, Colbjørnsensgade Nr. 15, Stuen, hvorved var frastjaalet ham flere Par Støvler, medens der sammesteds var efterladt et Par gamle Støvler. Arrestanterne Schmidt, Pedersen og Rasmussen have overensstemmende forklaret, at dette Tyveri er begaaet af dem i Forening med Arrestanten Nielsen. Deres Forklaring gaar nærmere ud paa, at de alle 4 den paagældende Nat ved 1 Tiden traf Aftale om

*) Skal være 1906.

at begaa Tyveri til fælles Fordel fra den paagældende Skotøjsforretning, at de straks efter alle 4 gik ind i Ejendommens Gaard, at Nielsen først undersøgte Forholdene og meddelte de Andre, at han mente, at man kunde komme ind i Forretningen gennem et nærmere betegnet Vindue, at Arrestanterne Pedersen og Schmidt derpaa, medens Arrestanterne Rasmussen og Nielsen trak sig tilbage, i tyvagtig Hensigt steg gennem det paagældende Vindue, som de oprød, ind i det paagældende Lokale, hvor de stjal 8 Par Støvler og nogle Snørebaand, og at alle 4 Arrestanter derefter traf sammen i Istedgade, efter at Pedersen og Schmidt havde henlagt det Stjaalne i en Gang, der fra Ejendommens Gaard fører ud til Reverdilsgade, at de alle begav sig hen til denne Gang, hvor Pedersen, efterladende sine gamle Støvler, og Schmidt hver iførte sig et Par af de stjaalne Støvler, medens alle 4 Arrestanter hjalp hverandre med at bringe det øvrige Stjaalne ud i Porten til den Ejendom, i hvilken Nielsen bor, samt at Rasmussen med de 6 Par Støvler ad Køkkentrappen gik op i Nielsens Bolig, medens Nielsen begav sig sammesteds hen ad Hovedtrappen.

Arrestanten Rasmussen har yderligere forklaret, at han næste Dag traf sammen med Nielsen paa dennes Bopæl, at en under denne Sag ikke tiltalt Person fulgtes med dem herfra for efter Nielsens Anmodning at pantsætte et Par af de stjaalne Støvler, medens Arrestanten Nielsen havde et Par paa, og Rasmussen bar de andre 4 Par i en Sæk, og at de derefter i Forening disponerede over disse og Snørebaandene.

Det stjaalne Fodtøj er vurderet til 100 Kr., de stjaalne Snørebaand til 25 Øre.

Arrestanten Nielsen har nægtet at have noget med det omhandlede Tyveri at gøre. Han har erkendt, at han har solgt det ene Par af de stjaalne Støvler samt Snørebaandene den 9 Februar d. A., og han har ikke benægtet, at et andet Par af de stjaalne Støvler er pantsat af den af Rasmussen omforklarede ikke tiltalte Person, og at denne har været tilstede paa hans Bopæl, ligesom det er givet, at et Par Støvler, som han ved sin Anholdelse var iført, hidrørte fra Tyveriet. Han har imidlertid paastaaet, at Forholdet er det, at Rasmussen den 9 Februar d. A. kom op til ham, og at denne da havde 3 Par Støvler med sig, at Arrestanten af disse paa Kredit købte det ene Par for 5 Kr., og at det kun var efter Rasmussens Anmodning, at han solgte det andet Par Støvler og Snørebaandene.

Arrestanten Nielsen har yderligere forklaret, at Rasmussen udtalte, at han havde købt Fodtøjet paa Auktion.

Arrestanten har nægtet at have været sammen med Medarrestanterne paa det af dem omforklarede Tidspunkt og har paastaaet, at deres Forklaring om hans Meddelagtighed i Tyveriet maa skyldes Ondskab

Arrestanten har imidlertid maattet erkende, at han den 8 Februar om Aftenen har været sammen med alle 3 Arrestanter, og at han noget efter Kl. 2 den paafølgende Nat i Istedgade i 20 Minutter å en halv Time har været sammen med Arrestanten Rasmussen, og hans Forklaring om, at han den 8 Februar d. A. om Aftenen skiltes fra Schmidt og Pedersen ved 10 Tiden og fra Rasmussen ved 11 Tiden er ikke nærmere bestyrket. Han har ej heller kunnet anføre nogen

Grund, hvorfor Medarrestanterne skulde lyve ham noget paa. Herefter, hvorimod ogsaa taler, at Medarrestanternes overensstemmende Forklaringer om hans Medskyld ere afgivne til forskellige Tider, og uden at Medarrestanterne have haft Lejlighed til at tale sammen derom, og da hans Fortid kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig, findes det uden Betænkelighed at anse ham for medskyldig i det begaaede Tyveri under de af Medarrestanterne omforklarede Omstændigheder.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanterne være at anse: Nielsen efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 54, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, Rasmussen efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, 4de Stk., jfr. § 54, samtlig Paragraffer sammenholdte med § 37 . . . efter Omstændighederne og for Arrestanten Nielsens Vedkommende under Et Arrestanterne Nielsen og Rasmussen med Forbedringshusarbejde, Nielsen i 2¹/₂ Aar og Rasmussen i 8 Maaneder.

Nr. 281. Højesteretssagfører Bagger

contra

Lauritz Valdemar Andersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 25 April 1907: Arrestanten Lauritz Valdemar Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Gram, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Rasmussen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juli 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Paludan og Prokurator Leth, betaler Arrestanten Lauritz Valdemar Andersen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Valdemar Andersen til Højesterets-sagførerne Bagger og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Lauritz Valdemar Andersen er under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten er født den 12 Juli 1879 og senest anset ved Højesterets Dom af 20 Januar 1904 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder, saaledes som de ere oplyste bl. a. under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør, ere følgende:

Efterat Bryggeriarbejder Jens Christian Jensen, boende Odinsgade 24, Odense, den 30 Marts d. A. havde anmeldt til Odense Politi, at han, der sammen med sin Hustru samme Dags Eftermiddag ca. Kl. 1 havde forladt sin Bolig for at gaa paa Arbejde, ved sin og Hustruens Hjemkomst om Aftenen ca. Kl. 6 $\frac{1}{2}$, havde savnet et Hustruens tilhørende Sølv-Remontoir-Dameur med vedhængende Kæde, der plejede at hænge paa Væggen i Dagligstuen, blev Arrestanten, som, efter at være løsladt fra Strafanstalten ved Horsens den 29 December 1906, nu arbejdede i Odense, da det efter stedfunden Undersøgelse viste sig, at han samme Dag ca. Kl. 4 til en i Odense boende Marskandiser foruden en Stortroje havde solgt et Ur for tilsammen 6 Kr. og senere om Aftenen en Urkæde til en Glarmestersvend for 50 Øre og nogle Drikkevarer, hvilke Genstande begge svarede til de bortkomne, sat under Anholdelse som sigtet for at have stjaalet Uret med Kæde. Under Sagen er med Arrestantens Samtykke Uret vurderet til 16 Kr. og Kæden til 4 Kr. Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder ved Urets Forsvinden blev det af Jensen og Hustru forklaret, at Jensen ved deres Bortgang beordrede en af deres tvende Sønner, som fulgte dem ned ad Trapperne for at opholde sig udenfor Huset, til at aflaae Dagligstuedøren og lægge den dertil hørende Nøgle paa dens sædvanlige Gemmested under en Sten paa Loftet, hvortil der er uhindret Adgang. Drengen, der er 10 Aar gammel, har forklaret, at han sikkert tror at have laaset Døren, at han og hans 8-aarige Broder ved et tilfældigt Ærinde i Lejligheden ca. Kl. 3 fandt Døren tillukket, men uafaaet, og bemærkede, at Uret var borte, uden at de dog skænkede denne Omstændighed nogen synderlig Opmærksomhed.

Jensens Hustru har under Reassumtionsforhøret under Ed forklaret, at hun i Aaret 1903 modtog baade Ur og Kæde som Præmie for en Subskription, hvilken Forklaring paa anden Maade er bestyret, og har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme. Arrestanten, der har vedgaaet at have solgt saavel Uret som Kæden til de ovennævnte Personer, har imidlertid benægtet at have begaaet det ham paasigtede Tyveri, idet han opgiver, at han den nævnte Dag har købt Uret med Kæde for 2 Kr. af en ham ubekendt Mand, hvem han traf paa Gaden, og med hvem han kom i Samtale og derefter fulgte til en Beværtning.

Naar henses til, at den af Arrestanten opgivne Sælger af Uret og Kæden trods gentagen Eftersøgning ikke har kunnet opspores, at Arrestanten paa adskillige Punkter til Politirapporterne og under Forhørene har afgivet vakkende, ubestemte og usandfærdige Forklaringer, at en Del af Arrestantens Kammerater, som var sammen med ham ca. Kl. 1 den nævnte Dag, have forklaret, at Arrestanten da ikke var i Besiddelse af Penge, hvilke han derimod havde om Eftermiddagen, at

Arrestantens Fortid og det Omdømme, der haves om ham bl. a. fra Fængselsautoriteterne, kendetegner ham som en i høj Grad tyvagtig og upaalidelig Person, findes der efter alt Foreliggende at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af det ommeldte Ur med Kæde, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., være at anse efter Straffelovens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Da Underrettsdommen, som har anset Arrestanten efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet Tyveri, har samme Straffebestemmelse, og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil den være at stadfæste.

Nr. 60.   Enkefru **Augusta Lange** (Harboe)

contra

Kommissionær **Anders Petersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantindens Forpligtelse ifølge et Salærbevis.

Nakskov Købstads ordinære Rets Dom af 20 Marts 1905: Indstævnte, Enkefru Augusta Lange her af Staden, bør til Citanten, Kommissionær Anders Petersen sammesteds, betale 1125 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 2 Februar f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Januar 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom omhandlede Salærbevis maa saavel efter sit hele Indhold som efter Forholdets Natur forstaaes saaledes, at det Salær, som var tilsagt Indstævnte for det Tilfælde, at Appellantindens Hotel blev solgt til Anton Petersen af København, var betinget af, at Handelen blev indgaaet ved Indstævntes Medvirken. Da det nu er oplyst, at Indstævnte ikke har ydet nogen Medvirkning i den nævnte Henseende af nogen-somhelst Betydning, vil der ikke kunne tilkomme ham noget Salær, og Appellantinden vil saaledes være at frifinde.

Processens Omkostninger for alle Retter findes Indstævnte at maatte tilsvare Appellantinden med 400 Kroner.

Da Sagfører Wæver, som har ført Sagen for Indstævnte i 1ste Instans, findes utilbørligt at have opholdt samme, vil han i Medfør af Forordning 28 Januar 1828 § 14 være at anse med en Nakskov Kæmnerkasse tilfaldende Bøde, der bestemmes til 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Enkefru Augusta Lange, bør for Tiltale af Indstævnte, Kommissionær Anders Petersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellantinden med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Sagfører Wæver bør til Nakskov Købstads Kæmnerkasse bøde 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Nakskov Købstads ordinære Ret her for Retten indankede Sag paastod i første Instans Appelindstævnte, Kommissionær Anders Petersen af Nakskov under Anbringende, at Appellantinden, Enkefru Augusta Lange af Nakskov, havde forpligtet sig til at betale ham for det Tilfælde, at hun solgte sit Hotel »Skandinavien« i bemeldte Købstad til Anton Petersen af København, et Honorar, stort $\frac{3}{4}$ pCt. af Købesummen for Hotellet, og at Appellantinden i Midten af December Maaned 1903 har solgt Hotellet til bemeldte Anton Petersen, Appellantinden tilpligtet at betale 1125 Kr., som udgør $\frac{3}{4}$ pCt. af Købesummen 150000 Kr., med Renter af det paastævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2 Februar 1904 og Sagens Omkostninger skadesløst. Ved bemeldte Rets Dom blev Appellantinden, der paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, dømt overensstemmende med Appelindstævntes Paastand, dog at Sagens Omkostninger blev ophævede. Her for Retten har Appellantinden gentaget sin for Underretten nedlagte Frifindelsessaastand, hvorhos hun har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter, medens Appelindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse og paastaar sig tillagt Appellens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at efter at Appellantinden var begyndt at forhandle om Salg af det ovennævnte hende tilhørende Hotel og bl. a. havde indledet Underhandlinger i saa Henseende med den senere Køber, den ovennævnte Anton Petersen her af Staden, henvendte Appelindstævnte sig til hende med Tilbud om Assistance ved Salget af Hotellet, hvilket Tilbud hun modtog, hvorefter hun underskrev et den 18 September 1903 dateret Salærbevis, som Appelindstævnte havde affattet, og som er saalydende:

»Forsaavidt jeg sælger min Ejendom, Hotel Skandinavien i Nakskov, til Hr. Anton Petersen af København, eller jeg afhænder den til

nogen anden Liebhaber, som A. Petersen af Nakskov har anvist eller medvirket ved Afhændelsen, forpligter jeg mig herved til at betale ham et Honorar af 1 pCt., skriver En Procent af Ejendommens fulde Købesum. Honoraret er først forfalden til Betaling, naar jeg har modtaget første Udbetaling paa den afhændede Ejendom. Sker ingen Handel, intet Vederlag. Honorarets Størrelse er dog nedsat til $\frac{3}{4}$ pCt., er Trekvart Procent.*

Det maa endvidere efter det Oplyste antages, at Appelindstævnte derefter traf Aftale med en Bagermester i Nakskov, hvem han lovede — og ogsaa senere har betalt — Andel i det eventuelle Honorar, om at forhandle med den i Salærbeviset omtalte Anton Petersen angaaende Køb af Hotellet og anbefale saadant — hvilken Anbefaling bemeldte Bagermester ogsaa maa antages gentagne Gange at have afgivet overfor Anton Petersen — at Appelindstævnte selv tilskrev denne og tilbød ham Hotellet tilkøbs i anbefalende Udtryk, og at Appelindstævnte gentagne Gange har rettet Henvendelse i lignende Øjemed til en Sagfører i Nakskov, der under Forhandlingerne om Hotelkøbet optraadte paa Anton Petersens Vegne. Det er endvidere ubestridt, at Hotellet midt i December Maaned 1903 blev solgt til Anton Petersen for 150000 Kr., og at 1ste Udbetaling er præsteret.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appellantinden imidlertid gjort gældende, at det har været en Forudsætning ved Bevisets Udstedelse — ligesom det efter hendes Anbringende er foreneligt med Udtrykkene i dette — at Appelindstævnte for at kunne gøre Fordring paa det tilsagte Honorar skulde have udfoldet en saadan Virksomhed, at Hotellet kunde siges at være bleven solgt ved hans Medvirkning, hvilket, efter hvad hun fremdeles gør gældende, ikke har været Tilfældet.

Ligesom de i det paagældende Bevis benyttede Udtryk efter deres naturlige Forstaaelse ikke findes at give Rum for nogen anden Opfattelse af Beviset end som givende Appelindstævnte Ret til det betingede Honorar, naar Salget af Hotellet til den i Beviset udtrykkelig fremhævede Køber havde fundet Sted, saaledes findes der ikke i Sagens Omstændigheder Føje til at gaa ud fra, at det ved Bevisets Udstedelse har været en for Parterne kendelig Forudsætning for Appelindstævntes Ret i saa Henseende, at Appelindstævnte skulde have udfoldet en anden eller fyldigere Virksomhed i Anledning af Afhændelsen end af ham efter det Oplyste præsteret.

Idet Appelindstævnte som Følge heraf findes at kunne gøre Fordring paa det indtalte Honorar, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger der ikke findes Anledning til at forandre i Appellantindens Favør, være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 50. **Forsikringsselskabet »Skjold«** (Jensen)

contra

Sognefoged L. Hansen og Sagfører A. P. Henriksen (Ingen),

betræffende Appellantens Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1906: De Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet »Skjold«, bør til Citanterne, Sognefoged L. Hansen i Killerup og Sagfører A. P. Henriksen i Odense, betale de paastævnte 5000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 29 September 1903, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Sognefoged L. Hansen i Killerup og Sagfører A. P. Henriksen i Odense andraget, at der ifølge Transport af 18 Juni 1903 fra Hotelejer A. P. V. Jørgensen i Odense, der sidder i uskiftet Bo efter sin den 2 Marts s. A. — efter deres Anbringende som Følge af en ulykkelig Hændelse — afdøde Hustru, Martha Emilie Jørgensen, hos de Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet »Skjold«, tilkommer dem et Beløb af 5000 Kr., hvilket Beløb udgør den Forsikringssum, der ved en af de Indstævnte den 8 Juli 1893 udstedt Police Nr. 10191 Litra A er blevet tegnet for bemeldte Fru Jørgensen i Tilfælde af hendes fra Ulykkestilfælde hidrørende Dødsfald. I Henhold hertil søge Citanterne de Indstævnte tilpligtede at betale de nævnte 5000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 September 1903 og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar Følgende:

Om Morgenen den 15 December 1902 var der, ved at Fru Jørgensen skar en Ligtorn paa sin venstre Fod, fremkommet en lille Blødning, hvilken hun ikke ænsede, men omlagde en Forbinding med en almindelig Lap, hvorefter hun gik videre. Den følgende Dags Aften

tilkaldtes Huslægen, som konstaterede, at hun — om hvem han har erklæret, at der var ydet hende forsvarlig Pleje, og at hun før Ligtornebehandlingen var fuldstændig rask — havde Betændelse med Lymphangitis i hele Benet og en Kirtelhævelse i Lysken. Bemeldte Læge har endvidere i Anledning af ham i saa Henseende af de Indstævnte stillede Spørgsmaal givet en Besvarelse, der bl. a. gaar ud paa, at han ved at tilse Fru Jørgensen den 17 December om Morgenen fandt Mærker af en Ligtorn, der var skaaren, at Læsionen den nævnte Dag viste sig som en Lymphangitis med en stærk rød Stribe, der udgik fra det Sted, hvor Ligtornet havde siddet, at det lille Snit, som fremkaldte Blødningen, næppe var til at se, og at Ligtornen saa ud, som om det haarde Væv ikke var helt fjernet, hvorfor han maatte antage, at det lille Snit, der havde fremkaldt Blødningen, havde været udenfor Ligtornen og ikke under den. Da Fru Jørgensens Tilstand forværredes, blev hun den 19 Januar 1903 indlagt paa Odense Sygehus, hvor hun afgik ved Døden den 2 Marts samme Aar.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte først anført, at det ikke er godtgjort, at Fru Jørgensens Død hidrører fra et Ulykkestilfælde — hvad der efter Policen er en Betingelse for de Indstævnets Pligt til at udbetale Forsikringssummen. De have i saa Henseende benægtet, at Fru Jørgensen overhovedet har skaaret sig i Foden, idet de mene, at det af Fru Jørgensens egen Beretning til Lægen og dennes Erklæring fremgaar som det antageligste, at hun kun har skaaret i det døde Væv og ved at manipulere Foden har fremkaldt en Bristning i Huden, der har forvoldt Blødningen. De have endvidere gjort gældende, at det ikke er godtgjort, at der er nogen Kausalsammenhæng mellem Blødningen og Lymphangiten, men at det er ligesaa sandsynligt, at denne skyldtes en allerede den 15 December om Morgenen tilstedeværende Betændelse, og at hun altsaa er død af en Sygdom, hvilken Dødsarsag ikke gaar ind under de Indstævnets Risiko. Fremdeles have de til Støtte for deres Paastand henvist til §§ 2 og 3 i de paagældende Forsikringsbetingelser, hvorefter henholdsvis Beskadigelser, som paaføres den Forsikrede med hans fri Villie, og kirurgiske Operationer ikke ere indbefattede i Forsikringen, idet de have gjort gældende, at det foreliggende Tilfælde rammes af disse Bestemmelser, ligesom de endelig under Henvisning til Forsikringsbetingelsernes § 1, der undtager den ved grov Uagtsomhed fra den Forsikredes Side fremkaldte Død fra Forsikringen, have gjort gældende, at Fru Jørgensen ved ikke at ændse Blødningen, men undlade at anvende tilbørlig Renlighed og Desinfektion overfor samme har vist grov Uagtsomhed.

Vedkommende Læge har under et optaget Tingsvidne forklaret, at der, da han den paagældende Dag undersøgte Fru Jørgensens Fod, var tydelige Spor af, at en Ligtorn var fjernet; Ligtornen var bortskaaret saaledes, at Huden paa det paagældende Sted var tynd. Han bemærkede ikke noget egentligt Saar, men der kunde meget vel have været et ubetydeligt Snitsaar tilstede, som kunde have lukket sig paa nogle Timer. Han var sikker paa, at Blodforgiftningen var opstaaet ved Infektion, forarsaget ved Fjernelse af Ligtornen, hvilken Infektion

meget vel kunde være opstaaet gennem den tynde Hud, selv om intet Snitsaar maatte have været tilstede.

Efter hvad der saaledes foreligger, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Fru Jørgensens Behandling af Ligtornen med en Kniv har paavirket den omgivende Hud saaledes, at den har optaget den Infektion, der blev Aarsag til hendes Død. Da det som Følge heraf maa anses at være konstateret, at det er et Ulykkestilfælde, der har bevirket hendes Død, og da de foran anførte Oplysninger ikke give nogen Føje til at antage, at hun i saa Henseende skulde have udvist nogen Uagtsomhed, eller til at bringe Bestemmelserne i Forsikringsbetingelserne om Beskadigelser paaførte med Vedkommendes fri Villie eller ved kirurgiske Operationer til Anvendelse paa det foreliggende Tilfælde, vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger ville være at bestemme til 80 Kr.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 291. Højesterets sagfører Bagger

contra

Ola Andersson (Def. Hindenburg),

der tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar.

Bornholms Øster Herreds Ekstrarets Dom af 24 Juli 1907: Arrestanten Ola Andersson bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa udreder han og alle af hans Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder som Salær til Aktor, Sagfører Fr. Pihl i Rønne, 12 Kr., og til Sagfører Carl Petersen, sammesteds, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forinden denne Sag endelig paakendes, findes det i Henhold til midlertidig Straffelovs § 5 nødvendigt, at der tilvejebringes en Lægeerklæring om, hvorvidt Tiltalte kan taale Straf af Rottingslag.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Højesteret, efterat den ovennævnte Lægeerklæring er tilvejebragt.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 27 forrige Maaned tiltales under denne Sag Ola Andersson, som efter Sagens Paabegyndelse er blevet belagt med Varetægtsarrest, for uterligt Forhold mod Pigebarn under 12 Aar, og ved hans egen Tilstaaelse samt de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger er tilstrækkelig godtgjort Følgende:

Medens Arrestanten tjente som Røgter paa Gaardejer Svendsens Ejendom »Damaskegaarden« i Østerlarsker Sogn, indfandt Fisker Jens Kofod, boende i Fiskerlejet Melsted, samt hans Hustru Petra Annine Kathrine, født Nielsen, sig paa Gaarden for at besøge Gaardejer Svendsen og medbragte tillige deres to Børn, Louis Andreas Kofod, født den 30 Juni 1900, og Margrethe Kathrine Kofod, født den 4 December 1902.

Arrestanten gik med Børnene ind i Foderloen for at vise dem Føllene; Karlen var ikke hjemme, og da Arrestanten var alene med Børnene i Stalden, opstod der Lyst hos ham til at søge kønslig Tilfredsstillelse ved at beføle Pigebarnets Kønsele. I den Hensigt løftede han hende op paa Krybben, idet han sagde, at hun saa bedre kunde se Føllene. Hestestalden paa »Damaskegaarden« er nemlig saaledes indrettet, at Hestene maa stikke Hovedet ind i Foderloen, hvor Krybberne findes.

Da han havde løftet Barnet op paa en Krybbe, holdt han hende med den ene Haand om Livet, medens han førte den anden Haand op under hendes Klæder og krængede hendes Benklæder, der holdtes fast ved et elastisk Baand om Livet, ned ved den ene Side, hvorpaa han med Haanden befølte hendes Kønsele. Da Barnet blev bange ved denne Behandling og gav sig til at græde, og da hendes Broder, der havde staaet noget borte og set paa et Føl, nu kom tilstede, løftede Arrestanten hende ned paa Logulvet, hvorpaa hun løb ind i Stuen og bad sin Moder om at bringe sine Klæder i Orden. Først efter at de var komne hjem, fortalte Børnene, hvad der var sket.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at Pigebarnet har forstaaet, hvad Ola Andersson gjorde ved hende, eller at hun har følt sin Blufærdighed krænket.

Arrestanten, der er født den 21 Januar 1858 i Borrbj by i Sverrig og i langt over 5 Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, har tidligere været straffet saaledes:

1. Ved Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 27 Juli 1892 efter Konkurslovens § 168 samt Straffelovens §§ 260 og 252, smh. med §§ 46, 54 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage.
2. Ved Bornholms Østre Herreds Ekstrarets Dom af 21 Januar 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 253, smh. med §§ 57, 58 og 61, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.
3. Ved samme Rets Dom af 20 Februar 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 234, samt §§ 47 og 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.
4. Ved samme Rets Dom af 23 September 1905 efter Straffelovens §§ 173, 176 og 210 samt 185, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

For den nu begaaede Forbrydelse vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 176, jfr. § 173, være at straffe med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 300.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Johan Alsing Jørgen Hoffmann Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juli 1907: Arrestanten Johan Alsing Jørgen Hoffmann Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Alsing Jørgen Hoffmann Nielsen til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Alsing Jørgen Hoffmann Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 26 December 1884 og bl. a. ansat: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Februar 1903 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest: ved Varde Købstads Politirets Dom af 23 Januar 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have den 23 f. M. frastjaalet Arbejdsmand Alfred Johansen 8 Kr. 45 Øre, som beroede i en værdiløs Portemonnæ i Bestjaalnes Lomme, hvorfra Arrestanten udtog Portemonnæen, medens Bestjaalne i beruset Tilstand laa paa Gaden.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdag den 28 August.

Nr. 283. Højesteretssagfører Winther

contra

Andrew Hans Jacob Marius Møller (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 11 Maj 1907: Arrestanten Andrew Hans Jacob Marius Møller bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa bør han og i Erstatning til Smed Frederik Jensen af Hastrup betale 30 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører J. C. Jensen i Randers, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører M. Christensen, ibd., 12 Kr. Det Idømte at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1907: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Aar, og at de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salærer bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. De idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andrew Hans Jacob Marius Møller til Højesteretssagfører Winther og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Andrew Hans Jacob Marius Møller sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Amerika i Aaret 1874, har tidligere 25 Gange været straffet her i Landet, deraf mange Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med andre Forbrydelser, endvidere for Løsgænger, Brandstiftelse og Overtrædelse af Straffelovens § 100, hvorhos han foruden en Gang at være anset efter samme Lovs § 235, jfr. § 39, ved Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 5 Januar 1895 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 7 April 1896 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 30 Juli 1901 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. Analogien af § 64, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Højesterets Dom af 23 Juni 1903 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar og senest ved Nyborg Købstads Politirets Dom af 18 Oktober forrige Aar for Betleri efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8 med Tvangsarbejde i 4 Maaneder.

Efter at Smed Frederik Jensen af Hastrup den 23 Marts d. A. havde anmeldt til Politiet, at han — formentlig den foregaaende Dags Aften ved 7-Tiden — var bleven bestjaalet for to Søvlommeure, som henlaa i en uaflaaset Skuffe i en Dragkiste, der stod i hans Lejlighed, hvortil Døren paa det nævnte Tidspunkt ligeledes var uaflaaset, og i hvilken ingen var hjemme, blev Mistanken for Tyveriet henledt paa Arrestanten, og efter at denne var bleven anholdt i Aarhus, tilstod han sig først overfor Politiet sammesteds og senere i Retten skyldig i det ham paasigtede Forhold. Med Hensyn til dette gik Arrestantens nærmere Forklaring ud paa, at han var gaaet ind i det paagældende Hus for at betle, at han, da han Ingen traf hjemme, efter forgæves at have ventet nogle Minutter paa, om Nogen skulde komme tilstede, gav sig til at se sig om i Lejligheden, hvorved han bemærkede, at en Skuffe i et Chatol eller en Kommode var trukken lidt ud, og at han derpaa ved at efterse Skuffens Indhold fandt de tvende Ure, som han tog til sig og med hvilke han ubemærket forlod Lejligheden. Efter hvad Arrestanten videre forklarer, blev Urene den paafølgende Dag atter stjaalne fra ham af en ham ubekendt Skærsliber, med hvem han havde slaaet Følge, medens han sammen med ham havde lagt sig til at sove i en Vejgrøft.

Efter Underrettsdommens Forkyndelse tilbagekaldte Arrestanten imidlertid i en Skrivelse til sin Defensor for Underretten sin Tilstaaelse, idet han hævdede, at denne var afgiven under Paavirkning af en af den paagældende Politibetjent fremsat Trusel om, at Arrestanten, hvis han ikke tilstod, vilde blive anbragt paa Tvangsarbejdsanstalten i Horsens; men da Urigtigheden heraf maa anses godtgjort ved de Oplysninger, der ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, hvorunder Arrestanten, der vedblivende har fastholdt sin Uskyldighed, har erkendt at have afgivet sin Tilstaaelse, forinden Politibetjenten fremkom med den Udtalelse, der havde

Hensyn til Arrestantens Anbringelse paa den fornævnte Tvangsarbejdsanstalt, vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke kunne tages Hensyn til Tilbagekaldelsen, hvorimod Arrestanten ved sin Tilstaaelse, hvis Rigtighed væsenlig bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, maa anses tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Smed Jensen, der har ansat de stjaalne Ure, som forgæves ere eftersøgte, til en Værdi af 30 à 40 Kroner, har paastaet sig hos Arrestanten tilkendt en Erstatning af 30 Kroner, og denne Paastand, imod hvilken Arrestanten ifølge hans for Underretten afgivne Erklæring intet havde at erindre, er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For sit forommeldte Forhold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Tugthusarbejde i 3 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Strafarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende den Smed Jensen tilkendte Erstatning — — — tiltrædes, — — — vil følgende med de af det Anførte flydende Forandringer være at stadfæste.

Nr. 255.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Zacharias Brown (Def. Hansen),

der tiltales for Drab.

Frederiksteds kriminelle Ekstrarets Dom af 27 April 1907: Arrestanten Zacharias Brown bør at have sit Liv forbrudt. Saa bør han og at udrede Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 21 Maj 1907: Arrestanten Zacharias Brown bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Septemher 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 20.

Onsdag den 28 August.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Zacharias Brown til Højesteretssagførerne Jensen og Hansen 40 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds kriminelle Ekstrarets Dom af 27 April 1907, afsagt af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd, er Arrestanten Zacharias Brown, der er født paa Antigua, hvorfra han som Barn ankom hertil, skønnet at være omtrent 35 Aar gammel, og som med Undtagelse af at have vedtaget en Bøde for Slagsmaal ikke findes straffet her paa Øerne, for Drab dømt til at have sit Liv forbrudt, og er denne Dom efter Domsfældtes Begæring og tillige fra det Offentliges Side indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere efter Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste i det Væsenlige følgende:

Arrestanten, der var Arbejder paa Plantagen »Bettys Hope«, havde Lørdag Aften den 9 Marts d. A. købt en Kylling af en anden Arbejder paa samme Plantage, John William, for 65 Bit, hvoraf 50 Bit betaltes paa Stedet, medens Resten skulde betales næste Dag, naar han fik Kyllingen overgivet. Næste Formiddag red Arrestanten sig en Tur til en Naboplantage, hvor han fik et Par Snapse Rom, som efter hans Forklaring vel paavirkede ham noget, men ikke paa en for Andre mærkbar Maade. Efter sin Hjemkomst til »Bettys Hope« kom han i Tanker om Kyllingen, og efter at han sammen med John William havde fanget den, satte Sidstnævnte Prisen op til 1¹/₂ Fr. Arrestanten, som indsaa, at 65 Bit var for lidt, men ansaa 1¹/₂ Fr.

for at være for meget, tilbød at betale $1\frac{1}{4}$ Fr., men John William erklærede nu, at han ikke vilde sælge Kyllinger, og slap den løs igen. Arrestanten forlangte derefter de af ham som Forskud betalte 50 Bit tilbage, men John William var ude af Stand til at betale dem og henviste først Arrestanten til at faa Pengene hos en ikke tilstedeværende Tredjemand samt udtalte derefter, da Arrestanten ikke vilde indlade sig derpaa, at hvis Arrestanten endelig vilde have sine Penge, maatte han tage dem ud af hans, John Williams Krop og Hoved. Der var intet Skænderi mellem dem, men Arrestanten var efterhaanden, vel tildels under Indflydelse af den nydte Rom, bleven vred over at blive holdt hen med Snak, og da John William kom med den anførte Bemærkning, blev Arrestanten saa opbragt over at blive holdt for Nar, at han trak sin Kniv og bibragte den lige overfor ham staaende John William et Stik i venstre Side af Brystet. John William løb omtrent en halv Snes Skridt og sank saa sammen. Dette skete mellem Klokkeren 4 og 5 om Eftermiddagen, og John William blev derefter, uden at have været undergivet nogen Behandling, paa en Karre transporteret til Frederiksteds Hospital, hvor han ankom omtrent Klokkeren 8, og hvor han næste Dags Eftermiddag mellem Klokkeren 3 og 4 afgik ved Døden uden at have kunnet forhøres.

Efter de obducerende Lægers visum repertum er Kniven gaaet mellem 3dje og 4de Ribben gennem Hjerteposen ind i Hjertekødet af venstre Hjerter, og uden at selve Hjertekammeret aabnedes frembragtes herved en Blødning i Hjertepose og Pleura, som hidførte Døden. Læsionen beskrives som absolut dødelig, forsaavidt som det vilde være umuligt at standse Blødningen.

Kniven beskrives som en almindelig stiv Kniv, Længde 9", deraf Haandtaget ca. $3\frac{1}{2}$ ". Bladet ca. 1" bredt, tilspidset og skarpt paa den ene Side.

Saa vel Arrestanten som Afdøde beskrives som flinke Arbejdere og godmodige Mennesker, Arrestanten med Tilbøjelighed til at blive noget hidsig, naar han fik noget at drikke, Afdøde med Hang til Spøg og nogen Ligegyldighed lige overfor Pengeforpligtelser. Afdøde var spedalsk med stærkt medtagne Fingre og Tæer.

Arrestanten har vedholdende forklaret, at han ikke havde nogen som helst Tanke om at dræbe John William eller gøre ham alvorlig Fortræd, og at hans Mening kun var at give John William en Lektion, fordi denne holdt ham for Nar. Han vil ikke have stødt særlig haardt til, men Kniven var skarp og Afdøde meget mager.

Saa vel Overlæg som bestemt Drabsforsæt er herefter udelukket. Efter det Oplyste havde der intet Skænderi været, og Afdødes Optreden kan ikke antages at have været særlig udæskende, men skønt der er et sørgeligt Misforhold mellem Arrestantens Handling og den ringe Provokation, hvorfor han var udsat, findes det dog ikke at kunne siges, at Arrestanten aldeles ingen Grund havde til at blive oprørt over Afdødes Adfærd, og det skønnes derfor under Omstændighederne betænkeligt at statuere, at Afdøde har været fuldkommen sagesløs.

Arrestanten skønnes herefter at maatte anses efter Forordning 4

Oktober 1833 § 2, sidste Stk., jfr. § 4, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til 6 Aars Forbedringshusarbejde.

Underretsdommen, der ifølge samme Forordnings § 10, jfr. § 6, har anset Arrestanten efter D. L. 6—6—1, jfr. Forordning 24 September 1824, med Livsstraf, vil saaledes i Henseende til Straffen være at forandre.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Tirsdag den 1 Oktober.

Nr. 220.

Advokat Hindenburg

contra

Jesper Kaae Steckhahn (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 April 1907: Tiltalte Jesper Kaae Steckhahn bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 320 Kr. til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jesper Kaae Steckhahn til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jesper Kaae Steckhahn, der er født den 26 April 1875, og som i Aarene 1899 og 1900 inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager har vedtaget Bøder af 10, 25, 50 og 100 Kroner, blandt Andet med Virkning som Dom for henholdsvis 1ste, 2den, 3dje og 4de Gang begaaet uberet-

tiget Brændevinsudskænkning, tiltales paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Sagens første Foretagelse den 31 Januar d. A. gav Tiltalte Møde ved en Fuldmægtig, der paa Tiltaltes Vegne erkendte Rigtigheden af den til Grund for Sagen liggende Rapport af 21 Januar d. A., hvorefter Tiltalte, der er i Besiddelse af Gæstgiverborgerskab, men i Oktober Maaned 1906 har tabt Retten til Brændevinsudskænkning, desuagtet fortsætter med Udskænkning af Spiritus i sin Beværtning Gl. Mønt Nr. 26, Stuen, her i Staden.

Efter den af Tiltalte gennem de for ham mødende Fuldmægtige fremsatte Anmodning er Sagen imidlertid gentagne Gange blevet udsat for at give Tiltalte Lejlighed til at afgøre den ved at betale den paa-løbne Restance af Brændevinsafgift og paany anmelde Brændevinsudskænkning. Da Tiltalte imidlertid ikke bragte Forholdet i Orden, og det var blevet Tiltalte tilkendegivet, at Sagen ikke kunde henstaa længere, lod Tiltalte den 21 Marts d. A. møde ved en Fuldmægtig, der samtidig med at fremsætte et Bødetilbud, som Dommeren ikke fandt Anledning til at modtage, fremsatte en Benægtelse af, at Tiltalte havde drevet Spiritusudskænkning i Januar Kvartal d. A.

Idet der nu ikke findes at kunne tages noget Hensyn til den under disse Omstændigheder fremkomne Benægtelse, vil Tiltalte være at anse efter Næringslovens § 78, for 5te Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskænkning, efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 320 Kr.

Nr. 219. Højesteretssagfører Winther

contra

Holger Andreas Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Marts 1907: Tiltalte Holger Andreas Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Meyer, 15 Kr. til hver. I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov udsættes Straffens Fuldbyrdelse, og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Holger Andreas Jensen til Højesteretsadvokat Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Holger Andreas Jensen, der tiltales for uerligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar, er født den 31 Marts 1887 og ikke funden straffet.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have den 25 Februar d. A. behandlet et den 18 Januar 1900 født Pigebarn i høj Grad uerligt.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. — — —

I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i den midlertidige Straffelov findes Straffens Fuldbyrkelse at burde udsættes og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalde, saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes.

Nr. 213.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 9 August 1906: Tiltalte, Slagter Hans Jensen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. I Erstatning til Parcellist Lars Jensen betaler han 150 Kr., ligesom han udreder alle denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Sagførerne Kapel og Nielsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Paludan og Richter, betaler Tiltalte, Slagter Hans Jensen af Gilleleje, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, vil han være at anse efter Straffelovens § 203,

men da det findes at kunne have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Kronborg vestre Birks Ekstreret hertil indankede Sag tiltales Slagter Hans Jensen af Gilleleje for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte er født den 27 August 1875 og har foruden 2 Gange at være straffet for mindre Militærforseelser i 1903 vedtaget en Bøde af 50 Kr. for Slagsmaal.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 11 Juni d. A. om Aftenen mellem Kl. 8 og 9 kom Tiltalte cyklende til Parcellist Lars Jensens Ejendom i Smidstrup for at kræve ham for et Beløb af 5 Kr., som denne skulde skyldte ham i Kommission for en solgt So. Han traf Lars Jensen i Gaarden, og da denne i alt Fald ikke straks vilde betale ham de 5 Kr., opstod der et Skænderi imellem dem, og efter Tiltaltes Forklaring skal Lars Jensen da have skubbet til ham og slaet efter ham og sagt, at han nok skulde følge ham ud af Gaarden. Tiltalte har endvidere forklaret, at han derefter et Par Gange skubbede Lars Jensen tilbage, og at han, da Lars Jensen nu greb en Jernrive og løftede den imod ham, greb en Bøgestav, der laa i Gaarden, for at værges sig, uden at han dog kan huske at have slaet Lars Jensen med den.

Saa vel Lars Jensen som dennes Hustru Johanne, født Larsen, og voksne Datter Johanne have derimod forklaret som Vidner, at Tiltalte skubbede til Lars Jensen med sin Cykle og derefter tog Bøgestaven og med den slog Lars Jensen et voldsomt Slag i venstre Side, samt at Lars Jensen først da tog Jernriven, paa hvilken han støttede sig, medens han var ude af Stand til at løfte den. Her overfor har Tiltalte erklæret, at han ikke erindrer, om Lars Jensen truede ham med Riven før eller efter Sammenstødet.

Efter Slaget var Lars Jensen meget medtaget og maatte holde Sengen i et Par Uger. Det viste sig ved Lægeundersøgelsen, at et Ribben i venstre Side var brækket, og Spidsen trængt ind i Lungen, og at der paa et andet Ribben var Bristninger paa Ydersiden. Ifølge Lægeerklæring af 27 Juli d. A. var Bruddet da fuldstændig helet, og Lars Jensen i Stand til alt forefaldende Arbejde, dog at han ved anstrengende Arbejde havde en Træthedsfornemmelse i venstre Side, som Dag for Dag blev mindre, og intet tydede paa, at han i nogensomhelst Henseende skulde faa varig Mên af Overlasten.

Den Bøgestav, hvormed Tiltalte efter det Opiyste maa antages at have tilføjet Lars Jensen den skete Skade, var ca. 1¹/₂ Alen lang og 1³/₄ Tomme tyk.

Lars Jensen har paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 150 Kr. for Helbredelsesudgifter, Næringstab, Svie og Smerte, hvorimod Tiltalte ikke har haft noget at erindre.

For sit Forhold vil Tiltalte, idet Lars Jensen ikke kan antages at have givet rimelig Anledning til Volden, være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, 1ste Punktum, med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, og Underretsdømmen, hvorved han efter samme Lovbestemmelses 2det Punktum er anset med samme Straf, og hvis Bestemmelser med Hensyn til den Tiltalte paalagte Erstatning af 150 Kr. — — — — ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 2 Oktober.

Nr. 237.

Advokat Hindenburg

contra

August Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Maj 1907: Tiltalte August Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Salomonsen og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Andersen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales August Andersen for Vold.

Tiltalte er født den 15 September 1875 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Oktober 1903 efter Værnepligtslovens §§ 7, 3dje Stk., og 13, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Han har derhos den 7 September 1906 inden Rettens 2den Af-

deling for offentlige Politisager i Mindelighed vedtaget for Vold at erlægge en Rettens Fattigkasse tilfaldende Bøde, stor 50 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 27 Februar d. A. indfandt Vidnet, Kusk Jens Carl Madsen, sig med et Læs Hampballe paa Jacob Holm & Sønners Plads her i Staden, paa hvilken Plads Tiltalte arbejdede. Under Aflæsningen opstod der mellem Kusk Madsen og Tiltalte Skænderi, der udartede til Slagsmaal, under hvilket Kusk Madsen fik Brud af Næsebenet, saa Næsen blev svullen og skæv, samt en blodunderløben Hævelse af Overlæben. Som Følge af disse Læsioner maatte Madsen de første Dage ligge tilsens med Vandomslag, og han havde endnu ved sit Møde i vedkommende Kriminalkammer den 4 Marts d. A. Smerter i Næsen, der maa antages at ville vedblive at være skæv.

Om den mod ham udøvede Vold har Madsen nærmere edelig forklaret, at Tiltalte under Skænderiet mellem dem sprang op i Vognen til Vidnet og greb fat i Vidnet, der saa tog fat i Tiltalte, men kort efter slap ham igen, hvorpaa Tiltalte slog Vidnet en »Skalle«, der ramte Vidnets Næse, saa Blodet stod ud af denne, og lige derefter flere Slag med knyttet Haand i Ansigtet. Vidnet tog saa paany fat i Tiltalte, og herunder trillede de om i Vognen, saaledes at Tiltalte kom til at ligge øverst, hvorpaa Tiltalte paany slog Vidnet flere Slag i Ansigtet.

Tiltalte har erkendt, at han i Anledning af Skænderiet sprang op i Vognen til Vidnet, og at han under det derefter mellem dem opstaaede Slagsmaal har slaaet Vidnet flere Gange med knyttet Haand i Ansigtet, dels medens de begge stod op i Vognen, dels efter at de var faldne om i Vognen. Derimod har Tiltalte forklaret og fastholdt, at han ikke har slaaet Vidnet nogen »Skalle«, og at det var Vidnet, der oppe i Vognen greb fat i Tiltalte og slog ham i Ansigtet, før Tiltalte slog paa Vidnet.

Arbejdsmand Frederik Jensen har som Vidne edelig forklaret, at Tiltalte, efter at være sprunget op i Vognen til Madsen, greb fat i denne, uden at denne havde slaaet eller grebet fat i Tiltalte, og at de derefter havde fat i hinanden, og at Tiltalte med sit Hoved slog efter Madsens Ansigt, uden at Vidnet dog kan sige, om Slaget ramte.

Medens det herefter ikke mod Tiltaltes Benægtelse tør anses bevist, at Tiltalte har slaaet Madsen en Skalle, findes det derimod ved Madsens og Frederik Jensens beedigede Forklaringer godtgjort, at det er Tiltalte, der har begyndt Haandgribelighederne, og Tiltalte, der har erklæret ikke at betvivle, at de ovenfor beskrevne Læsioner ere tilføjede Madsen ved den mod ham af Tiltalte udøvede Vold, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 59. Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling (Henriques)

contra

Sagfører Georg Johnsen og Fabrikationsfirmaet Sørensen & Westergaard (Ingen),

betreffende Virkningen af Udlæg i en Fordring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1906: De Indstævnte, Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling, bør til Citanten, Sagfører Georg Johnsen som Inkassator af en Fabrikationsfirmaet Sørensen & Westergaard udlagt Fordring, betale de paastævnte 489 Kroner 48 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 13 Februar 1905, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 27 Januar f. A. blev der af Byfogden her i Staden efter Rekvision af en herværende Overretssagfører for Fabrikationsfirmaet Sørensen & Westergaard hos Frk. J. Riis afholdt en Fogedforretning for en til Rekvirenterne skyldig Fordring, der opgjordes med Omkostninger til ialt 474 Kr. 82 Øre. Efterat Fogedvidnerne havde skønnet, at det paa Eksekutionsstedet beroende Indbo kun androg ca. 20 Kroners Værdi, bemærkede Rekvirentens Repræsentant, at Frk. Riis havde en Fordring paa de Indstævnte, Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling, i hvilken Fordring han begærede Udlæg foretaget. Der blev derefter for Franzini Jeppesen paa Frk. Riis' Vegne ankyndt Rettens Eksekution og Udlæg i bemeldte Fordring, hvorefter Frk. Riis i Medfør af Konkurslovens § 167 blev tilsagt til Møde paa Byfogdens Kontor den følgende Dag, Lørdagen den 28 Januar f. A. Efterat dette Møde, som det maa antages paa Grund af Rekvirentens Udeblivelse, var blevet forgæves, indfandt Byfogden sig paany paa Frk. Riis' Bopæl den 30 s. M., hvor Rekvirent, hvem Beløbet, der nu blev opgjort til 489 Kr. 48 Øre, blev afæsket, erklærede sig ude af Stand til at betale det, hvorhos hun, foreholdt sin Forpligtelse efter Konkurs-

lovens § 167, forklarede intet at eje til Genstand for Udlæg, idet de Varer, hun tidligere havde haft, og som efter hendes Formening ikke vare tilstrækkelige til at dække hele hendes Gæld, vare afhentede af den indstævnte Forening for at sælges, og for at Provenuet kunde blive delt mellem hendes Kreditorer ved bemeldte Forenings Foranstaltning. Imidlertid havde de Indstævnte den 28 s. M. paa Grundlag af en pr. 26 s. M. opgjort Likvidationsstatus af Frk. Riis' Aktiver og Passiver, foretaget en Udlodning mellem hendes Kreditorer af den efter Aktivernes Realisation, Fordringernes Inddrivelse og Boets Opgørelse i det Hele tilstedeværende Beholdning, der gav et Udbytte af $24\frac{1}{2}$ pCt.

Under nærværende Sag har Citanten, Sagfører Georg Johnsen, der af Byfogden er autoriseret til at inkassere den ovenmeldte Fordring, under Anbringende, at de Indstævnte forinden Udlodningen have været bekendte med det skete Udtæg og som Følge deraf uberettigede til uden at tage Hensyn til samme at foretage bemeldte Udlodning, paa-staaet de Indstævnte tilpligtede at betale i Erstatning herfor det ovenommeldte, den 30 Januar f. A. opgjorte Beløb 489 Kr. 48 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 13 Februar f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte paastaa sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger mod at betale 109 Kr. 28 Øre, udgørende $24\frac{1}{2}$ pCt. af Sørensen & Westergaards ovennævnte Fordring 411 Kr. 7 Øre med Tillæg af de før Eksekutionen paaløbne Omkostninger 35 Kr., hvilke 109 Kr. 28 Øre svarer til det bemeldte Firma ved Udlodningen tilbudte Beløb.

De Indstævnte have erkendt, at de, saafremt de havde faaet Meddelelse om, at der var gjort Udlæg i Frk. Riis' Fordring paa dem, hvilken Fordring var større end Firmaet Sørensen & Westergaards under Fogedforretningen opgjorte Fordring, vilde have været uberettigede til at disponere over det hos dem beroende Beløb i Henhold til den dem i sin Tid af Frk. Riis meddelte Likvidationsfuldmagt, saalænge Fogedforretningens Rekvirenter ikke vare dækkede. Men de have benægtet at have faaet en saadan Meddelelse. Det er nu vel uomtvistet, at der ikke af Citanten er givet de Indstævnte nogen Meddelelse om det passerede Udlæg. Men af Sagens Oplysninger — derunder navnlig hvad der under optagne Tingsvidner er forklaret af fornævnte Frk. Riis og tvende hos de Indstævnte som henholdsvis Kontorchef og Bogholder ansatte Personer — fremgaar det, at Frk. Riis, der af Franzini Jeppesen havde erfaret, at Fogden i hendes Fraværelse havde været paa bemeldte hendes Bopæl, paa de Indstævntes Kontor meddelte dette til de ovennævnte Personer, Kontorchefen og Bogholderen, om Formiddagen den 28 Januar f. A. før Udlodningen fandt Sted, med Tilføjende, at hun havde faaet Tilsigelse til at møde paa Fogedkontoret samme Dag. Efter hvad oftnævnte Kontorchef har forklaret, fortalte Frk. Riis derhos ved denne Lejlighed, at der var foretaget Udlæg i nogle Udhængsskabe. Det maa efter Vidneforklaringerne endvidere antages at have været de Indstævnte bekendt, at det var Firmaet Sørensen & Westergaard, der var Rekvirenter af den nævnte Fogedforretning, og det er uomtvistet, at de Indstævnte maatte gaa ud fra, at Frk. Riis ikke besad flere Aktiver end de af hende til de Indstævnte opgivne.

Efter det saaledes Foreliggende maa der gives Citanten Medhold

i, at de Indstævnte ikke uden nærmere at undersøge Indholdet af den foretagne Udlægsforretning kunde gaa ud fra, at Frk. Riis fremdeles havde Raadighed over det hos dem beroende Beløb, og at de uden Ansvar kunde foretage Udlodningen af dette i Henhold til den dem meddelte Likvidationsfuldmagt.

Citantens Paastand vil herefter være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 78. Arbejdsmand P. G. Jensen (Nellemann efter Ordre)

contra

St. Petri Kirkekollegium (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale Appellanten for Renholdelse af en Gadestrækning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1905: De Indstævnte, St. Petri Kirkekollegium, bør for Citanten, Arbejdsmand P. G. Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning at Indstævntes Frifindelse maa blive en Følge allerede af de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Arbejdsmand P. G. Jensen, de Indstævnte, St. Petri Kirkekollegium, til Betaling af 384 Kr., som de skulle skyldte Citanten for Renholdelse af Gadestrækningen udfor St. Petri Præstebolig her i Staden fra 1 November 1893 til 1 November 1901, med Rente 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 8 Marts d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Citanten, der i Henhold til en med Københavns Magistrat indgaaet Kontrakt i Tiden fra 1 No-

vember 1892 til 1 November 1901 har renholdt Gadestrækningen udfor St. Petri Kirke og St. Petri Pigeskole her i Staden, endvidere i samme Tidsrum har renholdt Gadestrækningen udfor St. Petri Præstebolig — Hjørnet af St. Pederstræde og Larslejstræde —, idet han har staaet i den urigtige Formening, at ogsaa denne Gadestrækning var indbefattet i det Areal, som han ifølge Kontrakten med Magistraten var forpligtet til at renholde. Efter at være bleven oplyst om sin Fejltagelse har Citanten under Henvisning til, at de Indstævnte før 1 November 1892 have betalt Magistraten 48 Kr. aarlig for Renholdelsen af den omhandlede Gadestrækning og endog for Aaret fra 1 November 1892 til 1 November 1893, da Citanten renholdt Strækningen, have indbetalt dette Beløb til Magistraten, her under Sagen gjort gældende, at de Indstævnte for de 8 Aar fra 1893 til 1901, i hvilke de intet Vederlag have udredet for Renholdelsen, maa være pligtige at betale ham det samme Beløb, som er udredet i de tidligere Aar, nemlig 48 Kr. aarlig.

De Indstævnte have anført, at de ere gaaede ud fra, at Renholdelsen af den paagældende Gadestrækning i de nævnte 8 Aar er sket paa Foranstaltning af Magistraten, som efter deres Formening er pligtig at renholde den uden Udgift for Kirken, hvad Magistraten efter deres uimodsagte Anbringende ogsaa har gjort før 1884.

Da det nu er in confesso, at de Indstævnte ikke have anmodet Citanten om at renholde den oftnævnte Gadestrækning, og da det mod deres Benægtelse ikke er godtgjort, at der i det omhandlede Tidsrum paahvilede dem nogen Forpligtelse hertil — hvorved bemærkes, at der ikke kan gives Citanten Medhold i, at de Indstævnte ved at betale Københavns Magistrat det dem en Tid lang afkrævede Vederlag for Renholdelsen af den omhandlede Gadestrækning skulde paa bindende Maade have erkendt sig forpligtede til at renholde denne —, ville de være at frifinde for hans Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 81. Aktieselskabet »Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vekselbank« (Asmussen),

contra

Grosserer Aage Brødvad (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at tilsvare et paa en Sparekassebog af en uberettiget og ulegitimeret Person hævet Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 September 1906: De Indstævnte, A/S. Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselbank, bør til Citanten, Grosserer Aage Brødvad, betale de paastævnte 750 Kr. med Renter heraf 3 $\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra 30

December 1905 til den 28 Februar 1906 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 120 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Groserer Aage Bredvad, der havde en Sum indestaaende paa Sparekassebog Nr. 42617 i det indstævnte A/S Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselbanks Hovedafdeling paa det med Banken aftalte Vilkaar, at der ved Forevisning af Bogen kunde hæves Penge paa den ved Opgivelse af Citantens Navn og Kendeordet »Egaa«, men uden at yderligere Legitimation var fornøden, blev den 30 December f. A. af sin Kontorlærling Christian Melgaard Christensen bestjaalet bl. a. for nævnte Sparekassebog, paa hvilken Christensen straks efter hævdede 750 Kr.

Under Anbringende af, at Banken har udbetalt Christensen den hævdede Sum uden af ham at faa opgivet det aftalte Kendeord, paastaar Citanten under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede at betale ham 750 Kr. med Renter $3\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra den 30 December f. A. til Forligsklagens Dato, den 28 Februar d. A., og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, medens de Indstævnte paastaa sig frifundne, idet de gøre gældende, at Aftalen med Hensyn til Kendeordet ved den skete Udbetaling er holdt efterrettelig af Bankens Personale.

Med Hensyn til dette Tvistepunkt har Christian Melgaard Christensen under en mod ham ved Københavns Kriminal- og Politiret indledet Undersøgelse, under hvilken han har tilstaaet sig skyldig i det omtalte Tyveri, forklaret, at han i Banken kun blev spurgt om det Navn, paa hvilket Bogen lød, at han fik Pengene udbetalt alene ved at opgive Navnet Bredvad, at han ikke opgav noget Kendeord og heller ikke vidste, at Opgivelse af et saadant var stillet som Betingelse for at kunne hæve paa Bogen; og i Overensstemmelse hermed har Citanten som Vidne under nævnte Undersøgelse forklaret, at han er overbevist om, at Christensen ikke har kendt det omtalte Kendeord.

I Modsetning hertil har den i Banken ansatte Assistent Theodor Frederik Schrøder, hvis Hverv det den paagældende Dag var at paase, at de, der præsenterede Sparekassebøger til Udtagning af Penge, vare tilbørligt legitimerede, som Vidne under nævnte Undersøgelse og senere under et til Brug under nærværende Sag optaget Tingsvidne hævdede

at have afkrævet Christensen og ogsaa af denne at have faaet opgivet det omdelte Kendeord.

Schrøder har imidlertid nærmere forklaret, at han, der var meget travlt beskæftiget og sad 3 & 4 Alen fjernet fra Christensen, idet der stod mindst 2 Rækker Mennesker foran Christensen ved Skranken, og muligvis fik Sparekassebogen rakt af Folk, der stod mellem Christensen og Skranken, ikke saa paa ham, da han spurgte ham om Kendeordet, men at det lød for Vidnet, som om der klart og tydeligt paa hans Spørgsmaal blev svaret »Egaa«, og at han bestemt gik ud fra, at det blev udtalt af den, der vilde hæve Pengene.

De Indstævnte, hvis Sagsfremstilling alene støtter sig paa det nævnte Vidnes Forklaring, findes ligeoverfor det af Citanten oplyste ikke efter denne Forklaring med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne hævde, at der virkelig fra Christensens Side er opgivet det aftalte Kendeord, og Citantens Paastand vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paaستاet sig tilagte hos Modparten, findes de Indstævnte at hurde betale Citanten med 120 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke i Sagen.

Nr. 96. Fabrikant Hermann Petersen (Hindenburg)

contra

Fru Anna Lund Petersen, født Lawerentz (Ingen),

betræffende Berømmelse af en Vidneførsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Kendelse af 30 Juli 1906: Vidnecitanten, Fabrikant Hermann Petersens Begæring om, at nærværende Sag berammes til Vidneførsel, kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Kendelse anførte Grunde kendes for Ret:

Den paaankede Kendelse bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fabrikant Hermann Petersen, 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Nærværende Vidnesag er af Vidnecitanten, Fabrikant Hermann Petersen, anlagt til Oplysning under Appellen af en den 26 Marts d. A. af Byfogden i

København afsagt Kendelse, hvorved dekretedes, at Udpantning vilde være at foretage hos Vidnecitanten for et af Vidneindstævnte, Fru Anna Lund Petersen, født Lawerentz, i Henhold af Separationsbevilling af 9 Marts f. A. krævet Underholdsbidrag. Bemeldte Bevilling er udfærdiget af Overpræsidenten i København under Paaberaabelse af Justitsministeriets Skrivelse af 1 s. M., ved hvilken Ministeriet — næst at tilkendegive, at det ved kgl. Resolution af 27 Februar s. A. var bifaldet, at der blev meddelt Vidneindstævnte Bevilling til at leve separeret i Henseende til Bord og Seng fra Vidnecitanten, bl. a. paa Vilkaar, at Formuefællesskabet blev ophævet, og at Vidnecitanten skulde svare Underholdsbidrag til Vidneindstævnte og deres fælles Børn efter Overøvrighedens Bestemmelse — bemyndigede Overpræsidenten til at udfærdige Separationsbevilling overensstemmende hermed. Af en Skrivelse fra Justitsministeriet til Vidneindstævntes Sagfører af 2 Februar d. A. fremgaar bl. a., at Ministeriets i Skrivelsen af 1 Marts f. A. Overpræsidenten saaledes givne Bemyndigelse var begrundet paa, at det efter Ministeriets Skøn fornødne Bevis for, at Vidnecitanten havde gjort sig skyldig i Ægteskabsbrud, var præsteret.

Efter at Vidnecitanten havde begæret Sagen berammet til Vidneførsel, har Vidneindstævnte paastaaet Sagen afvist eller i hvert Fald enhver Fremme af denne nægtet ved Rettens Kendelse og sig tillagt Kost og Tæring hos Vidnecitanten.

Ifølge Proceduren i nærværende Sag gaa de Indsigelser, Vidnecitanten har fremsat mod den ommeldte af Vidneindstævnte begærede Udpantning, dels ud paa, at hans Pligt til at svare Underholdsbidrag er bortfaldet ved, at han har skiftet Fællesformuen med Vidneindstævnte, dels paa, at den meddelte Separationsbevilling er ugyldig, fordi saadanne Bevillingers Meddelelse i Tilfælde som det heromhandlede ikke skal have været i Brug før 5 Juni 1849. Det fremgaar derhos af det Foreliggende, at den her under Sagen paatænkte Vidneførsel bestaar i, at Vidnecitanten, der som Bilag Q har fremlagt en Erklæring af 2 Januar f. A. fra en tidligere Tjenestepige hos Parterne, Mathilde Andersen, vil føre hende som Vidne paa, at Ægtefællernes Forhold har været som i Erklæringen fremstillet, og vil føre en Række andre Vidner, der i forskellige Erklæringer have udtalt sig i samme Retning som hun.

Til Støtte for sin her under Sagen nedlagte Paastand har Vidneindstævnte for det første anført, at de under den paagældende Hovedsag til Paakendelse foreliggende Spørgsmaal er af en saadan Art og Natur, at det er en logisk Umulighed, at der ved Vidneførsel kan oplyses nogetsomhelst Forhold, der kan være af Betydning for Hovedsagens Paakendelse. Vidneindstævnte har dernæst særlig fremhævet, at selv om Vidnecitantens og hendes Forhold til hinanden havde været som i de ovennævnte Erklæringer fremstillet, saa vilde dette være ganske irrelevant for Sagen, navnlig ogsaa i Henseende til Gyldigheden af den meddelte Separationsbevilling.

Idet der nu maa gives Vidneindstævnte Medhold i den sidstførte Betragtning, findes hun allerede som Følge heraf ikke pligtig at taale, at den af Vidnecitanten paatænkte Vidneførsel foregaar. Vidnecitantens Begæring om, at Sagen berammes til Vidneførsel, vil derfor

ikke kunne tages til Følge, hvorimod det efter Omstændighederne ikke findes at burde paalægges ham at betale Vidneindstævnte Kost og Tæring.

Nr. 218. Højesteretssagfører Rée

contra

Jens Peter Christiansen og Inger Kirstine Spiegelberg
(Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af § 4 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 og Lov af 30 Marts 1906 § 3.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 April 1907: De Tiltalte, Jens Peter Christiansen og Inger Kirstine Spiegelberg, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og den for Tiltalte Spiegelberg beskikkede Defensor, Overretssagførerne Sally og Helweg-Larsen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Rée og Bagger hver 60 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Peter Christiansen og Inger Kirstine Spiegelberg tiltales for Overtrædelse af § 4 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 og Lov 30 Marts 1906 § 3.

Tiltalte Christiansen er født den 13 Juni 1861 og ikke funden straffet.

Tiltalte Spiegelberg er født den 28 Juli 1867 og ifølge Dom anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 1 September 1885 efter Straffelovens § 228, jævnfør tildels § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 10 Oktober 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 21.

Onsdag den 2 Oktober.

Ved de Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte Spiegelberg, der af Tiltalte Christiansen var antaget til at forestaa Udlejningen af Lejlighederne i de Tiltalte Christiansen tilhørende Ejendomme Magstræde Nr. 18 og 19, har siden fornævnte Lov af 30 Marts 1906 den 11 Oktober f. A. traadte i Kraft, med Tiltalte Christiansens Billigelse udlejet en Del Lejligheder i de nævnte Ejendomme, i hvilke der tidligere har været Bordel, til Kvinder, der, hvad de Tiltalte var paa det Rene med, vilde benytte og ogsaa have benyttet Lejlighederne til deri at drive Utugt som Erhverv.

Tiltalte Spiegelberg har endvidere erkendt, at hun af og til har gaaet de nævnte Kvinder tilhaande, medens de som anført boede i de ovennævnte Ejendomme.

Da det imidlertid efter det Oplyste maa antages, at den af de foran omtalte Kvinder for Lejlighederne betalte Leje ikke har overstegit en Leje, som ogsaa ved Udleje til andre end Kvinder, der søge Erhverv ved Utugt, med Rimelighed maatte kunne paaregnes, og da det fremdeles efter det Oplyste ikke kan antages, at det Vederlag, Tiltalte Spiegelberg har oppebaaret for sit foran omtalte Arbejde, har været uforholdsmæssig stort, findes de Tiltaltes heromhandlede Forhold allerede herefter ikke at kunne paadrage dem Straf efter de fornævnte Lovbestemmelser, og da de Tiltalte ikke heller i andre Retninger ses at have gjort sig skyldige i Forhold, der ville kunne henføres under nogen af disse Lovbestemmelser, ville de Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale.

Torsdag den 3 Oktober.

Nr. 91. **Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission**, der behandler Ur- og Instrumentmager **Carl Wildschløditz's** Konkursbo (Bagger efter Ordre)

contra

Aktieselskabet Detailhandlerbanken (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, fra hvilket Tidspunkt den i Konkurslovens § 158 ommeldte 12 Ugers Frist skal regnes.

Københavns Fogedrets Kendelser af 19 Januar 1906: Revisiti ovenanførte Protest mod Udlevering til Rekvirenten af de ommeldte under Nr. 1—17 registrerede Genstande kan ikke tages til Følge; og

Denovenanførte af Overretssagfører N. Nielsen fremsatte Protest mod Udlevering af de under Nr. 8—16 registrerede Genstande kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 August 1906: De indankede Kendelser bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører N. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 12 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær m. m. bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Ur- og Instrumentmager Carl Wildschjødts Konkursbo, 2 Kroner. Der tillægges Højesteretsagfører Bagger i Salarium for Højesteret 80 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 2 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til et mellem Ur- og Instrumentmager Carl Wildschjødts og de Indstævnte, Aktieselskabet Detailhandlerbanken, indgaaet, den 8 December 1904 inden Københavns Forligskommission ratihaberet, Forlig lode de Indstævnte den 10 og 14 August 1905 foretage Eksekution hos bemeldte Wildschjødts for 1504 Kr. 34 Øre og erholdt Udlæg i nogle under Nr. 1—17 registrerede Løseegenstande. Under en den 2 November 1905 paa Byfogdens Kontor foretagen Kontinuationsforretning frafaldt de Indstævnte det tidligere Udlæg og erholdt ifølge deres Begæring nyt Udlæg i de ovennævnte tidligere registrerede Effekter, over hvilke en specificeret Fortegnelse fremlagdes, for 1439 Kr. 51 Øre, hvortil de Indstævntes Fordring ifølge det ovenomhandlede Forlig nu opgjordes. Den 19 Januar d. A. blev Wildschjødts' Bo taget under Konkursbehandling af nærværende Rets Skiftekommission, og samme Dag blev den sidst foretagne Udlægsforretning ifølge de Indstævntes Begæring kontinueret i Wildschjødts' Forretningslokale, idet de Indstævnte under denne begærede sig de udlagte Effekter udleverede. Herimod protesterede Rekviritus under Henviisning til, at hans Bo var taget under Konkursbehandling, men denne Protest forkastedes ved Byfogdens

samme Dag afsagte Kendelse, hvorefter de under Nr. 1—7 registrerede Genstande udleveredes de Indstævntes Repræsentant. Umiddelbart efter mødte imidlertid den af Skiftekommissionen i Boet antagne midlertidige Bestyrer og protesterede mod Udleveringen af de under Nr. 8—16 registrerede Genstande under Paaberaabelse af, at den i Konkurslovens § 158 ommeldte Frist, inden hvilken de udlagte Effekter skulde bringes ud af Skyldnerens Besiddelse, var oversiddet af de Indstævnte, i hvilken Henseende han nærmere anbragte, at bemeldte Frist maatte være at regne fra det den 10 August skete Udlæg uden Hensyn til, at dette var blevet afløst af det ovennævnte den 2 November 1905 foretagne nye Udlæg. Byfogden nægtede imidlertid ved Kendelse af samme Dag ogsaa at tage den midlertidige Bestyrers Protest til Følge.

Skiftekommissionen har herefter indanket begge de nævnte Kendelser hertil, hvor den paastaar dem saaledes forandrede, at den begærte Udlevering til de Indstævnte af de under Nr. 1—17 registrerede Effekter nægtes, samt paastaar Konkursboet tilkendt Sagens Omkostninger saavel for Fogedretten som her for Retten hos de Indstævnte. Disse procedere til de indankede Kendelsers Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger her for Retten.

Til Støtte for deres Paastand have Appellanterne gjort gældende, at den den 2 November 1905 foretagne Udlægsforretning, ved hvilken der for væsentlig den samme Fordring dekrettedes Udlæg i de samme Effekter, som vare udlagte ved de tidligere Eksekutionsforretninger af 10 og 14 August s. A., formentlig ikke kan ophæve de Indstævntes Pligt til inden 12 Uger fra de sidste*) Fogedforretningers Foretagelse at bringe det Udlagte ud af Skyldnerens Besiddelse.

Da de Indstævnte imidlertid ved Foretagelsen af det den 2 November 1905 stedfundne nye Udlæg udtrykkelig have frafaldet enhver Retsvirkning af de tidligere Udlæg, findes det sidst foretagne Udlæg i alle Henseender at maatte anses som en selvstændig Udlægsforretning. Herefter savnes der Hjemmel til ikke at regne den i Konkurslovens § 158 ommeldte Frist af 12 Uger fra den sidstnævnte Udlægsforretningens Slutning, og da bemeldte Frist saaledes ikke var udløbet ved Udlægsforretningens Genoptagelse den 19 Januar d. A., ville de af Urmager Wildschjødzt og den midlertidige Bestyrer i hans Konkursbo mod Udleveringen til de Indstævnte af de udlagte Effekter fremsatte Protester ikke kunne tages til Følge.

Som Følge heraf ville de indankede Kendelser være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører N. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 12 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke.

---

*) Skal være sidstnævnte.

Nr. 277. Højesteretssagfører Rée
 contra
Carl Christian Frederik Kiel (Def. Bagger),
 der tiltales for bedrageligt Forhold.

Frederikshavns Købstads og Horns Herreds Ekstra-
 rets Dom af 27 Marts 1907: Tiltalte Carl Christian Frederik Kiel,
 før af Faurholt, nu i Flauenskjold, bør hensættes i simpelt Fængsel i
 8 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til
 Aktor, Sagfører Nielsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Petersen,
 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1907: Underrets-
 dommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for
 Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr.
 til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
 den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde for-
 længes til 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog
 at Straffetiden bestemmes til fjorten Dage. I Salarium
 for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Frederik
 Kiel til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 40 Kroner
 til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende
 Sag er Carl Christian Frederik Kiel, der er født i Aaret 1876, og som
 ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale
 for bedrageligt Forhold.

Ifølge Sagens Oplysninger tilbyttede Tiltalte sig i Maj Maaned
 1906 Ejendommen Matr. Nr. 1 b af Faurholt i Aasted Sogn, af Hart-
 korn 1 Fdk. 1 Alb., imod en Tiltalte da tilhørende Ejendom i Ørvad,
 Skæve Sogn, der ved Handelen blev ansat til en Værdi af 3000 Kr.,
 medens Ejendommen i Faurholt ansattes til en Værdi af 6000 Kr.

Købesummen berigtigedes uden kontante Udbetalinger ved, at
 Kontrahenterne skulde overtage den paa de respektive Ejendomme
 hvilende Pantegæld, hvorhos Tiltaltes Medkontrahent beholdt en til
 Besætningen paa Ejendommen i Faurholt hørende Hest. Da Tiltalte
 i Juni eller Juli Maaned forrige Aar tiltraadte Ejendommen i Faur-
 holt, bestod dennes Besætning af 3 Køer, hvorhos han selv medbragte
 en Hest.

I Ejendommen indestod paa 1ste Prioritet i Henhold til 3 forskellige Panteobligationer, der var udstedte af tidligere Ejere, en Gæld af ialt 2000 Kr. til Frederikshavns Sparekasse, paa 2den Prioritet en Gæld af 1100 Kr., der ved et Tiltalte ydet yderligere Laan paa 150 Kr. forhøjedes til 1250 Kr., til Tømmermester F. Laursen i Frederikshavn, og paa 3dje Prioritet et Skadesløsbrev til Jens Christiansen af Lendum for 700 Kr., for hvilke tvende sidste Gældsposter Tiltalte udstedte nye Forskrivninger, der tinglæstes den 1 August 1906 samtidig med det ham meddelte Mageskifteskøde paa Ejendommen.

Det til Jens Christiansen udstedte Skadesløsbrev er senere tiltransporteret Tømmermester Alfred Jensen af Bangsbostrand. Ved begge de af ham saaledes udstedte Forskrivninger meddelte Tiltalte de Paagældende Panteret foruden i Ejendommen tillige i Besætning og Inventarium.

Efter at Tiltalte havde udstedt bemeldte Panteforskrivninger, solgte han i Tiden indtil den 10 September 1906 hele Ejendommens Besætning, nemlig de 3 Køer for henholdsvis 23 Kr., 40 Kr. og 100 Kr. og Hesten for 200 Kr., hvorhos han af det paa Ejendommen værende Inventarium solgte en Plov for 10 Kr. 25 Øre og nogle Dele af en Rensemaskine for 2 Kr., ligesom han endvidere har afhændet en Harve, en Jernpumpe og en Kakkelovn, uden at Salgsprisen er oplyst, og solgt et lille Læs Fourage for 10 Kr.

De saaledes indvundne Pengebeløb anvendte Tiltalte dels til Betaling af gammel Gæld, dels til sin Families Underhold. En Aften i September Maaned 1906 indfandt Panthaverne Laursen og Jensen sig i Anledning af de af Tiltalte foretagne Afhændelser paa hans Bopæl og formaaede ham til at underskrive et af dem medbragt Dokument, hvorefter han meddelte dem uigenkaldelig Fuldmagt til at afhænde Ejendommen med Avl, Afgrøde og Inventarium, uden at dog Panthaverne hidtil have gjort Brug af den dem saaledes hjemlede Beføjelse; i Henseende til Panthavernes Hensigt med at lade sig meddele den ommeldte Fuldmagt har Jensen til en Politirapport forklaret, at han og Laursen derved tilsigtede at undgaa, at Ejendommen i dens daværende Tilstand skulde blive stillet til Tvangsauktion af de forudgaaende Prioritetshavere, hvorved saavel han som Laursen vilde miste enhver Udsigt til Dækning.

Endvidere har Laursen forklaret, at Jensen ganske sikkert intet vil faa til Dækning af sin Fordring, naar Ejendommen bliver solgt. Den følgende Dag forlod Tiltalte Ejendommen, ved hvilken Lejlighed han medtog af det til Ejendommen hørende Inventarium to Mælke-transportspande, hvoraf han senere solgte den ene for 2 Kr. og en Arbejdsvogn, som han ligeledes senere har afhændet til egen Fordel, antagelig for 40 Kr. Ifølge en af Sognefogden i Aasted den 13 Oktober 1906 afgiven Erklæring, har Ejendommen efter hans Skøn kun en Værdi af ca. 2500 Kr., og Tiltalte har erklæret sig ude af Stand til at erstatte de fra samme solgte Ting. Iøvrigt har Tiltalte forklaret, at han stod i den Formening, at da han, som han har udtrykt sig, »havde Papirer paa Sagerne«, maatte han ogsaa have Lov til at sælge dem, og at det ved Udstedelsen af ovennævnte Fuldmagt blev en bestemt Aftale, at hans Møllestående med de to Panthavere dermed

var fuldstændig afgjort, saaledes at han selv beholdt de bortfjernede Løseegenstande eller Udbyttet af dem.

Den af Tiltalte i sidstnævnte Henseende afgivne Forklaring er imidlertid i Strid med det iøvrigt Oplyste, hvorhos Tiltalte i et senere Forhør maa anses at have erkendt, at Ejendommens Besætning og Inventarium var indbefattede under Pantsætningerne. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at Ejendommen maa være mere værd end 2500 Kr., uden at han dog har kunnet udtale sig nærmere om, hvor meget den er værd.

Der er ikke under Sagen nedlagt Paastand paa Erstatning.

For sit ovenanførte Forhold, hvorved han maa anses paa en mod Panthavernes Ret stridende Maade at have afhændet væsentlige Dele af den med Ejendommen pantsatte Besætning og Inventarium, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 305. Højesteretssagfører Rée

contra

Martin Idof Aakermann (Def. Bagger),

der tiltales for Fornærmelser og Trusler imod Politiet.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 7 August 1907: Tiltalte Martin Idof Aakermann bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne J. Olsen og Justitsraad N. C. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de i Sagen afholdte Forhør, som ere i høj Grad ufyldstgørende, kan ikke Andet anses godtgjort end, at Tiltalte ved den i den indankede Dom ommeldte Lejlighed har truet Havnebetjenten med Vold.

Som Følge heraf vil Tiltalte alene kunne anses efter Straffelovens § 100; men da det findes at maatte have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Idof Aakermann til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Martin Idof Aakermann for Fornærmelse og Trusler mod Politiet, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger følgende:

Efter at den ved Rønne Havn ansatte Havnebetjent Martin Jørgensen Mandagen den 24 Juni d. A. om Aftenen var bleven opmærksom paa, at der paa Havnens Kaolinkaj, der for Tiden er under Ombygning, opholdt sig en Del unge Mennesker, gik han derhen, og idet han henviste til Opslag, der forbyder Uvedkommende Adgang, paabød han de Tilstedeværende at fjerne sig. Tiltalte, der stod oppe paa en derværende Kran, hvor han havde drejet om paa Spillet, saaledes at han havde faaet en nedhævet Talje hævet til Blok, svarede imidlertid, at han gik, naar han selv vilde, og naar det passede ham, og idet han fjernede sig, truede han ad Martin Jørgensen, idet han gik ham ind paa Livet og truede ham med Prygl, ligesom han ytrede, at han nok skulde træffe Jørgensen en Aften, naar de var ene, og saa skulde Tiltalte nok ramme ham. Tiltalte, der kender Jørgensen og ved, at han er Nattevagt paa Havnen, har forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed var en Del beruset, men tør ikke benægte at have udtalt, at han sked Øvrigheden og Havnepolitiet et Stykke. Han anfører imidlertid, at han talte i Vrede, fordi Jørgensen havde givet ham et Slag i Hovedet. Havnevagt Jørgensen har dog ikke villet erkende at have slaaet Tiltalte i Hovedet, men anfører, at han tog Tiltalte i Kraven og førte ham bort, da han ikke vilde gaa godvilligt.

Tiltalte, der er født i Cimbrishamn i Sværrig den 9 Marts 1888, og ikke ses tidligere tiltalt eller straffet, vil for sit ovenfremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 98, jfr. §§ 100 og 101, og findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandag den 7 Oktober.

Nr. 134.

Højesteretssagfører Rée

contra

Jens Christensen og Poul Bertel Larsen (Def. Nølleman),

af hvilke Førstnævnte tiltales for Overtrædelse af §§ 6 og 7 i Bygningsloven for Købstæderne af 30 December 1858, medens Sidstnævnte er paastaaet dømt til at rette de skete Lovovertrædelser.

Skive Købstads og Sallinglands Herreders Politirets Dom af 4 April 1906: Tiltalte, Murmester Jens Christensen i Skive, bør bøde 25 Kr. til Viborg Amtsfattiggasse og udrede denne Sags Omkostninger. Medindkaldte Lærer Poul Bertel Larsen af Skive Landsogn bør derhos inden 2 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 5 Kr. til samme Kasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, ombygge den ham tilhørende paa Ny

Skivehus Mark beliggende Villas Ydermure til Grundmur med lovlig Murtykkelse. Den Tiltalte idømte Bøde og Sagens Omkostninger udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 28 Maj 1906: De Tiltalte, Jøns Christensen og Poul Bertel Larsen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, i Salær hver 15 Kroner, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Hønhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée og Advokat Nullemann hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag er Murmester Jens Christensen, der er født i Aaret 1859, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Bygningsloven for Købstæderne af 30 December 1858 §§ 6 og 7, hvorhos Lærer Poul Bertel Larsen, der ifølge sin Forklaring er født i Aaret 1877, »er paastaet dømt til at rette de skete Lovovertrædelser«.

Efter det Oplyste har Tiltalte Larsen paa en ham tilhørende Grund i Skive Landsogn, hvilken, som det maa antages, ligger indenfor den Del af Sognet, der ifølge Ministeriets Bestemmelse omfattes af bemeldte Lov, ladet opføre en Villa, ved hvilket Arbejde Tiltalte Christensen har udført Murerarbejdet. Villaen er opført som en 1-Etages Beboelsesbygning med Kælder — hvilken sidste ifølge de foreliggende Planer ikke er 2 Alen høj over Jordsmonnet — og Loftsværelser med Gavle i Nord og Syd. Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at Bygningen, hvis østre Ydermur kun er fjernet 4—6 Alen fra Naboens Grund, delvis er opført af Cementsten, hvorved bemærkes, at et fra Leverandøren af disse efter Byggeforetagendets Paabegyndelse fremkommet Andragende om Anvendelse af Cementsten til Bygningen blev afslaaet af Bygningskommissionen for Skive Købstad, der forment, at Anvendelse af saadanne Sten ikke fyldestgør de Bestemmelser i for nævnte Lov, der kræver Anvendelse af Grundmur, samt at Justitsministeriet, for hvilket Sagen derefter blev forelagt, i Skrivelse af 8 September f. A. erklærede sig enigt heri.

Med Hensyn til den ommeldte delvise Benyttelse af Cementsten er det derhos under Sagen nærmere oplyst, at Husets Ydermure ere opførte af 1½ Stens kompakt Cementstensmur i Kælderen, medens de

fra Isolationslaget, der bestaar af Tagpap, ere opførte med 2 halve Stens Mur med 3" Hulhed imellem, saaledes at den inderste halve Stens Mur er opført af brændte Sten og den yderste af Cementsten, hvilken Byggemaade er anvendt saavel i Stuetagen som i Gavlene lige til Taget.

De 2 halve Stens Mure ere forbundne med snoede galvaniserede Staaltraadsbindere i hvert 4de Skifte med ca. 18" Mellemrum. Alle indvendige Skillerum og Skorstene ere opførte af brændte Sten, og Huset er berappet i Cementmørtel og hvidkalket.

De til Huset benyttede Cementsten har en Størrelse af 55 × 109 × 230 mm. Om Fabrikationsmaaden er det oplyst, at der til hvert 1000 Stk. Sten medgaar 3 $\frac{1}{2}$ Sække Aalborg Portland Cement à 86 Kilogr. Brutto, hvilket giver en Blanding af 1: 6 à 7, at det anvendte Sand er rent, stridt Bakkesand, at Blandingen først foregaar tørt 2 Gange med Skovl, dernæst 1 Gang gennem Harpe, hvorpaa Blandingen vædes med ca. 7 Spande Vand til hver Sæk Cement og atter blandes en Gang med Skovl, hvornæst Blandingen stemples til Cementsten (uden Hulrum) idet de stemples fra Siden i en 30 Stens Ramme, samt at Stenene efter Støbningen først tørres 14 Dage i Hus og dernæst i mindst 2 Maaneder hærdes i Stabel i det Frie, idet de daglig vædes med Sprøjte.

Selv forudsat, at den omhandlede Villa under Hensyn til, at dens Ydermure tildels ere opførte af Cementsten, ved hvis Tilvirkning den beskrevne Fremgangsmaade er anvendt, forsaavidt ikke maatte kunne anses som grundmuret, maa Villaen, der — uanset at der, som ovenmeldt, i dens nordre og søndre Gavl er indrettet Loftsværelser — er at anse som en 1-Etages Bygning, imidlertid anses at være opført af et saadant Materiale, der ifølge Lovgivningen kan anvendes til 1-Etages Bygninger.

Idet den omhandlede Byggemaade derfor ikke findes at være i Strid med de Bestemmelser i Bygningsloven, for hvis Overtrædelse Tiltalte Christensen er sat under Tiltale, vil saavel denne Tiltalte som Tiltalte Larsen være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 40. Fisker Ingemann Carlsen med Kurator, Fisker Andreas Carlsen (Halkier),

contra

Fisker Hans Pedersen med Kurator, Fisker Lars O. Bruun (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til Regnskabsaflæggelse.

Skagens Købstads Sørrets Dom af 14 Juni 1906: Indstævnte, Fisker Ingemann Carlsen af Skagen, bør inden den nedenfor fastsatte Frist til Citanten, Fisker Hans Pedersen af Skagen som bestyrende

Reder for et af Citanten, Indstævnte og tvende andre Fiskere af Skagen bestaaende Partsrederi, der ejer Motorbaaden »Skagerak« af Skagen, under en Skagens Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, aflægge behørigt og detailleret Regnskab over det af ham med Motorbaaden »Skagerak« uden Medredernes Medvirkning i Tiden fra den 23 April f. A. i ca. 1 Maaned foretagne Fiskeri og over den Part i Udbyttet, der tilfalder Motorbaaden, hvorhos Indstævnte med Kurator til Citanten bør betale nærværende Sags Omkostninger med 20 Kr. At efterkommes inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1906: Sørensdømmen bør ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af Indstævnte, Fisker Hans Pedersen, den 2 April 1906 for Underretten fremlagte Indlæg ikke er skrevet paa behørigt stemplet Papir. Det Idømte udredes og iøvrigt at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten for Højesteret har erkendt, at den i den indankede Dom ommeldte Indsigelse imod Indstævnets Competence som Sagsøger henhører under Sagens Realitet, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Regnskabsaflæggelsen bestemmes til fire Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fisker Ingemann Carlsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Medens Fiskerne Niels Thomsen Støtt og Anders Bruun samt Indstævnte, Fisker Hans Pedersen, alle af Skagen — der i Forening med Citanten, Fisker Ingemann Carlsen sammesteds, eje og drive Fiskeri med Motorbaaden »Skagerak«, saaledes at Udbyttet af Fiskeriet deles i 6 Parter, hvoraf 4 tilfalde Baadens Ejere til lige Deling og 2 henlægges til en saakaldet »Baadkasse«, af hvilken Udgifterne til Reparationer og Nyanskaffelser afholdes — i Sommerhalvaaret 1905 vare fraværende fra Skagen for at aftjene deres Værnepligt, blev den ommeldte Baad alene benyttet af Citanten, der antog det fornødne Mandskab og fiskede med den i omtrent en Maaned fra den 23 April f. A. og derefter fra den 19 Juli til først i September f. A. Under Anbringende af, at Citanten ikkun for det sidstnævnte Tidsrums Vedkommende har aflagt Regnskab til

sine Medinteressenter, men har vægret sig ved at aflægge saadant Regnskab for den førstnævnte Fiskeperiode, har Indstævnte, idet han videre har anbragt, at der med Hensyn til den nævnte Baad bestaar et Partsrederi, for hvilket han er bestyrende Reder, under nærværende Sag ved en Soret paastaet Citanten med sin beskikkede Kurator, Fisker Anders Carlsen i Skagen, tilpligtet under Dagmulkt at aflægge behørigt og detailleret Regnskab over det af ham i dette Tidsrum foretagne Fiskeri og over den Part i Udbyttet, der tilfalder Motorbaaden.

Ved Soretsdommen er Citanten — efter at en af ham under en særskilt Procedure af Sagens Formalitet nedlagt Paastand om Sagens Afvisning fra Soretten var forkastet ved dennes Kendelse af 7 Maj d. A., og han derpaa havde indladt Sagen til Dom uden at tage til Gemæle i Realiteten — kendt pligtig under en Bøde af 5 Kr. til Skagens Købstads Kæmnerkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at aflægge behørigt og detailleret Regnskab til Indstævnte over det af ham med den omhandlede Motorbaad i Tiden fra den 23 April f. A. i ca. 1 Maaned foretagne Fiskeri og over den Part i Udbyttet, der tilfalder Motorbaaden, hvorhos Citanten er tilpligtet at godtgøre Indstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instans med 20 Kr. Sagen er nu af Citanten med Kurator efter Stævning til fornævnte Fisker Hans Pedersen med dennes beskikkede Kurator, Fisker Lars C. Bruun i Skagen, indanket her for Retten, hvor han, idet han tillige særskilt har paaanket den fornævnte Kendelse, har gentaget sin Paastand om, at Sagen afvises fra Soretten. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin nævnte Paastand har Citanten gjort gældende, at Soretten — idet nærværende Sag ikke angaar et Forhold, der omhandles i Søloven — ikke er kompetent til at tage Sagen under Paakendelse, i hvilken Henseende han har anført, at den paagældende Motorbaad — der er en aaben Baad paa et Par Tons — ikke er et »Skib« i den Forstand, hvori dette Udtryk tages i Søloven, og at der under alle Omstændigheder ikke med Hensyn til den bestaar noget Partrederi imellem Baadejerne eller overhovedet et saadant Forhold, der kunde betegnes som »Rederi«, hvorimod Forholdet er et almindeligt lige Sameje.

Ligesom der imidlertid ingen Hjemmel findes til at antage, at det omhandlede Fartøj — hvis Drægtighed efter Indstævntes uimodsagte Anbringende er over 2 Tons, og hvis Værdi er omkring ved 2000 Kr. — paa Grund af dets forholdsviis mindre Størrelse eller dets Anvendelse til Fiskeri ikke omfattes af Bestemmelserne i Sølov af 1 April 1902, saaledes maa navnlig ogsaa Reglerne i Lovens 2det Kapitel om Rederi være anvendelige paa det Forhold, der omhandles under nærværende Sag, og denne findes derfor i Overensstemmelse med Lov om Oprettelse af Soretter af 12 April 1892 § 1 rettelig at være tagen under Paakendelse af Soretten.

Forsaavidt Citanten derhos har bestridt Indstævntes Kompetence til under Sagen at optræde tillige paa de tvende andre Baadejeres Vegne, maa denne Indsigelse, der forøvrigt henhører under Sagens Realitet og saaledes ikke vil kunne medføre Sagens Afvisning, efter det Foreliggende anses som ganske ubeføjet, og idet det saaledes maa biliges, at Citanten, der, som det fremgaar af det Ovenanførte, ikke har

taget til Genmæle i Realiteten, ved Søretsdommen er tilpligtet under Tvangsmulkt at aflægge det forommeldte Regnskab, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Dagbødens Størrelse og angaaende Processens Omkostninger i 1ste Instans tiltrædes, være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det af Indstævnte den 2 April d. A. for Underretten fremlagte Indlæg ikke er skrevet paa behørigt stempelt Papir. Løvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 9 Oktober.

Nr. 24.   Sagfører N. Christensen (Harboe)

contra

Grosserer Johannes Rude (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at levere en Opgørelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 2 August 1906: Indstævnte, Grosserer Johannes Rude, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører N. Christensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end i Dommen antaget, vil denne efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Sagfører N. Christensen, til Indstævnte, Grosserer Johannes Rude, med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det er in confesso under nærværende Sag, at der i Efteraaret 1903 mellem Citanten, Sagfører N. Christensen af Aarhus, der ejer en Klædefabrik i Aarhus, og Indstævnte, Grosserer Johannes Rude, blev ført Forhandlinger om fremtidig at drive et af Citanten startet Klædeudsalg her i København for fælles Regning, saaledes, at Citanten udadtil skulde staa som Forretningens Indehaver, medens Indstævnte skulde føre Overtilsyn med den, og at Parterne skulde deltage lige i Vinding og Tab, samt saaledes, at Forretningen skulde have sine Varer eller Hovedmassen deraf, dels fra Citantens Fabrik i Aarhus, dels fra Indstævntes herværende Manufakturhandel mod at tilsvare henholdsvis Fabrikkens Kalkulationspris med et vist Tillæg og Indstævntes Indkøbspris, ligeledes med en vis Avance. Der blev i den Anledning udvekslet Kontraktudkast mellem Parterne, men der opnaaedes ikke Enighed om noget af Udkastene. Det er endvidere in confesso, at Forretningen i den følgende Tid blev dreven paa et af Citanten løst Borgerskab, at Citanten har underskrevet Kontrakten om Leje af Forretningslokalerne med Indstævnte som Kautionist, at Indstævnte har ført et vist Tilsyn med Forretningen, har modtaget dens Overskud og sendt det til Citanten i Aarhus, samt at begge Parter have leveret Varer til Forretningen, men at der for de Varer, der leveredes af Indstævnte, er af Citanten akcepteret Veksler for Fakturapriserne. Det er endelig in confesso, at Forretningen i Aaret 1904 blev dreven med Tab, og at den derefter fra Begyndelsen af det følgende Aar blev solgt til den hidtilværende Bestyrer med Indstævnte som Kautionist.

Citanten har nu gjort gældende, at Interessentskabet virkelig kom i Stand, og at Grunden til, at der ikke er underskrevet nogen skriftlig Kontrakt, kun er den, at han og Indstævnte ved en personlig Forhandling i Aarhus blev enige om, at det af Hensyn til deres mangeaarige Venskab var unødvendigt.

Han har i Henhold hertil gjort gældende, at Indstævnte maa være pligtig til at betale Halvdelen af Forretningens Tab i 1904, men at det til den endelige Opgørelse af dette Tab er nødvendigt, at Indstævnte nøjagtig opgiver sine Indkøbspriser for de af ham til Forretningen leverede Varer, og hans Paastand gaar ud paa, at Indstævnte tilpligtes under en daglig Mulkt at fremkomme med en saadan Opgørelse.

Indstævnte har paa sin Side hævdet, at der ikke kom nogen endelig Interessentskabskontrakt i Stand, men at den endelige Aftale kun gik ud paa, at han, mod at have Leverancen til Forretningen, skulde som Citantens Befuldmagtigede føre Tilsyn med denne.

Citanten har under Sagen ført forskellige Vidner, hvoraf dog kun 2 have forklaret noget af Interesse.

Det ene Vidne har været tilstede, da der blev engageret Bestyrer til Forretningen, og har forklaret, at det var Citanten og Indstævnte i Forening, der engagerede Bestyreren. Da han imidlertid har tilføjet, at Citanten overfor Bestyreren optraadte saaledes, at denne maatte faa det Indtryk, at det alene var Citanten, der engagerede ham, og da han ikke nærmere har kunnet motivere, hvorfra han slutter, at Citanten og Indstævnte engagerede ham i Forening, kan der ikke tillægges denne Forklaring nogen Betydning.

Det andet Vidne har forklaret, at baade Citanten og Indstævnte

til ham have udtalt, at der var kommet et Kompagniskab i Stand mellem dem om det nævnte Klædeudsalg. Da Vidnet imidlertid ikke synes at have været tilstede ved selve den endelige Forhandling mellem Citanten og Indstævnte, der efter Citantens Fremstilling har fundet Sted, og da han ikke har kunnet gøre nærmere Rede for, ved hvilke Lejligheder og til hvilke Tidspunkter de af ham omforklarede Udtalelser ere faldne, kan heller ikke hans Vidneforklaring have nogen afgørende Betydning.

Heller ikke iøvrigt har Citanten formaaet at føre tilstrækkeligt Bevis for sin Paastands Rigtighed.

Den Omstændighed, at Indstævnte efter Forretningens Salg har medunderskrevet Annullationspaategningen paa Bestyrerens Kontrakt, kan der ikke tillægges nogen videre Vægt, da Indstævnte har forklaret, at han underskrev efter Citantens Anmodning sammen med Citanten og Bestyreren, idet han opfattede sin Underskrift som en Tilkendegivelse af, at han var bekendt med, at Bestyreren nu var løst fra Citanten.

Hertil kommer, at den Omstændighed, at Citanten har akcepteret Veksler for Fakturabeløbene for de Varer, Indstævnte leverede, maa afgive Formodning imod, at Indstævnte skulde være ansvarlig Interessent i Forretningen.

Efter det Anførte vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tillagte, findes at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 309. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Christiansen (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181 og Lov af 1 April 1905 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 August 1907: Arrestanten Jens Christiansen og Tiltalte Ingrid Alfrida Petrea Samuelsen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Olsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Christiansens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde nedsættes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaan-
 ket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden be-
 stemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret
 til Højesteretssagførerne Bagger og Bülow betaler
 Tiltalte Jens Christiansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens
 Christiansen og Tiltalte Ingrid Alfrida Petrea Samuelson tiltales, Arre-
 stanten for Overtrædelse af Straffelovens § 181 og Lov af 1 April
 1905 § 4, Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 181 og Lov af
 30 Marts 1906 § 2, 1ste og 2det Stk.

Arrestanten er født den 15 Marts 1880 og ifølge Dom anset ved
 Rettens Dom af 29 Marts 1906 efter Næringslovens §§ 75 og 78 med
 en Bøde, stor 40 Kr.

Tiltalte . . .

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanten og
 Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i Følgende:

Arrestanten har i Februar eller Begyndelsen af Marts d. A. 1
 Gang haft Samleje med Tiltalte, skønt han var paa det Rene med, at
 han led af smitsom venerisk Syge (Gonorrhoe).

Det er ikke oplyst, at Arrestanten ved dette Samleje har smittet
 Tiltalte.

Tiltalte . . .

Forsaauidt Arrestanten er sigtet for Overtrædelse af Lov af 1 April
 1905 § 4, foreligger Følgende:

Efter at Arrestanten i Januar d. A. havde gjort Tiltaltes Bekendts-
 skab, ophørte han, der i længere Tid havde haft Arbejde paa en To-
 baksfabrik, omtrent den 7 Februar med dette Arbejde.

I Tiden derefter og indtil en 14 Dages Tid forinden sin Anhol-
 delse har Arrestanten 1 à 2 Dage om Ugen haft Arbejde som Opvarter,
 men iøvrigt ikke arbejdet. Han vil, uden at Rigtigheden af denne hans
 Forklaring har kunnet godtgøres, derhos have haft nogen Fortjeneste
 ved Billardspil.

Tiltalte har forklaret, at Arrestanten i Slutningen af Januar d. A.
 foreslog hende, der var Tjenestepige, at opgive sin Plads, flytte sam-
 men med ham og drive Utugt som Erhverv, at hun efterkom hans
 Opfordring, og at Forholdet mellem dem efterhaanden blev et saadant,
 at Arrestanten fik alt, hvad hun fortjente ved Utugt, og anvendte disse
 Penge tilligemed det forholdsvist lidet, han selv fortjente, til deres
 fælles Underhold.

Syerske Oda Hansine Emilie Olsen har edelig forklaret, at Arre-
 stanten en Aften i Slutningen af Januar eller Begyndelsen af Februar
 dette Aar gentagende opfordrede Tiltalte, der var uvillig hertil paa

Grund af sin Menstruation, til at gaa ud og tjene Penge til ham ved Utugt. Tiltalte har afgivet en hermed ganske overensstemmende Forklaring, og Rigtigheden af Syerske Olsens Forklaring er derhos yderligere bestyrket ved den af Arrestantens Broder under Sagen afgivne Forklaring.

Arrestanten har erkendt, at han som af Tiltalte forklaret har modtaget, hvad hun fortjente ved Utugt, at han har anvendt de af Tiltalte modtagne Penge, saavel som de af ham selv fortjente, til deres fælles Underhold, og at han, da hendes Fortjeneste var væsenlig større end hans, saaledes for en væsenlig Del har levet af, hvad hun fortjente ved Utugt. Arrestantens Tilstaaelse i sidstnævnte Henseende, som han kun har afgivet i et enkelt Forhør, har han imidlertid tilbagekaldt, hvorhos han har foregivet, at Tilstaaelsen skyldes en Misforstaaelse fra hans Side af de ham forelagte Spørgsmaal. Han har derefter nægtet, at han har anvendt Tiltaltes Utugtserhverv til egen Fordel og gjort gældende, at han ved Spil og ved sit foromtalt Arbejde som Opvarter har tjent det til hans eget Underhold medgaaede Beløb.

Han har vedblivende nægtet, at han har tilskyndet Tiltalte til at drive Utugt som Erhverv.

Til Arrestantens ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af sin for nævnte Tilstaaelse findes der imidlertid efter alt det Oplyste, der i høj Grad bestyrker Tilstaaelsens Rigtighed, og særlig ogsaa under Hensyn til, at Arrestanten under Sagen har afgivet løgnagtige Forklaringer, intet Hensyn at kunne tages, og det findes herefter tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten i Tiden fra Begyndelsen af Februar dette Aar til sin Anholdelse her under Sagen den 30 April delvis har ladet sig underholde af Tiltalte, og at han endog ved den af Syerske Olsen omforklarede Lejlighed har opfordret Tiltalte til at drive Utugts-erhverv til hans Fordel.

I Henhold til det Anførte ville Arrestanten og Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 181, Arrestanten tillige efter midlertidig Straffelovs § 4 og Tiltalte — — — efter Omstændighederne Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Oktober 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Frænkell) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 22.

Torsdag den 10 Oktober.

Nr. 291.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Ola Andersson (Def. Hindenburg),

der tiltales for uterligt Forhold mod Pigebarn under 12 Aar.*)

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Ola Andersson udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, men Straffen findes i Medfør af midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 3 at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han, da der ifølge en ved Højesterets Foranstaltning indhentet Lægeerklæring ikke er noget til Hinder for, at han kan taale Rottingslag, ifølge sidstnævnte Lovs § 5 vil være at anse med en Tillægsstraf af legemlig Revselse, der findes at burde bestemmes til 10 Slag Rotting.

Thi kendes for Ret:

Ola Andersson bør straffes med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder samt med ti Slag Rotting. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

Nr. 103. Tømmerhandlerfirmaet **Jacobsen & Petersen** (Jensen)

contra

Overretssagfører **R. Schwenns** i uskiftet Bo hensiddende Enke, Fru **J. P. Schwenn** og Købmand **Hans Broge** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om et Byggeforetagendes Sagførers Forpligtelse til at betale en Tømmerleverandør.

---

*) De tidligere Domme findes pag. 299.

Aarhus Bytings Dom af 25 Maj 1905: Indstævnte, Overretssagfører Rudolf Schwenns i uskiftet Bo hensiddende Enke, bør for Tiltale af Citanterne, Tømmerhandlerfirmaet Jacobsen og Petersen, under denne Sag fri at være. Hoved- og Kontinuationssagens saavel som Interventionssagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Februar 1906: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at tvende af Citanterne henholdsvis den 5 September 1901 og 19 Januar 1905 for Underretten fremlagte Stævninger, 5 af Citanterne henholdsvis den 22 August 1901, s. D., 13 Februar 1902, 29 September 1904 og 19 Januar 1905, et af Overretssagfører Schwenn den 9 Maj 1901, 4 af Indstævnte Fru Schwenn henholdsvis den 28 Maj 1903, 21 April 1904, 29 September 1904 og 19 Januar 1905 saavel som 3 af Tømmermester E. Rasmussen og et andet indstævnt Vidne den 22 August 1901 for samme Ret fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.

For utilbørligt Ophold af Sagen ville Appellantens og Indstævnte Enkefru Schwenns Sagførere for Underretten, Sagførerne J. Rasmussen og J. Brandt, i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at anse hver med en Bøde til Aarhus Købstads Kæmnerkasse af 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tømmerhandlerfirmaet Jacobsen & Petersen, 10 Kroner. Sagførerne J. Rasmussen og J. Brandt bør til Aarhus Købstads Kæmnerkasse bøde hver 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Slutningen af Sommeren 1900 henvendte Tømmermester E. Rasmussen i Aarhus, der i Aaret 1899 havde erhvervet Parcellen Matr. Nr. 7ad af Aarhus Købstads Markjorder, og som agtede at opføre en Bygning paa denne Ejendom, sig til Citanterne, Tømmerhandlerfirmaet Jacobsen & Petersen i Aarhus, med Anmodning om af Firmaet at erholde leveret det til Bygningens Opførelse nødvendige Tømmer, hvilken Anmodning den ene af Firmaets Indehavere, Købmand Jacobsen, med hvem Rasmussen forhandlede, efter hvad Citanterne have anbragt, besvarede imødekommende, dog med Tilføjende, at Firmaet maatte have fuld Sikkerhed for sit eventuelle Tilgodehavende, en Betingelse, som Jacobsen

efter Citantens videre Anbringende fastholdt, ogsaa efterat Rasmussen havde gjort ham bekendt med, at Murmester S. Jensen i Aarhus var bleven Medejer af Parcellen for en Halvpart, og at de agtede at opføre Bygningen for fælles Regning. Da Jacobsen imidlertid hos Rasmussens og Jensens juridiske Konsulent, Overretssagfører Schwenn i Aarhus, havde bragt i Erfaring, at der af Rasmussen og Jensen var indledet Forhandlinger med Schwenn om hos denne at erholde de til Byggeforetagendet fornødne Pengemidler ved Hjælp af en af Schwenn i en Bank optagen Kassekredit paa 12000 Kr. og mod Udstedelse til Schwenn af et Skadesløsbrev med Panteret i Parcellen, foreslog Jacobsen Schwenn at udvide bemeldte Kassekredit til 17000 Kr., af hvilke da de 5000 Kr. kunde benyttes til Dækning af Citanternes eventuelle Tilgodehavende. Mod dette Arrangement havde Schwenn for sit Vedkommende intet at erindre, og ifølge Citanternes Fremstilling gav ogsaa Rasmussen og Jensen deres Samtykke til Sagens Ordning paa denne Maade, efter at Citanterne havde lovet at vente med Betalingen for Tømmeret indtil Juni Termin 1901, saafremt det maatte vise sig, at Rasmussen — der i Forening med en anden Haandværker, nemlig Tømrer A. C. Hansen, lod bygge en anden Ejendom, hvilket Byggeforetagende skulde have været færdigt i December Termin 1900 — uden Vanskelighed kunde opfylde sine fra dette Arbejde hidrørende Forpligtelser. Den 7 September 1900, efter at Citanterne allerede havde præsteret en væsentlig Del af den omhandlede Leverance, udstedte derpaa Rasmussen og Jensen til Schwenn et Skadesløsbrev, ved hvilket de for et Beløb af indtil 18000 Kr., hvoraf 1000 Kr., efter hvad der var Mening, skulde tjene Schwenn til Sikkerhed for løbende Renter af Kassekrediten, meddelte Schwenn Pant i Parcellen Matr. Nr. 7ad, hvorefter Citanterne under 31 December s. A. til Schwenn udstedte en saalydende Deklaration:

»I Anledning af, at Tømmermester E. Rasmussen og Murmester Søren Jensen have købt Lodden Matr. Nr. 7ad af Aarhus Købstads Markjorder i Ning Herred, have til Hr. Overretssagfører Rud. Schwenn udstedt Skadesløsbrev for hvad de maatte, eller komme til at skyldes ham, med Pant herfor i denne Lod, for indtil 18000 Kr., hvoraf Hr. Rud. Schwenn har forpligtet sig til at betale os for vort Tilgodehavende hos nævnte Rasmussen og Jensen for leveret Tømmer og Byggemateriale, indtil 5000 Kr., tilsige vi ham herved, at saafremt i givet Tilfælde Pantet ikke maatte tilstrække til Dækning af, hvad han saaledes har udbetalt, skal Udbyttet af nævnte Skadesløsbrev først tilfalde ham indtil 13000 Kr., hvori dog maa være indbefattet Renter og alle mulige Omkostninger, og derefter Resten os, saa at vi saafremt denne Rest ikke dækker, hvad vi have modtaget af Hr. Rud. Schwenn i ovennævnte Anledning, ere pligtige skadesløst at tilbagebetale ham, hvad vi herefter maatte have modtaget for møget af ham.«

I Januar Maaned 1901 viste det sig imidlertid, at Rasmussen og Jensen vare ude af Stand til at føre deres Byggeforetagende igennem, hvorfor Leverandørerne til dette, derimellem Citanterne, der paa dette Tidspunkt havde leveret Rasmussen og Jensen Varer til Beløb 5726 Kr. 30 Øre, traadte til og i Forening fuldførte Byggeforetagendet, hvorved Citanterne for yderligere leverede Materialier endvidere fik tilgode 2558 Kr. 10 Øre.

Under nærværende Sag have derefter Citanterne, der ikke af Rasmussen og Jensen have erholdt Dækning for nogen Del af det førstnævnte Beløb, og som forgæves have opfordret Schwenn til at udbetale dem det ovennævnte Beløb af 5000 Kr., som de efter deres For mening havde Krav paa at erholde udbetalt af ham, oprindeligt paa- staaet Schwenn, eller efter at han, medens Sagen henstod for Under- retten, er afgaaet ved Døden, hans i uskiftet Bo efter ham hensiddende Enke, Indstævnte Enkefru Schwenn, tilpligtet paa Rasmussens og Jen- sens saavel som paa egne Vegne samt for de nævnte Mænds og egen Regning at udbetale dem enten af den ommeldte Kassekredit eller af egne Midler et Beløb af 5000 Kr., mod at Schwenn eller nu Ind- stævnte Fru Schwenn, om hun maatte ønske det, erholder Transport paa en saa stor Del af Citanternes Fordring paa Rasmussen og Jen- sen, som hun kommer til at udbetale Citanterne, hvilken Paastand disse imidlertid — efter at det under Proceduren i første Instans var oplyst, at Schwenn, der havde skaffet sig en Kassekredit stor 18000 Kr. i en Bank, men havde ladet et Beløb af 5000 Kr. heraf henstaa uhævet, ved den endelige Prioritering af Ejendommen Matr. Nr. 7ad havde ladet sig udbetale et tilsvarende Beløb, hvorefter Skadeløsbrevet af ham var blevet kvitteret — under et Kontinuationssøgmaal have forandret derhen, at Indstævnte Fru Schwenn, hos hvem det ommeldte Beløb nu beror, tilpligtes enten af egne Midler at udbetale dem 5000 Kr. eller at udbetale dem det hos hende, som ommeldt, i Behold væ- rende, fra Ejendommens Prioritering hidrørende Beløb af samme Stør- relse, alt imod at hun erholder Transport paa en tilsvarende Del af Citanternes Fordring paa Rasmussen og Jensen. Subsidiært have Ci- tanterne paastaaet Sagens Afgørelse gjort afhængig af Købmand Jacob- sens Ed. Overretssagfører Schwenn og efter hans Død Indstævnte Fru Schwenn paastod sig derimod principaliter frifunden for Citanternes Tiltale og nedlagde derhos forskellige subsidiære Paastande. Efterat Schwenn under Proceduren i første Instans havde ladet dels Rasmus- sen og Jensen, dels Købmand Hans Broge i Aarhus og forskellige Andre, til hvem Rasmussen og Jensen stod i Gældsforhold i Anled- ning af Byggearbejdet paa Matr. Nr. 7ad, meddele Underretning om det stedfundne Sagsanlæg, for at de, om de dertil maatte finde Anled- ning, kunde varetage deres Tarv under Sagen, gav derhos Firmaet Hans Broge & Co. Møde under Sagen [som Intervenienter, og idet de gjorde gældende, at det omhandlede, hos Indstævnte Fru Schwenn be- roende Beløb maatte være at fordele mellem samtlige Rasmussens og Jensens fra det omhandlede Byggearbejde hidrørende Kreditorer i For- hold til deres Fordringers Størrelse, nedlagde Indsigelse mod, at Ci- tanternes Paastand om at erholde Beløbet udbetalt toges til Følge.

Ved Underrettsdommen er Indstævnte Fru Schwenn frifunden for Citanternes Tiltale, og disse have nu efter Stævning dels til Fru Schwenn, dels til Købmand Hans Broge indanket Sagen her for Retten, hvor de have paastaaet Indstævnte Fru Schwenn tilpligtet enten af egne Midler at betale dem 5000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra For- ligsklagens Dato den 26 Marts 1901 eller at betale dem det hos hende beroende, fra den endelige Prioritering af Ejendommen Matr. Nr. 7ad af Aarhus Købstads Markjorder hidrørende Beløb tilligemed de af samme indvundne Renter, alt imod at hun, om hun ønsker saadant,

erholder Transport paa en saa stor Del af Citanternes Fordring paa Rasmussen og Jensen, som hun maatte komme til at udbetale Citanterne. Ingen af de Indstævnte have givet Møde for Overretten.

Medens Citanternes Procedure gaar ud paa, at Schwenn baade ved Indholdet af den ovenfor citerede Deklaration, der efter deres Anbringende er konciperet af ham, og ved mundtlige Tilsagn har paataget sig personlig at indestaa for, at deres Tilgodehavende hos Jensen og Rasmussen vil blive dækket indtil et Beløb af 5000 Kr., og at Indstævnte Fru Schwenn derfor, idet deres fra Byggeforetagendet hidrørende Tilgodehavende overstiger det nævnte Beløb, maa være forpligtet til af egne Midler at udbetale dem Beløbet, men at de i hvert Fald under de foreliggende Omstændigheder maa være berettigede til at erholde udbetalt det Beløb af samme Størrelse, der ved den endelige Prioritering af Ejendommen Matr. Nr. 7ad er udbetalt til Schwenn, har Indstævnte Fru Schwenn næst at benægte, at Formuleringen af den af Citanterne udfærdigede Deklaration skyldes hendes Mand, overensstemmende med dennes Anbringender for Underretten hævdedet, at han ikke har paataget sig nogen personlig Garanti for Betalingen af Citanternes tidtævnte Tilgodehavende, men ikkun paataget sig at indestaa for, at der, hvis Kassekreditten forøgedes med 5000 Kr., ikke vilde blive disponeret over dette yderligere Beløb være sig af Schwenn eller af Rasmussen og Jensen til Fordel for Andre end Citanterne. I denne Henseende have saavel Schwenn som hans Enke imidlertid gjort gældende, at de, idet de ikke have noget Kendskab til Citanternes Mellemværende med Rasmussen og Jensen, ikke uden fornøden Legitimation, der efter deres Formening ikke er tilvejebragt, have kunnet udbetale Citanterne noget fra Kassekreditten hidrørende Beløb. Med Hensyn til de med Skadesløsbrevets Udstedelse forbundne Omstændigheder har Indstævnte Fru Schwenn iøvrigt ganske henholdt sig til den af hendes Mand under Proceduren i første Instans givne Fremstilling, der gaar ud paa, at Schwenn, efter at Citanterne havde meddelt ham, at de var blevne enige med Rasmussen og Jensen om, at disse skulde give dem Sikkerhed gennem Kassekreditten, udfærdigede et Skadesløsbrev lydende paa 18000 Kr., at Rasmussen og Jensen, da Dokumentet paa hans Kontor forelagdes dem til Underskrift, først vægrede sig ved at underskrive det, hvorfor han henviste dem til at forhandle nærmere med Citanterne, at de samme Dag vendte tilbage og erklærede, at de nu var blevne enige med Citanterne, hvorpaa de underskrev Skadesløsbrevet, at han herefter, uanset at han vil kunne mindes, at Rasmussen og Jensen ved denne Lejlighed omtalte, at der »skulde ske noget i December Termin«, gik ud fra, at de meddelte deres Underskrift, fordi de havde indrømmet Citanterne den af disse forlangte Sikkerhed, og at han som Følge heraf for at sikre sig lod Citanterne udstede den ovennævnte Deklaration.

Under en af Citanterne foranstaltet Vidneførsel have Rasmussen og Jensen, som, efter hvad der er in confesso mellem Parterne, ere uden pekuniær Interesse i nærværende Sags Udfald, overensstemmende forklaret, at de ikke have lovet Citanterne Sikkerhed. Rasmussen har i saa Henseende nærmere udsagt, at han og Jensen, da de havde indfundet sig hos Schwenn for at underskrive Skadesløsbrevet, og Schwenn havde meddelt dem, at dets Restpaalydende skulde tjene Citanterne til

Sikkerhed, henvendte sig til Købmand Jacobsen, der oplyste, at det var en Aftale med Schwenn, at Citanterne skulde sikres ved Skadesløsbrevet, at Vidnet og Jensen hertil bemærkede, at Vidnet overfor Broge & Co., før han fik Kredit hos dem, havde erklæret, at der ikke var nogen af Kreditorerne, der skulde have Sikkerhed fremfor de Andre, at Jensen imidlertid ytrede, at der ikke var noget ivejen for, at Citanterne fik Sikkerhed, naar blot ingen af de andre Kreditorer havde noget derimod, at Købmand Jacobsen eller mulig den anden Indehaver af Firmaet, Købmand Petersen, derpaa sagde, at det behøvede jo ingen af de andre Kreditorer, navnlig ikke Broge & Co., at faa at vide, at Vidnet derefter sammen med Jensen gik til Schwenn og refererede ham Indholdet af deres Samtale med Jacobsen og Petersen samt underskrev Skadesløsbrevet paa 18000 Kr., idet det herved var Meningen, at dets Paalydende udover Kassekreditten paa 12000 Kr. skulde tjene Citanterne til Sikkerhed, hvis de skulde have nogen, og at Schwenn, forinden Vidnet og Jensen underskrev Skadesløsbrevet, sagde, at det ikke gjorde noget, at Skadesløsbrevet udstedtes for 18000 Kr., idet Beløbet ikke behøvede at optages, hvis Citanterne ikke skulde have Sikkerhed. Rasmussen har tilføjet, at Jacobsen og Petersen ytrede, at de ikke forlangte Sikkerhed, hvis Vidnet til den førstkomende December Termin kunde »klare« den Ejendom, som han havde under Opførelse sammen med en anden Mand, eller hvis Tiderne bedrede sig, men at han ikke lovede Citanterne Sikkerhed for det Tilfælde, at disse Eventualiteter ikke skulde indtræffe. Tømmermester Jensen har særlig forklaret, at han sammen med Rasmussen efter først at have været paa Schwenns Kontor, hvor de erfarede, at Skadesløsbrevet imod, hvad der var Aftalen, var udstedt for 18000 Kr., indfandt sig hos Citanterne, med hvem de talte om Sagen, og overfor hvem de erklærede sig villige til at give dem Sikkerhed, saafremt de andre Kreditorer ikke havde noget derimod, i hvilken Sammenhæng vistnok Rasmussen bemærkede, at han havde lovet Broge & Co. ikke at give nogen Kreditor Fortrin fremfor de Andre, at Jacobsen og Petersen erklærede, at de ikke forlangte Sikkerhed, saafremt Tiderne bedrede sig, og saafremt Rasmussen til førstkomende December Termin kunde »klare« den Ejendom, som han opførte i Forening med en anden Mand, og at Vidnet derpaa sammen med Rasmussen atter indfandt sig hos Schwenn og underskrev Skadesløsbrevet, idet Schwenn, saavidt Vidnet erindrer, da ytrede, at det omtrent var lige dyrt, om Skadesløsbrevet blev udstedt for 12000 Kr. eller for 18000 Kr., og at der, naar det straks blev udstedt for 18000 Kr., ikke behøvedes yderligere Tinglæsning, saafremt Citanterne senere skulde have Sikkerhed, men at saadan Sikkerhed ikke senere er indrømmet Citanterne. Fremdeles har den ovennævnte Tømrer A. C. Hansen forklaret, at Rasmussen og Jensen paa forskellige Tider af Efteraaret 1900, antagelig i August, efter at de havde købt Materialier hos Citanterne, til ham udtalte, at de havde købt Materialierne paa den Betingelse, at hvis Vidnet og Rasmussen ikke kunde »klare sig« med den Ejendom, hvorom de var i Kompagni, skulde Citanterne have Sikkerhed. Endvidere har Sagfører J. C. Jacobsen, der ligesom den nedennævnte Kontorist Leo Andersen i Aaret 1900 var ansat paa Overretssagfører Schwenns Kontor, og som har underskrevet det fornævnte Skadesløsbrev til Vit-

terlighed, forklaret, at han for sit Vedkommende ikke betvivler, at Rasmussen og Jensen var klare over, at Citanterne skulde have Sikkerhed i de 5000 Kr. af de 6000 Kr., hvormed Skadesløsbrevet var bleven foreøget, at han formentlig ikke var tilstede, da Skadesløsbrevet blev underskrevet, men at der, da Schwenn senere overleverede ham Skadesløsbrevet til videre Ekspedition, ikke fra Schwenns Side var nogensomhelst Tale om, at Citanternes Sikkerhed var betinget, samt at Vidnet efter Forretningsgangen paa Schwenns Kontor er overbevist om, at Schwenn i saa Fald ikke vilde have haft noget med Sagen at gøre. Endelig har Kontorist Leo Andersen forklaret, at Schwenn, da Jensen og Rasmussen havde indfundet sig paa hans Kontor for at underskrive Skadesløsbrevet, og der var bleven Tale om, hvorvidt Citanteren skulde have Sikkerhed, opfordrede dem til at forhandle nærmere med Jacobsen og Petersen, at Jensen og Rasmussen derefter gik deres Vej, men kort efter kom tilbage og udtalte, at Citanterne fastholdt Fordringen om Sikkerhed, hvortil Schwenn svarede, at saa skulde de ogsaa have den, i hvilken Henseende Vidnet dog har erklæret ikke aldeles nøjagtig at kunne huske Ordlyden af Schwenns Udtalelser. Andersen har fremdeles forklaret, at Rasmussen og Jensen, efter hvad han maatte antage, underskrev Skadesløsbrevet med Bevidsthed om, at Citanterne ved den stedfundne Forhøjelse af dets Paalydende sikredes for 5000 Kr., samt at han og formentlig ligeledes Schwenn var paa det Rene med, at Forhøjelsen skete for at sikre Citanterne. Endelig har Andersen tilføjet, at han ikke husker noget om, at Rasmussen og Jensen stillede nogensomhelst Betingelse for at indrømme Citanterne den omhandlede Sikkerhed.

Efter det Oplyste findes der nu ikke at være Føje til at antage, at Overretssagfører Schwenn overfor Citanterne skulde have paataget sig noget personligt Ansvar for Betalingen af, hvad Rasmussen og Jensen maatte blive dem skyldige, men der foreligger ej heller Noget, hvoraf det med Sikkerhed fremgaar, at Schwenn overfor Citanterne overhovedet skulde have paataget sig nogen videregaaende Forpligtelse end af ham selv indrømmet. Ligesom der nemlig ikke i saa Henseende kan lægges nogen afgørende Vægt paa de i Deklarationen af 31 December 1900 benyttede Udtryk, saaledes kan det efter det i det Hele Foreliggende ej heller antages, at Schwenn, der ikke kan antages at have været direkte interesseret i Rasmussen og Jensens Byggeforetagende, og som efter det Oplyste kun lod foretage Udbetalinger af sin Kassekredit til deres Byggekreditorer for deres Regning og med deres Samtykke, skulde have villet give Citanterne en af Rasmussen og Jensen uafhængig Adgang til Fyldestgørelse af deres Tilgodehavende hos disse, og der bliver herefter ikkun Spørgsmaal om, hvorvidt Citanterne have godtgjort Rigtigheden af deres Anbringende om, at de af Rasmussen og Jensen havde faaet Løfte om, at 5000 Kr. af det Beløb, hvormed den af Schwenn optagne Kassekredit som Følge af hans Forhandlinger med Citanterne forhøjedes, skulde benyttes til Dækning af deres Tilgodehavende hos dem. Noget Bevis i saa Henseende kunne Citanterne imidlertid ikke anses at have ført, idet der efter de af Rasmussen og Jensen afgivne Vidneforklaringer maa gaas ud fra, at de ikke have bundet sig overfor Citanterne i den ommeldte Henseende, ligesom det maa hlive uden Betydning, hvilke Forestillinger

Schwenn og det hos ham paa det paagældende Tidspunkt ansatte Kontorpersonale have gjort sig med Hensyn dertil, idet ingen af dem kan antages at have overværet de af Citanterne med Rasmussen og Jensen umiddelbart forinden Underskriften af det til Schwenn udstedte Skadesløsbrev førte Forhandlinger.

Idet det saaledes ikke kan antages, at der tilkommer Citanterne nogen fortrinlig Adgang til at faa deres Tilgodehavende hos Rasmussen og Jensen dækket af det omprocederede Beløb af 5000 Kr., maa det billiges, at Indstævnte ved den indankede Dom er frifunden for deres Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Det kan ikke billiges, at Kontinuationsforligsklage og Kontinuationsstævning i Strid med Bestemmelsen i Lov 19 December 1903 § 1 ere vedhæftede Underretsakten, istedetfor at de burde have været indlemmede i samme og Originalerne forblevne hos Retten, og at de iøvrigt med Akten fulgte Dokumenter, forsaavidt de bestaa i andet end Indlæg, ere vedhæftede denne, istedetfor at de burde have været vedlagte særskilte.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at tvende af Citanterne, henholdsvis den 5 September 1901 og 19 Januar 1905 for Underretten fremlagte Stævninger, 5 af Citanterne henholdsvis den 22 August 1901, s. D., 13 Februar 1902, 29 September 1904 og 19 Januar 1905, et af Overretssagfører Schwenn den 9 Maj 1901, 4 af Indstævnte Fru Schwenn henholdsvis den 28 Maj 1903, 21 April 1904, 29 September 1904 og 19 Januar 1905 saavel som 3 af Tømmermester E. Rasmussen og et andet indstævnt Vidne den 22 August 1901 for samme Ret fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredag den 11 Oktober.

Nr. 56.   **Bankdirektør H. Thomsen (Harboe)**

contra

Pensionsfonden for det i Fyens Diskontokasse fast ansatte Kontorpersonale (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Pension.

Odense Bytings Dom af 7 August 1905: Indstævnte, »Pensionsfonden for Diskontokassens faste Kontorpersonale«, bør for Tiltale af Citannten, Bankdirektør H. Thomsen af Odense, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten bør Appellanten, Bankdirektør H. Thomsen af Odense, til de Appelindstævnte, Pensionsfonden for det i Fyens Diskontokasse fast ansatte Kontorpersonale, betale 100 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om der gaas ud fra, at Direktionen ensidig har opsagt Appellanten, maa det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde billiges, at der er tillagt Indstævnte Frifindelse. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner. Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 200 Kroner til Justitskassen,

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Bankdirektør H. Thomsen, til Indstævnte, Pensionsfonden for det i Fyens Diskontokasse fast ansatte Kontorpersonale, med 400 Kroner. Til Justitskassen bør Appellanten for unødigt Trætte bøde 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I den første Halvdel af Aaret 1902 arbejdedes der af forskellige Mænd i Odense for Oprettelsen af en ny Bank dersteds, og under 23 Maj s. A. erklærede Appellanten, Bankdirektør H. Thomsen af Odense, der dengang var Kasserer i Aktieselskabet Fyens Diskontokasse, sig paa visse nærmere Vilkaar villig til at overtage Stillingen som ledende Direktør i bemeldte paatænkte Bank. Efter at dette var kommet til Kundskab for Direktionen i Fyens Diskontokasse, fandt der den 30 Juni s. A. et Møde Sted mellem Direktionen og Appellanten, hvis Resultat blev, at Appellanten den 30 September næstefter skulde fratræde sin Plads som Kasserer i Diskontokassen.

Under Anbringende af, at han i bemeldte Møde af Direktionen blev opsagt til Fratrædelse af sin nævnte Plads, paastod Appellanten under nærværende fra Odense Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag i 1ste Instans de Appelindstævnte, Pensionsfonden for det i Fyens Diskontokasse fast ansatte Kontorpersonale, tilpligtede at betale ham i

Pension for Tiden fra 1 Oktober 1902 til 1 Januar 1903 289 Kr. 16 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Januar 1903, hvorhos Appellanten paastod sig kendt berettiget til fra 1 Januar 1903 af de Appelindstævnte at erholde udbetalt en aarlig Pension af 1156 Kr. 67 Øre, at betale kvartalsvis forud, saalænge han lever. De Appelindstævnte procederede til Frifindelse, og ved bemeldte Rets Dom blev denne Paastand taget til Følge, medens Sagens Omkostninger, som hver af Parterne have paastaaet sig tillagte, ophævedes.

De Appelindstævnte gøre til Støtte for deres Paastand i første Række gældende, at Appellanten ikke er opsagt, men at der paa det nævnte Møde den 30 Juni 1902 kom en Overenskomst istand mellem Direktionen og Appellanten om, at denne under Hensyn til, at han havde bundet sig til den paatænkte Bank, skulde fratræde sin Plads i Diskontokassen den 30 September samme Aar, hvorhos de i Anledning af, at Appellanten til Støtte for sit Anbringende om i bemeldte Møde at være bleven opsagt af Direktionen til Fratrædelse sidstnævnte Dag, have under Sagen fremlagt en af Direktionen underskrevet saalydende Skrivelse til ham af 8 Juli samme Aar: »Ifølge Deres Ønske bekræfte vi herved, at De er opsagt til at fratræde Deres Stilling her i Banken den 30 September dette Aar«, hævde, at denne Skrivelse kun udfærdigedes, for at Appellanten overfor den paatænkte Bank kunde legitimere, at han fra sidstnævnte Dag var løst fra sit Forhold til Diskontokassen, og at der derfor ingen Vægt kan lægges paa dens ukorrekte Udtryk »opsagt«.

Efter alt det under Sagen Fremkomne maa der imidlertid gaas ud fra, at Direktionen paa Mødet den 30 Juni opsagde Appellanten.

Derimod findes der at maatte gives de Appelindstævnte Medhold i, at den stedfundne Opsigelse af Appellanten ikke berettiger ham til Pension, idet saadan efter den for Pensionsfonden gældende Vedtægts § 4 kun tilkommer Funktionærer, som afskediges paa Grund af Alder, Svagelighed eller anden dem utilregnelig Aarsag, medens Grunden til, at Appellanten opsagdes til at fratræde sin Stilling efter det Foreliggende var, at han havde bundet sig til at overtage Posten som Direktør i den paatænkte Bank, og som Følge heraf forudsattes i en nærmere Fremtid at skulle overtage denne Post, med hvilken han ikke kunde forene Stillingen som Kasserer i Diskontokassen — en Forudsætning, som viste sig rigtig, idet Appellanten den 6 Oktober s. A. valgtes til Direktør for den nye Bank.

Idet det allerede som Følge heraf maa have sit Forblivende ved det ved Underretsdommen statuerede Resultat, som der ej heller med Hensyn til Sagens Omkostninger er Grund til at forandre til Fordel for Appellanten, vil denne Dom være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Appellanten efter Omstændighederne at burde betale de Appelindstævnte med 100 Kr.

Med Hensyn til Underretsdomsaktens Udfærdigelse bemærkes, at det ikke kan billiges, at Indlægene og de øvrige fremlagte Dokumenter ere sammenhæftede i et Hefte, hvad der er i Strid med Lov om Aktsbeskrivelse m. m. i borgerlige Retssager af 19 December 1903 § 4,

hvorefter alene Indlægene skulle sammenhæftes, medens de øvrige Dokumenter skulle følge særskilt.

Med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 318. Højesteretssagfører Møldrup
 contra
Peter Christian Rudolf Hansen (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 August 1907: Arrestanten Peter Christian Rudolf Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Gortsen og Richter, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Christian Rudolf Hansen til Højesteretssagfører Møldrup og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Peter Christian Rudolf Hansen, der er født den 18 Maj 1857 og anset blandt Andet: ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 17 Juli 1880 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og ved Skagens Købstads Politirets Dom af 15 Oktober 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Januar 1906 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, for Tyveri og Betleri.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Tiden fra hen i December 1906 til 3 Marts 1907 og i April og Begyndelsen af Maj 1907 har Arrestanten ernæret sig ved Betleri her i Landet.

Den 3 Marts 1907 om Aftenen ved Nitiden indfandt Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt i Ejendommen Studiestræde Nr. 24, hvor han derpaa gik uhindret hen til en Dør, som fra en Køkkentrappe fører

ind til et paa 1ste Sal i Ejendommen værende Trikotagelager. Denne Dør var uafaaet, men holdtes afspærret ved, at der indvendig tværs over det venstre øverste Hjørne var anbragt et til Dørkarmen paa 2 Steder fastsømmet Brædt, at en Træstolpe var fastsømmet ved den ene Ende, dels paa venstre Side af Døren, dels paa venstre Dørkarm, medens den anden Ende stødte mod Væggen, samt ved at der fra Midten af Døren i horisontal Stilling var anbragt et Stykke Brædt, som var presset fast mellem Døren og Væggen. Efter med Vold at have opbrudt Døren stjal Arrestanten i Lagerlokalerne en Mængde Trikotagevarer og en Sæk, der alt beroede frit fremme og havde en samlet Værdi af 170 Kroner. Da han havde faaet det Stjaalne, som han havde puttet i Sækken, og som viste sig meget tungt at transportere, ud paa Trappen, opgav han imidlertid Tyveriet og lod Sækken staa.

I en under Sagen afgiven Erklæring har Overlæge Friedenreich udtalt, at Arrestanten er i en saa betydelig Grad imbecil, at han nærmer sig den Grænse, indenfor hvilken det er hensigtsløst at ville gøre Ansvar gældende, samt at han ved Indlæggelsen paa Kommunehospitalet led af en let Depression, der, hvis den har været tilstede, da han begik sine Forbrydelser, har kunnet bidrage til yderligere at nedsætte hans Modstandsevne overfor forbryderiske Tilskyndelser.

Idet Arrestanten herefter ikke kan antages i Gerningsøjeblikket at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer, men paa den anden Side ikke kan anses at have savnet al Tilregnelighed, vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 230, 2det Stykke, begge Bestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 39, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandag den 14 Oktober.

Nr. 267.

Advokat Halkier

contra

Johan Kasper Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for Vold mod sagesløs Person og bedrageligt Forhold.

Stubbekøbing Herreds Ekstrarets Dom af 11 Januar 1907: Tiltalte Johan Kasper Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 48 Dage og betale i Erstatning til Smed H. Hansen i Maglebrænde 30 Kr. Saa tilsvare han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Ravnsgaard og Holst, henholdsvis 12 og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Maj 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne William Lund og A. Sally, betaler Tiltalte Johan Kasper Nielsen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stk. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Kasper Nielsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekøbing Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Johan Kasper Nielsen, som er født den 16 November 1884 og ikke tidligere straffet, aktioneret for Vold mod sagesløs Person og bedragerligt Forhold.

Med Hensyn til Sigtelsen for bedragerligt Forhold er Følgende oplyst:

I Maj Maaned f. A. foreslog Tiltalte Smed Hans Hansen af Maglebrænde en Byttehandel med en bemeldte Smed tilhørende Cykle og en Tiltalte tilhørende. Hansen vilde ikke indgaa herpaa, forinden han havde set Tiltaltes Cykle, men leverede dog denne en Cykle af Værdi 50 Kr. paa Vilkaar, at Tiltalte den paafølgende Søndag skulde komme med sin Cykle, for at dennes Værdi kunde blive ansat, og Byttehandelen bragt i Orden samt for at underskrive »Lejekontrakt« om førstnævnte Cykle. Tiltalte indfandt sig ikke selv hos Smed Hansen, men sendte ham sin Cykle, der maa antages at have haft en Værdi af 20 Kr., og har trods flere Paakrav ikke indfundet sig hos Hansen eller betalt noget til denne.

I Juli Maaned f. A. bortbyttede Tiltalte den ham af Hansen leverede Cykle med en Smed Petersen i Virket tilhørende Frihjuls-Cykle, for hvilken han foruden den fornævnte Cykle skulde give 100 Kr., hvorefter han betalte 20 Kr. kontant. Tiltalte har erkendt, at han, da han bortbyttede den ham af Hansen leverede Cykle, var klar over, at den ikke tilhørte ham, og at han ikke kunde sælge den uden Hansens Samtykke, og skøndt han har fastholdt, at han ikke havde til Hensigt at unddrage sig Betalingen af den Hansen tilkommende Restbesum,

findes han herefter for dette Forhold ved Underrettsdommen at være retteligt anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 253.

Hvad angaar Sigtelsen for Vold mod sagesløs Person, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, der, skøndt Udensognsboende, havde faaet Tilladelse til at deltage i et Ungdomsgilde, der afholdtes Natten mellem den 8 og 9 December f. A. hos en Gaardejer i Virket, fattede under Gildet — efter hvad der er oplyst ganske uden Grund — Mistanke om, at Tjenestedreng Carl Oluf Andreas Olsen havde forsøgt at lægge Hindringer iverjen for, at han kom med til Gildet, og havde faaet de tilstedeværende Piger, navnlig Pigen Anna Margrethe Larsen, til at vægre sig ved at danse med ham. I Vrede herover opfordrede han to under Sagen ligeledes sigtede Karle, mod hvem der ikke er blevet rejst Aktion, til at være ham behjælpelig med at overfalde Olsen, naar denne forlod Gildet, hvad disse gik ind paa.

Da Gildet hørte op, sluttede disse sig til Tiltalte, der havde opholdt sig i Gaarden for at passe paa, at Olsen ikke undslap, og de fulgte alle 3 efter Olsen, da denne gik hjemad. Tiltalte tog nu sin Lommekniv — en almindelig Lommekniv med to Blade og en Proptrækker — op af Lommen og lagde den lukket i sin højre Haand saaledes, at Tommelfingeren hvilede paa den ene i en Spids udløbende Ende af Skaftet, og den anden, stumpe Ende af Skaftet, der hvor Bladene var fastgjorte, ragede udenfor Haanden.

Efter at den ene af de Medsigtede havde truet nogle tilstedeværende Tjenestedrenge til at fjerne sig, fo'r Tiltalte løs paa Olsen og slog ham med Haanden, hvoraf den stumpe Ende af Kniven ragede frem, i Hovedet, saaledes at han faldt til Jorden, hvorefter de alle 3 kastede sig over ham og slog ham i Hovedet, de to Medsigtede dog kun med knyttede Hænder. Olsen kom dog op, men Tiltalte kastede ham paany til Jorden og slog ham, hvorefter Voldsmændene gik bort, og Olsen gik hjem, stærkt blødende.

Ved den paagældende Lejlighed maa Tiltalte antages at have været noget beruset, men dog ikke i højere Grad, end at han var sig bevidst, hvad han foretog sig.

Ved en af Distriktslæge Klein i Stubbekøbing den 9 December f. A. foretagen Undersøgelse af Olsen konstateredes der paa denne to 2 Ctm. lange Saar i den behaarede Del af Hovedet paa venstre Side af Issen, hvilke Saar havde kontunderede Rande og syntes fremkaldte med et stumpt Instrument. Paa højre Kind, $\frac{1}{2}$ " under Øjenranden, fandtes et lignende mindre Saar af samme Natur som de ovennævnte. Paa Olsens venstre Haandryg fandtes endelig nogle mere overfladiske Erosioner.

Læsionerne havde ikke nogen dybtgaaende Karakter og kunde ikke tænkes at ville forvolde nogen Skæde for Fremtiden. Saarene helbrededes hurtigt, men Saaret paa Kinden efterlod sig et Ar. Overfaldne blev ikke uarbejdsdygtig som Følge af det Forefaldne.

For dette sit Forhold er Tiltalte, hvis Forklaring om, at han paa Grund af sin af Spiritus opbidseede Sindsstemning ikke forudsaa, at han ved Benyttelsen af det omtalte Vaaben vilde bibringe Olsen Saar, hvad der læa udenfor hans Hensigt, ikke vil kunne forkastes, ved Underrets-

dommen rettelig anset efter midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 1, jfr. Straffelovens § 203.

Da den ved den indankede Dom fastsatte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 48 Dage findes passende, samt da det derhos maa billiges, at Tiltalte efter Hansens Paastand er tilpligtet at betale ham en Erstatning af 30 Kr., — — — vil denne i det Hele være at stadfæste.

Nr. 268.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Georg Kristian Karup (Def. Asmussen),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Juli 1907: Arrestanten Frederik Georg Kristian Karup bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Helweg-Larsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Georg Kristian Karup til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 60 Kroner til hver samt til den Førstnævnte i Godtgørelse for hafte Udlæg 12 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Georg Kristian Karup, der tiltales for Falsk, er født den 5 Januar 1885 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Januar 1906 efter Straffelovens § 228 og § 268, jævnfør tildels §§ 275 og 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

En mod Arrestanten i Aaret 1904 her ved Retten indledet Undersegelse, under hvilken han var sigtet for Falsk, blev sluttet uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Dagene fra den 17—20 November forrige Aar modtog Proprietær C. L. Ibsen 3 Breve, underskrevne »Abraham Nørholm, Assistent«, i hvilke Brevskriveren, der foregav paa Grund af Sygdom at være kommen i ulykkelige Forhold, anmodede Ibsen om Pengehjælp, for at

Brevskriveren kunde blive istand til at tiltræde en Plads i Jylland. Med hvert af Brevene fulgte en Skrivelse, undertegnet »L. P. Berkow, Præst ved Vor Frelzers Kirke, Dronningensgade 73-75«, hvori denne indtrængende opfordrede Ibsen til at yde Nørholm den begærede Hjælp, idet han bekræftede, at Nørholm manglede Penge til at kunne rejse i sin Plads og fremhævede, at Ibsen, ved at hjælpe, vilde gøre en god Gerning.

I Tiden fra den 22 samme Maaned til henimod Midten af December modtog Ibsen yderligere 14 Skrivelser, undertegnede »L. P. Berkow, Præst ved Vor Frelzers Kirke, Dronningensgade 73-75«, hvilke Skrivelser alle indeholdt en indtrængende Opfordring til Ibsen om at yde Nørholm eller dennes Hustru Hjælp med Beløb fra 12—20 Kr. under forskellige Foregivender om, at Hjælpen var paatrængende nødvendig, navnlig fordi Nørholm var kommen til Skade, og fordi hans Familie, der som Følge heraf ikke kunde rejse over til ham eller faa Hjælp fra ham, stod blottet for det Nødvendige.

I Brevene blev det stærkt fremhævet, at Ibsen ved at yde Hjælp vilde gøre en god Gerning. I nogle af Brevene anførte Brevskriveren, at Fru Nørholm vilde tilbagebetale Beløbene, og i to af Brevene, i hvilke den begærte Hjælp androg henholdsvis 20 Kr. og 17 & 18 Kr., erklærede Brevskriveren sig villig til at tilbagebetale Beløbene, hvis disse ikke blev tilbagebetalte af Fru Nørholm.

Ibsen, som stode paa Ægtheden af de foran omtalte Breve, lod sig af de med Navnet L. P. Berkow undertegnede Breve, dog med Undtagelse af de 2 sidst modtagne, bevæge til at forstrække Familien Nørholm med Beløb, der som Regel androg 20 Kr., men i et Par Tilfælde kun 12 Kr., og som ialt androg 264 Kr. I Overensstemmelse med et i Brevene ytret Ønske afgav han Beløbene i lukket Konvolut til et Kioskbud, som skulde hente Svar paa Brevene.

De sidst modtagne Breve foranledigede, at Ibsen henvendte sig til Præst ved Vor Frelzers Kirke, Lars Peter Berkow, der derefter gjorde Anmeldelse til Politiet om Sagen, idet alle de med hans Navn underskrevne Breve var falske.

Den 22 December f. A. modtog Ibsen et paa foranførte Maade med Berkows Navn underskrevet Brev, hvori Ibsen under forskellige Foregivender blev anmodet om at yde Fru Nørholm en Hjælp paa 15 Kr. Med Brevet fulgte en ligeledes med Berkows Navn underskrevet Forpligtelse til den 5 Januar at betale Ibsen 15 Kr., saafremt Fru Nørholm ikke inden denne Dag havde tilbagebetalt Beløbet. Svaret paa dette Brev blev afhentet af Arrestanten i en Kiosk, som var under Politiets Opsyn, og Arrestanten blev lige efter, at han havde faaet Brevet i Hænde, anholdt, just som han, hvad der efter det Oplyste maa antages, men hvad Arrestanten, efter i saa Henseende at have afgivet vaklende Forklaringer, sluttelig har nægtet, var i Færd med at aabne Brevet.

Færdig fra Trykkeriet den 24 Oktober 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 28.

Mandag den 14 Oktober.

Arrestanten, som først forklarede, at han af en ham ubekendt Mandsperson, der ventede ham paa et Gadebjørne, var bleven anmodet om at hente det sidstnævnte Brev, og som nægtede at kende noget til de tidligere Breve og til Ibsen, har derefter erkendt, at han har skrevet de med Abraham Nørholm undertegnede Breve og afsendt saavel disse som de foran omtalte med Navnet L. P. Berkow undertegnede Breve til Ibsen, og at han har afhentet de af Ibsen som Svar paa Brevene afsendte Beløb.

Arrestanten har nærmere forklaret, at han, da en Person ved Navn Nørholm, hvis Bekendtskab han vil have gjort forrige Sommer, meddelte Arrestanten, at han var i Pengeforlegenhed og kunde skaffe Anbefaling fra en Præst, gav Nørholm Anvisning paa at henvende sig om Hjælp til Proprietær Ibsen, af hvem Arrestanten for nogle Aar tilbage jævnlig havde faaet Understøttelser til samlet Beløb ca. 200 Kr., og at han derpaa efter Anmodning fra Nørholm, der paa Grund af en daarlig Haand ikke selv kunde skrive, udfærdigede de med Nørholms Navn underskrevne foran omtalte 3 Breve og afsendte disse, bilagte med Breve fra Pastor Berkow, som Nørholm leverede ham, til Ibsen, samt at han derefter, uden at kende Indholdet af Brevene, for Nørholm har, efter dennes Anmodning, til Ibsen afsendt de øvrige foran nævnte, med Berkows Navn underskrevne Breve.

Arrestanten har fremdeles forklaret, at han har afhentet Svar paa samtlige de til Ibsen afsendte Breve og derefter afleveret Svarene til Nørholm paa et mellem dem aftalt Sted, idet han dog flere Gange selv har aabnet de fra Ibsen modtagne Konvolutter, dels for af de indlagte Penge at betale Kiosken, dels for til sig selv at udtage det Beløb, som Nørholm, der honorerede ham godt for hans Ulejlighed, havde givet ham Løfte paa.

Denne Arrestantens Forklaring er nu imidlertid ikke blot ganske ubestyrket, men i højeste Grad usandsynlig, og naar derhos henses til, at Haandskriften i de med Berkows Navn underskrevne Breve frembyde en aabenbar Lighed med Arrestantens Haandskrift, at Arrestanten har erkendt, at han har skrevet et af ham under hans Arrest udfærdiget Brev, som han vidste skulde passere Undersøgelsesdommeren, med fordrejet Haandskrift, at han ikke blot tidligere er dømt for Falsk, begaaet under tildels lignende Omstændigheder, som de her foreliggende, men at han har erkendt, at han i Juni forrige Aar til en Rodemester har afsendt et med opdigtet Navn underskrevet Brev, i hvilket han

under Vendinger, der nøje svare til de i Brevene, undertegnede L. P. Berkow, benyttede, under Foregivende af at være kommen tilbage paa Grund af langvarig Sygdom, anmoder om et Laan paa 2 Kr. — et Forhold, for hvilket Arrestanten ikke her under Sagen er sat under Tiltale, at han her under Sagen paa væsenlige Punkter har afgivet løgnagtige Forklaringer, ligesom hans Holdning i det Hele har været vaklende, og at han endog sluttelig ikke bestemt har villet nægte, at de med Berkows Navn undertegnede Breve ere skrevne af ham, men paa den anden Side har gjort gældende, at han i alt Fald intet husker herom, og at Arrestanten ikke har kunnet godtgøre noget lovligt Erhverv i det Tidsrum, i hvilket de af Ibsen udbetalte Beløb paa tilsammen 264 Kr. ere komne ham i Hænde, findes det, da tilmed Arrestantens Fortid taler stærkt mod ham, at maatte anses for bevist, at den af Arrestanten omtalte Nørholm, til hvis Udfindelse Arrestanten ikke har været i Stand til at meddele de fornødne Oplysninger, er en opdigtet Person, og at samtlige de med Pastor L. P. Berkows Navn underskrevne, foran omtalte Dokumenter, ere udfærdigede og underskrevne af Arrestanten selv.

Arrestanten vil herefter i Henhold til det Foranførte være at anse efter Straffelovens §§ 268 og 270 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Tirsdag den 15 Oktober.

Nr. 228.

Højesteretsadvokat Dietrichson

contra

Marius Jacobsen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5 Februar 1907: Tiltalte Marius Jacobsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i fireti Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Thrane, og Defensor, Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1907: Tiltalte Marius Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører C. A. Olsen og Prokurator Lassen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Marius Jacobsen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens

§ 203, men Straffen findes som ved Birketingsdommen sket at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birketingsdommen, iøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Marius Jacobsen, der er født den 29 November 1877, og som tidligere ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Februar 1899 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og den 19 Januar 1904 i Sorø Købstads Politiret for ulovlig Omløben med Varer har vedtaget en Bøde af 10 Kr., sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse under følgende Omstændigheder:

Den 24 September 1906 havde Malermester J. Christian Buch antaget Tiltalte, der er Malersvend, til i Ejendommen Maglekildevej Nr. 14 paa Akkord at udføre noget Malerarbejde, der skulde være færdigt om Aftenen den 28 s. M., men da Buch den 25 om Aftenen indfandt sig paa Arbejdsstedet, viste det sig, at Tiltalte den Dag intet Arbejde havde udført og havde forladt Arbejdet uden at give Buch Meddelelse om, hvorvidt han kom igen og genoptog Arbejdet, hvorfor Buch antog en anden Svend, Johannes Christian Rasmussen, til at udføre dette. Da Buch den 26 s. M. om Eftermiddagen ca. Kl. 4 paany indfandt sig i den ovennævnte Ejendom, hvor han vilde tilse den sidstnævnte Svend, traf han denne i Samtale med Tiltalte. Om hvad der derefter passerede, har Buch forklaret Følgende:

Efter at Buch i en høflig Tone havde opfordret Tiltalte til at forlade Arbejdspladsen, svarede Tiltalte, at »det var noget, han selv bestemte, naar han vilde gaa«, og da Buch derpaa lempelig lagde sin Haand paa hans Skulder og bestemt opfordrede ham til at gaa, for Tiltalte ind paa ham, kastede ham i Gulvet og slog ham saaledes, at hans Ansigt kom til at bløde, at en Tand gik løs, og at der fremkom en stor Bule i Panden; endvidere blev hans højre Arm saaledes slaaget, at han kun med stort Besvær kunde arbejde.

Ved sit Møde i Retten den 5 December s. A. forklarede Buch, at den løse Tand var vokset fast, og at han ikke længere havde nogen Møn af den ham tilføjede Overlast, men at han i en halv Snes Dage havde haft Vanskelighed ved at tygge og følt Ømhed i Armen, samt at det havde været omtrent ligesaa længe, inden Bulen i Panden fortog sig.

Tiltalte, hvis Forklaring om Grunden til, at han var gaet bort fra det ham af Buch overdragne Arbejde, gaar ud paa, at han havde

god Tid til dette og derfor passede noget andet Arbejde ved Siden af det, har angaaende det mellem Buch og ham den 26 September Passerede forklaret Følgende: Efter af Buch at være spurgt om, hvad han vilde i Ejendommen, svarede han, at han vilde gøre sit Arbejde færdigt, og da Buch hertil bemærkede, at han nu havde antaget Rasmussen til at udføre det, erklærede Tiltalte, at det ikke gjorde noget, og anmodede blot om at maatte faa sine Penge for det, som han havde malet. Hertil svarede Buch, at han ikke fik en Øre, og tog Tiltaltes Tøj ned af en Knage, paa hvilken det hang, kastede det paa Gulvet og sparkede til det, idet han sagde til Tiltalte, at han øjeblikkelig skulde gaa sin Vej, hvortil Tiltalte svarede, at det var noget, han selv bestemte, naar han skulde gaa, og at han ikke skulde springe paa Buchs Kommando og ikke var hans Tyende. Buch greb da Tiltalte i Halsen og tilføjede ham et Slag oven i Hovedet, vistnok med en Hammer, som han havde i Haanden, hvilket Tiltalte dog ikke bestemt tør paa-staa, men Slaget var i hvert Fald saa stærkt, at han blev ganske for-tumlet og ikke kan huske noget af, hvad der senere passerede; har han slaaet fra sig, hvad han anser for højest rimeligt, er det kun sket for at værge sig mod yderligere Overlast. Som Følge af Slaget havde han i flere Dage en stor Bule i Hovedet, og han maa efter sin For-menig ogsaa have faaet et Slag paa venstre Side af Hovedet, idet han der i flere Dage havde en ophovnet, misfarvet Plet.

Overfor den af Tiltalte saaledes afgivne Forklaring har Buch og den ovennævnte Malersvend Rasmussen erklæret, at det vilde have været umuligt for Tiltalte at gøre det ovennævnte Arbejde færdigt i rette Tid, samt at Forklaringen om, at Buch har nægtet Tiltalte Be-taling, er urigtig, idet Buch tværtimod sagde til Rasmussen, at denne kunde maale Arbejdet op, naar det var færdigt og udbetale Tiltalte, hvad der tilkom ham efter Akkorden. Buch har derhos bestemt be-nægtet at have slaaet Tiltalte eller paa nogen Maade at have tilføjet ham Overlast, og med Hensyn til den af Tiltalte omfinklearede Hammer gaar hans Forklaring ud paa, at denne, medens Tiltalte udøvede Vold imod ham, laa paa et Komfur i et andet Rum end det, hvori de op-holdt sig, og at han først efter Overfaldet tog den i sin Haand og til Tiltalte ytrede, at det ikke var før meget, om han slog ham med den. Endvidere har Buch forklaret, at han ikke husker, om han har kastet Tiltaltes Arbejdstøj paa Jorden og sparket til det.

Endelig har den ovennævnte Malersvend Rasmussen forklaret, at han efter at have overværet Buchs forgæves Forsøg paa at faa Tiltalte til at forlade Arbejdsstedet forlod det Værelse, hvori de befandt sig, for at passe sit Arbejde, og at det da endnu ikke var kommet til Haandgribeligheder, men at han paa Buchs Raab om Hjælp vendte til-bage og da saa Tiltalte ligge ovenpaa Buch og med knyttet Haand til-føje ham tre Slag i Ansigtet.

Rasmussen har endvidere forklaret, at han trak Tiltalte bort fra Buch, som Følge af hvilket Tiltalte ophørte med at slaa, samt at han er temmelig sikker paa, at Buch ikke har slaaet Tiltalte med Hamme-ren, dels fordi denne, da han kom tilstede og saa Tiltalte slaa løs paa Buch, laa paa Komfuret i et andet Værelse end det, hvori de Paa-gældende befandt sig, dels fordi Tiltalte, efter at Buch var gaaet sin Vej, havde fortalt ham (Rasmussen), at Buch, medens Rasmussen var

gaaet bort for at hente en Børste til Buch, havde taget Hammeren og ytret, at det ikke var for meget, at han slog ham med den, hvorimod Tiltalte ikke talte om, at Buch havde slaet ham med Hammeren, men tværtimod ytrede: »Han skulde bare have prøvet at slaa mig med Hammeren, sikke han saa skulde faaet». Rasmussen har efter sin Forklaring heller ikke set, at Tiltalte havde faaet nogen Bule i Hovedet, hvad Tiltalte heller ikke omtalte for ham, hvorimod han saa, at Buch havde en stor Bule i Panden, og at hans Underlæbe blødte.

Ved de af Buch og Rasmussen afgivne beedigede Forklaringer maa det anses for godtgjort, at Tiltalte har udøvet Vold mod Buch og bibragt denne de af ham omfoklarede Læsioner, samt at Tiltaltes ganske ubestyrkede Forklaring om, at Buch har slaet ham i Hovedet med Hammeren, er urigtig. Idet endvidere Buchs Forklaring om, at der overhovedet ikke fra hans Side er tilføjet Tiltalte nogen Overlast, efter Omstændighederne findes at maatte lægges til Grund, vil Tiltalte for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 324.

Højesteretssagfører Møldrup

contra

Jørgen Jensen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens §§ 303 og 304.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 September 1907: Arrestanten Jørgen Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Jensen til Højesteretssagførerne Møldrup og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jørgen Jensen, der er født den 12 December 1883 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Sølovens §§ 303 og 304.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten, der den 26 April f. A. udmønstredes som Ungmand med Skonnerten »Albertha« af Marstal, overbevist om at have i den nævnte Tjeneste i Tiden til sin Anholdelse under denne Sag den 3 f. M. gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 13 December f. A. nægtede han ved Tiltørning at arbejde, hvilket paalagdes ham af Styrmanden.

Den 3 Juni d. A., mens Skibet var i rum Sø, satte Arrestanten efter Styrmandens Ordre Sejl, men da Styrmanden, der mente at have hørt ham »brumme«, spurgte, hvad han sagde, greb han fat i Styrmanden, Peter Johan Hoppe, kylede ham fra sig samt slog ham flere Slag i Ansigtet, saaledes at der fremkom blødende Saar, der efterlod Skrammer, som efter Styrmandens Forklaring holdt sig i et Par Uger.

Det bemærkes herved, at det efter Sagens Oplysninger ikke kan antages, at Arrestanten, saaledes som af ham anført, havde Grund til at vente at blive overfaldet af Styrmanden.

Den 15 Juni d. A., medens Skibet laa i Dingle, forlangte Arrestanten Penge af Skibets Fører, F. H. Kromann; da denne nægtede ham det Forlangte, erklærede han ikke at ville tørne til mere. Da Styrmanden noget senere tørnede til, nægtede Arrestanten at arbejde og har fra nævnte Tidspunkt og til sin Anholdelse under Sagen ikke udført noget Arbejde ombord.

Ved de af fornævnte Kaptajn Kromann samt Matros Christian Eriksen og Ungmand Karl Madsen afgivne edelige Forklaringer, hvis Rigtighed Arrestanten, der har paastaaet ikke at kunne erindre det Omforklarede, ikke har villet benægte, er det yderligere bevist, at Arrestanten den 25 Juli f. A. under Skibets Ophold ved Burgstaaken forlangte Afmønstring, og da Skibsføreren nægtede at gaa ind herpaa, truede denne, idet han erklærede, at det ikke var raadeligt at gaa til søs med ham, for han var lige glad, hvad han gjorde, selv om han kom i Tugthuset derfor, og at han den 12 December s. A. efter uden Tilladelse at have været i Land i Lorient forlangte Penge af Skibsføreren og, da denne nægtede ham saadanne, holdt sine knyttede Hænder op for Ansigtet af Skibsføreren og truede ham samt raabte efter ham, da Skibsføreren noget senere færdedes paa Kajen.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten, der efter Sagens Oplysninger skønnes ikke at have haft nogen antagelig Undskyldning for sin retsstridige Optræden ved de nævnte Lejligheder, være at ansø efter Sølov af 1 April 1892 §§ 303 og 304 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Onsdag den 16 Oktober.

Nr. 247.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Peter Martin Jacobsen (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 11 April 1907: Tiltalte Jens Peter Martin Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler han og Aktionens samtlige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Maj 1907: Tiltalte Jens Peter Martin Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, men Straffetiden findes at burde forlænges til 30 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tredive Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Martin Jacobsen til Højesteretssagførerne Jensen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Peter Martin Jacobsen, der er født i Aaret 1885, og som ifølge Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 2 August f. A. har været anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri og Falsk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Maskinarbejder Mads Thomsen Madsen i Fredericia, der paa den i afvigte Efteraar afholdte Session var bleven udskrevet til Fodfolket, i en Samtale, som han i Begyndelsen af indeværende Aar

havde med Tiltalte, havde ytret et Ønske om ved Nummerbytning at kunne opnaa at ligge i Garnison i Fredericia, fremkom Tiltalte med Udtalelser om, at han, der havde aftjent sin Værnepligt i Aaret 1904, godt kunde have Lyst til at lade sig indkalde paany i Madsens Sted, at dette nok vilde kunne ordnes, og at han i alt Fald vilde forsøge en Henvendelse desangaaende til sin tidligere Kompagnichef, Kaptajn Jørgensen i Odense, hvorefter Madsen tilbød at ville betale Tiltalte et Beløb af 300 Kr. i »Stillingspenge«, saafremt en Ordning som den ommeldte opnaaedes.

Idet Tiltalte nu foregav at skulle foretage en Rejse til Odense for at tale med fornævnte Kaptajn om Sagen, fik han af Madsen et Beløb af 4 Kr. 50 Øre udbetalt til Rejsepenge, og efter at han i den nærmest paafølgende Tid under forskellige usande Foregivender gaaende ud paa, at Beløbene udkrævedes til Sagens Fremme, endvidere havde faaet to Beløb af tilsammen 16 Kr. 50 Øre udbetalt af Madsen, fik han endelig denne, idet han foreviste ham et af Tiltalte selv skrevet Brev, hvilket Tiltalte angav at have modtaget fra ovennævnte Kaptajn, til paany at udbetale sig et Beløb til Rejsepenge, hvilket denne Gang dog kun androg 3 Kroner, da Madsen ikke i Øjeblikket havde flere Penge.

Tiltalte har forklaret, at han vel oprindelig ikke var klar over, hvorvidt den mellem ham og Madsen drøftede »Bytning« vilde kunne finde Sted, men han har erkendt, at han, uden at være rejst til Odense, alene har forhørt sig angaaende Muligheden deraf hos »private Folk«, og at han efter derved at være kommen paa det Rene med, at den paatænkte Ordning ikke vilde kunne gennemføres, desuagtet er vedbleven med sine Henvendelser til Madsen for at »laane« Penge af denne.

Det foran ommeldte Brev, der efter Tiltaltes Forklaring er bleven bortt for ham, kort efter at han havde forevist det for Madsen, maa efter Tiltaltes og Madsens Forklaringer antages at have været omtrent saalydende:

»Jeg beder Dem om at komme herover i Morgon, saa faar De Underretning om Sagen.

Ærbødigst

Kp. Jørgensen,
Odense«.

Med Hensyn til dette Brev har Tiltalte videre forklaret, at det er ham bekendt, at der i Odense findes en Kaptajn af Navnet Jørgensen, men at han intet Kendskab har til, hvoreledes denne skriver sit Navn, og det er af Madsen udsagt, at da han til Tiltalte gjorde en Bemærkning om, at Brevet, naar det skulde hidrøre fra en Kaptajn, forekom ham underlig slet skrevet, svarede Tiltalte, at Kaptajnen ogsaa kun var »sløj« til at skrive.

De af Madsen til Tiltalte udbetalte Beløb, ialt 24 Kr., ere af Tiltalte tilbagebetalt Madsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ovenommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257, hvorimod der, efter hvad der foreligger oplyst om Formen og Indholdet af det oftnævnte Brev, der, som meldt, end ikke

er bragt tilstede under Sagen, ikke findes Føje til at tilregne Tiltalte hans Udfærdigelse og Benyttelse af dette som Dokumentfalsk. Den af Tiltalte forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Nr. 234.   **Sagfører V. Andersen (Selv)**
                                  contra
                                  Borgmesterfuldmægtig Madsen (Ingen),
                                  betræffende Injurier.

Odense Købstads Politirets Dom af 18 Maj 1905: Indklagede, Borgmesterfuldmægtig Madsen, Odense, bør til Statskassen betale en Bøde paa 20 Kr., i Mangel af hvis fulde Betaling han bliver at hensætte i simpelt Fængsel i 4 Dage, samt betale Klageren, Sagfører V. Andersen af Odense, Sagens Omkostninger med 20 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Februar 1907: Hovedappellanten, Borgmesterfuldmægtig Madsen af Odense, bør for Tiktale af Kontraappellanten, Sagfører V. Andersen sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende havde Indstævnte — der maatte forudsætte, at Appellanten af sin Fuldmægtig var sat i Kundskab om, at denne indtil videre havde tilbagetaget Bestillingen af den i den indankede Dom ommeldte Skifteakt — ikke Grund til at antage, at Appellanten var i god Tro, da han fremsatte den i Dommen nævnte mod Borgmesterkontorets Personale rettede fornærmelige og ubeføjede Sigtelse. Herefter findes Indstævnets Optræden overfor Appellanten ikke at kunne betegnes som uberettiget. Det maa derfor billiges, at Indstævnte ved Dommen er frifunden, og denne vil som Følge heraf være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører V. Andersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Hoved- og Kontrastævning hertil fra Odense Købstads Politiret indankede Sag paastod Kontraappellanten, Sagfører V. Andersen af Odense, i 1ste Instans Hovedappellanten, Borgmesterfuldmægtig Madsen, sammesteds, straffet for sin ligeoverfor ham den 20 Maj 1904 paa Borgmesterkontoret i Odense udviste, formentlig fornærmende Optræden samt ham tilpligtet at godtgøre ham Sagens Omkostninger, medens Hovedappellanten paastod principalt Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring, subsidiært, at han frifandtes med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han benægtede at have udvist nogen for Kontraappellanten fornærmelig Optræden.

Ved Underrettens Dom af 18 Maj 1905 blev Hovedappellanten i Henhold til Straffelovens § 217 anset med en Statskassen tilfaldende Bøde stor 20 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 4 Dage samt kendt pligtig til at betale Kontraappellanten Sagens Omkostninger med 20 Kr.

Her for Retten har Hovedappellanten gentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, medens Kontraappellanten har paastaaet Straffen skærpet. Omkostningerne her for Retten paastaa begge Parterne sig tilkendte.

Ifølge Kontraappellantens Fremstilling ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 20 Maj 1904 indfandt Kontraappellanten sig paa Borgmesterkontoret i Odense og udbad sig Oplysning om, hvorledes det gik med Ekspeditionen af en Skifteakt, som han den 3 Marts s. A. havde bestilt. Tilstede paa Kontoret var, foruden Hovedappellanten Borgmesterfuldmægtig Møller, der gav ham den Besked, at Bestillingen var taget tilbage af Kontraappellantens Fuldmægtig, Sagfører Riis Hansen, som havde lovet at indhente Modpartens Samtykke til, at de Akten vedrørende originale Dokumenter vedhæftedes denne. I den Anledning udspandt der sig mellem Fuldmægtig Møller og Kontraappellanten, hvis Fuldmægtig gentagne Gange havde lovet ham at sørge for, at Aktens Ekspedition blev fremskyndet, en Ordveksling, under hvilken Kontraappellanten om den Besked, Fuldmægtig Møller havde givet ham, bl. a. ytrede »dette var utroligt«, »enten lyver De eller Riis Hansen«. Hovedappellanten gik nu hen til Kontraappellanten og sagde: »nu skal jeg sige Dem noget, De skal bruge tilbørlige Udtryk overfor os, vi finder os ikke i upassende Tale, og ellers skal jeg nok lære Dem noget andet«, hvorpaa Kontraappellanten svarede »De ved jo, hvor jeg bor, hvis De har noget at beklage Dem over, men det er jo Møller, jeg taler med. De kan slet ikke gøre mig bange, saa det er spildt Ulejlighed.« Kontraappellanten henvendte sig derefter til Fuldmægtig Møller, der imidlertid erklærede, at han ikke ønskede at tale videre med ham. Hovedappellanten ringede derpaa i Telefonen Politistationen op og bad om, at »en Mand« maatte komme op. Kontraappellanten tog nu Plads paa en Stol, og da en uniformeret Politibetjent kort efter indfandt sig, sagde Hovedappellanten til ham: »Den Herre (Kontraappellanten) sagde, vi løj, ikke sandt (henvendt til Kontraappellanten),« hvortil Kontraappellanten svarede: »De ved jo, hvor jeg bor, hvis De har noget at beklage Dem over«. Hovedappellanten sagde derpaa til Kontraappellanten: »Vil De forlade Kontoret«, og da Kontraappellanten

havde faaet bekræftet af Fuldmægtig Møller, at denne forlangte det samme, gik Kontraappellanten.

Ved denne Adfærd mener Kontraappellanten, at Hovedappellanten har optraadt ligeoverfor ham paa en haanende og efter Straffelovens § 217 strafbar Maade, navnlig ved at tilkalde en Politibetjent {og i dennes Overværelse forlange, at han skulde forlade Kontoret.

Hovedappellanten har i det Væsenlige godkendt Kontraappellantens Fremstilling af det Passerede; dog har han anbragt, at han, forinden han telefonerede med Politistationen, forgæves anmodede Kontraappellanten om at forlade Kontoret, i hvilken Anledning Kontraappellanten udtalte noget om, at Hovedappellanten var ikke stor nok til at vise ham ud.

Hovedappellanten har dernæst benægtet at have ved den paa-gældende Lejlighed udvist ligeoverfor Kontraappellanten nogen haanende, efter Straffelovens § 217 strafbar Adfærd, hvilket heller ikke har været hans Hensigt, idet Grunden til, at han anmodede den i samme Ejendom som Borgmesterkontoret værende Politistation om at sende en Mand op til Kontoret efter hans Anbringende alene var den at faa Kontraappellantens Opførsel paa Kontoret vidnefast godtgjort.

Da der efter det Foreliggende ikke findes Føje til at forkaste dette Hovedappellantens Anbringende, vil han — idet hans Afvisningspaa-stand ikke kan tages til Følge — være at frifinde for Kontraappellantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger saavel i 1ste Instans som her for Retten efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 243. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Anton Valdemar Henriksen og Jens Peter Jensen
(Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210, Forbrydelse imod Sædeligheden samt Politiuorden, Førstnævnte tillige for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Halsnæs og Frederiksværks Birks Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1906: De Tiltalte, Fiskerne Jens Peter Jensen og Anton Valdemar Henriksen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning ville de Tiltalte have at udrede in solidum til Husmand Hans Rasmussen af Kikhavn 25 Kr., til Husmand Niels Jensen af Lille Karlsminde 10 Kr., til Bager Rasmus Mortensen af samme By 2 Kr. og til Thorup Sogneraad 20 Kr., hvorhos de Tiltalte ligeledes in solidum ville have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Nøkkentved og Sagfører A. C. Hansen, 15 Kr. til hver. Dommens Fuldbrydelse, for saa vidt

angaar Straffen, udsættes og bortfalder under de i § 20 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 indeholdte Betingelser efter 5 Aars Forløb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Maj 1907: De Tiltalte, Anton Valdemar Henriksen og Jens Peter Jensen, bør hver især til Halsnæs og Frederiksværk Birks Politikasse bøde 20 Kr.; iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at dens Bestemmelser om Tilkendelse af Erstatning samt om Udsættelse af Fuldbydelsen af de idømte Straffe og disses Bortfald under de i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 indeholdte Betingelser bortfalde. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Casse og Overretssagfører M. A. Meyer, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt angaar Sigtelsen for Polituorden, vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise. I Henseende til den Tiltalte Jensen paasigtede Forbrydelse mod Sædeligheden findes der ikke tilvejebragt et til hans Domfældelse tilstrækkeligt Bevis. Det af de Tiltalte iøvrigt udviste Forhold findes rettelig henført under de i den indankede Dom forsaavidt anførte Straffebestemmelser. Straffene findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Tiltalte Henriksen i 80 Dage og for Tiltalte Jensen i 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Forsaauidt angaar Sigtelsen for Polituorden afvises Sagen. Anton Valdemar Henriksen og Jens Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 80 Dage og Sidstnævnte i 60 Dage. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Halsnæs og Frederiksværk Birks Ekstreret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Anton Valdemar Henriksen og Jens Peter Jensen, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 210, Forbrydelse mod Sædeligheden

samt Polituorden, Førstnævnte tillige for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved de Tiltaltes egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tiltalser er Følgende godtgjort:

Da de Tiltalte den 23 Juli 1906 ved Middagstid opholdt sig i Hundestød Kro sammen med Brøndgraver Jens*) Larsen, opstod der et Mundhuggeri mellem denne og Tiltalte Jensen, hvorpaa disse to gik over i Rejsestalden for at afgøre deres Mellemværende, og medens de var der, kom Tiltalte Henriksen, der ligesom Tiltalte Jensen var noget beruset, men dog vidste, hvad han gjorde, tilstede og bibragte Jens*) Larsen, paa hvem begge de Tiltalte var vrede, fordi han samme Dags Morgen havde slaaet en dem bekendt Tømrer en saakaldet »Skalle« i Ansigtet. Herved tilføjedes der Jens*) Larsen, som straks bedøvedes af Slaget, forskellige Læsioner, saaledes at der endnu ved en den 27 s. M. foretagen Lægeundersøgelse paa den Overfaldne forefandtes forskellige Smaarifter i Ansigtet og Blodudtrædninger under begge Øjne samt stærk Ømhed af Næseryggen, hvilke Læsioner dog af Lægen skønnedes ikke at ville efterlade Følger for den Paagældende.

Lidt hen paa Eftermiddagen den 23 Juli 1906 trængte de Tiltalte i deres berusede Tilstand sammen med to andre Personer ind i Bager Johan Mammens Butik og det bagved liggende Køkken og gjorde Uorden navnlig ved at hælde Fløde og Petroleum ud paa Køkkengulvet. Da Bager Mammen en Times Tid efter, at de Tiltalte og deres Ledsagere derpaa havde fjernet sig fra hans Lokaler, kom ud paa Gaden, overfaldt de Tiltalte ham og vilde mod hans Villie føre ham med til Kroen, for at han der skulde drikke med dem. Under deres langvarige Tumlen med ham tilføjedes der Bager Mammen, hvem det tilsidst lykkedes at undslippe, nogle Rifter paa Hænderne, ligesom han Dagen efter havde Smertes i Hovedet som Følge af, at Tiltalte Henriksen ved fornævnte Lejlighed havde trukket ham afsted ved Hovedet.

En Dag i Midten af Maj Maaned 1906 indfandt Tiltalte Henriksen sig i forannævnte Butik og tiltalte der i 2 andre Mænds Overværelse gentagne Gange Butiksjomfruen, den 29 Aar gamle Pige Anna Johanne Jørgensen, hvem han ikke tidligere havde talt med, og som ikke gav ham nogen Anledning dertil ved sin Adfærd, paa en i høj Grad usømmelig Maade ved Benyttelsen af Udtryk, betegnende saavel de mandlelige som de kvindelige Kønsedele.

Tiltalte Jensen har gentagne Gange i Løbet af Maj—Juli 1906 trængt sig ind i Køkkenet bag Butikken og der overkrammet Anna Jørgensen og paa utugtig Vis befølt hende dog udenpaa Klæderne.

Begge de Tiltalte ville ved de omførklarede Lejligheder have været berusede, hvad de jævnlig ere, men det Oplyste giver ingen Anledning til at betvivle, at de vel have været sig bevidste, hvad de gjorde.

Det er endvidere under Sagen paa ovenanførte Maade godtgjort, at de Tiltalte Natten mellem den 28 og 29 Februar 1904, da de var noget paavirkede af Spiritus, har tildels fra den offentlige Vej forøvet forskellig Uorden, idet de foruden at flytte nogle Beboeres Ejendele omkring, har hos Parcellist Hans Rasmussen i Kikhavn stukket en Lægte gennem Køkkenvinduet, væltet en Havehaage, revet en Brønd-

*) Skal være Jørgen.

karm itu samt kastet en Spand med Kæde og en Ballie i Brønden, hos Husmand Niels Jensen i Lille Carlsminde savet en Lægte ved Høsegaarden over tilligemed et Hyldetræ og kastet dette i Brønden, hos Bager Rasmus Mortensen sammesteds slaæet $\frac{1}{2}$ Fag Vinduer itu og endelig savet et Kommunen tilhørende Vejtræ over.

De Tiltalte, der ere fødte henholdsvis den 24 December 1884 og 21 Maj 1882 og ikke ere fundne forhen straffede efter Dom, medens Jensen inden ovennævnte Birks Politiret har vedtaget den 23 Maj 1902 at erlægge en Bøde af 10 Kr. for Værtshusuorden, den 18 Juli 1904 at erlægge en Bøde af 50 Kr. for Uorden og Hærværk og den 2 Maj 1906 at erlægge en Bøde af 15 Kr. for Gadeuorden, og Henriksen den 25 April 1906 inden samme Ret har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kr. for Polituorden, vil for de foranførte af dem udviste Forhold nu være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, og efter § 185 samt efter Lov af 4 Februar 1871 § 6, jfr. Politivedtægten for Frederiksborg Amts Landdistrikter af 29 Maj 1883, Henriksen derhos tillige efter Straffelovens § 203, og findes Straffen ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød, for Henriksen i 4 Gange 5 Dage og for Jensen i 3 Gange 5 Dage, dog at de Tiltalte tillige for Overtrædelse af Politivedtægten ville være at anse hver især med en Bøde af 20 Kroner til Halsnæs og Frederiksværk Birks Politikasse.

Medens — — — — findes der derimod ikke paa det her under Sagen foreliggende Grundlag at kunne, som ved Dommen sket, tilkendes de ved Tiltaltes Forhold Natten mellem den 28 og 29 Februar 1904 Skadelidende nogen Erstatning, hvorhos der ej heller findes at have været Føje til i Dommen at bestemme, at Fuldbyrnelsen af de idømte Straffe i Henhold til § 20 i midlertidig Lov af 1 April 1905 vil være at udsætte, og at Straffen under de i nævnte Lovbestemmelse indeholdte Betingelser vilde bortfalde.

Torsdag den 17 Oktober. .

Nr. 284. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Mikkel (Michael) Mønster (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 6 Oktober 1753.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Maj 1907: De Tiltalte, Malermester Wilhelm Emil Seyer Christensen, Opvarter Mikkel (eller Michael) Mønster og Opvarter Hans Peder Einer Andersen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde, Christensen 100 Kroner, Mønster 200 Kroner og Andersen 100 Kroner til Københavns Kommunes Kasse samt, En for Alle og Alle for En, udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte under 5 Februar 1903 for Overtrædelse af Forordning 6 Oktober 1753 § 3 har vedtaget en Bøde paa 200 Kroner, findes han for det af ham udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold at burde anses efter samme Straffebestemmelse for 3dje Gang begaaet Forseelse. Bøden findes at burde bestemmes til 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Mikkel eller Michael Mønster bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 400 Kroner. Saa deltager han og i Udredelsen af Sagens Omkostninger efter Kriminal- og Politiretsdommens Bestemmelse, samt betaler i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Malermester Vilhelm Emil Seyer Christensen . . . Opvarter Mikkel (eller Michael) Mønster, der er født den 10 Januar 1857*) og dels har vedtaget flere Bøder for Overtrædelse af Næringsloven, dels i Aarene 1897—1903 har vedtaget Bøder, store henholdsvis 20 Kr., 50 Kr., 50 Kr., 100 Kr. og 200 Kr. for Hasardspil, hvorhos han ved Rettens Dom af 27 Januar 1900 efter § 3 i Frdn. 6 Oktober 1753 om Hasardspil er idømt en Bøde af 100 Kr., og Opvarter Hans Peder Einer Andersen . . . tiltales for Overtrædelse af Frdn. 6 Oktober 1753 . . .

Det bemærkes, at i samtlige de Tilfælde, i hvilke Tiltalte Mønster er mulktet for Hasardspil, har dette fundet Sted i Slotsgade Nr. 12, St., her i Staden, samt at den Anmeldelse, der har foranlediget nærværende Sag, hidrører fra 2 Personer, der Natten mellem den 18 og 19 Marts d. A. var Vidner til, at der nævnte Sted, hvor de Tiltalte Mønster og Andersen da var tilstede, er blevet spillet Tærninger om Penge.

Iøvrigt er ved de Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste Følgende godtgjort:

Tiltalte Christensen har som Ejer af Ejendommen Slotsgade 12, i en Aarrække haft den ene af Stuelejlighederne i denne Ejendom udlejet til Tiltalte Mønster, der i de sidste Aar derfor har betalt en maanedlig Leje af 30 Kr., medens Lejen af den anden, ganske tilsvarende Stuelejlighed kun har været 23 Kr. maanedlig. Tiltalte Mønster har i de senere Aar fremlejet Lejligheden til Forskellige, siden Januar d. A. til Tiltalte Andersen for en maanedlig Leje af 40 Kr.

Tiltalte Andersen har forklaret, at han, der ikke er i Besiddelse af noget Borgerskab, har lejet Lejligheden for at tjene Penge ved det Ølsalg, der kunde være til dem, der kom der for at spille Hasard, at

*) Skal være 9 Januar 1856.

der i den Tid, han har været Lejer af Lokalerne, ligesom tidligere, jævnlige i disse er blevet spillet Hasard om Natten mellem Kl. 1 og 4 . . .

Tiltalte Mønster har erkendt, at han har været paa det Rene med, at Lokalerne vedvarende benyttedes til Hasardspil, samt at han selv enkelte Gange i Tiltalte Andersens Lejtid har været tilstede i Lokalerne.

Tiltalte Christensen, der selv har Bopæl paa Falkonergaardsvej, har gjort gældende, at det er uden hans Vidende, at der har fundet Hasardspil Sted i Lejligheden. Da Tiltalte Christensen imidlertid, da han under en tidligere lignende Sag, nemlig i Oktober 1905, mødte i Retten, har forklaret, at han i Aviserne havde set Tale om, at Tiltalte Mønster drev Hasardspil i Lejligheden, da det ved samme Lejlighed i Retten udtrykkelig blev ham tilkendegivet, at det under en Række Sager var konstateret, at der blev drevet Hasardspil i Lejligheden, og at han, naar han holdt Lokaler udlejede, tilmed til forhøjet Pris, til Folk, der brugte dem til Hasardspil, udsatte sig for selv at blive inddraget i saadanne Sager, samt da Tiltalte desuagtet — som det herefter maa antages med Forsæt — senere har undladt at foretage sig Nogetsomhelst for at søge Oplysning om, hvad Brug Tiltalte Mønster, der ham bekendt har haft Lejlighed andetsteds, gjorde af Lejligheden, maa Tiltalte Christensens Forklaring om at have været uvidende om, at Stuelejligheden vedvarende er anvendt til Hasardspil-Lokale, anses for usandfærdig.

De Tiltalte ville herefter være at anse, Tiltalte Christensen efter Forordning 6 Oktober 1753 § 3 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kroner, Tiltalte Mønster efter samme Lovbestemmelse som for 2den Gang begaaet Overtrædelse efter Omstændighederne med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner, og Tiltalte Andersen dels efter samme Lovbestemmelse, dels efter Næringslovens § 75, efter Omstændighederne under Et med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kroner.

Mandag den 21 Oktober

Nr. 13. Aktieselskabet Randers Dampbrænderi (Nellemann)

contra

Randers Byraad (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Vederlag for et til offentlig Gade henlagt Areal.

Randers Købstads ordinære Rets Dom af 29 Juni 1903:
De Indstævnte, Randers Kommune, bør til Citanterne, Aktieselskabet

---

Færdig fra Trykkeriet den 31 Oktober 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 24.

Mandag den 21 Oktober.

Randers Dampbrænderi, betale i Erstatning et saa stort Beløb, dog ikke udover 1172 Kr., hvortil Aktieselskabets administrerende Direktør ved sin Ed inden Retten tør ansætte Værdien af det Aktieselskabets tilhørende, paa det ovennævnte Kort B med Bogstaverne a, b, c, d betegnede Jordstykke, som ved Lene Bredalsgades Overtagelse som offentlig Gade blev inddraget under Gaden, med Renter af dette Beløb 5 pCt. aarligt fra den 2 December 1902, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ville derhos de Indstævnte have at godtgøre Citanterne med 130 Kr. 52 Øre. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Oktober 1905: Citanterne, Randers Byraad paa Randers Kommunes Vegne, bør for Tiltale af de Indstævnte, Aktieselskabet Randers Dampbrænderi, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte til Citanterne 150 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Hvad enten det i den indankede Dom ommeldte Areal paa 293 □ Alen, før Vejen erklæredes offentlig, har været henlagt til Vej eller ikke, tilkommer der ifølge Grundloven, jfr. Lov 26 Maj 1868 § 21, sammenholdt med Lov 14 December 1857 § 10, Appellanten Erstatning for det Tab, Appellanten maatte have lidt ved Arealets Henlæggelse til offentlig Gade. Om saadant Tab overhovedet er lidt og i bekræftende Fald, hvor stort Tabet er, maa afgøres ved uvillige Mænds Skøn overensstemmende med Reglerne i § 28 i Vedtægten for Styrelsen af de kommunale Anliggender i Randers, jfr. den ovennævnte Bestemmelse i Loven af 1857. Erstatningen maa ifølge Proceduren ikke overstige 1172 Kroner, og af det tilkendte Beløb vil der være at tillægge Appellanten Renter fra Forligsklagens Dato.

Processens Omkostninger i alle Instanser ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Randers Byraad, bør til Appellanten, Aktieselskabet Randers Dampbrænderi, i Erstatning for Inddragelsen af det ovennævnte Areal til offentlig Gade betale et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte, dog ikke udover 1172 Kroner, med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra den 2 December 1902, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til § 24 i den for Styrelsen af de kommunale Anliggender i Randers Købstad gældende Vedtægt — i hvilken Paragraf det bl. a. er bestemt, at »Byraadet kan erklære enhver af Private anlagt eller disse tilhørende Gade eller Vej paa Kommunens Grund for offentlig, naar den i Forvejen har været til Brug for flere særskilt matrikulerede og i særlig Eje værende Ejendomme« — erklærede Randers Byraad i Maj Maaned 1898 den paa Købstadens Grund beliggende, nu som »Lene Bredalsgade« benævnte Vej for offentlig, og Vejen er derpaa ved Kommunens Foranstaltning bleven istandsat.

Da et Areal, stort 293 □ Alen geometrisk Maal, af bemeldte Gade, saaledes som denne nu er udlagt som offentlig, henhører under den de Indstævnte, Aktieselskabet Randers Dampbrænderi i Randers, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 173 a af Randers Bygrunde, have de Indstævnte under nærværende Sag i første Instans søgt Citanterne, Randers Byraad paa Randers Kommunes Vegne, til at betale dem i Erstatning for det paagældende Areal 4 Kr. pr. □ Alen, altsaa 1172 Kr., tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2 December 1902, indtil Betaling sker, og da Citanterne ved Underretsdømmen ere tilpligtede at betale de Indstævnte i Erstatning et saa stort Beløb, dog ikke udover 1172 Kr., hvortil Aktieselskabets administrerende Direktør edelig tør ansætte Værdien af det paagældende Areal, tilligemed Renter af Beløbet som af de Indstævnte paastaet, hvorhos de ere tilpligtede at godtgøre de Indstævnte Processens Omkostninger i første Instans med 130 Kr. 52 Øre, er Sagen nu af dem indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale.

De Indstævnte have derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Ligesom det, efter hvad der fremgaar af de Forklaringer, der ere afgivne under forskellige til Oplysning i Sagen efter dennes Indbringelse for Overretten optagne Aastedstingsvidner, maa antages, at »Lene Bredalsgade«, før den blev erklæret for offentlig, henlaa til Afbenyttelse for Ejerne af flere særskilte Ejendomme, maa det endvidere overfor de Indstævntes Benægtelse anses ved de under bemeldte Tingsvidner afgivne Forklaringer tilstrækkelig godtgjort, at der ikke, dengang Gaden

blev erklæret for offentlig, skete nogen Udvidelse af samme, og der maa saaledes gaas ud fra, at det under Sagen omhandlede Areal allerede inden bemeldte Tidspunkt var henlagt til Gaden.

Herefter mangler der imidlertid Hjemmel til at paalægge Citanterne at yde de Indstævnte Erstatning for Arealet, og de ville saaledes være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes de Indstævnte at burde godtgøre Citanterne Processens Omkostninger for begge Retter med 150 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdag den 22 Oktober.

Nr. 42. Sysselmand **Larus H. Bjarnason** (Jensen)

. contra

Redaktør Bjørn Jonsson (Rée),

betræffende Injurier.

Reykjavik Gæsterets Dom af 25 Oktober 1904: Stævnte, Redaktør Bjørn Jonsson, bør for Citantens, Sysselmand Larus H. Bjarnasons, Paastande i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Den islandske Landsoverrets Dom af 8 Maj 1905: Gæsterettens Dom bør ved Magt at stande. Appellanten, Sysselmand Larus H. Bjarnason, har til Indstævnte, Redaktør Bjørn Jonsson, at udrede Sagens Omkostninger for Overretten med 30 Kr. inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Reykjavik Gæsterets Dom af 25 Oktober 1904: Stævnte, Redaktør Bjørn Jonsson, bør frifindes for Citantens, Sysselmand Larus H. Bjarnasons, Retspaastande i denne Sag. Sagsomkostninger ophæves.

Den islandske Landsoverrets Dom af 8 Maj 1905: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Appellanten, Sysselmand Larus H. Bjarnason, betaler til Indstævnte, Redaktør Bjørn Jonsson, Sagsomkostninger for Overretten til Beløb 30 Kr., der erlægges inden 8 Ugers Forløb fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under 4 Juli 1906 er der udfærdiget kongelig Bevilling til, at de to indankede, af den islandske Landsoverret den 8 Maj 1905 paadømte Sager maa for Højesteret under Et indstævnes, procederes og paakendes.

Da der maa gives Appellanten Medhold i, at samtlige paa klagede, i de indankede Domme anførte Udladelser maa anses-ærefornærmende for ham som indeholdende en Sigtelse for Misbrug af Embedsstilling til egen Fordel, og da den paaberaabte islandske Landsoverrettsdom af 22 August 1904 — der forøvrigt er forandret ved Højesterets Dom af 19 Juni d. A. — ikke har givet Indstævnte Beføjelse til at udtale sig som sket, ville de nævnte Udladelser være at mortificere og Indstævnte at anse efter Straffelov for Island § 218. Straffen findes at kunne bestemmes til en Islands Landkasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 40 Dage.

Processens Omkostninger i alle Instanser vil Indstævnte have at betale Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De ovenommeldte for Appellanten, Sysselmand Larus H. Bjarnason, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør Bjørn Jonsson, til Islands Landkasse bøde 200 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til den førstnævnte Overrettsdom ere saalydende: I Nr. 55 af Bladet »Isafold«s XXXI. Aargang, som Indstævnte er Ud-giver af og Ansvarshavende for, findes en Redaktionsartikel med Overskriften »Larus skifter et Bo«. Denne Artikel indeholder en Beretning om en fornylig afsagt Landsoverrettsdom i en Injuriesag mellem Appel-lanten, Sysselmand Larus H. Bjarnason, og Redaktør Einar Hjørleifs-son og indeholder bl. a. i saa Henseende følgende Udtalelser: »Larus ved Dom funden overbevist om Forsøg paa Tilvendelse af Formue-fordel« (fjådrátt). Dette har Artiklen til Overskrift, og senere i Ar-tiklen hedder det: »Han saa istedetfor paa sin egen Fordel og gjorde Forsøg paa at forfordele (hafa af) Boet for 1000 Kr.«, og er det her ved Ordet »han« sigtet til Appellanten.

Sysselmand Larus H. Bjarnason følte sig fornærmet ved disse Ud-talelser og anlagde Sag for Reykjavik Gæsteret mod Redaktør Bjørn Jonsson og paastod, at de fornærmende Udladelser maatte blive morti-ficerede samt Indstævnte idømt Straf for samme. I Sagen blev der for Reykjavik Gæsteret den 25 Oktober f. A. afsagt saalydende Dom, at Redaktør Bjørn Jonsson blev pure frifunden. Sagens Omkostninger hævedes.

Denne Gæsteretsdom har nu Sysselmand Larus H. Bjarnason ved Stævning af 1 Februar d. A. appelleret til Landsoverretten og nedlagt

den Paastand, at bemeldte Udtalelser maatte blive mortificerede og Indstævnte idømt Straf af Fængsel eller Bøder for at have brugt samme samt Sagens Omkostninger efter Rettens Skøn, baade for Over- og Underretten.

Saa har han endvidere nedlagt den Paastand, at 2den Assessor viger Sædet som Dommer i denne Sag, eftersom han veg Sæde som Dommer i forannævnte Injuriesag mellem Appellanten og Einar Hjørleifson.

Paa den anden Side har Indstævnte, Redaktør Bjørn Jonsson, nedlagt den Paastand, at Gæsteretsdommen bliver stadfæstet og ham til dømt Sagens Omkostninger hos Appellanten med et passende Beløb.

Ifølge Overrettens Skøn foreligger der ingen gyldig Grund til, at 2den Assessor skulde vige Sæde i denne Sag, om end han veg Sæde i en anden Sag, der verserede mellem andre Parter, og angaaende en anden Genstand, der ikke staar i anden Forbindelse med denne Sag, end at der her bliver Spørgsmaal om Forstaaelsen af Dommen i den ældre Sag.

Appellantens Paastand i denne Retning tages derfor ikke til Følge.

Indstævntes Formening er, at han ved sine Udtalelser om Appellanten, »at denne ved Dom er funden skyldig i Forsøg paa Tilvendelse af Pengefordel« (fjårdrått), og »at han istedet derfor, (∴: at gøre sin Pligt) har set paa sin egen Fordel og gjort Forsøg paa at unddrage (hafa af) Boet 1000 Kr.« — ikke har sagt videre, end hvad der kan retfærdiggøres ved den forannævnte Landsoverrettsdom af 22 August f. A. I denne Dom udtales der: »Ved de i Sagen fremkomne Breve og Bevisligheder formenes det ogsaa, at være tilstrækkelig bevist, at Indstævnte (∴: Appellanten i denne Sag) har udvist Iver i saa Henseende (∴: at faa det Boet tilhørende Hus købt for 7000 Kr., uagtet der fra en anden Side blev budt 8000 Kr.), saavel medens han endnu var Skifteforvalter i Boet, som i Særdeleshed efter at han veg Sæde som Skifteforvalter i samme; efter hans Beskrivelse skulde Huset ogsaa være i en meget slet Tilstand og ikke engang 7000 Kr. værd, jfr. hans Skrivelse til Købmand Thomsen af 9 August 1896. Det fremgaar ogsaa af en Skrivelse fra hans Overordnede, Amtmanden i Vestamtet, af 6 Oktober 1896, at dette har været Amtmanden bekendt, og at han har misbilliget samme og anset denne hans Handlemaade for urigtig.

Amtmanden siger bl. a.: »Det er besynderligt, at L. B. (Appellanten i denne Sag) ikke skal have det paa Følelsen, at han som Skifteforvalter først og fremmest har at varetage det Bos Interesse, som han har under Behandling, men istedet herfor gør han alle mulige Bestræbelser for, at Boet lider et Tab af 1000 Kr.«

Eftersom der er ingen Hjemmel for at lægge en videregaaende Betydning i de paastævnede Ord, end at Indstævnte dermed vil sige, at det ved Dom er godtgjort, at Appellanten har gjort Forsøg paa at tilvende sig Fordel, og at han har haft sine egne Interesser for Øje og forsøgt at unddrage Boet 1000 Kr., og eftersom der specielt ikke foreligger nogen Hjemmel for at antage, at der i Indstævntes Udtalelser ligger nogen Beskyldning mod Appellanten for svigagtig Tilvendelse af Fordel eller Forsøg paa samme, thi i Ordet »fjårdråttur« i og for sig ligger ingen sliq Betydning, kan det ikke antages, at Indstævnte ved

dette sit Referat af Landsoverrettens Dom af 22 August f. A., saaledes som det foreligger, har forset sig mod den almindelige borgerlige Straffelovs Kap. 21.

Der foreligger derfor ingen tilstrækkelig Grund til at gøre Forandringer ved den indankede Frifindelsesdom, som bliver at stadfæste, saaledes ogsaa sammes Bestemmelse med Hensyn til Sagens Omkostninger. Men det anses efter dette Sagens Udfald for rigtigt, at Appellanten udreder til Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten, som passende kunne ansættes til 30 Kr.

Præmisserne til den sidstnævnte Overretsdom ere saalydende: I Nr. 56 af Bladet »Isafold«s XXXI. Aargang staar en anonym Artikel af følgende Indhold: »Mon der i den civiliserede Verden gives mange Eksempler paa, at man lader en Mand beholde sit Embede, efter at der ved Dom er retfærdiggjort den Beskyldning imod ham, at han som Skifteforvalter har gjort sig alle mulige Anstrengelser for, at et Dødsbo, som han havde til Behandling, tabte 1000 Kr. og det endogsaa til hans egen Fordel. At han ikke engang midlertidigt bliver suspenderet fra sit Embede, medens man oppebier Højesteretsdom i Sagen, men fuldstændig afsat, hvis Udfaldet der bliver det samme«.

Appellanten Larus H. Bjarnason ansaa denne Notits for at være møttet paa ham, hvilket ogsaa under Sagen er indrømmet, men Stævnte Bjørn Jonsson er som Redaktør og Udgiver af Bladet »Isafold« ansvarlig derfor. Da nu Larus H. Bjarnason ansaa Notitsen for at være særskrænkende for ham, anlagde han for Reykjaviks Gæsteret Sag imod Redaktør Bjørn Jonsson, hvor Sagen afsluttedes ved Gæsterettens Dom, afsagt 25 Oktober f. A. saaledes, at Bjørn Jonsson blev frifunden i Sagen, og Sagsomkostninger ophævedes.

Denne Dom har Sysselmand Larus H. Bjarnason appelleret til Overretten ved Stævning, udstedt 1 Februar d. A., og han har nedlagt Paastand om, at Dommen bliver omstødt og forandret derhen, at den paastævnte Artikel i sin Helhed dømmes død og magtesløs, at Indstævnte idømmes Fængsel eller Bøde for den, og at han dømmes til at betale alle Sagens Omkostninger for Underinstansen og Overretten med en efter Rettens Skøn passende Sum.

Paa den anden Side har Indstævnte, Redaktør Bjørn Jonsson, paastaaet, at Gæsteretsdommen bliver stadfæstet, og at der tildømmes ham Sagsomkostninger fra Appellanten.

I den paatalte Notits udsiges der, at der ved Dom er bleven retfærdiggjort den Beskyldning imod Appellanten, at han som Skifteforvalter har gjort alle mulige Anstrengelser for, at et Dødsbo, han havde til Behandling, tabte 1000 Kr. og det endogsaa til hans egen Fordel.

Den Dom, som der her henvises til, er en Overretsdom af 22 August 1904 i en Injuriesag mellem Appellanten og en anden Part, men i bemeldte Dom udtales der, at det er tilstrækkelig bevist, at Appellanten har udvist Iver for at faa et Dødsbos Husejendom købt for 7000 Kr., uagtet der fra en anden Side blev budt 8000 Kr. paa

den, og at han har gjort dette, baaede medens han endnu var Boets Skifteforvalter, men især efter at han veg Sæde som Skifteforvalter deri, han havde da ogsaa beskrevet Huset saaledes, som om det befandt sig i daarlig Stand og ikke engang var 7000 Kr. værd. Herom havde hans Overordnede, Amtmanden over Vesteramtet, brugt følgende Udtryk i et Brev af 6 Oktober 1896: »Det er mærkværdigt, at L. B. (Appellanten) ikke har Følelsen af, at han som Skifteforvalter først og fremmest skal varetage det Bos Interesser, han har til Behandling, istedet derfor gør han sig alle mulige Anstrengelser for, at Boet taber 1000 Kr.«

Med Henblik paa denne Fremstilling i Dommen og især med Henblik paa disse uforbeholdne Udtalelser af Amtmanden, hvilke han skrev til den i Dødsboet kst. Skifteforvalter, og som blev paatalte i bemeldte Overrettsdom, men ikke skønnedes, efter hvad der var bevist, at være for nærgaaende imod Appellanten (L. B.) eller for yderliggaaende overfor ham, kan det ikke skønnes, at Stævnte har paadraget sig Ansvar ved at referere Dommens Indhold, saaledes som han har gjort det, og som det er blevet paatalt.

Endvidere har Indstævnte i den paatalte Artikel indirekte givet den Mening tilkende, at der vel i den civiliserede Verden ikke gives mange Eksempler paa, at en Mand faar Lov til at beholde sit Embede, og at han ikke engang blev midlertidigt suspenderet, naar der imod ham ved Dom var reitfærdiggjort den Beskyldning som den ovenfor anførte. Dette er Indstævntes egen Slutning, som han drager af de ovenanførte Udtalelser i Dommen, men i den ligger der ikke nogen særskilt Beskyldning imod Appellanten eller Æreskrænkelse af ham.

Ifølge dette maa det bifaldes, at Underrettsdommen har frifundet Stævnte, hvorfor Gæsteretsdommen bliver at stadfæste, ogsaa dens Bestemmelse om Sagsomkostninger. Ifølge dette Sagens Udfald maa Appellanten betale Stævnte passende Sagsomkostninger for Overretten, hvilke fastsættes til 30 Kroner.

Onsdag den 23 Oktober.

Nr. 311.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Niels Pedersen, kaldet Møller (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Rinds-Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 7 Juni 1907: Arrestanten Niels Pedersen (kaldet Møller) bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Grønnegaard, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Joh. Andersen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 August 1907: Arrestanten Niels Pedersen, kaldet Møller, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, i den indankede Dom i det Væsenlige fremstillede Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det i Dommen omtalte Tyveri, og at Tyveriet af Haandklædet er forøvet indbrudsvis. Han er derfor ved Dommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, og da det vil kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Pedersen, kaldet Møller, til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Niels Pedersen, kaldet Møller, sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1852, har tidligere været anset ved Overrettens Dom af 23 Januar 1865 efter Frdn. 26 Marts 1841 § 12 med Strafarbejde i 2 Aar, ved Galten, Støvring og Nørhald Herreders Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1870 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 18 Marts 1874 efter Straffelovens § 253, jfr. § 254, med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Mariager Købstads Ekstrarets Dom af 21 Maj 1879 efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rinds-Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 30 Juli 1888 efter Straffelovens § 101 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Overrettens Dom af 8 Oktober 1888 efter Straffelovens § 245, jfr. §§ 48 og 49, og § 146 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Ekstrarets Dom af 28 Maj 1890 efter Straffelovens § 252 med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 8 November 1892 efter Straffelovens § 253 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage og ved Overrettens Dom af 29 Februar 1904 efter Straffelovens § 281 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Efter at det den 12 Februar d. A. var anmeldt til Politiet, at der den foregaaende Dag var blevet begaaet et Indbrudstyveri hos Hus-

mand Peder Nielsen Greths Enke, Maren, født Eliassen, af Lille Binderup, og at Arrestanten sigtedes for at være Gerningsmanden hertil, blev det under den i Anledning heraf mod Arrestanten indledede Undersøgelse oplyst, at Enken Eliassen den 11 Februar d. A. var fraværende fra sit Hjem, og at hun, da hun om Morgenen tog hjemmefra, ved Hjælp af en Krog aflukkede en Dør, der fra Dagligstuen i Beboelseslejligheden fører ud til Ejendommens Lade, samt at hun anmodede en af sine Naboer, Husmand Andreas Nielsen af Lille Binderup, om at aflaae Yderdøren til Beboelseslejligheden, hvad han kort Tid efter hendes Bortgang maa antages at have gjort, hvorimod en Dør, der fra Gaardspladsen fører ind til Laden, blev staaende aaben, saaledes at der var uhindret Adgang til Udhusene. Det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, at da Enken Eliassen samme Dags Aften ved Titiden sammen med bemeldte Nabo indfandt sig paa sin Bopæl, opdagede hun, at et lille Stueur, der plejede at hænge paa Væggen i Sovekammeret, var forsvundet fra sin Plads, i hvilken Anledning hun og Nielsen foretog en Undersøgelse i Huset, hvorved det opdagedes, at den ovennævnte Dør, der fra Dagligstuen fører ud til Laden, var opbrudt, og at Krogen, med hvilken Døren havde været aflukket, for den Dels Vedkommende, der sad fast i Dørkarmen, var helt frabrudt, medens den Del, der var fastgjort til Døren, endnu hang løseligt ved. Efterat derpaa en anden Nabo, Husmand Anders Christian Poulsen af Lille Binderup, var bleven tilkaldt, viste det sig ved en af ham og Nielsen foretagen yderligere Undersøgelse, at der i Sneen udenfor Stalddøren fandtes Fodspor, der førte hen til et Pigtraadshegn og paa den anden Side af dette kunde følges et længere Stykke indtil en ret stærkt befærdet Vej, hvor Sporene forsvandt, samt at der i Laden henstod en Stok, som en fremmed Person maatte have efterladt dersteds. Ved et den paafølgende Dag af Enken Eliassen foretaget nøjere Eftersyn viste det sig dernæst, at hun endvidere savnede en Skjorte, et Par Underbenklæder, et Par graastribede Sommerbenklæder samt en hvid Høne, ligesom hun senere opdagede, at et lille aflangt Spejl var forsvundet.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at Arrestanten ved Middagstid den 11 Februar d. A. indfandt sig hos ovennævnte Poulsen, efter hvis under Sagen afgivne edelige Forklaring Arrestanten omtalte, at han ønskede at købe en Høne af Enken Eliassen, og fik at vide, at hun ikke var hjemme, at Arrestanten, da han en Times Tid senere forlod Poulsens Bopæl, begav sig henimod bemeldte Enkes Hus, og at han herunder satte en Sæk, som han medførte, og som, efter hvad han meddelte Poulsen, indeholdt Hakkelse, fra sig paa Vejen, hvorhos Poulsen har forklaret, at han, der en halv Times Tid efter Arrestantens Bortgang kom udenfor sit Hus, saa Arrestanten »staa og pusle« med Sækken, og at det saa ud, som om han lagde Noget ned i Sækken.

Under Undersøgelsen er der til Retten afleveret dels et Par graastribede Sommerbenklæder, i hvilke Enken Eliassen har genkendt de bortkomne, og om hvilke Arbejdsmand Jens Jensen Pedersen af Sjøstrup edelig har forklaret, at han den 14 Februar d. A. saa dem henlige i et til Arrestantens Hus i Sjøstrup hørende Tørveskur under et

tyndt Lag Hø, som han kom til at skubbe tilside, dels en Skjorte og et Haandklæde, hvilke Genstande Enken Eliassen ligeledes har genkendt som sig tilhørende, og som Arrestantens Hustru efter sin under Sagen ligeledes edelig afgivne Forklaring havde nogle Dage efter Undersøgelsens Paabegyndelse fundet blandt noget Arrestanten tilhørende smudsigt Linned. Under Undersøgelsen rettedes Mistanken om at have stjaalet de Enken Eliassen frakomne Genstande imod Arrestanten, der imidlertid vedholdende har benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, hvorhos han har forklaret, at han efter den 11 Februar d. A. at have forladt Poulsens Bopæl og hensat den ovennævnte Sæk ved Vejen, uden at gaa ind i Enken Eliasens Hus begav sig Øst om dette ned til et Dige for derfra at gaa videre til en i Nærheden boende Smed, hos hvem han vilde afhente nogle Ting, som han havde leveret denne til Reparation, men at han, da Vejen paa Grund af Snefog var daarlig, vendte om og gik tværsover en Mark og Vest om nævnte Enkes Hus og, efter at have passeret et Pigtraadshegn, naaede tilbage til det Sted, hvor Sækken stod, hvorefter han straks tog Sækken paa Nakken og begav sig til sit Hjem. Arrestanten har dernæst med Hensyn til de paa hans Bopæl forefundne Genstande anbragt, at han er tilbøjelig til at tro, at Skjorten tilhører ham, da den meget ligner en Skjorte, som han for nogle Aar siden under sin Hensiden i Løgstør Arrest vil have faaet foræret af Arrestforvareren dets, samt at saavel Skjorten, saafremt den ikke maatte være ham tilhørende, som de øvrige Genstande, som han har erkendt ikke ere hans, maa være henbragte til hans Bopæl af Andre, men ligesom dette hans Anbringende er ganske ubestyrket og derfor ikke vil kunne tillægges nogen Betydning, saaledes maa der ogsaa gaas ud fra, at hans Forklaring om ikke at have været inde i oftnævnte Enkes Hus er urigtig, hvorved særlig bemærkes, at det uanset Arrestantens Benægtelse heraf efter de af ovennævnte Andreas Nielsen og en af Arrestantens Naboer, Husmand Søren Christian Sørensen af Sjøstrup, afgivne edelige Forklaringer maa antages, at den forannævnte, paa Enken Eliasens Bopæl forefundne Stok tilhører Arrestanten, samt at Fodsporene i Sneen ved Bestjaalnes Hus efter det Oplyste kan hidrøre fra det Fodtøj, som Arrestanten den paagældende Dag var iført. Idet Enken Eliassen derhos har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de ovennævnte paa Arrestantens Bopæl forefundne Genstande, af hvilke Benklæderne og Skjorten efter hendes edelig afgivne Forklaring henlaa frit fremme i Laden, hvortil der, som meldt, var uhindret Adgang, medens Haandklædet laa ovenpaa noget Linned i det i Stuehuset værende Køkken, maa der ved det saaledes Foreliggende anses tilvejebragt et i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis ikke blot for, at Arrestanten har været i uahjemlet Besiddelse af de ommeldte Genstande, men ogsaa for, at han har stjaalet disse, hvorimod det ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har tilvendt sig de øvrige af Bestjaalne savnede Genstande.

Benklæderne, Skjorten og Haandklædet, der ere vurderede til henholdsvis 50 Øre, 1 Kr. og 25 Øre, ere tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold — hvorved be-

mærkes, at Arrestanten maa antages at have skaffet sig Adgang til Stuehuset ved at opbryde den ovennævnte Dør mellem Dagligstuen og Laden — vil han være at anse efter Straffelovens § 228 og 229 Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 325. Højesteretssagfører Winther
 contra
 Hans Peder Pedersen (Def. Møller),
 der tiltales for Vold.

Stige Købstads Ekstrarets Dom af 24 Juli 1907: Arrestanterne Vilhelm Pedersen og Hans Peder Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og Førstnævnte derhos straffes med 10 Rottingslag. Arrestanterne bør derhos, En for Begge og Begge for En, udrede samtlige denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Scheel, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Lindhard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 September 1907: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Richter, betaler Arrestanten Hans Peder Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen til Højesteretssagførerne Winther og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peder Pedersen er under nærværende fra Stige Købstads Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige omfattede en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneret for Vold.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 29 Juni d. A. om Aftenen, efter at Arrestanten og den ovennævnte Medtaltalte, der tjente som Karle paa den i nogen Afstand fra Stege beliggende Gaard Kathrinedal, havde nydt en Del Brændevin og gjort nogle Spektakler paa Gaarden, besluttede de at prygle den sammesteds tjenende Forkarl Charles Frederik Jakobsen, der samme Aften c. Kl. 9 var gaaet til Stege sammen med Fodermesteren paa Gaarden, Niels Peter Nielsen. Efter at Arrestanten var gaaet ind paa Staldkarlens, Rudolf Peter Rüschs Kammer og havde tvunget denne, der var gaaet i Seng, til at staa op og følge med, begav Arrestanten og den Medtaltalte sig, ledsagede af Staldkarlen, der af Frygt for Prygl ikke turde andet, til en ved Vejen fra Kathrinedal til Stege liggende Roeaffaldskule, hvor de lagde sig til at sove efter at have paalagt Staldkarlen at passe paa og sige til, naar Forkarlen kom. Det var da en fuldstændig Aftale mellem Arrestanten og den Medtaltalte, at Forkarlen skulde have Prygl, og den forannævnte Medtaltalte erklærede, at han nok skulde ordne det Hele. Derimod var der ikke bleven talt om Fodermesteren. Da Staldkarlen, der et Par Gange havde forsøgt at slippe bort, men var bleven hindret deri af den Medtaltalte, saa Forkarlen og Fodermesteren, der ca. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ havde forladt Stege, komme gaaende paa Hjemvejen til Gaarden, raabte han: »Nu kommer de, og nu gaar jeg, nu vil jeg ikke være her mere«, hvorpaa han over Markerne gik hjem til Gaarden. Da Forkarlen og Fodermesteren var komne udfor Roeaffaldskulen, sprang Arrestanten og den Medtaltalte frem og gik løs paa dem. Medens den Medtaltalte anfaldt Forkarlen, tildelte Arrestanten med knyttet Haand Fodermesteren et Slag i Hovedet, saaledes at han faldt i Grøften, og derefter endnu et Slag i Hovedet, ligeledes med knyttet Haand, hvorved Fodermesteren atter faldt i Grøften, men det lykkedes derefter Sidstnævnte at slippe løs fra Arrestanten og løbe hjem til Gaarden. Arrestanten vendte sig derpaa mod Forkarlen, hvem den Medtaltalte imidlertid havde slaaet i Hovedet med knyttet Haand, saaledes at han var falden, og Arrestanten og den Medtaltalte skiftedes derpaa til med knyttet Haand at slaa Forkarlen i Ansigtet, hvorved denne i det Hele 3 Gange blev slaaet til Jorden. Arrestanten har endvidere erkendt, at han, naar Forkarlen faldt, sparkede ham med sine Træsko dels i Ansigtet, dels i Ryggen og over Lænden og iøvrigt over hele hans Legeme. Sidste Gang Forkarlen faldt, tabte han Bevidstheden og vaagnede først ca. Kl. 3 $\frac{1}{4}$ Nat liggende i Vejgrøften ca. 200 Alen Syd for Roeaffaldskulen, hvorpaa han med stor Møje og under stærke Smerter i hele Legemet begav sig hjem til Gaarden og gik i Seng. Efter Overfaldet gik Arrestanten og den Medtaltalte hjem til Gaarden, hvor de sammen med Staldkarlen Rüsck, som de traf paa Vejen, begav sig ind paa Fodermesterens Kammer, og idet de her ytrede, at de vilde se, om Sidstnævnte havde »faaet noget«, holdt den Medtaltalte nogle Tændstikker op for Ansigtet af Fodermesteren, og Arrestanten udtalte, at »han jo kunde faa mere i Morgen«. Fodermesteren, der har begæret Arrestanten straffet, har ifølge den af ham afgivne Forklaring ikke taget nogen Skade af den ham tilføjede Vold, der kun har haft til Følge, at

han i en Timestid følte Smertes. Hvad angaar den Forkarlen overgaede Vold, har Læge V. Cruse, af hvem han Dagen efter Overfaldet blev undersøgt, i en Attest af 30 Juni d. A. udtalt, at der da fandtes følgende Læsioner:

»Nogen Svulst og Hudafskrabning paa hele øverste Halvdel af højre Kind, paa venstre en mindre udenfor og nedenfor Øjet samt paa højre Side af Hagen og højre Side af Næsen, i hvis højre Næsebor der er indtørret Blod. Ogsaa i Panden findes en mindre Hudafskrabning samt Svulst og rødligblaa Pletter. Endvidere ses let Rødme af højre Øjes Bindehinde og blaaligrød Farvning af begge Øjelaag paa Grund af Blodudtrædninger i disse. Endelig findes der Svulst og Blodudtrædninger i begge Tindingeregioner og mere bagtil paa venstre Side af Hovedet. Der er Smertes og betydelig Ømhed for Tryk paa alle de afficerede Steder. Yderligere er der ringe Svulst, Ømhed for Tryk og Smertes ved Bevægelser i venstre Tømmelfingers øverste Led samt Svulst, Blodudtrædning og stærk Ømhed for Tryk svarende til Leddet mellem Korsbenet og venstre Hofteben. Paa Grund af sidstnævnte Affektion er Gangen haltende og smertefuld, hvorfor han er søngeliggende og foreløbig maa vedblive at være det. De ham tilføjede Beskadigelser ville antagelig ikke have blivende Følger.«

Ved sit Møde i Retten den 11 Juli d. A. forklarede Forkarlen, at Følgerne af den ham overgaede Vold i det Væsenlige var overstaaede, idet han endnu kun led af Ømhed ved Tryk i venstre Hofteled, medens alle Saar og Hudafskrabninger var lægte og forsvundne, saaledes at der kun nogle Steder i Ansigtet fandtes Ar efter Hudafskrabningerne, at han havde maattet ligge tilsengs i 2 Dage efter Overfaldet og i Begyndelsen efter Sygelejet kun kunde gøre let Arbejde, men at han nu fuldtud kunde passe sit Arbejde og formente, at han snart vilde blive fuldstændig rask, idet Ømheden over venstre Hofteled var i stadig Aftagende.

Arrestanten har erkendt, at de Overfaldne ikke, da han og den Medtaltale antraf dem, havde givet nogensomhelst Anledning til Overfaldet, men han har som Grund til dette angivet, at de Paagældende, som han og den Medtaltale arbejdede sammen med, ikke var gode Arbejdskammerater og ikke var fri for at »fidte« lidt og bringe Sladder, og iøvrigt har Arrestanten undskyldt sig med, at han ved den paagældende Lejlighed var meget beruset. Arrestanten, der er født den 3 Juli 1869, er tidligere, foruden gentagne Gange at være straffet for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgængereri, anset ifølge Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 17 November 1888 efter Straffelovens § 245 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Odense Købstads Ekstrarets Dom af 28 November 1893 i Henhold til Straffelovens § 246, 1ste Led, efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med samme Straf og ifølge Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Reskript af 6 November 1903 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ifølge Hillerød Købstads Politirets Dom af 28 December 1905 anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter

Straffelovens §§ 200 og 203, jfr. midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 1, 1ste, 2det og 3dje Stykke, med en Straf, der bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Da Arrestanten ved den indankede Dom er idømt samme Straf, — — — vil den, saavidt paaanket er, være at stadfæste.

Nr. 269.

Højesteretssagfører Møller

contra

Peder Christian Christensen (Def. Rée),

der tiltales for Dyrplageri samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 21 Marts 1907: Tiltalte Peder Christian Christensen bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Valeur, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Dejgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1907: [Tiltalte Peder Christian Christensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 3 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Christian Christensen til Højesteretssagførerne Møller og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Peder Christian Christensen, der er født i Aaret 1886, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Dyrplageri samt Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Forsaavidt angaar Tiltalen for Dyrplageri, maa det, ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 29 December f. A. har Tiltalte, som da tjente hos Gaardejer Niels Mørup af Hvedde, paa en Tid, da Husbonden ikke var hjemme, stukket et Riveskaft omtrent $\frac{1}{2}$ Alen ind i Børen paa den største af de i Husbondens Stald værende Køer og derved tilføjet Koen en Beskadigelse, med Hensyn til hvilken det i en af Dyr læge Holst af Herning den 16 Januar d. A. udstedt Erklæring om en af ham den 2 s. M. foretagen Undersøgelse hedder, at der hos Koen forefandtes Betændelse af Børmunden og venstre Side af Skeden, endvidere Phlegmone i Børbaandet og Krøset i venstre Side af Bækkenet, samt endelig i Skedens forreste Væg, lidt tilvenstre for Børmunden, et perforerende, med Blodkoagler fyldt Saar, gennem hvilket en Finger kunde føres frem i det brede Børbaand. Den 15 s. M. blev Koen atter undersøgt af den nævnte Dyr læge, der i sin ovennævnte Erklæring med Hensyn til Udfaldet af denne sidste Undersøgelse har udtalt, at Koen fremdeles var lidende, at Saaret i vagina var næsten lægt, men at Phlegmonen i Bækkenet var tiltagen i Størrelse og Omfang, hvorhos det sluttelig hedder, at Lidelsen vil blive langvarig, og at det for Tiden ikke med Sikkerhed kan siges, om Koen vil kunne forvinde den helt ud.

Tiltalte, der har forklaret, at det af ham benyttede Riveskaft var rundt og glat og omtrent en Tomme i Gennemsnit, og at det af ham med en langsom, jævn Bevægelse førtes ind i Børen paa den paa-gældende Ko, har som Motiv til sin Adfærd opgivet, at han var bleven vred paa sin Husbond — hvem han aldrig kunde gøre tilpas, og som stadig udskældte ham — fordi Husbonden den ovennævnte Dag, forinden han forlod Gaarden, havde udskældt Tiltalte, og at Tiltalte derfor besluttede at hævne sig paa ham, idet han tilsigtede ved den Behandling, han lod Koen blive til Del, at rive »Kalvereden« istykker og derved bevirke, at Koen ikke mere kunde blive drægtig

Under den i Anledning af det foromhandlede Forhold anstillede Undersøgelse har Tiltalte endvidere vedgaaet, at han, medens han i Foraaret 1905 arbejdede som Daglejer hos Gaardejer Anton Pedersen af Søndergaard, har behandlet 3 Køer og en Kvie, som tilhørte denne, paa lignende Maade som ovenfor ommeldt, idet han herom har forklaret, at han ikke mindes Grunden til sin Adfærd, navnlig ikke, at denne skulde skyldes Vrede imod Husbonden, men at han snarere tror, at han var bleven opbragt paa Kreaturerne. Forsaa vidt det tillige af Anton Pedersen er forklaret, at der samtidig med, at de ovennævnte Kreaturer behandledes som anført, endvidere blev 5 af hans Køer syge under Omstændigheder, som kunde tyde paa, at ogsaa de var blevne underkastede en lignende Behandling som Niels Mørups forom-meldte Ko, er det ikke imod Tiltaltes Benægtelse godtgjort, at han har foretaget noget med Hensyn til dem. Af de syge Kreaturer, som efter Anton Pedersens Forklaring alle havde Saar i Endetarmen og Børen, døde, efter hvad Pedersen fremdeles har udsagt, Kvien og 3 Køer, medens 3 af disse sendtes til et Slagteri i Esbjerg, og 2 helbrededes efter længere Tids Sygdom.

Ligeledes har Tiltalte vedgaaet, at han, medens han i Slutningen af Aaret 1905 tjente hos Gaardejer Jens Christian Jensen af Snejbjerg Bjerger, uden at kunne mindes Grunden dertil, paa lignende Maade som i de ovennævnte Tilfælde har stukket et knækket Piske-

skaft bagfra ind i en Jensen tilhørende Ko. Efter Jensens Forklaring helbrededes Koen efter i 3 Maaneder at have været syg som Følge af den den overgaaede Behandling. Forsaaavdt Jensen yderligere har sigtet Tiltalte for at have behandlet 2 andre af hans Kær paa lignende Maade som førstnævnte, er der mod Tiltaltes Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis i saa Henseende.

Saa vel Niels Mørup som Anton Pedersen og Jens Christian Jensen have frafaldet Krav paa Erstatning her under Sagen.

Med Hensyn til den imod Tiltalte rejste Sigtelse for Vold, er der af Bernhard Pløger af Kærsgaard Teglværk afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Under en Samtale, som Tiltalte den 3 Februar dette Aar havde med Pløger, bemærkede Tiltalte — efter at han, som det maa antages paa en til Pløger rettet Forespørgsel, om han kunde faa Arbejde paa bemeldte Teglværk, havde faaet benægtende Svar —, at det heller ikke var værd at arbejde paa Teglværket, »da de ikke betalte deres Arbejdsfolk«. Da Pløger derefter spurgte Tiltalte om, hvem de ikke havde betalt, tilføjede Tiltalte uden at give noget Svar, og uden at Pløger gav nogensomhelst Anledning dertil, Pløger med Haanden et Slag i Ansigtet, hvorved der fremkom et Saar i højre Mundvig. Efter at Tiltalte endnu et Par Gange havde slaaet efter Pløger, der imidlertid afværgede Slagene, greb han en Lægte, hvormed han tilføjede Pløger et stærkt blødende Saar oven i Hovedet.

Pløger blev samme Dag undersøgt af Læge Jensen af Herning, der i en under 6 s. M. afgiven Erklæring har udtalt, at der ved Undersøgelsen forefandtes Hævelse og Ømhed af Overlæben, og at der i Issepartiet var et ca. 1½ Tomme langt kontunderet Saar, frembragt ved Slag med en stump Genstand.

Tiltalte har vedgaaet at have slaaet Pløger som af denne omforklaret, men har derhos udsagt, at Slaget i Ansigtet er foranlediget ved, at Pløger skubbede til ham paa Grund af hans Bemærkning om, at Teglværksarbejderne ikke fik deres Løn udbetalt, og at han først, efter at Pløger derefter havde gjort Tegn til at ville fare ind paa ham, greb en Lægte af ca. $\frac{3}{4}$ Alens Længde, hvormed han slog Pløger oven i Hovedet.

Pløger har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit efter det Foranstaende udviste Forhold vil Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 297, dels, idet det efter hans nysanførte Forklaring, der bliver at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, findes betænkeligt at antage, at Pløger har været sageløs, efter samme Lovs § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 7 November 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 25—26.

Torsdag den 24 Oktober.

Nr. 235.

Højesteretssagfører Rée

contra

Mariane Cecilie Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2, 1ste og 2det Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 April 1907: Arrestanten Axel Victor Emanuel Jensen og Tiltalte Mariane Cecilie Andersen bør straffes, Arrestanten med Tvangsarbejde i 6 Maaneder og Tiltalte med simpelt Fængsel i 8 Dage. Sagens Omkostninger udreder Arrestanten og Tiltalte hver for sit Vedkommende, dog at Omkostningerne ved selve Aktionen, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bentzen og Meyer, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mariane Cecilie Andersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mariane Cecilie Andersen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Victor Emanuel Jensen og Tiltalte Mariane Cecilie Andersen tiltales, Arrestanten for Overtrædelse af Lov 1 April 1905 § 4, Tiltalte for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2, 1ste og 2det Stk.

Arrestanten er født den 7 Februar 1878 . . .

Tiltalte er født den 30 Marts 1882 og senest anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Oktober 1900 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte har forklaret, at hun i Tiden fra Slutningen af November f. A. til sin og Arrestantens Anholdelse her under Sagen den 14 Februar d. A. omtrent daglig har givet Arrestanten, med hvem hun boede sammen, fra 2 til 5 Kr. af de Penge, som hun, hvad der var Arrestanten bekendt, havde tjent ved Utugt.

Arrestanten har nægtet, at han har boet sammen med Tiltalte og at hun har bidraget noget til hans Underhold. Derimod har han erkendt, at hun af og til har været tilhuse hos ham.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der i alt Væsenligt stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at hun, der i Slutningen af November forrige Aar flyttede ind i Arrestantens Lejlighed og derefter betalte ham de til Udredelse af Lejeafgiften fornødne Beløb, har haft Arrestanten tilhuse hos sig, indtil hun blev anholdt her under Sagen, skønt hun drev Utugt som Erhverv.

Forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for Overtrædelse af § 2, 1ste Stykke, i Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906, findes det derimod ikke at være godtgjort, at hun, uanset at hun har drevet Utugt som Erhverv, har udvist den i nysnævnte Lovbestemmelse omhandlede Adfærd, og hun vil derfor være at frifinde forsaavidt denne Sigtelse angaar.

I Henhold til det Anførte vil . . . Tiltalte være at anse: . . . efter Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 2det Stykke, efter Omstændighederne . . . med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Fredag den 25 Oktober.

Nr. 86.   Direktør **C. H. Fuglsang** (Bülow)

contra

!Aktieselskabet »**Dansk Automobilselskab**« (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en Appellanten tilstillet Opsigelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 September 1906: De Indstævnte, Aktieselskabet »**Dansk Automobilselskab**«, bær for Tiltale af Citanten, Direktør C. H. Fuglsang, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Selv om der gaas ud fra, at Forretningsudvalget som saadant har savnet Beføjelse til at give Appellanten den i den indankede Dom ommeldte Opsigelse, maa Indstævnte dog anses bunden ved denne, idet Appellanten efter hvad der er oplyst om det de nærmeste Dage efter Opsigelsen Passerede, derunder navnlig et den 2 December 1905 afholdt Bestyrelsesmøde, maatte være berettiget til at betragte det som givet, at Opsigelsen havde Bestyrelsesraadets Billigelse. Da Appellantens Paastand herefter har Hjemmel i den mellem ham og Indstævnte indgaaede Kontrakt, vil Indstævnte være at tilpligte, imod at erholde udleveret de i Dommen ommeldte 11 Stykker Interimsbeviser, at betale Appellanten 16000 Kroner med Renter heraf som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Mod Udlevering af de ovenommeldte Interimsbeviser bør Indstævnte, Aktieselskabet »Dansk Automobil-selskab«, til Appellanten, Direktør C. H. Fuglsang, betale 16000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Juli 1906, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Saa betaler og Indstævnte til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en mellem de Indstævnte, Aktieselskabet »Dansk Automobil-selskab«, og Citanten, Direktør C. H. Fuglsang, indgaaet Kontrakt antoges Citanten fra den 1 Januar 1905 at regne af de Indstævnte som deres Driftsdirektør paa nærmere angivne Vilkaar, og hedder det navnlig i Kontraktens § 5:

»Det mig Fuglsang tilhørende Automobilmateriel, forsaavidt det danske Automobil-selskab overtager det, betales med Aktier i Selskabet for 16000 Kr., i Henhold til Bestyrelsens Beslutning af 7/11, 1904.

Saafrømt Selskabet opsiges til Fratræden til et Tidspunkt tidligere end 1 Januar 1908, er Selskabet dog pligtig til, saafremt Fuglsang forlanger det, at afkøbe ham Aktierne til pari . . . «

Den 29 November 1905 fik Citanten, da han var tilstede i et Møde af det indstævnte Selskabs Forretningsudvalg, der ifølge Selskabets Love vælges af Bestyrelsesraadet blandt dettes Medlemmer, og som bestaar af 3 Medlemmer, af dette Udvalgs Formand, der tillige var Formand for Bestyrelsesraadet, overrakt en samme Dag dateret og

af samtlige 3 Medlemmer underskrevet Skrivelse, hvori Udvalget i Henhold til sin den nævnte Dag fattede Beslutning opsagde Citanten hans Stilling hos de Indstævnte til Fratrædelse 1 Juni d. A. I Brev af 1 December 1905 meddelte Citanten derefter de Indstævnte, at han forbeholdt sig sine i Kontraktens § 5 hjemlede Rettigheder, hvorhos han, foranlediget ved et fra Formanden for Forretningsudvalget modtaget Brev af 2 s. M., hvori denne bl. a. bemærkede, at Opsigelsen, der, som udtalt til Citanten ved Overrækkelsen af samme, kun var en Proforma-Opsigelse, formentlig inden Maanedens Udgang kunde tages tilbage af Selskabet, i Brev af 11 s. M. udtalte, at han maatte bestræge den skete Opsigelse som endelig.

Efter at Citanten dernæst ved en af den kst. Notarius publicus her i Staden den 13 Juni d. A. foretagen Beskikkelse uden Resultat havde ladet de Indstævnte afkræve de ommeldte Aktiers Beløb, stort 16000 Kr., anmodede han ved Rekvisition af 16 s. M. Byfogden her i Staden om til Sikkerhed for sit ommeldte Tilgodehavende at foretage Arrest hos de Indstævnte.

Der udspandt sig herefter, idet begge Parter gav Møde ved Sagsfører, for Fogedretten en Disput, som efter Udveksling af Indlæg fra begge Sider afgjordes ved Byfogdens Kendelse af 14 Juli d. A., hvorved eragtedes, at den begærte Arrestforretning ikke kunde nyde Fremme, og Citanten har nu under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte tilpligtet mod Udlevering af de paagældende Interimsbeviser, nemlig 6 Stkr. à 1000 Kr. og 5 Stkr. à 2000 Kr., alle henvisende til Aktierne Nr. 235 til 250 inkl., at betale ham 16000 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 14 Juli d. A. og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen uomtvistet, at den mellem Citanten og de Indstævnte indgaaede Kontrakt paa de Indstævntes Vegne efter dertil af Bestyrelsesraadet given Bemyndigelse er afsluttet af det ovenfor omtalte Forretningsudvalg, samt at Forretningsudvalget uden Bemyndigelse af Bestyrelsesraadet har foretaget den ommeldte Opsigelse, men medens de Indstævnte have paastaaet, at denne Opsigelse som foretagen ulovmedholdelig maa betragtes som betydningsløs, har Citanten paa sin Side gjort gældende, at den skete Opsigelse er lovlig og derfor maa afføde den af ham paastaaede Virkning. Til Støtte herfor har han fremlagt et Eksemplar af de for Selskabet gældende, den 30 August 1904 vedtagne Love, hvis § 20 indeholder følgende Bestemmelser: »Tre Medlemmer af Bestyrelsesraadet i Forening underskrive Selskabet med forbindelse Virkning i alle almindelige Anliggender; i andre Tilfælde udfordres Underskrift af Bestyrelsesraadets Formand og tre af Medlemmerne«, idet han gør gældende, at en Opsigelse af en Funktionær maa henregnes til de i den citerede § omtalte »almindelige Anliggender« og derfor til sin Gyldighed overfor Selskabet kun kræver 3 Bestyrelsesraadsmedlemmers Underskrift, hvortil han yderligere har føjet, at Forretningsudvalget var hans nærmeste Foresatte, hvilket han derfor med Føje maatte anse for kompetent til at afskedige ham, og at Forretningsudvalgets Kompetence i den ommeldte Henseende formentlig yderligere e contrario fremgaar af Lovenes § 19 Nr. 4, hvorefter det er Bestyrelsesraadet, der antager Selskabets overordnede

Funktionærer, medens intet tilsvarende foreskrives om Afskedigelse af disse. Citanten har derhos henvist til, at der intet foreligger oplyst om, at Bestyrelsesraadet ved sin Beslutning har misbilliget den her omhandlede af Forretningsudvalget truffne Disposition, hvorhos han har fremlagt en Afskrift af en for Selskabet for Aaret 1905 gældende Forretningsorden, ifølge hvis § 4 der til at binde Selskabet, bl. a. ved Antagelse og Afskedigelse af overordnede Funktionærer, kun kræves Underskrift af Bestyrelsesraadets Formand (Viceformand), Forretningsudvalgets Formand og et Medlem af Forretningsudvalget.

Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at den Citanten i hans Egenskab af Selskabets Driftsdirektør meddelte Opsigelse ikke med Føje kan henføres til de i Lovens § 20 omtalte almindelige Anliggender, men efter sin Beskaffenhed maa falde ind under de i denne § nævnte andre Tilfælde, hvor der til Beslutningens Gyldighed udfordres Underskrift af Bestyrelsesraadets Formand og 3 af Medlemmerne.

Som Følge heraf, samt da den af Citanten paaberaabte Forretningsorden efter de Indstævntes af Citanten ubestridte Anbringende kun er et Forslag, som aldrig er traadt i Kraft, findes de Indstævnte i Overensstemmelse med deres derom nedlagte Paastand at maatte frifindes for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 285. Højesteretssagfører Bülow

contra

Peter Jonas Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri og ulovlig Jagt.

Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 15 Marts 1907: Tiltalte Peter Jonas Larsen bør sættes til simpelt Fængsel i 20 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, og Defensor, Sagfører Poulsen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juli 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. A. Meyer og Bentzen, betaler Tiltalte Peter Jonas Larsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Jonas Larsen til Højesteretssagførerne Bülow og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Peter Jonas Larsen, der er født den 8 December 1877 og ikke fundet tidligere straffet, aktioneret for Forsøg paa Tyveri og ulovlig Jagt.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 16 Januar 1907 om Eftermiddagen Kl. ca. 4¹/₂, fulgte Tiltalte, der bor umiddelbart ved den Grevskabet »Christiansholm« tilhørende »Roden Skov«, en Gangsti, som i en Strækning af ca. 1000 Alen fører gennem Skoven. Indenfor sin Frakke havde Tiltalte en 9 m/m ladt Salonriffel af Remingtontypen, der i to Stykker, forbundne med et om Nakken gaaende Seglgarn, hang foran paa Brystet. I en Afstand af ca. 300 Alen fra Skovhegnet fik han Øje paa en ved Grevskabet ansat Skytte, der kom ham imøde, hvorefter han skjulte Bøssen under Løvet bag et Træ. Skytten havde imidlertid fundet Tiltaltes Adfærd mistænkelig og opdagede i Løvet Riflen, som dog Tiltalte nægtede at kendes ved. Til en den 19 s. M. optaget Rapport erkendte Tiltalte baade at have baaret Riflen skjult paa den foran refererede Maade og at have gemt den i Løvet, da han saa Skytten, hvorhos han forklarede, at han ved den paagældende Lejlighed vilde skyde en Genvej for at komme til Vanthore Strand, hvor han vilde paa Strandjagt.

Tiltalte blev derpaa anholdt, og i et samme Dag afholdt Forhør supplerede han sin Forklaring derhen, at han var paa Vejen til sin Fætter Peter Lund i Vanthore, hvor han vilde overnatte, og med hvem han næste Dag vilde gaa paa Jagt efter Sælhunde, uden at han dog i Forvejen havde aftalt noget herom med Fætteren, ligesom han gentog sin allerede til Rapporten afgivne Erkendelse af, at Bøssen var ladt med en gennemboret Kugle.

I samme Forhør tilstod imidlertid Tiltalte, at han var gaaet ind i Skoven for at skyde et Dyr. I det næste den 20 s. M. afholdte Forhør gentog han sin i det tidligere Forhør afgivne Forklaring. Tiltalte sattes derpaa paa fri Fod, og i et Forhør den 21 Februar 1907 udtalte han, at han kun ved den her omhandlede Lejlighed havde været i Skoven for at jage.

Vejene gennem Roden Skov, hvori der findes Daadyr, efter hvad Grevskabets Skytte og Skovrider have forklaret, navnlig omkring den nævnte Sti, ere lukkede med Led, som ere forsynede med Hænge- laase, og som aabnes af de ved Skoven ansatte Funktionærer. For

gaaende Personer er der Adgang til Skoven over Stenter, ad hvilke det imidlertid efter det Oplyste maa anses udelukket, at Dyrene kan forlade Skoven. Skoven er indhegnet med et ca. 51 " højt Net af galvaniseret Jerntraad med Masker af 3 " Størrelse, ovenover hvilket Hegn desuden er anbragt en Hegntraad i en Afstand af 8—10 ". Hegnet var helt ved den Tid, som her er Tale om.

Overfor sin Defensor for Underretten og senere under et optaget Reassumptionsforhør vendte Tiltalte imidlertid tilbage til sin oprindelige Forklaring om ikke at have haft til Hensigt at skyde Dyr i Skoven, men at have villet skyde Genvej til Vanthore for at gaa paa Sælhundejagt, hvorhos han afgav, at han havde afgivet den urigtige Tilstaaelse af Frygt for Varetægtsarrest. Endelig forklarede Tiltalte nu, at han ikke vidste af, at Riflen var ladet, førend Skytten viste ham det.

Til denne Tiltaltes af intet bestyrkede Tilbagekaldelse af hans Tilstaaelse, som er fastholdt gennem flere Forhør, af hvilke det sidste falder over en Maaned efter, at Tiltalte var sat paa fri Fod, vil der dog intet Hensyn kunne tages.

Tiltalte vil herefter, og da Roden Skov maa betragtes som en indhegnet Dyrehave, være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, med simpelt Fængsel i 20 Dage, og da den indankede Dom, som har anset Tiltalte efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 45 og 46, og Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 2det Stk., har samme Straf, — — — vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 329.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Zakarias Rolf Hofman Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 29 Juli 1907: Arrestanten Zakarias Rolf Hofman Pedersen bør hensættes til Tugt- husarbejde i 8 Aar. Han bør derhos betale i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 15529 Kr. og til Frederiksborg Amts Brandforsikring for rørlig Ejendom 11878 Kr. og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Wimmer, og Defensor, Overretssagfører Raaschou, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssagfører Sinding, bør Arrestanten Zakarias Rolf Hofman Pedersen betale 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage

efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Zakarias Rolf Hofman Pedersen til Højesteretssagfører Bülow og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksborg Birks Ekstreret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Zakarias Rolf Hofman Pedersen for Brandstiftelse. Arrestanten er født den 8 November 1880 og tidligere — foruden 4 Gange at have vedtaget Bøder for forskellige Politiforseelser samt under sin Militærtjeneste 8 Gange at have været straffet arbitrært — ved Antvorskov Birks Politirets Dom af 30 Oktober 1905 for begaaet Betleri funden strafskyldig efter Lov 3 Marts 1860 § 3, idet dog den af ham under Sagen udstaaede Varetægtsarrest traadte istedetfor Straf.

Ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Arrestanten Lørdag den 26 Januar d. A. sent paa Aftenen var inde hos sin i Herløv boende gifte Broder, blev han bl. a. fordi denne nægtede ham, der iforvejen andetsteds havde drukket noget Brændevin og Kognak, en Snaps, stærkt ophidset og gik, efter at Broderen havde sat ham ud af sit Hus, over til en et Par Hundrede Alen derfra liggende, Carl Hansen Nielsens Hustru som Særeje tilhørende Gaard, som bestod af 4 sammenbyggede, straatækkede Længer; Heste- og Kostalden, der fandtes i den nordlige Længe, var, saavelsom det mod Øst liggende Stuehus, af Bindingsværk, medens Længerne ellers var grundmurede.

Arrestanten gik ind i en Port i Gaardens vestlige Længe og stak — som det maa antages Kl. 11 à 11¹/₂ — med en Tændstik Ild i noget i et Rum ved Siden af Porten anbragt Halm, hvorpaa han gik tilbage til Broderens Hus uden at gøre noget for at redde Gaardens Beboere; han vil ikke have vidst, om disse var i Seng eller ikke, og vil ikke have skænket Faren for dem eller Kreaturerne nogen Tanke. Vinden var vestlig, hvad Arrestanten dog ikke vil have lagt Mærke til, førend han saa, at Røgen drev ind over Gaarden. Ilden greb hurtigt om sig, og i kort Tid nedbrændte alle 4 Længer. Husdyrene blev reddede med Undtagelse af en Hest, der, efter at være kommen ud af Stalden, atter løb derind, 3 Svin og Fjerkræet. Derimod brændte det allerreste af Indboet. De Summer, der af vedkommende Brandforsikringselskaber ere udbetalte i Erstatning, udgøre for Bygningernes Vedkommende 15525 Kr. og for Løsørets 11878 Kr.

Ved Ildens Udbrud befandt ingen af Gaardens Beboere sig i den først antændte Længe. Ejerinden og hendes Mand var just gaaet i Seng og havde endnu ikke slukket deres Lampe, da han bemærkede et stærkt rødligt Skær udenfor Vinduet; han iførte sig nogle Klæder og løb over til Staldene, hvor dog allerede flere Folk var komne tilstede. Gaardens øvrige Beboere sov ved Ildens Opkomst, men blev hurtigt vækkede. Ejerindens Mand har forklaret, at hvis det ikke havde været en Lørdag Aften, saa at han og hans Hustru, der havde haft Gæster, endnu ikke var komne til at sove, ligesom nogle Folk i Nærheden endnu, da Ilden brød ud, sad oppe og straks ilede til, kunde der have været Fare for, at Gaardens Beboere var brændte inde, hvorhos Besætningen sikkert var indebrændt.

Arrestanten, der ikke kan antages at have haft nogetsomhelst Udestaaende med nogen af Gaardens Beboere, har forklaret, at han ikke havde nogen Grund til sin Handling, men kun satte Ild paa Gaarden, fordi han var bleven hidsig, samt at han vel var noget beruset, men dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde.

Da der under Sagen var opstaaet Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, blev han indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg. Som Resultat af Observationen udtaler Anstaltens Overlæge i sin den 12 Juli d. A. afgivne Erklæring Følgende: »Arrestanten er altsaa ikke sindssyg, men der findes hos ham en ved Alkohol frembragt degenerativ Hjernekonstitution, hvis Mangler viser sig dels ved en usædvanlig stærk Pirrelighed og Uligevægtighed i Sindet, dels ved abnorm Virkning af Spiritus. Ligesom om andre Drankere gælder det om ham, at naar Rusen har naaet en vis Grad, er han ikke Herre over sine Handlinger, han følger da blindt sine brutale Indskydelser. Men han er ikke saa aandelig sløvet, at han i ædru Tilstand ikke skulde vide, hvad han udsætter sig selv og Andre for ved at beruse sig, og der har ikke kunnet paavises hos ham nogen Trang af sygelig »tvingende« Natur til at begynde paa Drikkeriet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, idet det under Hensyn til Tidspunktet for Ildspaaættelsen og den Hurtighed, hvormed Ilden udbredte sig, maa antages, at Andres Liv ved Branden blev udsat for aabenbar Fare, og at dette var Arrestanten bevidst, samt idet det Foreliggende ikke giver Grund til at antage, at han ved Ildspaaættelsen har manglet fuld Tilregnelighed, være at anse efter Straffelovens § 280, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar.

Ved den indankede Dom er Straffen bestemt paa samme Maade, og Arrestanten er derhos efter Paastand dømt til at betale i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 15529 Kr. og til Frederiksborg Amts Brandforsikring for rørlig Ejendom 11878 Kr. Idet Dommens Bestemmelser om disse Erstatningsbeløb — — — ligeledes tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

Tirsdag den 29 Oktober.

**Nr. 64. Det gensidige Forsikringsselskab »Danmark«
(Nellemann)**

contra

Skattedepartementet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Stempelpligten af tre af Appellanten med udenlandske Selskaber oprettede Genforsikringskontrakter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Maj 1906: De Indstævnte, Det gensidige Forsikringsselskab »Danmark«, bør til Citanterne, Skattedepartementet, betale de paastævnte 1300 Kr. 89 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 1299 Kr. 90 Øre fra den 19 Januar 1905, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget at Spørgsmaalet om de foreliggende Genforsikringskontraktors Stempelpligt maa afgøres efter Stempelovens § 55, som efter sin Ordlyd omfatter deslige Dokumenter. Men da denne Lovbestemmelse udtrykkelig betinger Stempelpligten af, at Forsikringen er tegnet her i Landet, medens i nærværende Tilfælde Forsikringerne maa anses tegnede i Udlandet, og da Stempelpligten efter Sagens Oplysninger ej heller kan støttes paa Bestemmelserne i Lovens § 90 a, vil Appellanten være at frifinde.

Processens Omkostninger i begge Instanser findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Det gensidige Forsikringsselskab »Danmark«, bør for Tiltale af Indstævnte, Skattedepartementet, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved Skrivelse af 28 September 1904 til de Indstævnte, Det gensidige Forsikringsselskab »Danmark«, meddelte Citanterne, Skattedepartementet, at 3 af de Indstævnte til Citanterne indsendte Genforsikringskontrakter, der var indgaaede mellem paa den ene Side de Indstævnte og paa den anden Side henholdsvis »Münchener Rückversicherungs Gesellschaft« i München, »Oberrheinische Versicherungs-Gesellschaft« i Mannheim og »Versicherungs-Gesellschaft Oesterreichischer Phoenix« i Wien — med Hensyn

til hvilke Kontrakter, der var oprettede uden Brug af Stempel, de Indstævnte paa Forlangende under 24 August s. A. havde opgivet for Citanterne, at det ikke vilde være muligt at opgive, til hvilket Beløb de Forsikringer, der vilde blive overtagne i Henhold til samme, kunde anslaaes, men at de for Tiden androg ca. 13 Millioner Kr. for hver Reassurancekontrakt — var i Henhold til Lov 19 Februar 1861, jfr. Lov 21 Marts 1874, antagne til at stemples til Takst hver 433 Kr. 30 Øre, hvilket Beløb tilligemed den Amtsforvalteren for hver af Stemplingerne tilkommende Kendelse 33 Øre inden 6 Uger efter bemeldte Skrivelses Modtagelse vilde være at indbetale paa Københavns Amtstue. Efterat de Indstævnte havde begært Spørgsmaalet om Kontrakternes Stempling prøvet af Domstolene, have Citanterne anlagt nærværende Sag, hvor de, for hvem den kst. Kammeradvokat har givet Møde, procedere til Stadfæstelse af ovennævnte Resolution, saaledes at de Indstævnte tilpligtes ialt at betale 1300 Kr. 89 Øre, af hvilket Beløb Citanterne derhos have paastaet sig tillagt Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 19 Januar 1905 og Sagens Omkostninger.

De paagældende Kontrakter, der for de Indstævntes Vedkommende ere daterede København den 20 Juni 1904, og for de medkontraherende Selskabers Vedkommende respektive München den 30 s. M., Mannheim den 23 s. M. og München den 1 Juli s. A. (sidstnævnte ratihaberet i Wien den 4 s. M.), og som, bortset fra Medkontrahenternes forskellige Navne, er af enslydende Indhold, indeholder navnlig en Bestemmelse, hvorefter det indstævnte Selskab forpligter sig til hos det respektive medkontraherende Selskab at anbringe og sidstnævnte Selskab at modtage Anbringelse af en Andel stor 20 pCt. af visse i Kontrakterne nævnte Risikoer under Ildsvaade o. l., saaledes bl. a., at Medkontrahentens Ret til Andel i Forsikringen tog sin Begyndelse, naar Beløbet af en Forsikring, som er overtaget af det indstævnte Selskab, paa nogen Risiko maatte overstige nærmere specificerede Grænser for samme, at Medkontrahentens Ansvarlighed skulde begynde samtidig med de Indstævntes, at Genforsikringen stedse skulde overtages til samme Tarifpræmie, som betales af den oprindelige Forsikringstager, og at Genforsikringer af de Indstævnte skulde anmeldes for vedkommende medkontraherende Selskab gennem foreløbige eller endelige »Bordereau'er« inden en vis kort Frist. Endelig anføres i Slutningen af Kontrakten »for Stempelafgiftens Skyld«, at den aarlige Præmie antagelig vil blive ca. 25000 Kr.

De Indstævnte paastaa sig principalt frifundne, i alt Fald mod at betale 6 Kr. 99 Øre, og sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Citanterne have til Støtte for Rigtigheden af den af dem afgivne Resolution navnlig anført, at der vel ikke i Stempeloven indeholdes nogen særlig Regel om Genforsikringskontrakter, men at disse ifølge samme Lovs §§ 1 og 89 maa være stempelpligtige, naar de oprettes her i Landet, og at det maa være Lovens § 55 a om Stempling af Brand- og Søforsikringspolicer saavel som Policer angaaende alle andre Arter af Forsikringer, der efter Beskaffenheden af det ved Kontrakterne stiftede Retsforhold skal anvendes, saaledes at Stemplet rettelig er beregnet til $\frac{1}{30}$ ‰ af den anslaaede samlede Værdi — 13 Millioner Kr. — af hver af de overtagne Forsikringer.

Forsaavidt de Indstævnte have gjort gældende, at deres Frifindelse allerede maa være en Følge af, at Kontrakterne ere for Medkontrahenternes Vedkommende underskrevne i Udlandet, kan der ikke gives dem Medhold heri, da Kontrakterne, som foran bemærket, ere underskrevne af de Indstævnte her i Landet og saaledes maa anses udfærdigede sammesteds.

De Indstævnte have dernæst anbragt, at Kontrakterne ikke kunne antages at være stempelpligtige efter Lovens § 55 a eller Analogien af samme, idet de ere væsenlig forskellige fra de i bemeldte Paragraf ommeldte Policer, navnlig i Retning af, at der med Hensyn til disse straks ved Policens Underskrift og Overlevering til den Forsikrede er stiftet et Forsikringsforhold, der medfører, at vedkommende bestemte Genstande ere forsikrede, medens ved de her omspurgte Kontrakter Medkontrahentens Forpligtelser alene indeholder et Tilsagn om under visse nærmere Betingelser at overtage en Forpligtelse til delvis at holde de Indstævnte skadesløse for Tab ved udbetalte Forsikringsbeløb, og at i alt Fald Stempelovens § 65, 2det Stk., om Stempeling af Tilsagn om eventuelle Forpligtelser efter*) § 52 frembyde nærmere liggende Analogier, saaledes at hver af Kontrakterne i alt Fald kun bør stemples efter § 65 til Takst 2 Kr. eller efter § 52 efter Gældsbevægstakst i Forhold til de beregnede Præmiers Beløb, nemlig 25000 Kr., til 21 Kr. 50 Øre. I Henhold hertil gaar de Indstævntes subsidære Paastand ud paa Frifindelse mod at betale 6 Kr. eller 64 Kr. 50 Øre i begge Tilfælde med Tillæg af 99 Øre i Kassationsgebyr.

Bestemmelsen i § 55 angaaende Pligten til at stemple — som det hedder — »alle Forsikringer eller Assurancer, som tegnes her i Landet«, findes imidlertid i alt Fald analogisk at maatte anvendes paa de paagældende Dokumenter, der i Henseende til Formaal og Virkning i Forhold til Kontrahenterne ganske maa stilles i Klasse med de i bemeldte § ommeldte Assurancebreve eller Policer, hvorimod der ikke findes Anvendelse enten for Lovens § 52 eller for § 65, 2det Stk., hvilken sidste § maa antages nærmest at sigte til saadanne foreløbige Overenskomster, der, forinden et endeligt Retsforhold kan træde i Kraft, forudsætter yderligere kontraktmæssig Overenskomst, medens de heromhandlede Dokumenters Udfærdigelse — i Lighed med hvad Tilfældet er ved almindelige Policer — straks stifter en Forpligtelse for Medkontrahenten med Hensyn til det, som er Genstanden for Retsforholdet, nemlig det indstævnte Selskabs samlede Risiko efter de af samme tegnede Forsikringer, hvilken Genstands Forskelligartethed fra, hvad der var Grundlaget ved Specialpolicernes Stempeling — nemlig de enkelte forsikrede Effekter — baade forklarer den tilsyneladende, efter de Indstævntes Formening irrationelle, »dobbelte« Stempelpligt og medfører, at der i det foreliggende Tilfælde bliver Spørgsmaal om et samlet Forsikringsobjekt, der langt overstiger, hvad der efter Lov 21 Marts 1874 § 4 kan medføre Stempelfrihed. Idet herefter hverken de Indstævntes principale eller subsidære Paastand kan gives Medhold, ville de Indstævnte være at dømme overensstemmende med Citanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændig-

*) Skal være »eller«.

hederne ville være at ophæve, hvorfor der ikke bliver Spørgsmaal om at tillægge den kst. Kammeradvokat Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 30 Oktober.

Nr. 327.

Højesteretssagfører Rée

contra

Karl Marinus Sørensen (Def. Møldrup),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 19 November 1906: Arrestanten Karl Marinus Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og udrede i Erstatning til »de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland« Kr. 2272,20 og til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland Kr. 3289,00 samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Dejgaard, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Valeur, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1907: Imod Arrestanten Karl Marinus Sørensen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Før det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 280 og 228 samt efter § 282, 1ste Stk., jfr. § 281, 1ste Stk., sammenholdt med § 46 og § 37. Straffen findes efter de oplyste Omstændigheder under Hensyn til Straffelovens § 39 at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. I Henseende til den Tiltalte ved Herredstingsdommen idømte Erstatning vil denne Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Karl Marinus Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i seks Aar. I Henseende til Erstatningen bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Sala-

rier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Karl Marinus Sørensen, der er født i Aaret 1883, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Brandstiftelse og Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Juni Maaned 1899, paa hvilket Tidspunkt han var i Lære hos Skræder Jens Olsen, dengang af Faarbæk, nu af Simmelkær, en Dag, da der foruden Arrestanten ikke var andre end Olsens gamle Moder og et i Vuggen liggende spædt Barn tilstede i Huset, med en Tændstik har tændt Ild i Halmen i en i Olsens Sovekammer staaende Seng. Arrestanten forlod derefter Værelset, i hvilket Vuggen med det ovennævnte Barn befandt sig, men da Barnet et Øjeblik efter gav sig til at skrig, tilkaldte Arrestanten Olsens Moder, som med en Spand Vand slukkede Ilden, der endnu ikke havde angrebet Bygningen, og som i det Hele ikke anrettede nogen Skade af Betydning. Efter hvad Olsen har forklaret, maa det antages, at Huset, der var straaet, vilde være brændt, hvis Ilden i Sengen ikke var slukket, og Arrestanten har erkendt Rigtigheden heraf med Tilføjende, at han ogsaa havde til Hensigt at afbrænde Huset, hvorhos han har forklaret, at han handlede ifølge en pludselig Indskydelse, uden at han kan angive nogen Grund til sin Handlemaade. Olsen har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Det maa paa samme Maade anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, som efter i Juni Maaned f. A. at være bleven hjemsendt fra Krigstjenesten som for Tiden utjenstdygtig paa Grund af Nervesvækkelse (Neurasthenia) tog Ophold hos Faderen, Gaardejer Jens Sørensen af Sneftrup, har sat Ild paa dennes Gaard under følgende nærmere Omstændigheder:

Efterat Arrestantens Forældre den 8 September f. A. var rejst bort for at aflægge et Familiebesøg, fattede Arrestanten, som efter sin Forklaring vel ikke var utilfreds med Opholdet hos Faderen, men dog ønskede at komme hjemmefra, da han ikke kunde komme tilrette med sine Forældre, den følgende Dag Beslutning om at afbrænde Gaarden, paa hvilken han var alene hjemme med fire Søsken i en Alder fra 10—16 Aar. Han stod derfor op Kl. 2 Natten mellem den 9 og 10 September, og efterat have klædt sig paa, spændte han Gaardens 2 Heste for Fjedervognen, som han kørte hen Nord for Gaardens nordlige, til Lade indrettede Længe, og slog derpaa Køerne, seks i Tallet, og Svinene ud, hvornæst han hentede sine Tændstikker og paany begav sig Nord for Ladebygningen, i hvilken han aabnede en Luge. Han afrev nu 3 à 4 Tændstikker, og med den sidst afrevne lykkedes det ham at antænde det indenfor Lugen siddende Hø, hvorpaa han, da han havde set Høet brænde, tillukkede Lugen, satte sig i Fjedervognen

og kørte uden at vække sine Søskende, der alle laa og sov i Stuehuset, ad Holstebro til, idet det var hans Agt at sælge Hestene paa et Marked, som — efter hvad der var ham bekendt — skulde afholdes i nævnte Købstad den 10 September, og for de derved indvundne Penge at rejse til Amerika. Ankomsten til Markedspladsen bød Arrestanten ogsaa Hestene til Salg, men han blev — uden at nogen Handel var kommen i Stand — hen paa Formiddagen anholdt paa Markedspladsen.

Gaardens Bygninger, der var straaetækte, og som foruden af Ladebygningen, der var af Bindingsværk, bestod af en dermed sammenbygget, grundmuret Staldlænge i Vest og et tæt herved liggende, ligeledes grundmuret Stuehus i Syd, nedbrændte fuldstændig. Arrestantens fire Søskende, der først vaagnede, efterat Stuehusets Tag var bleven antændt, maatte forlade Huset i det blotte Linned, og Arrestantens Fader har erklæret, at det formentlig skyldes den Omstændighed, at Straataget tildels havde været bundet med Staaltraad, at Børnene havde kunnet komme ud af Huset.

Arrestanten, der maa antages, da han gik ud af Stuehuset, at have ladet saavel Døren fra Dagligstuen, i hvilken to af hans Søskende laa, ud til Forstuen, som Døren fra denne ud til Gaardspladsen, staa aabne, har erklæret, at han, da han satte Ild paa Gaarden, var sig bevidst, at han derved udsatte sine Søskenes Liv for aabenbar Fare, men at han gjorde Regning paa, at Ilden skulde vække dem, saa at de kunde slippe ud, hvorhos han har udsagt, at det var hans Tanke med Ildspaaættelsen at vække den Tro, at han og Hestene var indebrændte, for at Opmærksomheden derved kunde blive afledet fra, at han var kørt til Holstebro for at sælge Hestene. Saavel disse som Fjedervognen ere i uskadt Stand bragte tilbage til Arrestantens Fader.

Den paa de nedbrændte Bygninger foraarsagede Skade er opgjort til 2264 Kr., medens Skaden paa det Gaardejer Jens Sørensen tilhørende Løssøre er opgjort til 3225 Kr., hvilke Beløb ere udredede henholdsvis af »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland« og af »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland«, og disse Selskaber have paastaet sig Beløbene med Tillæg af Vurderingsomkostninger, henholdsvis 8 Kr. 20 Øre og 64 Kr., erstattede af Arrestanten.

Paa Foranledning af Overretten har Arrestanten været indlagt til Observation paa Sindsygeanstalten ved Middelfart, hvis Overlæge i en under 10 Maj d. A. afgiven Erklæring har udtalt om Arrestanten, at der »synes« at være Tale om et fra Fødselen af daarligt anlagt Individ — noget hvorom hans abnorme Hovedform bærer Vidne, der kun synes at have naaet en ringe Grad af aandelig Udvikling, og som fra tidlig Tid har røbet de for saadanne Individuer ikke sjældent ejendommelige impulsive Tilbøjeligheder, der har givet sig Udslag i de gentagne — som det i begge Tilfælde synes — aldeles umotiverede Brandstiftelser«. Det hedder endvidere i Erklæringen, at der »foruden dette abnorme Grundlag synes . . . ogsaa at foreligge en Stemningslidelse af depressiv Art og vistnok af kronisk Forløb, der maa siges at føre ham (o: Arrestanten) over paa den egentlige Sindssygdoms Omraade«, hvorhos det sluttelig udtales:

»Det forekommer mig derfor, at hans naturlige Opholdssted ikke er Fængslet, men Sindssygeanstalten«. Endvidere har Justitsministeriets Konsulent i Medicinalsager, hvem Sagen derefter har været forelagt, i en til bemeldte Ministerium afgiven Erklæring af 14 Juni d. A. udtalt, at Arrestanten lider af en Sindssygdom med et saa kronisk Forløb, at den antageligvis maa have været tilstede i Sommeren 1906, hvorimod der ikke kan afgives noget Skøn om hans mentale Tilstand i Konfirmationsalderen, samt at det efter Arrestantens mentale Tilstand maa anses for nødvendigt, at der træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod ham, da han maa antages at være farlig for den offentlige Sikkerhed.

Idet det herefter maa antages, at Arrestanten har forøvet sit den 10 September f. A. udviste Forhold i en ved Sindssygdom fremkaldt utilregnelig Tilstand, samt da der efter det Foreliggende ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at Arrestanten — der efter Skræder Jens Olsens Forklaring vel under sit Ophold hos ham i Almindelighed var »klog nok« og derhos godt kunde forrette sit Arbejde, naar han vilde, men dog tillige var »underlig sløv og ligegyldig«, ligesom der undertiden var »noget sært« ved ham — ved Udøvelsen af den af ham i Aaret 1899 iværksatte Ildspættelse har været i Besiddelse af saadan Tilregnelighed, at han ved dette Forhold har kunnet paadrage sig Strafansvar, vil der i Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stykke, ikke kunne paalægges ham noget saadant, og der bliver herefter heller ikke Spørgsmaal om under nærværende Sag at tilkende de ovennævnte Forsikringselskaber nogen Erstatning. Derimod findes der, da Arrestanten efter det Foreliggende maa anses at være farlig for den offentlige Sikkerhed, i Medfør af Straffelovens § 38, 2det Stykke, at burde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger imod ham af Øvrigheden.

Fredag den 1 November.

Nr. 232.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Mikkel Peder Kristensen, Finn Madsen, Laurits Knud Frederiksen, Andreas Ørsted Johansen Fritzner, Julius Frederiksen, Karl Vilhelm Christiansen, Reinhold Herman Julius Nielsen, Emil Laurits Hansen, Sofus Michael Kruse Mikkelsen, kaldet Torp, Elna Dorthea Christensen, Bjarnholts Hustru, Kristian Hansen, Christian Georg Jørgensen og Hans Christensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Forledelse til Overtrædelse af Kapitlerne 6 og 7 i Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881, eventuelt tillige for Overtrædelse af Kapitlerne 9 og 10 i almindelig borgerlig Straffelov.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Marts 1907: Tiltalte Nr. 8 Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Til-

talte Nr. 1 Mikkel Peder Kristensen, Nr. 2 Finn Madsen, Nr. 3 Laurits Knud Frederiksen, Nr. 4 Andreas Ørsted Johansen Fritzner, Nr. 5 Julius Frederiksen, Nr. 6 Karl Vilhelm Christiansen, Nr. 7 Reinhold Herman Julius Nielsen, Nr. 9 Sofus Michael Kruse Mikkelsen, kaldet Torp, Nr. 10 Elna Dorthea Christensen, Bjarnholts Hustru, Nr. 11 Kristian Hansen, Nr. 12 Christian Georg Jørgensen og Nr. 13 Hans Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 Kristensen i 6 Gange 5 Dage og de øvrige fornævnte Tiltalte i 2 Gange 5 Dage. Det ovennævnte Ekstranummer af Bladet »Ny Tid«, derunder de under Sagen i Bevaring tagne Eksemplarer, bør konfiskeres. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Sally, 25 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte Nr. 1—7 og 9—13, En for Alle og Alle for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt angaar Tiltalte Nr. 8 Hansen, vil det i Henhold til de i den indankede Dom for hans Vedkommende anførte Grunde kunne forblive ved den ham tillagte Frifindelse. For det af de øvrige nedennævnte Tiltalte udviste, i Dommen fremstillede Forhold ville de være at anse efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 112, sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 52, og for Tiltalte Nr. 3 Frederiksens Vedkommende tillige med sidstnævnte Lovs § 37. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Tiltalte Nr. 1 Kristensen i 3 Maaneder, for Tiltalte Nr. 2 Madsen i 40 Dage, for Tiltalte Nr. 3 Frederiksen i 8 Dage, og for de øvrige Tiltalte Nr. 4—7 og 9—13 i 14 Dage for hver især. I Henseende til Konfiskationen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til den Nr. 8 Emil Laurits Hansen tillagte Frifindelse bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. De Tiltalte Nr. 1 Mikkel Peder Kristensen, Nr. 2 Finn Madsen, Nr. 3 Laurits Knud Frederiksen, Nr. 4 Andreas Ørsted Johansen Fritzner, Nr. 5 Julius Frederiksen, Nr. 6 Karl Vilhelm Christiansen, Nr. 7 Reinhold Herman Julius Nielsen, Nr. 9 Sofus Michael Kruse Mikkelsen, kaldet Torp, Nr. 10 Elna Dorthea Christensen, Bjarnholts Hustru, Nr. 11 Kristian Hansen, Nr. 12 Christian Georg Jørgensen og Nr. 13 Hans Christensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nr. 1 Kristensen i tre Maaneder, Nr. 2 Madsen i fyrretyve Dage, Nr. 3 Frederiksen i otte Dage og de øvrige fornævnte Tiltalte i fjorten Dage hver. I Henseende til Konfiskationen og Aktionens Omkostninger bør nævnte Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Nr. 1—7 og

9—13, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales i Medfør af Justitsministeriets Skrivelse af 10 Maj f. A. Nr. 1 Mikkil Peder Kristensen, Nr. 2 Finn Madsen, Nr. 3 Laurits Knud Frederiksen, Nr. 4 Andreas Ørsted Johansen Fritzner, Nr. 5 Julius Frederiksen, Nr. 6 Karl Vilhelm Christiansen, Nr. 7 Reinhold Herman Julius Nielsen, Nr. 8 Emil Laurits Hansen, Nr. 9 Sofus Michael Kruse Mikkelsen, kaldet Torp, Nr. 10 Elna Dorteia Christensen, Bjarnholts Hustru, Nr. 11 Kristian Hansen, Nr. 12 Christian Georg Jørgensen og Nr. 13 Hans Christensen for Forsøg paa Forledelse til Overtrædelse af Kapitlerne 6 og 7 i Straffelov for Krigsmagten af $\frac{7}{8}$ 1881, eventuelt tillige for Overtrædelse af Kapitlerne 9 og 10 i almindelig borgerlig Straffelov.

Tiltalte Nr. 1 Kristensen er født den 5 Januar 1879 og anset: ved Højesterets Dom af 23 Oktober f. A. efter Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6, jfr. § 61, 2det Stk., i Politivedtægt for Frederiksberg Kommune af 28 Februar 1903, sammenholdt med reglementariske Bestemmelser til Fremme af Orden og Fred i Frederiksberg Have og Søndermarken af 19 April 1866 §§ 1 og 15 med en Frederiksberg Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 80 Kr.

Tiltalte Nr. 2 Madsen er født den 4 Maj 1885.

Tiltalte Nr. 3 Frederiksen er født den 15 Maj 1888.

Tiltalte Nr. 4 Fritzner er født den 31 Januar 1887.

Tiltalte Nr. 5 Frederiksen er født den 8 Februar 1887.

Tiltalte Nr. 6 Christiansen er født den 8 December 1886.

Tiltalte Nr. 7 Nielsen har opgivet at være 19 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende.

Tiltalte Nr. 8 Hansen er født den 6 September 1879.

Tiltalte Nr. 9 Mikkelsen, kaldet Torp, er født den 24 Marts 1887.

Tiltalte Nr. 10 Christensen, Bjarnholts Hustru, er født den 27 April 1884.

Tiltalte Nr. 11 Hansen er født den 30 April 1885.

Tiltalte Nr. 12 Jørgensen er født den 3 Juli 1886.

Tiltalte Nr. 13 Christensen er født den 27 Juli 1887.

Ingen af de Tiltalte Nr. 2—13, begge inklusive, ere fundne forhen straffede.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Paa et i Begyndelsen af forrige Aar afholdt Møde mellem Medlemmer af Forretningsudvalget for »Socialistisk Ungdomsforbund« og Redaktion og Kontrolkomité for denne Forenings Blad »Ny Tid«, vedtoges det at lade et Ekstranummer af Bladet udgaa som et antimilitarisk Opraab og uddele det til de Værnepligtige, der efter Indkaldelse mødte til militær Tjeneste. Efter at de fornødne Penge var tilvejebragte ved Henvendelse til københavnske Fagforeninger, blev dette Ekstranummer trykt i Malmø og forelaa færdigt den 15 April i et

Antal af 50000 Eksemplarer. Heraf afsendtes ca. 15000 Eksemplarer til de socialistiske Ungdomsforeninger i Provinserne, medens en større Del, ca. 5 à 6000 Eksemplarer, af Restpartiet den 17 April f. A. uddeles, dels til enkelte civile Personer, men navnlig til Soldater, og ganske særlig til lige indkaldte Værnepligtige ved Kasernerne i Kastellet, Sølvgade og Strandgade her i Staden.

Det paagældende Ekstranummer indeholder forskellige Artikler, der gaa ud paa at vække Had til Militærvæsenet.

I en Artikel med Overskriften »Til den værnepligtige Ungdom« tales om Overklassens Støvlehæl paa dens (o: den værnepligtige Ungdom) Nakke, om Magthavernes forbryderiske Færd, om, at der ingen Grund er til at kæmpe for »Gud, Konge og Fædreland«, om Redaktionenens Oprørsfølelse »mod Overklassetyranniet«. Det udtales endvidere, at Regeringerne have begaaet den Forbrydelse at lære den Værnepligtige alle til Dato opfundne autoriserede Løgne, som tjene til at opretholde det bestaaende Samfund*), og at Overklassen, naar den tvinger ham til at være Soldat, vil forsøge at gøre ham til en Maskine. Men, naar enhver Arbejder er klassebevidst, da har »vi« Magten, thi det er hverken Kongen eller Ministrene, der bestemmer, hvordan Landet skal regeres; men det er den, der staar med Vaabnene i Haanden. Artiklen slutter med Ordene: »Husk derfor, hvis der engang bliver kommanderet Fyr! da er det ikke Kommandanten, men dig, der bestemmer, i hvilken Retning Kuglen skal sendes!«

I en Artikel med Overskriften »Militær og Arbejder« udtales det, at naar »Udbytterne ikke havde kunnet tvinge Arbejderne til at fortsætte deres elendige Tilværelse gennem Lock-out eller anden pæn Maade for Udsultning, udsendte de deres Lejesvende Politiet, og naar dette ikke var tilstrækkeligt, traadte Militæret til Hjælp og viste, at det er Politiets Reservearmé, der træder til, naar »vi« som Klasse og ikke enkeltvis rører ved det, Udbytterne mener at være deres rette Ejendom«. Der omtales dernæst forskellige Tilfælde, i hvilke der her i Landet i Anledning af stedfundne eller befrygtede Arbejdsuroligheder enten er bleven anvendt eller dog er truffet Foranstaltninger til Anvendelse af Militær. Det hedder derhos i Artiklen, at det lakker mod et Opgør, hvor det vil blive afgjort, om det nuværende Tyranni skal fortsættes, eller Aarsagen til Onderne skal ophæves. Under et saadant Opgør, der, efter hvad Historien gentagne Gange viser, sker i Form af en Storstrejke, vil Reaktionen benytte sig af den raa Magt, Militæret, og derfor vil den endelige Afgørelse afhænge af, hvor stor Kultur den menige Soldat besidder. Nægter Soldaten at adlyde Officerens Kommandoraab, da er Reaktionen besejret. Artiklen slutter med at udtale, at det gælder at indprænte i vore Kammeraters Bevidsthed det uværdige og for os meningsløse i at træde ind i en Institution, der bruges til at holde os selv nede i Elendighed, Sult og Savn.

I en Artikel med Overskriften »Til Sjælsmorderne« betegnes bl. a. »de militære Masse-mord« som Historiens største Forbrydelser.

I en Rubrik med Overskriften »Den antimilitaristiske Agitation« betegnes som en af Grundtankerne i den socialistiske Ungdomsbevægelses Opraab følgende Strofe: Kammerat, hvis Du engang skulde blive

*) Skal være Samfundssystem.

udkommanderet for at skyde paa Arbejderne, da betænk Dig, før Du skrider til Handling.

Endelig hedder det i en i Brevform affattet Artikel med Overskriften »Til ham!«: »og skulde den Dag komme, Du blev kommanderet mod din Kaldesfælde i et fremmed Land, da nægt at gaa med!«

Tiltalte Nr. 1 Kristensen har erkendt, at der ved Angivelsen paa det paagældende Ekstranummer af Mikkil Christensen som Redaktør sigtes til ham, at han har foranlediget Ekstranummerets Offentliggørelse ved Trykken, er Forfatter tildels i Forbindelse med Tiltalte Nr. 2 Madsen til 3 af Artiklerne, og forinden Afsendelsen til Trykning har gennemset de to andre, samt at han sammen med Tiltalte Nr. 2 Madsen har forestaaet Uddelingen af Bladet.

Tiltalte Nr. 2 Madsen har erkendt, at han i Forening med Tiltalte Nr. 1 Kristensen er Forfatter til enkelte af Artiklerne og forestod Uddelingen og Udsendelsen af Bladet, særlig ogsaa — ved ca. 50 antagne Medhjælpere — Uddelingen her i Staden den 17 April f. A. af 5 à 6000 Eksemplarer ved de ovenomhandlede Kaserne, i hvilken Uddeling han ogsaa personlig tog Del.

De Tiltalte Nr. 3—6, L. Frederiksen, Fritzner, J. Frederiksen og Christiansen, Nr. 8—10, Hansen, Mikkelsen, kaldet Torp, og Christensen, Bjarnholts Hustru, og Nr. 12 og 13, Jørgensen og Christensen, have erkendt at have den nævnte Dag deltaget i Uddelingen til civile Personer og Soldater og særlig til nyindkaldte Værnepligtige paa de ovenangivne Steder.

Tiltalte Nr. 7 Nielsen har erkendt, at han, der havde paataget sig at kontrollere Uddelingen, den paagældende Dag kom tilstede ved Sølvgadens Kaserne og opholdt sig der en halv Times Tid, forsynet med en Del Eksemplarer af Bladet, idet det var Meningen, at han skulde fordele disse mellem Uddelerne, naar disses Beholdninger slap op, ligesom han ogsaa selv skulde deltage i Uddelingen, hvis nogen af Uddelerne blev arresteret. Han fik dog ikke Lejlighed til at uddele noget Eksemplar, idet han selv blev anholdt af Politiet.

Tiltalte Nr. 11 Hansen har erkendt, at han den nævnte Dag kom tilstede i Kastellet for efter forudgaaet Aftale at deltage i Uddelingen. Han fik imidlertid ikke Lejlighed til at fungere som Uddeler, idet han efter selv at have modtaget et Eksemplar af Bladet blev anholdt af Politiet.

Tiltalte Nr. 1 Kristensen har erkendt, at Hensigten med de i Bladet indeholdte Artikler har været at paavirke Soldaterne, om hvem han ved, at de har Lydighedspligt med Hensyn til Magtanvendelse, til, trods given Befaling fra Overordnede, at nægte at anvende Magt, saavel under indre Uroligheder mod Urostifterne som under Krig mod en fremmed Magt.

Af de øvrige Tiltalte have Nr. 2—5, Madsen, L. Frederiksen, Fritzner og J. Frederiksen, Nr. 7—10, Nielsen, Hansen, Mikkelsen, kaldet Torp, og Christensen, Bjarnholts Hustru, samt Nr. 12—13, Jørgensen og Christensen, erkendt, at de, forinden Uddelingen begyndte, have gjort sig bekendt med Bladets Indhold ved at læse de paagældende Artikler, de Tiltalte Nr. 3 Frederiksen og Nr. 8 Hansen dog kun delvis og flygtigt, medens de Tiltalte Nr. 6 Christiansen og Nr. 11

Hansen ikke ville have læst Bladet, men dog været paa det Rene med Indholdet.

Samtlige nævnte Tiltalte med Undtagelse af Tiltalte Nr. 8 Hansen have erkendt at have forstaaet, at Bladets Formaal var at paavirke Soldaterne, om hvem de ved, at de har Lydighedspligt med Hensyn til Magtanvendelse, til trods given Befaling fra Overordnede i Forening at nægte at anvende Magt saavel under indre Uroligheder mod Uroftisterne som under Krig mod en fremmed Nation.

Tiltalte Nr. 8 Hansen har derimod paastaaet ikke at have tænkt sig, at Hensigten med Bladet var at paavirke Soldaterne, særlig de nys indkaldte Menige, til Nægtelse af Lydighed eller Modstand mod givne Befalinger under indre Uroligheder eller en Krig mod Danmark, men han har erkendt at have været med til at uddele til Soldater et antimilitaristisk Skrift, hvorved han forstaaer et Skrift, der arbejder mod de to Formaal, Hæren efter hans Mening for Tiden har, nemlig dels at være et Middel i Overklassens Tjeneste til at holde Arbejderne nede, navnlig i økonomisk Henseende, dels at forsvare Danmark i Tilfælde af Krig. Da nu Tiltalte yderligere har erklæret, at han kun har deltaget i Uddelingen for at tjene den udlovede Løn, 1 Kr., findes det betænkeligt, uanset at det i og for sig ikke har Formodningen for sig, at Tiltalte, der er Medlem af en socialistisk Ungdomsforening, skulde have misforstaaet Bladets Tendens — at anse ham skyldig i et Forhold, der falder ind under, hvad Tiltalen i nærværende Sag angaar, og han vil følgelig være at frifinde.

Derimod ville i Henhold til det Foranførte og med Bemærkning, at der ikke skønnes i Lov om Pressens Brug af $\frac{3}{1}$ 1851 og særlig dens § 14 at indeholdes Noget, der forsaavidt angaar de Tiltalte Nr. 2—7 og Nr. 9—13 herfor kan være til Hinder, de øvrige Tiltalte, altsaa de Tiltalte Nr. 1—7 og Nr. 9—13, være at anse efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 104, denne § sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 52, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Nr. 1 Kristensen i 6 Gange 5 Dage og de Tiltalte Nr. 2 Madsen, Nr. 3 Frederiksen, Nr. 4 Fritzner, Nr. 5 Frederiksen, Nr. 6 Christiansen, Nr. 7 Nielsen, Nr. 9 Mikkelsen, kaldet Torp, Nr. 10 Christensen, Bjarnholts Hustru, Nr. 11 Hansen, Nr. 12 Jørgensen og Nr. 13 Christensen hver især i 2 Gange 5 Dage.

Det paagældende Ekstranummer af Bladet »Ny Tid«, derunder de under Sagen i Bevaring tagne 770 Eksemplarer, findes derhos i Medfør af Straffelovens § 34 at burde konfiskeres.

Nr. 315.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Andreas Ørsted Johansen Fritzner (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Forledelse til Overtrædelse af Kapitel 6 og 7 i Straffelov for Krigsmagten, eventuelt tillige for Overtrædelse af Kapitel 9 og 10 i almindelig borgerlig Straffelov.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juli 1907: Tiltalte Andreas Ørsted Johansen Fritzner bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Sally, 15 Kr. til hver. Det ovenomhandlede Opraab, derunder de under Sagen i Bevaring tagne Eksemplarer, bør konfiskeres. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Højesterets i Dag afsagte Dom er den i den indankede Dom anførte Kriminal- og Politirets Dom af 12 Marts d. A., forsaavidt angaar Tiltalte, forandret derhen, at han efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 112, sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 52, er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

For det af Tiltalte udviste, i den nu foreliggende Dom fremstillede Forhold vil han ligeledes være at anse efter de fornævnte Straffebestemmelser med en i Medfør af Straffelovens § 64 lempet Tillægsstraf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

I Henseende til Konfiskationen og Aktionens Omkostninger bør den indankede Dom ved Magt at stande.

Thi kendes for Ret:

Andreas Ørsted Johansen Fritzner bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firsindstyve Dage. I Henseende til Konfiskationen og Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Andreas Ørsted Johansen Fritzner for Forsøg paa Forledelse til Overtrædelse af Kapitel 6 og 7 i Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881, eventuelt tillige for Overtrædelse af Kapitel 9 og 10 i almindelig borgerlig Straffelov.

Tiltalte er født den 31 Januar 1887 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Marts 1907 efter Straffeloven for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 104, sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Januar Maaned d. A. blev det i en indenfor »Socialistisk Ungdomsforening«s Centralafdeling bestaaende saakaldet Agitationskomité,

for hvilken Tiltalte var Formand samtidig med, at han beklædte Stillingen som Formand for Centralafdelingens Bestyrelse, vedtaget, at der skulde affattes og til Soldaterne her i Staden i videst muligt Omfang udddeles et Opraab, der skulde søge at agitere for Foreningens Anskuelse og særligt for Bekæmpelsen af Militarismen.

Efter at de fornødne Penge var tilvejebragte ved Henvendelse til Medlemmer af socialistiske Ungdomsforeninger og herværende Fagforeninger, blev et saadant, af Tiltalte affattet, Opraab trykt i Landskrona i Sverrig i 5000 Eksemplarer, hvoraf et betydeligt Antal den 18 Januar d. A. efter Tiltaltes Anvisning og under hans Tilsyn uddeltes til Soldater ved og i herværende Kaserner.

Det paagældende Opraab, der har Overskriften: »Et Ord fra de unge Socialister!« er undertegnet: Ungsocialistisk Agitationskomité, Andreas Fritzner, Murergade 3, Stuen, og indeholder en Appel til Soldaterne, der tiltales med Ordet »Kammerater«, om at slutte sig til Antimilitarismen, samtidig med at det indeholder et kraftigt Angreb paa »Overklassen« og »Magthaverne«, hvis Ordførere blandt Andet betegnes som »spytlikkende Aandsnulliteter, hvis Agitation kun har været dikteret af kronisk Knaphulskløe og Lommehunger«, hvorhos Politiet betegnes som »Vagthunde« for Overklassen. Opraabet udtaler, at Antimilitarismen, der »med en Orkans rasende Hurtighed« breder sig i alle civiliserede Lande, har hævdet, at Militæret under en eventuel alvorlig Konflikt mellem Over- og Underklasse skulde bruges til at trykke »Proletærerne« endnu længere ned i Smudset, end de hidtil have været, at dette hidtil var bleven modsagt af Kapitalistpressen, men at Piben nu havde faaet den anden Lyd, idet »Kgl. Hof Smudsbladene« under den nylig afsluttede »Sporvejstreke« skreg op om, at Militæret skulde udkommanderes for at beskytte Kapitalisternes Ejendom, uagtet hverken »Skruebrækkerkrybet« eller Selskabets Materiale, takket være den karakteristiske danske »Ællebrødsbarmhjertighed«, led nogen Skade, da hele den revolutionære Bevægelse, som Militæret skulde bekæmpe, indskrænkede sig til en ituslaaet Rude. Under en kommende Strike, der muligvis vil blive af alvorligere Art, gælder det for Militæret, der sikkert ikke alene vil blive udkommanderet, men ogsaa belønnet med Dusører, afpassede efter Tjenesterne mod Overklassen, at tage Stilling til det sociale Spørgsmaal. Overklassen havde først, da den antimilitaristiske Bevægelse var ved at bryde igennem herhjemme i vort saakaldte »Fædreland«, sat en stærk rationel og klerikal Bevægelse i Gang, men da dette ikke slog til, vilde man bruge Vold, idet der var rejst Tiltale mod de Ungsocialister, der havde uddelt antimilitaristiske Opraab. Ogsaa dette Middel vilde dog være forgyves overfor den sande Kulturbevægelse, der med ustandselig Kraft vilde rive alle gamle Former bort. I denne Bevægelse bør den unge Soldat være med, idet han som Arbejder har Interesser fælles med Ungsocialisterne. Opraabet slutter med følgende Ord:

»Vil Du være med, da kan Du udføre et stort Stykke Arbejde, mens du er Soldat. Du kan undergrave Disciplinen og Autoritetsfølelsen i Hæren og du kan agitere blandt dine Kammerater for Antimilitarismen og Socialismen.

Lyt til det Raab, som fra Alverdens Proletariat lyder til dig: »Vær

med, vær med i vor Bevægelse!« Og som Arbejder bør du følge Raabet og blive Antimilitarist, og naar engang Regnskabet mellem Over- og Underklasse skal opgøres, og Overklassens Bud om at knægte Arbejderne naar dig i Form af Indkaldelsesordre, da stil dig paa vor Side i Kampen, og nægt at gaa med«.

Tiltalte har erkendt, at der ved Underskriften paa Opraabet sigtes til ham, at han er Forfatter af Opraabet og har foranlediget dets Offentliggørelse ved Trykken, samt at han har forestaaet Uddelingen. Han har yderligere erkendt, at han ved den paagældende Henvendelse til Soldaterne har tilsigtet at paavirke dem til i Strid med deres Lydighedspligt at nægte at udføre de dem af deres Overordnede givne Ordre. Han vil derimod ikke have haft til Hensigt at paavirke Soldaterne udover den i selve Lydighedsnægtelsen liggende Passivitet og vil overhovedet kun have tilsigtet at paavirke Soldaterne til at nægte at adlyde Ordre fra deres Overordnede under Arbejds- og Lønkonflikter mellem Over- og Underklasse, hvor de maatte blive udkommanderede for Eksempel for at udføre strejkende Arbejderes Arbejde.

Da imidlertid Opraabet efter den naturlige Forstaaelse er mere vidtgaaende, idet det indeholder en Opfordring til Soldaterne om i al Almindelighed at nægte Lydighed mod Overordnedes Befalinger, derfra ikke undtaget Befalinger vedrørende den militære Tjeneste i strengeste Forstand, samt under særligt Hensyn til, at Tiltalte under den senest mod ham paakendte Sag erkendte at have tilsigtet at bevirke en saadan Lydighedsnægtelse saavel under Krig med fremmede Magter som under indre Uroligheder, vil der ved Paadømmelsen være at gaa ud fra, at Tiltalte ogsaa ved det heromhandlede Opraab har tilsigtet at bevirke en saadan almindelig Lydighedsnægtelse.

I Henhold til det Foranførte vil Tiltalte være at anse i Medfør af almindelig borgerlig Straffelovs § 64 med en efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 104, denne § sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 52, lempet Tillægsstraf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Det paagældende Opraab derunder de under Sagen i Bevaringtagne Eksemplarer findes derhos i Medfør af Straffelovens § 34 at burde konfiskeres.

Nr. 61. Forhenværende Livsforsikringsinspektør **Fritz Hansen**
(Bagger efter Ordre)

contra

Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 November 1905: De Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, bør for Tiltale af Citanten, forhenværende Livsforsikringsinspektør Fritz Hansen af Svendborg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger maa der antages at være tilvejebragt en saadan Formodning som den i Forsikringsvilkaarenes § 25 omtalte for, at selve Brokskaden, o: Indvoldenes Udtræden gennem den tilstedeværende Kanal, først er sket efter og som Følge af, at Appellanten paa den i den indkaldede Dom omdelte Maade havde forløftet sig. Hvis det indstævnte Selskab vil fri sig for Ansvar, har det derfor ifølge den nævnte Bestemmelse i Forsikringsvilkaarene Bevisbyrden for, at Skaden ikke destomindre skyldes Omstændigheder, der ligge udenfor dets Risiko. Et saadant Bevis kan nu ikke anses at være ført af Selskabet; thi selv om der, som af dette gjort gældende, maatte hos Appellanten, forinden Brokskaden indtraadte, have udviklet sig en Disposition til saadan Skade, er der efter det Foreliggende ikke tilstrækkelig Grund til at tillægge dette afgørende Betydning, jfr. ogsaa Forsikringsvilkaarenes § 10, der udtrykkeligt kun udelukker Erstatning for Følgerne af »gammel Brokskade«.

Selskabet — hvis paa Forsikringsvilkaarenes § 23 støttede Indsigelse findes uhjemlet — maa herefter anses erstatningspligtig overfor Appellanten, og da denne ifølge det Oplyste har været fuldt uarbejdsdygtig i 218 Dage og delvis uarbejdsdygtig i 44 Dage, og Selskabet ikke har haft noget at erindre imod, at Dagpengene for den sidstnævnte Periode beregnes til 5 Kroner, vil Selskabet være at dømme til at betale Appellanten de paa-stævnte 2400 Kroner med Renter.

Medens det vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Processens Omkostninger i første Instans, findes Selskabet at burde betale Omkostningerne for Højesteret, hvor Appellanten har haft fri Proces, efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, bør til Appellanten, forhenværende Livsforsikringsinspektør Fritz Hansen, betale 2400 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 November 1902, til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten bør dennes Dom ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, og til Højesteretssagfører Bagger for

Højesteret i Salarium 100 Kroner samt i Godtgørelse for Udlæg 4 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, forhenværende Livsforsikringsinspektør Fritz Hansen af Svendborg, der ved Police Litra A Nr. 4496 af 17 Oktober 1900 hos de Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, har [tegnet »Enkeltforsikring mod voldsom Død og Legemsbeskadigelse, forårsaget enten ved Ulykkestilfælde eller ved ydre Vold«, de Indstævnte tilpligtede at betale ham 2400 Kroner, som de i Henhold til denne Forsikring skulle være ham skyldige i Erstatning (Dagpenge) i Anledning af en ved Ulykkestilfælde den 14 Januar 1902 paadragen Broksskade, tilligemed Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 11 November 1902 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Citanten, idet han den 14 Januar 1902 Kl. 9 om Formiddagen med et rask Tag løftede en Sæk Kartoffler paa ca. 100 Pd. omtrent en Alen fra Jorden, følte en stærk Smerte i venstre Side af Underlivet. De følgende 2 Dage holdt han sig inde, da han i venstre Lyskeregion mærkede en egen Fornemmelse, »der ikke just kunde kaldes Smerte«. Den 15 Januar om Aftenen opdagede han en lille Hævelse, hvorfor han næste Morgen søgte Hjælp hos Læge Keld i Svendborg, som derefter behandlede ham og den 8 Februar konstaterede, at den nævnte Hævelse var et Laarbrok. For dette maatte han den 5 April s. A. paa Kommunehospitalet her i Staden underkaste sig en Operation, der gav Anledning til en Blærelidelse og Dannelsen af en Blæresten, hvorfor han den 23 August s. A. opereredes paa det kgl. Frederiks Hospital. Herfra udskreves han som helbredet den 3 Oktober s. A.

Idet Citanten gør gældende, at hans Broksskade er opstaaet derved, at han har forløftet sig paa den foran omtalte Sæk Kartoffler, formener han i Henhold til fornævnte Police, ifølge hvilken der tilkommer ham 10 Kr. daglig i Tilfælde af forbigaaende fuldstændig Arbejdsudygtighed og et forholdsmæssigt mindre Beløb i Tilfælde af delvis Arbejdsudygtighed, forårsaget ved Ulykkestilfælde eller ydre Vold, overfor de Indstævnte at have Krav paa Dagpenge for fuldstændig Arbejdsudygtighed i 218 Dage à 10 Kr. pr. Dag = 2180 Kr. og for delvis Arbejdsudygtighed i 44 Dage à 5 Kr. pr. Dag = 220 Kr., til sammen det paastævnte Beløb 2400 Kr.

Til Bevis for Rigtigheden af sit ovennævnte Anbringende om Broksskadens Opstaaen har Citanten henvist til de af Lægerne Keld og Dr. med. Kr. Poulsen under Sagen afgivne Erklæringer.

Læge Kelds Erklæringer af 16 Januar, 2 Februar, 1 Marts og 11 August 1902 samt 11 Februar 1903 gaa bl. a. ud paa, at Citanten forinden Ulykkestilfældet var fuldstændig rask og arbejdsdygtig. Om Brokkets nærmere Beskaffenhed bemærkes særlig, at det, som den 16

Januar 1902 var godt nøddestort, i den første Uge stadig blev mindre og blødere, og at Indholdet synes successivt at have været Oment, Tarm og Vand. Denne indenfor et relativt kort Tiderum iagttagne usædvanlige Vekslen i Brokkets Morfologi forklares efter Lægens Formening bedst ved, at Brokket er opstaaet paa den af Citanten angivne Maade.

Dr. med. Kr. Poulsen, hvem Citanten har konsuleret for sin Brok-skade, har i en Erklæring af 2 April 1902 udtalt, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Brokket er traadt frem, da Citanten løftede den ommeldte Sæk Kartoffler, men at intet Menneske kan sige noget bestemt om, hvorvidt Broksækken har været dannet tidligere.

De Indstævnte have til Støtte for deres Frifindelsespaastand blandt Andet paaberaabt sig en Bestemmelse i de paagældende Forsikringsbetingelsers § 10, hvorefter de ikke yde Erstatning for Skader, som ere Følger af gammel Brok-skade eller andre sygelige Tilstande, idet de hævde, at Citantens Brok-skade har været tilstede forud for den 14 Januar 1902, selv om han ikke tidligere maatte have bemærket den. I saa Henseende have de henvist til en Erklæring af 28 December 1903 fra Overkirurg, Professor Dr. med. Tscherning. I denne udtales det først, at det efter det Kendskab, man nu har til Læren om Brok, maa anses for sjældent, at et saadant opstaar som Følge af et enkelt paaviseligt Ulykkestilfælde. Det er ofte bevisligt, at Brok, der af Patienten formodes opstaaet paa saadan Maade, har bestaaet længe, ja undertiden fra Fødselen, uden at Bæreren af Brokket har vidst deraf, og at den angivne Lejlighedsaarsag kun har været Aarsag til Fornemmelser i Brokket, hvorved hans Opmærksomhed er bleven henledet derpaa. Med Hensyn til det omhandlede Brokstilfælde — hvilket Professor Tscherning ikke kender af Selvsyn, men kun igennem de i Sagen tilvejebragte Oplysninger, særlig Læge Kelds Erklæringer — siges det dernæst, at det ikke anses for sandsynligt, at Brokket er opstaaet ved den angivne Lejlighed, og at ikke en eneste af de foreliggende Oplysninger gør det videre sandsynligt, at nævnte Brok overhovedet er opstaaet pludselig, medens en hel Del Oplysninger yde om end ikke Sikkerhed, saa dog næsten saadan for, at det paagældende Brok ikke kan være opstaaet ved den af Patienten formodede Lejlighed. Hvad særlig angaar den af Læge Keld fremhævede Vekslen i Brokkets Morfologi, udtales det, at saadan Vekslen af de fleste specielt i Broklæren anerkendte Kirurger anses for at tyde paa et Brok af en vis Alder, da den store Bevægelighed fordrer en nogenledes vid Brokring, hvilket passer paa et noget ældre Brok. Hvis den Angivelse, at der har været »Vand« i Broksækken, er rigtig, tyder dette ganske bestemt paa et gammelt Brok. For en successiv Opstaaen af Brokket taler yderligere det Forhold, at Lidelsen har udviklet sig efterhaanden i en hel Periode, idet Brok-skaden først endelig konstateredes over 3 Uger efter »Forløftelsen«.

Endvidere have Indstævnte paaberaabt sig en af Overkirurg paa Kommunehospitalet, Professor, Dr. med. Saxtorph under 11 Februar 1903 afgiven Erklæring, hvori han paa Grundlag af den paa det nævnte Hospital over Citantens Behandling førte Journal med Hensyn til Spørgsmaalet om Tidspunktet for Broksækkens Dannelse har udtalt, at dette Tidspunkt ikke med Sikkerhed kan angives, men at Broksækken

sandsynligvis er meget gammel og uden Tvivl af ældre Dato end 14 Januar 1902.

Med Hensyn til Bevisbyrden hedder det i Forsikringsbetingelsernes § 25, at saafremt de objektivt foreliggende Omstændigheder give Formodning for, at Skaden er foraarsaget ved et under Selskabets Risiko faldende Forhold, har Selskabet, hvis det vil fri sig for at svare Erstatning, Bevisbyrden for, at Skaden ikke destomindre skyldes Omstændigheder, der ligge udenfor dets Risiko, hvorimod den Forsikrede, saafremt de objektivt foreliggende Omstændigheder enten give Formodning for, at Skaden er foraarsaget ved et udenfor Selskabets Risiko faldende Forhold, eller hverken give Formodning for det Ene eller det Andet, har Bevisbyrden for, at Skaden skyldes et under Selskabets Risiko faldende Forhold.

Citanten findes nu ikke at have bevist, at hans Broksskade er opstaaet ved den af ham angivne Lejlighed, og da de foreliggende Omstændigheder heller ikke findes at give Formodning herfor, bliver der ikke Spørgsmaal om overensstemmende med den førstanførte af Reglerne i bemeldte § 25 at paalægge de Indstævnte Bevisbyrden for, at Skaden skyldtes Omstændigheder, der laa udenfor deres Risiko. De ville herefter være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandag den 4 November.

Nr. 97. Dansk Assuranceselskab »Koldinghus« (Møller)

contra

Ohr. H. Skytt (Winther efter Ordre),

betræffende Berømmelse af en Vidneførsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 2det Vidnekammers Kendelse af 25 Juni 1906: Ovennævnte af Citanterne, Assuranceselskabet »Koldinghus«, fremsatte Begæring kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

I Henhold til kgl. Bevilling af 30 Oktober 1906 har Appellanten for Højesteret uimodsagt anbragt, at Apoteker Andersen ikke ved Vidnesagens Inkamination den 11 Juni 1906 eller senere har været Medlem af Bestyrelsen eller Direktionen for det omspurgte Assuranceselskab. Ligesom dette Vidne allerede paa Grund heraf ikke kan betragtes som Part, saaledes kan heller ikke den Omstændighed, at Vidnet Mikkelsen er administrerende Direktør for Selskabet, medføre, at han, over hvem der ikke er nedlagt nogen Paastand, anses for egentlig Part i Sagen. Da

der fremdeles, selv om de nævnte Vidner maatte være interesserede i Sagen, ikke heri indeholdes nogen Grund til at udelukke dem, der ikke selv have protesteret, fra at lade sig føre som Vidner, vil den af Indstævnte fremsatte Protest mod den omspurgte Vidneførsel ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 200 Kroner. Det Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den af Indstævnte, Chr. H. Skytt, fremsatte Protest mod, at Apoteker Andersen og Direktør Mikkelsen føres som Vidner i Sagen, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten, Dansk Assuranceselskab »Koldinghus«, med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Præmisserne til den indankede Kendelse ere saalydende: Under denne Tingsvidnesag have Citanterne, Assuranceselskabet »Koldinghus«, begæret Sagen berammet til Vidneførsel for at føre Direktør E. O. Mikkelsen og Beregner, Apoteker Andersen som Vidner.

Mod denne Vidneførsel har Indstævnte, Chr. H. Skytt, protesteret, idet han har gjort gældende, at de Paagældende i Virkeligheden ere Parter i Sagen, medens de efter Citanternes Anbringende ikke kunne kaldes Parter.

Indstævnte har uimodsaagt anført, at fornævnte Mikkelsen er Direktør og Forretningsfører for Selskabet »Koldinghus« samt Medlem af Bestyrelsen for Selskabet, som han har grundet sammen med fornævnte Andersen, samt at denne var Meddirektør, da Indstævnte i sin Tid blev ansat i Selskabet, og nu — foruden at være Beregner — er Medlem af Selskabets Bestyrelse.

Efter det saaledes Foreliggende om de Paagældendes Stilling til Sagen maa der gives Indstævnte Medhold i hans Protest mod den paa-tænkte Vidneførsel, og Citanternes ovennævnte Begæring vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Nr. 116. Aftægtsmand **Hans Hansen Friis** (Jensen efter Ordre)

contra

By- og Herredsfuldmægtig **Steffen Brix** (Ingen),

betræffende Ophævelse af et Udlæg.

Ved Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birkes Fogedkendelse af 15 Maj 1905 blev dekretet Udlæg til Fyldestgørelse af et opgjort Beløb af 624 Kr. 58 Øre i følgende Rettigheder: 1. Køberetten til $\frac{2}{15}$ Dele af Matr. Nr. 1139 af Esbjerg Købstad af Areal 1694 □ Alen og $\frac{2}{15}$ Dele af Matr. Nr. 2 eh Rørkær, af gammelt Hartkorn 1 Alb., Gammelskat 16 Øre. 2. Ret efter Kontrakt, læst 2 December 1902, til af Gaarden Matr. Nr. 5 a Nourup m. m. at faa leveret aarlig 1 Td. Rug, 1 Td. Byg, 1 Td. Kartofler og 80 Kr. samt daglig 1 Kande Komælk. 3. Ret efter Kontrakt, læst 28 Maj 1901, til af Matr. Nr. 5 e Nourup m. m. at faa leveret aarlig 2 Td. Kartofler, 6 Pd. hvid Uld, 10000 Stk. strøgne Klyne og 100 Kroner. 4. Ret efter Kontrakt af 18 Maj 1901, udstedt af Søren Mortensen Hansen Friis og Ane Johanne Hansen Friis, til Nettooverskudet af 2 Gange $\frac{1}{24}$ af Jerne Sogns Kirke m. v. 5. En Fordring paa Gaardejer Mads Jensen i Andrup, stor 791 Kr. 30 Øre, om hvilken Fordring der for Tiden verserer Sag i Højesteret, idet Mads Jensen blev frifunden i Viborg Overret.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1906: Forsaavidt angaar det i Retten til de ovenfor under Nr. 3 ommeldte Naturalpræstationer dekreterede Udlæg, vil den paaankede Udlægsforretning være at ophæve. Iøvrigt bør bemeldte Forretning ved Magt at stande dog med Forbehold af den Citanten, Aftægtsmand Hans Hansen Friis, tilkommende Ret efter Konkurslovens § 160. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for Citanten beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Sørensen, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den ovenfor ommeldte mellem Citanten og Anton P. H. Friis den 21 Januar 1902 afsluttede Overenskomst ikke er skreven paa behørig stempelt Papir.

Højesterets Dom.

Af de Højesteret forelagte nye Oplysninger fremgaar, at Appellanten ved Deklaration af 17 Januar 1905 — altsaa flere Maaneder før Udlægsforretningen — har til sin Søn Christen Hansen Friis, der af Broderen Anton P. H. Friis har købt Ejendommen Matr. Nr. 5 e af Nourup m. m., og hos hvem Appellanten og Hustru ifølge indgaet Overenskomst nu nyde Aftægt, endelig og uigenkaldelig overdraget Retten til at oppebære de i den indankede Dom under Nr. 2 nævnte Præstationer, saalænge bemeldte Søn opfylder sine Forpligtelser efter Overenskomsten overfor Forældrene. Da der nu Intet foreligger om, at den saaledes skete Overdragelse ikke fremdeles skulde staa ved Magt,

har der ikke af Indstævnte lovlig kunnet gøres Udlæg i bemeldte Ret, og Udlægsforretningen vil derfor endvidere forsaa-vidt være at ophæve. Iøvrigt vil Dommen, mod hvis øvrige Bestemmelser vedrørende Udlægsforretningen der ikke af Appellanten er fremsat Indsigelser, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den paaankede Udlægsforretning ophæves endvidere, forsaa-vidt angaar det skete Udlæg i Retten til de ovennævnte under Nr. 2 nævnte Præstationer. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, By- og Herredsfuldmægtig Steffen Brix, 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten, Aftægtsmand Hans Hansen Friis af Nourup, ved en inden [Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ret den 4 April 1905 afsagt Dom var kendt pligtig til in solidum med tre andre Mænd at betale Handelsagent M. Hansen i Esbjerg et Beløb af 500 Kr. m. v., blev der efter Rekvisition af Dombhaveren under 4 Maj s. A. hos Citanten, der trods passeret Forkyndelse af den afsagte Dom ikke havde rettet for sig, paabegyndt en Eksekutionsforretning, hvorunder der blev afæsket ham det af ham ifølge Dommen skyldige Beløb, der med paaløbne Renter og Omkostninger opgjordes til 612 Kr. 25 Øre, og da han erklærede sig ude af Stand til at betale dette Beløb, blev der efter Rekvirentens Begæring til Fyldestgørelse af samme med paaløbende Renter og Omkostninger dekretet Udlæg i Ejendommen Matr. 5 d af Nourup, med Hensyn til hvilken Citanten, efter hvad Rekvirenten oplyste, stod indtegnet som Skødehaver. Ved en den 13 Maj næstefter udfærdiget Transport overdrog derefter Rekvirenten sin Fordring paa Citanten med den til samme ifølge det passerede Udlæg knyttede Sikkerhed til Indstævnte, By- og Herredsfuldmægtig Steffen Brix i Esbjerg, og under samme Dato indgav denne til Fogden sammesteds en Rekvisition, hvori han med Bemærkning, at det overensstemmende med, hvad Citanten alt under den den 4 s. M. afholdte Forretning havde gjort gældende, var konstateret, at den ovennævnte Ejendom allerede forinden der dekretedes Udlæg i samme, var solgt, begærede Eksekutionsforretningen kontinuert. I Henhold hertil blev der den 15 Maj næstefter hos Citanten afholdt en Kontinuationseksekutionsforretning, hvorunder der til Fyldestgørelse af Indstævntes Fordring, der nu blev

opgjort til 624 Kr. 58 Øre, med yderligere paaløbende Renter og Omkostninger blev dekretet Udlæg i følgende Citanten tilhørende Aktiver:

- 1) Køberetten til $\frac{2}{15}$ af Matr. Nr. 1139 af Esbjerg Købstad og $\frac{2}{15}$ af Matr. Nr. 2 eh af Rørkær, hvilken Ret vurderedes til 200 Kr.;
- 2) Retten til efter en mellem Gaardejer H. M. H. Friis af Nourup og Citanten den 22 November 1902 indgaaet, den 2 December næstefters tinglæst Aftægtskontrakt at erholde af Ejeren af Gaarden Matr. Nr. 5 a af Nourup leveret aarlig 1 Td. Rug, 1 Td. Byg, 1 Td. Kartoffler og 80 Kr., samt daglig 1 Kande Mælk, hvilken Ret vurderedes til 200 Kr.;
- 3) Retten til efter en mellem Anton P. H. Friis af Nourup og Citanten den 18 Maj 1901 indgaaet, den 28 s. M. tinglæst Aftægtskontrakt at erholde af Ejeren af Matr. Nr. 5 e af Nourup m. m. leveret aarlig 2 Tdr. Kartoffler, 6 Pd. hvid Uld, 10000 Stykker strøgne Klyne og 100 Kr., hvilken Ret vurderedes til 300 Kr.;
- 4) Retten efter Kontrakt af 18 Maj 1901, »udstedt« af Søren Mortensen Hansen Friis og Ane Johanne Hansen Friis, til Nettooverskudet af 2 Gange $\frac{1}{24}$ af Jerne Sogns Kirketiende, hvilken Ret vurderedes til 20 Kr., og
- 5) en Fordring paa Gaardejer Mads Jensen i Andrup, stor 791 Kr. 30 Øre, om hvilken Fordring der paa Udlægsforrettningens Tid verserede en Retssag for Højesteret, og som ikke blev ansat til nogen Værdi.

Den saaledes foretagne Udlægsforretning er nu af Citanten efter Stævning til ovennævnte By- og Herredsfuldmægtig Brix indanket her for Retten, hvor han principaliter har paastaaet samme annulleret, i alt Fald forsaavidt angaar det ovenfor under Nr 5 nævnte Aktiv, iog subsidiært har nedlagt Paastand om, at det dekretede Udlæg ophæves, forsaavidt det omfatter den under Nr. 1 anførte Køberet samt Rettighederne til de ovenfor under Nr. 2 og 3 ommeldte Naturalpræstationer, men at Udlægsforretningen iøvrigt stadfæstes, dog med Forbehold af Citantens Ret ifølge Konkurslovens § 160. Indstævnte har derimod procederet til den paaankede Udlægsforrettningens Stadfæstelse, dog med de nedenfor nærmere omtalte Modifikationer.

Forsaavidt Citanten til Støtte for sin principale Paastand har anført, at den afholdte Udlægsforretning i sin Helhed er ugyldig som Følge af, at der ikke under samme er taget noget Forbehold af Citantens Ret ifølge Konkurslovens § 160, vil der ikke kunne gives ham Medhold heri, idet det efter Proceduren for Overretten maa anses in confesso, at Citanten paa Udlæggets Tid udover det Udlagte ejede Aktiver af langt større Værdi end 60 Kr., og naar Citanten fremdeles har villet gøre gældende, at det passerede Udlæg i hvert Fald maa være ugyldigt, forsaavidt som det er foretaget i den ovenfor under Nr. 5 anførte Fordring, idet der med Hensyn til samme ikke under Forretningen er foretaget nogen Vurdering, vil der ej heller kunne tages Hensyn hertil, idet en saadan Vurdering af den ommeldte Fordring maa antages ikke at ville have været af nogen reel Betydning.

Færdig fra Trykkeriet den 14 November 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 27.

Mandag den 4 November.

Forsaauidt Citanten subsidiært har villet hævde, at den ovenfor under Nr. 1 nævnte Køberet er uden Værdi og som Følge deraf overhovedet ikke har kunnet være Genstand for Udlæg, vil der ikke kunne tillægges denne Indvending nogen Vægt, idet der ikke af Citanten er oplyst nogen Omstændighed, hvoraf det kan udledes, at den under Udlægsforretningen foretagne Vurdering af bemeldte Ret ikke er rigtig, og naar Citanten fremdeles har forment, at der ikke har kunnet gives Udlæg i Retten til at oppebære de ovenfor under Nr. 2 nævnte Naturalpræstationer, eftersom disse ere af personlig Natur, vil der ej heller kunne gives ham Medhold heri, idet der savnes Hjemmel til at betragte disse Præstationer som unddragne fra Retsforfølgning fra Citantens Kreditorers Side.

Hvad dernæst angaar det Indstævnte givne Udlæg i Citantens ovenfor under Nr. 3 ommeldte Ret til af Ejeren af Matr. Nr. 5 e af Nourup m. m. at erholde leveret aarlig 2 Tdr. Kartofler, 6 Pd. hvid Uld og 10000 Stykker strøgne Klyne, har Indstævnte, efter at Citanten for Overretten har fremlagt en den 21 Januar 1902 afsluttet Overenskomst mellem ham og Anton P. H. Friis som Ejer af den nævnte Ejendom, hvorefter der istedetfor de ommeldte Naturalpræstationer er tillagt Citanten og Hustru frit Ophold hos Anton P. H. Friis, samtykket i, at den paaankede Udlægsforretning ophæves, forsaavidt angaar det i Retten til de nævnte Naturalpræstationer dekreterede Udlæg.

Medens Citantens subsidiære Paastand om den paaankede Udlægsforretnings Ophævelse, forsaavidt angaar den nysnævnte Del af samme, herefter vil være at tage til Følge, vil Udlægsforretningen i Henhold til det Foranførte iøvrigt være at stadfæste, dog saaledes, at der i Henhold til Citantens Paastand, mod hvilken Indstævnte forsaavidt ikke har protesteret, knyttes det fornødne Forbehold af Citantens Ret efter Konkurslovens § 160.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 30 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Til som af Indstævnte paastaaet at anse Citanten med Mulkt for unødigt Trætte findes der ikke tilstrækkelig Føje.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den ovenfor nævnte, den 21 Januar 1902 mellem Citanten og Anton P. H. Friis afsluttede Overenskomst ikke er skreven paa behørig stemplet Papir; iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdag den 5 November.

Nr. 93. Overretssagfører **N. H. Bache** dels som Mandatarius for Enkefru **Charlotte Pedersen**, født **Mattson**, dels paa egne Vegne (Bache)

contra

Kontorchef **E. A. Bohn** som Chef for den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets 2det Brevskriverkontor (Winther efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til at forlange Arvelegitimationstingsvidne som Legitimation ved Tinglæsning af en Adkomst.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1906: Indstævnte, Chefen for den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets 2det Brevskriverkontor **E. A. Bohn**, bør for Tiltale af Citanten, Overretssagfører **N. H. Bache**, dels som Mandatarius for Enkefru **Charlotte Pedersen**, født **Mattson**, dels paa egne Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører **Bentzen** i Salær 40 Kr., hvilket Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ifølge den nugældende Lovgivning paahviler det Skifteretten, forinden den overlader Boet til privat Skifte eller Hensiddens i uskiftet Bo, at paase, at de lovbestemte Betingelser herfor ere tilstede, og Skifterettens Anerkendelse af, at disse Betingelser ere fyldestgjorte, maa derfor anses for at indeholde en tilstrækkelig Legitimation til at raade over Boets Ejendele, uden at der findes Hjemmel til at gøre Undtagelse for faste Ejendommens Vedkommende. Indstævnte har derfor ikke været beføjet til i det foreliggende Tilfælde at meddele den i den indankede Dom ommeldte Retsanmærkning, hvorfor han i Overensstemmelse med Appellantens Paastand vil være at tilpligte at udslette den uden Gebyr.

Processens Omkostninger for begge Retter, om hvis Tilkendelse der ikke er nedlagt Paastand fra Appellantens Side, ville være at ophæve.

De Indstævntes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Chef for den kongelige Landsoversamt Hof- og Stadsrets 2det Brevskriverkontor, E. A. Bohn, bør uden Gebyr udslette den ved Tinglæsningen den 18 Juni 1906 af den af Enkefru Charlotte Pedersen, født Mattson, udstedte Panteobligation meddelte Retsanmærkning. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret tillægges der Overretssagfører Bentzen og Højesteretssagfører Winther henholdsvis 40 Kroner og 80 Kroner, hvilke Salaries uddes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat forhenværende Hotelkarl, Husejer Niels Frederik Pedersen den 29 Marts d. A. var afgaaet ved Døden, anmeldte hans efterlevende Enke, Charlotte Pedersen, født Mattson, den 19 April d. A. til nærværende Rets Skiftekommission, at hun med Samtykke af Ægtefællernes den 11 Juni 1884 fødte, eneste fælles Barn Emil Karl Kristian Pedersen, og dette Barns den 17 April d. A. beskikkede Kurator, Overretssagfører N. H. Bache, agtede at forblive hensiddende i uskiftet Bo, idet hun samtidig bemærkede, at hverken hendes afdøde Mand eller hun havde været i andet Ægteskab eller efterlod sig andre Livsarvinger end fornævnte Søn, hvilken Anmeldelse, der den 20 s. M. toges til Følge af Skiftekommissionen, derefter den 28 Maj d. A. blev læst paa Foliet i Skøde- og Panteprotokollen for den den Afdøde tilhørende Ejendom Matr. Nr. 428, Stadens Østervold Kvarter, Wiedeweltsgade Nr. 36. Til Sikkerhed for skadesløs Betaling af hende af Overretssagfører Bache ydede kontante Laan til Beløb 550 Kr., udstedte Enkefru Pedersen den 15 Juni d. A. en Panteobligation, hvori hun gav Overretssagfører Bache oprykkende 2den Prioritets Panteret i fornævnte Ejendom, hvilken Obligation, der den 18 s. M. tinglæstes her ved Retten, ved Ekspeditionen af Indstævnte, Chefen for den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets 2det Brevskriverkontor E. A. Bohn, forsynedes med følgende Anmærkning:

»Den pantsatte Ejendom er den 30 Juni 1890 i Retten tilskødet Hotelkarl Niels Frederik Pedersen, og den 28 Maj 1906 er tinglæst en Skifteudskrift, hvorefter Charlotte Pedersen, født Mattson, hendsidder i uskiftet Bo efter afdøde Husejer Niels Frederik Pedersen med Samtykke af Emil Karl Kristian Pedersen med Kurator, men der er ikke tinglæst noget Tingsvidne til Oplysning om, at bemeldte Emil Karl Kristian Pedersen er Afdødes eneste Livsarving.«

Under nærværende Sag har Citanten, Overretssagfører N. H. Bache, dels som Mandatarius for Enkefru Charlotte Pedersen, født Mattson, dels paa egne Vegne, paastaet Indstævnte tilpligtet uden Gebyrs Berægnung at annullere den ommeldte Retsanmærkning, hvorimod Ind-

stævnte, hvem der er meddelt fri Proces, procederer til Frifindelse med Paastand om, at Citanten tilpligtes efter Reglerne for beneficerede Sager at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den for Indstævnte beskikkede Sagfører, Overretssagfører Bentzen, hvilket Salær i hvert Fald paastaas udredet af det Offentlige.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten navnlig gjort gældende, at det af Indstævnte fordrede Arvelegitimationsvidne ikke opfylder de i D. L. 1—13—1 opstillede Betingelser til et fuldgyldigt Vidnebevis, men kun kan betragtes som »noget Bevis«, der vil kunne føres paa mangfoldige andre Maader end gennem Tingsvidne og først og fremmest gennem en Udskrift af Skifteprotokollen.

Idet det ikke ses, at Skiftekommissionen i Anledning af Charlotte Pedersens Anmeldelse anstillede nogen Undersøgelse om eller krævede Bevis for, at den i Anmeldelsen nævnte Emil Karl Kristian Pedersen var hendes og afdøde Ægtefælles eneste fælles Barn, maa der gaas ud fra, at Skiftekommissionen har taget Anmeldelsen til Følge, alene fordi den ikke fandt Grund til at drage det deri Anførte i Tvivl. Denne Beslutning af Skiftekommissionen kan imidlertid hverken efter Lovgivningen eller efter Forholdets Natur afgive nogen bindende Regel for Indstævnte, hvem det i Anledning af den omhandlede Panteobligations Tinglæsning paahvilede i Embeds Medfør af egen Drift at undersøge, om der var nogen Mangel ved Beviset for Adkomsten til den ommeldte af Enken pantsatte Ejendom, og naar dette viste sig, at give Obligationen Paategning derom. Som Følge deraf, og da Citanten ikke efter Tinglæsningen er fremkommen med nogen Oplysning til Støtte for, at der ikke fandtes andre Livsarvinger end den i Anmeldelsen omhandlede, har Indstævnte været berettiget til at nægte at annullere den paaklagede Retsanmærkning, og han vil derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opheves, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Bentzen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr., hvilket Beløb vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdag den 6 November.

Nr. 35. Frøken **Ingeborg Andresen** (Nellemann efter Ordre)

contra

Grosserer **Christian Julius Andersen-Hvams Konkursbo**
(Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Appellantinden skænket Gave kan betragtes som fuldbyrdet.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 30 April 1906: Den ovennævnte af Frøken Ingeborg Andresen nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder, der i det Væsenlige ere fremstillede i den paaankede Decision, maa det antages, at det under Sagen omhandlede Fortepiano Juleaften 1903 er skænket Appellantinden, saaledes at det straks blev hendes Ejendom. Som Følge heraf vil hendes Paastand om at erholde det udleveret af det indstævnte Konkursbo være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve. Det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Frøken Ingeborg Andresen, bør være berettiget til af Indstævnte, Grosserer Christian Julius Andersen-Hvams Konkursbo, at erholde det ovenomhandlede Fortepiano udleveret. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I nærværende Bo, der blev taget under Konkursbehandling den 1 November 1905, har Frøken Ingeborg Andresen, som er forlovet med Fallenten, nedlagt Paastand om at erholde udleveret som sin Ejendom et Fortepiano, som i Registreringsforretningen vedrørende Fallentens Indbo er opført som Nr. 1 og vurderet til 400 Kr.

I Anledning af denne Udleveringspaastand er der opstaaet Disput mellem Frk. Andresen og den i Boet antagne Inkassator, Højesterets-sagfører Henriques, paa Boets Vegne. I Disputen har derhos af de i Boet anmeldte Fordringshavere Fabrikant Mentzler ved Sagfører Falkow samt Firmaet R. M. Frey & Co. og C. J. Kjerulff ved Sagfører Hjort, taget Del mod Frk. Andresen. Endvidere har Hr. John Brinck, som Repræsentant for Kühnel og Martin, protesteret mod, at Udleveringspaastanden tages til Følge.

Den af Frk. Andresen givne Fremstilling, som er tiltraadt af Fallenten, gaar ud paa, at Fallenten Juleaften 1903 skænkede hende bemeldte Fortepiano som Julegave. Da hun i sit Hjem havde et andet Instrument til Raadighed, forblev Fortepianoet imidlertid efter Aftale i Fallentens Besiddelse, idet Meningen var, at hun skulde indbringe Fortepianoet tilligemed flere andre Møbler i sit paatænkte Ægteskab med Fallenten, saaledes at hendes Ejendomsret til Tingene skulde bevares ved en mellem dem afsluttet Ægtepagt. Frøken Andresens Fader har i en af ham afgiven Erklæring bekræftet Rigtigheden af det saaledes Anførte med Tilføjende, at Grunden til, at Fortepianoet ikke blev overleveret hans Datter, var den, at der ikke var Plads til det i hans

Hjem, hvor hun opholder sig. Endelig foreligger der en Erklæring fra forskellige Personer, som udtaler, at de nøje kender Familierne Andresen og Andersen-Hvam, og at de ofte har hørt omtale, at Fortepianoet tilhører Frk. Andresen, og er hende skænket af Fallenten.

Det skønnes ikke, at der af det Foreliggende med Sikkerhed kan udledes videre end, at Fallenten har lovet Frk. Andresen, naar de kom i Ægteskab sammen, at overdrage hende Fortepianoet til Særeje, og da det saaledes ikke findes tilstrækkelig godtgjort, at Frk. Andresen har faaet Fortepianoet overdraget til Ejendom, vil hendes Paastand ikke kunne tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 286.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Peder Olsen (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarrets Dom af 6 Marts 1907: Tiltalte Niels Peder Olsen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage, medens den af Tiltalte Forbedringshusfange Niels Larsen forskyldte Straf bortfalder, og ville de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, have at udrede i Erstatning til Overretssagfører Mathiesen af Næstved 288 Kr. og tilsvare Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Strange, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Schwensen, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1907: Tiltalte Niels Peder Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Busch og Prokurator Nissen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han i det Hele være at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Niels Peder Olsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag, som i første Instans tillige angik den medtiltalte Niels Larsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Niels Peder Olsen, der er født den 21 April 1878 og ikke funden tidligere straffet, for Bedrageri.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse under følgende Omstændigheder:

Den 15 December 1905 blev der mellem Tiltalte og ovennævnte Niels Larsen, som dengang begge boede i Myrup, indgaaet en Handel, hvorefter Larsen solgte og straks leverede Tiltalte en gammel Hest og et Sæt Enspænderseletøj til en Pris af henholdsvis 80 Kroner og 20 Kroner.

Tiltalte udbetalte ikke Købesummen, men han og Larsen blev enige om at henvende sig til Overretssagfører Mathiesen i Næstved for at formaa denne til forskudsvis at udbetale Købesummen og give Tiltalte Henstand.

Da Tiltalte og Larsen den paafølgende Dag henvendte sig til Mathiesen, foregav de i Overensstemmelse med en imidlertid mellem dem truffen Aftale for Mathiesen, at Handelen drejede sig om en 9 Aar gammel Hest, skønt de var paa det Rene med, at Hesten var meget ældre — Tiltalte anslog den til at være 26—28 Aar gammel — og at Købesummen var bestemt til 300 Kr. Mathiesen traf saa en Ordning, hvorefter han efter sin Forklaring skulde anses at have solgt Hesten for Larsens Regning paa Auktionsvilkaar, idet han oprettede og tilligemed Tiltalte underskrev et Forlig, hvorved Tiltalte erkendte at skyldte Mathiesen 300 Kr., hidrørende fra Køb af en hvid 9-Aars Vallak, og forpligtede sig til at betale denne Sum tilligemed et Salær af 12½ pCt., ialt 337 Kr. 50 Øre, senest den 1 Juni 1906, samt derhos erkendte, at Hesten ikke var hans, før den var betalt.

Larsen, som medunderskrev Forliget som Selvskyldnerkautionist for Tiltalte, fik derpaa enten samme Dag eller et Par Dage senere af Mathiesen udbetalt 288 Kr., nemlig 300 Kr. med Fradrag af 4 pCt. Tiltalte skulde efter den trufne Aftale have 100 Kr. af denne Sum, men fik intet, da Larsen paa dette Punkt brød Aftalen og beholdt den hele Sum til eget Brug.

Hverken Tiltalte eller Larsen have betalt Mathiesen dennes Tilgode-

havende efter Forliget og ere efter det Oplyste ude af Stand til at betale noget deraf.

Tiltalte solgte i August 1906 Hesten for 70 Kr., som han modtog og brugte til at leve for.

Efter Mathiesens Forklaring vilde han ikke have indladt sig paa den omtalte Transaktion, dersom han havde vidst, at den paagældende Hest i Virkeligheden var solgt Tiltalte for 80 Kr., og Tiltalte maa antages at have indset dette, men har forklaret, at han dog ikke, da han var med til at bibringe Mathiesen urigtige Forestillinger om Hesten og den indgaaede Handel, tænkte paa, at denne skulde lide noget Tab, idet han gik ud fra, at han selv vilde kunde betale sin Andel af Mathiesens Tilgodehavende efter Forliget, og at Larsen vilde og kunde gøre det samme for sin Andels Vedkommende.

Denne Tiltaltes Forklaring vil efter Omstændighederne ikke kunne forkastes. Derimod findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til hans Anbringende om, at han, da han, i Strid med Forliget, solgte Hesten, kun mente at skylde Mathiesen 100 Kr. for denne og tænkte, at han ved Arbejde eller Handel med Fisk kunde tjene tilstrækkeligt til at fyldestgøre Mathiesen for denne Sum.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens §§ 253 og 257 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 257 er idømt simpelt Fængsel i 14 Dage, bliver saaledes for Straffens Vedkommende at forandre. Derimod vil Dommen være at stadfæste, saavidt den er paaanket, med Hensyn til, at Tiltalte er tilpligtet in solidum med Medtiltalte at betale Mathiesen en Erstatning af 288 Kroner.

Torsdag den 7 November.

Nr. 238.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Johan Nymann (Def. Liebe),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hobro Købstads Ekstrarets Dom af 26 November 1906: Tiltalte, Husmand Carl Johan Nymann af Monstrup, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Derhos vil Tiltalte have sin Arveret efter Faderen, Frantz Nymann af Stenild, forbrudt samt have at udrede i Erstatning til denne 60 Kr. 64 Øre. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Steenberg, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 18 Marts 1907: Tiltalte Carl Johan Nymann bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Tiltaltes Forbrydelse af Arveret efter hans Fader, Smed Frantz Nymann, samt i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltaltes Fader har ved den i den indankede Dom ommeldte Lejlighed kastet en Flaske i Hovedet paa ham. Under Hensyn hertil vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, sammenholdt med Grundsætningen i § 205, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Med denne Forandring vil Dommen iøvrigt være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fyrretyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Johan Nymann til Højesteretssagførerne Bagger og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Carl Johan Nymann af Monstrup, der er født i Aaret 1864, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Den 16 Marts f. A., paa hvilken Dag der afholdtes Marked i Hobro, indfandt Tiltalte sig om Aftenen ved Ottetiden i en Beværtning i nævnte Købstad, i hvilken ved hans Ankomst hans, som det maa antages, 68 Aar gamle Fader, Smed Frantz Nymann af Stenild, var tilstede i Følge med en Del andre Personer. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, at Tiltalte, der stod i spændt Forhold til Faderen og ikke havde talt med ham under deres Møde i Beværtningen, da han kort efter forlod denne og var kommet ud paa Gaden, fik tilføjet et Slag, der ramte ham i Ansigtet, og efter hvilket han, der faldt til Jorden, kom til at bløde, idet efter hans Forklaring til en Politirapport hans Overlæbe derved revnede, ligesom tre af hans Tænder blev beskadigede. Med Hensyn hertil har Husmand af Øster Doense Morten Sørensen under Sagen edelig forklaret, at da han, der havde været tilstede i Beværtningen, forlod den samtidig med Tiltalte og vendte sig om for at lukke Døren efter dem, saa han, at Frantz Nymann, staaende indenfor Døren, kastede en Flaske gennem Dør-

aabningen ud paa Gaden, og at Flasken ramte Tiltalte, hvis Ansigt kom til at bløde, og som faldt bagover og blev liggende et Par Minutter.

Endvidere har Bolsmand Peder Hansen af Kielstrup og Bolsmand Niels Nielsen af Løvdals Mark, der den ommeldte Aften i Følge med hinanden var tilstede i Beværtningen, ligeledes edelig forklaret, at medens de sad og talte sammen, hørte de en Lyd som af Glas, der slaar imod Trappesten eller Brosten, og at de derefter saa Frantz Nymann, der med sin ene Haand havde haft fat i Indgangsdørens Haandtag, og som havde et vildt og ophidset Udseende, trække sig baglæns tilbage fra Døren ind i Beværtningslokalet. Begge disse Vidner have derhos udsagt, at de efter deres Kendskab til Frantz Nymann godt kan tiltro ham at have kastet en Flaske efter sin Søn, hvorhos Peder Hansen har tilføjet, at det, da han hørte den ommeldte Lyd og til Niels Nielsen henvendte Spørgsmaalet: »Hvad mon det var«, af en af de andre Tilstedeværende blev udtalt, at det var Frantz Nymann, der slog sin Søn en Flaske i Hovedet.

Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at Frantz Nymann lidt senere paa Aftenen indfandt sig i Købmand Genefkes Gaard i Høbro, hvor han maa antages i Forvejen at have bestilt en Vogn, som han nu vilde have spændt for til Hjemkørsel, og hvor han, der i det Hele viste en støjende Adfærd, efter hvad Genefkes Kusk Niels Andersen har forklaret, blandt Andet udtalte, at hvis Tiltalte kom ind der i Gaarden, vilde han jage en Kugle i Livet paa ham. Straks efter maa Tiltalte, der efter det udenfor Beværtningen stedfundne Oprin forgæves vil have opsøgt en Politibetjent for at anmelde det Passerede, antages ogsaa at være kommen tilstede i Genefkes Gaard for ligeledes at faa en Befordring til at køre hjem med, og der fandt nu her et Sammenstød Sted mellem Tiltalte og Faderen, der efter hvad bemeldte Niels Andersen og et andet Vidne have forklaret, begge var i høj Grad ophidsede. Det maa med Hensyn hertil ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte herunder med sin Stok har tildelt Frantz Nymann flere Slag i Hovedet, idet han efter sin Forklaring slog fra oven nedad, uden at han har kunnet sige, hvor han ramte. Tiltalte vilde derefter slaa videre løs paa Faderen, men blev forhindret heri af nævnte Niels Andersen, paa hvis Opfordring Tiltalte derefter forføjede sig ud af Gaarden.

Frantz Nymann blev samme Aften undersøgt af vedkommende Distriktslæge, ved hvilken Undersøgelse der ifølge en af denne den 7 September 1906 afgiven Erklæring forefandt et ca. 2" langt, stærkt blødende Saar paa venstre Side af hans Isse, lidt skraat forløbende, gaaende ind til, et enkelt Sted igennem Benhinden samt et Brud af hans venstre Lillefingers øverste Led med stærk Deviation af Brudstykkerne samt Kontusion af samme Haands Ringfinger.

I en af Lægen den 9 Oktober s. A. afgiven yderligere Erklæring er det derhos udtalt, at Saaret i Hovedet saavel som Smaakontusionerne var helede i Løbet af et Par Uger uden at efterlade Gener af nogen-somhelst Art, medens Bruddet af Lillefingeren først efter ca. 2 Maaneders Forløb var helet med Deviation, med Hensyn til hvilken det hedder, i den førstnævnte Erklæring, at Overfaldne sikkert er og ved-

blivende vil være en Del generet af den i Udøvelsen af sit Haandværk, og i den sidstnævnte Erklæring, at det ikke kan afvises, naar han paastaar, at den endnu generer ham ved forskelligt Arbejde. Frantz Nymann har paastaaet sig under Sagen tilkendt hos Tiltalte Godtgørelse af Udgifter til Lægehjælp og Apotek 10 Kr. 64 Øre samt i Godtgørelse for Svie og Smerte 50 Kr., ialt 60 Kr. 64 Øre, hvilken Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, hvorhos Tiltalte ved Underretsdommen i Medfør af Straffelovens § 304, 1ste Stykke, er dømt til at have sin Arveret efter sin Fader forbrudt.

Tiltalte, der har erkendt at have tilføjet Faderen de i Lægeerklæringerne ommeldte Læsioner, har forklaret, at ovennævnte Morten Sørensen havde meddelt ham, at det var Faderen, der havde kastet Flasken efter ham, og han har gjort gældende, at det var i en af Harme herover fremkaldt ophidset Sindsstemning, at han slog Faderen. Endvidere har Tiltalte, idet han har udsagt, at Faderen, da han traf denne i Genefkes Gaard, gik løs paa ham med de Ord: »Nu skal Du have noget mere, din Satan«, gjort gældende, at han frygtede for, at Faderen vilde tilføje ham yderligere Overlast og derfor vilde slaa først for at værge sig.

Frantz Nymann har imidlertid vedholdende nægtet, at han har kastet den ommeldte Flaske efter Tiltalte, og om der end er tilvejebragt en ikke ringe Grad af Formodning for, at denne Nægtelse er i Strid med Sandheden, findes Tiltalte dog hverken herefter eller efter det iøvrigt Oplyste at have haft tilstrækkelig Føje til ved den omhandlede Lejlighed at anse et Angreb fra Faderens Side for overhængende.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og under særligt Hensyn til, at hans Forklaring om at være gaaet ud fra, at det ham udenfor Beværtningen bibragte Slag hidrørte fra Faderen, ikke vil kunne forkastes, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Idet derhos Underretsdommens Bestemmelser i Henseende til Tiltaltes Forbrydelse af Arveret efter hans Fader samt den idømte Erstatning tiltrædes, vil bemeldte Dom — — — — saaledes i disse Henseender være at stadfæste.

Nr. 121. Landpostbud **Peder Christian Christensen**
(Rée efter Ordre)

contra

Købmand **Christian Jensen**, Sagfører **R. Buemann** som Kurator i Købmand **Chr. Anton Christensens** Konkursbo paa **Boets Vegne** og Handelsfirmaet **»Brødrene Justesen«** (Ingen),

betræffende Rigtigheden af en Kvittering.

Gjerlev og Onsild Herreders Auktionsrets Kendelse af 15 Oktober 1904: Af Auktionskøbesummen 2350 Kr. udlægges 470 Kr. med Renter indtil Auktionsdagen den 27 Januar 1902 i Overensstemmelse med Auktionsvilkårene til Detaillist J. Th. Olsen i Hobro, Restbeløbet udlægges til Købmand Chr. Jensen sammesteds.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1906: Den paankede Auktionskendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanten, Landpostbud Peder Christian Christensen, beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Heise, i Salær 80 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil endnu maa føjes, at Appellanten ikke behørig har imødegaet den i Dommen omtalte Opgørelse af hans Mellemværende med Fallenten, vil Dommen være at stadfæste. Det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Peder Christian Christensen 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Réé i Salarium for Højesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Detailhandler og Husejer af Klejtrup Christen Christensen ved Testamente af 8 August 1896 med Kodiceiller af 18 September 1898 og 8 Januar 1900 havde indsat sin Plejesøn, daværende Købmand Christian Anton Christensen sammesteds til sin Universalarving med Forpligtelse til inden et Aar efter Testators Død til dennes Broder, Citanten Landpostbud Peder Christian Christensen af Hvornum at udrede et Beløb af 2000 Kr., blev der den 16 Januar 1900 af fornævnte Christen Christensen oprettet et af hans nævnte Plejesøn med Kurator Niels Christensen medunderskrevet Gavebrev, hvorved Christen Christensen til beordte Christian Anton Christensen skænkede og overdrog foruden hele sit Indbo og den af Giveren i Klejtrup hidtil drevne Handelsforretning tillige forskellige ham tilhørende nærmere betegnede faste Ejendomme i Klejtrup og Hvornum, hvorimellem Matr. Nr. 45 d og 24 b af Hvornum By og Sogn. Ifølge de for Overdragelsen fastsatte Vilkår forbeholdt Christen Christensen sig for sin Levetid fri Brug og Benyttelse af en af de til Christian Anton Christensen overdragne Ejendomme i Klejtrup, hvorhos Sidstnævnte forpligtede sig til at udbetale Christen Christensen, saa længe han levede, en aarlig Livrente af 1000 Kr. I Forbindelse med en Bestemmelse om, at Christian Anton Christensen

skulde overtage den paa de paagældende Ejendomme hæftende Gæld, indeholdt Vilkaarene for Overdragelsen endvidere den Bestemmelse, at forsaavidt Christen Christensens Bo efter hans Død ikke maatte indeholde tilstrækkelige Midler til Udredelsen af det ovennævnte, Citanten ved Christen Christensens testamentariske Dispositioner tillagte Beløb af 2000 Kr., skulde Christian Anton Christensen være pligtig til inden den i Testamentet fastsatte Frist skadesløst at udbetale Citanten det nysnævnte Beløb. Ved derom i Gavebrevet truffne yderligere Bestemmelser blev den Christen Christensen forbeholdte Brugsret samt den ham tillagte aarlige Livrente sikret ved 1ste Prioritets Panteret i samtlige de overdragne Ejendomme med Tilbehør, hvorhos der til Sikkerhed for den Citanten tilkommende Udbetaling af 2000 Kr. blev givet ham 2den Prioritet med Oprykningsret næsteften nysnævnte Behæftelser i samme Ejendomme med Tilbehør.

Den 10 April 1900 afgik Christen Christensen ved Døden, og under 21 Juli s. A. meddelte Citanten, hvis Krav paa Udbetaling af 2000 Kr. saaledes rykkede op paa 1ste Prioritet i de pantsatte Ejendomme, Gavebrevet Paategning om, at han samme Dag af bemeldte Beløb havde borttransporteret 470 Kr. til Detaillist J. Th. Olsen i Hobro, hvorhos Citanten i en Gavebrevet meddelt yderligere Paategning af samme Dato erkendte, at Christian Anton Christensen af det ovennævnte Beløb havde fyldestgjort ham for 72 Kr. Det saaledes foreliggende Gavebrev, der ifølge en i samme optaget Bestemmelse vilde være at tinglyse baade som Overdragelsesdokument og som Pantebrev, blev dernæst, forsaavidt angik Ejendommene Matr. Nr. 45 d og 24 b af Hvornum By og Sogn, tinglyst den 7 og 21 November 1900.

Den 3 Oktober blev der efter Rekvision af Købmand Christian Jensen i Hobro — hvem Christian Anton Christensen ved Skadesløsbrev af 16 Januar 1900 med Paategninger af 21 August og 6 November s. A., læst 7 s. M., samt yderligere Paategning af 5 Februar 1901, læst 13 s. M., til Sikkerhed for Alt, hvad Christen Christensen og Udstederen selv maatte være Rekvirenten skyldige, havde givet 3dje Prioritet næsteften de ovennævnte Behæftelser i de nævnte Ejendomme — foretaget en Udlægsforretning i Hvornum, hvorunder der i Kontinuation af en tidligere hos Christian Anton Christensen i en anden Jurisdiktion foretaget Udlægsforretning for dennes Skyld til Rekvirenten, der med paaløbne Omkostninger opgjordes til 12441 Kr. 36 Øre, med videre paaløbende Renter og Omkostninger blev dekretet Udlæg i de pantsatte Ejendomme, over hvilke Købmand Christian Jensen derpaa under 5 December 1901 rekvirerede Tvangsauktion afholdt. Paa det derefter i Henhold til Lov om Tvangsauktioner m. m. af 9 April 1891 § 21 afholdte Møde til Forhandling om Auktionsvilkaarene blev der fremlagt dels en Panteattest — hvoraf bl. a. fremgik, at de til Salg stillede Ejendomme foruden med de ovenfor anførte Prioriteter var behæftede yderligere med Skadesløsbrev af 15 December 1900, læst 23 Januar 1901, fra Christian Anton Christensen til Firmaet Brødrene Justesen i Randers for indtil 5000 Kr. og derefter med Skadesløsbrev af 30 Januar 1901, læst 27 Marts s. A., fra samme til Møller F. Hansen Møller for indtil 7000 Kr., hvorhos der den 13 November 1901 paa Ejendommen var tinglyst et Dekret af 28 Oktober s. A., ifølge hvilket Christian Anton Christensens Bo var

taget under Konkursbehandling — dels Udkast til Auktionskonditioner, i hvis Post 4 de, der skulde være lodtagne i Købesummen, var opførte saaledes:

1. Citanten for 1458 Kroner og Detaillist J. Th. Olsen i Hobro for 470 Kroner.
2. Auktionsrekvirenten Købmand Christian Jensen.
3. Firmaet Brødrene Justesen.
4. Møller F. Hansen Møller.

Foruden Auktionsrekvirenten, Citanten og Detaillist J. Th. Olsen samt Firmaet Brødrene Justesen, efter hvis Opgivende Firmaets Tilgodehavende hos Fallenten pr. 10 December 1901 udgjorde 5682 Kr. 15 Øre, hvilket Beløb med paaløbne Renter og Omkostninger Firmaet paastod sig udbetalt af Auktionsprovenuet overensstemmende med det fremlagte Udkast, mødte endvidere Kurator i Christian Anton Christensens Konkursbo, Sagfører Buemann i Hobro, og idet han gjorde gældende, at den ovenfor under Nr. 1 anførte Prioritet til Citanten, forsaavidt angik det opførte Beløb af 1458 Kr. ikke skyldtes, nedlagde han Paastand om, at den heromhandlede Post 4 i Auktionskonditionerne ændredes derhen, at det under Nr. 1 anførte Beløb af 1458 Kr. bortfaldt, saaledes at der af den sammesteds ommeldte Prioritet ikkun respekteredes den Detaillist J. Th. Olsen tilkommende Pantefordring paa 470 Kr., hvilken Paastand blev tiltraadt af Firmaet Brødrene Justesen. Under de fortsatte Forhandlinger blev det imidlertid med Hensyn til det saaledes omstridte Punkt i Auktionsvilkaarene vedtaget, at det ommeldte Beløb af 1458 Kr. ikke skulde udbetales til Citanten men derimod vilde være at indbetale til Auktionsforvalteren, for at der dermed kunde forholdes overensstemmende med Auktionslovens § 41.

Under den den 27 Januar 1902 afholdte Tvangsauktion mødte Rekvirenten Købmand Christian Jensen, og idet han oplyste, at hans Fordring med Renter til samme Dato udgjorde 12099 Kr. 3 Øre, paastod han dette Beløb dækket af Auktionsprovenuet. Endvidere mødte Citanten og Detaillist J. Th. Olsen og nedlagde Paastand om Dækning af Provenuet af henholdsvis 1458 Kr. og 470 Kr. Fremdeles mødte foruden Møller F. Hansen Møller tillige Firmaet Brødrene Justesen, der gentog sin ved det forberedende Møde nedlagte Paastand, saavel som Kurator i Rekvisiti Konkursbo, der særlig henholdt sig til den paa Mødet truffne Vedtagelse om, at det udsattes til nærmere Afgørelse af Auktionsforvalteren, hvorvidt og med hvilket Beløb Citantens Fordring skulde anerkendes. Efter at Firmaet Brødrene Justesen havde sluttet sig hertil, blev Auktionen fremmet, og efter at de paagældende Matr. Numre var blevne opraaede først hver for sig og derpaa under Et, blev nysnævnte Firma højstbydende paa den samlede Ejendom med 2350 Kr., for hvilket Bud der blev givet Firmaet Hammerslag.

Ved det den 29 Maj 1902 i Henhold til Lov 9 April 1891 § 41 afholdte Møde, hvorunder saavel Citanten og Detaillist J. Th. Olsen som Auktionskøberne, Firmaet Brødrene Justesen, lod møde, fremlagde Auktionsforvalteren et til Fordeling af Auktionskøbesummen udarbejdet Udkast, der gik ud paa, at af bemeldte Sum vilde 1458 Kr. være at udbetale til Citanten, men at sidstnævnte Beløb, saafremt den ved et forberedende Møde herimod nedlagte Protest maatte blive taget til Følge, vilde være at fordele med 470 Kr. til Detaillist J. Th. Olsen, og med

Resten eller 988 Kr. til Auktionsrekvirenten, Købmand Christian Jensen, samt at den resterende Del af Auktionskøbesummen overensstemmende med Auktionsvilkaarene vilde være at udbetale direkte til vedkommende Berettigede. Mod at der med Auktionskøbesummens Fordeling forholdtes overensstemmende med dette Udkast nedlagde Firmaet Brødrene Justesen imidlertid Protest, og der udviklede sig derefter for Auktionsretten mellem Citanten paa den ene Side og Auktionskøberne, Firmaet Brødrene Justesen, paa den anden Side en Disput, hvorunder Firmaet nedlagde Paastand om, at Detaillist J. Th. Olsen først fyldestgjordes af Auktionskøbesummen, og at Resten af denne udbetaltes til Auktionsrekvirenten Købmand Christian Jensen som den næste i Prioritetsrækken, medens Citanten paaastod Udkastet stadfæstet, forsaavidt det til Auktionsforvalteren indbetalte Beløb af 1458 Kr. ved samme var tillagt ham, og iøvrigt erklærede intet at have at erindre mod, at der af den alt forfaldne Del af Auktionskøbesummen udbetaltes 470 Kr. til Detaillist J. Th. Olsen. Ved Auktionsrettens Kendelse er Firmaet Brødrene Justesens Paastand tagen til Følge saaledes, at der af det Detaillist J. Th. Olsen tillagte Beløb stort 470 Kr. tillige er tilkendt ham Renter indtil Auktionsdagen den 27 Januar 1902 i Overensstemmelse med Auktionskonditionerne, og Sagen er nu af Citanten — efter Stævning dels til Auktionsrekvirenten Købmand Christian Jensen i Hobro, til Sagfører R. Buemann sammesteds som Kurator i Christian Anton Christensens Konkursbo, og til Firmaet Brødrene Justesen i Randers, der alle ere varslede for som Hovedvederparter og Sagvoldere at lide Dom in solidum for Sagen selv, dels til Fallenten Christian Anton Christensen, nu i Randers, Detaillist J. Th. Olsen i Hobro og Møller F. Hansen Møller i Randers, der ere varslede for Overrettens Dom at modtage og deres Tarv at varetage — indanket her for Retten, hvor Citanten har gentaget sin for Auktionsretten nedlagte Paastand om Udbetaling uden noget Fradrag af det til samme indbetalte Beløb af 1458 Kr. med Renter ifølge Auktionskonditionerne, og subsidiært har paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Partsed. Af de Indstævnte har ikkun Firmaet Brødrene Justesen givet Møde for Overretten, hvor de have paastaet den indankede Auktionskendelse stadfæstet.

Til Dokumentation af det fremsatte Anbringende om, at det ovennævnte Beløb af 1458 Kr., hvorpaa Citanten gør Fordring som sin Andel af Auktionskøbesummen, ikke skyldes til Citanten, har det indstævnte Firma paaberaabt sig en under Sagen fremlagt, den 28 Juni 1901 dateret, af Citanten underskreven Kvittering af saalydende Indhold:

»Undertegned Peder Christensen (Døgter) Hvornum kvitterede herved for Modtagelsen af Kr. 1525,00 skriver Et Tusinde Fem Hundre To Thi Fem Kr. som mig tilkommen i Arv efter min afdøde Broder Chr. Christensen af Klejtrup«.

Med Hensyn til denne Kvittering har Citanten villet gøre gældende, at den som udstedt pro forma er at anse som en Nullitet, i hvilken Henseende han i Henhold til forskellige af Fallenten Christian Anton Christensen den 4 Juni, 2 Juli og 28 November 1902 afgivne skriftlige Erklæringer, der af Udstederen ere ratihaberede under en under Sagens Drift foranstaltet offentlig Undersøgelse, nærmere har anbragt Følgende: Den 28 Juni 1901, medens Citanten laa syg af gastrisk

Feber, kom Fallentens Karl ridende paa Cykle til Hvornum medbringende et Brev til Citanten fra Fallenten, hvort denne anmodede Citanten om at underskrive den nu fremlagte Kvittering, hvis Udstedelse var nødvendig, for at Fallenten kunde faa ordnet et Kreditforeningslaan. Citanten underskrev derpaa Kvitteringen, uagtet han ikke havde modtaget det i samme ommeldte Beløb, ligesom han ej heller senere har modtaget dette eller det ham efter hans Formening tilkommende Beløb af 1458 Kr. Efter Citantens videre Anbringende opnaaede Fallenten dog ikke det paagældende Kreditforeningslaan, men Kvitteringen forblev ikke desto mindre henliggende hos ham. En Dag i Sommeren 1901 fik Fallenten imidlertid Besøg af en af Indebaverne af det indstævnte Firma, Grosserer J. P. Justesen, og da denne ved Undersøgelse af nogle af Fallentens Papirer blev opmærksom paa Kvitteringen og ønskede at tage den med sig for nærmere at efterse den, fik han den overladt af Fallenten, der dog gjorde Justesen bekendt med, under hvilke Omstændigheder og i hvilken Hensigt Kvitteringen var udstedt, og at Citanten ikke havde faaet det i samme ommeldte Beløb udbetalt, men at der senere skulde finde Opgørelse Sted mellem Fallenten og Citanten.

Foruden at det indstævnte Firma har benægtet Rigtigheden af denne Fremstilling og af de til Grund for samme liggende Erklæringer fra Fallenten, har det til Støtte for sin Paastand henvist til Indholdet af en i 1ste Instans af Kurator i Fallentens Konkursbo fremlagt Udskrift af Fallentens Regnskabsbøger med paategnet Erklæring af Fallenten af 27 December 1901. Af bemeldte Udskrift, der indeholder en Opgørelse af Fallentens Mellemværende med Citanten for Tiden fra 21 Februar 1900 indtil 31 August 1901, og som slutter med en Saldo i Fallentens Favør af 533 Kr. 37 Øre, fremgaar det, at Citanten i Løbet af dette Tidsrum er debiteret dels for forskellige kontante Forstrækninger, dels for Varer til Beløb ialt 2267 Kr. 12 Øre, medens han er krediteret for ialt 1733 Kr. 75 Øre, derimellem under 30 August 1901 »Pr. Arv 1530 Kr.«, hvorhos det i den Udskriften paategnede Erklæring fra Fallenten bl. a. hedder: »I Henhold til foranstaaende Regnskab, hvis Rigtighed jeg anerkender, er P. Chr. Christensen (Dokter) i Hvornum godtgjort for 1530 Kr. af sin hos mig tilgodehavende Arv og kommer herefter til at skyldte mig 533 Kr. 37 Øre. — — — — Forskellen mellem de godskrevne 1530 Kr. og Arvens Beløb 2000 Kr. eller 470 Kr. skylder jeg altsaa. Det er mig bekendt, at sidstnævnte Beløb er transporteret til J. Th. Olsen, Hobro«.

Vel har nu Citanten bestridt Rigtigheden af den fremlagte Opgørelse saavel som af Fallentens nysciterede Erklæring, men idet der saaledes foreligger indbyrdes modstridende Udtalelser fra Fallenten angaaende hans Mellemværende med Citanten, vil der i det Hele ikke kunne tillægges de af Fallenten afgivne Erklæringer angaaende Sagens Genstand og navnlig ikke de tre ovenomtalte i Aaret 1902 afgivne Erklæringer nogen Betydning.

Færdig fra Trykkeriet den 21 November 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 28.

Torsdag den 7 November.

Idet der derhos ej heller iøvrigt af Citanten er oplyst nogen Omstændighed, hvorved det kunde anses godtgjort eller bragt til nogen Formodning, at han uanset den af ham uden Forbehold afgivne Kvittering ikke er fyldestgjort for sit Restkrav paa Fallenten i Henhold til det af Christen Christensen udstedte Gavebrev, vil hans Paastand om forlods Dækning for et Beløb af 1458 Kr. af Auktionsprovenuet for de bortsolgte Ejendomme ikke kunne tages til Følge, og den paaankede Auktionskendelse, hvorefter Provenuet, som meldt, vil være at fordele med 470 Kr. til Detaillist J. Th. Olsen i Hobro med Renter indtil Auktionsdagen den 27 Januar 1902 overensstemmende med Auktionsvilkaarene og med Resten til Auktionsrekvirenten Købmand Christian Jensen, vil saaledes i Henhold til det indstævnte Firmas Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 80 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Det kan ikke billiges, at de med den fremlagte Aktsbeskrivelse af Auktionssagen fulgte Bilag, forsaavidt de bestaa i andet end Indlæg, ere sammenhæftede med disse istedetfor, som foreskrevet i Lov 19 December 1903 § 4, at være vedlagte Akten særskilt.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 331.

Advokat Halkier

contra

Maria Thulin (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Bogense Købstads Ekstrarets Dom af 1 August 1907: Arrestantinden Maria Thulin bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter udstaaet Straf være at udbringe af Riget. Saa

vil hun og have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Christensen, og til Defensor, Sagfører Theill, 10 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Juell og Overretssagfører Hartmann for Overretten, betaler Arrestantinden Maria Thulin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Straffelovens § 16, 2det Stykke, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Med denne Forandring vil Dommen iøvrigt være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Maria Thulin bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fire Maaneder. I Henseende til Bestemmelserne om Tiltaltes Udbringelse af Riget og om Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne fra Børgense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Maria Thulin, der ifølge Sagens Oplysninger er født den 5 November 1876 i Sverrig og senest anset ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1905 efter Straffelovens §§ 154, 270 og 275 samt efter Lov 15 Maj 1875 § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos hun i Henhold til Straffelovens § 16 dømtes til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget, og ved Slagelse Købstads Ekstraretsdom af 22 Oktober 1906 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stykke, og 16, 2det Stykke, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos hun i Henhold til Straffelovens § 16 paany dømtes til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget, — aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Ved Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, som i Henhold til sidstnævnte Dom efter udstaaet Straf den 1 Maj 1907 udbragtes af Riget efter til Københavns Politis Protokol over bortsendte Personer at være bleven advaret mod Virkningen af hendes ulovlige Tilbagevenden her til Riget, er den 8 s. M. uden Tilladelse vendt tilbage hertil og har opholdt sig her til

den 13 s. M., da hun rejste til Sverrig, hvorfra hun paany begav sig her til Riget den 5 Juni, hvorefter hun opholdt sig her til sin Anholdelse her under Sagen den 17 samme Maaned.

Som Følge heraf vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 16, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos hun i Medfør af samme Lovbestemmelse vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, og da den indankede Dom er kommen til samme Resultat, — — — vil den være at stadfæste.

Fredag den 8 November.

Nr. 240.

Advokat Halkier

contra

Hans Peder Pedersen (Def. Réé),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Præstø Købstads Ekstrarets Dom af 28 December 1906: Tiltalte, Sadelmager Hans Peder Pedersen af Allerslev, bør hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Tiltalte bør til Gæstgiver P. Nielsen af Præstø i Erstatning betale 650 Kr., hvorhos han bør udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Dambæk, og til Defensor, Sagfører Bang, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 April 1907: Tiltalte Hans Peder Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. A. Meyer og Tegner, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Réé 40 Kroner hver, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Præstø Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hans Peder Pedersen, der er født den 12 Marts 1875 og ikke funden tidligere straffet, for Vold og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte den 16 September f. A. om Eftermiddagen indfandt sig i Gæstgiver P. Nielsens Beværtning i Præstø for at hente en Overfrakke, som han efter sin Forklaring havde glemt sammesteds den 29 Maj f. A. Nielsen gjorde imidlertid overfor Tiltalte gældende, at denne havde ladet Frakken blive tilbage som Pant for 1 Kr., han nævnte Dag skulde være bleven skyldig for Fortæring, og forlangte, at Tiltalte skulde betale denne Gæld, samt aflaaede Gadedøren, for at hindre Tiltalte i at fjerne sig med Frakken. Det er tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte under det derpaa følgende Sammenstød med sin Stok tilføjede Nielsen et Slag, der ramte denne i det højre Øje, som beskadigedes saaledes, at det den følgende Dag, efter at Nielsen var bleven indlagt paa Amtssygehuset i Næstved, maatte udtages; men Nielsen og Tiltalte have afgivet uoverensstemmende Forklaringer om den nærmere Sammenhæng hermed.

Efter den af Nielsen afgivne Forklaring vaagnede han, der sov til Middag paa en Sofa i Beværtningslokalet, ved, at Tiltalte kom listende ind i Lokalet, gik hen til en Knagerække, hvor Overfrakken hang, og tog denne. Nielsen spurgte Tiltalte, hvad han vilde, og da Tiltalte svarede, at han vilde tage sin Frakke, sagde Nielsen, at han ikke uden hans Tilladelse maatte tage Frakken, der var sat i Pant for 1 Kr. Tiltalte svarede hertil, at det var Løgn i Nielsens Hals, hvorpaa denne ytrede, at han vilde lade Politiet hente, for at dette kunde afgøre Sagen, og aflaaede Gadedøren. Tiltalte spurgte nu, om han kunde faa et Par Bajere, hvad Nielsen bekræftede. Men da Nielsen ikke vilde drikke med, tilbagekaldte Tiltalte Bestillingen.

Efter Tiltaltes Opfordring gik de derpaa ind i et tilstødende Lokale, hvor de satte sig ved et Bord og vedblev med Skænderiet, under hvilket Tiltalte slog i Bordet med sin Stok, og da Nielsen paany talte om at hente Politiet, sagde Tiltalte, at han vilde skide Politiet et Stykke og tilføjede i det samme Nielsen det omtalte Slag med Stokken, der traf Øjet. Nielsen har bestemt benægtet, at han tilføjede Tiltalte nogen Overlast.

Tiltalte har derimod forklaret, at han straks, da han kom ind i Beværtningen, hvor Nielsen laa paa Sofaen, forlangte to Bajere, hvorefter han gik hen og tog sin Overfrakke paa, idet han sagde, at nu havde den vel hængt der længe nok. Nielsen sagde saa, at Tiltalte skyldte ham 1 Kr., og da Tiltalte nægtede dette, udtalte Nielsen, at Tiltalte kunde faa paa Tæven, hvis han ikke betalte, og aflaaede Gadedøren. Da Nielsen fremkom med denne Trusel, sagde Tiltalte, at han ikke skulde trække Øllet op. De gik nu begge ind i den tilstødende Stue, hvor Nielsen med venstre Haand greb Tiltalte i Kraven, medens han med den højre, flade Haand slog Tiltalte et Par Gange paa den venstre Kind. Tiltalte førte saa for at værges sig, et Slag mod Nielsen med sin Stok, som han holdt om noget nedenfor Haandtaget, uden at han iøvrigt ved, hvorledes han førte Stokken; men han sigtede ikke paa noget betemt Sted. Tiltalte ved ej heller med Bestemthed,

om Nielsen da vedblivende holdt ham fast i Kraven; det er muligt, at Tiltalte*) lige havde sluppet sit Tag; men de stod i alt Fald endnu i samme Stilling lige op ad hinanden. Tiltalte tilsigtede efter sin Forklaring ikke i mindste Maade at gøre Nielsen nogen Skade; men han vilde værge sig mod Nielsen, der er ham overlegen i Kræfter.

Nielsens 14aarige Datter Edith har forklaret, at hun havde opholdt sig i en tilstødende Stue uden at være bleven opmærksom paa, at der var kommen en Fremmed ind til hendes Fader, at hun blandt Andet for at se efter, om Faderen endnu sov, gik ind i Beværtningslokalet og der saa, at Tiltalte og hendes Fader sad ved et Bord, samt at Tiltalte, idet hun traadte ind, slog hendes Fader i Ansigtet med Stokken, som han holdt i den nederste Ende. Iøvrigt har der ikke været Vidner til det Passerede.

Det maa efter de fremlagte Lægeerklæringer antages, at Nielsen ikke faar nogen Mên af Læsionen udover Tabet af Øjet, og at navnlig det venstre Øje ikke har taget Skade. Efter en af vedkommende Distriktslæge afgiven Erklæring kan Muligheden af, at Læsionen kan være bleven bibragt Nielsen ved et Slag med Haandtaget af Tiltaltes Stok, ikke benægtes, hvad enten Tiltaltes eller Nielsens Forklaring maa anses for rigtig. Stokken er i Forhøret beskrevet som en temmelig tynd og let Hasselstok med lige udstaaende Haandtag og uden Dupsko.

Tiltaltes Forklaring om, at han havde glemt Overfrakken i Nielsens Beværtning, er noget bestyrket, medens der intet er fremkommet til Bekræftelse af Nielsens Anbringende om, at Tiltalte havde sat Overfrakken i Pant, idet det navnlig ikke mod Tiltaltes Benægtelse er oplyst, at han ved den paagældende Lejlighed havde faaet Fortæring paa Kredit i Beværtningen.

Idet Tiltaltes Forklaring om de Omstændigheder, hvorunder han tilføjede Nielsen Slaget, findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, kan han, der ikke kunde formode, at Slaget vilde faa saa alvorlige Følger som sket, ikke anses at have overskredet Grænserne for den ham paa Grund af Nielsens Angreb tilkommende Nødværgeret. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, og der bliver herefter ikke Spørgsmaal om efter Nielsens Paastand at tilkende denne Erstatning hos Tiltalte. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, jfr. § 40 in fine, med simpelt Fængsel i 14 Dage samt tilpligtet at betale Nielsen en Erstatning af 650 Kroner, være at forandre.

---

*) Skal være Nielsen.

Mandag den 11 November.

Nr. 18. Købmand Peter Johan Petersens Dødsbo (Henriques)

contra

Enke Ane Christine Boline Petersen, født Henrichsen, og Karen Kristine Sofie Petersen ved den for hende beskikkede Værge, Hotelejer P. Henrichsen (Rée efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Afdøds Bo eller hans Hustru og Barn er berettiget til en Livsforsikringssum.

Nykøbing paa Falster Købstads Skifterets Kendelse af 10 Oktober 1905: Den af afdøde Købmand Peter Johan Petersen under 8 Februar 1898 i Nordisk Livsforsikringselskab af 1897 tegnede Forsikringspolice Litr. A. Nr. 254, stor 5000 Kr., kan ikke udleveres til Arvingerne i Boet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 September 1906: Appellanterne, Arvingerne efter afdøde Købmand Peter Johan Petersen, nemlig hans Enke, Ane Kristine Boline Petersen, født Henrichsen, og deres Fællesbarn Karen Kristine Sofie Petersen ved den for hende beskikkede Værge, Hotelejer P. Henrichsen, alle af Nykøbing paa Falster, bør være berettigede til af Købmand Peter Johan Petersens Dødsbo at erholde den ovennævnte Police udleveret. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Mich. Larsen i Salær 50 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at den i Sagen ommeldte Forsikring er tegnet som en Forsørgelse for Købmand Petersens Hustru og eventuelle Livsarvinger, og da dette ogsaa maa anses tilstrækkelig tydeligt udtalt i Policen, vil Dommen, idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det der antagne, efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret, derunder det de Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær, vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Købmand Peter Johan Petersens Dødsbo, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret

til Højesteretssagfører Rée 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 1 Februar 1898 begærede nu afdøde Købmand Peter Johan Petersen af Nykøbing p. F., der den 26 Maj 1897 havde indgaaet Ægteskab med sin efterlevende Hustru, Appellantinden Ane Kristine Boline Petersen, født Henrichsen, hos »Nordisk Livsforsikrings-Aktieselskab af 1897« tegnet en Forsikring paa 5000 Kr., saaledes at Forsikringssummen vilde være at udbetale til den Forsikrede eller retmæssige Arvinger ved hans Død eller senest ved hans 50 Aars Alder, og i Henhold til denne Begæring blev der under 8 Februar 1898 af det nævnte Livsforsikrings-Aktieselskab udfærdiget en Police Litra A Nr. 254, hvorved Købmand Petersen ved en Livsforsikring med Udbetaling i levende Live forsikredes for 5000 Kr., der vilde være at udbetale ved den Forsikredes Død eller den 1 Februar 1923, hvis den Forsikredes Død ikke forinden maatte være indtruffen, og saaledes at Forsikringssummen skulde udbetales til den Forsikrede, saafremt han maatte være i Live, naar Forsikringen blev virksom, ellers til den Forsikredes Arvinger.

Efter at Købmand Petersen den 28 April 1905 var afgaaet ved Døden, og hans Dødsbo, hvori Arv og Gæld ikke blev vedgaaet, taget under Behandling ved Nykøbing paa Falster Købstads Skifteret, blev der af hans ovennævnte Enke og deres kort efter Forsikringens Stiftelse den 10 Maj 1898 fødte Fællesbarn, Karen Kristine Sofie Petersen, ved den for hende beskikkede Værge, Hotelejer P. Henrichsen af Nykøbing paa Falster, fremsat Paastand om, at den ommeldte Police udleveredes dem som Afdødes eneste Arvinger til fri Raadighed.

Efter at Skifteretten, der ønskede at give Dødsboets Kreditorer Lejlighed til paa en Skiftesamling at ytre sig om Spørgsmaalet, havde eragtet, at den fremsatte Begæring for Tiden ikke kunde tages til Følge, blev der af Aktieselskabet »De danske Spritfabrikker« i Roskilde som Kreditor i Boet nedlagt Protest imod, at den ommeldte Police, der paastodes inddraget i Dødsboet som tilhørende dette, udleveredes Arvingerne, og ved Skifterettens Kendelse af 10 Oktober 1905 statueredes det derefter, at den ommeldte Forsikringspolice ikke kunde udleveres Arvingerne.

Denne Kendelse have Appellanterne, afgangne Købmand Petersens ovennævnte Enke og ligeledes fornævnte Fællesbarn ved den for hende beskikkede Værge, efter meddelt Bevilling til fri Proces efter Stævning til de Appelindstævnte, Nykøbing paa Falster Købstads Skifteret paa Købmand Peter Johan Petersens Dødsbos Vegne og Aktieselskabet »De danske Spritfabrikker« i Roskilde, indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastand og paastaet de Appelindstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for dem beskikkede Sagfører, Overretsassagfører Mich. Carlsen.

De Appelindstævnte have paastaet den indankede Kendelse stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Medens Appellanterne have gjort gældende, at de, der, da der ikke er efterladt noget Testamente, ere Afdødes eneste Arvinger efter Loven, i Henhold til Bestemmelsen i Forsikringspolicens om, at Forsikringssummen, saafremt den Forsikrede ikke maatte være i Live, naar Forsikringen blev virksom, vil være at udbetale til hans Arvinger, maa være berettigede til at erholde den ommeldte Police udleveret, have derimod de Appellindstævnte forment, at Betegnelsen »Arvinger«, der omfatter Alle, der ifølge Loven eller i Kraft af et Testamente kan have Ret til Del i en Persons Efterladenskaber, er saa vid, at den foreliggende Disposition ikke kan betragtes som en Retshandel til Fordel for bestemte Personer, men for en ganske ubestemt Kredts af mulige Arvinger, hvilket skulde betyde det samme som vedkommende Forsikringstagers Dødsbo, saaledes, at Kreditorerne, naar Arv og Gæld ej vedgaas, først fyldestgøres af Policens Provenu, og hvad der derefter maatte blive tilovers, tilkommer Arvingerne.

Efter det i Sagen Foreliggende maa det antages, at Købmand Petersen, da han begærede den ommeldte Forsikring tegnet, saaledes at Forsikringssummen i Tilfælde af Forsikringstagerens Død, forinden Forsikringen blev virksom, tillagdes hans Arvinger, har tilsigtet at tegne Forsikringen som en Forsørgelse for sin dengang frugtsommelige Hustru og eventuelle Livsarvinger, og da det efter det Foreliggende maa antages, at Appellanterne ere Afdødes eneste Arvinger, maa disse umiddelbart ved hans Død antages at være blevne berettigede til at opbære Forsikringssummen.

Den af dem fremsatte Begæring om at erholde Policen udleveret vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at tillægge den for Appellanterne for Overretten beskikkede Sagfører, Overrettsagfører Mich. Carlsen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr. hos det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 332.

Advokat Hindenburg

contra

Vilhelm Johan Niebling og **Alfred Herman Anton Andersen**
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 September 1907: Arresterne Vilhelm Johan Niebling og Alfred Herman Anton Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Niebling i 3 Aar og Andersen i 18 Maaneder, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overrettsagfører Cortsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Wilhelm Johan Niebling og Alfred Herman Anton Andersen, En for Begge og Begge for En, til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Wilhelm Johan Niebling og Alfred Herman Anton Andersen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Niebling er født den 24 Marts 1884 og anset: ved Rettens Dom af 6 November 1900 efter Straffelovens § 228. jfr. §§ 97 og 21, med 12 Rottingslag, ved Rettens Dom af 29 November 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 27 August 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 Marts 1906 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og i Medfør af § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 13 Januar 1906 efter Straffelovens § 282, 1ste Stk., for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 18 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos det paalagdes ham i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvistes ham.

Arrestanten Andersen er født den 23 December 1885 og blandt Andet anset: ved Rettens Dom af 5 November 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 Marts 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 9 September 1905 efter Straffelovens § 295, 1ste Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. En mod Arrestanten Andersen i Januar d. A. her ved Retten indledet Undersøgelse, under hvilken han var sigtet for Ejendomsindgreb og sad arresteret i et Par Maaneder, blev sluttet uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanterne blev Natten mellem den 22 og 23 Juni d. A. anholdte af 2 Politibetjente, der havde set dem komme ud fra en Ejendom i Baggesensgade og fundet deres Adfærd mistænkelig.

I den nævnte Ejendom var der, efter hvad der samme Nat blev konstateret, forsøgt Indbrud i en Vinforretning, uden at dog Tidspunktet for Forsøget nærmere har kunnet oplyses, og mod Arrestanternes Benægtelse savnes der Bevis for, at de have foretaget sig eller tilsigtet at foretage sig noget Ulovligt i Ejendommen.

Ved Anholdelsen fandtes hver af Arrestanterne i Besiddelse af et omtrent nyt Silkehalstørklæde, og Arrestanten Niebling viste sig senere at være iført et Par omtrent nye Strømper.

Trikotagehandler Wistisen har forklaret følgende:

Den 21 eller 22 Juni d. A. om Aftenen ved Lukketid indfandt Arrestanterne sig i Vidnets Forretning, hvor de først saa paa Skjorter og derefter paa Halstørklæder og Strømper som de i deres Besiddelse forefundne.

Efter at Arrestanterne havde opholdt Vidnet $\frac{1}{2}$ Times Tid, forlode de Forretningen uden at købe Noget.

Den 3 Juli d. A. opdagede Vidnet, at 2 Halstørklæder som de hos Arrestanterne forefundne manglede i den Æske, hvori de Halstørklæder, som han havde forevist Arrestanterne, havde beroet, og da han ikke mener i Mellemtiden at have solgt saadanne Tørklæder, maa Arrestanterne efter hans Formening have stjaalet Tørklæderne og herefter ogsaa det forannævnte Par Strømper fra ham under deres Besøg i hans Forretning.

Arrestanten Andersen har først forklaret, at han den 21 Juni d. A. havde købt det hos ham forefundne Halstørklæde i Wistisens Butik og nægtet, at Arrestanten Niebling ved denne Løjlighed var sammen med ham.

Senere har han imidlertid forklaret — og denne Forklaring har han fastholdt — at han den 22 s. M. om Aftenen gik med Niebling ind i den nævnte Butik, hvor Niebling vilde se paa en Skjorte, og hvor Niebling tillige saa paa Halstørklæder og Sokker uden dog at købe Noget.

Da de havde forladt Butikken, tog Niebling, efter hvad Arrestanten Andersen videre har forklaret, et Par Sokker frem, idet han sagde, at han havde »reddet sig« disse i Butikken, og kort efter viste Niebling ham de to her omhandlede Halstørklæder og laante ham det ene, idet han fortalte nærværende Arrestant, at han havde købt dem den foregaaende Dag.

Arrestanten Niebling har først nægtet at have været i Wistisens Butik og forklaret, at han havde købt det hos ham forefundne Halstørklæde af en ham ubekendt Person.

Senere har Arrestanten forklaret, at han havde købt Tørklædet af Arrestanten Andersen i en Beværtning. Sluttelig har Arrestanten Niebling erkendt, at han og Andersen den 22 Juni d. A. have været sammen inde i Wistisens Forretning, idet nærværende Arrestant vilde se paa en Skjorte, og forklaret, at der i Forretningen blev forevist dem Tørklæder og Strømper som de i deres Besiddelse forefundne, og at de uden at købe Noget, idet Arrestanten ikke var i Besiddelse af Penge, forlod Forretningen og gik til Andersens Hjem, hvor denne fremviste de her omhandlede Tørklæder og Strømper, hvilke Genstande han foregav at have købt af en Sømand, og hvor nærværende Arrestant afkøbte ham det ene Tørklæde og Strømperne for 1 Kr., som han lovede at betale Andersen den næste Dag.

Naar nu henses til, at de omhandlede Tørklæder og Strømper, af hvilke Tørklæderne ere vurderede til $1\frac{1}{2}$ Kr. Stykket og Strømperne til 50 Øre, efter Wistisens Forklaring maa antages at være ham frastjaalet under Arrestanternes Ophold i hans Butik, at Arrestanterne

have erkendt, at de indfandt sig i Butikken uden Hensigt til at købe Noget, at de fremdeles have erkendt, at der i Butikken blev forevist dem Tørklæder og Strømper som de omhandlede, at ingen af Arrestanterne have kunnet godtgøre lovlig Hjemmel til Genstandene, men at de gensidig have paaskudt hinanden som Hjemmel til de hos hver af dem forefundne Genstande, at begge Arrestanterne have afgivet løgnagtige Forklaringer angaaende deres Forhold til de nævnte Genstande, at deres Fortid kendetegner dem begge som tyvagtige Personer, og at de ere dømte for i Forening at have begaaet Butikstyveri, findes det ikke betænkeligt efter alt det Foranførte at anse det for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanterne i Forening have stjaalet de oftnævnte Tørklæder og Strømper under deres foran omtalte Besøg i Wistisens Forretning.

Arrestanterne ville herefter være at anse, Niebling efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri, og Andersen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Niebling i 3 Aar og Andersen i 18 Maaneder.

Nr. 271.

Advokat Halkier

contra

Svend Martin Andersen, Nils Svensson Thulin og Rasmus Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Jagt.

Musse Herreds Politirets Dom af 15 Marts 1907: De Tiltalte Svend Martin Andersen og Nils Svensson Thulin bør straffes hver med en Taars Sogns Kommunekasse tilfaldende Bøde paa 50 Kr. og Tiltalte Rasmus Andersen med en samme Kommunekasse tilfaldende Bøde paa 200 Kr., hvorhos han bør have forbrudt sine ved den ulovlige Jagt benyttede Jagtredskaber til samme Kasse, eller betale til den, hvis de ikke kunne skaffes tilstede, 50 Kr., og alle 3 in solidum bør betale de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen og Prokurator Wolff, betale de Tiltalte Svend Martin Andersen, Nils Svensson Thulin og Rasmus Andersen, En for Alle og Alle for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøderne for Svend Martin Ander-

sens og Nils Svensson Thulins Vedkommende findes at burde forhøjes henholdsvis til 70 Kroner og 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøderne for Svend Martin Andersens og Nils Svensson Thulins Vedkommende bestemmes til henholdsvis 70 Kroner og 100 Kroner. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Svend Martin Andersen, Nils Svensson Thulin og Rasmus Andersen, En for Alle og Alle for En, til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Musse Herreds Politiret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Svend Martin Andersen, Nils Svensson Thulin og Rasmus Andersen satte under Tiltale for ulovlig Jagt i Henhold til derom af Skovrider Bang for Besidderen af Baroniet Guldborgland fremsat Begæring.

Tiltalte S. M. Andersen er efter det Foreliggende født den 13 August 1877 og er tidligere ved Falsters vestre Herreds Ekstrarets Dom af 28 Marts 1899 efter Straffelovens § 203 samt for Overtrædelse af en Politivedtægtsbestemmelse anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Tiltalte Thulin er født den 3 Oktober 1878 og er ved Nykøbing Falsters Købstads Ekstrarets Dom af 20 Februar 1905 efter Straffelovens § 203 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han inden bemeldte Købstads Politiret dels den 31 Maj og den 2 Juni s. A. for af ham begaaet Vold har vedtaget at erlægge en Statskassen tilfaldende Bøde paa 100 Kr., eventuelt 200 Kr., dels den 14 September 1906 for Politiuorden har vedtaget en Bøde paa 15 Kr. Han har endelig forklaret, at han under en privat Politisag har vedtaget en Bøde paa 30 Kr. for Overtrædelse af Jagtloven.

Tiltalte R. Andersen, der er født den 12 Juli 1879, er tidligere anset ved Falsters vestre Herreds Politirets Dom af 11 April 1901 efter Jagtlovens § 23 med en Bøde paa 80 Kr., ved Musse Herreds Politirets Dom af 19 Marts 1904 efter Jagtlovens § 12, 1ste Stk., jfr. § 24, med en Bøde af 20 Kr., ved nærværende Rets Dom af 19 April 1904 efter Jagtlovens § 23, 2det Stk., med en Bøde af 120 Kr. og ved Højesterets Dom af 7 Marts 1906 efter Jagtlovens § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., med en Bøde af 220 Kr., hvorhos han dømtes til at have en Bøsse forbrudt.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt under nærværende Sag Oplyste er det godtgjort, at de Natten mellem den 14 og 15 Januar d. A. i Forening have været paa Jagt i en Baroniet Guldborgland tilhørende Skov i Taars Sogn, »Folehaven« kaldet, efter at de fra Nykøbing paa Falster ved Midnatstid var tagne med Jernbanetog til Saksøbing og derfra havde begivet sig til bemeldte Skov, hvor de

ingen Berettigelse havde til at jage. De Tiltalte R. Andersen og Thulin medførte hver en Bøsse, medens Tiltalte S. M. Andersen, der har forklaret, at de alle 3 var enige om at dele Udbyttet af Jagten, medførte en Vadsæk, hvori der laa en Sæk. I »Folehaven« affyrede R. Andersen og Thulin hver et Skud efter Fasaner; men det er ikke overfor deres Benægtelse godtgjort, at nogen af de Fasaner, de skød efter, blev ramte. Efter at Skovløber Hans Olsen og Skovarbejder Peter Mortensen, der bemeldte Nat mellem Kl. 2 og 3 havde hørt 2 Skud i Skoven, var komne tilstede, og Mortensen havde grebet Tiltalte Thulin, fik Mortensen et stærkt Slag paa højre Kind, uden at det er oplyst, hvem der bibragte ham dette, og umiddelbart efter faldt der et Skud fra Tiltalte R. Andersens Bøsse; overfor hans Forklaring om, at dette skete tilfældigt, idet han vilde skille Bøssen ad, er det imidlertid ikke godtgjort, at han har haft til Hensigt, at Skuddet skulde ramme Olsen eller Mortensen, hvad det heller ikke gjorde.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Lov om Jagten 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 2det Stk., de Tiltalte S. M. Andersen og Thulin efter Omstændighederne hver især med en Bøde af 50 Kr. og Tiltalte R. Andersen med en Bøde af 200 Kr., hvilke Bøder ville være at tillægge Taars Sogns Kommunes Kasse. Sidstnævnte Tiltalte vil derhos i Henhold til bemeldte § 23, 3dje Stykke, være at dømme til at have den af ham ved den ulovlige Jagt benyttede Bøsse forbrudt til Fordel for fornævnte Kommunes Kasse eller til, saafremt Bøssen ikke bringes tilveje, til samme Kasse at betale 50 Kr.

Da Politiretsdommen maa forstaas som havende samme Resultat, vil den i det Hele være at stadfæste.

Tirsdag den 12 November.

Nr. 181. Højesteretsagfører Liebe

contra

Johan Carl Sass (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Februar 1907: Tiltalte Johan Carl Sass bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Johan Carl Sass til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johan Carl Sass, der er født den 23 April 1852 og inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager den 8 December 1905 har vedtaget en Bøde af 100 Kroner med Virkning som Dom for første Gang begaaet ulovlig Næringsbrug og første Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, men iøvrigt ikke er fundet straffet, tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste er Følgende godtgjort.

Efter at den tidligere Indehaver af »Brøndshøj Tivoli« (Nørrebro Tivoli) var gaaet fallit i Sommeren 1905, opstod hos Tiltalte Ønske om at drive dette Etablissement. Da Tiltalte imidlertid ikke var i Besiddelse af det fornødne Borgerskab, blev der — efter at Tiltalte af Værkfører Slüsser, der i flere Aar havde haft Karuselplads i Haven, var bleven gjort opmærksom paa Værtshusholder Ole Nielsen som en Mand, hvis Borgerskab da var ubenyttet — ved Overretssagfører P. E. Jacobsens Bistand truffet følgende Ordning:

Den 2 December 1905 dannedes der af Tiltalte, Slüsser og Ole Nielsen Aktieselskabet »Brøndshøj Tivoli« med det Formaal at leje Forlystelsesstedet nu kaldet »Nørrebro Tivoli« i Brøndshøj og der »drive Restaurationsforretning«. Aktiekapitalen bestemtes oprindeligt til 100 Kr., hvoraf Tiltalte indbetalte 80 Kr., hver af de Andre 10 Kr. Tiltalte valgtes til Bestyrelsens Formand.

Ved en den 4 December 1905 dateret Lejekontrakt lejede Aktieselskabet »Brøndshøj Tivoli« fra den 1 Januar 1906 at regne af vedkommende Ejer Forlystelsesstedet »Nørrebro Tivoli« med Have, Plads og Bygninger for en Lejeafgift, der for 1906 sattes til 12 pCt. af Aktieselskabets Bruttoindtægt af det Lejede, dog mindst 2000 Kroner. Ved Paategning af samme Dato paa Lejekontrakten underskrev Tiltalte sig som Selvskyldnerkautionist for den prompte Opfyldelse af alle de Aktieselskabet »Brøndshøj Tivoli« »ved foranstaaende Kontrakt paa lagte Forpligtelser«.

Medens en Del Stadepladser, Stalde etc. paa Etablissementets Grund i Løbet af December 1905 og de følgende Maaneder af Aktieselskabet »Brøndshøj Tivoli« blev udlejede til Forskellige til en samlet aarlig Leje af ca. 1700 Kroner, blev selve Haven, Gaardspladsen og Hovedbygningen med tilliggende Serveringsbygninger ved Kontrakt af 5 December 1905 udlejet til fornævnte Værtshusholder Ole Nielsen for Aaret 1906 med Forpligtelse til senest den 15 Marts 1906 at genaabne Restaurationsforretningen i Ejendommen i lignende Omfang, som den hidtil havde været drevet. Lejeafgiften ansattes til 12 pCt. af den samlede Bruttoindtægt af det Lejede. Inventar omtales ikke i Lejekontrakten, men maa efter det Oplyste antages at være købt paa Afbetaling af Aktieselskabet »Brøndshøj Tivoli« og dets Brug indbefattet i Lejemaalet uden særlig Afgift.

Ved Bestyrerkontrakt, ligeledes af 5 December 1905, engagerede Ole Nielsen Tiltalte som Bestyrer af »Brøndshøj Tivoli« fra 1 Marts 1906. I denne Kontrakts § 3 hedder det, at Tiltalte Sass i sin Stilling som Bestyrer skal »antage og afskedige Tyende, foretage Indkøb af Varer og hvad Andet der maatte være nødvendigt til Forretningens Drift. Det er dog en Selvfølge, at Hr. Sass skal være uberettiget til at stifte Gæld af nogen Art i mit Navn«, — medens det i § 5 hedder: »Naar alle af Forretningen løbende Udgifter ere betalte, derunder navnlig Husleje, Folkehold, Brændevinsskat, Varegæld og hvad Andet der maatte være nødvendigt til Forretningens Drift, erholder Hr. J. C. Sass et maanedligt Vederlag stort 100 Kr. for sin Medhjælp, men maatte Forretningen ikke give et saa stort Overskud, er jeg ikke forpligtet til at tilsvare ham Noget. Hr. J. C. Sass skal stedse have Kost og Ophold gratis i Forretningen.«

I Henhold til denne Kontrakt har Tiltalte bestyret den her omhandlede Restauration — hvori der er blevet udskænket Spiritus — i Tiden siden April Maaned 1906.

Han har ikke aflagt Regnskab til Ole Nielsen, men derimod aflagt et ugentligt Regnskab til Overretssagfører Jacobsen, paa hvis Kontor der er ført særskilt Regnskab dels for Aktieselskabet »Brøndshøj Tivoli«, dels for Ole Nielsen.

Ole Nielsen, der i flere Aar navnlig har ernæret sig ved at sælge Blomster paa Torvet, og som iøvrigt er sygelig, har intet Andet haft med Forretningens Ledelse at gøre, end at han i Løbet af Sommeren har fungeret som Kontrolør i Haven og derfor hver Gang har faaet udbetalt 3 Kr.

De til Forretningen leverede Varer, der ikke ere betalte kontant, ere leverede i Tiltaltes Navn som en denne personlig ydet Kredit.

Medens Tiltalte for Maanederne April til Juni og første Halvdel af Juli har oppebaaret det ham betingelsesvis tilsagte maanedlige Vederlag af 100 Kr., har der for den følgende Tid ikke kunnet svares ham noget Vederlag; og til Ole Nielsen selv er hidtil intet Overskud udkommet.

Efter alt det Anførte, og idet særlig fremhæves, at Tiltalte foruden at have haft hele Ledelsen af Restaurationen, paa den ene Side hæfter som Selvskyldnerkautionist for alle Forpligtelserne efter Lejekontrakten og personlig har indestaaet for Betalingen af de paa Kredit leverede Varer og paa den anden Side kun har haft et af Forretningens Gang helt afhængigt Vederlagskrav, findes Tiltalte at have været Deltager i den her omhandlede Forretning paa en Maade, der efter Næringslovens § 4 forudsætter Indehavelse af Restauratør- eller Værtshusholderborgerskab ogsaa for hans Vedkommende, og da Tiltalte ikke har haft saadant, vil han være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for anden Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 258. Højesteretsagfører Møller

contra

Mads Peter Pilgaard Madsen (Def. Liebe),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Skive Købstads og Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 12 Marts 1907: Arrestanten Mads Peter Pilgaard Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale 50 Kr. i Erstatning til Forvalter Holm Larsen paa Krabbesholm samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær 12 Kr. til Aktor, Prokurator Pasbjerg, og 10 Kr. til Defensor, Overretssagfører Borch-Jacobsen. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1907: Tiltalte Mads Peter Pilgaard Madsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Sørensen og Jørgensen, 15 Kr. til hver, og i Erstatning til Forvalter Christian Holm Larsen for Helbredelsesudgifter 17 Kr. og for Ulempe, Lyde og Vansir 50 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mads Peter Pilgaard Madsen til Højesteretsagførererne Møller og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Mads Peter Pilgaard Madsen sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte er født i Aaret 1884 og har tidligere ved Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 7 Januar 1905 været anset efter Straffe-

---

Færdig fra Trykkeriet den 28 November 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 29.

Tirsdag den 12 November.

lovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Straf han ved kgl. Resolution af 16 Februar 1905 er fritaget for at udstaa paa Betingelse af, at han i Løbet af 5 Aar fra Resolutionens Dato fører en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel.

Ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt, tildels under paa Overrettens Foranledning optagne yderligere Forhør Oplyste, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Tiltalte, der tjente paa Krabbesholm ved Skive som Forkarl, den 27 Februar d. A. ca. Kl. 12 om Aftenen var kommen hjem fra Købstaden i beruset, men som det maa antages tilregnelig Tilstand, og var kommen ind i Stalden, hvor han hjalp en Hest, der havde faaet det ene Forben over Grimeskafte, kom pludaelig den Tanke op i ham, at Forvalter Christian Holm Larsen skulde have Prygl, idet Tiltalte ifølge sin Forklaring var vred paa Forvalteren, fordi denne i Midten af Februar Maaned havde nægtet Tiltalte Tilladelse til at rejse den 1 Marts, og fordi han samme Dags Aften, altsaa den 27 Februar, havde bebredet Tiltalte, at han var kommen for tidlig hjem fra Marken. Tiltalte gik da hen i Laden og tog et afbrækket Forkeskafte, der efter hans Forklaring formentlig var af Asketræ. ca. 1¼ Alen langt og ca. 1 Tomme i Gennemsnit, cylindrisk rundt og uden noget Beslag, hvornæst han gik hen og kaldte paa Forvalteren, idet han under Paaskud af, at en af Hestene var ved at kvæles, bad ham komme ned i Stalden. Tiltalte skyndte sig derefter hen i Stalden, hvor der var mørkt, og hvor han stillede sig saaledes, at Forvalteren ikke kunde se ham, og saasart som Forvalteren kom ind i Stalden, slog Tiltalte ham i Hovedet med det medbragte Træstykke, saa at han sank til Jorden. Tiltalte blev for at undgaa Opdagelse staaende stille, indtil Forvalteren, der hurtig kom op igen og skyndte sig bort, var gaaet, hvorefter han løb ud af en anden Dør og hen til Forvalteren, der imidlertid forgæves havde søgt at tilkalde Hjælp, og spurgte, hvad der var ivejen, hvorefter han var Forvalteren, der svarede, at han var bleven slaaget, behjælpelig med at faa Blodet, der løb ham nedad Ansigtet, vasket af og efter Forvalterens Ordre kørte ham til Skive til en Læge, hvor han blev forbunden. Det benyttede Forkeskafte kastede Tiltalte efter sin Forklaring i Fjorden.

En af den ommeldte Læge den 28 Februar d. A. afgiven Erklæring gaar ud paa, at Forvalter Larsen, da han den ommeldte Nat ankom til hans Bopæl, i Panderegionen indenfor Haargrænsen havde et

6 $\frac{1}{2}$ —7 Ctm. langt, paa langs forløbende, let buet, gabende og livligt blødende Saar, der gik igennem til Kraniets Benhinde, at Saarrandene var kontunderede, og at der fra venstre Saarrand strakte sig 2 mindre Tværspalter omtrent vinkelret paa det store Saar, af hvilke den ene var ca. 1 Ctm. lang og ligeledes gik gennem alle Bløddelene. Erklæringen gaar endvidere ud paa, at Saaret blev syet sammen med 7 Sting efter fornøden Barbering af Haarene og Desinfektion, og at Læsionen, hvis Helingen vil forløbe normalt, ikke antages at ville efterlade alvorlige Følger. Endvidere har den konstituerede Distriktslæge i Nykøbing paa Mors efter den 17 April d. A. at have undersøgt Forvalter Larsen under 17 og 23 April d. A. afgivet tvende Erklæringer, der gaa ud paa, at der i den behaaede Del af Panden ses et 5 Ctm. langt, bleggrødt Ar, i hvis forreste Ende findes en lille, knappenaals-hovedstor Hudløshed som sidste Rest af Saaret, og at det maa antages, at Læsionen ikke vil efterlade nogen Mên eller Ulempe, fra regnet det ommeldte Ar, der maa antages at ville være blivende, og paa hvilket Haarvæksten antagelig vil blive sparsom, men som kun i ringe Grad vil være vansirende.

Forvalter Larsen har derhos forklaret, at han Dagen efter, at den ommeldte Vold var tilføjet ham, var fuldstændig arbejdsudygtig og i Tiden indtil den 12 Marts d. A. kun delvis kunde udføre sin Gerning, samt at han var under Lægebehandling indtil omtrent den 20 Marts dette Aar.

Larsen har i Erstatning for Helbredelsesudgifter paastaet sig tilkendt 41 Kroner, hvoraf Tiltalte har vederlagt ham for ialt 24 Kroner, samt i Erstatning for Ulempe, Lyde og Vansir et af Retten fastsat passende Beløb.

Idet Forvalter Larsen maa anses at have været sagesløs med Hensyn til den ham tilføjede Vold, og Tiltalte derhos har maattet forudse den indtraadte Følge som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gerningen, vil han for sit ommeldte Forhold være at anse efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, 1ste og 2det Punktum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, — — — hvorhos han vil have til Forvalter Larsen at betale i Erstatning for Helbredelsesudgifter 17 Kr. samt Erstatning for Ulempe, Lyde og Vansir, hvilken Erstatning efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til 50 Kr.

Nr. 288.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Peder Roust (Def. Møller),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt og uterligt Forhold.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 10 April 1907: Tiltalte Peder Roust bør straffes med Forbedringshusarbejde i

8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Aggerholm og Falbe-Hansen, 12 Kr. til Førstnævnte og 10 Kr. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1907: Tiltalte Peder Roust bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udræder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, men Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Roust til Højesteretsagførerne Liebe og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Ungkarl Peder Roust af Vemb, der er født i Aaret 1861, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forsøg paa Voldtægt og uterligt Forhold.

Under Sagen er det oplyst, at Tiltalte — mod hvem der i Aaret 1891 har været indledet en Undersøgelse, hvorunder han sigtedes for at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt, hvilken Undersøgelse imidlertid sluttedes uden Tiltale — har Ord for at »være efter Kvinder«, og at han af den Grund er frygtet af Egnens Folk, og specielt er det af Væverske Ane Kirstine Christiansen af Vemb forklaret, at Tiltalte i Løbet af de 5 sidste Aar 4 Gange har forulempet hende, idet han er gaaet efter hende og har paatvunget hende sit Følgeskab, hvorhos han en enkelt Gang paa Trods af hendes Forbud, er gaaet med ind i hendes Bolig, som han yderligere søgte at hindre hende i at forlade, og en anden Gang, da han kunde mærke, at hun ikke vilde følges med ham, er gaaet om foran hende, hvorpaa han trak sit mandlige Lem frem og stod med dette i Haanden, idet han — som ved samtlige de paagældende Lejligheder udtalte, »at de kunde have godt af det begge to«, hvad hun opfattede som et Ønske af ham om at faa legemlig Omgang med hende — yderligere spurgte hende, om hun havde set »en lang en«, hvad hun forstod saaledes, at Tiltalte derved mente et langt Kønslem.

Overfor denne Forklaring har Tiltalte, der i de første over ham afholdte Forhør har erkendt, at Forklaringen er fuldkommen rigtig, og

at han havde udvist den paagældende Adfærd mod Ane Christiansen, fordi han ønskede at faa Omgang med hende, i et paa et langt senere Tidspunkt afholdt Forhør udtalt, at han ikke kan huske, om Fremstillingen er rigtig, hvorhos han paa Forhørsdommerens Spørgsmaal, om han turde benægte Forklaringens Rigtighed, ikke har været at formaa til at give andet Svar end, »at han siger ingenting«, men da Ane Christiansen under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør edelig har bekræftet Rigtigheden af sin Forklaring, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ommeldte Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse samt ved de af Tjenestepige Ane Pedersen af Sø og Fiskehandler Jens Nielsens Hustru, Mette Marie Nielsen af Vemb edeligt afgivne Forklaringer maa det dernæst anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 21 August f. A. om Aftenen ved Nitiden havde bemeldte Ane Pedersen indfundet sig paa Vemb Jernbanestation for om muligt at træffe en Tjenestekarl, med hvem hun er Kæreste. Da hun imidlertid ikke traf denne, men saa Tiltalte paa Stationen, spurgte hun ham, om han ikke havde set hendes Kæreste, hvilket han imidlertid benægtede, hvorefter hun forlod Stationen for at gaa til Raasted, hvor hendes Kæreste tjente.

Tiltalte fulgte imidlertid efter hende, indtil han standsede paa den ikke langt fra Stationen værende »Lille Bro«, og hun — der flere Gange undervejs havde sagt til ham, at han ikke maatte gaa efter hende, hvortil han havde svaret, at han vilde lidt med af Vejen og en enkelt Gang yderligere bemærket, »at han vilde betale hende for det« — gik nu hen til ham, idet hun sagde, at han skulde gaa tilbage til Vemb, for ellers gik hun tilbage for at blive fri for ham, men i det samme gav Tiltalte hende, der stod med Ryggen til og tæt ved den vestre Landevejsgrøft, et Skub, saaledes at hun faldt 3 à 4 Alen nedad Grøftkanten, hvor hun kom til at ligge paa Ryggen, hvorefter Tiltalte »kom ned over hende« og lagde sig over hende, idet han prøvede paa at kysse hende, hvad dog ikke lykkedes ham, da hun slog ham et Slag oven i Hovedet med den højre Arm, som hun havde fri.

Tiltalte begyndte derefter med sin højre Haand at samle hendes Skørter op, hvorved hun kunde mærke hans Haand indvendig paa sit venstre Ben, noget over Knæet, hvorhos han for at faa hendes Benklæder — der var knappede med en Knap i hver Side og bundne foran — ned, rykkede i dem, saaledes at Knappen i venstre Side sprang af, og derefter forsøgte han at knappe sine egne Benklæder op, hvad dog ikke lykkedes ham, da han ikke samtidig kunde holde hende, der gjorde Modstand, nede. Straks da Tiltalte begyndte at samle hendes Skørter op, gav hun sig til at skrigе om Hjælp, saa stærkt hun kunde, hvorefter han, der laa saaledes over hende, at hans venstre Albue tyngede paa hendes Bryst, holdt hende for Munden med sin venstre Haand, men da ovennævnte Mette Marie Nielsen umiddelbart efter kom tilstede, kaldte paa Tiltalte og skældte ham ud, gav han slip paa Ane Pedersen, som derefter kom op paa

Vejen, hvorpaa hun sammen med Mette Marie Nielsen gik tilbage til Vemb.

Tiltalte har under Sagen erkendt, at det ved den paagældende Lejlighed var hans Ønske at faa Iegemlig Omgang med Ane Pedersen, samt at hun — der maa antages at være uberygtet — ikke ved sin Opførsel har givet ham nogen Anledning til at tro, at han kunde tage sig »saadanne Friheder« overfor hende.

Under Sagen har der været rejst Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, og han er i denne Anledning bleven undersøgt af vedkommende Embedslæge, der i en Erklæring af 12 September forrige Aar har udtalt, at Tiltalte er ringe begavet i intellektuel Henseende og af en indesluttet Karakter, men at han sikkert er beregnende i sine Udtalelser og formentlig ikke blot kan indse sin Strafskyld, men ogsaa vurdere dens Grad.

Tiltalte blev derpaa den 18 Oktober forrige Aar indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, og efter at han havde henligget dersteds indtil den 31 Januar dette Aar, har Anstaltens Overlæge i den af ham om Resultatet af Undersøgelsen under samme Dato afgivne Erklæring udtalt, at Tiltalte ikke er sindssyg, men imbecil, at hans Imbecillitet ikke hindrer ham i at vide, at Voldtægt er en Forbrydelse, der straffes efter Loven, men at han ikke har den samme Forstaaelse som et normalt Menneske af Forbrydelsens Betydning og Forkastelighed, at der ikke er Noget, der taler for, ialtfald ikke Noget, der beviser, at hans Kønssdrift er abnorm stærk, at det ikke ved Erklæringens Afgivelse lod sig afgøre, i hvad Tilstand han var om Aftenen den 21 August f. A., samt at det maa anses for sandsynligt, at det er hans Imbecillitet, maaske i Forbindelse med Alkoholmisbrug, der har Skyld i hans Attentater paa Sædelighedsforbrydelser, specielt ogsaa det sidste.

Efterat denne Erklæring dernæst har været forelagt det kgl. Sundhedskollegium, har dette i en Skrivelse af 20 Februar d. A. udtalt, at Kollegiet i det Hele kan henholde sig til det Grundlag for Bedømmelsen af Tiltaltes Tilregnelighed, der indeholdes i Erklæringen fra Overlægen ved Sindssygeanstalten, hvorhos Kollegiet har tilføjet, at Tiltalte formentlig ikke egner sig til at leve paa fri Fod, og at navnlig hans Tilbøjelighed til Sædelighedsforbrydelse gør det ønskeligt, at der træffes Sikkerhedsforanstaltninger overfor ham.

For de af Tiltalte i de ovenanførte Henseender udviste Forhold, vil han — om hvem det efter de under Sagen foreliggende Oplysninger maa antages, at han ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælsunde Personer — være at anse efter Straffelovens § 185 og dens § 168, jfr. § 46, i det Hele sammenholdte med § 39, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdag den 13 November.

Nr. 260. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Mary Emilie Vilhelmine Winther (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 1 og Lov 3 Marts 1860 § 2.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juni 1907: Tiltalte Mary Emilie Vilhelmine Winther bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 30 Kroner hver, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Mary Emilie Vilhelmine Winther, der er født den 2 Januar 1882 og tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27/8 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 238, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, hvorhos hun to Gange er straffet for Overtrædelse af den nu ophævede Bestemmelse i Straffelovens § 180, senest ved Rettens Dom af 18 Marts 1899 efter bemeldte Paragraf, smh. med § 37, med simpelt Fængsel i 8 Dage, tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Tiltalte, hvem der efter forud givet Advarsel den 15 Marts d. A. til Københavns Politis 3dje Afdelings Tilholds- og Meldingsprotokol blev givet Tilhold, gaaende ud paa at ophøre med at drive Erhverv ved Utugt samt at søge lovligt Erhverv og inden 8 Dage ved Protokollen anmelde, om hun havde faaet saadant, hvorhos der paalagdes hende de ved saadant Tilhold sædvanlige Meldingspligter, har godtgjort, at hun den 19 s. M. har opnaaet og siden den Tid vedblivende har haft Beskæftigelse som Syerske, og at hun derved har haft en Indtægt af ca. 1 Kr. 25 Øre om Dagen. Vel har hun samtidig erkendt, hvilket stemmer med det iøvrigt Oplyste, at hun, hvis Udgifter i betydelig Grad overstiger, hvad hun tjener ved Syning, endvidere hver Aften søger Fortjeneste ved Utugt, og at hun herved har en Indtægt, som hun selv anslaar til ca. 25 Kr. om Ugen, men da det ommeldte Tilhold, forsaa vidt det gaar ud paa, at Tiltalte skal ophøre med at drive

Erhverv ved Utugt, ikke kan anses hjemlet ved den gældende Lovgivning, bliver der ikke Spørgsmaal om for hendes Overtrædelse at anse hende med Straf for Løsgængeri.

- Da derhos Tiltalte indenfor den hende ved Tilholdet givne Frist har søgt og opnaaet en Beskæftigelse, hvorved hun uden Skade for det Almindelige tjener et Beløb, der, naar Hensyn tages til Syerskers Stilling og Kaar i Almindelighed, maa anses tilstrækkeligt til, at hun derved kan have sit Underhold, og da det i Henseende til Spørgsmaalet om, hvorvidt hun har paadraget sig Strafansvar efter Lovgivningen om Løsgænger, maa blive uden Betydning, at hun har suppleret denne Indtægt ved i sin Fritid at drive Erhverv ved Utugt, der ikke som saadant er noget strafbart Erhverv, kan Tiltalte ikke anses for at have overtraadt nogen Del af det ommeldte Tilhold, hvis Bestemmelser om Meldingspligt hun maa antages at have efterkommet, og hun vil som Følge heraf være at frifinde.

Nr. 87. Maskinfabrikant Chr. Andersen (Bülow)

contra

Aktieselskabet »Zoologisk Have« (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Betaling for Arbejde, leveret udenfor en Akkord.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 7 Juli 1905: De Indstævnte, Aktieselskabet »Zoologisk Have«, bør til Citanten, Maskinfabrikant Chr. Andersen, betale 2332 Kr. 18 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 5 Januar 1903, indtil Betaling sker, men iøvrigt bør de for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Maj 1906: Appellanterne, Aktieselskabet »Zoologisk Have«, bør til Appelindstævnte, Maskinfabrikant Chr. Andersen, betale 1100 Kr. 56 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 Januar 1903, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Appelindstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der, ligesom i forrige Instans, kun Spørgsmaal om de i den indankede Dom under I—VI opførte Beløb, der tilsammen udgøre 1231 Kroner 62 Øre.

Foreløbig bemærkes, at det ikke af Indstævnte er paastaet eller godtgjort, at de enkelte Beløb, Appellanten kræver for de

paagældende Arbejder, ere ubillige, saaledes at Striden alene drejer sig, om der overhovedet tilkommer Appellanten Betaling for dem.

Hvad angaar Post I »47 Stykker Gitterdøre . . . 184 Kroner 50 Øre«, er der paa den af Indstævntes Arkitekt udarbejdede Tegning, der ligger til Grund for det af Appellanten til Hoved-entreprenøren, Murmester Leser, indgivne Tilbud, ikke antydet Gitterdøre, og ifølge Appellantens Anbringende, der bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste og maa lægges til Grund for Paadømmelsen, blev der, forinden han indgav sit Tilbud, mundtlig kun givet ham Besked paa, at han skulde levere 47 Stykker Gitterdøre, medens den daværende administrerende Direktør for det indstævnte Selskab senere efter Akkordens Afslutning forlangte af ham, at der skulde leveres 47 Stykker til. Herefter og da Selskabet maa være bundet ved dets administrerende Direktørs Anvisninger med Hensyn til Byggeforetagendet, tilkommer der Appellanten den under nærværende Post fordrede Ekstrabetaling.

I lige Maade maa Appellantens Paastand under Post II »Forstærkninger af Skillerum . . . 92 Kroner 87 Øre« tages til Følge. Som i Dommen anført skulde Dørene mellem de indvendige og udvendige Bure efter den oprindelige Plan være af Træ, men under Arbejdets Gang blev de af Direktøren forlangte udførte af Jern, og dette maa efter det Foreliggende antages at have medført Nødvendigheden af de Forstærkninger af Skillerummene, for hvilke Betalingen under denne Post kræves.

Med Hensyn til Post III »Fortætning af Gitrene og Støtter under disse . . . 805 Kroner«, og Post VI »Traadfletning . . . 101 Kroner 45 Øre«, maa det ligeledes antages, at de herunder hørende Arbejder ligge udenfor, hvad der paahvilede Appellanten at udføre i Henhold til det af ham indgivne Tilbud, hvorved særligt med Hensyn til Post III bemærkes, at Appellanten efter de foreliggende Oplysninger ikke kan anses at have savnet Føje til som Grundlag for sit Tilbud at beregne Afstanden mellem Gitterstængerne efter, hvad den af Indstævntes Arkitekt udarbejdede Tegning i saa Henseende udviste. Det fremgaar derhos af Proceduren og det iøvrigt Oplyste, at de omspurgte Arbejder ere udførte af Appellanten efter Begæring af Direktøren. Som Følge heraf, samt idet det efter det Foreliggende ikke findes at kunne betragtes som en Forsømmelse fra Appellantens Side, at der ikke forud blev truffet nærmere Aftale om de Betingelser, paa hvilke han skulde udføre de paagældende Arbejder, vil Indstævnte ikke kunne undgaa at dømmes til at betale Appellanten de nævnte to Beløb.

Hvad endelig angaar Posterne IV og V maa det derimod i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at Indstævnte ikke er anset pligtig til at betale disse Beløb af tilsammen 47 Kroner 80 Øre.

Der vil saaledes være at tilkende Appellanten foruden det i Dommen ommeldte Beløb af 1100 Kroner 56 Øre, yderligere 1183 Kroner 82 Øre, altsaa ialt 2284 Kroner 38 Øre med Renter deraf som i Dommen anført.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Indstævntes Sagfører for Underretten, Sagfører K. C. Lassen, i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde til Frederiksberg Kommunes Kasse af 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet »Zoologisk Have«, bør til Appellanten, Maskinfabrikant Chr. Andersen, betale 2284 Kroner 38 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 5 Januar 1903, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Sagfører K. C. Lassen bør til Frederiksberg Kommunes Kasse bøde 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Appelindstævnte, Maskinfabrikant Chr. Andersen, som Underentreprenør for vedkommende Hovedentreprenør, Murmester Leser, havde udført Jernarbejdet ved et Hus til mindre Rovdyr, som Appellanterne, Aktieselskabet »Zoologisk Have«, lod opføre i 1899, og af Leser havde faaet betalt det ham herfor efter den mellem dem indgaaede Akkord tilkommende Vederlag af 2066 Kr., præsenterede han Appellanterne en den 11 Juni 1900 dateret Regning, lydende paa ialt 2458 Kr. 18 Øre, der skulde tilkomme ham for Arbejder vedrørende bemeldte Byggeforetagende, som han havde udført udenfor Akkorden. Ved en Sammenkomst, der i Anledning heraf fandt Sted mellem Appelindstævnte og nogle Medlemmer af Aktieselskabets Direktion samt ovennævnte Hovedentreprenør, Appellanternes Arkitekt og Hofman Bang, der indtil Udgangen af 1899 var administrerende Direktør for »Zoologisk Have« og i denne Egenskab førte Tilsyn med Byggearbejdet, udpegede Arkitekten og Hofman Bang en Række Poster paa Regningen til samlet Beløb 1357 Kr. 62 Øre, som Appelindstævnte efter deres Mening ikke havde Krav paa at faa betalt. Da Appellanterne derefter nægtede at betale Regningen, medmindre Appelindstævnte nedsatte sin Fordring, anlagde Appelindstævnte nærværende Sag, der i første Instans er behandlet ved Frederiksberg Birks ordinære Ret, idet han paastod Appellanterne tilpligtede at betale 2582 Kr. 18 Øre — nemlig det ovenfor anførte Regningsbeløb med en Forhøjelse af en af Posterne med 100 Kr. og med Tillæg af 24 Kr. for en ny Post — med Renter af det indtalte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 Januar 1903. Appellanterne procederede til Frifindelse mod at betale det oprindeligt fordrede Beløb med Fradrag af 1357 Kr. 62 Øre, altsaa 1100 Kr. 56 Øre. Ved Underretsdommen blev Appellanterne tilpligtede at betale Appelindstævnte 2332 Kr. 18 Øre — nemlig det af ham paastaaede Beløb efter Fradrag af et af ham fordret Honorar, der paa den første Regning var opført med 150 Kr. og derpaa forhøjet til 250 Kr. — med Renter som af ham paastaaet. Sagens Omkostninger, som begge Parter paastode sig tilkendte, blev ophævede.

terne paastaa nu denne Dom forandret overensstemmende med deres Paastand i første Instans og Appellindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for begge Retter. Appellindstævnte har ligeledes gentaget sin Paastand for Underretten og paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for begge Retter; men da Sagen ikke af ham er kontra-paaanket, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne Paastand, forsaavidt den gaar ud paa Mere end Underretsdommens Stadfæstelse og Tilkendelse af Sagens Omkostninger her for Retten.

Saaledes som Sagen herefter foreligger til Paakendelse, er der alene Spørgsmaal om følgende af Appellindstævnte fordrede Beløb, som Appellanterne ikke anse sig pligtige til at betale:

I.	47 Stykker Gitterdøre	184 Kr. 50 Øre
II.	Forstærkninger af Skillerum	92 — 87 —
III.	Fortætning af Gitrene og Støtter under disse	805 — » —
IV.	Detailtegninger	23 — 80 —
V.	Udlæg for Fundamenter	24 — » —
VI.	Traadfletning	101 — 45 —

Tilsammen 1231 Kr. 62 Øre

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Appellindstævntes Tilbud om Udførelse af den ham overdragne Del af Byggearbejdet blev fremsat paa Grundlag af en af Appellanternes Arkitekt udarbejdet Tegning, samt Meddelelser, der mundtlig var givne ham af Arkitekten og Hofman Bang, hvorimod der ikke foreligger nogen Beskrivelse af Byggearbejdet, hvorefter det kunde bestemmes, hvad Appellindstævnte paatog sig at udføre for den akkorderede Betaling.

Med Hensyn til det under I opførte Beløb har Appellindstævnte anført, at Dørene mellem de indvendige og udvendige Bure efter den oprindelige Plan skulde være af Træ, men at Hofman Bang under Arbejdets Gang forlangte dem udførte af Jern. Rigtigheden heraf er bekræftet ved den af Hofman Bang, der er ført som Vidne, afgivne Forklaring. Appellanterne have imidlertid benægtet, at denne Vidneforklaring refererer sig til de omtalte Gitterdøre, og da det Modsatte ikke fremgaar af Forklaringen, der ligesaa godt kan have Hensyn til et tilsvarende Antal Skydedøre, der ligeledes ere opførte paa Appellindstævntes Regning, og som Appellanterne erkende sig pligtige til at betale, vil denne Benægtelse ikke kunne tilsidesættes. Der mangler herefter Bevis for, at Udførelsen af Gitterdørene har ligget udenfor Appellindstævntes Akkord med Leser, hvad Appellanterne benægte, og Beløbet vil følgelig ikke kunne tilkendes Appellindstævnte. Det samme gælder om det under II nævnte Beløb, idet Appellindstævnte til Støtte for sit Krav herpaa alene har paaberaabt sig, at Arbejdet stod i nøje Forbindelse med Udførelsen af Dørene under I, medens der Intet foreligger oplyst om, at det er særskilt bestilt, eller at Appellindstævnte, før han udførte det, gjorde opmærksom paa, at han ansaa det for at falde udenfor hans Akkord.

Hvad dernæst angaar Beløbene under III og VI, har Appellindstævnte anført, at han beregnede Antallet af Stængerne i Gitrene for Burene efter den ovennævnte under Sagen fremlagte Tegning, men at

Hofman Bang, da 3 Bure var færdige og opstillede, indvendte, at der var for stor Afstand mellem Stængerne, og forlangte Gitrene gjort tættere, tildels ved Anvendelse af Traadfletning, saa at Appellindstævnte maatte forandre de færdige Bure og forsyne de øvrige med tættere Gitre, end han havde paaregnet ved sit Overslag. Hofman Bang har som Vidne bekræftet, dels at han overfor den Mand, der forestod Arbejdet for Appellindstævnte, har krævet, at der skulde anbringes Traadfletninger og Fortætninger, idet vedkommende Mand paa Forespørgsel svarede, at han ikke troede, at dette væsenlig vilde fordyre Arbejdet, dels at det saaledes Forlangte laa udenfor Appellindstævntes Tilbud. Appellanterne have bestridt, at Appellindstævnte har haft Grund til ved Beregningen af Stængernes Antal at rette sig efter Tegningen, og at han i Virkeligheden har gjort dette, idet Tegningen ikke var bestemt til at vise noget i saa Henseende, hvorimod Appellindstævnte af Arkitekten og Hofman Bang var bleven instrueret om, hvor tætte Gitrene skulde være. Selv om nu dette Appellanternes Anbringende ikke er tilstrækkeligt bevist, findes Appellindstævnte i alt Fald, naar der kunde blive Spørgsmaal om saa betydelige Merudgifter som de omhandlede, at burde have underrettet Appellanterne eller deres Repræsentant derom og at burde have truffet en bestemt Aftale om Arbejdernes Udførelse og den ham tilkommende Betaling end den, der efter Hofman Bangs Vidneforklaring har foreligget. Appellindstævnte kan som Følge heraf ej heller anses at have Krav paa Beløbene under III og VI.

De under V nævnte Fundamenter, som ikke fandtes opførte paa Appellindstævntes første Regning, ere efter Proceduren Cementblokke, hvori Stolperne til et foran Huset opstillet Jernrørgelænder ere fastgjorte. Appellindstævnte vil have udlagt 24 Kr. som Betaling for disse Blokke; men Appellanterne gøre til Begrundelse af deres Vægning ved at betale Beløbet gældende, at Arbejdet henhørte under Hovedentreprenørens Akkord, og Appellindstævnte, som ikke har oplyst, at Appellanterne have anmodet ham om at bestille Blokkene, har ikke anført Noget, som afgørende taler herimod. Endelig har Appellindstævnte ej heller mod Appellanternes Benægtelse godtgjort at have Krav paa Betaling af det under IV nævnte Beløb for Detailtegninger.

Idet den Appellindstævnte ved Underrettsdommen tilkendte Sum efter det saaledes Anførte vil være at nedsætte med ialt 1231 Kr. 62 Øre, blive Appellanterne at tilpligte at betale Appellindstævnte 1100 Kroner 56 Øre med Renter som af ham paastaet, men ville iøvrigt være at frifinde for hans Tiltale.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdag den 14 November.

Nr. 230. **Andels-Svineslagteriet i Masnedsund (Møldrup)**

contra

Skattedepartementet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende et Skattespørgsmaal.

Vordingborg Fogedrets Kendelse af 17 Oktober 1905: Den begærte Udpantningsforretning vil ikke kunne nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 November 1906: Den ovenomhandlede Udpantningsforretning vil være at fremme. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 13 Marts d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Efter Proceduren gaar den af Appellanten fremsatte Ind- sigelse mod den begærte Udpantning ud paa, at Appellanten ikke i Skatteaaret 1904—05 har fyldestgjort den i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15 Maj 1903 § 2 Nr. 5 for Skatte- pligt foreskrevne Betingelse, at Andelsselskabets Virksomhed har været udstrakt udover Medlemmernes Kreds. Da der nu ikke i de i den indankede Dom paaberaabte Bestemmelser i den nævnte Lovs §§ 32 og 34 eller iøvrigt i Loven findes nogen Hjemmel til at antage, at et Spørgsmaal som det foreliggende om Skatte- pligt i Modsætning til, hvad der hidtil har været gældende Ret, skulde være unddraget Domstolenes Afgørelse, og da det maa anses for ubestridt, at den nævnte Betingelse for Appellants Skattepligt ikke har været tilstede, maa det billiges, at Appellants Protest mod Udpantningsforretningen ved Fogedrettens Kendelse er tagen til Følge, og denne vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret vil Indstævnte have at betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Fogedrettens Kendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Skattedepartementet, til Appellanten, Andels-Svine- slagteriet i Masnedsund, med 400 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Overskatteraadet for Præstø Amt ved Kendelse af 2 December 1904 havde nægtet at tage en af de Appelindstævnte, Andelssvineslagteriet i Masnedsund, indgiven Besværing over deres Ansættelse til Indkomstskat til Staten for Aaret fra 1 April 1904 til 31 Marts 1905 til Følge, anmodede Vordingborg Kommune Fogden i Vordingborg om at foretage Udpantning for Skatten for første Halvdel af det nævnte Skatteaar med 150 Kr.; men ved Fogdens Kendelse af 17 Oktober 1905 blev Udpantningen nægtet Fremme.

Denne Kendelse har Appellanterne, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, indanket her for Retten, hvor det har paastaaet Udpantningen fremmet og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, paalagt de Appelindstævnte, medens disse have paastaaet Kendelsen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Her for Retten have Appellanterne alene gjort gældende, at Spørgsmaalet om de Appelindstævntes Skattepligt ved Loven af 15 Maj 1903 om Indkomst- og Formueskat til Staten, navnlig §§ 32 og 34, er undraget Domstolene og henlagt til de skattelignende Myndigheder og derfor endeligt afgjort ved Overskatteraadets Kendelse.

Da der findes at maatte gives Appellanterne Medhold heri, vil den paagældende Udpantningsforretning være at fremme.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil herefter ikke kunne tillægges den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 117.   **Fabrikant J. A. Hansen (Henriques)**

contra

Sagfører Valdemar Andersen og Murmester M. Andreassen
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Bestemmelsen om at »iværksætte Tvangsauktion« i Konkurslovens § 158 kan anses fyldestgjort ved, at der er indgivet Begæring om Afholdelse af Tvangsauktion.

Kolding Herreds Fogedrets Kendelse af 13 Juli 1904: Den fremsatte Begæring om en Udleveringsforretning kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1906: Den paaankede Fogedretskendelse ophæves. I Procesomkostninger for Overretten betaler Indstævnte, Fabrikant J. A. Hansen, til Citanten, Sagfører Valdemar Andersen, 80 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Stats-

kassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Fogedretsakten kan ses, at den for bemeldte Indstævnte den 11 Juli 1904 for Fogedretten fremlagte Protokollation har været skrevet paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Appellanten, Fabrikant J. A. Hansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 19 September 1903 oprettet, den 25 s. M. for Forligskommissionen for Odense Amtstuedistrikts 1ste Forligskreds ratihaberet Forlig erkendte Indstævnte, Murmester M. Andreasen af Søndervang ved Kolding, at være Citanten, Sagfører Valdemar Andersen i Odense, et Beløb af 2186 Kr. 60 Øre skyldig, hvilket Beløb med Tillæg af Inkassations-sælær og skadesløse Forligsudgifter han forpligtede sig til at betale afdragsvis med 500 Kr. den 23 September 1903 og med Resten den 18 December s. A. I Forliget var det derhos bestemt bl. a., at Hovedstolen skulde forrentes fra Forligets Oprettelsesdag at regne med 6 pCt. p. a., samt at Gælden eller dennes Rest straks skulde være forfaldent til Eksekution, hvis nogen Præstation maatte udeblive udover Forfaldstid.

Da Andreasen af det ifølge Forliget skyldige Beløb kun under 25 September 1903 havde betalt 352 Kr. 52 Øre, indgav Citanten under 23 April 1904 til Fogden i Kolding Herred en Rekvisition om Foretagelse af en Eksekutionsforretning hos ham til Dækning af Restfordringen med Tillæg af paaløbne Renter og Omkostninger, og under den i Henhold hertil samme Dag foretagne Forretning blev der til Fyldestgørelse af Citantens Tilgodehavende, der opgjordes til ialt 2035 Kr. 92 Øre, af Fogden dekretet Udlæg dels i nogle Andreasen tilhørende faste Ejendomme, dels i forskellige ham tilhørende, til ialt 575 Kr. 50 Øre vurderede Løssøregenstande.

Under Paaberaabelse af, at Andreasen heller ikke senere havde betalt noget Afdrag paa Gælden, indgav Citanten derpaa under 5 Juli 1904 til Fogden en Rekvisition, hvori han anmodede denne om — i Tilfælde af at Andreasen ikke paa Anfordring betalte den hele Gæld med senere paaløbne Renter og Omkostninger — at sætte ham i Besiddelse af de, som meldt, udlagte Løssøregenstande, men under den i Henhold hertil den 11 s. M. afholdte Udleveringsforretning protesterede Indstævnte, Fabrikant J. A. Hansen i Kolding, ved en for ham mødt Sagfører imod Forretningens Fremme, idet han gjorde gældende, at han under 2 s. M. havde i Henhold til et den 11 April s. A. passeret Udlæg begært Tvangsauktion afholdt over de samme Genstande, som nu ønskedes tagne i Besiddelse af Citanten. Efterat der i An-

ledning af den saaledes fremsatte Protest havde udviklet sig en Disput for Fogedretten mellem Citanten og Indstævnte, Fabrikant Hansen, blev det ved en af Fogden afsagt Kendelse eragtet, at den af Citanten fremsatte Begæring ikke kunde tages til Følge, og denne Kendelse er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaet den forandret derhen, at der tillægges Udleveringsforretningen Fremme, eller — idet de paagældende Genstande forlængst ere bortsolgte ved en paa Foranstaltning af Fabrikant Hansen den 23 Juli 1904 afholdt Tvangsauktion, hvorefter Spørgsmaalet om deres Udlevering nu kun har Betydning for Afgørelse af, hvem Auktionsprovenuets tilkommer — at den af Fabrikant Hansen mod Forretningens Fremme nedlagte Protest forkastes, eller endelig at det paa anden Maade slaas fast, at den afsagte Fogedkendelse er urigtig. Medens Indstævnte Andreasen ikke har givet Møde for Overretten, har Indstævnte Hansen procederet til Kendelsens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Ovenstaaende, at Fabrikant Hansens Begæring om Tvangsauktion over de ham udlagte Effekter er fremsat inden Forløbet af 12 Uger efter det paagældende Udlæg, og det er under Sagen ubestridt, at de udlagte Genstande endnu ved Udløbet af bemeldte Tidsrum befandt sig i Skyldnerens Besiddelse.

Medens nu Citanten har gjort gældende, at den for Fabrikant Hansen ved Udlægget stiftede Ret i Medfør af Konkurslovens § 158 er bortfalden paa Tolvugersdagen efter Udlægget, har Fabrikant Hansen paa sin Side anført, at efterat det ved Lov om Tvangsauktioner m. m. af 9 April 1891 § 3 er bestemt, at Auktionsforvalteren har, naar Begæring om Tvangsauktion er fremsat, at foretage de til Auktionens Afholdelse fornødne Skridt, maa en af Udlægshaveren til Auktionsforvalteren inden Udløbet af den i den foranførte Bestemmelse i Konkursloven fastsatte 12 Ugers Frist indgiven Begæring om Tvangsauktion være tilstrækkelig til at bevare den af Udlægget flydende Ret, uden at det, bortset fra Tilfælde af utilbørlig Forhaling af Auktionens Bekendtgørelse eller Afholdelse, kan kræves, at der enten fra hans eller fra Auktionsforvalterens Side foretages videre til Auktionens Fremme.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at naar det i Konkurslovens § 158 bl. a. er bestemt, at hvis udlagt Løsøre forbliver i Skyldnerens Besiddelse, taber Udlægshaveren sin af Udlægget flydende Ret overfor Skyldnerens Kreditorer i Tilfælde af senere Udlæg, medmindre han inden 12 Uger efter Udlægshaverens Slutning iværksætter Tvangsauktionen, kan sidstnævnte Bestemmelse ikke anses fyldestgjort alene derved, at der er indgivet Begæring om Afholdelse af Tvangsauktion, og idet Fabrikant Hansen saaledes findes at have manglet Hjemmel til at modsætte sig den af Citanten begærede Udleveringsforretning, burde den af ham fremsatte Protest følgelig have været forkastet og Udleveringsforretningen tillagt Fremme. Da imidlertid de paagældende Genstande, som det fremgaar af det Ovenanførte, forlængst ere udgaaede af Andreasens Besiddelse og bortsolgte ved Auktion, og idet en Genoptagelse af Fogedforretningen saaledes maa anses formaalsløs, vil det under nærværende Sag alene være at statuere, at den paaankede Kendelse ophæves.

Processens Omkostninger for Overretten findes Fabrikant Hansen efter Omstændighederne at burde godtgøre Citanten med 80 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Fogedretsakten kan ses, at den for Fabrikant Hansen den 11 Juli 1904 for Fogedretten fremlagte Protokollation har været skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 266.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Anders Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Øster og Vester Han Herreders Ekstrarets Dom af 3 April 1907: De Tiltalte, Sofie Kathrine Sørensen og Anders Larsen, bør straffes med simpelt Fængsel, Førstnævnte i 6 Dage, Sidstnævnte i 4 Dage, saaledes at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, og at Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de i midlertidig Lov 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. De bør derhos, En for Begge og Begge for En, udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Nyegaard og Rønn henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1907: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Straffens Bortfald fastsættes til 5 Aar fra denne Doms Afsigelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at fem Aars Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Larsen til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 5 December 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Frænkøl) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 80.

Torsdag den 14 November.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Anders Larsen, der er født i Aaret 1869, og som, bortset fra, at han flere Gange har været mulkteret for Polituorden, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag — der i første Instans tillige angik en Medtiltalt, Tjenestepige Sofie Kathrine Sørensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — sat under Tiltale for Meddelagtighed i Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Ugen mellem sidstafvigte Jul og Nytaar efter Opfordring af fornævnte Sofie Sørensen, der havde Tjeneste hos Gaardejer Svend E. N. Kiib af Klim, en Aften har indfundet sig ved hendes Kammervindue og af hende modtaget et Stykke Faarekød paa et à to Pund, og at han paa samme Maade i Ugen mellem 17 og 23 Februar d. A. af hende har modtaget dels et Stykke Faarekød af lignende Vægt som anført, dels et Rugbrød, hvilke Fødemidler han hjembragte og derefter fortærede, uagtet han var klar over, at de af hende var frastjaalne hendes Husbond, i hvilken Henseende det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Sofie Sørensen havde taget Kødet fra et i hendes Husbonds uafslaaede Kælder henstaaende Saltmadskar og Rugbrødet fra Loftet, hvortil hun havde fri Adgang.

Det fremgaar endvidere af Sagen, at Sofie Sørensen kort før sidstafvigte Jul paa samme Maade som ovenfor anført fra sin Husbond har tilvendt sig et Stykke Faarekød paa godt et Pund, som hun derefter bragte hen til Tiltaltes Bopæl, hvor hun, da hun ikke traf Tiltalte tilstede, efterlod det paa en Hylde under et Bord i Stuen, og at Tiltalte senere har fundet det her og, som det maa antages, fortæret det. Tiltalte, der tidligere har staaet i Forhold til Bestjaalnes Hustru og af denne modtaget Fødevarer — hvad der efter hendes Forklaring dog ikke har fundet Sted siden sidste Forsommer — har imidlertid forklaret, at han gik ud fra, at Kødet var sendt ham af hende, og idet denne Forklaring efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, vil Tiltalte ikke kunne anses i den heromhandlede Henseende at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Bestjaalne, der har forlangt Tiltalte straffet, har frafaldet Krav paa Erstatning for de stjaalne Fødevarer, af hvilke Kødet maa antages at have haft en Værdi af 50 Øre pr. Pund og Brødet af 60 Øre.

For det af Tiltalte i førsteinstansførte Henseende udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 235, jfr. § 55, med en Straf,

der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 4 Dage, og idet de i samme indeholdte Bestemmelser om Udsættelse af Straffens Fuldbyrddelse, og om dens eventuelle Bortfald ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i første Instans det for Tiltaltes Vedkommende maa have sit Forblivende, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, saaledes at Fristen for Straffens Bortfald fastsættes til 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Tirsdag den 19 November.

Nr. 48. Fuldmægtig i Nationalbanken V. Th. Albeck
(Liebe efter Ordre)

contra

Urtekræmmer L. Olsen (Rée efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Overtrædelse af en Villaservitut.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 7 Oktober 1904: Indstævnte, Urtekræmmer L. Olsen, bør inden 3 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 5 Kr. til Frederiksberg Kommunes Kasse for hver Dag, han maatte sidde denne Dom overhørig, ombygge Beboelseshuset paa sin Ejendom Matr. Nr. 36 co af Frederiksberg By og Sogn, saaledes at den kun kommer til at indeholde Kælder, Stue, 1ste Sal og Kvist, og forandre Staldbygningen saaledes, at den kun faar en Højde af 8 Alen, og den udvendige Hovedtrappe saaledes, at den indenfor en Afstand af 5 Alen fra den Citanten, Fuldmægtig i Nationalbanken V. Th. Albeck, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 36 cy sammesteds kun har en Højde af 8 Alen. Indstævnte bør derhos være uberettiget til at lade Staldbygningen benytte af andre end Villaens Beboere. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 August 1905: Appellanten, Urtekræmmer L. Olsen af Frederiksberg, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Fuldmægtig i Nationalbanken V. Th. Albeck sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke ville kunne føre til noget andet Resultat, end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fuldmægtig i Nationalbanken V. Th. Albeck, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe og Rée 120 Kroner hver, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne i første Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret paakendte Sag er det uomtvistet, at nu afdøde Grosserer Ferdinand Heimann ved Udparcelleringen af den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 36 a af Frederiksberg paalagde de af ham bortsolgte Parceller, deriblandt den nu Appellanten, Urtekræmmer L. Olsen af Frederiksberg, tilhørende Matr. Nr. 36 co paa Hjørnet af Kronprinsensvej og Dronningens Tværvej og den dertil stødende, nu Appelindstævnte, Fuldmægtig i Nationalbanken V. Th. Albeck af Frederiksberg, tilhørende Matr. Nr. 36 cy, Kronprinsensvej Nr. 14 — forskellige servitutmæssige Byggeindskrænkninger, hvorefter blandt Andet:

1.

De Bygninger, der opføres paa Parcellerne, skulle være Villaer, der foruden Kælder ikke maa være højere end Stue, 1ste Sal og Kvist, og i det højeste maa indrettes til Beboelse for 4 Familier og med Lejligheder paa mindst 4 Værelser, Køkken m. m.

2.

Vaaningshuset ikke maa ligge Vejen nærmere end 10 Alen og ikke nærmere Naboskellene end 5 Alen, dog at det er tilladt indenfor de nævnte Afstande at anbringe udvendige Trapper og aabne Verandaer af indtil 8 Alens Højde. Der maa ej heller bygges andre Huse eller Skure nærmere Vejen end 10 Alen.

Efter Appelindstævntes Formening har Appellanten ved Bebyggelsen af sin før nævnte Ejendom i forskellige Henseender overtraadt de anførte Bestemmelser, idet det blandt Andet skal være i Strid med disse, at Beboelseshuset paa Appellantens Ejendom foruden Beboelseskælder har tre fulde Etager i Stue, første og anden Sal, hvilken sidste er en Manzardetage uden skraa Vægge og derfor ikke kan betegnes som Kvist, hvorhos der over den findes en Kvistetage med Tørreloft og Pulterkamre, at en udvendig Hovedtrappe, som er over 8 Alen høj, kun har en Afstand af $2\frac{1}{4}$ Alen fra Nabogrunden, og at der umiddelbart op til Skellet mellem Parternes Ejendomme er opført en

11 Alen høj Staldbygning med Foderloft og Karlekammer over Stalden, der ikke er bestemt til Benyttelse af Villaens Beboere.

Appelindstævnte paastod i Anledning heraf for Underretten principalt Appellanten tilpligtet at ombygge Beboelseshuset saaledes, at det foruden Kælder, Stue og 1ste Sal kun kommer til at indeholde en Kvistetage i sædvanlig Forstand, at fjerne den Del af den udvendige Hovedtrappe, der overskrider 8 Alens Højde, samt at ombygge Staldbygningen saaledes, at det over Stalden anbragte Foderloft og Karlekammer fjernes, og at Bygningens Højde ikke kommer til at overstige 8 Alen, hvorhos han paastod Appellanten kendt uberettiget til at lade Staldbygningen benytte af andre end Villaens Beboere.

Subsidiært paastod Appelindstævnte Appellanten foruden at kendes uberettiget til den nævnte Anvendelse af Staldbygningen, tilpligtet at betale ham i Erstatning for den ved Servitutbestemmelsernes Overtrædelse bevirkede Forringelse af hans Ejendoms Værdi 5000 Kr. eller et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 November 1903. Appellanten procederede til Frifindelse.

Ved Underrettsdommen blev Appellanten tilpligtet inden 3 Månedes efter Dommens lovlige Forkyndelse under en Bøde af 5 Kr. til Frederiksberg Kommunes Kasse for hver Dag, han maatte sidde Dommen overhørig, at ombygge Beboelseshuset saaledes, at det kun kommer til at indeholde Kælder, Stue, første Sal og Kvist, og forandre Staldbygningen saaledes, at den kun faar en Højde af 8 Alen, og den udvendige Hovedtrappe saaledes, at den indenfor en Afstand af 5 Alen fra Appelindstævntes Ejendom kun har en Højde af 8 Alen. Derhos blev Appellanten kendt uberettiget til at lade Staldbygningen benytte af andre end Villaens Beboere. Sagens Omkostninger, som begge Parter paastode sig tilkendte, blev ophævede.

Appellanten paastaar nu her for Retten denne Dom forandret saaledes, at han frifindes for Appelindstævntes Tiltale eller i alt Fald kun tilpligtes at betale denne en Erstatning af ikke over 500 Kr. eller efter uvillige Mænds Skøn. Appelindstævnte paastaar derimod principalt Underrettsdommen stadfæstet, og har subsidiært gentaget sin fornævnte Erstatningspaastand. Begge Parter have endelig nedlagt Paastand om Tilkendelse af Sagens Omkostninger for Underretten, hvorved imidlertid bemærkes, at der, som Sagen foreligger, ikke kan blive Spørgsmaal om at tilkende Appelindstævnte Sagsomkostninger for Underretten.

Appellanten, som iøvrigt ikke har villet erkende, at Servitutbestemmelserne kunne anses overtrædte, har i første Række til Støtte for sin Paastand om Frifindelse gjort gældende, at der ikke tilkommer Appelindstævnte nogen Ret til at paatale saadanne Overtrædelser. Paataleretten tilkommer efter Appellantens Formening udelukkende Frederiksberg Kommunalbestyrelse i Henhold til et af Grosserer Heimann den 21 December 1892 udstedt, den 27 Januar 1893 tinglæst Dokument, hvorved Heimann til nævnte Kommunalbestyrelse overdrog enhver ham »nu eller i Fremtiden tilkommende Ret til at paatale Overtrædelser af Bygge- og Benyttelsesindskrænkninger, som ere paalagte eller i Fremtiden ville blive paalagte Grunde i Frederiksberg Kommune,

beliggende ved Dronningens Vej, Kongens Vej, Kronprinsens Vej eller mellemliggende Tværveje, hvorved der efter det Foreliggende er sigtet til de fra Matr. Nr. 36 a bortsolgte Parceller. Da Frederiksberg Kommunalbestyrelse i en Skrivelse af 14 December 1903 for sit Vedkommende har erkendt, at de Appellantens Ejendom paalagte Byggeindskrænkninger ere overholdte ved den stedfundne Bebyggelse af samme, hævder Appellanten derhos, at Kommunalbestyrelsen, forsaavidt Servitutbestemmelserne dog findes overtraadte, i alt Fald har meddelt ham gyldig Dispensation fra disse Bestemmelser.

Appelindstævnte har herimod indvendt, at selv om den til Frederiksberg Kommunalbestyrelse overdragne Paataleret ikke maatte anses bortfalden ved Heimanns Død — der efter det Foreliggende maa forudsættes at være indtruffen før Sagens Anlæg og i alt Fald før den 14 December 1903 — er det ikke herved udelukket, at der ved Siden af denne Paataleret bestaar en Ret for de Grundejere, der ere interesserede i Servitutbestemmelsernes Overholdelse, til at paatale stedfindende Overtrædelser af disse.

Da nu Heimann ved at paalægge de fra Matr. Nr. 36 a bortsolgte Parceller de omhandlede Byggeindskrænkninger maa have haft til Hensigt at sikre Dannelsen og Bevarelsen af et Villakvarter, formener Appelindstævnte, at der maa anses at tilkomme samtlige Parcellerejere hver for sig Ret til at paase Bestemmelsernes Overholdelse og til at paatale Overtrædelser af disse. Men heraf følger endvidere, at Kommunalbestyrelsen, selv om dens Paataleret anses bevaret, ikke har nogen Dispensationsret, idet en saadan kun kan udøves af samtlige de til Paatale berettigede i Forening.

De af Heimann i sin Tid udstedte Skøder paa Parternes Ejendomme ere ikke fremlagte under Sagen in originali eller i Udskrift; Servitutbestemmelserne findes derhos intet Sted i Proceduren anførte ordlydende i deres Helhed, og der foreligger end ikke, bortset fra en Bemærkning fra Appelindstævntes Side om, at hans Ejendom »vistnok« er udstykket som servitutbehæftet, før Heimann udstedte Overdragelsesdokumentet af 21 December 1892, Oplysning om, hvornaar Servituterne ere paalagte de omhandlede to Ejendomme.

Appelindstævnte har imidlertid anført, at Servitutbestemmelserne intet indeholder om, hvem Paataleretten tilkommer, og idet der derhos intet foreligger om, at Heimann ved Bortsalget af de enkelte Parceller har tilsagt vedkommende Købere, at lignende Byggeindskrænkninger vilde blive paalagte de Parceller, som han senere maatte bortsælge, skønnes der ikke fra den sandsynlige Hensigt med Bestemmelserne med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne sluttes til en Paataleret for samtlige Ejere af de servitutbehæftede Parceller, saa meget mindre som det omtalte Overdragelsesdokument af 21 December 1892 nærmest taler imod, at Heimann selv har haft en saadan Ordning for Øje.

Idet der saaledes maa anses at mangle Bevis for, at de omhandlede Byggeindskrænkninger ere paalagte Appellantens Ejendom som en reel Servitut til Fordel for andre bestemte Ejendomme, deriblandt Appelindstævntes, vil Appellanten være at frifinde for dennes Tiltale, uden at der bliver Anledning til at komme ind paa, hvad Parterne iøvrigt have anført under Sagen.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de her for Retten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 73. Skattedepartementet (den kst. Kammeradvokat)

contra

**Overretsprokurator J. L. Lassen og Læge Fritz Lakjer
(Halkier),**

betræffende Spørgsmaalet om Erlæggelse af Skifteafgift i Proprietær Emil Lakjers Dødsbo.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1906: De Indstævnte, Overretsprokurator J. L. Lassen og Læge Fritz Lakjer, bør for Tiltale af Citanterne, Skattedepartementet, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Skattedepartementet, til de Indstævnte, Overretsprokurator J. L. Lassen og Læge Fritz Lakjer, med 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et af fhv. Proprietær Emil Lakjer den 15 Februar 1895 notarialiter oprettet Testamente bestemtes det efter nogle forudgaaende Bestemmelser angaaende Udredelsen af forskellige Legater i § 6, at Resten af hans Formue efter hans Død skulde anvendes til Oprettelsen af et Legat, kaldet »Proprietær Emil Lakjers Familie- og Understøttelseslegat«, der skulde bestyres af en »Legatværg« under Justitsministeriets Kontrol, og at den »første Legatværg« er Overretsprokurator J. L. Lassen, der tillige — ifølge en senere Bestemmelse sammen med Læge Fritz Lakjer — indsattes som executor testamenti.

Den 12 Januar 1901 afgik fhv. Proprietær Lakjer ved Døden, og efterat Eksekutor-Bevilling for de to Ovennævnte den 16 s. M. var udfærdiget, paabegyndtes Skiftet af dem den 21 s. M., paa hvilken Dag Overretsprokurator Lassen mødte paa Skiftesamlingen »tillige i Egenskab af Væрге for Universalarvingen, Proprietær Emil Lakjers Familie- og Understøttelseslegat, og vedgik paa Legatets Vegne Arv og Gæld».

Ved den i Boet den 31 Oktober 1902 fremlagte Repartition var der under Paaberaabelse af, at Værgen — som anført — paa Legatets Vegne havde vedgaaet Arv og Gæld, ikke beregnet nogen Skifteafgift. Men efter foretagen Skifterevision resolverede Sjællands Stiftamt ved Skrivelse til Eksekutorerne af 28 December 1904, at der i Boet burde være beregnet fulde Skifteafgifter som i Arv- og Gældsfragaalsesboer med $\frac{2}{3}$ pCt. af Massen og $\frac{1}{2}$ pCt. af den beholdne Formue.

Da Prokurator Lassen imidlertid i Skrivelse til bemeldte Amt af 31 s. M. erklærede ikke at kunne akkviescere ved denne Afgørelse og begærede Spørgsmaalet indbragt for Domstolene, have Citanterne, Skattedepartementet, ved den kst. Kammeradvokat under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte Overretsprokurator J. L. Lassen og Læge Fritz Lakjer, tilpligtede in solidum at betale til Statskassen i Skifteafgift af det ovennævnte, af dem som executores testamenti behandlede Bo $\frac{2}{3}$ pCt. af Boets Masse ifølge Repartitionen 825969 Kr. 47 Øre, afrundet til 825950 Kr., med 5506 Kr. 33 Øre og $\frac{1}{2}$ pCt. af den beholdne Formue 810805 Kr. 95 Øre, afrundet til 810800 Kr., med 4054 Kr., eller ialt 9560 Kr. 33 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 8 April f. A. og Sagens Omkostninger, derunder Sælær til den kst. Kammeradvokat.

De Indstævnte paastaa sig principalt pure frifundne, medens de subsidiært paastaa sig frifundne mod kun at betale i Skifteafgift $\frac{1}{3}$ pCt. af Bruttomassen og $\frac{1}{2}$ pCt. af den beholdne Formue, hvorhos de i begge Tilfælde paastaa sig Sagens Omkostninger tillagte.

Spørgsmaalet om, hvorvidt der overhovedet i det heromhandlede Bo vil være at erlægge Skifteafgift, beror ifølge Skiftegebyrloven af 30 November 1874 § 1 paa, om Boets Behandling, i Fald Eksekutorer ikke af Testator havde været indsatte, vilde have været at foretage af den almindelige Skifteret, idet i bekræftende Fald saadan Afgift vil være at svare, medens intet Skiftegebyr udredes, hvis Betingelserne for privat Skiftes Afholdelse vilde have været tilstede.

Som alt tildels anført var Forholdet i Boet dette, at Boets beholdne Formue efter Udredelsen af nogle Legater ifølge Testamentet skulde anvendes til Oprettelsen af det ovennævnte Familie- og Understøttelseslegat, for hvilket der — ifølge Testamentets § 19 — af Eksekutor skulde, overensstemmende med Testamentet, udarbejdes Statuter, som skulde konfirmeres af Justitsministeriet.

Ligesom der nu maa gives de Indstævnte Medhold i, at det nævnte Familie- og Understøttelseslegat efter Indholdet af Testamentet maa anses som Proprietær Lakjers Universalarving, saaledes maa der ogsaa gives de Indstævnte Medhold saavel i, at Overretsprokurator Lassen som den ved Testamentet indsatte første Legatvæрге har været kompetent til paa Familielegatets Vegne at vedgaa Arv og Gæld — og

dette da selvfølgelig med den Virkning, at Familielegatet herved kom til at hæfte for Gælden, eventuelt ogsaa med den Formue, som senere ad anden Vej maatte blive tillagt samme — som i, at Overretsprokurator Lassen herefter som Legatværge kunde have overtaget Boet til privat Skifte, saafremt det ikke ved Testamentet havde været bestemt, at Boet skulde behandles af Eksekutorer. Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opheves, hvoraf følger, at der ikke vil kunne tilkendes den kst. Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 20 November.

Nr. 282. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Knud Kristian Marius Henriksen og Holger Theodor Emil Larsen (Def. Winther),

der tiltales henholdsvis for Røveri og for Meddelagtighed heri.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 18 Maj 1907: Arrestanterne Knud Kristian Marius Henriksen og Holger Theodor Emil Larsen bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos de bør betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 12 og til Defensor, Sagfører Mørup, 10 Kr., med $\frac{3}{4}$ for Henriksens og $\frac{1}{4}$ for Larsens Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1907: Arrestanten Knud Kristian Marius Henriksen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Den af Arrestanten Holger Theodor Emil Larsen forskyldte Straf bortfalder. Saa udreder Arrestanten Henriksen Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Edv. Christensen og C. A. Olsen, 20 Kr. til hver, dog saaledes at Arrestanten Larsen in solidum med ham derat tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Henriksen findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Henriksen bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 50 Kroner hver, hvilke Beløb udredes af de Tiltalte Knud Kristian Marius Henriksen og Holger Theodor Emil Larsen, En for Begge og Begge for En.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Knud Kristian Marius Henriksen og Holger Theodor Emil Larsen satte under Tiltale henholdsvis for Røveri og for Meddelagtighed heri.

Arrestanten Henriksen er efter det Foreliggende født den 11 November 1879 og tidligere anset ifølge Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 6 August 1890 efter Straffelovens § 233 med 25 Slag Ris, ifølge Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 23 Juli 1892 efter Straffelovens § 233 og § 253, jfr. § 36, med 40 Slag Ris, ifølge Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 28 August 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, kfr. § 47, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge samme Herreds Ekstrarets Dom af 20 November 1901 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, og § 247, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt ifølge Næstved Købstads Ekstraretsdom af 3 Januar d. A. efter Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stk., og efter Straffelovens § 200, jfr. Lov af 1 April 1905 § 2, 1ste Stk., jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Arrestanten Larsen er født den 27 September 1884 og tidligere anset ifølge Nykøbing Falster Købstads Politirets Dom af 20 December 1902 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 5 Dage.

Efterat Arbejdsmand Hans Valdemar Hansen af Skudersløse for Politiet havde anmeldt, at han havde været Genstand for et røverisk Overfald, blev der indledet Undersøgelse desangaaende, og under denne har Hansen afgivet følgende beedigede Forklaring:

Den 30 Marts d. A. om Aftenen traf Hansen i Næstved Arrestanten Henriksen, til hvem han havde et flygtigt Bekendtskab, og fulgte med ham til en Beværtning, hvor de bl. a. traf Arrestanten Larsen. De nød her forskellige Drikkevarer og gik derfra fra den ene Beværtning til den anden, idet Hansen stadig trakterede Arrestanterne baade med Spise- og Drikkevarer. Ved Lukketid forlod Hansen og Arrestanterne i Forening Beværtningen »Sommerhvile«, Hansen i den Hensigt at cykle til sit Hjem i Skudersløse, men da han, der ligesom de tvende Arrestanter var en Del paavirket af de nyde Drikkevarer, mærkede, at der ikke var Luft i Cykleringene, tilbød han Arrestanten Henriksen 25 Øre for at pumpe Cyklen, efterat han selv forgæves havde forsøgt derpaa.

Arrestanten Henriksen og Hansen trak derefter i Fællesskab afsted

med Cyklen ud ad Landevejen, der fører til Ringsted, medens Arrestanten Larsen fulgte efter dem i nogen Afstand, og da de havde passeret Baneoverskæringen og var komne til Enden af Ny Holsted Skolehave, lagde Arrestanten Henriksen Cyklen op imod Volden omkring Haven, idet han omtrent samtidig sagde: »Nu kan I — eller Du — godt komme frem, for nu ere vi her«, og derhos affordrede Hansen den lovede Betaling for Cyklens Oppumpning.

Hansen fremtog da af sin Vestelomme et Pengestykke, hvilket han rakte Arrestanten, som imidlertid vægrede sig ved at modtage det, idet han erklærede, at det ikke var en 25-Øre, og at Hansen skulde komme frem med Pungen. Hansen fremtog ogsaa Pungen, men Arrestanten snappede med den ene Haand denne fra ham, medens han med den anden slog ham i Øjet, hvorefter Hansen, for at undgaa yderligere Overlast, øjeblikkelig vendte sig om for at tage Flugten, hvilket han ogsaa iværksatte, idet han dog nær var bleven forhindret deri ved, at Arrestanten Henriksen med Haanden eller Albuen tilføjede ham et stærkt Stød i Siden, saaledes at han var nær ved at falde. Cyklen lod Hansen i Stikken, og den er Dagen efter funden paa det heromtalte Sted.

Af Arrestanten Larsen er der afgivet en med det Foranstaaende i alt Væsenligt stemmende Forklaring, der tillige gaar ud paa Følgende:

Da Hansen i Selskab med begge Arrestanterne forlod Beværtningen »Sommerhvile«, sagde Arrestanten Henriksen til Arrestanten Larsen, at han skulde gaa med, fordi Hansen havde Penge nok — han havde bl. a. i Arrestanternes Overværelse i en Beværtning faaet en Tikrone-seddell byttet —, hvilke Arrestanterne kunde tage og dele. Arrestanten Larsen fraraadede vel dette Forslag, men fulgte dog med, efter sin Forklaring for at se, hvad der vilde ske, men uden Hensigt at hjælpe Arrestanten Henriksen. Han overværede saaledes, idet han dog stadig var i nogen Frastand fra Hansen og Arrestanten Henriksen, det foran beskrevne mellem disse passerede Optrin, idet han baade hørte Arrestanten bruge de ovenfor refererede Ytringer, ligesom han ogsaa saa Arrestanten Henriksen rive Pungen fra Hansen, hvorimod han har benægtet at have set Arrestanten Henriksen udøve den omtalte Vold mod Hansen. Da Hansen var flygtet, naaede Arrestanten Larsen op til Arrestanten Henriksen, der sagde til ham: »Nu kan Du se, nu har jeg hele Pungen, og nu kan vi gaa herind, saa dele vi dem«, hvorefter begge Arrestanterne forlode Stedet og gik ind i Skoven, hvor Arrestanten Henriksen oplukkede Hansens Pung og delte dens Indhold mellem dem, saaledes at Arrestanten Larsen som sin Part fik 65 Øre, hvorefter Arrestanten Henriksen iturev Pungen og kastede Stumperne deraf ned ad Baneskrænten, hvor de senere under Sagens Undersøgelse ere blevne fundne.

Arrestanten Henriksen har vedblivende nægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han vel har erkendt at have været sammen med Hansen i de ovenanførte Beværtninger, men idet han har fastholdt, at Hansen i alt Fald under Besøget i de sidste af disse var saa blottet for Penge, at han i Beværtningen »Sommerhvile« vilde pantsætte sin Cykle for Betalingen for en Omgang Drikkevarer. Han har derhos paastaet, at han kun fulgtes med Hansen til

Jernbaneoverskæringen ved Næstved—Ringsted-Vejen, hvorpaa han begav sig hjem uden at have mindste Andel i, hvad der herefter maatte være passeret Hansen.

Naar imidlertid henses til, at den af Arrestanten Larsen afgivne Forklaring, der er afgivet uafhængig af den fra Hansen fremkomne, i alt Væsenligt stemmer overens med denne, at Værtinden i »Sommerhvil« edelig har benægtet Arrestanten Henriksens ovenfor angivne Paastand om Hansens Pengeløshed og Forsøg paa Pantsætning af Cyklen, ligesom Paastanden om Hansens Pengemangel er modsagt af andre Vidners beedigede Udsagn, at Hansens Cykle og iturevne Pung som ovenfor meldt ere fundne henholdsvis Dagen efter eller noget senere paa de Steder, hvor Arrestanten efter de afgivne Forklaringer har henkastet dem, samt naar henses til Arrestantens Fortid, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han, saaledes som det ogsaa ved Underrettsdommen er statueret, har gjort sig skyldig i Ran, idet det efter det Foreliggende findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten ved Vold har frataget Hansen Pungen.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten Henriksen være at anse i Medfør af Straffelovens § 237 efter dens § 230, 1ste Stykke, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Larsen vil for sit i det Foregaaende fremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 238, men da Straffen efter det Foreliggende og under Hensyn til midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 ikke skønnes at burde have overstegtet Fængsel paa sædvanlig Fangekost i kortere Tid, findes det af Arrestanten udstaaede Vare-tægtsfængsel i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne træde istedet for Straf.

Nr. 98.   Sagfører A. N. Petersen (Bülów)

contra

Stenhuggermester F. Johannsen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Prioritetsordenen ved en Tvangsauktion.

Københavns Auktionsrets Kendelse af 22 December 1906: Den i Vilkaarenes Post 4 med Hensyn til Lodtagning i Købesummen opførte Orden ændres for Sagfører A. N. Petersens og Stenhuggermester F. Johannsens Vedkommende, saa at Ordenen derefter bliver: 1. Kusk O. Olsen 1000 Kr., 2. A. N. Petersen 12904 Kr. 16 Øre, 3. F. Johannsen 1191 Kr. 83 Øre, 4. A. N. Petersen 8250 Kr. 5 Øre, 5. F. Johannsen 104 Kr. 95 Øre, 6. A. N. Petersen 5283 Kr. 62 Øre, 7. H. Lützow 108 Kr. 35 Øre.

Højesterets Dom.

Da Murmester H. Chr. Bloch agtede at bebygge den ham ifølge Skøde, tinglæst den 30 Maj 1904, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 42 p og 42 ah af Sundbyøster, blev der imellem ham og Appellanten, Sagfører A. N. Petersen, indgaaet en Overenskomst, hvorved Appellanten paatog sig at forstrække Bloch med de til Byggeforetagendet fornødne Midler, og der blev i den Anledning den 9 Maj 1905 af Bloch til Appellanten udstedt en Obligation med oprykkende 2den Prioritetspanteret næstefters 1000 Kroner i den nævnte Ejendom, hvilken Obligation, der tinglæstes den 15 Maj 1905, kom til at lyde paa 36000 Kroner — det højeste Beløb, som Udgiften til Byggeforetagendet mentes at ville udgøre — men kun skulde gælde for det Beløb, som Appellanten virkelig fik tilgode i Anledning af Foretagendet. Den 30 December 1905, da Appellanten til Byggeforetagendet havde udlagt 12904 Kroner 16 Øre, lod Indstævnte, Stenhuggermester F. Johansen, foretage Arrest i Ejendommen for en Foretagendet uvedkommende Fordring paa Bloch, hvilken Fordring opgjordes til 1346 Kroner 83 Øre, og efterat have erholdt Dom for Fordringen, lod han den 18 Maj 1906 for sit Tilgodehavende, der nu opgjordes til 1451 Kroner 78 Øre, foretage Udlæg i Ejendommen. Arresten og Udlæget tinglæstes henholdsvis den 8 Januar 1906 og den 28 Maj samme Aar. Endelig lod Appellanten — der tiltrods for de af Indstævnte foretagne Retsforfølgningsskridt havde ladet Ejendommen gøre færdig, og som dertil i Tiden mellem den af Indstævnte foretagne Arrestforretning og det af ham foretagne Udlæg havde udlagt 8250 Kroner 5 Øre og senere endvidere 5283 Kroner 62 Øre, heri indbefattet det ham tilkommende Salær — den 20 Juni 1906 gøre Udlæg i Ejendommen for sin samlede Fordring paa Bloch, hvilken Fordring efter det Anførte ialt udgør 26437 Kroner 83 Øre. Appellanten begærede derefter afholdt Tvangsauktion over Ejendommen. Under Forberedelsen til denne Auktion opstod der imidlertid Tvist mellem Appellanten og Indstævnte om den indbyrdes Orden, i hvilken de skulde fyldestgøres af Auktionskøbesummen, hvorom Bestemmelserne indeholdtes i Auktionsvilkaarenes Post 4. Appellanten paastod, at han skulde fyldestgøres som Nr. 2 efter 1000 Kroner for hele sin ovennævnte Fordring forud for nogen Del af Indstævntes Fordring. Herimod protesterede Indstævnte under Paaberaabelse af, at den Appellanten ved den fornævnte Obligation indrømmede Panteret i Ejendommen først var stiftet, efterhaanden som Appellanten havde udlagt de til Byggeforetagendet fornødne Beløb, og ved den af Auktionsdirektøren den 22 December 1906 afsagte Kendelse eragtedes det i det Væsenlige overensstemmende med den af Indstævnte nedlagte Paastand, at Appellanten vilde være at fyldestgøre som Nr. 2 for 12904 Kroner 16 Øre, Indstævnte som Nr. 3 for 1191 Kroner 83 Øre, hvortil hans ovennævnte Fordring paa 1346 Kroner 83 Øre var nedbragt, Appellanten som Nr. 4 for 8250 Kroner 5 Øre, Indstævnte som Nr. 5 for 104 Kroner 95 Øre — nemlig hans yderligere Fordring som denne

opgjordes under Udlægsforretningen — og endelig Appellanten som Nr. 6 for 5283 Kroner 62 Øre.

Denne Kendelse har Appellanten indbragt for Højesteret, idet han har gentaget sin for Auktionsretten nedlagte Paastand.

Ved den ovenomtalte med Murmester Bloch indgaaede Overenskomst maa Appellanten — der kun, hvis han fik Byggeforetagendet fuldført, havde Udsigt til at opnaa fuld Dækning for sine Udlæg og det ham tilkommende Salær — antages ikke blot at have forpligtet sig til at fuldføre Byggeforetagendet, men ogsaa at have erhvervet Ret hertil, saaledes at han indenfor den til ham udstedte Obligations Paalydende allerede ved Pantsætningen havde opnaaet Sikkerhed i Ejendommen for det hele Beløb, han ved Byggeforetagendet fik tilgode. Som Følge heraf vil Appellantens Paastand være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den i den indankede Kendelse omtalte Post 4 i Auktionsvilkaarene vil være at affatte saaledes, at Appellanten, Sagfører A. N. Petersen, som Nr. 2 fyldestgøres for 26437 Kroner 83 Øre forud for Indstævnte, Stenhuggermester F. Johannsens Krav. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Under det til Forberedelse af Tvangsauktion over Ejendommen Matr. Nr. 42 p og 42 ah af Sundbyøster afholdte Møde er der opstaaet Disput om Prioritetsordenen i Vilkaarenes Post 4 mellem den i disse under 4 Nr. 3 opførte Stenhuggermester F. Johansen og den forud for ham opførte Auktionsrekvirent, Sagfører A. N. Petersen.

Johansen har oplyst, at han den 20 December f. A. erholdt Arrest for 1346 Kr 83 Øre i de nævnte Rekvisitus Murmester H. Chr. Bloch tilhørende Ejendomme, at Arrestforretningen blev læst paa Ejendommen den 8 Januar d. A., at den blev godkendt ved Hof- og Stadsretsdøm af 29 Januar d. A., at han den 18 Maj d. A. erholdt Udlæg for sit Tilgodehavende, da opgjort til 1451 Kr. 78 Øre, og at denne Eksekutionsforretning blev læst paa Ejendommen den 28 Maj næstefter, hvorefter han har bemærket, at han maa formene, at han ved disse retslige Skridt har erhvervet en Stilling, der forsaavidt maa respekteres af Rekvirenten, som denne ikke uden Hensyn til hans Krav i Henhold til den har kunnet fortsætte med Udbetalinger paa Grundlag af den forud for hans Arrest af Rekvisitus til Rekvirenten den 9 Maj f. A. udstedte, den 15 næstefter tinglæste Obligation paa 36000 Kr. Johansen har med Hensyn til denne Obligations Paalydende og Væsen

fremhævet, at den var en Akkomodationsobligation, der vel lig et Skadesløsbrev gav Pant for, hvad der var udbetalt i Medfør af Forpligtelse efter Obligation, men dog kun, forsaavidt der ikke fandtes Nogen, der havde erhvervet en Ret, med Hensyn til hvilken saadan Udbetaling kunde virke uberettiget præjudicerende. Johansen har derefter protesteret imod, at Rekvirenten nyder Fyldstgørelse forud for ham, og paastaet, at Vilkaarenes Post 4 ændres derhen, at Rekvirentens Panteret kun opføres med det ham, da Arresten dekretedes, ifølge den fremlagte Opgørelse tilkommende Beløb 12904 Kr. 16 Øre, at Arresten derpaa opføres med 1346 Kr. 83 Øre, at Rekvirenten saa endvidere deltager i Købesummen for sit i Tiden til 18 Maj d. A. opstaaede Beløb 8250 Kr. 5 Øre, og at han (Johansen) endelig dækkes for Resten af sit under Udlægsforretningen opgjorte Beløb 73 Kroner 49 Øre.

Ved Slutningen af Disputen har Johansen imidlertid bemærket, at han ved en anden Retsforfølgning mod Rekviritus har erholdt 150 Kr., hvorfor Arrestkravet vil være at afkorte med dette Beløb.

Hele denne Opfattelse af sin og Arresthaverens Stilling bestrides imidlertid af Rekvirenten. Idet denne bemærker, at han ikke er en Tredjemand, men selve Laangiveren og i Henhold til Generalfuldmagt fra Rekviritus økonomiske Leder af Byggeforetagendet, samt at han til Iværksættelsen heraf har faaet udstedt af Rekviritus ikke en Akkomodationsobligation, men en almindelig Panteobligation, hvorefter fremtidig Gældstiftelse skulde ske, en Byggeobligation, vil han hævde, at han vel ikke, hvis ikke hele Obligationens paalydende Beløb 36000 Kr. medgik til Byggeforetagendet, kunde gøre Krav paa Betaling af mere, end hvad der maatte være medgaaet og udbetalt, men at han maatte kunne paaregne og hans Krav paa hele dette Beløb uden Hensyn til, om der under Opførelsen maatte blive foretaget Arrest eller Udlæg i Ejendommen, idet ethvert Beløb, han i Byggeforetagendets Interesse og tilførende dette Værdi maatte udbetale, var paa Forhaand sikret straks og eo ipso ved Pantet, uden at han kunde være forpligtet til at taale noget Indgreb i sin Ret. Rekvirenten gør opmærksom paa, at Johansen da heller ikke har nedlagt Forbud mod, at han yderligere forsynede Byggeforetagendet med Penge, og udtaler forøvrigt som sin Formening, at Johansen ved sin Arrest kun har kunnet sikre sig, og har sikret sig mod saadanne Skridt, som Rekviritus kunde foretage sig uanset sin Stilling som Debitor overfor Rekvirenten og hvorved hans, Johansens, Retsstilling vilde blive forringet. Rekvirenten bemærker endvidere, at han, da han under 3 Februar dette Aar har ladet sig Ejendommen udlægge til brugeligt Pant, i hvert Fald maa have Krav paa at faa dækket forud for Johansens Tilgodehavende alt, hvad han har udlagt fra og med denne Dag til Byggeforetagendets Fuldførelse, at han, da Arresten jo ikke kan gøres gældende overfor Tredjemand, før fra dens Tinglæsning, følgelig ogsaa har Krav paa Dækning forud for Johansens Fordring for det, som han har udlagt forinden Tinglæsning, hvilket andrager 13051 Kr. 16 Øre, og at der bør tillægges ham 6 % p. a. Rente af de til enhver Tid udlagte Beløb. Som Følge af disse Paastande har Rekvirenten principaliter paastaet, at han dækkes for hele sit Tilgodehavende i Henhold til Op-

gørelse 26437 Kr. 83 Øre og subsidiært, at han dækkes forud for Johansen for 24757 Kr. 46 Øre, der udgør hans Tilgodehavende med Fradrag af de af ham i Tidsrummet fra Arrestens Tinglæsning den 8 Januar til 3 Februar d. A., da han tog Ejendommen til brugeligt Pant, gjorde Udlæg ialt 1680 Kr. 37 Øre.

Idet nu forudskikkes den Bemærkning, at samtlige de af Parterne fremsatte Paastande ere dokumenterede ved de disse vedrørende fremlagte Bevisligheder, udtales, at den Omstændighed, at Rekvirenten har overtaget Ejendommens Administration ved at tage den til brugeligt Pant ikke kan have indvirket paa hans Retstilling til Arresthaveren, at den omkvæstionerede Obligation maa, om den end i sin Form fremtræder som en almindelig Panteobligation, given med fremtidig Gældsstiftelse for Øje af selve den Kreditor, der yder Laanet, dog i sit Væsen opfattes som en Akkomodationsobligation, at Rekvirenten vel i Henhold til Generalfuldmagten tildels har været Herre over de pante-stiftende Kendsgerningers Indtræden, men at den ved Obligationen, der kun forberedte Stiftelsen af en virkelig Panteret, betingede Sikkerhed til sin Bevaring for Rekvirenten forudsatte, at der ikke fremkom nogen lovlig Hindring for dens Opstaaen. Det maa nu imidlertid formenes, at en saadan Hindring er opstaaet ved Arrestens Foretagelse (Underretningen om den) idet Rekvirenten fra da af maa anses for at have været uberegtiget til uden Risiko for sig at udbetale Rekviritus noget Beløb, forinden denne, Debitor, eller han selv havde fjernet Arresten.

I Henhold til Foranstaaende og med Tilføjende, at det, da det efter hele Proceduren, særlig Rekvirentens Unkladelse af at tage til Gemæle overfor Johansens Udtalelse om Rekvirentens Viden om Arresten, maa anses for at være in confesso, at Rekvirenten straks efter Arrestens Foretagelse er bleven underrettet om den, maa være Arrestdekretets Dag, der bliver afgørende for Prioriteten, at der efter Rekvirentens Forhold til Renter ikke findes at burde tilkendes ham saadanne, og at der ikke specielt er indvendt noget mod den af Johansen opstillede Prioritetsorden der hviler paa en Talberegning, der ogsaa synes stemmende med Rekvirentens Opgørelse, skønnes det rettest, at Johansens Paastand i det Hele tages til Følge.

Herefter vil Arresthaverens Krav 1346 Kroner 83 Øre ÷ 155 Kroner 00 Øre = 1191 Kroner 83 Øre være at opføre i Prioritetsordenen efter 12904 Kroner 16 Øre til Rekvirenten, og Arresthaverens Restkrav 104 Kroner 95 Øre efter 8250 Kroner 5 Øre til Rekvirenten, og derefter vil da Rekvirenten for sit efter Opgørelsen (26437 Kroner 83 Øre) tilkommende Restkrav 5283 Kroner 62 Øre og de øvrige Kreditorer være at fyldestgøre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 21 November.

Nr. 301.

Advokat Halkier

contra

Anton August Andersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 6 Juni 1907: Arrestanten Anton August Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. Hærck, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører E. Hansen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juli 1907: Arrestanten Anton August Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnson, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet bemærkes, at Tiltaltes Forklaring om ikke at kunne erindre, hvad der passerede, efterat han den paagældende Aften havde forladt Gæstgiveriet »Storkereden«, indtil han den næste Morgen vaagnede i sin Seng, efter de foreliggende Oplysninger maa forkastes, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton August Andersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Anton August Andersen sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Arrestanten er født i Aaret 1871 og har tidligere ved Aalborg Købstads Ekstraretsdom af 16 April 1889 været anset efter Straffelovens

---

Færdig fra Trykkeriet den 12 December 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 81.

Torsdag den 21 November.

§§ 228 og 253, jfr. §§ 21 og 37, med 15 Slag Rotting, hvorhos han ved Overrettens Dom af 20 November 1905 er irifunden for Aktors Tiltale i en mod ham for Forbrydelse mod Sædeligheden anlagt Sag. De Arrestanten under nærværende Sag paasigtede Forhold have Hensyn til Følgende:

1. Gæstgiver Jens Marius Nicolaisens Hustru, Gertrud Marie Nicolaisen, født Petersen, har forklaret, at der ved Tretiden en Nat i Sommeren 1906, som det, efter hvad der under Sagen iøvrigt er oplyst, maa antages i Slutningen af Juli eller Begyndelsen af August Maaned, kom en Mandsperson ind i et til hendes og hendes Mandes Lejlighed i Esbjerg hørende Barnekammer, til hvilket han havde skaffet sig Adgang ved at brække et Vindue ud af Karmen, hvortil det var fastsømmet udvendig, samt at Personen, efterat være kommen ind i Kamret, hvor hendes Børn, nemlig en 12 Aar gammel Datter, Anna, og en lille Søn, sov, gjorde Skridt til at gaa op i Sengen til Anna. Da imidlertid Anna vaagnede og gav sig til at græde og raabe, at der inde i Kamret var En, som gjorde hende Fortræd, blev ogsaa Forældrene, der laa i Værelset ved Siden af, vækkede, hvorefter Nicolaisen sprang ud af Sengen og ilede ind i Barnekamret for at gribe Personen, men førend Nicolaisen kom derind, sprang Personen, som maa have hørt ham staa op, ud af Vinduet og løb sin Vej, saaledes at Nicolaisen og hans Hustru kun fik Lejlighed til at se Skyggen og Omridset af ham. Arrestanten har vedholdende benægtet, at det er ham, der har udvist det paagældende Forhold, og da Nicolaisen og dennes Hustru have erklæret sig ude af Stand til at genkende eller signalisere Personen, hvad ligeledes gælder Anna, der efter hendes Moders Forklaring knap var rigtig vaagen, før Personen forsvandt, samt da det ikke ved det under Sagen iøvrigt Fremkomne kan anses aldeles tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i den ham overfor Anna Nicolaisen paasigtede Forseelse, vil der med Hensyn her til ikke kunne paalægges ham noget Ansvar.

2. Under Sagen er det fremdeles oplyst, at en Mandsperson samme Nat ved Firetiden har, som det maa antages gennem Kældergangen og Stueetagen, skaffet sig Adgang til to Soveværelser, der høre til Gæstgiver Jens Severin Lorentzens Lejlighed paa 1ste Sal i Gæstgiveriet »Storkereden« i Esbjerg. Om hvad der herefter passerede, er det af det 11-aarige Pigebarn Jenny Lorentzen forklaret, at hun, der sammen med sin et Aar yngre Søster sov i et af de nævnte to Væ-

relser, vaagnede ved, at en Mandsperson laa i Sengen hos hende og befalte hende paa det ene Ben; hun, der blev forskrækket, spurgte ham, hvad han vilde, hvortil han svarede, at han blot vilde sove, og da han, uagtet hun bemærkede, at han nok var gaaet fejl, og at han ikke kunde sove hos dem, blev liggende uden at gøre Skridt til at staa op, gav hun sig til at græde og skrike højt, hvorefter han sprang op og ilede bort. Efterat Personen havde forladt dette Værelse, gik han ind i Naboværelset, hvor han, efter hvad Tjenestepigerne Marie Møller og Nielsine Petersen, der havde Natteleje dersteds, edelig have forklaret, gik hen til den Seng, hvori Nielsine Petersen laa, og derpaa, efterat han et Øjeblik havde staaet og set paa hende, hen til Marie Møllers Seng, hvor han opknappede sine Benklæder og løftede Dynen op for at gaa i Seng til hende; men da Marie Møller nu begyndte at udkælde ham, fjernede han sig hurtig og gik paany ind i det Værelse, hvor de to Smaapiger laa. Efter hvad Jenny Lorentzen yderligere har forklaret, gik han, der havde sine Benklæder opknappede, hen til Sengen, tog sit Lem, der hængte fremme, i Haanden og viste hende det, men da hun, der var bange for, at han skulde gøre hende Fortræd, nu gav sig til at skrike højt, og Pigerne i Værelset ved Siden af derefter kom paa Benene, for han pludselig i største Hast ud af Værelset og Huset.

Marie Møller har under Sagen edelig bekræftet, at hun i Arrestanten bestemt genkender den Person, som den omhandlede Nat foretog utugtige Tilmærmelser overfor hende, hvorhos Nielsine Petersen har forklaret, at Arrestanten ganske ligner den af hende omfinklede Person, men hverken hun eller Jenny Lorentzen have dog bestemt turdet bekræfte Arrestantens Identitet med den Vedkommende.

Fisker Hans Valdemar Hansen i Esbjerg, der Aftenen forud sammen med Arrestanten havde været i Gæstgiveriet »Storkereden«, som de forlod ved Lukketid, har derhos edelig forklaret, at han paa et lidt senere Tidspunkt har set Arrestanten gaa ind i Ejendommens Gaard og derfra smutte ned i Kælderen, hvor han rumsterede for at komme op i Huset, og yderligere har han ligeledes edelig forklaret, at da han Dagen efter hørte, at en Mandsperson om Natten havde trængt sig ind i Gæstgiver Lorentzens Løjlighed og havde gjort utugtige Tilmærmelser overfor Pigerne samt været nærgaaende mod et Par Smaapiger, fattede han straks Mistanke til Arrestanten, og at Arrestanten, da Hansen nogle Dage efter traf ham og sigtede ham som Gerningsmand til Forbrydelsen, blev meget befippet, nægtede sig skyldig i Forholdet og nægtede at have været i Kælderen, idet han dog samtidig bad Hansen om ikke at omtale Begivenheden.

Arrestanten, der har erkendt Rigtigheden af, at Hansen har sigtet ham som meldt saavel som af, at han har anmodet Hansen om ikke at omtale dette, har endvidere erkendt, at han den paagældende Aften har været sammen med Hansen i det paagældende Gæstgiveri »Storkereden« indtil Lukketid, og at han fulgtes med Hansen ud af Beværtningen, men han vil ikke have nogen Erindring om, hvad der passerede, eller hvad han senere foretog sig, og han vil først være kommen til Bevidsthed, da han næste Dags Formiddag vaagnede hjemme i sin Seng.

Ved de under Sagen afgivne, ovenfor refererede Forklaringer maa

det imidlertid anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det heromhandlede Forhold, og for dette vil han være at anse efter Straffelovens § 185.

3. Arrestanten er endelig sigtet for at have søgt at tiltvinge sig Samleje med fornævnte Fisker Hans Valdemar Hansens Hustru, Emilie, under følgende af hende nærmere omforklarede Omstændigheder:

Natten mellem den 9 og 10 April d. A. ved Ettiden vaagnede hun, der bor i et Hus paa Bavnehøj i Esbjerg, og som, idet hendes Mand var paa Fiskeri, var ene hjemme med sine 5 Børn, ved at høre »noget, som puslede« ude i Køkkenet. Hun spurgte flere Gange, hvem det var, og da ingen svarede, stod hun op og gik i det blotte Linned henimod Køkkenet for at se, om der var noget galt paaferde derude, men da hun naaede Køkkendøren, sprang pludselig en Mandsperson frem og kastede hende et Par Damebenklæder over Hovedet, tvang hende hen til Sengen og kastede hende tværsover denne, hvorpaa han, efterat han først havde slukket en i Værelset brændende Natlampe, forsøgte at tiltvinge sig Samleje med hende, hvad dog ikke lykkedes ham, idet hun af al Magt gjorde Modstand. Efterat Personen havde tumlet med hende et Par Minutter, opgav han, der efter hendes Antagelse blev bange, fordi hendes Børn, som var vaagnede, græd og skreg, sit Forehavende, klappede hende paa Laarene og kyssede hende, hvorefter han, der havde skaffet sig Adgang til Huset ved at brække et Vindue ud af Karmen, hvortil det var fastsømmet udvendig, skyndte sig ud af Huset gennem Gangdøren, som han i Forvejen havde aabnet indvendig fra.

Arrestanten har afgivet følgende Forklaring om sin Færden den paagældende Nat:

Efterat han om Aftenen sammen med sin Hustru havde været hos en Købmand i Esbjerg, og efterat han ved Ellevetiden havde fulgt sin Hustru hjem, gik han selv ned til Havnen for at udføre Trossevagt for Trossefører Jens Nielsen, der havde anmodet ham om at overtage Tjenesten for ham. Da Arrestanten kom til Havnen, var Dampskibet »la Cour« kommen i Havn, og da der derefter ikke var Brug for ham i Øjeblikket, gik han — efterat han først ved Tolytiden havde været henne i Vagtstuen, hvor Trosseførerne Johannes Petersen, Chr. Mølsted og Ole Hansen læa og sov — uden at have talt med Nogen op i Havnegade, hvor han blev gaaende til Kl. ca. 12¹/₂, da han atter gik ned til Havnen og ombord i Dampskibet »Tyr«. Her talte han med Letmatros Viggo Sørensen, med hvem han var nede i Lukafet for at faa noget at drikke, hvorpaa han atter forlod Skibet, efter hans Antagelse henimod Kl. 1. Derefter gik han tilbage til Havnegade, hvor han gik i ca. 10 Minutter, hvorpaa han vendte tilbage til Havnen, hvor han denne Gang var henne ved Slusehuset, derefter paany ombord i »Tyr«, hvor han atter talte med Viggo Sørensen, og hvorfra han begav sig over i Trosseførernes Lokaler, hvor han talte med Christian Mølsted og Johannes Petersen, der vaagnede, da han kom, og af hvem han fik at vide, at en anden Mand var antaget som Stedfortræder for Jens Nielsen. Arrestanten forlod derpaa Havnen og gik hjem.

Ved de af de fornævnte Trosseførere under Sagen afgivne, med

Ed bekræftede Forklaringer maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantens Forklaring forsaaavidt er urigtig, som han, allerede første Gang, han var ved Havnen, fik at vide, at der var antaget en anden Stedfortræder for Jens Nielsen. Naar derhos henses til, at Arrestantens Forbliven paa og i Nærheden af Havnegade herefter maa antages at have været ganske hensigtsløs, at Fisker Hansens Hustru edelig har bekræftet saavel Rigtigheden af hendes ovenanførte Forklaring som, at hun tror og føler sig ganske overbevist om, at Arrestanten er identisk med den Person, der har forsøgt Voldtægt mod hende, at de udenfor det af hende beboede Hus forefundne Fodspor næjagtig passe med Maalet paa de af Arrestanten den paagældende Nat iførte Støvler, at disse Støvler om Eftermiddagen den paafølgende Dag fandtes tilselede af paaklæbet Muldjord, hvilken Jordart ikke findes paa de Steder, hvor Arrestanten efter sin Forklaring havde færdedes i Mellemtiden, at Arrestanten var bekendt med, at Fisker Hansen den paagældende Nat var fraværende fra Hjemmet, at Letmatros Viggo Sørensen har forklaret, at Arrestanten første Gang forlod ham, ikke som af Arrestanten angivet Kl. henimod 1, men allerede omtrent 10 Minutter over 12¹/₂, at det under Sagen er oplyst, at Vejstrækningen fra Havnen til det af Fisker Hansen beboede Hus med Lethed kan tilbagelægges i 10 Minutter, saaledes at Arrestanten har haft rigelig Tid til imellem hans første Bessøg ombord paa »Tyr« og det andet Bessøg sammesteds, der efter Arrestantens og Viggo Sørensens overensstemmende Forklaring fandt Sted Kl. ca. 1¹/₂, at udføre Voldtægtsforsøget, maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig ogsaa i det ham saaledes paasigtede Forhold, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46.

Den af Arrestanten i Henhold til de anførte Lovbestemmelser forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Fredag den 22 November.

Nr. 248.

Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Peter Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiles af 30 Marts 1906 og af § 14 i Politivedtægten for Maribo Amts Landjurisdiktioner.

Nysted Birks Politirets Dom af 20 December 1906: Tiltalte, Gaardejer Hans Nielsen af Karleby, bør bøde 80 Kr. til de Fattiges Kasse i Herritslev Sogn og betale de af denne Sag flydende Omkost-

ninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Maj 1907: Tiltalte Hans Peter Nielsen bør til »De fattiges Kasse« i Herritslev Sogn bøde 200 Kr. samt betale i Erstatning til Smedesvend Claus Henrik Ditlev Clausen 118 Kr. 50 Øre og til Maskinarbejder Christian Jensen 61 Kr. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Edv. Christensen og Hartmann, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatningerne at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Bøden i Medfør af Lov 4 Maj 1907 vil være at tillægge Hjælpekassen for Herritslev Kommune,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Nielsen til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Politiret hertil indankede Sag er Gaardejer Hans Peter Nielsen af Karleby tiltalt for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiles af 30 Marts 1906 og af § 14 i Politivedtægten for Maribo Amts Landjurisdiktioner.

Ifølge de foreliggende Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning afholdt Reassumtionsforhør, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 11 November 1906 om Eftermiddagen kørte Smedesvend Claus Henrik Ditlev Clausen og Maskinarbejder Christian Jensen paa almindelige Cykler, uden at Lygterne paa disse var tændte, ad Landevejen fra Herritslev til Nysted og indhentede mellem Kl. 5¹/₂ og 5³/₄ en i samme Retning kørende Enspændervogn, der kørtes af Avlsbruger Ludvig Jensen, og paa hvilken foruden ham endvidere Pastor Hakon Victor Graae af Nysted befandt sig.

Efterat have kørt ca. 50 Alen bagefter denne Vogn, der kørte i den til højre liggende Halvdel af Landevejen, ringede Clausen med sin Cykleklokke og kørte udenom Vognen til venstre for denne, fulgt af Chr. Jensen, der kørte lige bag efter ham. Da Clausen, idet han passerede Køretøjet, var naaet omtrent til Hesten, stødte Tiltalte, der kom kørende ad Landevejen fra den modsatte Side paa en Motorcykle uden tændt Lygte, sammen først med Clausen og derefter med Jensen,

hvilket Sammenstød havde til Følge, at alle 3 væltede, og at Clausen faldt ind under Vognen og blev overkørt af denne, hvis to venstre Hjul gik over hans højre Skulder.

I en af Læge Bendix Krogh under 12 November 1906 udstedt Erklæring angaaende Clausens Tilstand hedder det:

»Patienten, der er sengeliggende, har faaet forskellige Læsioner af venstre Arm, Side og Ben samt et ca. 1 Tomme langt Saar paa venstre Haands Pegefingers yderste mellemste Led. Saaret har ret skarpe, gabende Rande; Bunden er uren, kontunderet, Fingeren noget opsvulmet. Der findes intet Sted noget Brud; om indvendige Læsioner kan foreløbig intet siges, ligesom intet endnu vil kunne siges om Varigheden af Fingerlæsionen.«

Clausen, der var sengeliggende i to Dage, var uarbejdsdygtig indtil den 3 December 1906, og endnu den 6 s. M. maatte han gaa med Bandage om venstre Haand og kunde ikke rigtig bøje Pegefingern paa denne, men havde ikke iøvrigt Mên af det Passerede. Han har hos Tiltalte paastaat sig tilkendt en Erstatning af ialt 118 Kr. 50 Øre, nemlig for Lægeudgifter 12 Kr. 50 Øre, for Uarbejdsdygtighed 54 Kr., for Svie og Smerte 20 Kr., for Beskadigelse af Klæder 20 Kr. og for Beskadigelse af hans Cykle 12 Kr.

Chr. Jensen, der har maattet søge Lægehjælp i Anledning af Ømhed i den ene Arm og Skulder, foraarsaget ved Væltningen, men som iøvrigt ikke kom tilskade ved den paagældende Lejlighed, har hos Tiltalte paastaat sig tilkendt i Erstatning ialt 166 Kr., nemlig for Lægeudgifter 6 Kr., for Svie og Smerte 10 Kr., for Beskadigelse af Klæder 20 Kr. og for Beskadigelse af hans Cykle 130 Kr.

Ifølge et under Reassumptionsforhøret optaget Situationsrids bestaar den ovennævnte Landevej, hvis Bredde ialt er 12 Alen, af en 6 Alen bred makadamiseret Kørebane med en 3 Alen bred Jordvej paa hver Side.

Paa disse Jordveje er der langs begge Sider af Kørebanen henlagt en Række af Jordbunker, og paa det Sted, hvor det ovennævnte Sammenstød foregik, er Landevejens Bredde, regnet som Afstanden mellem de to Rækker af Jordbunker, 8 Alen. En Maaling af den ovennævnte Vogn har vist, at dens Sporvidde er $45\frac{1}{2}$ ", og at dens Bredde over Hjulnavene er ca. 50 ".

Tiltaltes Forklaring angaaende de med Sammenstødet forbundne Omstændigheder gaar ud paa, at han hele Tiden forinden Sammenstødet kørte paa den i Forhold til ham højre Side af Vejen, nemlig paa den saakaldte Gangsti mellem Jordbunkerne og den makadamiserede Kørebane, at Cyklisterne Clausen og Jensen, som han fik Øje paa i en Afstand af ca. 200 Alen, og som da var ca. 50 Alen bagefter Vognen, kørte paa den i Forhold til dem venstre Side af den makadamiserede Kørebane, og at de, da de var komne ud for Vognen, hvis venstre Hjul ifølge Tiltaltes Forklaring kørte omtrent i Midten af den makadamiserede Kørebane, svingede mere tilvenstre, hvorved Tiltalte, der da endnu kørte paa Gangstien langs Kørebanen, blev paa-kørt, saaledes at han faldt med højre Arm paa en Grusbunke ved Siden af Vejen.

Tiltalte har endvidere forklaret, at han, dengang Sammenstødet fandt Sted, alene bevægede sin Motorcykle ved at træde Pedalerne,

men ikke benyttede dens Motorkraft, idet det Rør, gennem hvilket Benzinen tilførtes, noget forinden under Kørslen var bleven tilstoppet. Efter først at have erkendt, at Remmen fra Motoren til Baghjulet dog var paa ved den paagældende Lejlighed, har Tiltalte senere forklaret ikke at kunne erindre, om Remmen var paa.

Han har dog erkendt, at der, da han kørte nedad en ca. 1 Fjerdingvej fra Sammenstødstedet beliggende Bakke, kom nogle Benzin-eksplosioner fra Motoren.

Ved de beedigede Vidneforklaringer, der ere afgivne dels af de ovennævnte Cyklisten Clausen og Jensen, dels af Avlsbruger Ludvig Jensen og Pastor Graae, maa det anses for godtgjort, at Vognen ved den heromhandlede Lejlighed kørte yderst tilhøjre paa den makadamiserede Kørebane, og at Cyklisterne, der kørte tilvenstre for Vognen i ca. 1 Alens Afstand fra denne, befandt sig omtrent paa Midten af Kørebanen, saaledes at der var god Plads for Tiltalte til at passere forbi. Medens Pastor Graae og Cyklisten Jensen ifølge deres Forklaringer først ved Sammenstødet fik Øje paa Tiltalte, har Cyklisten Clausen forklaret, at han fik Øje paa Tiltalte i 5—6 Alens Afstand, og at Tiltalte kørte ind paa ham. Dette sidste bekræftes ved den Vidneforklaring, der er afgiven af Avlsbruger Jensen, idet denne paa det ovennævnte Situationsrids har angivet, hvorledes Tiltalte, som han fik Øje paa i nogle faa Favnes Afstand, og som da i stærk Fart kørte paa den længst tilvenstre for Vognen liggende Del af Kørebanen, derfra kørte i en skraa Linie tilvenstre over mod Vognen, hvor da Sammenstødet fandt Sted.

Endvidere findes der at maatte gaas ud fra, at Tiltalte ved den heromhandlede Lejlighed har kørt sin Motorcykle ved at benytte dens Motorkraft. Cyklisten Clausen har saaledes forklaret, at han hørte Motoren »snøfte«, og at den kun kan give denne Lyd, naar Remmen fra Motoren til Baghjulet er paasat, og Cyklisten Jensen har forklaret, at han saa, at Remmen var paa, og hørte en sugende Lyd fra Maskinen. Endvidere har Avlsbruger Ludvig Jensen forklaret, at hans Hest blev sky for Motorcyklen og sprang tilside, hvad den efter hans Forklaring ikke gør overfor almindelige Cykler.

Fremdeles har Slagter Bendix Schrøder forklaret, at han ca. Kl. 5 $\frac{1}{2}$ paa Landevejen ved den ovennævnte Bakke mødte en Motorcyklist, der kørte i fuld Fart, med Benyttelse af Motorkraften, i Retning fra Nysted til Herritslev, og som han antog for at være Tiltalte, idet han dog paa Grund af Mørket ikke med Sikkerhed kunde kende ham. Endelig har en af Københavns Politi anvist Sagkyndig, cand. polyt. G. F. Ursin, afgivet den Erklæring, at Motorkraften, selv om Benzintilførsel og elektrisk Tænding er afbrudt, først kan siges at være sat ud af Virksomhed, naar Remmen er slaet af.

Forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for ogsaa ved andre Lejligheder at have gjort sig skyldig i ulovlig Kørsel med Motorcykle, navnlig den 23 August og 5 September 1906, er Rigtigheden af de paagældende Sigtelser ikke imod Tiltaltes Benægtelse godtgjort.

For sit heromhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født den 22 Februar 1875, og som den 9 August 1906 for Overtrædelse af § 16 i Lov Nr. 153 af 30 Marts 1906 om Kørsel med Automobileer har erlagt en Bøde af 10 Kr. til »De fattiges Kasse« i Nysted, nu for

Overtrædelse af nævnte Lovs §§ 16, 5te Stykke, 18, 1ste Stykke, 19, 2det Stykke, og 22 være at anse efter Lovens § 27 med en »De fattiges Kasse« i Herritslev Sogn tilfaldende Bøde, der bestemmes til 200 Kroner.

Endvidere vil Tiltalte, der i god Tid er bleven opmærksom paa de to Cyklister, saaledes at den Omstændighed, at disse ikke havde deres Cyklelygter tændte, ikke har haft Betydning som medvirkende Aarsag til Sammenstødet, i Medfør af Lovens § 28 have at udrede Erstatning for den ved Sammenstødet bevirkede Skade, og idet Erstatningen efter det Foreliggende findes at burde fastsættes i Overensstemmelse med de nedlagte Paastande — om hvilke Tiltalte har nægtet at udtale sig — dog saaledes, at Erstatningen for den Jensens Cykle tilføjede Skade i Henhold til derom under Reassumtionen tilvejebragt Oplysning kun vil være at ansætte til 25 Kr., vil Tiltalte ialt have at betale i Erstatning til Clausen 118 Kroner 50 Øre og til Jensen 61 Kroner.

Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte for Overtrædelse af de ovennævnte Bestemmelser i Loven af 30 Marts 1906 samt af § 14, næstsidste Punktum, i Politivedtægt af 1 Juni 1891 for Maribo Amts Landjurisdiktioner er anset efter nævnte Lovs § 27 og Lov af 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde af 80 Kroner til ovennævnte Kasse, hvorimod han ikke er tilpligtet at udrede Erstatning, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 276.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Christian Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 21 Maj 1907: Arrestanten Christian Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, og til Defensor, Sagfører H. Schmidt, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1907: Tiltalte Christian Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktiøns Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær, den Første 12 Kr. og den Sidste 10 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Dahl og Sørensen, i Salær hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger vil Tiltaltes Forklaring om, at han troede, at en Anden kunde være Fader til Barnet,

ikke kunne forkastes. Under Hensyn hertil findes det betænkeligt at anse Tiltalte som skyldig i svigagtigt Forhold, og det vil derfor kunne have sit Forblivende ved den ham ved den indankede Dom tillagte Frifindelse. Dommen vil saaledes være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Hansen og Lunn hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Christian Jensen, der er født i Aaret 1883, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri.

Efterat Tjenestepige Ane Thomine Helene Thomsen den 24 September 1906 udenfor Ægteskab var nedkommen med et Drengbarn, blev der i indeværende Aars Foraar efter hendes Begæring ved Børglum Herreds Politiret anlagt Paternitetssag mod Tiltalte, hvem hun havde udlagt som Barnefader og paastod tilpligtet at udrede dels et Bidrag til de med Barselfærden forbundne Udgifter, dels et aarligt Bidrag til Barnets Underhold.

Under Paternitetssagen forklarede Barnemoderen, at hun og Tiltalte, der fra 1 November 1904 til 1 November 1905 havde tjent sammen paa Vestergaard i Øster Brønderslev Sogn og derefter ligeledes havde tjent sammen paa Hvilshøjgaard i samme Sogn, kort efter, at de var begyndt at tjene sammen paa førstnævnte Gaard, var bleven Kærester og lige siden jævnlig havde haft Samleje med hinanden, hvilket først ophørte i Foraaret 1906. Da Paternitetssagen første Gang behandlede i Politiretten, indrømmede Tiltalte, der nedlagde Paastand om pure Frifindelse for Tiltale af Barnemoderen, vel at have tjent sammen med Barnemoderen som af hende angivet, men han erklærede samtidig aldrig at have haft legemlig Omgang med hende og aldrig at have været i Seng sammen med hende, og i et følgende Retsmøde fastholdt han denne Erklæring, idet han yderligere nægtede at have været Kæreste med Barnemoderen, medens de tjente sammen paa de ovennævnte to Gaarde, om end det, som han videre forklarede, nok kunde have truffet sig, at han i Følge med andre Karle om Aftenen havde været inde hos Barnemoderen i dennes Kammer.

Efter at imidlertid en Tjenestepige, som havde tjent sammen med Parterne fra 1 November 1904 til 1 November 1905, i bemeldte Retsmøde som Vidne havde forklaret, at hun i det nævnte Tidsrum gentagne Gange havde set Parterne ligge i Seng sammen, erkendte Tiltalte denne Forklarings Rigtighed med Tilføjende, at det var imod bedre Vidende, naar han hidtil i Retten havde forklaret, at han ikke havde været i Seng sammen med Barnemoderen, men i Forbindelse hermed fastholdt han, at han aldrig havde haft legemlig Omgang med

hende. Barnemoderen fremsatte derefter Paastand om at stedes til med Ed at bekræfte, at Tiltalte havde haft Samleje med hende til en saadan Tid, at han kunde være Fader til hendes ovennævnte Barn, og da Tiltalte erklærede intet at have imod Sagens Afgørelse paa denne Maade, aflagde Barnemoderen i samme Retsmøde Eden, hvorefter Tiltalte til Retsprotokollen erklærede sig villig til at bidrage som at Barnemoderen paastaaet, saaledes at Bidraget blev fastsat ved Overvrighedens Resolution.

Under den derefter mod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse har han erkendt, at han og Barnemoderen blev Kærester kort efter, at de, som meldt, var komne til at tjene i Gaarde sammen, og at de siden den Tid jævnlig har haft legemlig Omgang med hinanden, indtil Forholdet ophørte i Marts Maaned 1906, og navnlig har han erkendt, at han jævnlig har haft Samleje med hende i det Tidsrum, da det at hende fødte Barn maa antages at være avlet. Fremdeles har Tiltalte erkendt, at han under Paternitetssagens Behandling hele Tiden har været sig bevidst, at han godt kunde være Fader til Barnet, og at han imod bedre Vidende har fremsat sin Benægtelse af at have haft Omgang med Barnemoderen paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, samt at han har gjort dette for at undgaa at blive dømt til at udrede Bidrag til Barnets Underhold. Til sin Undskyldning har han imidlertid anført, at Barnemoderen i Undfangelsesperioden ogsaa skal have haft Samleje med andre Mænd, hvorfor han har fundet det ubilligt at skulle betale alene, og at Barnemoderen en Aften efter Barnets Fødsel har sagt til ham, at han ikke var Fader til Barnet. Rigtigheden af disse Anbringender er dog benægtet af Barnemoderen, uden forsaavidt som hun har maattet erkende i Undfangelsesperioden at have været i Seng sammen med en anden Mandsperson, med hvem hun dog ikke vil have haft legemlig Omgang.

Selv bortset fra, at den af Tiltalte efter det Foranførte under Paternitetssagen fremsatte Benægtelse af at have haft legemlig Omgang med Barnemoderen til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det af kende fødte Barn, efter den i Paternitetssager hjemlede særlige Adgang til Sagens Afgørelse ved Partsed overhovedet ikke kunde være egnet til at hidføre den af Tiltalte i Sagen paastaaede pure Frifindelse, saavel som fra, at Tiltalte ved, som meldt, at samtykke i Sagens Afgørelse paa den af Barnemoderen tilbudte Maade ved hendes Ed, maa anses at have frafaldet sin nævnte Paastand, kan han ikke ved sin under Paternitetssagen brugte usandfærdige Procedure anses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne tilregnes ham som Bedrageri eller paa anden Maade som strafbart, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

. Mandag den 25 November.

Nr. 319.

Advokat Hindenburg

contra

Emil Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Præstø Købstads Ekstrarets Dom af 18 Marts 1907: Tiltalte, Slagtersvend Emil Jensen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Dambæk, og til Defensor, Sagfører Chr. Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juli 1907: Tiltalte Emil Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Kalko, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger tør Tiltaltes Forklaring om, at Skovfogden, efterat der var opstaaet et Mundhuggeri mellem dem, har slaaet til ham med sin Stok, ikke forkastes; men iøvrigt ville de af Skovfogden og dennes Søn afgivne Forklaringer være at lægge til Grund for Paadømmelsen. Herefter vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen under Hensyn til Grundsætningen i Straffelovens § 206 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Emil Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Præstø Købstads Ekstraret her for Retten indankede Sag er Tiltalte Emil Jensen, der er født den 19 Januar 1885, og som den 9 Januar og 9 Oktober 1905 inden bemeldte Købstads Politiret har erlagt Bøder af henholdsvis 10 Kr. og 2 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten og sidstnævnte Dag tillige inden Vordingborg nordre Birks

Politiret har erlagt en Bøde af 2 Kr. i lignende Anledning, aktioneret for Vold og Legemsbeskadigelse.

Sagens Omstændigheder, saaledes som de ere oplyste bl. a. under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør, ere følgende:

Skovfoged under Baroniet Stampenborg A. Holst af Hollænder-skoven har i Retten forklaret, at da han den 8 December f. A. om Eftermiddagen ved 4¹/₂-Tiden sammen med sin Søn, Forstelev Axel Frederik Holst, begge forsynede med Bøsser og Stokke, gik ud paa en Præstø Kommune tilhørende Eng, hvor Baroniet har Jagtret, væsenligt for at skyde Ænder, kom Tiltalte hen til ham og bebrejdede ham, at de gik paa Engen, af hvilken en Del er forpagtet af Tiltaltes Fader, hvorefter det kom til noget Mundhuggeri imellem dem, hvorunder Tiltalte betegnede Skovfogden som en »Lus« eller »Las«, medens denne ikke har turdet benægte at have udskældt Tiltalte for »Horebuk«.

Tiltalte gav derefter Skovfogden et Stød eller Slag for Brystet, hvorved han trængtes nogle Skridt baglænds og ved en Sænkning i Terrænet faldt baglæns om, nærmest kun paa Bagdelen, saa at han ved at gribe for sig med sin højre Haand, hvori han havde en Stok, fik et Par Fingre paa denne Haand beskadigede ved at skære dem paa nogle Rørstubbe.

Da han straks efter rejste sig op og rettede Bebrejdelser mod Tiltalte, tildelte denne ham et Slag over højre Øje, hvorved han atter faldt, omtrent paa samme Maade som første Gang, dog noget mere bagover, og blev vaad opad Ryggen. Da Forstelev Holst, der havde staaet et lille Stykke derfra, nu kom til, gav Tiltalte ham et Slag i Hovedet, saa at ogsaa han faldt til Jorden og beskadigede sin højre Haands Tommelfinger paa nogle Rørstubbe. Tiltalte løb nu sin Vej, og Skovfogden, der ikke før havde lagt Mærke til, om Tiltalte havde haft Noget i Haanden, saa nu, at han i venstre Haand havde Noget, der saa ud som en Knippel, en Stav eller Lignende. Skovfogden har bestemt nægtet at have slaaet Tiltalte med Stokken eller slaaet efter ham med denne, som han havde i højre Haand.

Forstelev Holst har forklaret væsenligst i Overensstemmelse med Faderen, idet han nærmere har forklaret, at han hørte sin Fader og Tiltalte bruge Skældsord mod hinanden, derunder at Faderen kaldte Tiltalte for en »Horebuk«, og at Tiltalte svarede, at der nok ingen var værre end Skovfogden. Forsteleven lagde — efter hvad han overensstemmende med sin Fader og Tiltalte har forklaret — under Skænderiet Haanden paa Faderens Skulder og sagde, at han skulde lade være, nemlig — efter sin Forklaring — med at trættes.

Tiltalte gav derefter Skovfogden et Stød, saa at han faldt, og efterat han havde rejst sig, et Slag i Hovedet med Noget, han havde i Haanden, og som Forsteleven antog, han havde taget paa Engen. Forsteleven gik, efterat have set Faderen anden Gang falde til Jorden, i den Hensigt at komme ham til Hjælp, frem mod Tiltalte med hævet Stok uden at sige Noget. Forinden han havde faaet Lejlighed til at bruge Stokken, slog Tiltalte ham imidlertid to Gange — den første Gang dog kun ubetydeligt — i Hovedet, uden at han med Bestemt-hed tør sige, om det var med det Redskeb, Tiltalte — som nævnt —

havde i Haanden, eller med Hænderne alene. Som Følge af dette sidste Slag faldt Forsteleven til Jorden og stødte sin Haand.

Efter hans Forklaring er det umuligt, at det Saar, han fik i Hovedet, kan være fremkommet ved, at han ved at falde stødte mod en haard Genstand. Forsteleven vil ikke kunne mindes, at hans Fader har brugt Trusler overfor Tiltalte eller have set sin Fader slaa til eller efter Tiltalte med Stokken, hvorved han har bemærket, at han stod saa nær, at han maatte have set saadant, om det havde fundet Sted. Alle 3 stod ved den nævnte Lejlighed i nogle Tommer højt Vand.

Saavel Skovfoged Holst som hans Søn have forklaret, at de anse det for udelukket, at den Læsion, Førstnævnte fik i Hovedet, kan være fremkommen ved, at han i Faldet stødte mod en haard Genstand.

Tiltalte har — efter under Forhørene først gentagne Gange at have benægtet at have rørt ved Skovfogden og dennes Søn ved den nævnte Lejlighed — sluttelig afgivet følgende Forklaring om sit Sammenstød med dem:

Da han, der for til sin Fader at hente en Slædestang, som han forevrigt ikke vil have faaet, var kommen ned paa Engen, paa en høflig Maade havde bemærket til Skovfogden og Sønnen, at de ved at træde i nogle sammesteds voksende Siv beskadigede disse, og derunder var kommen i Skænderi med Skovfogden, som bl. a. udskaeldte ham for en »Horebuk«, hvortil han sagde: »Tak i lige Maade«, sagde Skovfogden til ham, at hvis han ikke flyttede sig, skulde han slaa ham, saa han ikke rejste sig mere, og da Tiltalte hertil bemærkede, at det gjorde Skovfogden vist ikke, slog denne til ham med sin Stok, som han holdt i den nederste Ende, og ramte ham, der parerede med sin højre Haand, med Krogen af Stokken paa venstre Øreflip, ligesom han ogsaa blev ramt paa Munden og Haandleddet.

Tiltalte stødte derefter med begge Hænder Skovfogden for Brystet, saa at han faldt, og Forstelev Holst kom nu henimod Tiltalte med hævet Stok og spurgte Tiltalte, om denne slog hans Fader, hvorefter Tiltalte, der ventede Angreb fra Forstelevs Side og mener, at han vilde have faaet et Stokkeslag i Ansigtet, hvis han ikke havde skubbet til ham, med sin venstre Arm skubbede til Forstelevs Skulder, saa at han faldt.

Tiltalte har nægtet at have slaaet til Skovfogden mere end denne ene Gang, ligesom han har nægtet at have benyttet andet end sine Hænder overfor de Paagældende; men han, der har forklaret, at han nærmest tror, at Skovfogden i Faldet har stødt sig paa Bøssen, har erklæret, at han ingen Tvivl nærer om, at Skovfogden har faaet de nedenfor nævnte Beskadigelser ved den ommeldte Lejlighed, medens han ikke ved, hvorvidt Sønnen ved den ommeldte Lejlighed har faaet de nedennævnte Læsioner.

Arbejdsmand Andersens Hustru, Christine Amalie, født Jensen, har edelig forklaret, at Tiltalte en Lørdag Aften — antagelig den 8 December f. A. — i hendes Hjem udtalte, at han havde »prygllet« eller »hævlet« Skovfogden — hvad Tiltalte dog har benægtet at have sagt — men at denne havde slaaet Tiltalte først, og at denne ellers

ikke vilde have slaaet ham, og Tiltaltes Broder Valdemar, født den 9 Marts 1891, har forklaret, at han, der overværede Skænderiet, saa Skovfogden slaa Tiltalte med sin Stok i Ansigtet efter at have sagt, at han skulde slaa ham, saa han aldrig rejste sig mere, og at han, der derefter løb bort, efter at være kommen tilbage, noget efter saa, at Tiltalte havde en Rift paa Haanden og blødte fra Munden.

Ved en af vedkommende Distriktslæge den 8 December f. A. foretagen Undersøgelse af Skovfogden og Sønnen fandtes paa Førstnævnte over højre Øje en meget betydelig Svulst af Bløddelene af et lille Æbles Størrelse, indtagende ogsaa det øvre Øjelaag, hvis Hud var farvet af underløbet Blod; midt paa Svulsten fandtes et lodret forløbende lineært Hudsaar af 1 Centimeters Længde. Paa højre Haands 4de og 5te Finger saas paa de øverste Fingerled et lineært Hudsaar paa hver Finger, paa Lillefingeren af Længde som Fingerens Bredde, paa Ringfingeren noget kortere; i Omfanget af Saarene fandtes nogen Svulst af Bløddelene.

For Sønnens Vedkommende fandtes paa venstre Side af Hovedet et Par Fingerbredder ovenfor Øret en Svulst af Bløddelene, og paa højre Haands Tommelfingerballe et ca. $\frac{1}{2}$ Centimeter langt Hudsaar med Svulst af Bløddelene. For begges Vedkommende hedder det i Lægeerklæringerne, at de beskrevne Læsioner ikke kunne antages at medføre Fare for fremtidig Helbred eller Førlighed.

I en den 6 Januar d. A. afgiven Erklæring har Distriktslægen udtalt, at de paa Hovederne af Skovfogden og dennes Søn forefundne Beskadigelser maa være frembragte med en haard Genstand, men at det ikke lader sig afgøre, om de skyldes Slag med et haardt Rødskab eller Fald mod Sten eller frose Jordklumper eller Lignende; Svulsten over Skovfogdens Øje kan efter Erklæringen ikke antages frembragt med en Haand, og det maa anses i det Mindste meget tvivlsomt, om Svulsten paa Sønnens Hoved kan være frembragt med en knyttet Haand.

Ved sit Møde i Retten under Reassumtionsforhøret den 21 Maj d. A. forklarede Skovfogden, at han endnu af og til har Trækninger over højre Øje som Følge af Saaret, og at Ringfingeren endnu var saa tyk, at han ikke kunde bære sin Forlovelsesring paa den, men at Fingeren var fuldkommen brugelig, og at han ingen Smerter havde i den.

Forstelev Holst har i samme Retsmøde forklaret, at Saaret i hans Hoved lægedes i Løbet af nogle Dage, medens det varede ca. en Uge, inden Saaret i Haanden var lægt.

Efter det Foreliggende findes den af Tiltalte afgivne Forklaring i Mangel af tilstrækkeligt Bevis for dens Urigtighed at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse. Det kan imidlertid herefter ikke anses for godtgjort, at de Læsioner, som Skovfoged Holst og hans Søn efter Lægeerklæringerne har haft i Hovedet, skyldes Vold fra Tiltaltes Side, og Tiltaltes Forhold ved umiddelbart efter, at Skovfoged Holst havde slaaet ham, at skubbe denne overende og ved derefter ligeledes at skubbe Skovfogdens Søn, der stod i Begreb med at angribe Tiltalte, over Ende, findes i det Hele under Hensyn til Bestemmelserne om Nødværge ikke at kunne tilregnes Tiltalte som strafbart.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, og den ind-

ankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 203 og midlertidig Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, er anset med Eængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, bliver overensstemmende hermed at forandre.

Nr. 334. Højesteretsadvokat Bagger

contra

Peter Valdemar Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Legemsbeskadigelse og Overtrædelse af Politivedtægten for Bornholms Amts Landdistrikter.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 21 August 1907: Tiltalte Nr. 2, Avlskarl Emil Frederik Kristian Petersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Nr. 1, Tjenestekarl Peter Valdemar Hansen, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage, Tiltalte Nr. 3, Fisker Harald Jørgensens Hustru, Hansine Karoline Jørgensen, født Pedersen, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Tiltalte Nr. 4, Arbejdsmand Julius Frederik Christensen, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Nr. 5, Husmand Carl August Pedersen (Petersen), med simpelt Fængsel i 20 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salsør til Aktor, Sagfører Carl Petersen, 20 Kr., til Defensor for Tiltalte Nr. 1, Peter Valdemar Hansen, Justitsraad N. C. Olsen, 15 Kr., og til Defensor for de øvrige Tiltalte, Sagfører Fr. Pihl, 15 Kr., udredes med Halvdelen af Tiltalte Nr. 1, Peter Valdemar Hansen, og med Halvdelen af de øvrige Tiltalte in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltaltes Forklaring om, at han affyrede Bøssen i den Tro, at den kun var ladet med løst Krudt, efter det Foreliggende ikke findes at kunne forkastes, kunne de Emil Petersen tilføjede, i den indankede Dom nævnte Læsioner ikke anses bevirkede ved nogen forsætlig Voldshandling fra Tiltaltes Side. Idet derhos bemærkes, at Tiltalte ikke findes overbevist om nogen Overtrædelse af Politivedtægten for Amtets Landdistrikter, vil Tiltalte derfor i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne findes at burde udrede Aktionens Omkostninger for sit Vedkommende.

Thi kendes for Ret:

Peter Valdemar Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han deltager i Udredelsen af Aktionens Omkostninger som bestemt i Her-

redstingsdommen. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Asmusen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 22 f. M. tiltales under nærværende Sag 1) Tjenestekarl Peter Valdemar Hansen for Legemsbeskadigelse og Overtrædelse af Politivedtægten for Bornholms Amts Landdistrikter . . .

Om Tiltalte Peter Valdemar Hansen er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste i det Væsenlige stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da denne Tiltalte Søndagen den 23 Juni i Aar om Eftermiddagen ca. Kl. 3 kom cyklende til sin Faders, Husmand Julius Hansens, Hus i Rutsker Sogn, var der paa Vejen, der fører fra Sognevejen op til Huset, henlagt en stor Sten, og da han, der vidste, at der herskede Uvenskab mellem hans Forældre og Ejeren af Nabostedet, Husmand Carl Petersen, og dennes Familie, formodede, at Stenen var lagt der af en fra Carl Petersens, kastede han Stenen ind paa dennes Jord og gik derefter ind i sin Faders Hus.

Kort efter kom Carl Petersens Søn, Tiltalte Emil Frederik Kristian Petersen, løbende ned til Stedet, hvor Stenen var lagt og kastede den tilbage over Skellet, hvorfor Tiltalte Hansen tog sin Bøsse, der ikke var ladt, og gik udenfor, hvor der opstod Skænderi mellem ham og Emil Petersen, ved hvilken Lejlighed denne kastede Sten og Jordklumper mod Tiltalte Hansen, der dog kun blev ramt af nogen Jord.

Tiltalte Hansen spændte Hanen paa Bøssen og truede med at ville skyde, saafremt Emil Petersen gik over Skellet, men uagtet denne gik et Skridt over dette, kom det ved denne Lejlighed ikke til noget videre Sammenstød mellem dem. Samme Dags Aften omtrent Kl. 8 stod Tiltalte Hansen udenfor sine Forældres Hus, da han saa Tiltalte Hansine Karoline Jørgensen, der er en Datter af Tiltalte Carl August Petersen, komme gaaende fra sine Forældres Hus ad en Sti, der løber langsmed Julius Hansens Jord paa Carl August Petersens Grund.

Her opstod noget Skænderi mellem dem og under dette kom Emil Petersen tilstede, med hvem Tiltalte Hansen ogsaa kom i Skænderi. Emil Petersen, der havde 3 Sten i sin Lomme, kastede først disse mod Tiltalte Hansen, samlede derefter Sten og Jordklumper op ved Stien, hvor han stod, hvorefter han sprang over Gærdet ind paa Julius Hansens Ejendom, hvorfra han kastede Stenene og Jordklumperne mod Tiltalte Hansen, der efter sit Anbringende blev ramt i Hovedet, men blev Slaget afbødet af hans Hue.

Tiltalte Hansen sprang nu ind i Huset, hvor han greb en der staaende Bøsse, og da han var kommen udenfor, affyrede han Bøssen

---

Færdig fra Trykkeriet den 19 December 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 82.

Mandag den 25 November.

i en Afstand af ca. 20 Alen fra Emil Petersen i den Retning, hvori denne, der vendte Ryggen til, stod, uden at han har villet tage bestemt Sigte paa ham. Bøssen var ladet med Hagl, og Skuddet, der ramte Emil Petersen, bibragte denne Læsioner, der i en Dagen efter udstedt Lægeattest beskrives som følger: »Ved Undersøgelsen i Dagen ses der en lille Skorpe i Baghovedet; Skorpen fjernes, og med en Sonde trænger man ind til Kraniets Benhinde. Saaret er ca. 1 Mm. i Gennemsnit. Der opdages intet Hagl. Lidt under venstre Skulderblad er der en sort Skorpe; lige under denne ligger der et Hagl af Størrelse som et Andehagl; i Saaret findes der fine Tøjtrævler. Haglet fjernes og opbevares. Paa højre Overarm ses en lignende Skorpe; Haglet er dog ikke her trængt gennem Huden; desuden ses paa højre Overarm en Hudafskrabning, d. er Mærke efter et Strejfskud, og antages det, at Skadelidte ikke vil faa varig Mên eller Skade af den ham tilføjede Læsion.

I Retsmødet den 28 Juni i Aar erklærede Emil Petersen, at han ikke havde nogen Mên af Skuddet i Skulderen, hvorimod han havde nogen Stikken i Baghovedet og i Overarmen, men at han dog var i Stand til at bestille noget, og i Retsmødet den 16 forrige Maaned erklærede han, at han da aldeles ingen Mên havde af den ham tilføjede Overlast.

Han har derhos erklæret, at han ikke ønskede Tiltalte Hansen straffet, ligesom han heller ikke har nedlagt nogen Paastand paa Erstatning mod ham.

Tiltalte Hansen har forklaret, at han stod i den Formening, at det kun var en løs Patron, han havde i Bøssen, og at han tænkte derpaa, da han tog den, og findes denne Tiltaltes Forklaring vel at kunne lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, men da den Emil Petersen tilføjede Skade maa anses forårsaget ved en forsætlig Legemsformærmelse, idet en saadan maa statueres at ligge i, at Tiltalte Hansen har skudt i den Retning, hvori Emil Petersen stod, uden i Forvejen at have forvisset sig om, at det var en løs Patron, han benyttede, vil han ikke kunne undgaa at anses for Vold og Legemsbeskadigelse, hvorimod han ikke findes at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Politivedtægt, da det foran Omforklarede paa sereede paa privat Grund.

For dette Forhold vil Tiltalte Peter Valdemar Hansen, der er født den 29 Juni 1889, og som ikke er fundet tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Tirsdag den 26 November.

Nr. 348.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Julius August Theodor Kjærulff (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Oktober 1907: Arrestanten Julius August Theodor Kjerulff bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. Det paalægges ham derhos i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte tillige er anset blandt Andet ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juli 1905 i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius August Theodor Kjærulff til Højesteretssagførerne Bagger og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Julius August Theodor Kjærulff, der er født den 17 April 1863 og anset: ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 16 Maj 1884 efter Straffelovens § 228, tildels jfr. § 46, og § 256, jfr. § 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 December 1896 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Kronborg østre Birks

Ekstrarets Dom af 11 August 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jævnfør §§ 61 og 62, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Oktober 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jævnfør midlertidig Straffelovs §§ 8 og 11, med Tvangsarbejde i 6 Maaneder, for Tyveri.

Ved sin egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om den 27 Juli 1907 at have frastjaalet Musiker Frederiksens Hustru, Christine, født Olsen, en værdiløs Portemonnæ med Indhold ca. 5 Kr., der beroede frit fremme i et Køkken, hvor han med Tilladelse havde indfundet sig.

Under Sagen har der været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, men Overlægen ved Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvor Arrestanten har været indlagt til Observation, har i en den 4 denne Maaned afgiven Erklæring udtalt, at han hverken er sindssyg eller aandessvag.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — — — —.

Det vil derhos i Medfør af Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, være at paalægge ham i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne, at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Nr. 342. Højesteretssagfører Bülow

contra

Frederik Christian Martin Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1907: Arrestanten Frederik Christian Martin Hansen og Tiltalte Vilhelm Christian Julius Kofod bør straffes, Arrestanten med Tugthusarbejde i 2 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Lund, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Hansens Vedkommende anførte Grunde, vil den, forsaavidt Sagen foreligger Højesteret til Paakendelse, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-

ret betaler Tiltalte Frederik Christian Martin Hansen til Højesteretssagførerne Bülow og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Christian Martin Hansen og Tiltalte Wilhelm Christian Julius Kofod tiltales, Arrestanten for Bedrageri og Falsk, Tiltalte for Meddelagtighed i Bedrageri og Falsk.

Arrestanten er født den 15 August 1860 og bl. a. anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 19 December 1889 efter Straffelovens § 252, kfr. § 251 og tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved samme Ret Dom af 21 Juli 1896 efter Straffelovens §§ 256 og 251, jfr. tildels §§ 46 og 257, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 18 April 1905 efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, og efter Lov af 29 December 1857 § 75 for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt en Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 40 Kr., hvilken Dom, forsaaevdt Arrestanten var anset efter Straffeloven, blev stadfæstet af Højesteret den 1 August 1905. Arrestanten er derhos ved Rettens Dom af 19 September 1899 i en Sag, i hvilken han m. fl. var tiltalt for Bedrageri, frifunden for Aktors Tiltale, dog saaledes, at han blev dømt til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

En mod Arrestanten for Bedrageri i 1893 her ved Retten indledet Undersøgelse blev sluttet uden Tiltale, mod at Arrestanten i Mindelighed vedtog en Bøde af 400 Kr.

To mod Arrestanten for samme Forbrydelse henholdsvis i 1899 og 1902 sammesteds indledede Undersøgelser blev sluttet uden Tiltale.
Tiltalte . . .

Christine Larsen, Detailhandler Christiansens Enke, har forklaret Følgende:

Efterat Vidnet havde indlagt Billet paa et i »Berl. Tid.« for 26 Juni d. A. indrykket, saalydende Avertissement:

»En solid Kvinde søges til at passe et Frugtudsalg, som af en Handelsgartner fra Fyn aabnes her i Byen 1 Juli. Fast Løn og Procenter. 500 Kroner som Sikkerhed for det Betroede. Billet mrkt. osv.«

indfandt Tiltalte sig den 6 Juli hos Vidnet og erklærede, efterat en kort Samtale havde fundet Sted, at Vidnet sikkert var særlig egnet til den i Avertissementet tilbudte Stilling, og at han, der var sendt af den sammesteds nævnte Handelsgartner, nu vilde hente denne.

Noget senere paa Dagen indfandt Arrestanten sig hos Vidnet, hvem han bl. a. meddelte, at den omavterede Forretning laa paa Nørrebrogade nær ved Fælledvej, at han var Handelsgartner i Odense og derfra vilde levere Varerne til Forretningen, at Lønnen var 30 Kr. om Maaneden, Vederlag for Kost og 2 pCt. af, hvad der blev solgt,

og at Grunden til, at der blev forlangt Kautions, var den, at Arrestanten satte Varer for over 2000 Kr. i Butikken.

Da Vidnet, overfor hvem Arrestanten intet antydede om, at han vilde være berettiget til at disponere over Sikkerheden, ikke i Øjeblikket kunde skaffe mere end 200 Kr. i rede Penge, tilbød hun for Resten af den forlangte Kautions at give Arrestanten Transport paa 300 Kr. af et Beløb, som hun havde staaende i Haandværkerbanken, og som forfaldt til Udbetaling i December.

Arrestanten, som foregav, at han vilde tale med sin Prokurator herom og om Kontrakternes Affattelse, indfandt sig senere samme Dag sammen med Tiltalte hos Vidnet, hvem han forelagde en Kontrakt, som hans Prokurator, efter hvad han meddelte, havde affattet.

Arrestanten og Vidnet, der ikke nøjere mærkede sig Indholdet, idet hun stode paa, at dette var i Overensstemmelse med den mundtlige Aftale, underskrev Kontrakten, hvorefter Vidnet udbetalte Arrestanten 200 Kr. og gav ham Transport paa 300 Kr. af hendes i Banken indestaaende Kapital.

Da Vidnet, efter at Arrestanten og Tiltalte havde forladt hende, nærmere gennemgik Kontrakten, i hvilken det blandt Andet hedder, at Vidnet »indskyder i Forretningen Kr. 500,00«, begyndte hun at fatte Mistanke til Arrestanten og Tiltalte, og da denne sidste den 8 Juli — den 7 var en Søndag — indfandt sig hos Vidnet og meddelte hende, at han og Arrestanten havde været i Haandværkerbanken for at hævde de fornævnte 300 Kr., og at disse godt kunde faas udbetalte, naar Vidnet selv henvendte sig derom i Banken, følte Vidnet sig overbevist om, at hun var Genstand for Bedrageri, og gjorde derfor Anmeldelse til Politiet om Sagen.

Frøken Signe Jensen har forklaret Følgende:

Den 8 Juli d. A. fik Vidnet, der havde reflekteret paa et i »Berl. Tid.« for 5 s. M. indrykket Avertissement, der i det Væsentlige var enslydende med det ovenfor anførte, kun at der foran »Sikkerhed« var indsat »kontant«, og at Tidspunktet for Udsalgets Aabning var angivet ved »om kort Tid«, Besøg af Tiltalte, som meddelte, at han var sendt af den i Avertissementet nævnte Handelsgartner.

Tiltalte fortalte, at denne Mand selv havde Gartnerier og vilde oprette Filial-Udsalg her i Byen, og efterat han havde forhørt sig, om Vidnet var i Besiddelse af de 500 Kr., som skulde stilles i Kautions, aftalte han en Sammenkomst mellem Vidnet og Handelsgartneren samme Dags Aften.

Ved Sammenkomsten, hvor Arrestanten af Tiltalte, der ligeledes var mødt, blev præsenteret som vedkommende Handelsgartner, udtalte Arrestanten, at han vilde oprette tre Udsalg her i Byen, et paa Østerbro, et paa Værnedamsvej og et paa Fælledvej og forsyne dem med Varer fra sit eget Gartneri, at han nogle Dage om Ugen vilde opholde sig her i Byen for at tilse Udsalgene, at de i Avertissementet forlangte 500 Kr. skulde være Kautions for, hvad Vidnet, der skulde lønnes væsentlig paa samme Maade som stillet forrige Vidne i Udsigt, som Bestyrerinde kom til at ligge inde med af Varer, og at Vidnet selv kunde vælge, hvilket af de tre Udsalg hun vilde forestaa.

Da Vidnet udtalte, at hun ikke syntes om at faa Forretning paa Fælledvej, svarede Arrestanten, at det ikke heller gjorde noget, da denne Forretning egentlig var overladt til en Enke og hendes Datter.

Det blev derefter aftalt mellem Arrestanten og Vidnet — der erklærede, at hun ikke før 1 August kunde overtage Pladsen — at hun skulde bestyre Forretningen paa Værnedamsvej, at Arrestantens Sagfører skulde affatte Kontrakten, og at hun og Arrestanten igen skulde mødes den 9 Juli om Aftenen.

Vidnet indfandt sig ogsaa til aftalt Tid paa det aftalte Mødested, men traf ikke Arrestanten, der, som det fremgaar af Sagen, kort forinden var bleven anholdt.

Frøken Caroline Elise Frederikke Schmidt har forklaret Følgende:

Vidnet, som havde reflekteret paa det ovenfor først nævnte Avertissement, fik den 8 Juli dette Aar Besøg af Tiltalte, der udtalte, at Avertissementet hidrørte fra en Handelsingartner paa Fyn, der agtede her i Byen at oprette to Udsalg fra sine Gartnerier, nemlig paa Nørrebro og paa Østerbro, og som spurgte hende, om hun kunde stille den forlangte Kaution eller Sikkerhed.

Da Arrestanten i Overensstemmelse med hendes Aftale med Tiltalte den følgende Dag indfandt sig hos hende, fremkom han med tilsvarende Udtalelser, idet han tilføjede, at han foruden at levere Varer fra sine egne Gartnerier ogsaa selv vilde opkøbe Varer. Arrestanten omtalte, at han havde lejet Butik paa Værnedamsvej, og at han havde tænkt sig, at Vidnet skulde bestyre Forretningen der.

Da Vidnet blev betænkelig ved, at Arrestanten forlangte Kautionen betalt kontant, erklærede Arrestanten, at hun kunde faa Sikkerhed i Forretningens Varer.

Vidnet erklærede, at hun i hvert Fald ikke havde Penge disponible før til den 1 August og ikke vilde binde sig før, hvilket Arrestanten var utilfreds med, men dog gik ind paa, og der blev derefter ikke truffet noget endeligt Arrangement.

Marie Nielsen, Mejeribestyrer Christiansens Enke, har forklaret Følgende:

Den 6 Juli d. A. fik Vidnet, der ligeledes havde indlagt Billet paa det ovenfor først omtalte Avertissement, Besøg af Tiltalte og kort efter af Arrestanten.

Denne sidste fortalte, at han vilde have flere Udsalg her i Byen, at Hovedudsalget skulde være paa Fælledvej i en Butik, som allerede var lejet, og at han skulde have Varerne fra et stort Handelsingartneri, som han havde i Odense.

Uden at omtale, at han selv vilde have Raadighed over Kautionen, forlangte Arrestanten denne stillet kontant, idet han foregav, at hans Sagfører havde sagt, at løse Kautioner ikke gjaldt noget. Da Vidnet ikke vilde indgaa herpaa, tilbød Arrestanten hende Sikkerhed i Varer og Inventar.

Forhandlingerne blev derpaa udsatte til samme Dags Aften, til hvilken et Møde blev aftalt mellem Arrestanten og Vidnet.

Arrestanten mødte imidlertid ikke, hvorimod Tiltalte gav Møde. Tiltalte paaviste ved denne Lejlighed en tom Butik paa Fælledvej som den af Arrestanten lejede.

Vidnet traf ikke nogen endelig Bestemmelse ved dette Møde, og

yderligere Forhandlinger blev afskaarne ved Arrestantens og Tiltaltes Anholdelse.

Tiltalte, der, forsaavidt ham angaar, har erkendt Rigtigheden af de foran nævnte Vidners Forklaringer, har afgivet følgende Tilstaaelse . . .

Arrestantens Forklaringer gaar i det Væsenlige ud paa Følgende:

Det var Arrestantens Hensigt at oprette 2 à 3 Frugtudsalg her i Byen, og da han selv ganske manglede Kapital, søgte han gennem de foran nævnte Avertissementer, som han lod indrykke i »Berl. Tid.«, at komme i Forbindelse med Kvinder, som vilde indskyde de fornødne Penge i Forretningerne.

Arrestanten, der har nægtet, at han til Nogen har udtalt sig med, at han havde eget Gartneri, kaldte sig i Avertissementerne Handeltgartner fra Fyn, fordi han, efter hvad han havde anført, har lært Gartneri og for en Del Aar siden har haft Handeltgartneri paa Lolland og paa Fyn, samt fordi det vil have været hans Tanke at bosætte sig i Odense for derfra at opkøbe Varer til Forretningerne.

Arrestanten benyttede sig af Tiltaltes Assistance, fordi han mente, at Tiltalte bedre end Arrestanten forstod sig paa at bedømme, om de Personer, som reflekterede paa Avertissementerne, egnede sig til de deri omhandlede Stillinger.

Den i Avertissementerne anførte Passus »500 Kroner som Sikkerhed for det Betroede« eller »500 Kr. kontant Sikkerhed for det Betroede«, vil Arrestanten have forstaaet som enstydende med, at det nævnte Beløb skulde indskydes i Forretningen af den, der overtog den tilbudte Stilling, hvorfor Arrestanten i Overensstemmelse med denne sin Opfattelse ogsaa i den af ham med Enkefru Christine Christiansen oprettede, af ham selv udfærdigede Kontrakt har anført, at hun i Forretningen skulde indskyde 500 Kr.

Arrestanten, som ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 60 Kr. af det ham af nysnævnte Fru Christiansen udbetalte Beløb af 200 Kr., vil have anvendt Resten til Bedste for Forretningen, som hun skulde bestyre, idet han foruden at betale Tiltalte 10 Kr. for dennes Arbejde i Forretningens Interesse, har betalt 80 Kr. à conto paa Leje af en til Forretningen den 8 Juli d. A. paa Fælledvej lejet Butik og, uden at han dog har været i Stand til at gøre Rigtigheden heraf sandsynlig, vil have betalt 50 Kr. for nogle Hvalfiskefileer, som han nogen Tid i Forvejen vil have købt paa Kredit, og som han efter Arrangementet med Fru Christiansen bestemte sig til at forhandle fra den af hende bestyrede Forretning.

Arrestanten har ikke benyttet nogen Sagfører i Anledning af sit her i Sagen omhandlede Forehavende, og han har nægtet, at han overfor Vidnerne har udtalt sig med, at han vilde gøre eller havde gjort dette.

Arrestanten har nægtet, at han i sit Forhold overfor de paa hans Avertissement reflekterende Personer har tilsigtet noget bedrageligt.

Han har gjort gældende, at forsaavidt Vidnerne og Tiltaltes Forklaringer ere i Strid med det saaledes af Arrestanten Anførte, maa dette skyldes, at Vidnerne have misforstaaet ham, og at Tiltaltes Forklaringer ere usandfærdige.

Det er oplyst, at Tiltalte den 8 Juli d. A. efter Arrestantens Anmodning i fornævnte Enkefru Christine Christiansens Navn har lejet en Butik i Ejendommen Fælledvej 6 for Tiden indtil Oktober Flyttedag d. A., efter hvilket Tidspunkt Lejemaalet ikke kunde fornyes og altsaa à conto paa Lejen, der androg 100 Kr., har betalt 80 Kr. af Penge, som Arrestanten havde leveret ham til dette Brug.

Det er fremdeles oplyst, at Arrestanten ikke har lejet nogen Butik paa Værnedamsvej eller haft nogen saadan paa Haanden.

Arrestanten vil imidlertid efter Udtalelser fra Tiltalte have troet, at dette sidste var Tilfældet. Tiltalte har nægtet at have givet Arrestanten nogensomhelst Anledning til at tro saadant.

Naar nu henses til, at de foranførte Vidner have beediget deres Forklaringer, hvis Rigtighed derhos støttes ved deres indbyrdes Overensstemmelse, at fremdeles Rigtigheden af den af Fru Christine Christiansen afgivne Forklaring er godtgjort ved de af hendes Datter, Frk. Andrea Christiansen, og Frk. Ella Christa ligeledes under Ed afgivne Forklaringer, at Tiltaltes Forklaringer ere stemmende med de saaledes foreliggende Vidneforklaringer, og at Arrestantens Forklaringer tildels ere i sig selv lidet sandsynlige, ligesom de tildels have været vaklende, findes det — naar derhos tages i Betragtning, at Arrestanten, hvis Fortid i det Hele i høj Grad taler mod ham, under sin sidste Sag mod sin Benægtelse er dømt bl. a. for lignende Bedragerier som dem, om hvilke der her er Spørgsmaal — efter alt det Foranførte ikke betænkeligt at statuere, at det har været Arrestantens Hensigt gennem sine Avertissementer og gennem sin og Tiltaltes af Vidnerne og Tiltalte skildrede Optræden at bibringe de Personer, som reflekterede paa Avertissementerne, falske Forestillinger om Arrestantens Forhold og om Øjemedet, i hvilket de i Tilfælde af Engagement skulde betale Arrestanten Penge, og ved disse falske Forestillinger svingagtig formaa de Paagældende til at udbetale Arrestanten Penge, samt at det endvidere er ved saadanne falske Foregivender, at Fru C. Christiansen af Arrestanten har ladet sig bevæge til at betale ham det foran omtalte Beløb af 200 Kr.

Forsaavidt Arrestanten og Tiltalte ere tiltalte for Falsk, foreligger der som Grundlag for saadan Tiltale i Sagen intet udover, at Tiltalte har underskrevet den om det ovenfor nævnte Lejemaal af en Butik paa Fælledvejen oprettede Kontrakt for C. Christiansen: Vilh. Kofod, hvilken Underskrift Tiltalte efter sin af Arrestanten benægtede Forklaring vil have opgivet efter Arrestantens Paalæg, men da det her omhandlede Forhold ikke kan betragtes som indeholdende nogen Falskforbyrdelse, vil Arrestanten og Tiltalte forsaavidt være at frifinde.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten og Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251, tildels jfr. § 46, efter Omstændighederne og for Tiltaltes Vedkommende under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13, Arrestanten med Tugthusarbejde i 2 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Onsdag den 27 November.

Nr. 263.

Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Frederichsen (Def. Bülow),

der tiltales for bedrageligt Forhold (Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168).

Nyborg Købstads Ekstrarrets Dom af 5 Marts 1907: Tiltalte Hans Frederichsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Dahlerup, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Overretten, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Helweg-Larsen, betaler Tiltalte Hans Frederichsen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Frederichsen til Højesteretssagførerne Winther og Bülow 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nyborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hans Frederichsen for bedrageligt Forhold (Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168), og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, der tildels er fremkommet under et efter Overrettens Begæring afholdt Reassumtionsforhør, godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold:

Efterat Tiltalte ved Nyborg Købstads Ekstrarrets Dom af 8 Februar 1897 var blevet frifundet for en mod ham rejst Tiltale for Mishandling af sin Hustru, Abalone Marie Jensen, blev der under 25 s. M. meddelt ham og hans Hustru Separationsbevilling bl. a. paa Vilkaar, at Formuefællesskabet mellem dem hævedes, og at Tiltalte tilpligtedes at yde sin Hustru et aarligt Underholdningsbidrag efter Bestemmelse af Overøvrigheden, der under 5 Juni 1897 fastsatte dette til 350 Kr. aarlig, at erlægge med $\frac{1}{12}$ den 25 i hver Maaned. Ved allerhøjeste

Bevilling af 17 Juni 1903 hævdes Ægteskabet mellem dem paa de ved Separationen fastsatte Vilkaar, dog saaledes, at Tiltalte kun var pligtig at udrede det fastsatte Underholdsbidrag til Hustruen, saalænge hun levede ugift. Efterat Tiltalte havde faaet Afslag paa et af ham indsendt Andragende om Nedsættelse i det fastsatte Underholdsbidrag til hans fraskilte Hustru, har han truffet følgende Dispositioner over sin Formue, der bestod af noget Indbo, en Købmandsforretning med Klude og Ben, gammelt Jern m. m. og Ejendommen Matr.-Nr. 208 af Nyborg Bygrunde.

Med Hensyn til Ejendommen havde Tiltalte alt paa et tidligere Tidspunkt indledet Forhandlinger med sin i Amerika bosatte Søn Richard Frederik Georg Frederiksen, der den 29 September 1904 til ham udstedte saalydende Dokument:

»Løfte.

Da jeg erfarer, at det er min Faders Agt at sælge sin Ejendom, Matr.-Nr. 208 af Nyborg Købstads Bygrunde, ved offentlig Auktion, agter jeg for at bevare Ejendommen i Familien at købe den, hvie jeg kan erholde den for et Bud, jeg mener at kunne være tjent med. For det Tilfælde, at jeg bliver Ejer af Ejendommen, giver jeg herved min Fader følgende Løfte:

1.

Jeg forpligter mig til samme Dag, som Auktionen afholdes, og straks efter, at Ejendommen eventuelt er tilslaaet mig, udleverer jeg til min Fader et Dokument lydende paa, at jeg forpligter mig til, saalænge min Fader lever, at betale ham et aarligt Beløb af 800 Kroner, der erlægges til ham med 15 Kroner ugentlig. Da fornævnte Ydelse er en Gave, bestemmer jeg, at der ikke nogensinde kan foretages Arrest, Beslag eller Eksekution i Understøttelsen, ligesom den ej heller kan inddrages under hans eventuelle Konkursbo. Da min Fader har paataget sig at administrere Ejendommen for mig, erlægges Understøttelsen saaledes, at han har Ret til at hæve Beløbene af Lejeindtægten. Som Vederlag for Administrationen erholder min Fader fri Husleje i den Lejlighed, han hidtil har beboet, saalænge han lever. — Ligeledes har han Ret til at administrere Ejendommen, saalænge han lever.

Dokumentet vil være at tinglæse paa den fornævnte Ejendom med Prioritet næsteften Prioriteter paa indtil 40,000 Kr., af hvilke der maa svares indtil 5 % Renter aarlig, ligesom de maa være forbundne med statutmæssige Forpligtelser. Jeg har saaledes Ret til at ombytte de nuværende Prioriteter med andre.

2.

Endelig lover jeg herved at udstede en fælles Panteobligation, stor 5000 Kr., med Prioritet efter de 40,000 Kr. og Dokumentet til min Fader, til mine Søkende.

Denne Obligation affattes som for Umyndiges Midler og saaledes, at den er uopsigelig, saalænge min Fader lever og nyder de foranævnte Rettigheder. Endvidere skal det bestemmes i den, at hver af Kreditorerne kan opsigse sin Andel uden de øvriges Medvirkning. Obligationen skal deponeres hos min Fader, der opbevarer den paa samtlige Kreditorers Vegne.◀

For dette Dokument blev der foreløbig ingen Anvendelse, idet Tiltalte ikke ønskede at stille Ejendommen til Auktion, forinden han havde faaet Svar paa sit Andragende om Nedsættelse i Underholdsbidraget til sin fraskilte Hustru; men da dette var blevet afslaaet, lod han d. 8 December 1905 afholde Auktion over Ejendommen.

Af de af Sagfører Wass affattede Auktionsvilkaar fremgaaer, at Købesummen skulde afgøres ved, at Køberen overtog eller indfrie de i Ejendommen dengang indestaaende 2 Prioriteter, store tilsammen 34,000 Kr., at Køberen overtog og udstedte en ny Obligation for 6000 Kr. til Tiltaltes Børn Palma Regine, gift med Adolf Christensen af Racine, fornævnte Richard Frederik Georg Frederiksen, Robert Peter Frederiksen, Justa Marie, gift med Johan Oskar Olsen, Camilla, gift med Skræder Kofoed, og Axel Frederiksen, hvilken Obligation først vilde være at forrente fra Juni Termin 1909 og da med 4 pCt. p. a., og at Køberen udbetalte til Tiltalte den eventuelt overskydende Del af Købesummen, Halvdelen ved Hammerslaget og Resten d. 11 Juni 1906. Ved Auktionen blev Richard Frederichsen Eneste- og Højstbydende med 40,000 Kr., hvilket Bud blev akcepteret af Tiltalte, endskønt Ejendommen, som han ved det i 1897 i Anledning af Separationen afholdte Skifte havde overtaget for en Vurderingssum af 50,000 Kr., maa antages at have været mere værd end 40,000 Kr., idet den var vurderet til Ejendomsskyld for 60,000 Kr. og dens Bygninger i Henhold til Police af 7 November 1887 var assurerede for 63,160 Kr. Efter at Tiltalte havde erklæret, at Auktionskonditionerne var opfyldte, og at der ikke fra hans Side var Noget til Hinder for Udstedelse af Skøde, fik Richard Frederiksen d. 12 Marts 1906 Skøde paa Ejendommen, og fremgaaer det af Sagens Oplysninger, at der den 26 November 1906 er blevet tinglyst en af ham til hans fornævnte 5 Søkende udstedt Obligation, ifølge hvilken han erklærede ved Købet af den fornævnte Ejendom at være bleven dem skyldig 5000 Kr., som han forpligtede sig til at forrente med 4 pCt. p. a. fra Juni Termin 1909, og for hvilken Gæld han gav Pantesikkerhed i Ejendommen næstefter 34,000 Kroner.

Hvad dernæst Tiltaltes Forretning angaar, bestemte han sig til at overdrage den til et Aktieselskab, i hvilken Anledning han henvendte sig til pensioneret Stabssergent Knud Julius Steffensen og spurgte ham, om han vilde gøre ham den Tjeneste at lade ham benytte hans Navn til et saadant Arrangement, hvorpaa Steffensen gik ind. Paa en den 26 Januar 1906 afholdt Generalforsamling, paa hvilken kun var tilstede Tiltalte, Steffensen og Sagfører Ludvig Wass, hvøm Tiltalte havde gjort bekendt med sit Forehavende, stiftedes Aktieselskabet under Navnet »Nyborg Produktforretning« med en Bestyrelse bestaaende af Tiltalte og Steffensen, og med en Aktiekapital, bestaaende af 12 af Tiltalte og Steffensen underskrevne Aktier à 100 Kr., hvorefter det vedtoges at overtage Tiltaltes Forretning og — hvad Tiltalte havde stillet som Betingelse for at overdrage Forretningen til Selskabet — at antage Tiltalte som Selskabets Forretningsleder, uopsigelig i 10 Aar fra 1 Februar 1906 med en Minimumsgage af 1200 Kr. aarlig at udbetale med $\frac{1}{12}$ maanedlig forud. Den følgende Dag anmeldtes Aktieselskabet til Firmaregistret, og det blev i Anmeldelsen opgivet, at Aktiekapitalen var fuldt indbetalt, hvilket ikke var Tilfældet, idet aldeles

intet var indbetalt paa Aktierne, af hvilke de 10 var udstedte til Tiltaltes Børn og Svigerbørn, medens de resterende 2 var udstedte til henholdsvis Tiltalte og Steffensen. Det er endvidere oplyst, at Steffensen aldeles ikke har deltaget i Aktieselskabets Virksomhed, men at Tiltalte med Assistance har drevet Forretningen alene paa samme Maade som før Aktieselskabets Stiftelse blot med den Forskel, at han har ladet Ind- og Udbetalinger passere gennem fornævnte Sagfører Wass' Kontor.

Hvad endelig Tiltaltes Indbo angaar, lod Tiltalte dette bortsælge ved en den 10 Februar 1906 afholdt offentlig Auktion for ca. 300 Kr., som Tiltalte har forbrugt. Størstedelen af Indboet købtes af fornævnte Richard Frederiksen, der derpaa, efter forud derom med Tiltalte truffen Aftale, indgik en Kontrakt med Tiltalte, efter hvilken han laante denne Indboet.

De ovenfor beskrevne Dispositioner har Tiltalte erkendt at have truffet dels for at sikre sig faste og regelmæssige Indtægter i sin Alderdom, dels for at sikre sig imod, at hans fraskilte Hustrus Fordring paa Underholdsbidrag kunde inddrives hos ham. I Henhold hertil undlod han, saa snart Dispositionerne var blevne fuldbyrdede, at betale Underholdsbidrag til sin fraskilte Hustru, og da der som Følge heraf d. 26 April 1906 blev foretaget en Udpantningsforretning hos ham til Dækning af resterende Bidrag, 58 Kr. 32 Øre, erklærede han sig ude af Stand til at betale dette Beløb og godtgjorde for Fogden, at saavel den ovenfor nævnte faste Ejendom som det i hans Besiddelse værende Indbo ikke tilhørte ham, hvorfor Forretningen sluttedes som forgæves. Paa samme Maade bar Tiltalte sig ad under en den 7 August 1906 for det dernæst forfaldne Underholdsbidrag, stort 175 Kr., hos ham foretagen Udpantningsforretning, der derfor ligeledes sluttedes som forgæves.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der er født den 26 Februar 1838, og som — foruden at være flere Gange straffet arbitrært i sin Militærtjeneste — er anset ved 5 Regiments Krigsrets Dom af 13 Juni 1877 med Vagtarrest i 12 Timer, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, disse Lovbestemmelser sammenholdt med Straffelovens § 23, med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og — — — — vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 106. **Skrædder N. Th. Pedersen** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Proprietær Jørgen Blach, **Proprietær Jens Blach** og **Fru Marie Poulsen født Blach**, med Mand, **Teglværksejer Poulsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Ejendomshandel mellem Parterne er endelig indgaaet.

Rougsø m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 4 April 1905: De Indstævnte, Proprietær Jørgen Blach, Lykkesholm, Jens Blach, Ny Løgten, og Teglværksejer Poulsen, Lyngsodde Teglværk, som gift med Marie Poulsen, født Blach, bør for Tiltale af Citanten, Skrædder N. Th. Pedersen, Løgten, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves for Jørgen Blachs Vedkommende, medens de Indstævnte Jens Blach og Teglværksejer Poulsen in solidum bør betale Citanten Sagens Omkostninger med 40 Kr. og til Justitskassen hver især bøde 8 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Januar 1906: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Der tillægges den for Citanten, Skrædder N. Th. Pedersen, beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Heise, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige. Til Randers Amtsfattiggasse bøde Sagførerne V. Christensen og Barlag henholdsvis 20 Kr. og 30 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at de Sagførerne V. Christensen og Barlag idømte Bøder findes at burde bestemmes til 50 Kroner for hver.

Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøderne for Sagførerne V. Christensens og Barlags Vedkommende bestemmes til 50 Kroner til hver. Til Justitskassen betaler Appellanten, Skrædder N. Th. Pedersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Citanten, Skrædder N. Th. Pedersen af Løgten, har anbragt, at han under 6 August 1902 har afkøbt Indstævnte, Proprietær Jørgen Blach af Lykkesholm, der optraadte dels paa egne Vegne, dels som Befuldmægtiget for sine 2de medindstævnte Søsken, Proprietær Jens Blach af Ny Løgten og Marie Blach, i Ægteskab med Teglværksejer Poulsen af Lyngsodde Teglværk, en ca. 800 Kvadratalen stor Parcel af den de Indstævnte som Arvinger efter deres afdøde Fader, Proprietær Blach, i Forening tilhørende Ejendom Ny Løgten, Matr. Nr. 2 af Skødstrup

Sogn, paa Vilkaar, at Parcelen, der var beliggende nord for Bygningerne paa bemeldte Ejendom, tæt op til Randers Landevej og lige overfor et Sælgerne tilhørende Tømmerskur og som skulde have en Brede langs Landevejen af mindst 20 Alen og en Dybde af ca. 40 Alen, skulde betales med 75 Øre pr. Kvadratalen, at Købesummen skulde erlægges i Juni Termin 1903, naar et 1ste Prioritetslaan blev ordnet, og forrentes fra den Dag, Citanten overtog Parcelen, at saadan Overtagelse skulde finde Sted, saa snart der om Handelen var oprettet Købekontrakt eller Slutseddell, der skulde udfærdiges i Løbet af faa Dage, samt at Omkostningerne ved Handelen skulde betales af Parterne med Halvdelen hver, — men at Sælgerne derefter have vægret sig ved at vedstaa Handelen, idet de som Betingelse for at underskrive Salgsdokument uden Hjemmel have stillet Fordring til Citanten om, at denne skulde forpligte sig og efterfølgende Ejere af den paagældende Parcel til ikke paa denne at drive noget Erhverv, der kunde skade Ny Løgten Kro og Købmandshandel, har Citanten under nærværende Sag i 1ste Instans paastaet de Indstævnte kendt pligtige under en daglig Mulkt at hjemle ham det solgte Jordstykke og give ham Adgang til samme samt at betale ham for Afsavn af Jorden et Beløb af 200 Kr., alt imod at han fra sin Side opfylder eller forpligter sig til til den vedtagne Tid at opfylde Handelen; subsidiært har Citanten paastaet de Indstævnte in solidum tilpligtede at betale ham en Erstatning af 1000 Kr., eller et ved Skøn af uvillige Mænd fastsat Beløb, med Renter heraf fra den 20 Oktober 1902, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Citantens Tiltale, dog at Jens Blach og Teglværksejer Poulsen som udeblevne fra den befalede Forligsprøve, ere tilpligtede in solidum at betale Citanten Processens Omkostninger i 1ste Instans med 40 Kr., hvorhos de hver især ere idømte en Bøde til Justitskassen af 8 Kr., medens bemeldte Omkostninger for Jørgen Blachs Vedkommende ere ophævede, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande.

De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Frifindelspaastand have de Indstævnte gjort gældende, dels at de den 6 August 1902 mellem Citanten og Indstævnte Jørgen Blach om Salget af en Parcel af den forommeldte de Indstævnte tilhørende Ejendom plejede Forhandlinger ikke førte til, at endelig Handel kom i Stand, dels at Jørgen Blach i hvert Fald ikke ved bemeldte Forhandlinger er optraadt som Befuldmægtiget for de 2de andre Indstævnte, fra hvem han ej heller har haft Fuldmagt til paa deres Vegne at afhænde den paagældende Parcel.

Under en af Citanten foranstaltet Vidneførsel er det af Skomager Hans Hansen af Ny Løgten forklaret, at han en Dag, vistnok den 6 August 1902, paa Løgten Marked overværede en Handel, hvorved de Indstævnte, af hvilke Jørgen Blach og Jens Blach vare tilstede, solgte et Jordstykke til Citanten. Med Hensyn til Indholdet af den om Salget truffne Overenskomst har Hansen nærmere forklaret, at det solgte Jordstykke, en Parcel, beliggende ved Grenaa Landevej, øst for denne og ligeoverfor et de Indstævnte tilhørende Tømmerskur, skulde have et Areal af ca. 800 □ Alen, nemlig en Façade af mindst 20 Alen og

en Dybde af 35 à 40 Alen, i hvilken sidste Henseende Hansen nærmere har forklaret, at Indstævnte Jørgen Blach udtalte, at han ikke kunde sige noget bestemt om Dybden af Jordstykket, da denne vilde bero paa, hvorledes andre Parceller skulde afsættes, at Parceller skulde betales med 75 Øre for hver □ Alen, at Købesummen skulde betales i Juni Termin 1903, naar Citanten fik et 1ste Prioritetslaan ordnet, og forrentes fra den Dag, Citanten tog Ejendommen i Brug, hvilket skulde ske inden faa Dages Forløb, at der snarest skulde skikkes Bud til en navngiven Mand i Randers, for at denne kunde besørge de fornødne Dokumenters Oprettelse, at der ikke fra de Indstævntes Side stilledes nogen Betingelse med Hensyn til Bebyggelsens Beskaffenhed eller de Næringsveje, der maatte drives paa Ejendommen, og at Vidnet, der iøvrigt paa Foranledning af et Kontraspørgsmaal har forklaret, at det ikke hørte, at der blev truffet nogen Aftale med Hensyn til, hvorledes der skulde forholdes med Udredelsen af Skatter eller de med Handelens Berigtigelse forbundne Omkostninger, fik det bestemte Indtryk, at der blev sluttet en endelig og bindende Handel mellem Parterne. Hansen har derhos yderligere forklaret, at det omkontraherede Jordstykke senere var bleven afpælet, uden at han har kunnet sige, hvem der havde gjort det, samt at Indstævnte Jens Blach, da Hansen nogle Dage efter den 6 August 1902 havde indfundet sig hos ham for selv at købe et Jordstykke, til en Bemærkning af Hansen om, at Citanten maaske vilde leje en Butik hos ham, svarede: »Ja, men Pedersen har jo selv købt Jord«, hvorhos Jens Blach endvidere til en Bemærkning af en anden Tilstedeværende om, at der jo Intet »var skrevet« mellem Citanten og de Indstævnte, udtalte: »Det er jo ligegyldigt; en Handel er en Handel«.

Endvidere har Blikkenslager Ernst Meyer forklaret, at han kom tilstede, da Citanten og Indstævnte Jørgen Blach i Jens Blachs Overværelse den 6 August 1902 handlede om et Jordstykke, og at han da hørte Betingelserne for Handelen, samt at han, da han selv ønskede at købe et Jordstykke af de Indstævnte, forhandlede derom med Jens Blach, som for ham nævnte de Betingelser, hvorpaa Citanten havde købt, idet der skulde gælde lignende Betingelser med Hensyn til det Køb, Meyer tænkte at afslutte. Om hvad han saaledes har erfaret om den af Citanten og de Indstævnte truffne Overenskomst, har Meyer forklaret overensstemmende med Skomager Hans Hansen, idet han dog særlig har udtalt, at Parcellen blev bestemt at skulle have en Façade af 20 Alen og en Dybde af ca. 40 Alen, altsaa et Areal af ca. 800 □ Alen, samt at han ikke husker, at der blev truffen Aftale med Hensyn til Udredelsen af Skatter eller de med Handelens Berigtigelse forbundne Omkostninger, og han har derhos ligesom Hansen forklaret, at der senere var bleven sat Pæle om det omhandlede Jordstykke, men at han ikke vidste, hvem der havde gjort det.

Selv om det nu maa antages, at der ved den den 6 August 1902 mellem Citanten og Indstævnte Jørgen Blach stedfundne Forhandling er truffen Aftale om visse Hovedpunkter, den tilsigtede Ejendomshandel betræffende, som maatte være paa det Rene, forinden der kunde være Tale om at bringe nogen Handel i Stand, kan det dog, navnlig i Betragtning af, at der efter Indholdet af de afgivne Vidneforklaringer ikke kan antages at være truffen tilstrækkelig bestemt Aftale om Størrelsen

af det Areal, der skulde være Genstand for Handelen, ligesaa lidt som det er oplyst, at der af Parterne var foretaget noget Skridt til sammes Individualisering, ikke anses mod de Indstævntes Benaegtelse at være godtgjort, at der er afsluttet nogen endelig, de Indstævnte forbindende Handel om den paagældende Parcel, i hvilken Henseende det heller ikke kan lades ude af Betragtning, at der ifølge Vidneforklaringerne ikke ved Forhandlingen — om hvis Resultat der end ikke blev oprettet noget foreløbigt skriftligt Dokument — kan antages at være truffen fornøden Aftale med Hensyn til Udredelsen af de Parcellen vedrørende Skatter samt Omkostningerne ved Handelen, derunder ved Parcellens Fraskillelse. Som Følge heraf vil, selv om der maatte kunne gaas ud fra, at Indstævnte Jørgen Blach ved sine Forhandlinger tillige har kunnet forbinde sine Medejere, Citantens Paastand ikke kunne tages til Følge, og det maa derfor billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans samt de de Indstævnte Jens Blach og Teglværksejer Poulsen idømte Bøder det maa have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgemaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Der tillægges den for Citanten beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 30 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige.

For utilbørligt at have opholdt Sagen ville Sagførerne V. Christensen i Aarhus og Barlag i Randers, der i 1ste Instans have ført Sagen henholdsvis for Citanten og de Indstævnte, hver især være at anse efter Fdg. 16 Januar 1828 § 14 med en Randers Amtsfattigkasse tilfaldende Bøde, der vil være at bestemme til 20 Kr. for den Førstnævnte og 30 Kr. for den Sidstnævnte.

Det kan ikke billiges, at de med Akten fulgte Bilag, ogsaa forsaavidt de bestaa i Andet end Indlæg, i Strid med § 4 i Lov 19 December 1903 ere sammenhæftede istedetfor, at de burde have fulgt Akten særskilt.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 24 December 1907.

Universitetsboghandler G. E. C. Gæds Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 33.

Onsdag den 27 November.

Nr. 347.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jes Dyrby Lund (Def. Møldrup),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af § 8, 3dje Stykke, i midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1907: Arrestanten Jes Dyrby Lund bør straffes med Tvangsarbejde i 2 Aar og betale Sagens Omkostninger. Det paalægges ham derhos i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jes Dyrby Lund til Højesteretssagførerne Lunn og Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jes Dyrby Lund, der er født den 11 Januar 1867 og mange Gange tidligere straffet, navnlig for Betleri, senest ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Domme af 24 Oktober 1905 og 7 August 1906 efter midlertidig Straffelovs § 8, 2det Stykke, med Tvangsarbejde henholdsvis i 180 Dage og i 1 Aar, hvorhos det ved sidstnævnte Dom paalagdes ham i indtil 2 Aar efter hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvistes ham, er ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have i Begyndelsen af September Maaned d. A. indtil sin Anholdelse den 10 samme Maaned jævnlig betlet her i Staden.

Paa tilsvarende Maade er Arrestanten, hvem i Henhold til sidstnævnte Dom af 3 September f. A. af Roskilde Politi Sandby Kommune blev anvist som Opholdssted, overbevist om at have overtraadt det ham ved Dommen givne Paalæg, idet han, efter ved sin Løsladelse den 4 f. M. at være transporteret til Sandby Kommune, to Dage senere forlod samme og tog Ophold her i Staden.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelovs § 8, 2det Stykke, samt efter sidstnævnte Lovs § 8, 3dje Stk., efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 2 Aar og have at betale Sagens Omkostninger.

Det vil derhos i Medfør af sidstnævnte Lovs § 8, 3dje Stykke, være at paalægge ham i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Torsdag den 28 November.

Nr. 343. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Jens Peter Clausen Bech og Andreas Peter Pedersen
(Def. Winther),

der tiltales: Førstnævnte for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, Sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 224.

Neksø Købstads Ekstrarets Dom af 24 September 1907: Tiltalte Jens Peter Clausen Bech af Neksø bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt til Overfaldne, fhv. Hotel-ejer Th. Aagesen, i Erstatning for Svie, Smerte, Læge og Medicin betale 75 Kr. 6 Øre, og Tiltalte Andreas Peter Pedersen af Neksø bør til Statskassen bøde 20 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa udreder hver af de Tiltalte de for hans Vedkommende med Forundersøgelsen, nærværende Sag og Straffens Fuldbyrkelse forbundne Omkostninger undtagen Salær til Aktor, Sagfører Carl Pedersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører, Justitsraad N. Chr. Olsen, 12 Kr., hvilke Salærer betales af begge de Tiltalte in solidum. Den idømte Bøde og Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det af Tiltalte Pedersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ikke findes strafbart efter Straffelovens § 224 eller dennes Analogi, og da han straks i første Forhør tilbagekaldte sin urigtige Forklaring overfor Betjenten, vil han være at frifinde.

For Tiltalte Bechs i Dommen fremstillede Forhold vil denne Tiltalte være at anse efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stk., efter Omstændighederne med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede den ved Dommen bestemte Erstatning.

De af Pedersens Arrest flydende Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige, medens Bech vil have at betale de øvrige Aktionsomkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salærer samt Salærerne for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Andreas Peter Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Jens Peter Clausen Bech bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder samt betale i Erstatning til forhenværende Hotelejer Th. Aagesen 75 Kroner 6 Øre. De af Tiltalte Pedersens Arrest flydende Omkostninger udredes af det Offentlige. De øvrige Aktionsomkostninger, derunder de ved Bytingsdommen bestemte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møldrup og Winther, 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Bech.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 6 September 1906 tiltales under nærværende Sag Jens Peter Clausen Bech for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse og Andreas Peter Pedersen for Overtrædelse af Straffelovens § 224, og er det ved de Tiltaltes egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaringer i saa Henseende oplyst, at de have gjort sig skyldige i Følgende:

Efter at Tiltalte Jens Peter Clausen Bech, for hvem Overfaldne, forhenværende Hotelejer Th. Aagesen, i de senere Aar havde nægtet at servere, om Eftermiddagen Lørdagen den 10 f. M. paany af Aagesen var bleven afvist, da han sammen med et Par Bekendte indfandt sig i Hotellets Skænkestue og bestilte Drikkevarer, havde han først et andet Sted i Byen faaet noget at drikke og var derpaa, da han imidlertid havde erfaret, at Overfaldne havde afstaaet sit Hotel til en ny Ejer, kommen tilbage til Hotellet, hvor han i Løbet af Eftermiddagen og Aftenen nød forskellige Drikkevarer.

Om Aftenen ved 10-Tiden sad Tiltalte J. P. C. Bech saaledes i Hotellets Skænkestue til Gaarden og drak af en ham serveret halv Bajer, da han hørte, at der blev Tumult ude i Gangen og at Overfaldne var derude for at skaffe Ro. Tiltalte Bech greb nu sin Bajerflaske og løb med den i Haanden ud i Gangen, hvor han uden nogen-somhelst Foranledning fra Overfaldnes Side bagfra slog denne i Hovedet med Flasken, hvorved der blev tilføjet Overfaldne et tværs over Issen løbende ca. 1 $\frac{1}{2}$ Tom. langt Saar, som paa Midten var ca. 1

Linie dybt og gabede lidt. Saaret medførte straks, at Overfaldne blev svimmel og maatte gaa tilsengs og søge Lægehjælp, men efter den fremlagte Lægeattest kan det vanskeligt tænkes at ville efterlade Følger udover et Ar efter Saarets Helning, og ved Forhørets Slutning har Overfaldne erklæret, at han nu var helbredet.

Overfaldne har paastaet sig tilkendt en Erstatning for Svie og Smerte paa 50 Kr. samt for Udlæg til Læge 22 Kr. 50 Øre og for Apotekerverer 2 Kr. 56 Øre, altsaa ialt 75 Kr. 6 Øre, og mod denne Erstatningspaastand har Tiltalte J. P. C. Bech intet haft at erindre.

Fuldstændig i Strid med Sandheden angav Tiltalte Andreas Peter Pedersen sig straks ved Begyndelsen af den i Anledning af Overfaldet iværksatte Undersøgelse, saavel overfor Politifuldmægtigen som overfor Politibetjenten, som den, der havde forøvet Overfaldet, og foranledigede derved, at han selv blev arresteret, endskønt han ingen Del havde taget i dette og end ikke været tilstede paa Hotellet, da Overfaldet fandt Sted. Senere tilbagekaldte han sin Tilstaaelse i saa Henseende og forklarede, at han kun havde fremsat denne for Løjer paa Grund af, at han var beruset.

Af de Tiltalte vil Jens Peter Clausen Bech, der er født i Ibæk Sogn den 11 Marts 1863 og foruden gentagne Gange at være mulkteret for Gadeuorden og Slagsmaal, ved Neksø Købstads Politiretsdom af 24 Juli 1884 for Rømning efter § 12, jfr. § 13, i Lov af 23 Februar 1866 om Disciplin i Handelsskibe er straffet med 14 Dages simpelt Fængsel, nu være at anse efter Straffelovens § 203, sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, med en Straf, som efter Sagens samtlige Omstændigheder passende findes at kunne sættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos han i Erstatning til Overfaldne for Svie og Smerte, Læge og Medicin vil have at betale 75 Kr. 6 Øre.

Tiltalte Andreas Peter Pedersen, der er født i Østerlarsker Sogn den 24 August 1874 og ikke findes tidligere straffet, vil for Overtrædelse af Straffelovens § 224 være at anse med en Straf, som under Hensyn til den udstaaede Varetægtsarrest passende findes at kunne sættes til en Statskassen tilfaldende Bøde paa 20 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling til simpelt Fængsel i 3 Dage.

Nr. 345.

Højesteretssagfører Winther

contra

Niels Christian Hansen (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Oktober 1907: Tiltalte Niels Christian Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og i Erstatning til Ida Caroline Hjørhøj betale

500 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Casse, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Hansen til Højesteretssagførerne Winther og Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Christian Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Tiltalte er født den 14 Marts 1869 og ikke funden forhen straffet, undtagen for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have i Tiden fra Midten af November forrige Aar til Begyndelsen af Marts dette Aar, jævnlig haft Samleje med ugift Ida Caroline Hjørhøj.

Tiltalte, der i Sommeren 1906 paadrog sig Syfilis og behandlede for denne Sygdom paa en herværende Klinik fra 25 September til 9 November 1906, hvorhos han den 16 Februar d. A. toges under Lægebehandling for ondartet Svælgkatarrh, som senere — muligvis efter 5 Marts d. A. — viste sig at være af syfilitisk Natur, maa antages ved de nævnte Samlejer at have smittet fornævnte Ida Hjørhøj — der efter sin Forklaring senest har haft legemlig Omgang med Tiltalte den 5 Marts d. A. — med Syfilis, for hvilken Sygdom hun, efter i et Par Maaneder at have følt sig syg uden at søge Lægehjælp, i Maj toges under Lægebehandling, hvorefter hun maatte underkaste sig et 7 Ugers Hospitalsophold, fra hvilket hun udskreves, uagtet hendes Sygdom, som endnu i Slutningen af forrige Maaned krævede Lægetilsyn, da endnu langfra var hævet.

Tiltalte har paastaet, at han paa den Tid, da han har haft Samleje med Ida Hjørhøj, ikke har været vidende om at være behæftet med venerisk Smitte. Han har imidlertid erkendt, at det under Kuren i forrige Efteraar af den paagældende Læge — der paa Grund af Sindsygdом ikke har kunnet afhøres under Sagen — blev tilkendegivet ham, at han led af smittefarlig Kønssygdom, og at han ikke maatte have Samleje med Nogen.

Han har nu vel yderligere gjort gældende, at Lægen senere sagde

til ham: »Nu er De saa rask, saa man kan udskrive Dem fra Hospitalet«, at han ikke destomindre efter Lægens Henstilling tog endnu 10 Smørekure, og at Lægen da ytrede, at han nu var rask, men han har erkendt, at Lægen samtidig ytrede, at han endnu havde Sygdommen i Blodet og skulde melde sig hver 3dje Maaned i de første 2 Aar, og han har yderligere anført, at han efter den første Kurs Afslutning stadig fandt Anledning til at forvise sig om, hvorvidt han paany havde faaet Udslet paa Kroppen, idet han bl. a. frygtede for, »at der muligen kunde komme noget«.

Efter det saaledes Oplyste skønnes der at maatte gaas ud fra, at Tiltalte paa de Tidspunkter, da han har haft Samleje med Ida Hjørhøj, har haft en saadan Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, som udkræves til Anvendelse af Straffelovens § 181, og Tiltalte vil derfor være at anse efter bemeldte § efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og efter derom nedlagt Paastand have at betale i Erstatning til fornævnte Ida Hjørhøj 500 Kroner.

Fredag den 29 November.

**Nr. 79. Aktieselskabet »Glud og Marstrands Fabrikker«
(Grüner)**

contra

Københavns Magistrat (Shaw)

betræffende Spørgsmaalet om Domstolenes Kompetence til at paakende et Skattespørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1906: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betale Citanterne, Aktieselskabet »Glud & Marstrands Fabrikker«, til de Indstævnte, Københavns Magistrat, 40 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Overskatteraadets i den indankede Dom anførte Kendelse efter det Højesteret Foreliggende maa antages begrundet paa et Skøn over, i hvilket Omfang Henlæggelsen til et Fornylsesfond for Appellantens faste Ejendomme kunde komme i Betragtning til Nedsættelse af den skattepligtige Indtægt, og da et saadant Skøn ifølge de i Dommen nævnte Lovbestemmelser er henlagt til de skattelignende Myndigheder, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Glud og Marstrands Fabrikker, til Indstævnte, Københavns Magistrat, med 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Aktieselskabet »Glud & Marstrands Fabrikker«, paastaet de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtet at tilbagebetale dem 250 Kr., der efter deres Anbringende urigtigt er afkrævet dem som Skat til Københavns Kommune af et Beløb, stort 10000 Kr., der af dem var henlagt til Fornyelsesfond for faste Ejendomme, og hvilket Skattebeløb de efter den skete Afkrævning betalte under Reservation. De have derhos paastaet sig tilkendt Renter 5 pCt. p. a. af det paastævnte Beløb fra Forligsklagens Dato den 31 August 1905, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have under foreløbig Procedure af Formaliteten paastaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring.

Ifølge Sagens Oplysninger ansatte Citanterne i Selvangivelse for Skatteaaret 1904—05 deres Indtægt, hvoraf der skulde svares Skat, til 81612 Kr., medens Direktoratet for Københavns Skattevæsen i Skrivelse af 25 Juli 1904 meddelte dem, at Skatteraadet havde ansat den Indtægt, hvoraf Citanterne vilde have at svare Indkomstskat, til 106238 Kr., nemlig foruden Selvangivelsens Beløb 81612 Kr. endvidere følgende Beløb:

1)	Henlæggelse til Reservefond	4626 Kr.
2)	— — Delkrederefond	10000 —
3)	— — Fornyelsesfond for faste Ejendomme .	10000 —

idet det ikke havde kunnet anerkende Citanternes Berettigelse til at opføre de nævnte Beløb som Udgiftsposter ved Beregningen af den skattepligtige Indtægt. Denne Afgørelse indankede Citanterne med Hensyn til de 3 nævnte Poster for Overskatteraadet for København, der i en den 29 Maj 1905 afsagt Kendelse udtalte, at medens Citanterne maatte anses for at være berettigede til at fradrage det under Post 2 opførte Beløb, fandtes de under Nr. 1 og 3 anførte Henlæggelser efter det Foreliggende ikke at kunne føres til Afgang som ordinære Afskrivninger. Medens Citanterne have acqviesceret ved Overskatteraadets Kendelse med Hensyn til det under Nr. 1 ommeldte Beløb, have de derimod ønsket Spørgsmaalet om, hvorvidt de ere pligtige til at svare Indkomstskat af det til Fornyelsesfonden for faste Ejendomme henlagte Beløb, undergivet Domstolens Paakendelse.

De Indstævntes Afvisningspaastand er støttet paa, at det, da Ci-

tanterne have erkendt sig for skattepligtige til Københavns Kommune, i det foreliggende Tilfælde ikke drejer sig om deres Skattepligt, men alene om Skatteansættelsen, og at dette Spørgsmaal — da ifl. Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning samt om Statstilskud til Kommunerne § 19, 1ste Stykke, Indsigelser mod Ansættelsen af Aktieselskabers Skat skulle gøres efter de almindelige Regler — ifølge Lov af 19 Februar 1861 om en Omordning af de kommunale Skatter i Staden København § 20, hvorefter Overligningskommissionen endelig afgør alle de Ansættelsen vedrørende Spørgsmaal, der indankes for den, ikke kan indbringes for Domstolene. Citanterne have nu vel anbragt, at det ikke drejer sig om Skatteansættelsen, men om Skattepligten af det nævnte Fornyelsesfond, men da der maa gives de Indstævnte Medhold i, at der i det foreliggende Tilfælde alene er Spørgsmaal om Citanternes Skatteansættelse, og da Bestemmelsen i Lov af 19 Februar 1861 § 20 fremdeles er gældende, maa den af Overligningskommissionen, eller nu Overskatteraadet, jfr. Anordningen Nr. 166 af 22 Oktober 1903, trufne Afgørelse anses for at være endelig, saaledes at det foreliggende Spørgsmaal ikke vil kunne indbringes for Domstolene.

Som Følge heraf vil den nedlagte Afvisningspaastand være at tage til Følge, hvorhos Citanterne ville have at betale de Indstævnte i Kost og Tæring 40 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandag den 2 December.

Nr. 105. **Herning Sogneraad** (Winther efter Ordre)

contra

Herning Hede- og Diskontobank (Jensen),

betræffende Beregningen af den Banken paahvilende Statsskat.

Hammerum Herreds Fogedrets Kendelse af 20 Februar 1905: Udpantning dekretes sket at være i det hos Fogedretten deponerede Beløb, Kr. 200, til Fyldestgørelse af Rekvirenternes den 26 Januar 1905 opgjorte Fordring for Skatterestance og Omkostninger til Beløb Kr. 171,21 med videre paaløbne Omkostninger.

Viborg Landsoverretts Dom af 16 Oktober 1905: Den paankede Udpantning bør være ophævet. Processens Omkostninger for Overretten betale de Indstævnte, Herning Sogneraad, til Citanterne, Aktieselskabet »Herning Hede- og Diskontobank«, skadesløst, hvorhos der tillægges den for Indstævnte, Herning Sogneraad og Skatteraadet

for Herning Skattekreds, beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige. De idømte Sagsomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 December 1905 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Indstævnte, Aktieselskabet Herning Hede- og Diskontobank, findes ikke ved de i den indankede Dom nævnte, af Skatteraadet og Overskatteraadet afgivne Kendelser at have været afskaaret fra til Støtte for sin Protest mod den paaankede Udpantningsforretning at gøre gældende, at den i Lov om Indkomst og Formueskat til Staten af 15 Maj 1903 § 6 f fastsatte bestemte Begrænsning af Aktieselskabers Skattepligt er tilsidesat ved den stedfundne Skatteansættelse, idet dette Spørgsmaal maa anses at henhøre under Domstolens Afgørelse. Der maa derhos gives det indstævnte Aktieselskab Medhold i, at der ved Beregningen af dets skattepligtige Indtægt burde have været fradraget 4 % ikke blot af den oprindeligt indbetalte Aktiekapital, men ogsaa af den Sum, hvormed Aktiekapitalen efter Forandring af Selskabets Love senere ved Overførelse fra Reservefondet blev forøget, da denne Sum, som var virkeligt tilstede, maa betragtes som indbetalt Aktiekapital, uanset at den ikke er indgaaet direkte fra Aktionærerne. Som Følge heraf samt idet det indstævnte Aktieselskab har erklæret sig villigt til at betale, hvad det under denne Forudsætning skyldte i Skat, maa det i det Hele have sit Forblivende ved det i den indankede Dom antagne Resultat, og Dommen vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten i Medfør af Udpantningslovens § 13 have at betale det indstævnte Aktieselskab skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Herning Sogneraad, til Indstævnte, Aktieselskabet, Herning Hede- og Diskontobank, skadesløst. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanterne, Aktieselskabet »Herning Hede- og Diskontobank« af Herning, under 14 Februar f. A. overensstemmende med § 23 i Lov af 15

Maj 1903 om Indkomst- og Formueskat til Staten havde tilstillet de Indstævnte, Herning Sogneraad, en ved Udfyldelse af det dertil frenskrevne Skema udfærdiget og af Bankens Direktion underskrevet Forskrivelse, der gik ud paa, at Bankens Indkomst i det sidste Aar havde udgjort 20054 Kr., og at Bankens indbetalte Kapital androg 173400 Kr., blev Bankens Selskabsformue ved den derefter af Skatteligningsmyndigheden i Herning foretagne foreløbige Paaligning af Indkomstskat til Staten for Skatteaaret 1904—05 ansat til 115600 Kr. og dens skattepligtige Indkomst til 15430 Kr., nemlig det af Direktionen opgivne Beløb med Fradrag af 4624 Kr. eller 4 pCt. af de fornævnte 115600 Kr.

I en Skrivelse af 12 April s. A. til Ligningsmyndigheden gjorde Direktionen derpaa Bemærkning om, at det Beløb, hvortil Bankens Aktiekapital var opgivet i Selskabets Skatteangivelse, formentlig vilde være at lægge til Grund ved Beregningen af det i fornævnte Lovs § 6 Litra f hjemlede Fradrag, i hvilken Henseende Direktionen nærmere gjorde gældende, at Ligningsmyndighedens Beregning, forsaavidt den støttedes paa, at et Beløb af 57800 Kr., som ved Udgangen af Aaret 1901 var overført fra Bankens Reservefond til dens Aktiekapital til Forøgelse af denne, efter Ligningsmyndighedens Formening ikke kunde henregnes til den indbetalte Aktiekapital, maatte anses for urigtigt, idet det overførte Beløb virkelig var i Behold i Banken, ligesom Selskabets ældre, paa 200 Kr. lydende Aktier, som Følge af Aktiekapitalens Forøgelse var bleven ombyttede med nye, lydende paa 300 Kr.

Efter at Ligningsmyndigheden dernæst under 13 Maj s. A. havde meddelt Direktionen, at sammes Bemærkninger ikke kunde tages til Følge, indgav Direktionen under 14 s. M. en skriftlig Klage til Skatteraadet for Herning Skattekreds, der imidlertid i sit Møde den 31 s. M. ligeledes afgjorde Sagen derhen, at Direktionens Klage ikke kunde tages til Følge, hvad Raadet nærmere begrundede ved en Henvisning til, at den stedfundne Forøgelse af Aktiekapitalen var sket derved, at der uden Udgift for Aktionærerne og uden ny Aktietegning var fra Bankens Reservefond til Aktiekapitalen overført et Beløb af 57800 Kr., og at en Forøgelse af denne Beskaffenhed ikke kunde betragtes som indbetalt Aktiekapital.

Direktionen indgav derefter under 3 August s. A. en Klage til Overskatteraadet for Ringkøbing Amt, der i sit Møde den 20 Januar d. A. afsagde en saalydende Kendelse: »Da den af Skatteraadet afsagte Kendelse i Henhold til Lov Nr. 104 af 15 Maj 1903 er endelig, jfr. §§ 29 og 32, eragtes: Klagen kan ikke tages til Følge.«

Af Herning Sogneraad var der imidlertid allerede under 23 December f. A. udfærdiget en Fortegnelse over resterende Statskat for Halvaaret fra den 1 April til den 1 Oktober s. A., ifølge hvilken Citanterne stod til Restance med 162 Kr. 2 Øre, og efterat nævnte Fortegnelse under 31 December f. A. af vedkommende Foged var forsynet med en Paategning, hvorved Restancerne approberedes til Inddrivelse ved Udpantning, og den saaledes afsagte Kendelse derpaa under 2 Januar d. A. ved Stævningsemændene var bleven forkyndt for Citanterne, blev Fogedretten den 26 s. M. sat paa Fogdens Kontor, hvor da Bankdirektør, Kancelliraad F. V. Jensen gav Møde paa Bankens Vegne og efter at være afkrævet Restancen med Tillæg af 9 Kr. 19

Øre i paaløbne Omkostninger eller ialt 171 Kr. 21 Øre, fremlagde et skriftligt Indlæg, i hvilket Citanterne gentog deres Anbringende om, at Bankens Aktiekapital var rigtig opført i den af Banken indgivne Selvangivelse, hvorhos Direktør Jensen protesterede mod at betale det af-fordrede Beløb, hvorimod han tilbød at betale 135 Kr. 42 Øre, der udgjorde det Beløb, som det, naar Direktionens Angivelse af Bankens Aktiekapitals Størrelse lagdes til Grund, efter Bankens Formening vilde paahvile Banken at udrede i Indkomstskat til Staten for det paagældende Halvaar.

Forretningen blev derefter udsat til fornyet Foretagelse paa Fogdens Kontor den 2 Februar d. A., hvor da Sogneraadets Formand gav Møde og henholdt sig til den af Overskatteraadet truffne Afgørelse samt begærede Udpantningen fremmet, hvorpaa Fogden den 20 s. M. afsagde en Kendelse, gaaende ud paa, at den fremsatte Protest ikke kunde tages til Følge, idet den af Overskatteraadet truffne Afgørelse af Spørgsmaal, der ere indankede af de Skattepligtige, er endelig, og i Henhold hertil dekretedes Udpantning at være sket i et kontant Beløb af 200 Kr., som af Bankens Direktion var deponeret hos Fogden som Genstand for en eventuel Udpantning.

Citanterne have nu efter Stævning til Herning Sogneraad, og idet de tillige have indvarslet Skatteraadet for Herning Skattekreds og Overskatteraadet for Ringkøbing Amt for at varetage deres Tarv, indanket Sagen her for Retten, hvor de — idet de yderligere for Overretten have anbragt, at den stedfundne Skatteansættelse ogsaa af den Grund er ulovlig, at Overskatteraadet har undladt at tage den af Citanterne til samme indgivne Klage under Paakendelse i Realiteten — have paa-staaet den paaankede Udpantningsforretning ophævet, meden de Indstævnte, Herning Sogneraad og Skatteraadet for Herning Skattekreds, have procederet til Udpantningsforretningens Stadfæstelse. Det indstævnte Overskatteraad har ikke givet Møde for Overretten.

Der findes nu at maatte gives Citanterne Medhold i, at det i Medfør af den i § 32, 5te Stk., i Loven af 15 Maj 1903 om Indkomst- og Formueskat til Staten indeholdte Bestemmelse, ifølge hvilken den enkelte Skattepligtige kan klage til Overskatteraadet, naar hans Skat er beregnet urigtigt i Forhold til hans Indkomst, havde været det indstævnte Overskatteraads Pligt at tage den ovennævnte Klage fra Bankens Direktion under Paakendelse i Realiteten, hvorved bemærkes, at Ordet »Indkomst« i den anførte Bestemmelse maa antages at betegne den Indkomst, der danner Grundlaget for Skattens Beregning, samt at Skatten i det foreliggende Tilfælde maa siges at være beregnet i Forhold til den af Citanterne paa deres Selvangivelse opgivne Indkomst, idet Foretagelsen af de i Lovens § 6 f omhandlede Fradrag — navnlig ogsaa under Hensyn til, at det i den paa de autoriserede Selvangivelsesskemaer trykte Vejledning særlig angives, at bemeldte Fradrag foretages af de skattelignende Myndigheder — maa betragtes som en Del af Skatteberegningen.

Under disse Omstændigheder findes der imidlertid, idet Overskatteraadets Kendelse som ommeldt gik ud paa den fremkomne Klages Afvisning at have manglet behørigt Grundlag for den paaankede Udpantningsforretning, og denne vil som Følge heraf, og uden at det

bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad Citanterne isvrigt have anbragt, være at ophæve.

I Medfør af Lov 29 Marts 1873 § 13, jfr. den fornævnte Lov af 15 Maj 1903 § 39, 1ste Stk., vil det indstævnte Sogneraad være at tilpligte at betale Citanterne Processens Omkostninger for Overretten skadesløst, hvorhos der vil være at tillægge den for de Indstævnte, Herning Sogneraad og Skatteraadet for Herning Skattekreds, beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 30 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 210. Højesteretssagfører Bagger

contra

Fritz Olsen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Tillæg af 1 Juni 1887 til Torveordenen angaaende Forhandling af indenlandske Produkter m. v., jfr. §§ 61 og 92 i Politivedtægten for København af 22 Juni 1883.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Marts 1907: Tiltalte, Gartner Fritz Olsen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 April d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand maatte befindes ikke at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bagger og Lunn hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Gartner Fritz Olsen for Overtrædelse af Tillæg af 1 Juni 1887 til Torveordenen angaaende Forhandling af indenlandske Pro-

dukter m. v., jfr. §§ 61 og 92 i Politivedtægten for København af 22 Juni 1883.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det isvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han den 19 December f. A. paa Grønttorvet ved Vendersgade har falbudt farvede indenlandske Mahognigrene og Grangrene. Tiltalte gør imidlertid gældende, at saadant Salg, uanset den ved Farvningen skete Præparering af Grenene, er hjemlet ved det ovennævnte Tillæg til Torveordenen, der tillader Forhandling paa Torvene af Frembringelser fra Haver eller Marker paa Stadens Grund, forsaavidt de ikke tidligere have været Genstand for Omsætning her i Staden. Heri findes der — navnlig ogsaa under Hensyn til det i Forordningen 23 April 1845 § 1 udtalte — at maatte gives ham Medhold, idet Grene i farvet Tilstand ikke kunne anses væsensforskellige fra ikke-farvede Grene, hvorved bemærkes, at Farvningen vel maa antages at forøge Grenenes Værdi som Handelsvare, men ikke har nogen Betydning med Hensyn til den Anvendelse, der gøres af dem.

Som Følge deraf vil Tiltalte være at frifinde.

Nr. 265.

Advokat Hindenburg

contra

Anthøn (Anders) Christensen og Jens Christian Christensen (Def. Jensen),

der tiltales: Førstnævnte for Overtrædelse af Bygningsloven for København af 12 April 1889 § 45, 1ste Stykke, jfr. § 73, og Sidstnævnte for Overtrædelse af samme Lovs § 45, 1ste Stk., jfr. § 24.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Maj 1907: De Tiltalte, Vicevært Anders Christensen og Mursvend Jens Christian Christensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende paa Begæring af Bygningskommissionen for København rejste Sag til-

tales Vicevært Anders Christensen for Overtrædelse af Bygningsloven for København (Nr. 77) af 12 April 1889 § 45, 1ste Stk., jfr. § 73, og Mursvend Jens Christian Christensen for Overtrædelse af samme Lovs § 45, 1ste Stk., jfr. § 24.

Ved de Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte Vicevært Christensen som Repræsentant for Ejeren af Ejendommen Estlandsgade Nr. 9 her i Staden har tilladt Tiltalte Mursvend Christensen at fjerne en Kakkellovn i Soveværelset i den af Sidstnævnte beboede Lejlighed paa 4de Sal i Ejendommen og tilmure det Hul i Skorstenen, hvori Ovnens Rør havde været anbragt, uden at der desangaaende er foretaget nogen Anmeldelse til vedkommende Bygningsinspektør, samt at Tiltalte Mursvend Christensen i Henhold til denne Tilladelse har fjernet Ovnen og tilmuret Skorstenschullet med to tilhuggede halve Sten og almindelig Mørtel, idet han lod Bøsningen sidde.

Den 23 Januar dette Aar opstod en mindre Ildløs i Mursvend Christensens Lejlighed, idet nogle Beklædningsgenstande, der hang i Hjørnet af vedkommende Stue op mod det tilmurede Skorstenschul, antændtes, formentlig ved at Ildgnister fra en samtidig stedfunden Skorstensild var trængt gennem en lille Aabning paa det tilmurede Sted.

Da det nu imidlertid ikke af Bygningslovens § 73 — jfr. særlig dennes sidste Stykke — med Sikkerhed fremgaar, at der foreligger nogen Pligt til at gøre Anmeldelse om selve dette, at en Ovn fjernes uden at erstattes af nogen anden, samt da der ikke foreligger nogen Grund til at betvivle Rigtigheden af Mursvend Christensens Forklaring om, at Tilmuringen af Hullet er sket paa den Maade, som i Almindelighed anses for tilstrækkelig forsvarlig, og at den omtalte Aabning først er fremkommet i Tidens Løb eller endog mulig under Indflydelse af selve Skorstensilden, ville begge de Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Tirsdag den 3 December.

Nr. 202. Konsul Peter Julius Kall og Konsul Sophus Peter Anton Korup (Jensen),

contra

Amtmanden over Hjørring Amt paa det Offentliges Vegne (Nellemann efter Ordre),

under hvilken Sag Appellanterne tiltales for at have undladt at efterkomme et dem af Sundhedskommissionen i Henhold til § 40 i den under 15 September 1896 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Frederikshavns Købstad givet Tilhold betræffende Driften af et Firmaet tilhørende Kalkværk.

Frederikshavns Købstads Politirets Dom af 19 Juli 1906: De Tiltalte, Konsul Sophus Peter Anton Korup og Konsul Peter

Julius Kall bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Frederikshavns Købstads Politikasse bøde hver 35 Kr. og in solidum betale Sagens Omkostninger. Saa bør de og inden en Frist af 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Frederikshavns Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, efterkomme det dem af Frederikshavns Sundhedskommission givne Paalæg om at træffe saadanne Foranstaltninger, at Beboerne i de omliggende Ejendomme ikke blive forulempede af Røgen fra de Tiltaltes Firmas Kalkværk, eller i modsat Fald at standse dettes Drift. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 December 1906: I Henseende til de de Tiltalte Peter Julius Kall og Sophus Peter Anton Korup idømte Bøder, bør Politiretsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte bør derhos, En for Begge og Begge for En, inden 6 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt til Frederikshavns Købstads Kæmnerkasse af 10 Kr. for hver Dag, de i saa Henseende sidde nærværende Dom overhørig, træffe saadanne Foranstaltninger med Hensyn til Driften af det ovennævnte Kalkværk, at Beboerne af de omliggende Ejendomme ikke blive forulempede af Røgen fra samme. Saa udrede de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Sørensen, 20 Kr. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 9 Februar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Appellanterne ville derhos have in solidum at betale Salæret til Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Efterkommelsen af det Appellanterne, Konsul Peter Julius Kall og Konsul Sophus Peter Anton Korup givne Paalæg regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betale Appellanterne, En for Begge og Begge for En, til Advokat Nellemann 100 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Indehaverne af Firmaet P. J. Kall i Frederikshavn, Konsul Peter Julius Kall og Konsul Sophus Peter Anton Korup, der efter deres Opgivende er fødte henholdsvis i Aaret 1878 og 1867, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag satte under Tiltale for at have undladt at efterkomme et dem af Sundhedskommissionen i Henhold til § 40 i den under 15 September 1896 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Frederikshavn Købstad givet Tilhold betræffende Driften af et Firmaet tilhørende Kalkværk.

Det fremgaar af Sagens tildels i Henhold til Overrettens Kendelse tilvejebragte Oplysninger, at den Grund, hvorpaa bemeldte Kalkværk er beliggende, ved Justitsministeriets Resolution af 15 Oktober 1891 blev inddraget under den De af Frederikshavn Købstads Grunde, for hvilke Bestemmelserne i Byggeloven af 30te December 1858 er anvendelige, og saaledes henhøre under det Omraade, for hvilket Købstadens fornævnte Sundhedsvedtægt ifølge dens § 1 er gældende, samt at Værket oprindelig har ligget paa aaben Mark i ret betydelig Afstand fra beboede Bygninger, men at Købstadens Udvikling har medført, at de bebyggede Arealer nu tildels omslutter Værket, idet navnlig et umiddelbart op til samme stødende Areal, der tilhørte en tidligere Ejer af Værket, er solgt og udstykket til Byggegrunde, hvorefter der i Nærheden af Værket er opført et større Antal Beboelsesbygninger, af hvilke 6 ligger indenfor en Afstand af 100 Alen fra Værket, medens 66 Bygninger ligger indenfor en Afstand af 400 Alen fra samme. I Juni Maaned 1905 blev der af en stor Del af Beboerne i den sydlige Del af Frederikshavn til Sundhedskommissionen indgivet en Klage over, at der paaførtes dem Ulemper af Røgen fra Kalkværket, og da Sundhedskommissionen fandt Klagen begrundet, gav den under 4 Juli f. A. de Tiltalte Tilhold om inden 3 Maaneder at træffe saadanne Foranstaltninger, at Beboerne af de omliggende Ejendomme ikke blev forulempede af Røgen fra Kalkværket. De Tiltalte ansaa imidlertid Paalæget for uberettiget og indgav derfor en Besværing herover til Justitsministeriet, men da Ministeriet i Skrivelse af 20 April d. A. svarede, at det ikke fandt Anledning til at ophæve Paalæget, blev der den 23 Maj næstefter af Sundhedskommissionen givet de Tiltalte Tilhold om senest den 30 s. M. at standse Kalkværkets Drift, indtil de tidligere paabudte Foranstaltninger var truffene.

Ifølge det oplyste bestaar det ommeldte Kalkværk af en lav Ovn, hvis Sidemure naar omtrent 2 Alen over Grunden, og over Ovnen er der anbragt et højt Tegtag, der er aabent i sin øverste Del, og igennem hvilket Røgen trænger ud, uden at den samles i nogen Skorsten eller anden Ledning, saaledes at den, naar det ikke er fuldstændig stille Vejr, driver lavt hen over Grunden i en bred Sky, hvilket Forhold ifølge Udtalelse fra Sundhedskommissionen utvivlsomt i høj Grad forulemper Beboerne i en vid Omkreds.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Januar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 34—35.

Tirsdag den 3 December.

De Tiltalte — der har forklaret, at der i Værket brændes Kalk ca. 3 Gange maanedlig, og at hver Brænding varer 50 a 60 Timer — har nu erkendt, at de ikke har efterkommet nogen af de dem givne Tilhold, og at de fremdeles driver Kalkværket som hidtil, men foruden at de har anført, at Røgen fra Værket ikke kan være særlig genevende for de Omboende, have de hævdet, at Sundhedskommissionen har manglet Beføjelse til at give dem de anførte Tilhold, i hvilken Henseende de navnlig have anbragt, at Paalæget om Iværksættelse af Foranstaltninger til Afhjælpning af de med Røgen fra Kalkværket forbundne Ulemper har samme Virkning som et ubetinget Forbud mod Driften af Værket, idet det ikke vil kunne betale sig at fortsætte Driften, naar de paabudte Foranstaltninger skulle gennemføres, hvad der efter deres Fremstilling ikkun vil kunne opnaas ved Opførelsen af en 80 Fod høj Skorsten med en Bekostning af 6000 Kr. eller eventuelt 10000 Kr.

I den citerede Sundhedsvedtægt § 40 bestemmes det bl. a., at visse nærmere betegnede Næringsbrug, deriblandt Kalkbrænderi, ikke maa »drives paa Sundhedsvedtægtens Omraade og paa Købstadens øvrige Grund kun efter Sundhedskommissionens dertil erhvervede Samtykke og under de nærmere Betingelser, som denne i hvert enkelt Tilfælde maatte bestemme«, men at denne Regel dog ikke skal finde Anvendelse »med Hensyn til Personer, som allerede med behørig Hjemmel drive slige Næringsbrug i Købstaden eller paa dens Grund, hvorimod de med Hensyn til dettes Drift og lokale Forhold maa underkaste sig Sundhedskommissionens Tilsyn og Forskrifter«. Selv om nu denne Undtagelsesbestemmelse — som af de Tiltalte forment — maatte finde Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, uanset at de Tiltalte, der først den 13 Oktober 1903 ere optagne som Medinteressenter i og fra 30 December samme Aar have været Eneindehavere af Firmaet P. J. Kall, ikke forinden Sundhedsvedtægtens Ikrafttræden have drevet Kalkværket, og selv om Sundhedskommissionens Paalæg af 4 Juli forrige Aar under de for Haanden værende Omstændigheder maatte anses ensbetydende med et Forbud mod Virksomhedens Fortsættelse, maa Kommissionen ikke destomindre i Vedtægtens § 40 anses at have haft den fornødne formelle Hjemmel til at meddele det ommeldte Paalæg, og da dettes Betimelighed ikke vil kunne prøves af Domstolene, ville de Tiltalte for deres Undladelse af at efterkomme samme i Medfør af bemeldte Vedtægts § 75 være at anse efter Lov 12 Januar 1858 § 2,

jævnfør Lov 28 Marts 1868 § 1, hver især med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 35 Kroner, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste. De Tiltalte ville endvidere være in solidum at tilpligte under en Frist, der findes at kunne bestemmes til 6 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en daglig Mulkt af 10 Kr. til Frederikshavn Købstads Kæmnerkasse at efterkomme Sundhedskommissionens Paalæg om at træffe saadanne Foranstaltninger med Hensyn til Driften af det ommeldte Kalkværk, at Beboerne af de omliggende Ejendomme ikke blive forulempede af Røgen fra samme.

Nr. 349.

Advokat Hindenburg

contra

Ludvig Emil Nielsen (Def. Møldrup),

der tiltales for Voldtægt.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 27 August 1907: Arrestanten Ludvig Emil Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Plenge og Prokurator Bjerregaard, 15 Kr. til hver. Saa udreder Arrestanten og en Godtgørelse af 100 Kr. til Pigen Ane Kathrine Nielsen af Aarupgaard. Den idømte Godtgørelse at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Oktober 1907: Arrestanten Ludvig Emil Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og den ved Underretsdommen bestemte Erstatning til Tjenestepige Ane Kathrine Nielsen samt Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ludvig Emil

Nielsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Ludvig Emil Nielsen sat under Tiltale for Voldtægt.

Arrestanten, der er født i Aaret 1884, har tidligere været anset ved Tyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 2 December 1897 efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 168 og 36, med 20 Slag Ris, ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 13 Maj 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Slag Rotting, ved Voer og Nim Herreders Ekstrarets Dom af 12 August 1903 efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og dens § 185, med Forbedringsbusarbejde i 2 Aar samt ved Tyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 29 Maj d. A. efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Arrestanten Mandag Aften den 5 August d. A. fra sit Hjem i Horsens var gaaet ud ad Landevejen fra Horsens til Hatting, fik han, da han havde passeret en Sidevej, der fører til Bygholm, Øje paa den ham ukendte Tjenestepige Ane Kathrine Nielsen, der gik foran ham, og da der i det samme hos ham opkom Lyst til at faa Samleje med hende, indhentede han hende og spurgte hende, om de skulde følges ad.

Uagtet hun afslog dette og gik hurtigere til for at komme fra ham, blev han ved at gaa ved Siden af hende, idet han søgte at indlede en Samtale med hende — der efter sin Forklaring blev mere og mere bange for, at han vilde slaa hende ihjel, og i sin Skræk herfor ikke sansede enten at søge Tilflugt i et ved Vejen liggende, af hendes Broder beboet Hus, eller at paakalde Hjælp af de Forbipasserende — og da de paa denne Maade var komne et Stykke længere ud ad Vejen til et Sted, hvor den var mindre befærdet, tog han bagfra fat paa hende og kastede hende ned i Vejgrøften, idet han selv kastede sig over hende.

Hun snoede nu sine Skørter sammen om sine Ben, men han lagde sig saa haardt over hende, at han knugede hendes Ben fra hinanden, hvorpaa han stak sin Haand op imellem dem og løftede hendes Skørter op, saa de kom til at ligge paa hendes Mave.

Medens efter Ane Nielsens Forklaring Arrestanten endvidere tog fat i Bagsiden af hendes Benklæder og trak til, saaledes at Knapperne sprang af, hvorpaa han førte Bagstykket af Benklæderne ned mellem Benene paa hende, har Arrestanten hævdet, at han ikke trak hendes Benklæder ned, idet der var en Slidse eller Aabning i Skridtet paa dem.

Arrestanten, som imidlertid havde faaet sit erigerede Lem frem, søgte nu at føre dette ind i hendes Kønsele, og uagtet hun stadig

gjorde Modstand ved at vride sig fra ham og efter Arrestantens Forklaring desuden ved at skyde ham fra sig med Hænderne, lykkedes det ham flere Gange at faa Lemmet ført derind, hvorved Hymen maa antages at være sprængt, hvorimod det, efter hvad der foreligger under Sagen, ikke kan antages, at der har fundet nogen Sædafgang Sted.

Da Arrestanten havde behandlet Ane Nielsen saaledes en Tid lang — efter hendes Skøn maaske over 10 Minutter — kom der en Cyklist kørende forbi, og da Cyklisten paa Ane Niensens Raab om Hjælp standsede og sprang af Cyklen, fo'r Arrestanten op og tog Flugten.

Ane Nielsen, der er født den 22 November 1891, og som maa antages at være uberygtet, blev Dagen efter Overfaldet undersøgt af vedkommende Embedslæge, der i en under s. D. udfærdiget Erklæring om Resultatet af denne Undersøgelse har udtalt, at hendes Kønsele ere normalt udviklede som hos en Pige mellem 15 og 16 Aar, at der ingen synlige Læsioner fandtes hverken i Egnen omkring Kønseleene eller paa selve disse, hvorimod hun var øm for Berøring af de smaa Skamlæber og i Skedeindgangen, at det, idet Skedeindgangen var ret let udvidelig, ikke er udelukket, at et virkeligt Samleje kan have fundet Sted, samt at der ingen Hymen var tilstede.

I et den 16 August d. A. afholdt Forhør har Ane Nielsen forklaret, at hun ikke mener at have taget nogen egentlig Skade ved Arrestantens Behandling af hende.

Hendes Fader har paastaet hende eller sig paa hendes Vegne tilkendt et Beløb af 100 Kr. i Godtgørelse for den hende tilføjede Behandling, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har fundet at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge, saaledes at der i Erstatning er tilkendt Ane Nielsen et Beløb af 100 Kroner hos Arrestanten.

Arrestanten, der, efter hvad han har erkendt, var sig sin Handlinges Betydning fuldstændig bevidst, hvorhos han vidste, at det var en strafbar Handling, han begik, har iøvrigt forklaret, at han, naar han bliver overfaldet af kønslige Lyster, ikke ser sig istand til at modstaa sine Drifter, skønt han, efter hvad han videre har erkendt, selv ser det Forkastelige i disse.

Han har derhos forklaret, at han ikke tænkte over, hvor gammel Pigen var, og at han ikke kunde se paa hende, om hun var under 16 Aar, men at han iøvrigt ikke tænkte paa, om hun var over eller under den Alder.

For det af Arrestanten, som meldt, udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar, hvorhos han vil have at betale den ved Underrettsdommen fastsatte Erstatning.

Onsdag den 4 December.

Nr. 328.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Johan Adolf Fritz Wiemer (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1907: Arrestanten Johan Adolf Fritz Wiemer bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom har Tiltalte tilstaaet dels den 23 Maj d. A. at have stjaalet den i den indankede Dom omtalte Cykle, dels den 15 Juni d. A. at have stjaalet de i Dommen ligeledes omtalte Musiker Daztø tilhørende Klædningsstykker samt endvidere ved samme Lejlighed en Musiker Horwath Istvan tilhørende til 8 Kroner vurderet Frakke, dels endelig den 10 Juni d. A. nogle til 25 Kroner vurderede Tjenestepige Amalie Lil tilhørende Beklædningsgenstande. Samtlige Koster beroede frit fremme eller i uaflaasede Gemmer i Lokaler, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang. Idet der ved kongeligt Reskript af 4 forrige Maaned er meddelt Højesteret Bemyndigelse til at tage det sidst omtalte Tyveri under Paakendelse a prima instantia, vil Tiltalte for sit ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, som under Hensyn til den midlertidige Straffelovs § 13 findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Johan Adolf Fritz Wiemer bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firsindstyve Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tilfales Arrestanten Johan Adolf Fritz Wiemer for Tyveri.

Arrestanten, hvis opgivne Alder af 20 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 26 Maj dette Aar anmeldte Restauratør Carl Jacobsen til Politiet, at der i Tiden fra den 23 samme Maaned Formiddag Kl. 10 til den 25 om Eftermiddag var frastjaalet ham en nærmere betegnet Herrecykle, som havde staaet frit fremme paa Trappegangen i Anmelderens Hotel, Viktoriagade Nr. 2 her i Staden.

Efterat en Skræddermester Johansson den 23 Juni dette Aar var funden i Besiddelse af Cyklen, oplystes det, at han havde købt denne af Arrestanten, som det efter Sagens Oplysninger nærmest maa antages, den 23 Maj dette Aar.

Arrestanten har derefter erkendt, at han har solgt Cyklen til nævnte Johansson, men paastaaet, at han, der, da Salget foregik, et Par Dage havde været i Besiddelse af Cyklen, havde købt denne for 50 Kr. af en ham ubekendt Person, som han tilfældig havde truffet paa en herværende Beværtning.

Under Sagen har Anmelderen aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Cyklen og paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig fyldstgørende Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme. Da derhos Arrestanten intet har kunnet anføre til Støtte for sin Paastand om paa den angivne Maade at have tilforhandlet sig Cyklen, da hans Forklaringer under Sagen tildels have været løgnagtige, da han, der tidligere har været ansat i Bestjaalnes Tjeneste, var bekendt med Forholdene paa Gerningsstedet, da han, der overfor Johansson har opgivet, at han havde faaet Cyklen af en Rejsende, der ikke kunde betale, har nægtet at opgive Grunden til denne, som han selv erkender, urigtige Forklaring, samt da han paa det Tidspunkt, da han paastaar at have købt Cyklen, maa antages at have været saa godt som blottet for Penge, findes der at være ført et efter Forordningen 8 September 1841 § 6, jævnfør D. L. 6—17—10 og 11 tilstrækkeligt Bevis til at anse Arrestanten for Tyveri af Cyklen, der under Sagen er vurderet til 60 Kroner.

Arrestanten er derhos sigtet for at have den 15 Juni dette Aar stjaalet nogle Beklædningsgenstande fra et uafsaaset Værelse paa »Hotel Mollberg« her i Staden. Nogle af disse til 30 Kroner vurderede Beklædningsgenstande ere komne tilstede under Sagen, idet de have vist sig at være pantsatte her i Staden den 15 Juni dette Aar. Bestjaalne, Musiker Toky Datzø, har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme. Det maa efter Sagens Oplysninger anses for sandsynligt, at Arrestanten, der har nægtet at have begaaet dette Tyveri og at have pantsat Kosterne, har begaaet det paa-gældende Tyveri.

Da imidlertid vedkommende Pantelaaner, hans Hustru og Ekspeditrice ikke med Bestemthed har kunnet genkende Arrestanten som Pantsætteren, men kun udtalt, at han ligner denne i Højde og Udseende, at Pantsætteren var iført Uniformstrøje og Hue — en Dragt, Arrestanten har baaret — hvorhos Pantelaanerens Hustru har forklaret, at hun »tror«, at Arrestanten er Pantsætteren, skønnes det — uanset at Arrestanten, der paa det angivne Tidspunkt maa antages at have været i Pengetrang, tidligere har haft Plads paa »Hotel Mollberg« og følgelig har været bekendt med Forholdene sammesteds, be-

for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mnd andet Lottospil m. m.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det isvrigt Oplyste er Følgende godtgjort.

Tiltalte, der paa Detailhandlerborgerskab driver Smør- og Margarineforretning Købmagergade Nr. 41 og har Forretningsforbindelse med Smør- og Margarineforretningerne Nordre Frihavnsgade Nr. 26, Slagelsegade Nr. 24, Kildevældsgade Nr. 46 og Landskronagade Nr. 48, alle her i Staden, idet han bl. a. er Leverandør til disse, har i Februar Maaned d. A. i forskellige københavnske Blade indrykket en Annonce, hvorefter Enhver, der udklippede og i Tidsrummet 21—25 Februar medbragte Annoncen samtidig med, at han i en af de nævnte Forretninger købte to Pund »Sana« Margarine, »gratis« fik »4 Kroner i Værdier«, samt hvorefter Enhver, der i samme Tidsrum et af de samme Steder købte 1 Pund »Sana« Margarine eller 1 Pund Smør af Mærket »Extra«, bl. a. fik »et Kort med Lodsedlernes Numre, der giver Adgang til en Lodseddel i fornyet Stand til Klasselotteriets 6te Trækning, hvor den store Gevinst paa 180000 Kr. falder«.

Tiltalte har i Sammenhæng med denne Annoncering indrettet det saaledes, at der i de nævnte Forretninger fandtes et Sæt Kasser, hvori de udklippede og afleverede Annoncer kunde nedlægges, og at Enhver, der i det angivne Tidsrum der købte 1 Pund »Sana« Margarine eller 1 Pund Smør af Mærket »Extra«, fik udleveret et Værdikort, der gav Ihændeleveren Ret til, forudsat at han indenfor et nærmere angivet Tidsrum yderligere købte 2 Gange 2 Pund »Sana« Margarine, at deltage i en »Gættekonkurrence« om, hvor mange udklippede Annoncer af omtalte Art der i Dagen 21—25 Februar ialt var nedlagte i de fornævnte Kasser. »Værdikortet« var indrettet saaledes, at Ihændeleveren paa dets Bagside kunde skrive det Tal, hvorpaa han gættede, og underskrive Navn og Adresse. Beviset for, at den Paagældende virkelig indenfor den opgivne Tid havde købt de 2 Gange 2 Pund »Sana« Margarine, førtes ved, at der udleveredes Kunderne dertil svarende, særlige Sparemærker til Opklæbning paa »Værdikortet«, der derefter udfyldt skulde afleveres i en af de paagældende Forretninger.

Dem, der gættede nærmest det rigtige Tal, lovedes der paa »Værdikortet« nogle af [Tiltalte indkøbte til 6te Trækning fornyede Klasselodder, nemlig 5 Kvartlodder og 5 Ottendedelslodder — disses Numre fandtes anførte paa Kortet — og da saaledes, at hver af de 5 Løsninger, der kom nærmest ved det rigtige Tal, gav Ret til en af de 5 Kvartlodder, og hver af de 5 næste Løsninger Ret til en af de 5 Ottendedelslodder efter den Rækkefølge, hvori Lodsedlernes Numre var angivne paa Kortet.

Resultatet af Gættekonkurrencen bekendtgjordes i forskellige Aviser den 13 Marts d. A. og viste sig at være, at der var afleveret 3419 udklippede Annoncer, og at de Løsninger, der kom nærmest det rigtige, var Tallene 3450, 3465, 3350, 3500, 3600, 3200 og 3165, medens de øvrige Gætninger laa mellem 157 og 1050169.

Lodsedlerne blev derefter udleverede de Vindende.

Tiltalte har isvrigt forklaret, at hans Smør- og Margarine-Priser i de paagældende Tidsrum var de sædvanlige, og at Meningen med

den etablerede »Gættekonkurrence« alene var at faa det nye Navn »Sana« Margarine indarbejdet i det københavnske Publikum.

Idet nu denne Form af Reklame findes at indeholde en Bortlodden af Klasselotterisedler i Erhvervsøjemed og saaledes at være i Strid saavel med § 2, 1ste Stk., som med § 3, 1ste Stk., i Lov af 6 Marts 1869, vil Tiltalte være at anse efter denne Lovs § 2, 1ste Stk., og § 3, 3dje Stk., efter Omstændighederne under Et med en Statskassen tilfaldende Bøde af 1000 Kr.

Torsdag den 5 December.

Nr. 354.

Advokat Halkier

contra

Otto Hjalmar Rasmussen (Def. Réé),

der tiltales for Tyveri og Rømning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Oktober 1907: Arrestanten Otto Hjalmar Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver. Saa bør han og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Hjalmar Rasmussen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Réé 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Otto Hjalmar Rasmussen, der tiltales for Tyveri og Rømning, har opgivet at være 22 Aar, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er ikke funden straffet her i Landet, hvorimod han i Aaret 1903 i Sverrig er bleven straffet med 3 Maaneders Tvangsarbejde for Løsgængeri.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaar, ere Sagens Omstændigheder ifølge de af Arbejdsmændene Jørgen Krogh, Peter Sørensen og Vilhelm Jensen, Kusk Hans Rasmussen, Tømrer Petter Pettersson og Politibe-

tjentene 689, Poulsen, og 742, Bruhn, afgivne beedigede Forklaringer og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 30 Juli d. A. om Morgenen ved 5-Tiden blev Arrestanten af Kusk Rasmussen funden sovende paa Gulvet i et aflaaet Værksted i et paa Grosserer Alfred Christensens Kulplads ved Gasværkshavnen staaende grundmuret Skur. I det ind til Værkstedet vendende Vindue fandtes en Rude ituslaaet.

Da Arrestanten lidt senere blev vækket af de to forannævnte Politibetjente, fandtes han i Besiddelse af en Livrem, to Børster, tre Vridbor og en Kam, af hvilke Genstande Remmen var spændt om Arrestantens Liv, medens de øvrige laa i Arrestantens indvendige Lommer. I Værkstedet og i den ene af Borgerstuerne beroede en Del andet ret værdifuldt Værktøj og nogle Beklædningsgenstande frit fremme, men disse Ting fandtes urørte.

Af de i Arrestantens Besiddelse forefundne Genstande havde Vridborene beroet frit fremme i Værkstedet, de øvrige dels frit fremme, dels i et uafaaet Vægskab i to i Skuret værende Borgerstuer, til hvilke Adgangen fra Pladsen havde været uhindret.

Genstandene tilhørte Arbejdsmændene Jensen og Krogh og Tømrer Pettersson eller var Genstande, som Krogh havde lejet.

Den ovennævnte Plads, paa hvilken der foruden det fornævnte Skur fandtes et Par andre Skure og en Hestestald, var omringet af et 4 Alen højt Plankeværk. Til Pladsen var der kun Adgang gennem en Port og en Dør, der begge plejede at holdes aflaaede om Natten, og som efter Kusk Rasmussens Forklaring ogsaa fandtes aflaaede, da han den heromhandlede Morgen indfandt sig ved Pladsen, ligesom de ifølge Arbejdsmand Sørensens Forklaring den foregaaende Aften ved 10-Tiden var blevne aflaaede af ham, da han som sidste Mand forlod Pladsen.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse gjorde Indtryk af, at han lige havde udsovet en Rus, har ikke villet benægte, at han har gjort Indbrud i Skuret, og at han har tilvendt sig de i hans Besiddelse som anført forefundne Genstande, men han har gjort gældende, at han paa Grund af Beruselse er ude af Stand til at erindre, hvorledes han er kommen ind i Skuret, eller om han har stjaalet Genstandene.

Naar nu imidlertid henses til, at Arrestanten efter det Oplyste maa antages først at være stegen over et 4 Alen højt Plankeværk, derefter at have indfundet sig i de nævnte Borgerstuer og i disse at have sat sig i Besiddelse af største Delen af de forannævnte hos ham forefundne Genstande og sluttelig at være steget ind i Værkstedet gennem Vinduet efter at have ituslaaet en Rude i samme, findes det uantageligt, at Arrestanten — hvis foranømtalte Rus forøvrigt, efter hvad der er oplyst, vil kunne skyldes Brændevin, som Arrestanten kan have tilegnet sig i Borgerstuerne — under denne sin Færd har været i en saadan Tilstand af Beruselse, at han har mistet al Erindring om det Passerede, og der maa derfor gaas ud fra, at hans Forklaring herom er løgnagtig.

Herefter og i Betragtning af, at han ved Anholdelsen var omtrent ganske blottet for Subsistensmidler, findes det ikke betænkeligt at gaa ud fra, at det er i tyvagtig Hensigt, at Arrestanten har skaffet sig Adgang til Pladsen og til Lokalerne i Skuret, og at han saaledes i

disse har stjaalet de ovenfor nævnte Genstande, af hvilke Vridborene ere vurderede til 25 Øre og de øvrige tilsammen til 1 Kr. 50 Øre.

Arrestanten, som den 20 September f. A. som Fyrbøder blev paamonstret Dampskibet »Arkansas« af København paa en Rejse til New York og videre, er af Skibets Fører, Peter Andreas Petersen, begæret straffet, fordi han den 12 Oktober samme Aar rømte fra Skibet i New York.

Arrestanten har til den over ham ved hans Anholdelse her under Sagen optagne Politirapport erkendt, at han som anført er rømmet fra det nævnte Skib, og denne sin Forklaring har Arrestanten vedstaaet i det over ham i Henhold til Grundlovens § 80 optagne foreløbige Forhør. Derefter har Arrestanten imidlertid nægtet sig skyldig i Forseelsen og har gjort gældende, først at det af Skibets 1ste Maskinmester blev tilkendegivet ham i New York, at han maatte forlade Skibet, dernæst efter at denne hans Forklaring var bleven modsagt af den nævnte Befalingsmand, at han forlod Skibet, fordi hans Kammerater ombord havde pryglet ham og truet ham, og sluttelig, at han var bleven jaget fra Skibet, mulig af 2den Mester.

Til Arrestantens senere Benægtelse af Forseelsen findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn, allerede i Betragtning af, at Arrestantens Forklaringer i saa Henseende, som det vil fremgaa af det Anførte, have været vaklende og ubestemte.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., samt efter Sølovens § 298 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. — — Derhos vil Arrestanten, der er Udlænding, og som ikke i de sidste 5 Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Fredag den 6 December.

Nr. 184. Slagtermester **Chr. Christensen** (Rée efter Ordre)

contra

Grosserer **A. Korsgaard Jensen** (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Misligholdelse af en Kontrakt.

Bølling Nørre Herreders ordinære Rets Dom af 23 Februar 1905: Indstævnte, Slagtermester C. Christensen af Tarm, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer A. Korsgaard Jensen af København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 December 1906: Indstævnte, Slagtermester C. Christensen, bør til Citanten, Grosserer A. **Korsgaard**

Jensen, betale 231 Kr. 54 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Februar 1904, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 50 Kroner, der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et af Citanten for Underretten den 2 Juni 1904 fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Slagtermester Chr. Christensen, til Indstævnte, Grosserer A. Korsgaard Jensen, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Rée i Salarium for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 10 Juni 1903 udstedt Dokument, forpligtede Indstævnte, Slagtermester C. Christensen af Tarm, sig til en Gang ugentlig — hver Onsdag — fra Dokumentets Udstedelsesdag indtil den 31 August næsteften at levere til Citanten, Grosserer A. Korsgaard Jensen i København, 20 Stkr. prima Lam til en Pris af 47 Øre pr. Pund slagtet Vægt.

I Henhold hertil leverede Indstævnte derefter den 17 og 24 Juni s. A. hver Gang 20 Lam, som Citanten afregnede ham med henholdsvis 246 Kr. 87 Øre og 257 Kr. 36 Øre, men da Indstævnte ansaa sig brøstholden ved disse Afregninger, tilskrev han — som det maa antages mellem den 24 Juni og den 2 Juli 1903 — Citanten et Brev, hvori han bl. a. besværede sig over Citantens Vægtangivelse, idet han udtalte, at hvert Lam ifølge denne var svunden omtrent et Pund, hvilket efter hans Formening var »for meget«. Den 2 Juli næsteften leverede han atter 20 Lam, for hvilke Citanten imidlertid kun for de 6 Lams Vedkommende beregnede 47 Øre pr. Pund, hvorimod han kalkulerede de øvrige 14 til en Pris af 41 Øre Pundet eller ialt 18 Kr. 46 Øre mindre end den stipulerede Betaling, og Indstævnte standse nu Leveringen, saaledes at de Sendinger, der skulde have været effektuerede den 8 Juli og følgende Ugedage, ikke atgik.

Citanten har derefter under nærværende, gæsteretsvis behandlede Sag i 1ste Instans søgt Indstævnte til Betaling af 290 Kr. i Erstatning for det ham ved Indstævntes formentlige Misligholdelse af den indgaaede Overenskomst paaførte Tab, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 1 Februar 1904, indtil Betaling sker, og da Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand ved Gæsteretsdommen er bleven frifunden for Citantens Tiltale, er Sagen nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Indstævnte har procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Frifindelspaastand har Indstævnte anført, at han har været berettiget til at træde tilbage fra den mellem ham og Citanten indgaaede Overenskomst paa Grund af, at Sidstnævnte, som meldt, har afregnet 14 Lam af den seneste Levering til en lavere Pris end den aftalte. Selv om imidlertid Citanten har savnet Føje hertil, og selv om Indstævnte som Følge heraf maatte have været berettiget til at hæve Overenskomsten, findes Indstævnte derved, at han, efter hvad der under Sagen er oplyst, i et Brev af 6 Juli 1903 anmodede Citanten om at tilbagesende nogle Kasser, der skulde benyttes »til at sende de næste Lam«, at have afskaaret sig fra at paaberaabe sig bemeldte Omstændighed, og da der ej heller vil kunne lægges nogen Vægt paa, hvad Indstævnte iøvrigt har anført til Støtte for sin Berettigelse til at træde tilbage fra Overenskomsten, hvorved bemærkes, at det Oplyste ikke giver Føje til at antage, enten at Citantens Vægtangivelser have været urigtige, eller at Citanten — hvad Indstævnte endvidere har villet gøre gældende — har undladt rettidigt at sende Betaling for de modtagne Lam, maa der gaas ud fra, at Indstævntes Vægring ved at fortsætte Leveringen har været retstridig, og Indstævnte maa som Følge heraf anses pligtig at erstatte Citanten det Tab, denne har lidt ved den stedfundne Misligholdelse.

Hvad nu dette Tabs Størrelse angaar, har Citanten under Anbringende af, at der ifølge Kreaturkommissionærernes Fællesnotering i Juli og August Maaneder 1903 paa Københavns Kvægtorv for slagtede prima Lam betales en Pris, der gennemsnitlig oversteg den mellem Parterne aftalte med henholdsvis 5 Øre og 6 $\frac{1}{8}$ Øre pr. Pund, og at hvert af Indstævnte leveret Lam skulde veje mindst 30 Pund, opgjort sit Tab til ialt 290 Kr.

Da Indstævnte imidlertid ikke ses at have paataget sig nogen Forpligtelse til at levere Lam af en bestemt Vægt, har Citanten ikke — saa meget mindre som det i en af ham for Overretten fremlagt Skrivelse af 12 Marts d. A. fra Oldermændene for Københavns Slagterlav udtales, at et Lam, leveret i Maanederne Juli og August med en Vægt af 20—30 Pund efter Omstændighederne godt kan betegnes som »prima« — kunnet forlange, at hvert Lam skulde veje mindst 30 Pund, og Tabet vil derfor ikke kunne ansættes til det af Citanten paastaede Beløb, hvorimod det findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 250 Kr. Heri vil dog være at fradrage det ovennævnte Beløb af 18 Kr. 46 Øre, idet det ikke mod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at de ovennævnte 14 Lam have været ukontraktmæssige, hvorefter Citanten maa anses uden Føje at have afkortet det ommeldte Beløb i den Indstævnte for disse Lam tilkommende Betaling.

Efter det Anførte vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten 231 Kr. 54 Øre tilligemed Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 50 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Det kan ikke billiges, at det med Gæsteretsakten fulgte Hefte Dokumenter i Strid med § 4 i Lov af 19 December 1903 indeholder baade Indlæg og andre i 1ste Instans fremlagte Dokumenter istedetfor, at alene Indlægene burde have været sammenheftede og de øvrige Dokumenter derimod vedlagte særskilt.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at et af Citanten for Underretten den 2 Juni 1904 fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir, men iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 249.

Advokat Halkier

contra

Jens Peter Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Maj 1907: Tiltalte Jens Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Meyer og Nyholm, 20 Kr. til hver. Saa bør han og i Erstatning til Brolægger Henry Charles Otto Holm betale 200 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Nielsen til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Peter Nielsen, der tiltales for Vold, er født den 23 Februar 1858 og ikke funden straffet ved Dom, hvorimod han dels den 29 Oktober 1904 inden Frederiksberg Birks Politiret for Vold og Legemsbeskadigelse har vedtaget en Bøde til Statskassen, stor 30 Kr., dels efter eget Opgivende har haft nogle Bøder for Overtrædelse af Politivedtægten.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 27 Februar d. A. arbejdede Brolægger Henry Charles Otto Holm paa en til Lervarefabrikken »Grøndal« ved Godthaabsvej hørende Plads.

Under Arbejdet steg Holm gennem et Vindue ind i en af Fabriksbygningerne for at se paa de derværende Maskiner.

Dette gav Anledning til, at Tiltaltes Hustru sigtede Holm for at have indfundet sig i Bygningen i tyvagtig Hensigt, og at Holm derefter udskældte hende for en beskidt Kælling.

Da Tiltalte, der førte Tilsyn med Fabrikken, kort efter kom hjem og af sin Hustru var bleven gjort bekendt med det Passerede, gik han, der var noget paavirket af Spiritus, ind paa Pladsen til Holm, der stod og pudsede Brosten og til Brug under dette Arbejde havde en kort Hammer i Haanden, og opfordrede, idet han udskældte Holm, denne til at forføje sig bort. Da Holm nu ogsaa kom med nogle Skældsord, og Holms hele Holdning og særlig hans Blik forekom Tiltalte truende, slog han, der ikke har turdet paastaa, at Holm truede ham med den Hammer, han havde i Haanden, hvilket Holm ogsaa edelig har nægtet at have gjort, for at afværge et muligt Angreb fra Holm, denne et Slag med en ca. 18" lang halv Svingel, der paa Midten var ca. 3" bred og forsynet med Jernbeslag med et stort Øje. Slaget var saa stærkt, at Holm faldt om.

Ved den saaledes mod Holm øvede Vold tilføjedes der ham et ca. 3 Ctm. langt, ret dybt Saar i venstre Side af Baghovedet. Denne Læsion, der voldte Holm stærke Smerter, gjorde ham arbejdsudygtig indtil den 5 April. Ved hans Møde i Retten den 22 s. M. var Læsionen, der maa antages ikke at ville efterlade blivende Mên, saa godt som lægt.

Tiltalte har efter Hovedforhørets Slutning gjort gældende, at Slaget, han tilføjede Holm med den halve Svingel, ramte Holm paa venstre Skulder, og at Holm derfor maa have paadraget sig den foran omtalte Læsion i Faldet, men da Slaget efter Holms med det iøvrigt Oplyste stemmende edelige Forklaring ramte ham i Baghovedet, og da Tiltalte tidligere har forklaret, at han ikke kunde sige noget om, hvor Slaget ramte, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Slaget ramte som af Holm forklaret, og at den ham tilføjede Læsion skyldes selve Slaget.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. — — —

Efter derom nedlagt Paastand vil Tiltalte derhos have i Erstatning til Brolægger Holm at betale 200 Kr.

Nr. 270. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Herman Josva Jensen (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri.

Øster og Vester Han Herreders Ekstrarets Dom af 6 April 1907: Tiltalte Herman Josva Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Tiltalte Bernt Christian Pedersen bør straffes med lige Fængsel i 40 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes og at Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de imidlertid Lov 1 April 1905 § 20 fastsatte Betingelser overholdes. Saa bør og de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Lassen og Nyegaard, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., dog at hver af de Tiltalte for sig betaler Omkostningerne ved Afsoningen af de dem idømte Straffe. Endelig bør de betale Aftægtsmand Peder Larsen af Langvad i Erstatning, Herman 70 Kr. og Bernt 18 Kr., saaledes at de, En for Begge og Begge for En, tilsvare Beløbene, Bernt dog kun indtil 40 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1907: Underretsdømmen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overrettsagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iverigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Fuldbyrkelsen af den Tiltalte idømte Straf i Henhold til midlertidig Lov af 1 April 1905 findes at burde udsættes, saaledes at Straffen, saafremt Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, hvorhos Straffen efter Forløbet af fem Aar fra denne Højesteretsdoms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Herman Josva Jensen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instans tillige angik en Medtalt, Bernt Christian Pedersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, er Herman Josva Jensen, der er født den 4 November 1891, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri, og det maa ved hans egen med det isøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham saaledes paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 26 September f. A., da Tiltalte, der tjener hos Gaardejer Jens Lukassen i Langvad, havde indfundet sig i en Nabogaard, tilhørende Mads Andreas Pedersen, for at følges til Marked med dennes Tjenestdreng, fornævnte Bernt, opholdt han sig nogen Tid i Gaardens Storstue, hvor Bernt iførte sig sit Tøj. Ved denne Lejlighed aabnede Tiltalte, ifølge sin Fremstilling efter en pludselig Indskydelse i den Hensigt at se efter Penge, et i Stuen henstaaende, Aftægtsmand Peder Larsen tilhørende Chatol, og da han i en af dettes Skuffer, der ligesom selve Chatollet var uafaaaset, fandt tvende Tøjposer, indeholdende Tokronestykker, foreslog han Bernt, at de skulde tage nogle af Pengene. Bernt var i Begyndelsen uvillig til at indlade sig herpaa og udtalte, at han »vilde sige det til Per«, men gik tilsidst ind paa Forslaget, hvorpaa Tiltalte tog 2 Tokronestykker, af hvilke han gav Bernt det ene, medens han selv beholdt det andet.

En Dag i Slutningen af Oktober Maaned s. A., da Tiltalte paany var kommen over til Bernt, og de var blevet ene i Storstuen, foreslog Tiltalte atter Bernt at tage Penge, hvorpaa de tilegnede sig hver 4 Kr. af de omhandlede Penge.

En Aften i den paafølgende November Maaned, efterat Tiltalte om Formiddagen havde truffet Bernt og opfordret ham til at lade Vinduet til Storstuen staa paa Klem, uden at han dog vil kunne mindes, hvorvidt Bernt lovede at efterkomme Opfordringen, gik Tiltalte ved Otte-tiden hen i Mads Andreas Pedersens Gaard, og da han der fandt det nævnte Vindue lukket, hvorimod Vinduet til et tilstødende Gæstekammer stod paa Klem, steg han gennem sidstnævnte Vindue ind i Gæstekammeret og gik derfra ind i Storstuen, hvor han tilvendte sig 4 Kr. af de fornævnte, i Chatollet beroende Penge. Efter derpaa at være gaaet ud samme Vej, som han var kommen ind, begav han sig hen til Bernts Kammer, der ligger i den anden Ende af Gaarden, og fortalte ham, at han havde været ved Chatollet, samt gav ham 2 Kr. af de stjaalne Penge, og Tiltalte og Bernt blev nu enige om at stjæle flere Penge, i hvilket Øjemed de i Forening skaffede sig Adgang til Storstuen, idet først Tiltalte og derefter Bernt steg ind gennem Gæstekammervinduet. Ved denne Lejlighed tilvendte Bernt sig af en af Poserne 2 Kr. og Tiltalte derpaa 22 Kr., hvoraf han dog gav Bernt et Beløb af 8 Kr.

Endelig gik Tiltalte en Dag i Slutningen af samme Maaned, da han ved Middagstid havde indfundet sig i Mads Andreas Pedersens Gaard, og ingen lagde Mærke til ham, ind i Storstuen, hvortil Døren stod aaben, og tilegnede sig hele Indholdet af den ene af Poserne, ialt 48 Kr., samt selve Posen, hvilken han senere har bortkastet.

Den Del af de stjaalne Penge, som Tiltalte beholdt for sig selv, ialt 70 Kr., har han efter sin Forklaring forbrugt til Slikkerier i Forening med Bernt samt til Indkøb af et Par Gymnastiksko og til forskellige Smaaudgifter.

Fornævnte Gaardejer Jens Lukassen har forklaret, at Tiltalte tjener hos ham paa fjerde Aar, at han har været godt fornøjet med Tiltalte, hvem han er villig til at beholde i sin Tjeneste, og at han aldrig har mærket, at Tiltalte har begaaet noget Uærligt. Lukassen, der efter sin Forklaring har ligget syg flere Maaneder sidste Sommer og Efteraar, har derhos udsagt, at Tiltalte af denne Grund har været overladt for meget til sig selv, hvilket efter Vidnets Skøn har været en medvirkende Aarsag til, at han har forbrudt sig.

Under Sagen har Bestjaalne paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 88 Kr. hos Tiltalte og Bernt, og denne Paastand er ved Underrettsdommen taget til Følge, saaledes at Tiltalte er tilpligtet at udrede det hele Beløb, hvoraf 40 Kr. in solidum med Bernt.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 226 og 229 Nr. 4, sammenholdt med §§ 37 og 21, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 16, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende — — — — — Erstatningen det for Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivendr, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paanket.

Tirsdag den 10 December.

Nr. 4. Grosserer Jørgen Schjerbeck (Hansen)

contra

Grosserer Johan Thomas Hansen (Winther),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten af Indstævnte har modtaget en endelig Bestilling af Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 18 Maj 1905: Indstævnte, Grosserer Johan Thomas Hansen, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Grosserer Jørgen Schjerbeck, i denne Sag fri at være. Dens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 300 Kroner.

Da der ikke er oplyst fyldestgørende Grunde til, at Sagen, der som anteciperet er appelleret til Højesteret ved Stævning af 18 Juli 1905, først nu er forelagt Retten til Paakendelse, findes Højesteretssagfører Hansen, der maa antages at have Ansvaret for denne Forhaling, herfor at maatte anses med Bøde af 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Jørgen Schjerbeck, til Indstævnte, Grosserer Johan Thomas Hansen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner. Højesteretssagfører Hansen bør til Københavns Fatigvæsenes Hovedkasse bøde 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Grosserer Jørgen Schjerbeck har under nærværende Sag paastaaet Indstævnte, Grosserer Johan Thomas Hansen, dømt til at betale ham 1900 Kr. for 5000 af Indstævnte bestilte Reklameskilte, der laa til hans Disposition, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 26 August 1903, foruden Sagsomkostninger.

Indstævnte har benægtet at have bestilt de omtalte Skilte og paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger. Der er derhos under Sagen nedlagt subsidiære Paastande.

Ifølge Sagsøgerens Fremstilling rettede Indstævnte, da Sagsøgeren, der oftere solgte Papir og Tryksager til Indstævnte, en Dag i Februar 1903 kom ind i den af Indstævnte drevne Margarineforretning i Skindergade, det Spørgsmaal til denne, hvem han foreviste et fremmed Reklameskilt for »Jos Albers« Margarine, hvilken Vare Indstævnte forhandlede, om han kunde skaffe lavet et noget lignende Skilt til Indstævnte med dansk Tekst. Sagsøgeren svarede, at det kunde han godt, men at der først maatte laves et Prøveskilt, hvad der vilde tage nogen Tid, saa at det vilde vare noget, inden det Hele blev færdigt, og at han ikke kunde sige noget om Prisen, før Prøveskiltet forelaa.

Indstævnte anmodede ham saa om at skaffe et saadant Prøveskilt (med forskellige Forandringer fra det foreviste fremmede Skilt), hvad han paatog sig. I den følgende Tid talte han af og til paany med

Indstævnte og tillige med hans Bestyrer, der havde været tilstede ved den første Forhandling om Skiltet, og den 8 April afleverede han Prøveskiltet i Forretningen uden at træffe Indstævnte; det var dog da endnu uden Tekst. Da han saa i en 3 Ugers Tid intet hørte fra Indstævnte og gik ud fra, at denne fandt Skiltet tilfredsstillende, tilstillede han denne i Slutningen af April et Brev, hvori han tilbød at levere Indstævnte 5000 Eksemplarer af Skiltet for 1900 Kr. og 2000 Eksemplarer for 1300 Kr. Et Par Dage efter gik han, for at faa endelig Besked paa Antallet, hen til Forretningen, hvor han vel ikke traf Indstævnte, men derimod dennes ovennævnte Bestyrer, hvem han fra tidligere Forretninger og hans hele Stilling maatte gaa ud fra kunde træffe de fornødne Dispositioner, og denne opgav da paa Spørgsmaal, at der skulde leveres 5000 Eksemplarer af Skiltet.

For en Forsigtigheds Skyld tilstillede han dog et Par Dage efter — den 1 Maj — Indstævntes Forretning et Brev, hvorved han erkendte Modtagelsen af Indstævntes Ordre paa Levering af 5000 Skilte til en Pris af 38 Øre pr. Stk. (○: 1900 Kr.) som det leverede Prøveskilt. Heller ikke derpaa modtog han noget Svar. Noget ind i Juni leverede han et Udkast til Teksten til den omtalte Bestyrer, ved hvem han fik det tilbage kort efter fra Indstævnte med enkelte Rettelser, og han lod saa de 5000 Eksemplarer gøre færdige og afleverede først i August 25 Eksemplarer deraf i Forretningen i Skindergade, men modtog da kort efter den Besked, at Indstævnte ikke vilde have og ikke vilde betale Skiltene.

Indstævnte, om hvem det er givet, at han drev en Forretning andetsteds i Byen foruden Margarineforretningen i Skindergade, hvor han derfor hyppig ikke var tilstede, har forklaret, at han vel i Februar 1903 en Dag i den sidstnævnte Forretning havde en Samtale med Sagsøgeren, hvorunder han viste denne et fremmed Margarineskilt og sagde, at han mulig kunde bruge et større Antal af saadanne, noget ændrede og med dansk Tekst, som han dog i saa Fald vilde have inden Paaske, hvorpaa Sagsøgeren udtalte, at han i Løbet af kort Tid vilde fremkomme med Prøve paa et saadant og nærmere Tilbud, men Indstævnte har bestemt benægtet, at han da eller ved mulige senere Samtaler derom gav Sagsøgeren nogen Ordre. Indstævnte havde ogsaa nok senere set et Prøveskilt i sin Forretning fra Sagsøgeren, men det stemmede ikke med, hvad han ønskede, hvad han kort efter ytrede til Sagsøgeren. Sidst i April ankom der dernæst vel i Forretningen en Opgivelse fra Sagsøgeren paa Pris o. s. v., som den af denne omtalte (1900 Kr. for 5000, 1300 Kr. for 2000 Skilte), men den kom paa Grund af forskellige Omstændigheder (Bortrejse etc.) først Indstævnte ihænde en Del senere, og han, der straks havde opgivet, at Prisen ikke maatte være mere end 25 Øre pr. Skilt og det endda paa Lærred (Prøveskiltet var paa Papir), svarede slet intet derpaa, da han ikke havde givet nogen Ordre. Et Brev, som det af Sagsøgeren omtalte, af 1 Maj, havde han derimod slet ikke faaet.

Han havde ogsaa nok noget senere af sin Bestyrer faaet forevist et Udkast til Tekst til et saadant Skilt fra Sagsøgeren, men som han leverede tilbage til Bestyreren uden at gøre noget derved, idet han ligeledes kun betragtede det som et Forarbejde til endeligt Tilbud. Da han saa sidst i

Juli eller først i August forefandt 25 Skilteeksemplarer i sin Forretning (ikke paa Lærred, men paa Karton), sagde han straks, at han ikke vilde have noget saadant Skilt. Indstævnte har derhos hævdet, at ligesom hans Bestyrer ikke havde Ret ifølge sin Stilling til at give nogen Ordre som den paa staaede paa hans Vegne, saaledes havde han heller ikke givet Bestyreren nogen særlig Bemyndigelse dertil.

Sagsøgeren har bestemt benægtet Rigtigheden af denne Indstævntes Fremstilling, forsaavidt den staar i Strid med hans egen.

Under Sagen er der foruden et Par andre Personer, som i Virkeligheden intet har udsagt af Betydning, blevet afhørt som Vidne den omtalte Bestyrer. Denne har forklaret, at han vel var tilstede under en Del af den Samtale, som i Februar 1903 fandt Sted i Forretningen mellem Parterne bl. a. om Skilte, hvoraf et Par blev forevist Sagsøgeren, men at han slet ikke hørte, om der da blev bestilt nogle og da paa hvilke Vilkaar, hvorimod Sagsøgeren ved senere Lejligheder omtalte for Vidnet, at han havde truffet Aftale med Indstævnte om Levering af Skilte til Forretningen, ligesom Vidnet hørte Indstævnte, der slet ikke havde talt med ham om saadanne Skilte, en Dag i Foraaret spørge Sagsøgeren, da han kom i Forretningen, hvorledes det gik med Skiltene. Vidnet havde en Gang ude i Sagsøgerens Lokaler, da han tilfældig kom derud, af denne faaet forevist et Skilt, der var under Arbejde, og han ved, at der senere kom et Prøveskilt i Forretningen, som Indstævnte formentlig saa, men uden heller at tale til Vidnet derom. Noget senere kom der et Brev fra Sagsøgeren, som Vidnet aabnede, og der indeholdt Tilbud om Levering af 5000 og 2000 Skilte for henholdsvis 1900 og 1300 Kr., hvilket Brev Vidnet lagde ind paa Indstævntes Plads i Kontoret, men Indstævnte talte slet ikke til Vidnet derom. Vidnet havde derimod ikke set noget Brev som det omtalte af 1. Maj fra Sagsøgeren. Vidnet havde tilfældig kort efter igen talt med Sagsøgeren og da paa Spørgsmaal af denne paa egen Haand ytret, at man hellere maatte tage 5000 Skilte til 1900 end 2000 til 1300 Kr., men uden at sige videre. Vidnet kom saa en Dag i Juni ud til Sagsøgeren og fik da fra denne et Udkast til Skiltetekst med, som han viste Indstævnte, og hvori der da blev rettet noget, uden at han dog huskede noget nærmere derom, og Vidnet bragte vel derpaa dette Udkast tilbage til Sagsøgeren, men uden heller da at bringe nogen Besked fra Indstævnte.

I Begyndelsen af August, da Vidnet en Dag kom ind i Forretningen, erfarede han derpaa, at der var bragt 25 Skilte fra Sagsøgeren, men blev det tillige sagt ham, at Indstævnte allerede havde set dem og sagt, at han ikke vilde have Skiltene, uden at Vidnet selv talte med Indstævnte derom. Vidnet var vel efter Sagsøgerens Udtalelser gaaet ud fra, at Indstævnte havde bestilt Skilte fra denne, men han vidste iøvrigt intet derom, idet han netop med Vilje havde søgt at holde sig uden for Spørgsmaalet derom, hvad han havde sagt til Sagsøgeren, at han vilde gøre.

Efter hvad der saaledes er fremkommet, finder Retten nu ikke, at det kan siges at være godtgjort, at Sagsøgeren har modtaget nogen endelig Bestilling fra Indstævntes Side paa Skilte, enten paa 5000 eller paa 2000 Stk., og der findes ej heller at foreligge saadanne Omstændigheder, at Sagsøgeren kan siges at være berettiget til, som af ham

subsidært paastaet, at faa sine direkte Udlæg til Skiltene godtgjorte af Indstævnte enten med 1425 Kr. 20 Øre eller mere subsidært med 930 Kr., hvad disse Udlæg ifølge 2 fremlagte Regninger skulde have udgjort henholdsvis for 5000 og for 2000 Skilte. Sagens Omkostninger findes dog efter Omstændighederne at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 280.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Janus Martin Pedersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold og Fornærmelse mod Politiet.

Aakirkeby Købstads Ekstrarets Dom af 18 Juni 1907: Tiltalte Niels Morten Larsen bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb hensættes til simpelt Fængsel i 6 Dage, Tiltalte Janus Martin Pedersen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Tiltalte Hans Peter Ipsen bør ligeledes hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Endvidere bør alle tre Tiltalte, En for Alle og Alle for En, udrede de med denne Sag lovlig forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Carl Petersen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører, Justitsraad N. Chr. Olsen, 15 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forinden denne Sag endelig paakendes, findes det fornødent, at der tilvejebringes Oplysning dels om, hvilken Myndighed der i Almindelighed tilkommer Medlemmerne af Politikorpset i Aakirkeby, dels om de ved den paagældende Lejlighed optraadte Medlemmer af Korpset have fungeret i Medfør af en dem særlig tillagt Bemyndigelse.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Højesteret, efterat det Fornødne er foretaget i Henhold til Ovenanførte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Morten Larsen, Janus Martin Pedersen og Hans Peter Ipsen i Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 22

Maj d. A. for Vold og Fornærmelse mod Politiet, og er der i saa Henseende under Sagen oplyst Følgende:

Fredagen den 5 April d. A. om Aftenen ved 11-Tiden var der udenfor Kanns Hotel i Aakirkeby samlet en Del Personer, som foranledigede Gadeuorden, idet et Par af dem tog Tag i hinanden. Medlem af Aakirkeby Politikorps, Avlsbruger Otto Andersen opfordrede disse til enten at forholde sig rolige eller gaa deres Vej, men Tiltalte Niels Morten Larsen greb fat i Kraven paa Otto Andersen og nægtede paa Opfordring at slippe ham. Medens Otto Andersen nu for at værgе sig med den ene Haand greb Tiltalte Niels Morten Larsen i Armen og stak den anden Haand i Lommen for at tage sit Politiskilt frem, kom et andet Medlem af Politikorps, Hjulmand N. P. Ipsen, til og tog bagfra Tiltalte Niels Morten Larsen i Kraven og opfordrede ham til at forholde sig rolig. Herved blev denne trukken bort fra Otto Andersen og forsvandt med det samme, idet N. P. Ipsen maatte slippe sit Tag, fordi han af Tiltalte Janus Martin Pedersen bagfra blev greben om Halsen. Til Trods for, at N. P. Ipsen opfordrede Tiltalte Janus Martin Pedersen til at slippe sit Tag, holdt denne dog vedblivende fast og væltede N. P. Ipsen omkuld paa Gaden. Otto Andersen og N. P. Ipsen anholdt nu Janus Martin Pedersen og førte ham ind paa Raadhuset, men da han lovede at opføre sig ordentlig og gaa hjem, lode de ham gaa med Paalæg om, at han straks skulde begive sig hjem.

Forinden Janus Martin Pedersen var bleven dimitteret, kom imidlertid Tiltalte Hans Peter Ipsen ind paa Raadhuset og opfordrede de tilstedeværende Politifunktionærer, der nu var bleven forstærket med Politibetjent Ipsen i Aakirkeby, til at løslade Janus Martin Pedersen, men da Hans Peter Ipsen samtidig overfusede Politiet med Skældord, blev han anholdt og indsat i Detentionslokalet. Tiltalte Janus Martin Pedersen begav sig fra Raadhussalen ud i Forstuen, men straks efter, at han var kommen herud, gav han sig til at raabe op og skælde ud, særlig paa Medlem af Politikorps, Slagter Chr. Ipsen, der under det foregaaende Oprin var kommen tilstede paa Raadhuset, og det tilstedeværende Politipersonale besluttede da at anholde ham igen. Avlsbruger Otto Andersen og Slagter Ipsen tog nu fat i ham for at sætte ham ind i Detentionslokalet, men da Politibetjent Ipsen lukkede Døren op, sprang Tiltalte Hans Peter Ipsen ud og forsøgte at bryde igennem, og saavel han som Janus Martin Pedersen gav sig i Kamp med Politiets Medlemmer og udøvede Vold imod disse, saa at navnlig Medlem af Politikorps, Avlsbruger Mathias Peter Olsen, der var kommen tilstede paa Raadhuset, blev ramt i Hovedet. Begge de Tiltalte blev dog overmandede og indsatte i Detentionslokalet.

Tiltalte Niels Morten Larsen har for sit Vedkommende erklæret, at han ikke kan erindre, at han har taget fat i Kraven paa Medlem af Politikorps Otto Andersen, men ikke tør benægte Rigtigheden af dennes Forklaring, da han selv ved den paagældende Lejlighed var en Del beruset, men da to Medlemmer af Politikorps, Otto Andersen og Niels Peter Ipsen, med Ed have bekræftet Rigtigheden af deres Forklaringer i saa Henseende, maa det anses godtgjort, at Niels Morten Larsen har gjort sig skyldig i den anførte Voldshandling.

De to andre Tiltalte Janus Martin Pedersen og Hans Peter Ipsen have paa det bestemteste fastholdt, at de ved den paagældende Lejlig-

hed var saa berusede, at de ikke vidste, hvad de foretog sig, og to Vidner, der umiddelbart før det Passerede opholdt sig sammen med disse to Tiltalte i en Beværtning, have afgivet den edelig bekræftede Forklaring, at de ansaa det for tvivlsomt, om Janus Martin Pedersen var sig bevidst, hvad han foretog sig. Efter de øvrige edelig bekræftede Forklaringer, der ere afgivne under Sagen, maa det imidlertid antages godtgjort, at disse to Tiltalte, om end de ikke have manglet Bevidsthed om det Lovstridige i deres Handlinger, dog have været saa berusede, at de ikke kunne antages i Gerningens Øjeblik at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer.

Tiltalte Niels Morten Larsen er født i Aaker Sogn den 19 Februar 1881 og ikke tidligere funden tiltalt eller straffet med Undtagelse af, at han en Gang for Gadeuorden har betalt en Bøde paa 10 Kr., og han vil nu for Overtrædelse af Straffelovens § 100, sammenholdt med § 98, være at anse med en Straf, som efter Sagens samtlige Omstændigheder passende findes at kunne sættes til en Statskassen tilfaldende Bøde paa 50 Kr., eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling til simpelt Fængsel i 6 Dage.

Tiltalte Janus Martin Pedersen er født i Aaker Sogn den 12 Juni 1867 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet med Undtagelse af, at han en Gang for Gadeuorden har betalt en Bøde paa 10 Kr., og han vil nu for Overtrædelse af Straffelovens § 100, sammenholdt med § 98, og af samme Lovs § 108 være at anse med en Straf, som efter Sagens samtlige Omstændigheder under Hensyn til Straffelovens § 39 passende findes at kunne sættes til Vand og Brød i 5 Dage.

Tiltalte Hans Peter Ipsen er født i Gudhjem den 1 August 1870 og funden tidligere straffet:

---

og han vil nu for Overtrædelse af Straffelovens § 100, sammenholdt med § 98, og af samme Lovs § 108, sammenholdt med § 45, 1ste Stk., være at anse med en Straf, som efter Sagens samtlige Omstændigheder under Hensyn til Straffelovens § 39 passende findes at kunne sættes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Nr. 313.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Peter Olesen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 23 April 1907: Tiltalte Niels Peter Olesen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage; saa udreder han alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, og til Defensor, Overretssagfører J. Langballe, med 12 Kr. til hver. I Hen-

hold til § 20 i midlertidig Lov af 1 April 1905 bestemmes det, at Fuldbyrdselsen af den idømte Straf vil være at udsætte saaledes, at Straffen efter 5 Aars Forløb vil bortfalde, saafremt de i nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juli 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den i samme angivne Frist for Straffens Bortfald regnes fra denne Doms Afsigelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Straffens Bortfald regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Olesen til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Murer Niels Peter Olesen, der er født i Aaret 1872, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Saaledes som Sagen, der er appelleret alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om følgende Forhold:

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger — der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør — maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da han en Dag i Aaret 1899 eller 1900 havde indfundet sig hos Skomager Storm af Mørke for at afhente et Par Sko, som han havde indleveret til Reparation, benyttede Lejligheden, medens han et Øjeblik var alene i Storms Butik, til at tilegne sig et, til en Værdi af 2 Kr. 80 Øre ansat Par Gymnastiksko, der hang paa en Reol, hvorefter han gemte dem under sin Jakke. Efterat han derpaa havde faaet sine egne Sko udleverede, forlod han Butikken, medtagende det stjaalne Par Sko, men allerede samme Dag blev han, paa Foranledning af Storm, hvis Datter havde fattet Mistanke om, at Tiltalte havde begaaet Tyveri i Butikken, eftersøgt af Politiet, hvorefter Skoene, der fandtes i kans Besiddelse, blev tilbageleveret Storm.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov

af 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Idet det derhos billiges, at det ved Dommen er i Medfør af § 20 i den nævnte midlertidige Lov bestemt, at Straffens Fuldblydelse vil være at udsætte, og at Straffen fuldstændig bortfalder under de i den nysnævnte Lovbestemmelse fastsatte Betingelser og efter Forløbet af det sammesteds angivne Tidsrum, vil bemeldte Dom, — — — følgelig være at stadfæste, saaledes at Fristen for Straffens Bortfald regnes fra nærværende Doms Afsigelse.

Onsdag den 11 December.

Nr. 335.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Enke Ane Rasmussen, født Larsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 10 Maj 1907: Tiltalte, Enke Ane Rasmussen, født Larsen, af Regstrup Huse ved Rangle Mølle, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fire Dage. Saa udreder hun og alle af Aktionens lovlige gaaende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hass, og til Defensor, Overretssagfører Schultz, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Edv. Christensen, betaler Tiltalte, Enke Ane Rasmussen, født Larsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Enke Ane Rasmussen, født Larsen, til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Enke Ane Rasmussen, født Larsen, aktioneret for Tyveri.

Ifølge de af Forpagtersken af Rangle Mølle, Enkefru Marie Sørensen, født Rasmussen, Forvalteren sammesteds Fritz Madsen og Lejeren af Bageriet paa bemeldte Mølleejendom Carl Christian Slott som Vidner afgivne beedigede Forklaringer er Følgende passeret:

Efterat der var opstaaet Mistanke om, at Tiltalte, som deltog i Malkningen af Køerne paa fornævnte Ejendom, tog af Mælken dersteds og bar det Tilvendte hjem til sig i en Dunk under Klæderne, oppebiede Forvalter Madsen i Forening med Bager Slott hende udenfor Stalden den 25 Marts d. A. ved den Tid paa Eftermiddagen, da hun plejede at forlade Gaarden, og da hun kom ud af Stalden, forlangte Forvalteren at se den Dunk, som hun havde, hvorpaa hun fremtog en Dunk, som hun havde haft hængende under sit med en Slids eller Spalte foran eller paa Siden forsynede Kjoleskørt eller Forklæde, og som var fyldt med Mælk. Hun angav først at have haft Dunken med Mælken med hjemmefra, men da Forvalteren saa tilkendegav hende, at hun ikke mere skulde deltage i Malkningen paa Møllen, gik hun ind til Forpagtersken, ovennævnte Enkefru Sørensen, og for denne tilstod hun i Overværelse af Forvalteren og Bager Slott, som var fulgt efter hende, at hun havde tilvendt sig Mælk paa Gaarden, dog kun 4 Gange, men tilbød at betale, hvad hun havde taget, og bad om vedblivende at maatte deltage i Udførelsen af Malkningen.

Under den derefter mod Tiltalte indledede Undersøgelse har hun imidlertid vedholdende nægtet at have tilvendt sig af Mølleejendommens Mælk og har forklaret, at den Mælk, som hun erkender i 4 Gange at have hjemført fra Ejendommen i den omhandlede Blikdunk, nemlig de to første Gange 2 Potter hver Gang og de to sidste Gange 3 Potter hver Gang, var leveret hende af Røgteren paa Ejendommen, Lars Peder Pedersen, som skyldte hende 9 Kr. 20 Øre til Rest paa Laan og for af hende købt Fedt, og som, da han ikke var istand til at betale kontant, havde anmodet om at maatte berigtige Skylden ved Levering af Mælk, samt at hendes Udtalelser overfor Enkefru Sørensen den 25 Marts ikke, som af denne og de to andre foranførte Vidner ommeldt, gik ud paa en Tilstaaelse af selv at have tilvendt sig Mælk, men alene paa en Undskyldning for, at hun havde indladt sig paa at hjemføre Mælk fra Gaarden paa den angivne Maade, uden at hun dog herved berørte, at Mælken var leveret hende af Røgter Pedersen.

Mødens Rigtigheden af Tiltaltes her anførte Forklaring er bestemt benægtet af Røgter Pedersen, forsaavidt ham angaar, og derhos ganske ubestyrket, og Forklaringen iøvrigt er ganske selvmodsigende, bekræftes derimod de ovennævnte 3 Vidners Forklaringer ved Sagens øvrige Oplysninger, hvorefter navnlig Tiltalte, som alene ejede et jordløst Hus, og som til det paagældende Tidspunkt havde sine to voksne Døtre hjemme og derhos havde 1 à 2 Grise til Opdræt og saaledes maa antages at have haft Brug for en Del Sødmælk, og som endelig ogsaa hidtil saa godt som daglig havde købt 2 Potter Sødmælk i Møllen, fra Nytaar d. A. og indtil den 25 Marts som Regel kun købte Mælk dersteds ved de hver fjortende Dag stedfindende Prøvemalkninger, der foregik under Tilsyn, og fra hvilke hun hjemførte Mælken i en Spand.

Idet hun derhos ikke i det sidstnævnte Tidsrum har faaet Mælk andetsteds fra, findes Tiltalte efter alt Foreliggende at maatte anses skyldig i Tyveri af den af hende i de omforklarede fire Gange i Blikdunken hjemførte Mælk, ialt 10 Potter, af Værdi 10 Øre pr. Pot.

Tiltalte, som er født den 4 Juli 1856 og tidligere anset ved Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 31 December 1873 i Medfør af Straffelovens §§ 257, 228 og 247, sammenholdte med §§ 62 og 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved samme Rets Dom af 4 Juli 1874 i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 61, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, ved samme Rets Dom af 7 November 1874 i Medfør af Straffelovens § 228 med lige Straf i 3×5 Dage, ved Kallundborg Købstads Ekstrarets Dom af 18 Januar 1875 i Medfør af Straffelovens § 230, jfr. §§ 64 og 61, med lige Straf i 6×5 Dage og ved Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 16 Oktober 1875 i Medfør af Straffelovens § 275, jfr. § 270, med lige Straf i 4×5 Dage, er ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, som findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2×4 Dage.

Nr. 292.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Fritz Maurus eller Marius Frank, (Def. Réé)

der tiltales for Vold.

Jerlev Herreds Ekstrarets Dom af 1 Marts 1907: Tiltalte Fritz Maurus eller Marius Frank bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, dog at Fuldbyrdselsen af Straffen udsettes, og at Straffen bortfalder efter 5 Aars Forløb, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Saa bør Tiltalte og at betale i Erstatning til Kroejer Søren Nielsen af Møl-kær Kro 150 Kr. og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Bennetzen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Hansen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1907: Tiltalte Fritz Maurus eller Marius Frank bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt i Erstatning til Kroejer Søren Nielsen betale 300 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 203; men da det findes at kunne have sit Forblivende ved den ved Dommen fastsatte Straf, vil Dommen være at stadfæste, dog at Erstatningen bliver at bestemme til 400 Kr.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 400 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Fritz Maurus eller Marius Frank til Højesteretssagførerne Jensen og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Boelsmand Fritz Maurus eller Marius Frank, der er født i Sverrig i Aaret 1867. og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, sat under Tiltale for Vold.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragte under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget Reassumptionsforhør, at efter at der til Interessenterne i Ødsted Andelsmejeri den 24. November f. A. om Eftermiddagen i Ammitsbøl Forsamlingshus var sket Udbetaling af Mejeriets Overskud, indfandt en Del af Omegnens Beboere, og derimellem Tiltalte, sig i Mølkær Kro og spiste til Aften sammesteds. Ifølge den af Kroens Ejer, Søren Nielsen, afgivne Forklaring gjorde Tiltalte, der efter at have spist forblev i Kroen og i Løbet af Aftenen nød en Del Drikkevarer, flere Gange Forsøg paa at yppe Klammeri med forskellige af de tilstedeværende Gæster, hvorfor Nielsen, der gentagne Gange havde paalagt Tiltalte at være rolig, nægtede at servere for Tiltalte, hvorhos han, da Klokken var over 11, betydede ham og de andre Gæster, at de skulde forlade Kroen, eftersom denne skulde lukkes. Efter at Nielsen ifølge sin videre Forklaring, havde fulgt Tiltalte og nogle flere Personer ud i Kroens Kørestald og havde lukket Tiltalte og 3 andre Gæster ud ad dennes ene Port, bemærkede han, at Gaardejer Jens Stinus Jensen af Vork, der ligeledes havde været Gæst i Kroen og nu stod i Kørestalden ifærd med at tænde Lygten paa sin Cykle, var i Besiddelse af en Nielsen tilhørende Stok, og da Nielsen derpaa foreholdt Jensen det urigtige i at tilegne sig Stokken, hævdede Jensen denne og gjorde Mine til at slaa med den. For at hindre dette sprang Nielsen ind paa Jensen, og idet han greb fat i ham med venstre Haand, trykkede han ham fast ind imod en i Kørestalden staaende Vogn og fratog ham med højre Haand Stokken, som han derpaa gav til sin Søn Peter, med Paalæg om straks at gaa ind med den, medens Nielsen vedblev at holde fast paa Jensen, indtil denne lovede at forholde sig rolig og gaa hjem. Imidlertid bankede Tiltalte paa Porten i Staldens sydlige Ende og forlangte at blive luk-

ket ind, og da Nielsen derpaa aabnede Porten og gik gennem samme for at høre, hvad Tiltalte vilde, kastede Tiltalte en Sten mod Nielsen, hvilken Sten ramte ham paa højre Side af Næsen med saadan Kraft, at han faldt omkuld og tabte Bevidstheden. Om Enkelthederne af, hvad der ved samme Lejlighed passerede mellem Tiltalte og Nielsen, har denne efter sin Forklaring iøvrigt ikke nogen tydelig Erindring udover, at Husmand Niels Martin Nielsen af Ødsted Mark, der var til Stede i Kørestalden, kom ham til Hjælp og befriede ham for Tiltalte. Kroejer Nielsen har derhos yderligere udsagt, at efter at han havde faaet Blodet vasket af sig, gik de ud med en Lygte og fandt udenfor Porten, paa det Sted, hvor han var faldet, en Sten, der er bragt til Stede under Sagen, og som maa antages at veje c. 1 Pund.

Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at da han var bleven lukket ud gennem den nordre Port i Kørestalden, gik han om til den søndre Port for at vente paa Gaardejer Jens Stinus Jensen, med hvem han vilde følges hjem. Medens Tiltalte nu stod der, hørte han Jensen sige til Kroejer Nielsen, at denne skulde lade ham være, da han aldrig havde fornærmet ham, og da Tiltalte mellem Fjælene i Porten kunde se, at Nielsen inde i den oplyste Kørestald tog fat paa Jensen, bankede Tiltalte paa Porten og raabte til Nielsen, at denne »skulde skamme sig for at overfalde Manden«. Straks efter rev Nielsen den søndre Port op og slog Tiltalte i Hovedet med en Stok og tilmed med en saadan Kraft, at Tiltalte faldt omkuld. Da Tiltalte derefter var kommen op, og da Nielsen »kom igen«, greb Tiltalte en paa Jorden liggende haard Genstand, som, efter hvad han har indrømmet, nok kan have været en Sten, og kastede den, som han har erkendt, mod Nielsen, der efter Tiltaltes Antagelse maa være bleven ramt af Genstanden, idet han faldt omkuld. Efter Tiltaltes videre Forklaring sprang han derpaa hen, greb Nielsen i Nakken og holdt ham ned mod Jorden for at hindre ham i at slaa mere og for at give Jensen Lejlighed til at komme ud; derpaa kom Husmand Niels Martin Nielsen ud og stødte Tiltalte bort fra Kroejer Nielsen, hvorefter Tiltalte gik sin Vej. Tiltalte har iøvrigt paa Forevisning af den under Sagen tilstedebragte Sten udsagt, at det godt kan være, at Stenen er den Genstand, som han brugte overfor Nielsen.

Gaardejer Jens Stinus Jensen har forklaret, at da han den paa-gældende Aften var kommen ud i Kørestalden, hængte Gaardejer Frederik Hollænder en Stok, som han formentlig havde taget inde i Kroen, over Jensens højre Arm, med den Bemærkning, at der havde han en Stok til at støtte sig til, hvortil Jensen vil have svaret, at han ikke havde Brug for Stokken, da han var cyklende, men efter Jensens videre Forklaring havde han den endnu paa Armen, da Kroejer Nielsen kom hen og gav sig til at trættes med ham om en Hestehandel, hvorom der tidligere paa Aftenen var bleven talt. Da Jensen derpaa erklærede, at han ikke vilde skændes med Nielsen og gik hen efter sin Cykle, tog Nielsen ham i Halsen med den ene Haand, og da Jensen nu kaldte paa Tiltalte, slog Nielsen ham med den anden Haand i Næse og Mund, saa at han kom til at bløde. Efter sit videre Udsagn blev Jensen, hvem Nielsen holdt fast i Halsen op mod Forenden af en Vogn og Muren, »til han sank hen«, omtrent bevidstløs, og mærkede ikke, at Nielsen slap, ligesom han ikke har villet vide, at han lovede at for-

holde sig rolig, eller at Nielsen snakkede til ham om Stokken. Fremdeles har Jensen forklaret, at han, da han kom til sig selv, saa Nielsen komme ind ad den søndre Port med en Stok og give denne til sin Søn med Paalæg om at bringe den ind, at han, der havde tørret Blodet af sit Ansigt med sit Lommelærklæde, derpaa beredte sig til at begive sig hjem, at Nielsen, der satte Husmand Nielsen til at passe paa ham, gik hen og lukkede den søndre Port op igen, at han ikke saa, hvad der derefter foregik, men at han nok hørte et Dunk mod Porten og saa Kroejer Nielsen komme ind med blødende Ansigt, hvorhos Jensen yderligere bl. a. har udsagt, at han, medens Nielsen havde fat i ham inde i Stalden, hørte Tiltalte raabe udenfor til Nielsen, at denne skulde skamme sig.

Som det fremgaar af det nys anførte, er den af Tiltalte givne Fremstilling vel tildels bestyrket af Jensens Forklaring, men ligesom denne sidste Forklaring i flere Henseender er uforenelig med Sagens øvrige Oplysninger, saaledes maa ogsaa Tiltaltes Fremstilling paa væsentlige Punkter anses i Strid med Sandheden.

Foruden at Gaardejer Frederik Hollænder, der har været afhørt til en Politirapport, bestemt har benægtet i Kroen at have taget nogen Stok og at have givet den til Jens Stinus Jensen, med hvem Hollænder den paagældende Aften ikke vil have været i Selskab, har ovennævnte Niels Martin Nielsen, der som meldt samme Aften var til Stede i Mølkær Kros Kørestald, afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa følgende: Da Kroejer Nielsen efter at have lukket de sidste Gæster ud ad Porten saa Jens Stinus Jensen staa i Stalden med sin Cykle og en Stok, spurgte han ham, hvad han vilde med den Stok, eftersom han var cyklende, og da Nielsen ved nærmere Eftersyn genkendte Stokken som sin, spurgte han Jensen, om han vilde stjæle Stokken. Jensen hævdede derefter Stokken, som om han vilde slaa til Nielsen med den, og for at hindre dette sprang Nielsen ind paa Jensen og rev Stokken fra ham, hvorpaa Nielsen straks gav Stokken til sin Søn med Paalæg om at gaa ind med den, hvad Sønnen ogsaa gjorde. Nielsen holdt imidlertid Jensen fast ind mod en Vogn, der henstod paa Stedet, og vedblev hermed, indtil Jensen lovede at forholde sig rolig. Straks da Nielsen satte Jensen ind mod Vognen, raabte Jensen paa Tiltalte, som derpaa raabte noget udenfor Porten, og da Jensen havde lovet at forholde sig rolig, gik Nielsen hen og aabnede Porten, udenfor hvilken Tiltalte stod, samt spurgte denne, hvad han vilde, men ligesom Nielsen var kommet udenfor, hørtes noget falde ind mod Porten »med et stort Skrald«, og da Niels Martin Nielsen løb hen for at se, hvad dette var, saa han, at Kroejer Nielsen laa paa Stenbroen udenfor Porten, medens Tiltalte stod over ham og med et Greb i Nakken holdt ham nede paa Stenbroen. Niels Martin Nielsen stødte nu Tiltalte bort og trak Kroejer Nielsen ind i Kørestalden, hvls Port han lukkede. Niels Martin Nielsen har tilføjet, at Kroejer Nielsen intet havde i Haanden

---

Færdig fra Trykkeriet den 9 Januar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 86.

Onsdag den 11 December.

og var ubevæbnet, da han gik hen og aabnede Porten, udenfor hvilken Tiltalte stod, samt spurgte ham, hvad han vilde.

Endvidere har Kroejer Nielsens Søn Peter edelig forklaret, at han, umiddelbart efter at hans Fader havde frataget Jens Stinus Jensen Stokken, fik denne overrakt af Faderen med Paalæg om at gaa ind med den, og at han uopholdelig gik med Stokken ind i Skænkestuen.

Endelig har Niels Martin Nielsens Hustru, Ane Mette, edelig forklaret, at hun i Kroens Kørestald overværede, at Kroejer Nielsen tog Stokken fra Jens Stinus Jensen og straks gav den til sin Søn Peter, der efter Faderens Ordre med det samme gik med den ind i Skænkestuen, at Kroejer Nielsen kun en Gang var henne ved Kørestaldens søndre Port og da ikke havde nogen Stok med sig. at hun, ligesom Nielsen havde skudt Portfløjene til Side, hørte et Dunk mod Porten, samt at hendes Mand saa løb til og smed en til Side, hvorefter Kroejereren kom krybende ind ad Porten, hjulpet af hendes Mand og sin Hustru.

Kroejer Nielsen blev den 25. November f. A. undersøgt af en Læge, der har afgivet en samme Dag udstedt Attest, der gaar ud paa, at Nielsen led af følgende Læsioner: Brud paa Næsebenet, Overlæben flænget, saa at Syning var nødvendig, 3 Tænder helt udslaaede, 6 andre Tænder løse og begge Øjne stærkt blodunderløbne, hvorhos det tilføjes, at disse Læsioner øjensynlig er fremkaldte med en stump Genstand, ført med stor Kraft. Den 10 Maj er Nielsen paany bleven undersøgt af Lægen, der i en samme Dag udfærdiget Erklæring har udtalt, at den Nielsen deu 24. November f. A. tilføjede Vold har efterladt som blivende Følger en let Deformitet af Næsen og Tab af 9 Tænder, da det saavidt skønnes vil blive nødvendigt for at opnaa tilfredsstillende Tygning at udtrække de 6 Tænder, der er slaaede løse, og erstatte dem og de 3 udslaaede med kunstige Tænder. Nielsen, der iøvrigt har forklaret, at han efter det passerede var sengeliggende i 5 Dage, har hos Tiltalte paastaaet sig tilkendt en Erstatning af ialt 500 Kr., hvilket Beløb han har specificeret saaledes:

Lægeregning	36 Kr.
Befordringsgodtgørelse	30 —
Eventuelt til Tandlægen	30 —
Næringsstab	30 —
Godtgørelse for Lidelse	100 —
do. for Ulempe, Lyde og Vansir	274 —

Ialt 500 Kr.

Tiltalte har erklæret, at han intet har at indvende mod de 4 første Poster, men at han finder de to sidste Poster for højt ansatte, hvorfor han har begært Erstatningen fastsat af Retten.

Idet der nu efter det ovenanførte og det iøvrigt foreliggende maa gaas ud fra, at det ved den paagældende Lejlighed passerede er tilgaaet som af Kroejer Søren Nielsen og Husmand Niels Martin Nielsen forklaret, og navnlig, at førstnævnte ikke ved sit Forhold har givet Tiltalte nogen rimelig Anledning til den af ham mod Nielsen udøvede Vold, medens Tiltalte paa den anden Side har maattet forudse de indtraadte Følger af samme som rimelige eller dog ikke usandsynlige, vil Tiltalte for sit Forhold være at anse efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stk., med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Idet derhos bemærkes, at Betalingen for de udfærdigede Lægeerklæringer i Medfør af den citerede Lovs § 2, 4de Stk., henhører under de med Aktionen forbundne Omkostninger, vil Tiltalte være at tilpligte at betale Kroejer Nielsen en Erstatning, som findes passende at kunne fastsættes til ialt 300 Kroner.

Torsdag den 12 December.

Nr. 310. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Henriette Christine Christensen, Petersens Hustru.
(Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juli 1907: Tiltalte Henriette Christine Christensen, Petersens Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Mundt, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henriette Christine Christensen, Petersens Hustru, til Højesteretssagførererne Asmussen og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Henriette Christine Christensen, Petersens Hustru, for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.

Tiltalte er født den 16 Februar 1870 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Juni 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Der har derhos i 1897 ved Rettens 3dje Kriminalkammer verseret en Undersøgelse imod hende for falsk Udlæggelse af Barnefader, hvilken Sag den 26 Juni 1897 sluttedes med Politidirektørens Samtykke.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

Tiltalte har dels i Øhlenschlægersgade Nr. 13, Stuen tv., i hvilken Lejlighed hun ikke selv har boet, dels i Saksogade Nr. 6, 1 Sal, hvor hun med Familie har boet fra 19 Marts til sin Anholdelse under denne Sag den 10 April d. A., udlejet et Værelse til to fhv. offentlige Fruentimmer, der har benyttet Værelset i Øhlenschlægersgade Nr. 13 i ca. 14 Dage til den 19 Marts og Værelset i Saksogade Nr. 6 fra 19 Marts til 10 April d. A. ikke til varigt Ophold — idet de boede hver for sig henholdsvis i Saksogade Nr. 48 og Saksogade Nr. 38 — men som Afrædelsesværelse for der for Betaling at udøve Utugt med Mandspersoner, som de traf paa Gaden.

Tiltalte har i det foreløbige Forhør den 10 April d. A. vedtaget sin hende forelåste Forklaring til den i Anledning af Sigtelsen mod hende optagne Politirapport, hvilken Forklaring gaar ud paa, at hun var vidende om, at Afrædelsesværelset, for hvilket Fruentimmerne hver maatte betale 4 Kr. ugentlig, dog at der heri for den enes Vedkommende fragik nogen Godtgørelse for Renholdelse af Lejligheden — ikke var til varigt Ophold, idet hun var bekendt med, at de havde deres private Bopæl andre Steder i Saksogade, men kun for at give Lejlighed til at drive Utugt.

Tiltalte har derimod i de senere over hende afholdte Forhør gjort gældende, at hun ikke vidste, at de omtalte Kvinder benyttede Værelset til deri at bedrive Utugt, samt hævdede, at hun mente, at de boede sammesteds, og paastaet, at hun ej heller har forklaret anderledes overfor den Politibetjent, der optog Rapporten over hende, hvorhos hun har angivet, at hun ved Fremstillingen i det første Forhør var saa medtaget, at hun intet kunde sige.

Imidlertid har saavel den rapporttagende Betjent som en anden Betjent, der var tilstede, da Rapporten optoges, under Sagen forklaret, at der ikke med Hensyn til det paagældende Forhold er tilført Rapporten Noget, som ikke er i fuld Overensstemmelse med Tiltaltes faktiske Forklaring, hvorhos den Dommer, der afholdt det foreløbige Forhør, har erklæret, at Tiltalte i Forhøret vel var noget nedtrykt, men talte roligt og behersket.

Det maa herefter antages, at Tiltalte har forklaret overfor Politiet, som til Rapporten anført, samt at hun, da hun første Gang fremstilledes i Retten, var paa det Rene med Forklaringens Betydning.

Hertil kommer, at Sagens øvrige Omstændigheder gør det utvivlsomt, at Tiltalte har været vidende om den faktiske Benyttelse af de paagældende Værelser.

Det bemærkes herved, at Tiltalte, der tidligere har haft Vadskeri for offentlige Fruentimmer, og som efter Sagens Oplysninger ogsaa samtidig med de to fornævnte Kvinder har haft andre Kvinder tilhuse, om hvem det er oplyst, at de ernærede sig ved Løssagtighed (hvad Tiltalte dog paastaar at have været uvidende om), har erkendt, at et i »Folkets Avis« for 23 Februar d. A. indrykket Avertissement om, at der i Øhlenschlægersgade Nr. 13, Stuen tv., var »Aftredelsesværelse« tilleje, hidrører fra hende, at hun fraflyttede Lejligheden i Øhlenschlægersgade Nr. 13, efterat Viceværtinden havde besværet sig over, at der boede »Piger« hos hende (hvad Tiltalte dog ikke vilde erkende Rigtigheden af), at der i det Værelse, som var udlejet til de ovennævnte to Kvinder — af hvilke hun i hvert Fald kendte den ene og vidste, at hun havde logeret i Farvergade — foruden en Chaiselong, der ikke var forsynet med Sengetøj, kun fandtes én Seng, og at Tiltalte har erkendt, at hun ikke har sagt til Pigerne, da disse lejede Værelset, at det var Meningen at de skulde dele Seng.

I Henhold til det Foranførte findes der ved Sagens Paadømmelse at maatte gaas ud fra, at det har været med Tiltaltes Vidende og Villie, at de nævnte to Piger ikkun benyttede det paagældende Værelse som Aftredelsesværelse til der at bedrive Utugt, og vil Tiltalte som Følge heraf være at anse efter Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned.

Fredag den 13 December.

Nr. 306. Højesteretssagfører Winther

contra

Magnus Larsson og Lars Andreas Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 30 Juli 1907: De Tiltalte bør straffes, Magnus Larsson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Lars Andreas Larsen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og bør de udrede Sagens Omkostninger in solidum, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerene Justitsraad N. C. Olsen og J. Olsen, 12 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger om de Omstændigheder, hvorunder Magnus Larsson tilvendte sig den i den indankede Dom omtalte Halm, maa han antages forsaavidt at have handlet i god Tro til, at rette Vedkommende intet fandt derimod at

erindre, og der mangler Oplysning om, at de gamle Sække eller Klude, han tilegnede sig paa Slagteriets Plads, havde nogen Værdi, hvad der ikke paa Forhaand kan antages. Ligesom derhos Lars Andreas Larsens Forhold ved aabenlyst at sætte sig i Besiddelse af og beholde den i Dommen nævnte Trætrappe, som han tog til bestemt Brug, uden at Ejeren kan antages at have haft noget derimod, ikke kan betragtes som Tyveri, saaledes vil denne Tiltalte ej heller kunne straffes for sin Tilegnelse af Slagteriet tilhørende Sækkerester og Klude og af Jernrøret, da det ikke er oplyst, at disse Ting havde nogen Værdi, og det findes endelig betænkeligt paa Grundlag af de foreliggende mangelfulde Oplysninger at anse ham med Straf for den af ham vedgaaede Tilegnelse af en Planke paa Slagteriets Grund.

Som Følge heraf ville begge de Tiltalte, hvis Forhold efter den skete Indstævning ikke iøvrigt foreligger Højesteret til Paakendelse, være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Magnus Larsson og Lars Andreas Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bytingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Winther og Advokat Halkier, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Magnus Larsson og Lars Andreas Larsen for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egne Tilstaaelser og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger følgende:

Efter at der successive var forsvundet Planker fra et i Baggaarden til Bornholms Andelssvineslagteri hensat, Slagteriet tilhørende »Skaalekar«, forsvandt der af samme Natten mellem den 8 og 9 f. M. saameget, at Slagteriets Direktør fandt Anledning til at melde Sagen for Politiet.

Paa Foranledning af dette blev der om Natten mellem den 10 og 11 f. M. sat Vagt paa Slagteriet. Ved 12-Tiden saa Vagten en Mand komme kørende Nordvest om Slagteriets Gaard med en Trillebør og hørte ham forsøge paa at komme ind igennem Porten. Noget efter saa Vagten Personen inde i Gaarden, og Vagten antog, at han var krøben over Stakittet ind i Gaarden, gaa hen og aabne Porten og køre Trillebøren ind og at begive sig hen til Resterne af det omtalte »Skaalekar«.

Det viste sig, at den omhandlede Person var Tiltalte Magnus Larsson, som har erkendt, at han nævnte Nat havde indfundet sig i Slagteriets Gaard i tyvagtig Hensigt. Han havde indfundet sig ved Porten

med sin Trillebør, men Porten var stænget, hvorfor han var gaaet gennem et Led i Stakittet, som han havde løftet til Side. Han havde derefter aabnet Porten indvendig fra og kørt sin Trillebør ind. Ved den Lejlighed tilegnede han sig nogle gamle Sække eller Klude, som var henkastede paa Slagteriets Plads. Han benægter derimod at have haft fat i eller tilegnet sig noget af Resterne af »Skaalekarret«. Tiltalte har endvidere vedgaaet, at han oftere i Slagteriets Gaard har tilegnet sig Halm, som laa der. Han angiver, at den Halm, han har taget, har haft en Værdi af 10 Øre hver Gang. Tiltalte har anført, at Slagteriets Bestyrer flere Gange havde set ham tage Halm uden at forbyde dette, men nogen Tilladelse enten udtrykkelig eller stiltiende har han ikke haft.

Tiltalte Lars Andreas Larsen har vedgaaet, at han nogle Dage forinden Jul en Morgen Kl. ca. 7, medens det endnu tildels var mørkt, har tilegnet sig en Planke, der laa paa Slagteriets Grund. Planken angiver han at have haft en Længde af 3 à 4 Alen, en Bredde af 4 Tommer og en Tykkelse af 3 Tommer og at have haft en Værdi af 1 Kr. For 1 à 2 Maaneder siden tilegnede han sig paa Slagteriets Grund et Jernrør 3 Alen langt og 1½ Tomme i Diameter. Han lagde det først tilside paa Slagteriets Grund for senere at bringe det til sit Hjem, men da han vilde hente Røret, kunde han ikke finde det. Han har endvidere erkendt, at han paa Slagteriet har tilvendt sig Sækkerester og Klude, samt at han for ca. 7 Aar siden fra Bornholms Dampmølle har tilegnet sig en Trætrappe til en Værdi af ca. 2 Kroner. Han har vel angivet, at det var hans Hensigt at bringe Trappen tilbage igen, men efter det lange Tidsrum, der er hængaaet, kan der ikke tillægges dette Tiltaltes Anbringende nogen Betydning.

De Tiltalte ere desforuden sigtede for fra Slagteriets Grund at have stjaalet en Del Brædder og Planker og fra Bidstrups Bygningsforretning, der de sidste 2 Aar har været beskæftiget med Ombygning af Slagteriet, at have stjaalet en Del Bygningsmateriale, men mod de Tiltaltes Benægtelse er ikke fremkommet tilstrækkeligt Bevis herfor.

For deres ovenfremstillede Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Magnus Larsson er født i Sverrig den 7 April 1838 og Lars Andreas Larsen i Rønne den 5 November 1874, og som ikke ses tidligere at være tiltalte, dømt eller straffede, nu være at anse, Magnus Larsson efter Straffelovens § 228, jfr. § 23, 1ste Stykke, og Lars Andreas Larsen efter Straffelovens § 228, og findes Straffen at kunne fastsættes for Magnus Larsson til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og for Lars Andreas Larsen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 314.

Advokat Halkier

contra

Niels Christian Christensen Grøn (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Varemærker af 11 April 1890.

Kolding Købstads Politirets Dom af 22 Maj 1907: Cigarfabrikant Niels Christian Christensen Grøn bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1907: Tiltalte Niels Christian Christensen Grøn bør til Kolding Købstads Politikasse bøde 200 Kr., og bør han derhos under en Mulkt til samme Købstads Kæmnerkasse af 5 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, borttage de ulovlig anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre Varerne eller deres Indpakning, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Varemærkets Borttagelse eller Varenes eller deres Indpakkings Tilintetgørelse bestemmes til fire Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Christensen Grøn til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Tobaksfabrikant Niels Christian Christensen Grøn, der er født i Aaret 1860, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale i Henhold til Lov af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, at der for Fabrikant C. W. Obel i Aalborg er ifølge Anmeldelse af 22 Juni 1888 registreret og fra den 27 Juni 1898 at regne fornyet et Varemærke, der i Varemærkeregistret beskrives saaledes:

»En Mand i middelalderlig Dragt og med tre Tobaksblade i højre Haand; Figuren er omsluttet af en oval Ramme, der foroven bærer Paaskriften: Jean Nicot, som bragte Tobaksplanten til Europa 1560, paa Siderne omslynges af Laurbærgrene og forneden udvider sig til en Tavle med Ornamenters og Indskriften: Fabrikeret af C. W. Obel, Aalborg. Ovenover staar: Melange Nicot.«

Tiltalte har nu erkendt, at han, der har Borgerskaber som Cigarfabrikant og som Købmand i Kolding, i flere Aar har forhandlet Røgtobak i Papirposer, forsynet med en paatrykt Etikette, der forsaavidt stemmer overens med det fornævnte Varemærke, som den ligeledes fremstiller en Mand i gammeldags Dragt med tre Blade i højre Haand samt omsluttet af en oval Ramme, der paa Siderne er omslyngt af Løvværk og forneden udvider sig til en Tavle med Ornamenters, men paa andre Punkter afviger fra Varemærket, i hvilken Henseende det navnlig maa fremhæves, at flere Enkeltheder i Figurernes Klædedragt, Haar og Skæg ere forskellige, og at den af Tiltalte anvendte Etikette, hvis Ramme ikke er forsynet med nogen Paaskrift, bærer Overskriften: »Nicot Melange« samt Indskriften: »Fabrikeret af: Chr. Grøn, Kolding«. Tiltalte har endvidere erkendt, at han har benyttet denne Etikette, selv efterat Fabrikant Obel i en Skrivelse af 26 November f. A., i hvilken han betegnede Etiketten som en tro Kopi af hans registrerede Varemærke, havde opfordret Tiltalte til at ophøre dermed samt til at tilintetgøre det Oplag, hvoraf, han maatte være i Besiddelse.

Tiltalte, der ikke vil kunne gøre nærmere Rede for, hvornaar han har ladet Etiketten forfærdige eller taget den i Brug, har gjort gældende, at Forskellen mellem den og Fabrikant Obels Varemærke er saa fremtrædende, at en Forveksling er udelukket, hvorhos han har hævdet, at han har været ubekendt med Registreringen, i hvilken Henseende han har anført, at Fabrikant Obels fornævnte Skrivelse ikke var ledsaget af Beviser for, at Registreringen havde fundet Sted, og at han derfor ansaa sig berettiget til at gaa ud fra, at dette ikke var Tilfældet.

Uanset at der nu vel, som det fremgaar af det Foranførte, i Enkelthederne findes Uoverensstemmelser mellem det omhandlede Varemærke og den af Tiltalte benyttede Etikette, findes der imidlertid paa den anden Side saa væsentlige Lighedspunkter mellem de tvende Fremstillinger, at disse let kunne forveksles, navnlig i daglig Handel og Vandel, hvor ingen nærmere Undersøgelse eller Sammenligning kan ventes foretagen, hvorved det særlig maa komme i Betragtning, at der paa de af Tiltalte benyttede Poser, der ere af ganske samme Art og Udseende som de, der anvendes af Obel, er trykt en Anbefaling, der — bortset fra Underskrift og Datering — i alt Væsentligt er en ordret Gengivelse af en tilsvarende Anbefaling, der findes trykt paa de Poser, i hvilke den af Obel fabrikerede »Melange Nicot« forhandles.

Da Tiltaltes Benyttelse af den ommeldte Etikette herefter maa anses at være i Strid med den af Fabrikant Obel i Henhold til den ovennævnte Lov ved Varemærkets Registrering erhvervede Ret, om hvilken Tiltalte i hvert Fald ved Obels Skrivelse af 26 November f. A. er bleven sat i Kundskab paa en efter Omstændighederne fyldestgørende Maade, vil han for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at

anse efter bemeldte Lovs § 13, jfr. § 12, 2det Stykke, med en Bøde til Kolding Købstads Politikasse, der findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr. Fremdeles vil Tiltalte overensstemmende med den af Obel i saa Henseende nedlagte Paastand være at tilpligte inden den nedennævnte Frist under en samme Købstads Kæmnerkasse tilfældende Dagmulkt, der bliver at bestemme til 5 Kr., at borttage de ulovlig anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre Varerne eller deres Indpakning, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed. — — —

Forsaavidt Fabrikant Obel under Sagen har paastaet sig tilkendt Erstatning hos Tiltalte, vil denne Paastand, eftersom der ikke foreligger tilstrækkelig Oplysning om Størrelsen af den ved Tiltaltes Forhold forvoldte Skade, ikke kunne tages under Paakendelse, og det samme gælder en af Obel endvidere nedlagt Paastand om, at Tiltalte kendes uberettiget til at bruge den omhandlede Etikette, hvilken Paastand i Medfør af Forskriften i tidnævnte Lovs § 12, 1ste Stykke, bliver at gøre gældende under et privat Søgemaal.

Nr. 333.

Højesteretssagfører Møller

contra

Frederik Wilhelm Andersen (Def. Rée),

der tiltales for uterligt Forhold mod Pigebørn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 September 1907: Tiltalte Frederik Wilhelm Andersen bør udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Meyer og Tegner, 15 Kr. til hver, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Møller og Rée hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Frederik Wilhelm Andersen, der er født den 8 November 1854 og ikke funden straffet, tiltales for uterligt Forhold mod Pigebørn under 12 Aar.

Ebba Anna Oline Olsen, født den 3 Juli 1899, har forklaret, at Tiltalte den 27 Juli d. A. om Eftermiddagen — som det maa antages ved 5-Tiden — paa Christianshavns Vold har taget hende paa Skødet, kysset hende paa Munden, slikket hende i Ansigtet, ført sin Haand op under hendes Skørter, halvvejs op ad hendes Laar, og følt hende paa disse udvendig paa hendes Benklæder samt tilhvisket hende uanstændige Ord. Efter Vidnets Forklaring har Tiltalte ikke rørt hende i Skridtet.

Edith Marie Christine Olsen, født den 15 August 1895, har forklaret, at Tiltalte, kort efter at han havde udvist den anførte Adfærd mod hendes Søster Ebba, tog nærværende Vidne om Livet, kyskede hende paa Kinden, tog hende paa hendes Ben udvendig paa Strømperne samt begramsede hende ved Knæet udvendig paa Nederdelen, hvorhos han spurgte hende, om hun vilde gaa med ham ned bag Buskene for at »knæppe« med ham.

Arbejdsmand Peter Taastrup har forklaret, at Tiltalte tog Ebba op ad Benene samtidig med, at han kyskede hende.

Tiltalte, som ikke har villet bestride Rigtigheden af Børnenes Forklaringer, har forklaret, at han mindes at have haft Ebba paa Skødet og at have kysset hende, men at han herudover intet kan erindre af det Passerede paa Grund af Beruselse.

Tiltalte vil efter sin Forklaring aldrig have haft unaturlig Tilbejlighed for Børn.

Da Tiltalte efter det Oplyste maa antages ved den her omhandlede Lejlighed at have været i høj Grad beruset, i hvilken Henseende det kan bemærkes, at der, da han den paagældende Dag ved 6-Tiden blev anholdt, maatte være 2 om at holde ham oppe, findes det, ogsaa i Betragtning af det om Tiltaltes Fortid Oplyste, betænkeligt paa det Foreliggende at statuere, at Tiltalte ved sin Adfærd overfor Børnene har tilsigtet noget Uterligt, og Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, dog saaledes, at han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdag den 17 December.

Nr. 114. Harbøre-Engbjerg Sogneraad (Henriques)

contra

Ingeniør Fibiger i Lemvig (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Erhvervsskat til Harbøre-Engbjerg Kommune.

Lemvig Fogedrets Kendelse af 19 September 1905: Den revirerede Udpantningsforretning vil være at fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1907: Den paaankede Udpantningsforretning ophæves. Processens Omkostninger for Overretten betale de Indstævnte, Harboøre-Engbjerg Sogneraad, til Citanten, Ingeniør Fibiger, skadesløst inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet sin Paastand om, at Spørgsmaalet om Indstævntes Skattepligt overfor Harboøre-Engbjerg Kommune maa anses unddraget Domstolenes Afgørelse, og at Indstævnte i al Fald har afskaaret sig fra at paakalde denne. Med denne Bemærkning og i Henhold til de i den indankede Dom iøvrigt anførte Grunde, som i det Væsenlige tiltrædes, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten i Henhold til Udpantningslovens § 13 have at betale Indstævnte skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Harboøre-Engbjerg Sogneraad, til Indstævnte, Ingeniør Fibiger i Lemvig, skadesløst. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter at Citanten, Ingeniør Fibiger i Lemvig, under den, som det maa antages af Ligningskommissionen sammesteds i sidste Halvaar af Februar Maaned 1904 foretagne, foreløbige Ligning til Statsskat for Aaret 1904—05 var blevet ansat til en Skatteindtægt af 20000 Kr., og efter at en Indkomst af denne Størrelse under den paafølgende Ligning af Formue- og Lejlighedsskatten i Lemvig for samme Skatteaar var bleven lagt til Grund ved Ansættelsen af den Citanten paa hvilende Skat til bemeldte Købstad som hans Opholdskommune, blev han — der ved en i Marts Maaned 1900 afholdt Licitation for et Tidsrum af 5 Aar fra 1 April s. A. at regne havde erholdt Kystsikringsarbejdet paa søndre Limfjordstange, væsenligst bestaaende i Vedligeholdelse af Høfderne paa Kysten, overdraget i Entreprise, og som ved af ham antagne Folk havde udført dette Arbejde skiftevis eller samtidig i Ferriug, Harboøre og Agger Sogne — under en, som det maa antages i Maj Maaned 1904 ligeledes for Skatteaaret 1904—05 af de Indstævnte, Sogneraadet for Harboøre—Engbjerg Kommune, foretagen Ligning, anset skattepligtig til sidstnævnte Kommune som Erhvervskommune og i Henhold til § 10 i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 ansat i Skat til

samme efter en anslaaet Indtægt for det paagældende Aar af 60000 Kroner.

Medens Citanten efterat have faaet Underretning herom indskrænkede sig til at meddele de Indstævnte, at han ikke kunde erkende at være skattepligtig til Harboøre—Engbjerg Kommune, uden iøvrigt at foretage Videre i Anledning af den nysnævnte Skatteansættelse, førte Lemvig Købstad som Citantens Opholds-Kommune derimod Klage over bemeldte Skatteansættelse og indankede denne for Overskatteraadet for Ringkøbing Amt, ved hvis den 2 December 1904 afsagte Kendelse den Indtægt, hvoraf Citanten vilde have at svare Skat til Harboøre—Engbjerg Kommune som Erhvervskommune, nedsattes til 25000 Kr., saaledes at det Citanten for Skatteaaret 1904—05 paalignede Skattebeløb til bemeldte Kommune kom til at udgøre 1375 Kr.

Da Citanten trods gentagne Paakrav undlod at betale dette Beløb, anmodede de Indstævnte under 5 April 1905 Fogden i Lemvig om paa deres Ansvar at autorisere Beløbet til Udpantning og derpaa iværksætte en saadan. I Henhold hertil blev Restancen den 6 s. M. autoriseret til Inddrivelse ved Udpantning, hvorefter Købstadens Fogedret den 28 s. M. med Citantens Samtykke blev sat paa Sagfører Esmanns Kontor i Lemvig, hvor Esmann — efter paa Citantens Vegne at have frafaldet Udpantningskendelsens Forkyndelse og den Citanten tilkommende Frist efter denne — for ham nedlagte Protest mod den tilsigtede Udpantningsforretnings Fremme. Der udviklede sig derefter for Fogedretten mellem Citanten og de Indstævnte, der paastode Forretningen fremmet, en Disput, som ved Rettens Kendelse af 19 September 1905 afgjordes derhen, at den rekvirerede Udpantningsforretning vilde være at fremme, hvorefter den under en den 27 s. M. stedfunden Kontinuation af Forretningen for Restancen, der med Tillæg af Omkostninger opgjordes til 1390 Kr. 73 Øre, dekretedes Udlæg i en af Citanten som Udlægsobjekt afgiven Kontrabog Nr. 3273 med Lemvig Bank lydende paa 1400 Kr. Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den afsagte Fogedkendelse, saavelsom den i Henhold til samme foretagne Udpantning ophævet. De Indstævnte have derimod procederet til den paaankede Udpantningsforretnings Stadfæstelse.

Forsaaavidt de Indstævnte have gjort gældende, at den af Overskatteraadet truffne Afgørelse er endelig, og at Spørgsmaalet om Citantens Skattepligt overfor Harboøre—Engbjerg Kommune som Følge heraf ikke kan indbringes for Domstolene, samt at Citanten i hvert Fald maa være afskaaret herfra, eftersom ikke han, men ikkun hans Opholdskommune har paaanket den skete Skatteansættelse for Overskatteraadet, vil der ikke kunne gives dem Medhold heri. Ligesom der nemlig mangler Føje til at antage, at Bestemmelsen i § 22, 2det Stk., i Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. angaaende Adgangen til at bringe Spørgsmaal om Skattepligt i en Landkommune under Domstolens Paakendelse, skulde være uanvendelig ved Afgørelsen af Spørgsmaal om Skattepligt i Forhold til en saadan Kommune som Erhvervskommune, i hvilken Henseende navnlig intet vil kunne udledes af de i § 11, 2det Stykke, i fornævnte Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 indeholdte Regler eller af den sammesteds givne Henvisning til § 20 i Lov Nr. 104 af samme Dato om Indkomst- og Formueskat til Staten, saa-

ledes vil der ej heller i den Omstændighed, at ikke Citanten — der, som meldt, i sin Tid har tilstillet de Indstævnte Meddelelse om, at han overhovedet ikke ansaa sig skattepligtig i Forhold til Harboøre—Engbjerg Kommune, men ikkun hans Opholdskommune har paaanket den skete Skatteansættelse for Overskatteraadet, kunne anses at ligge nogen Renunciacion fra Citantens Side paa eventuelt at lade Spørgsmaalet om sin heromhandlede Skattepligt gøre til Genstand for Domstolens Prøvelse.

Idet det nu ifølge § 10, 1ste Stykke, i oftnævnte Lov Nr. 85 af 15-Maj 1903 maa anses som en Betingelse for, at en Virksomhed som den af Citanten i Harboøre drevne Entreprenørvirksomhed kan medføre Skattepligt i Forhold til Erhvervskommunen, at der til Virksomheden er knyttet et Forretningslokale, samt da det mod Citantens Benægtelse ikke af de Indstævnte er godtgjort, at hans Virksomhed i Harboøre Sogn har været drevet fra et saadant Lokale — i hvilken Henseende bemærkes, at forskellige til Pakrum, til Opbevaring af Materialier og til Hestestald indrettede transportable Skure, som Citanten efter det Oplyste i det paagældende Tidsrum har haft opstillet i Harboøre og sammesteds har benyttet, ikke vil kunne betragtes som hans Forretningslokale — maa det anses uden Hjemmel, naar der for Skatteaaret 1904—05 har været paalignet Citanten Skat til Harboøre—Engbjerg Kommune som Erhvervskommune, og den paaankede Udpantningsforretning vil allerede som Følge heraf, og uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad Citanten iøvrigt har paaberaabt sig til Støtte for sin Paastand, være at ophæve.

Processens Omkostninger for Overretten ville de Indstævnte i Medfør af Lov 29 Marts 1873 § 13 have at tilsvare Citanten skadesløst.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 350.

Højesteretssagfører Liebe

contra

John Joseph Alexander (Def. Winther),

der tiltales for Drab.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 13 September 1907: Arrestanten John Joseph Alexander bør have sit Liv forbrudt. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 25 September 1907: Arrestanten John Joseph Alexander bør hensættes til Forbe-

dringshusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte John Joseph Alexander til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 50 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 13 September — ikke som i Appeldekla-rationen anført 11 September — 1907, afsagt af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd, er Arrestanten John Joseph Alexander, der er født paa Guadeloupe, hvorfra han for omtrent 15 Aar siden ankom her til Øerne, skønnet at være 39 Aar gammel, og som foruden at være mulkeret for Gadeuorden og efter eget Opgivende at være anset ved Frederiksteds Jurisdiktion med 12 Dages Tvangsarbejde — hvilken Straf ikke har kunnet konstateres — ikke findes tidligere straffet, for Manddrab anset med Livsstraf, og er denne Dom, der er afsagt efter Stemmemæflighed, idet Meddomsmændene have anset Arrestanten i Henhold til Frdn. 4 Oktober 1833 § 11 efter D. L. 6—6—1, jfr. Frdn. 24 September 1824, med Livsstraf, medens Underdommeren har forment, at Arrestanten burde anses efter Frdn. 4 Oktober 1833 § 2 in fine, jfr. § 4 og tildels § 5, med 5 Aars Forbedringshusarbejde, efter Domfældtes Begæring og tillige fra det Offentliges Side indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere efter Arrestantens Forklaring, der maa lægges til Grund for Paadømmelsen, i det Væsenlige følgende:;

Arrestanten, der i nogen Tid havde boet paa Plantagen »Adelphi« paa St. Thomas hos den 53-aarige John Taylor, med hvem han fiskede og brændte Kul, gik Onsdagen den 19 Juni d. A. sammen med Taylor til Byen for at skaffe en Baad til at fiske med. Denne deres Hensigt opnaaede de ikke, og efter i Dagens Løb at have drukket noget Rom, hvoraf i alt Fald Taylor maa antages at være bleven noget paavirket, gik de om Aftenen hjemad.

Paa Vejen kom de i Mundhuggeri om Fordelingen af Fortjenesten ved deres fælles Virksomhed, idet Arrestanten mente sig forfordelt af Taylor, og da de omtrent ved Midnatstid var komne til den saakaldte John Brewers Bugt, tilføjede Taylor Arrestanten et Stokkeslag over venstre Skulder, hvorpaa Arrestanten med sin Stok, der gik itu ved Slaget, slog Taylor bag det ene Øre. Den øverste Stump af Stokken er kommen tilstede under Sagen og beskrives som blodpletlet, 21 Tm. lang, 1 Tm. tyk foroven og gradvis tyndere nedefter.

Arrestanten satte sig derpaa under et Træ i den Formening, at Taylor var gaaet sin Vej, men kort efter kastede denne en Sten efter Arrestanten uden at ramme ham, og Arrestanten kastede da Stenen tilbage efter Taylor, som blev truffen af Stenen og derefter gik videre.

Da Arrestanten kort efter fortsatte sin Vej, fandt han Taylor passende ham op og rantes af en af Taylor kastet Sten paa højre Ben nedenfor Knæet uden dog at tage nogen Skade deraf. Arrestanten greb Stenen, der er kommen tilstede og vejer $3\frac{1}{2}$ Pund engelsk, og kastede den i en Afstand af omtrent 4 Alen med fuld Kraft i Hovedet paa Taylor, der blev ramt over venstre Øje og faldt om, og umiddelbart derefter kastede Arrestanten en anden, omtrent halvt saa tung Sten, med Kraft ned i Hovedet paa den paa Jorden liggende Taylor.

Arrestanten har først forklaret, at han derefter, da Taylor efterat have væltet sig lidt omkring var sunken sammen død, slæbte Liget over en omtrent 3 Alen høj Sten og kastede det i Vandet, men har senere ændret denne Forklaring derhen, at Taylor selv slæbte sig over Stenen og faldt i Vandet.

Arrestanten gik derefter hjem og lagde sig til at sove.

Taylors Lig blev næste Morgen funden i Havstokken, en halv Snes Alen fra det Sted, hvor han faldt ned.

Efter de obducerende Lægers Erklæring frembød Liget følgende Læsioner:

1. 1 ca. 4 Tommer langt Saar fra Næseroden henover venstre Øje ned til Kindbenet, naaende ind til Benet.
2. 1 ca. 1 Tomme langt Saar fra Begyndelsen af Læsion 1 ned ad venstre Side af Næseroden med Brud af de underliggende Knogler.
3. 1 tværløbende Saar af ca. 2 Tommers Længde langs Haargrænsen paa Pandens venstre Side, ikke naaende helt ind til Hjerneskalen.
4. 2 Tværsaar, hvert af ca. $1\frac{1}{2}$ Tommes Længde, midt paa Issen, naaende ind til Benhinden.
5. 1 ca. $2\frac{1}{2}$ Tommer langt, buetformet, uregelmæssigt Saar, omtrent $1\frac{1}{2}$ Tomme bag venstre Øre, naaende ind til Kraniet, med Brud af dette.
6. 1 ca. $1\frac{1}{2}$ Tomme langt tværløbende Saar, omtrent 2 Tommer bag højre Øre, naaende ind til Benhinden og uden Brud af Kraniet.

Der fandtes derhos udstrakte Hudafskrabninger paa Pande og Kinder.

Obduktionsforretningen konstaterer derhos, at der efter Aabning og Løsning af Huden fandtes et tværløbende Brud af Kraniet fra øvre indre Rand af højre Øjenhule tværs over Panden og øverste Del af hele venstre Øjenhule; tæt udenfor denne fandtes Knoglen henimod Kindbensbuen brudt paa 3 Steder; venstre Overkæbeben og Kindbensbue fandtes brudt paa flere Steder og saaledes splintret og knust, at øvre Del af Ansigtets Knogler paa dette Sted fandtes bevægelig.

I forreste nedre Hjørne af venstre Isseben fandtes en ca. $1\frac{1}{2}$ Tomme lang Knusning af Knoglen med Depression af Fragmenterne,

og tæt til højre for Midtlinien af Underkæben fandtes denne brudt med Bevægelighed af Brudstykkerne. Efter Aabning af Hjerne-skallen fandtes den indre Væg af Pandebensbuen knust, og omtrent paa Højde hermed fandtes en omtrent ærtestor Perforation af den haarde Hjernehinde, hvorved den i denne forløbende store Blodleder var aabnet.

Som Dødsarsag angives Blødning frembragt ved de beskrevne Læsioner samt Kontusion af Hjernen.

Medens Hudafskrabningerne og nogle af de mindre Læsioner muligen kan stamme fra Afdødes Fald og Henliggen i Brændingen, maa de svære med Brud forbundne Læsioner nødvendigvis tilskrives Arrestanten.

Arrestanten har med Bestemthed og Vedholdenhed hævdet, at det ikke var hans Mening at dræbe Taylor, og at han handlede i Hidsighed, fremkaldt ved Taylors gentagne Anfald paa ham.

Efter det saaledes Foreliggende findes Arrestanten ikke at have handlet med Overlæg, og Afdøde kan ikke betegnes som søgesløs; ganske vist laa han, da det sidste Stenslag tilføjedes ham, hjælpeløs paa Jorden, men da Arrestanten kastede Stenen i umiddelbar Kontinuation af det tidligere Forefaldne, maa hele Situationen bedømmes under Et.

Ej heller skønnes Tilføjelsen af denne sidste Læsion under de anførte Omstændigheder at være tilstrækkelig til mod Arrestantens Benægtelse at kunne konstatere et bestemt Drabsforsæt hos ham.

Arrestanten findes herefter, som af Underdommeren antaget, at burde anses efter Frdn. 4 Oktober 1833 § 2 in fine, kfr. § 4 og til dels § 5, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Underrettsdommen, der som anført har anset Arrestanten med Livsstraf, vil saaledes i Henseende til Straffen være at forandre.

Onsdag den 18 December.

Nr. 49. **Amtmanden over Sorø Amt** paa det Offentliges Vegne
(Bagger efter Ordre)

contra

Niels Peder Christian Ferdinand Sørensen
(Dietrichson efter Ordre),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Januar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 87.

Onsdag den 18 December.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 November 1905: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten Niels Peder Christian Ferdinand Sørensen, nu af Dalmose, hos Statskassen 600 Kr. Der tillægges Overretsprokurator Kaas i Salær 60 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, i det Væsentlige i den indankede Dom fremstillede Oplysninger findes Betingelserne for at tilkende Indstævnte Erstatning ifølge Loven af 5 April 1888 § 1 ikke at være tilstede. Appellanten vil derfor, efter sin her for Retten nedlagte Paastand, være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger i begge Instanser ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Amtmanden over Sorø Amt paa det Offentliges Vegne, bør for Indstævnte Niels Peder Christian Ferdinand Sørensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Prokurator Kaas i Salarium for Landsover- samt Hof- og Stadsretten 60 Kroner og Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ved Overretten under Iagttagelse af Forskrifterne i Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 anlagte Sag har Citanten Niels Peder Christian Ferdinand Sørensen, nu af Dalmose, der under en ved Vester Flakkebjerg Herreds Politiret indledet kriminel Undersøgelse har hensiddet i Varetægtsfængsel fra den 16 Februar til den 21 Maj d. A., ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Kaas, paastaaet det Offentlige tilpligtet at betale ham Erstatning for den Lidelse og Tort og det Formuestab, der er til-

føjet ham ved nævnte Frihedsberøvelse, samt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Kaas.

Fra det Offentliges Side er der ikke givet Møde under Sagen.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at der den 14 Februar d. A. om Formiddagen udbrød Ild i det af Citanten forpagtede saakaldte »Øllemosehus« paa Vedskølle Mark, som totalt nedbrændte, ligesom ogsaa Størstedelen af Bohavet og det øvrige Løssøre brændte, hvorimod de fleste Kreaturer blev reddede. Det paagældende Hus, der var bygget i Retningen Øst til Vest og isoleret beliggende, idet Afstanden til det nærmeste Sted var ca. 500 Alen, var alene beboet af Citanten, hans Hustru og deres 1 $\frac{1}{2}$ Aar gamle Barn.

Efter de af Ægtefællerne afgivne Forklaringer opdagede de Ilden omtrent Kl. 11 $\frac{1}{3}$, idet Citanten, som en Timestid havde savet Brænde ved den sydlige Side af Huset, i Forstuen til Beboelseslejligheden i Husets østre Ende af Hustruen blev gjort opmærksom paa, at det ligesom haglede eller regnede; ved at lytte efter forekom det da Citanten, at det knitrede og brasede paa Loftet, hvorved han blev klar over, at der var Ild i Huset, og skyndte sig ud for at redde Kreaturerne i Husets vestre Ende, hvor Kostald og Svinehus var beliggende.

Angaaende Ildens Opkomst har Citanten forklaret, at han ikke tror, at nogen Fremmed kan være kommen til Huset og have paasat Ilden, og at han kun kan tænke sig, at Ilden enten skyldtes en lille Petroleumslampe af Blik, en saakaldet »Stormlampe«, der om Morgenen var væltet i Loen, eller hidrørte fra Skorstenen. Med Hensyn til nævnte Lampe har Hustruen forklaret, at hun om Morgenen Kl. ca. 6 $\frac{1}{2}$ fandt den liggende væltet paa Gulvet, og at den endnu dengang brændte, men at hun, idet hun slukkede den, lagde Mærke til, at der ikke var sivet noget Petroleum ud paa Gulvet, og at Lampens Beholder ogsaa var tør udvendig. Citanten, der havde været hjemme fra om Morgenen, har derhos efter sin Forklaring ved sin Hjemkomst Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$, da Hustruen fortalte ham om den væltede Lampe, aabnet Døren, der fra Sovekamret førte ud til Loen, for at se efter, om der var sket Noget, uden at han ved denne Lejlighed mærkede nogensomhelst Brandlugt eller saa nogen Ild. Da det herefter ikke kunde antages, at Ilden skyldtes den ommeldte Lampe, og da det paa Grund af flere Vidners samstemmende Forklaring om, at Ilden først brød igennem Taget i Husets vestre Ende, ikke kunde anses rimeligt, at den hidrørte fra Skorstenen i den østre Ende af Huset, hvilken Skorsten desuden efter det Oplyste var i god Stand og uden Revner, samt da der ikke iøvrigt forelaa nogen begrundet Formodning om Ildens Opstaaen, blev Mistanken for at have paasat Ilden rettet imod Citanten, der paa Grund af sin slette økonomiske Stilling kunde antages at have Interesse i, at det ham tilhørende Løssøre, assurøret til ialt 2004 Kroner, brændte. Efter Undersøgelsens Slutning resolverede Amtmanden over Sorø Amt under 20 samme Maaned, at der ikke fra det Offentliges Side vilde være at foretage Videre i Anledning af Branden.

Under de afholdte Forhør er der ikke fremkommet nogen Oplysning, der væsenlig bestyrker den mod Citanten rettede Mistanke. Da der herefter maa gaas ud fra, at Citanten, der ingensinde tidligere

har været tiltalt eller straffet, ikke er skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, samt da han ikke ved noget Forhold fra sin Side sees at have givet Anledning til Fængslingen, vil der i Medfør af ovennævnte Lovs § 1 være at tillægge ham en Erstatning af Statskassen, hvilken Erstatning skønnes at burde bestemmes til 600 Kr.

Det Citantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær, der bestemmes til 60 Kr., vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 361. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Julius Vilhelm Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1907: Arrestanten Julius Vilhelm Nielsen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius Vilhelm Nielsen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Julius Vilhelm Nielsen, der er født den 16 Oktober 1885 og senest ansat: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juli 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist om at have overtraadt et ham den 10 August d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, der da skulde afleveres til Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, skulde, saafremt han bortgik eller udeblev fra den nævnte Arbejdsanstalt, inden 24 Timer melde sig ved fornævnte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han i Tiden fra den 13 s. M., da han bortgik fra Ladegaarden, hvor han var bleven ud-

lagt, til sin Anholdelse under nærværende Sag den 27 f. M. har undladt at gøre den befalede Melding, vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Torsdag den 19 December.

Nr. 340. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Nielsine Frederikke Hansen, Alfrida Oline Olsen, Stenderups Hustru, og Kristiane Euphrosyne Sigfrida Clemmensen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1907: De Tiltalte Nielsine Frederikke Hansen, Alfrida Oline Olsen, Stenderups Hustru, og Kristiane Euphrosyne Sigfrida Clemmensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes de at have stillet usædelig Levevis til Skue paa en saadan Maade, at de have paadraget sig Ansvar efter Lov af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stykke. Straffen vil være at bostemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage for hver især, hvorhos de Tiltalte in solidum ville have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Nielsine Frederikke Hansen, Alfrida Oline Olsen, Stenderups Hustru, og Kristiane Euphrosyne Sigfrida Clemmensen bør hver især hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Saa udrede de Tiltalte og, En for Alle og Alle for En, Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførererne Asmussen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Nielsine Frederikke Hansen, Alfrida Oline Olsen, Stenderups Hustru, og Kristiane Euphrosyne Sigfrida Clemmensen tiltales under denne Sag for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stykke.

Tiltalte Hansen er født den 16 Oktober 1886 og tidligere anset: ved Højesterets Dom af 18 Maj 1903 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 54, og efter dens § 238, samtlige disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med 30 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost og senest ved Rettens Dom af 18 Marts 1905 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte Olsen, Stenderups Hustru, er født den 25 Oktober 1887 og senest anset: ved Rettens Dom af 12 Februar 1903 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, og efter denne Lovs § 6, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte Clemmensen er født den 9 September 1885 og senest anset: ved Rettens Dom af 26 April 1905 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, og efter denne Lovs § 6, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 12 Dage.

For alle de Tiltaltes Vedkommende gælder det, at de af vedkommende Politinspektør have faaet Advarsel i Henhold til bemeldte Lovs § 1, og at de samtidig ere gjorte bekendte med Indholdt af Lovens § 2, 1ste Stykke. Tiltalte Hansen har derhos faaet Tilhold i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 2, jfr. Lov 30 Marts 1906 § 1.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de i de sidste 2 Maaneder før deres Anholdelse her under Sagen den 28 Juni d. A., for Tiltalte Clemmensens Vedkommende dog med Afbrydelse af Tiden fra Midten af Maj til 11 Juni, da hun laa som Patient paa Vestre Hospital, næsten Aften efter Aften have indfundet sig paa Vesterbrogade udelukkende for at drive Utugtserhverv, at de paa eller i umiddelbar Nærhed af Hjørnet af nævnte Gade og Helgolandsgade have taget Opstilling eller ere gaaede frem og tilbage paa en ganske kort Strækning paa en saadan Maade, at det maatte være klart for Alle, at de var tilstede for at komme i Forbindelse med Mænd, med hvem de kunde faa Samleje, at de i utugtigt Øjemed har indladt sig i Samtale med forbigående Mænd, der ofte var dem ganske ubekendte, undertiden saaledes, at Mændene tiltalte dem, men ogsaa ofte saaledes, at det var dem, der tiltalte Mændene med Spørgsmaal, om de vilde gaa med dem hjem, og at de have ført deres Forhandlinger herom uden Hensyn til, om der var Nogen i Nærheden, der kunde høre det.

Ved de i Sagen foreliggende Oplysninger, paa Grundlag af hvilke Sagen vil være at paadømme, kan det ikke anses godtgjort, at de Tiltaltes her omhandlede Forhold har været til Ulempe for de Omboende.

Det er derhos ikke oplyst, at de Tiltaltes Opfordringer til Utugt ere blevne hørte af de omliggende Ejendommers Beboere eller af Forbigående, ligesom der heller ikke iøvrigt er oplyst Noget, hvorefter det kan anses godtgjort, at de Tiltalte ved deres Adfærd have krænket Nogens Blufærdighed.

Naar henses saavel til det forholdsvis sene Klokkeslet, da de Tiltalte have indfundet sig paa Gaden for at søge Erhverv ved Utugt, som til Stedet, hvor de i samme Øjemed have taget Opstilling, findes det dernæst ej heller at turde statuere, at de Tiltaltes Adfærd have

vakt nogen særlig Opsigt hos de Forbipasserende, eller at de ved deres Forhold have givet offentlig Forargelse.

Da det herefter ikke ved det i Sagen Oplyste kan anses godtgjort, at de Tiltaltes Forhold har været et saadant, at de rammes af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stykke, ville de være at frifinde.

Fredag den 20 December.

Nr. 362. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Thora Elisabeth Emma Hansen, Christophine Marie Lovise Hansen, Christiane Nielsen, Anne Elisabeth Lind, Anna Cecilie Hansen, Flora Marie Jensine Martine Jensen og Hilda Georgine Malmsjø, Hansens Enke (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 2, Anna Cecilie Hansen tillige for Løsgængeri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Oktober 1907: Tiltalte 1) Thora Elisabeth Emma Hansen, 2) Christophine Marie Lovise Hansen, 3) Christiane Nielsen, 4) Anne Elisabeth Lind, 6) Flora Marie Jensine Martine Jensen og 7) Hilda Georgine Malmsjø, Hansens Enke, bør for Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte 5) Anna Cecilie Hansen, bør straffes med Tvangsarbejde i 30 Dage og udrede $\frac{1}{4}$ af Sagens Omkostninger, medens disse iøvrigt bør udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe hver 40 Kroner, der udredes paa den med Hensyn til Sagens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales: 1) Thora Elisabeth Emma Hansen, 2) Christophine Marie Lovise Hansen, 3) Christiane Nielsen, 4) Anne Elisabeth Lind, 5) Anna Cecilie Hansen, 6) Flora Marie Jensine Martine Jensen og 7) Hilda

Georgine Malmsjø, Hansens Enke, for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2, 5) Anna Cecilie Hansen tillige for Løsgængereri.

Tiltalte 1) Hansen er født den 24 Januar 1871 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 August 1898 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, og efter denne Lovs § 6, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte 2) Hansen er født den 8 Maj 1874 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 August 1891 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov af 10 April 1874 § 4, disse Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 37, med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte Nielsen er født den 23 Juni 1879 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 December 1901 efter Straffelovens § 180, kfr. Lov af 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte Lind er født den 14 Februar 1869 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Februar 1893 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov af 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte 5) Hansen er født den 24 Oktober 1879 og ved Dom senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Marts 1907 efter Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Tiltalte Jensen er født den 27 December 1883 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 Maj 1901 efter Straffelovens § 180, jfr. § 37, med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Tiltalte Malmsjø, Hansens Enke, er født den 14 Oktober 1865 og anset bl. a.: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Februar 1898 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov af 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 24 Dage og senest: ved samme Rets Dom af 26 August 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efterat Hilma Østergren, Perssons Enke, Vognmand Niels Hansen og Marie Jensen, Larsens Hustru, som bo, og hvoraf de to Førstnævnte eje Huse i Helsingørgade, havde klaget til Politiet over løsgægtige Fruentimmers Færden i Gaden, blev der indledet Undersøgelse, under hvilken de Tiltalte, der alle boede i Helsingørgade have erkendt, at de i de sidste Maaneder før deres Anholdelse under Sagen respektive den 3 og 4 f. M. have, for at træffe Mænd, med hvem de kunde drive Utugt for Betaling, dels staaet i deres Gadedør, dels gaaet op og ned i Gaden, og to af dem have erkendt, at de paa forskellig Maade søgte at henlede de forbigaaende Mænds Opmærksomhed paa sig.

Da imidlertid Klagerne og Husejer Christian Petersen, hvis Ejendom ligger paa Hjørnet af Helsingørgade, og som ligesom Klagerne er afhørt som Vidne, have forklaret, at de ikke have følt sig forargede over Fruentimmernes Færd, og at det, som de særlig have fundet sig forulempede ved, dels er, at der overhovedet bor løsgægtige Fruentimmer i Gaden, dels er den Støj, de løsgægtige Fruentimmer gør ved Raaben og Skrigen, naar de færdes i Gaden for at indfange Mandfolk, da endvidere Vidnerne ikke overfor de Tiltaltes Benægtelse heraf have turdet

paastaa, at netop de Tiltalte have været højrøstede eller støjende, samt da 3 Politibetjente, der i længere Tid have observeret de Tiltaltes Færd, have forklaret, at de under Observationen af de Tiltalte ikke have bemærket Skænderi eller Larm udover Latter, ville de Tiltalte være at frifinde, forsaavidt de ere sigtede for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2.

Tiltalte 5, Anna Cecilie Hansen, er ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et hende den 29 April d. A. til Københavns Politis 3dje Afdelings Tilholds- og Meldingsprotokol under sædvanlig Straffetrusel efter forudgaaet Advarsel i Henhold til Lov 30 Marts 1906 § 1 og Lov 3 Marts 1860 § 2 givet Tilhold bl. a. om, at hun skulde søge lovligt Erhverv, og om, at hun skulde melde sig i Afdelingen hver Mandag for at give Oplysning om, hvorledes hun ernærede sig, idet hun dels fra Tilholdets Modtagelse til sin Anholdelse her under Sagen ved lovligt Erhverv kun har tjent ialt 18 Kr., men isvrigt uden at søge lovligt Erhverv har ernæret sig ved at drive Utugt for Betaling, dels den 2 f. M. uden gyldig Grund har undladt at melde sig i Afdelingen.

Hun vil som Følge heraf være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 30 Dage. Det bemærkes herved, at det nævnte Tilhold tillige indeholder Paalæg om, at Tiltalte skulde ophøre med at drive Erhverv ved Utugt, men at Politiet har savnet Hjemmel til at give saadant Paabud.

Mandag den 23 December.

Nr. 139.

Højesteretssagfører Winther

contra

Frederikke Emilie Bruun (Def. Bülow),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 August 1906: Tiltalte Frederikke Emilie Bruun bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Tegner, og Defensor, Overretssagfører Christensen, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der

Højesteretssagførerne Winther og Bülow hver 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frederikke Emilie Bruun for svigagtigt Forhold.

Tiltalte er født den 17 December 1851 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 26 August f. A. anmeldte den 84aarige Enkefru Caroline Bøytler, at hun ansaa sig for besveget af Tiltalte, af hvem hun for et ydet kontant Laan havde modtaget et den 9 Juni 1905 dateret, til Anmelderindens 6 Datterbørn udstedt Gældsbevis fra Tiltalte, lydende paa 20000 Kr. à 5 pCt. p. a. uopsigelig fra Kreditorernes Side til December Termin 1920 og indeholdende den Bestemmelse, at den aarlige Rente skulde oppebæres af Anmelderinden, saalænge hun levede, medens den efter hendes Død skulde tilfalde hendes Datter Fru Rosa Berthelsen, og først, naar hun var død, hendes Børn, Kapitalejerne. Uagtet Anmelderinden nemlig selv havde medundertegnet Gældsbeviset og derhos sat sit Navn under en samme paaført Paategning, hvorved erklæres, at »ovenstaaende« er overensstemmende med hendes Ønsker, formente hun sig forurettet ved, at Tiltalte i Strid med trufne Aftaler ikke havde ydet hende en efter hendes Paastand som Betingelse for Laanet fordret reel Sikkerhed.

Den af Anmelderinden under Sagen afgivne Forklaring, som hun har beediget, gaar nærmere ud paa Følgende:

Efterat Anmelderinden først havde tilsagt Tiltalte et Laan paa 17000 Kr. med Pant i en Tiltalte tilhørende Ejendom, hvilket Laan skulde træde istedetfor et tilsvarende Prioritetslaan, som agtedes indfriet i Juni Termin 1905, og efterat hun den 9 Juni havde udbetalt Tiltalte dette Beløb, fik hun af denne Meddelelse om, at vedkommende Kreditor var indgaaet paa at lade Pengene blive indestaaende, og lod sig derpaa overtale til at lade Tiltalte beholde de 17000 Kr. og til yderligere den 10 Juni at yde hende 2000 Kr. og den 13 Juni 1000 Kr., hvori dog afgik et Rentekrav paa 190 Kr. af en Obligation, Anmelderinden i Forvejen havde indestaaende i en Tiltalte tilhørende Ejendom, samt 500 Kr. som forudbetalt Rente af det i Gældsbeviset omhandlede Beløb, 20000 Kr., — alt til Anvendelse ved Købet af Ejendommen Nr. 36 i Sølvgade, som Tiltalte mente at kunne erhverve ved Auktion, hvorhos hun endvidere gav Tiltalte Tilsagn om et Laan paa 4000 Kr. mod for det samlede Beløb, 24000 Kr., at erholde Sikkerhed i den nævnte Ejendom samt Andel i Fortjenesten ved eventuelt Salg af samme.

I Anledning af den paatænkte Indfrielse af den ovennævnte Obligation i Tiltaltes Ejendom, stor 17000 Kr., havde Anmelderinden den 9 Juni ladet sin Søn, i hvis Forretning hun havde Penge indestaaende, trække en Anvisning paa en herværende Bank til Beløb 12000 Kr. og hævdede samme Dag paa en Kontrabog med Sparekassen for København

og Omegn 5000 Kr., ligesom hun den 10 Juni endvidere hævdede 2000 Kr. paa en anden Sparekassebog.

Da hun imidlertid den 12 Juli f. A., paa hvilken Dag Ejendommen Sølvgade Nr. 36 skulde til første Auktion, i en herværende Sparekasse yderligere vilde hæve 4000 Kr. for i Overensstemmelse med det Tilsagn, hun havde givet Tiltalte, som var medfulgt til Sparekassen, at overgive Tiltalte Beløbet som yderligere Laan til Anvendelse ved Køb af den nævnte Ejendom, kom en Nevø af hende tilstede og forhindrede, at Tiltalte fik disse Penge.

Tiltalte, der ved første Auktion blev Højstbydende paa Ejendommen, købte imidlertid ikke denne ved den endelige Auktion den 21 September f. A., og Anmelderinden, der først den 12 Juli vil have erholdt det fornævnte Gældsbevis overleveret, idet Tiltalte, efterat have faaet hendes Underskrift, formentlig den 15 eller 16 Juni, havde beholdt det for at faa det stemplet, har senere ikke kunnet bevæge Tiltalte til at yde hende nogen Sikkerhed for Laanet.

Anmelderinden gør gældende, at dette kun er givet paa Betingelse af, at en saadan skaffedes, og hævder, at Tiltalte har benyttet sig af, at hun paa det omhandlede Tidspunkt var stærkt medtaget af Influenza, idet Anmelderinden under andre Omstændigheder ikke vilde have ladet sig bevæge til at give Pengene fra sig uden samtidig at modtage en betryggende Sikkerhed.

Anmelderinden gør derhos gældende, at Tiltalte i hvert Fald maatte være ganske uberettiget til — saaledes som hun, efter hvad der er oplyst under Sagen, har gjort — at disponere over mellem 4 og 5000 Kr. paa anden Maade end til Indkøb af en Ejendom.

Tiltalte har paa væsentlige Punkter benægtet Rigtigheden af Anmelderindens Forklaring.

Hun har saaledes hævdet, at det var Anmelderinden, som selv foranledigede, at det ikke blev til noget med Overtagelsen af Prioriteten paa 17000 Kr., idet hun selv foreslog Tiltalte at modtage 20000 Kr. tillaaens mod at yde en Rente af 5 pCt. p. a. til hende og efter hendes Død til hendes Datter, Fru Berthelsen, og saaledes, at Kapitalen tilfaldt Sidstnævntes Børn, idet det overlodes Tiltalte at virke med Kapitalen, som hun fandt for godt, hvorhos Anmelderinden gik ind paa Uopsigelighed i 15 $\frac{1}{2}$ Aar.

Hun har yderligere forklaret, at hun derefter modtog de 20000 Kr. — det omhandlede Fradrag af ialt 690 Kr. den 9 Juni samtidig med, at Anmelderinden paategnede Gælds brevet, som et Par Dage forinden var bleven overgivet Anmelderinden til Gennemsyn. Om nogen Sikkerhed var der dengang ikke Tale.

Først i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli fik Tiltalte at vide, at Ejendommen Sølvgade Nr. 36 var til Salg, og hun fik da af Anmelderinden Tilsagn om et yderligere Laan paa 4000 Kr. for derved at blive i Stand til at købe Ejendommen, uden at der dog var Tale om, at hun skulde give nogen Sikkerhed herfor i Ejendommen, men dette Laan blev ikke udbetalt som Følge af den fornævnte Persons Mellekomst. Tiltalte har yderligere anført, at Anmelderinden flere Dage før den 12 Juli fik Gælds brevet tilbageleveret.

Tiltalte, der som Følge af de truffne Aftaler ikke anser sig pligtig til at yde Anmelderinden nogen Sikkerhed, og hævder, at hun maatte

være berettiget til at disponere over Pengene efter sit eget Fordogt-befindende, har saaledes nægtet sig skyldig i nogetsomhelst ulovligt.

Det maa nu vel efter Sagens Oplysninger anses sandsynliggjort, at Tiltaltes Forklaringer ikke ere stemmende med Sandheden. Det bemærkes herved, at Tiltaltes Paastand om at have erholdt udbetalt ca. 19300 Kr. den 9 Juni ikke synes at stemme med Oplysningerne om, at der af Tiltalte*) samtidig med Anvisningens Overlevering kun udtoges 5000 Kr. af vedkommende Sparekasse, medens der næste Dag udtoges 2000 Kr., hvilket derimod passer med Anmelderindens Forklaring, at der af et, ganske vist mindreaarigt, Vidne er afgivet en Forklaring, hvorefter det maa anses for sandsynligt, at Opgivelsen af Navnene paa Fru Berthelsens Børn først har fundet Sted den 13 Juni, hvorfor altsaa Gældsbreve, i hvis Tekst disse Navne ere indførte, ikke kan antages at være underskrevet den 9 Juni, samt at det paa Forhaand har Formodningen imod sig, at Anmelderinden, der skildres som forstandig, skulde indlade sig paa et saa ufordelagtigt Pengearrangement som det, for hvilket Obligationen er et Udtryk, medmindre betryggende Sikkerhed var stillet hende i Udsigt.

Naar imidlertid henses til, at Gældsbreve's Tekst og Paategninger ganske stemmer med Tiltaltes Forklaringer om at have faaet Beløbet overladt, uden at det var nogen Betingelse, at hun skulde tilvejebringe reel Sikkerhed derfor, findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget svingagtigt Forhold overfor Anmelderinden, der, uanset sin høje Alder, er vant til paa egen Haand at træffe Dispositioner i Pengesager, og om hvem det ikke kan oplyses, at hun paa det paagældende Tidspunkt har været i en Tilstand, der paavirkede hendes Tilregnelighed, hvorved det ikke vil kunne komme i Betragtning, at hun senere, efter Konference med sine Paarørende, har indset det urimelige i sin Handlemaade.

Tiltalte vil følgelig være at frifinde.

Nr. 353. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Tilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Oktober 1907: Arrestanten Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være Anmelderinden.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebse, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebse, for Tyveri og Overtrædelse af Tilhold.

Arrestanten er født den 17 November 1885 og senest anset ved Højesterets Dom af 20 Oktober 1905 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 29 Juli d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 blev Arrestanten truffen udfor Porten til Ejendommen Stenderupsgade Nr. 1 i Færd med at læsse en Jernseng, nogle Madratser, en Hovedpølle, et Bord, en Trækasse og nogle Rundstokke — hvilke Genstande under Sagen ere vurderede til ialt 6 Kr. — paa en Trækvogn.

Fyrbøder Peter Nielsen, der bor i den nævnte Ejendom, og som genkendte Genstandene som noget ham tilhørende Inventar, der havde beroet frit fremme i en uafsaaset Brændekælder i bemeldte Ejendom, foranledigede derpaa Arrestanten anholdt.

Arrestanten, der erkendte, at han var i ulovlig Besiddelse af Trækvognen — som han dog kun vil have tilegnet sig for at benytte den til Transport af de foran omhandlede Genstande, hvorfor han, da Trækvognens Ejer ikke har ønsket ham tiltalt for hans Forhold i saa Henseende, ikke kan straffes herfor — har angaaende sin Adkomst til de omhandlede Inventariegenstande under Sagen fastholdt, at han nogle Dage forinden sin Anholdelse, antagelig den 25 Juli d. A., har faaet dem foræret af en Person, som han antog for berettiget til at disponere over dem.

Arrestantens Forklaring gaar nærmere ud paa, at han i ca. en halv Snees Dage indtil sin Anholdelse har benyttet det Kælderrum, hvori Tingene beroede, til Natteophold, at han den fornævnte Dag blev vækket af den paagældende Person, at denne spurgte, hvorfor Arrestanten laa der, og, da Arrestanten erklærede, at han var uden Logi, sagde til ham, at han, hvis han kunde skaffe sig et Værelse, maatte have samtlige i Kælderen beroende Ting, dog at han skulde sørge for snarest at faa ryddeliggjort Kælderen, og at han, efterat have lejet sig et Værelse i en Ejendom i Prinsensgade, kort før sin Anholdelse indfandt sig i Ejendommen i Stenderupsgade, hvor han satte sig

i Besiddelse af Tingene samt derpaa læssede dem paa Trækvognen for at føre dem til sin Bopæl.

Under Sagen har Fyrbøder Peter Nielsen aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de oftnævnte Inventariegenstande, hvorhos det efter de af hans Hustru Cathrine, født Jensen, og Sporvognskonduktor Jens Peter Rasmussen under Sagen afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa anses for sandsynliggjort, at han er Ejer af samme. Da derhos Arrestanten har erkendt at være ude af Stand til at give nogensomhelst nærmere Oplysninger om den Person, af hvem han vil have faaet Tingene som Gave — i hvilken Henseende han har forklaret, at det var ganske mørkt, da han talte med Personen, som var ham ubekendt — da det ved Forhøring i Ejendommen er oplyst, at ingen af Husbeboerne har givet Arrestanten nogen Tilladelse til at tage Tingene, samt da Arrestantens Fortid taler stærkt imod ham, findes det uden Betænkighed at anse Arrestanten for Tyveri af det omtalte Inventar.

Arrestanten har efter Udstaaelsen af den ham ved fornævnte Højesteretsdom idømte Straf den 26 Februar d. A. taget Ophold her i Staden uden i Tiden fra den nævnte Dato og til sin Anholdelse under nærværende Sag den 29 Juli d. A. at melde sig ved Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer.

Arrestanten har i saa Henseende anført, at han ikke kan erindre, at der er givet ham noget Tilhold om at møde ved bemeldte Protokol, men da en under Sagen tilvejebragt Udskrift af oftnævnte Protokol udviser, at saadant Tilhold — gaaende ud paa, at Arrestanten, naar han maatte vende tilbage hertil Staden for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved Protokollen — er meddelt Arrestanten den 26 Oktober 1905, og da en Overbetjent, der har givet Møde under Sagen, har forklaret, at han erindrer, at Arrestanten fik Tilholdet, [og at der samtidig leveredes ham en Udskrift af samme, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Arrestantens ovennævnte Paastand, og han vil følgelig være at anse for Overtrædelse af Tilholdet.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 83. Politibetjent **C. S. Sørensen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Partikulier Morten Petersen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Beviset for stedfundne Afdrag.

Nykøbing paa Sjælland Bytings Dom af 23 Oktober 1905:
 Saafremt Indstævnte, Politibetjent **C. L. Sørensen** af Nykøbing Sj., med sin efter forudgangen lovlige Omgang inden sit Værneting aflagte

Ed bekræfter, at han den 10 Maj 1903 har betalt Citanten, Partikulier Morten Petersen 396 Kr. 90 Øre, og den 8 Juni s. A. har betalt Citanten 293 Kr. 76 Øre, bør han til Citanten betale 387 Kr. 64 Øre, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Citanten betale 1078 Kr. 30 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 11 April 1904, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1906: Saafremt Appellanten, Partikulier Morten Petersen, Nykøbing p. Sj., efter forudgaaet lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at Appelindstævnte, Politibetjent C. S. Sørensen sammesteds, ikke den 10 Maj 1903 har betalt ham 396 Kr. 90 Øre og den 8 Juni 1903 293 Kr. 76 Øre, bør Appelindstævnte til Appellanten betale 1078 Kr. 30 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11 April 1904, til Betaling sker. Trøster Appellanten sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Appelindstævnte til Appellanten betale 387 Kr. 64 Øre med Renter deraf som anført. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den ved den indankede Dom truffene Afgørelse maa forstaaes saaledes, at Indstævnte kan stedes til at aflægge Ed alene med Hensyn til et af de omstridte Beløb, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det deri antagne, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflægelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Nykøbing p. Sj. Bytingsret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanten, Partikulier Morten Petersen, Nykøbing p. Sj., Appelindstævnte, Politibetjent C. S. Sørensen, sammesteds, tilpligtet at betale 1078 Kr. 30 Øre, som han skal skyld Appellanten som Restkøbesum for leverede Æg, tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 11 April 1904 og Sagens Omkostninger skades-

løst. Appelindstævnte paastod sig frifunden mod at betale 387 Kr 64 Øre uden Renter samt sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Ved ovennævnte Rets Dom af 23 Oktober 1905 blev i Overensstemmelse med en af Appelindstævnte nedlagt subsidær Paastand Sagens Udfald gjort afhængig af Appelindstævntes Ed, saaledes at Appelindstævnte, saafremt han med sin efter forudgangen lovlig Omgang inden sit Værneting aflagte Ed bekræfter, at han har betalt Appellanten den 10 Maj 1903 396 Kr. 90 Øre og den 8 Juni s. A. 293 Kr. 76 Øre, tilpligtedes at betale Appellanten 387 Kr. 64 Øre, men iøvrigt frifandtes for Appellantens Tiltale, hvorimod han, saafremt Eden ikke aflægges, tilpligtedes at betale Appellanten 1078 Kr. 30 Øre med Renter deraf som af Appellanten paastaaet, hvorhos Sagens Omkostninger i begge Tilfælde ophævedes. For Overretten paastaar Appellanten principaliter Underretsdommen forandret i Overensstemmelse med hans ovennævnte i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorhos han paastaar sig tilkendt Appellens Omkostninger. Subsidært paastaar han Sagens Udfald gjort afhængig af hans egen Ed. Appelindstævnte har, skøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Det er uomtvistet, at Appellanten i Tiden fra April Maaned 1903 til Juli Maaned s. A. inklusive har leveret Æg til en af Appelindstævnte da dreven Æggeforretning til et Beløb af ialt 3720 Kr. 12 Øre, hvori dog fragaar forskellige Godtgørelser til et Beløb af ialt 39 Kr. 87 Øre. Medens Appellanten kun erkender i 10 forskellige Gange, omfattende Tiden fra 1 Maj 1903 til 22 August s. A. at have erholdt betalt ialt 2601 Kr. 95 Øre, saaledes at der endnu tilkommer ham de under Sagen indtalte 1078 Kr. 30 Øre, har Appelindstævnte anbragt, at han endvidere har betalt Appellanten den 10 Maj 1903 396 Kr. 90 Øre og den 8 Juni s. A. 293 Kr. 76 Øre, saaledes at han til Rest kun skylder de ovennævnte 387 Kr. 64 Øre. Appelindstævnte har derhos i saa Henseende tilvejebragt følgende Bevisligheder:

Et Vidne, der var knyttet til Appelindstævntes Forretning som en Slags Bestyrer og bl. a. var lønnet med Andel i Forretningens mulige Overskud, har med Hensyn til det ovennævnte Beløb af 396 Kr. 90 Øre, der under 10 Maj 1903 er indført i Forretningens autoriserede Kladdebog under Betegnelsen »Morten Petersen an contant 396.90«, forklaret, at Appelindstævnte den nævnte Dag til ham, der kom tilstede i et Lokale, i hvilket Appelindstævnte og Appellanten befandt sig, udtalte, at nu havde han betalt Appellanten det nævnte Beløb, at han (Vidnet) efterat Appelindstævnte paa hans Spørgsmaal om, hvorvidt Beløbet var indført i Kladden, havde givet benægtende Svar, ytrede, at han saa vilde gøre det, samt at Appellanten paahørte denne Samtale uden at gøre nogen Bemærkning i Anledning af samme. Endvidere har Appelindstævnte fremlagt et Brev fra Appellanten af 21 Maj 1903, i hvilket Appellanten har anmodet Appelindstævnte om Afregning for 7 Kasser Æg, der ifølge Sagens Oplysninger ere leverede Appelindstævnte senere end de Æg, som det forannævnte Beløb af 396 Kr. 90 Øre skulde være Betaling for, uden at Appellanten i Brevet omtalte, at han tillige havde dette Beløb tilgode. Hvad dernæst angaar det andet omtvistede Beløb 293 Kr. 76 Øre, der er indført i Kladdebogen som udbetalt Appellanten den 8 Juni 1903, har det

ovennævnte Vidne forklaret, at de ugentlige Opgørelser af de stedfundne Ind- og Udbetalinger udviste, at et Beløb af denne Størrelse var udgaaet af Kassebeholdningen. Endelig have tvende andre Vidner afgivet en Forklaring, ifølge hvilken Appellanten, efterat hans Leverance af Æg til Appelindstævnte var ophørt, overfor dem har opgivet Størrelsen af hans Tilgodehavende hos Appelindstævnte til et Beløb, der ikke oversteg ca. 400 Kr.

Appellanten har benægtet Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer.

Ved de ovennævnte Bevisligheder findes der for Rigtigheden af Appelindstævntes Anbringende om den 10 Maj 1903 at have betalt Appellanten 396 Kr. 90 Øre og den 8 Juni 1903 at have betalt Appellanten 293 Kr. 76 Øre, tilvejebragt en saadan Formodning, at Sagen for disse Posters Vedkommende vil være at gøre afhængig af Appellantens Ed, medens Appelindstævnte, der erkender at skyldte Appellanten 387 Kr. 64 Øre, i ethvert Fald vil være at tilpligte at betale Appellanten dette Beløb. Appelindstævnte vil herefter, saafremt Appellanten med sin Ed bekræfter, at Appelindstævnte ikke den 10 Maj 1903 har betalt ham 396 Kr. 90 Øre og den 8 Juni 1903 293 Kr. 76 Øre, være at tilpligte at betale Appellanten 1078 Kr. 30 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11 April 1904, hvorimod han, saafremt Eden ikke aflægges, vil være at tilpligte at betale Appellanten de ovennævnte 387 Kr. 64 Øre med Renter deraf som anført.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 364. Højesteretssagfører Jensen

contra

Arthur Halvor Jesper Dahl (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 November 1907: Arrestanten Arthur Halvor Jesper Dahl bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokurator Niasen og Overretssagfører Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Januar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 88—89.

Mandag den 23 December.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1895 blev anset efter Straffelovens §§ 229 Nr. 4, 228 og 238, tildels jævnførte med §§ 37 og 21, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Arthur Halvor Jesper Dahl til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Arthur Halvor Jesper Dahl for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten er født den 1 Juli 1877 og bl. a. anset: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 12 Maj 1892 efter Straffelovens § 233, tildels jfr. § 46, med 15 Slag Ris, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1895 efter Straffelovens §§ 229 Nr. 4, 228 og 238, kfr. §§ 37 og 21, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 11 Januar 1900 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1905 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have overtraadt et ham ved hans Løsladelse fra Straffeanstalten den 2 Marts d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, bl. a. gaaende ud paa, at han skulde anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer efter, at den havde fundet Sted, idet han, der havde faaet Tilladelse til kun at melde sig hver anden Mandag, ved samtlige Meldinger har opgivet at bo i Adelgade Nr. 96, 1ste Sal, uanset at han i Tiden fra engang i Juli Maaned d. A. til sin Anholdelse under nærværende Sag den 14 September d. A. havde Bopæl andetsteds.

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Tyveri ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 11 September d. A. anmeldte Tømmermester Sigvard Petersen for Politiet, at der den foregaaende Dags Aften mellem Kl. 7 og 10 var frastjaalet ham en nærmere betegnet Cykle, der havde henstaaet i Torvegade udenfor Nr. 32.

Arrestanten blev Natten mellem den 10 og 11 September d. A. Kl. 12¹/₂ af en patrouillerende Betjent antruffet paa Hjørnet af Mathæusgade og Øhlenschlægersgade, siddende paa en Trappe og klagende over, at det var ham umuligt at gaa. Han forklarede nærmere, at han var kommen kørende paa sin Cykle, men var tørnet mod en Lygtepæl, hvorved han var væltet og havde slaaet sig slem. Betjenten lod saa Cyklen transportere til Politistation Nr. 5, medens Arrestanten blev befordret til Kommnehospitalet. Den 14 s. M. indfandt Arrestanten sig paa Stationen for at afhente Cyklen, men da det imidlertid havde vist sig, at Cyklen var efterlyst, og Arrestanten ikke kunde godtgøre sin Adkomst til samme, blev han anholdt.

Arrestanten har under Sagen nægtet at have stjaalet Cyklen og hævdet, at han har købt den den 10 September d. A. om Aftenen Kl. 10 à 10¹/₂ i en af Christianshavns Gader af en ham ubekendt Person for 35 Kroner, hvoraf han betalte 15 Kroner ved Modtagelsen, medens Personen senere skulde hente Resten paa Arrestantens Bopæl.

Da Tømmermester Sigvard Petersen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Cyklen og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme, skønnes der at være ført et efter D. L. 6—17—10 og 11, jævnfør Forordning 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at anse Arrestanten, hvis Forklaring om den Maade, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Cyklen, er ganske ubestyrket, og hvis Fortid taler stærkt imod ham, for ulovlig Besiddelse af Cyklen, der under Sagen er vurderet til 50 Kr., efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne, under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 280.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Janus Martin Pedersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold og Fornærmelse mod Politiet. *)

*) Den indankede Dom findes pag. 551.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder hvad der er fremkommet i Henhold til Højesterets Dom af 10 denne Maaned, findes det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 100, og da den ved Dommen valgte Straf findes passende, vil denne, saavidt paaanket, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Janus Martin Pedersen til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Tirsdag den 7 Januar 1908.

Nr. 157.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Alfred Dietrich (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 December 1906: Arrestanten Alfred Dietrich bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Saa betaler han og i Erstatning til »Københavns Asfaltkompagni« som Repræsentant for »Aktiengesellschaft für Asfaltirung und Dachbedeckung, vormals Johannes Jeserich« 8293 Kr. 9 Øre. Endvidere betaler han Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Mundt, 40 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

De Højesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger angaaende Tiltaltes Forhold

med Hensyn til de i Dommen ommeldte 2000 Kroner og 540 Kroner, hvorfor henholdsvis Ingeniør Krarup og Agent Wulfsohn har udstedt Veksel, give ikke tilstrækkelig Føje til forsaavidt at paalægge Tiltalte Strafansvar.

Derimod maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat, have sit Forblivende ved, at Tiltalte iøvrigt under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, er anset efter Straffelovens § 253. Straffen bliver at bestemme til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 16 efter udstaaet Straf vil være at udbringe af Riget.

Paastanden om Erstatning af de besvegne Beløb findes efter Sagens Omstændigheder ikke at burde tages under Paakendelse under denne Sag.

Thi kendes for Ret:

Alfred Dietrich bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. Saa betaler Tiltalte og Aktiøns Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Winther 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Alfred Dietrich for Bedrageri.

Arrestanten, hvis opgivne Alder af 37 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 April 1892 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 23 September 1893 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt i Medfør af Straffelovens § 16 til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget og ved samme Rets Dom af 19 Maj 1894 efter Straffelovens § 16, 2det Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Arrestanten, hvem det ved kgl. Resolution af 8 Oktober 1903 tilledes at forblive her i Landet, har, medens han i Tiden fra August 1901 til 1 Maj 1905 var kontrollerende Direktør i Aktieselskabet Københavns Asfaltkompagni, og særlig i Tiden fra Slutningen af 1902 og til det fornævnte Tidspunkt, i stort Omfang besveget Aktieselskabet for Penge, som med Rette tilkom samme.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende:

Arrestanten har tilegnet sig og forbrugt samt med Undtagelse af et Beløb paa 548 Kr. ikke senere tilbagebetalt de nedennævnte Beløb,

som han havde modtaget fra eller inkasseret hos eller i et Tilfælde ved urigtig Kreditering paa egen Konto indvundet fra de nedennævnte Personer eller Firmaer, nemlig:

Frederiksberg Sporvejs- og Elektricitets-Aktieselskab	Kr. 602,91
Hans N. Hansen, Jyderup	» 516,83
Freeberg & Kløcker, Christiania	» 400,00
Aage Nellemann, Herning	» 420,80
Skibsfører Jens Therkelsen	» 190,00
E. Jacobsen, Ulfborg	» 643,86
Aarhus Kæmnerkontor	» 270,04
	<hr/>
	Kr. 3044,44

Det bemærkes, at Arrestanten senere har tilbagekaldt sin Tilstaaelse, forsaavidt angaar det fornævnte Beløb af 643 Kr. 86 Øre, idet han har erklæret, at han, da han i dette Tilfælde ikke som sædvanligt for at skjule Forbruget ses at have tilbageholdt Korrespondance o. l., ikke mener at have tilegnet sig dette Beløb; men til denne Fragaelse, der ikke nærmere er bestyrket, vil intet Hensyn kunne tages.

Arrestanten har gennem Ordre til vedkommende underordnede Funktionær af Aktieselskabets Kasse dækket privat Gæld, nemlig vedrørende:

L. C. Glad & Co.	Kr. 146,48
Købesummen for en Hest, som Arrestanten anskaffede sig	» 500,00
H. Gløyd og Søn	» 400,00
	<hr/>
	Kr. 1046,48

Det bemærkes herved, at forsaavidt Arrestanten har hævdet, at han med Hensyn til den førstnævnte Post har givet Ordre til, at den skulde debiteres hans private Konto eller Forskudskonto, hvilket ikke er sket, da vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne af vedkommende Kasserer under Ed benægtede Forklaring, ligesaa lidt som der vil kunne tages Hensyn til en senere Forklaring fra Arrestantens Side om, at det er uden hans Medvirkning, at H. Gløyd og Søn har faaet Dækning af Aktieselskabets Kasse, hvilket ikke stemmer med Sagens øvrige Oplysninger.

Arrestanten har fremdeles afviklet ham privat paahvilende Gældsposter overfor Asfaltkompagniets Kunder ved at overføre disse paa Kundernes Mellemværende som faldende Selskabet til Last eller ved overfor vedkommende Kunder paa Selskabets Vegne at anerkende slige af Kunderne foretagne Overførsler, nemlig vedrørende:

Aktieselskabet J. O. Brandorffs Efterfølger, Kolding	Kr. 835,50
Emil Sand, Odense	» 1813,67
	<hr/>
	Kr. 2649,17

Arrestanten har med Hensyn til samtlige ovennævnte Poster til samlet Beløb 6740 Kr. 9 Øre gjort gældende, at det ikke har været

hans Hensigt endelig at fravende Selskabet samme, men har erkendt, at han ikke har haft Udsigt til Betaling heraf.

Efter samtlige under Sagen fremkomne Oplysninger, derunder særlig, at Arrestanten i stort Omfang ved urigtig Bogføring, Tilbageholdelse af Breve og Bilag, der kunde oplyse det virkelige Forhold, samt i et enkelt Tilfælde ved at fragaa, at han havde modtaget et indgaaet Beløb, har søgt at dække over de begaaede Besvigelser, findes imidlertid Arrestantens Paastand om Tilbagebetalingshensigt at maatte forkastes.

Arrestanten har endvidere for at dække en paa Grund af Forskud, optagne af ham og andre Funktionærer ved Selskabet, tilstedeværende Mangel paa Kontanter i Selskabets Kasse (idet han samtidig af Kassen fjernede de udstedte Forskudssedler) dels ladet et Beløb, som skulde anvendes til Betaling af en Udgiftspost vedrørende »Aktiengesellschaft für Pappenfabrikation«, Charlottenburg, stor 1954,75, blive i Kassen, idet han i Regnskabet urigtig lod den paagældende Udgiftspost opføre som afholdt, dels bevæget Murmester A. Madsen, Herning, der var Bestyrer af en Aktieselskabet tilhørende Filialvirksomhed, Herning Tagpapfabrik, til at udstede 2 Tjenesteveksler, store henholdsvis 2100 og 2385 Kr. eller ialt 4485 Kr., og efter stedfunden Diskontering ladet Vekslernes Paalydende indgaa i Kassen uden i den Anledning at foretage nogen Kreditering i Bøgerne, hvorimod han har debiteret Vekslerne paa Selskabets Konto for Fabrikken i Herning.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Arrestanten senere har tilbagekaldt sin Forklaring om, at de paagældende Forskudssedler fjernedes af Kassen, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne Tilbagekaldelse, der strider mod det iøvrigt Oplyste.

Af det paa den anførte Maade fremkomne Debet har Arrestanten selv afdraget 1100 Kr., som udgør en Del af det af ham selv oppebaarne Forskud.

De ovennævnte Poster tjente imidlertid som nævnt tillige til Dækning af Forskud optagne af andre af Selskabets Funktionærer.

I denne Henseende er Følgende oplyst:

Daværende Ingeniør Krarup havde saaledes modtaget 2 Forskud paa ialt 2000 Kr.

Arrestanten har senere ladet Krarup udstede en Veksler for de 2000 Kr., hvilken Arrestanten derpaa lod diskontere. Han har erkendt, at han har beholdt og til egen Fordel forbrugt de 1200 Kr. af Vekslens Paalydende. Derimod har han med Hensyn til de 800 Kr. gjort gældende, at han har ladet dette Beløb indflyde i Selskabets Kasse. Til dette ganske ubestyrkede Anbringende, der er i Strid med den af Kasserer Løschburg afgivne beedigede Forklaring, kan der imidlertid ikke tages Hensyn, og der maa derfor gaas ud fra, at han ogsaa har tilegnet sig og forbrugt de 800 Kr. Krarup har senere selv maattet indfri den paagældende Veksler, dog med Fradrag af et Beløb paa 439 Kr., som vedkommende Bank har inkasseret hos Arrestanten.

Agent Wulfsohn havde modtaget et Beløb paa 540 Kr. Arrestanten har senere ladet Wulfsohn udstede Veksler for Beløbet, hvilke Veksler Arrestanten derpaa lod diskontere, hvorefter han, som det maa antages, anvendte Beløbet til egen Fordel.

Resten af Beløbene paa de 3 ovenomhandlede Poster maa efter

det Oplyste antages at være — i alt Fald for den lægt overvejende Del — medgaaet til Dækning af Forskud til andre Personer, men der mangler Grund til at antage, at Arrestanten herved har gjort sig skyldig i Bedrageri.

Herefter maa det, forsaavidt angaar de paagældende Poster til samlet Beløb 6439 Kr. 75 Øre, anses for bevist, at Arrestanten i hvert Fald har gjort sig skyldig i bedragerligt Forhold med Hensyn til de udækkede Beløb vedrørende Krarup og Wulfsohn til Beløb ialt 2101 Kr.

Naar dette Beløb lægges til de ovenomhandlede Beløb, som Arrestanten har tilegnet sig, ialt 6740 Kr. 9 Øre, og det ovenomtalte af ham senere dækkede Beløb, 548 Kr., fradrages, bliver Slutningssummen, som Arrestanten vil have at tilsvare overfor Selskabet, 8293 Kr. 9 Øre.

Arrestanten har under Sagen villet gøre gældende, at han havde et Modkrav paa det paagældende Selskab for afholdte Repræsentations- og Rejseudgifter, men denne Paastands Urigtighed maa anses tilstrækkelig godtgjort ved de under Sagen fremkomne Oplysninger. Han har endvidere paastaet, at han — i Anledning af, at Firmaet »Københavns Asfaltkompagni« i August 1905 var overgaaet fra »Aktiengesellschaft für Asfaltirung und Dachbedeckung« til et dansk Konsortium, idet samtlige Aktier, til Paalydende 397000 Kr., for et Beløb af 210000 Kr. afhændedes til sidstnævnte — havde en Fordring paa for tjent Provision af stor 10500 Kr., men til denne Paastand, der efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa anses for urigtig, vil der intet Hensyn kunne tages.

I Henhold til det Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han, der er Udlænding og ikke i de 5 sidste Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Endvidere vil han efter derom nedlagt Paastand have at betale i Erstatning til Københavns Asfaltkompagni som Repræsentant for »Aktiengesellschaft für Asfaltirung und Dachbedeckung, vormals Johannes Jeserich« 8293 Kr. 9 Øre.

Nr. 368.

Højesteretssagfører Møller

contra

Anders Nielsen (Def. Réé),

der tiltales for Tyveri, falsk Anmeldelse og Bedrageri.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 29 August 1907:
Arrestanten Anders Nielsen bør sættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder i Særligt til Aktor Sagfører

Jacobsen, 12 Kr., og Defensor, Justitsraad, Sagfører Obel, 10 Kr. uddedes af Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 232, men Straffen findes at burde bestemmes til 2 Aars Tugthusarbejde.

Thi kendes for Ret:

Anders Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møller og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Anders Nielsen sat under Tiltale for Tyveri, falsk Anmeldelse og Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, er Arrestanten født i Aaret 1862 og har tidligere, foruden at han engang har været anset for Betleri i Forbindelse med Løsgængeri, saaledes at den af ham udstaaede Varetægtsarrest traadte istedetfor Straf, hvorhos han 6 Gange har været straffet for Betleri alene, været straffet ifølge Vester Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 8 September 1881 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 25 August 1887 efter Straffelovens § 257 med samme Art Fængsel i 8 Dage, ifølge Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 24 August 1888 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stykke, og 253 med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 19 Februar 1891 efter Straffelovens § 257 med samme Slags Fængsel i 5 Dage, ifølge Odense Købstads Politirets Dom af 7 Juni 1892 efter Straffelovens § 256 med samme Slags Fængsel i 2 Gange 4 Dage, ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 Oktober 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 15 April 1896 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 April 1897 efter Straffelovens § 232 og Lov af 3 Marts 1860 § 1

med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 2 Juni 1899 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt ifølge Høllum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 20 Oktober 1903 efter Straffelovens § 253, jfr. § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Tyveri, er der under Sagen af Politibetjent Munch afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at han, efterat Arbejdsmand Jens Peter Martin Jacobsen om Formiddagen den 5 August d. A. havde anmeldt paa Politistationen i Fredericia, at han umiddelbart forinden havde været Vidne til, at en ham ubekendt Mandsperson, hvem han kunde paavise, havde frataget en Cigarmager, der sad og sov paa en Bænk i Karolinelund, et Lommeur, i Henhold hertil kort efter paa Vejen hen til Karolinelund anholdt den paa-gældende Person, der viste sig at være identisk med Arrestanten, at under dennes Transport til Politistationen en Person — ifølge det iøvrigt oplyste Bogbinder Carl Jensen — kom hen til Betjenten og udtalte, at Arrestanten havde et godt Lommeur, som han havde villet sælge ham, og som han endnu havde hos sig, og at Arrestanten under den videre Transport udtalte, at han nok vidste, hvorom det drejede sig, men at det var en anden Person, der havde taget Uret, hvilket Arrestanten samtidig fremtog af sin Lomme og paa Betjentens Opfordring overgav ham.

Endvidere har Betjenten forklaret, at Arrestanten den følgende Dags Morgen til en Rapport forklarede, at han ikke kunde erindre, hvad der var passeret den foregaaende Dags Formiddag, da han havde været stærkt beruset, og navnlig ikke kunde erindre noget om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af det hos ham ved Anholdelsen forefundne Ur, men at han ikke turde benægte, at det var gaaet til som af Arbejdsmand Jacobsen anmeldt, ligesom han nok kunde erindre, at han havde Uret hos sig, da Betjenten antraf ham, og at han overleverede Betjenten det.

Fremdeles har ovennævnte Arbejdsmand Jens Peter Martin Jacobsen edelig forklaret, at efterat han den paagældende Formiddag i Karolinelund havde drukket en Del Brændevin i Selskab med Cigarmager Honoré, Arrestanten og to andre Personer, som derefter gik deres Vej, medens de tre andre blev siddende paa en Bænk, faldt Honoré i Søvn, hvorpaa Arrestanten, efterat have spurgt Honoré, om de ikke skulde gaa hen og sove Rusen ud, og dernæst at have spurgt ham, hvad Klokken var, fratog Honoré, der ikke havde svaret paa Spørgsmaalene, hans Lommeur, idet han tog Uret op af hans Lomme, løsnede det fra Kæden og puttede det i sin egen Lomme, hvorefter Arrestanten og Jacobsen forlod Honoré sovende paa Bænken. Jacobsen har videre forklaret, at Arrestanten derefter tilbød at dele Byttet med ham, og foreslog, at de sammen skulde tage til Strib, hvorefter Jacobsen, idet han under et Paaskud bad Arrestanten om at vente paa ham, gik til Politistationen og gjorde Anmeldelse.

Endvidere har ovennævnte Bogbinder Carl Jensen edelig forklaret, at han i Arrestanten genkender en Person, som en af de første Dage i August Maaned d. A. i Karolinelund henvendte sig til Vidnet og tilbød ham et Ur til Salg, hvad han, da Omstændighederne forekom ham

mistænkelige, meddelte Politibetjent Munch, da denne kort efter kom tilstede.

Endelig har Cigarmager Honoré, der ud paa Eftermiddagen den 5 August d. A. gjorde Anmeldelse om, at han samme Dags Formiddag i Karolinelund var bleven bestjaalen for sit Lommeur, men paa Grund af Beruselse ikke kunde oplyse, hvorledes det var gaaet til, edelig forklaret, at han genkender et ham under Forhøret i nærværende Sag den 7 August d. A. i Politiretten forevist Ur som ham tilhørende og ham frakommet mod hans Vidende og Villie.

Den af Arrestanten inden Retten afgivne Forklaring gaar ud paa, at han paa Grund af Beruselse aldeles ikke kan huske det Passerede, men at han ikke tør benægte at have tilvendt sig Uret som af Arbejdsmand Jacobsen forklaret, og derefter at have forsøgt at afhænde det.

Det forommeldte Ur er vurderet til 50 Kr. og udleveret Cigarmager Honoré, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Idet det efter det Foreliggende, derunder Arrestantens tidligere Vandel, maa anses for efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at han ved den paagældende Lejlighed har fratjaalet Cigarmager Honoré det under Sagen omhandlede Lommeur, vil Arrestanten, der i Gerningens Øjeblik maa antages at have været en Del beruset, men dog ikke i højere Grad, end at han maa anses at have været fuldt tilregnelig, for sit ommeldte Forhold være at anse for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri.

Med Hensyn til den mod Arrestanten rejste Sigtelse for falsk Anmeldelse og Bedrageri, er der under Sagen oplyst Følgende:

Den 13 Juli d. A. ca. Kl. 10¹/₂ om Aftenen indfandt Arrestanten sig paa Politistationen i Fredericia og anmeldte, at Rekrut Nr. 428, V. Rasmussen, havde tilføjet ham et Bajonetstik i Baghovedet, hvorved der var fremkommet et temmelig stærkt blødende Saar. Arrestanten blev derefter ledsaget til Distriktslægen, der forbandt ham og paalagde ham at komme igen næste Dags Middag Kl. 12. Den følgende Dags Formiddag indfandt Arrestanten sig atter paa Politistationen og erklærede, at han, naar han blev holdt nogenlunde skadesløs, ikke ønskede noget foretaget mod Rekrutten. Paa Foranledning af Politiet mødte denne derefter ligeledes paa Stationen, hvor det blev aftalt, at han om Middagen skulde følge med Arrestanten til Lægen for at faa nærmere Besked om Saarets Beskaffenhed og om muligt derefter opnaa en mindelig Ordning med Arrestanten for derved at undgaa Tiltale. Da Nr. 428 om Middagen mødte Arrestanten paa Vejen til Lægen, enedes de om, at Arrestanten i Erstatning skulde have 5 Kr., som Rekrutten straks betalte ham, hvorefter Arrestanten udtalte, at Rekrutten saa ikke behøvede at gaa med til Lægen.

Under en mod bemeldte Rekrut ved hans militære Værneting indledet Undersøgelse har han forklaret, at han, der den paagældende Aften i beruset Tilstand havde begaaet forskellige Uordener og bl. a. i Beværtningen »Svanen« havde truet de Tilstedeværende med sin Knivbajonet, kun har betalt de 5 Kr. for at undgaa at blive meldt, men at han er temmelig sikker paa, at det ikke er ham, der har tilføjet Arrestanten det paagældende Saar. Arrestanten har derimod fastholdt Anmeldelsens Rigtighed, idet han nærmere har forklaret, at Re-

krutten ude i Gangen foran Beværtningslokalet stod og fægtede i Luften med sin Knivbajonet, hvorfor Arrestanten sagde til ham, at han skulde stikke Bajonetten ind, men at han i det samme følte sig truffen i Hovedet.

En af Distriktslægen afgiven Erklæring gaar bl. a. ud paa, at Arrestanten, da han om Aftenen den 13 Juli indfandt sig hos ham, havde et friskt, endnu let blødende Saar i Baghovedet, og at der næppe kunde være Tvivl om, at Saaret var tilføjet med et ret skarpt Instrument. Om nu end forskellige under Sagen fremkomne Oplysninger bestemt tale mod Rigtigheden af den af Arrestanten afgivne Forklaring, kan det dog, idet der navnlig intetsomhelst er oplyst om, hvorledes han ellers skulde have faaet det ommeldte Saar, ikke anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten ved sin Anmeldelse til Politiet eller ved at modtage de 5 Kr. af Rekrutten, har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Foruden at det herefter maa tiltrædes, at Arrestanten ikke i saa Henseende ved Underrettsdommen er funden strafskyldig, maa det biliges, at Arrestanten for sit øvrige ovenfor ommeldte Forhold ved Dommen er anset efter Straffelovens § 232, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til samme Art Strafarbejde i 18 Maaneder. Med den heraf følgende Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Nr. 355.

Højesteretssagfører Møller

contra

Carl Heinrich Leonhard Steinberg (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Oktober 1907: Tiltalte Carl Heinrich Leonhard Steinberg bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Heinrich Leonhard Steinberg til Højesteretssagførerne Møller og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Heinrich Leonhard Steinberg, hvis opgivne Alder af 30 Aar er fundet stemmende med hans Udseende, og som den 18 Juli d. A. inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager har vedtaget en Bøde af 20 Kr. med Virkning som Dom for 1ste Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, hvorhos han ved samme Afdelings Dom af 29 August d. A. er anset med en Bøde af 40 Kr. for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, tiltales paany for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste disse:

Efterat Tiltalte havde faaet de to fornævnte Bøder for uden selv at have Borgerskab at have drevet Beværtning med Brændevinsudskænkning Holmensgade Nr. 23 her i Staden, oprettede han den 31 August d. A. dateret »Engagementskontrakt«, hvorefter Værtshusholderenke Jacobine Christiansen engagerede Tiltalte til at lede nævnte Beværtning — der betegnedes som værende Enke Christiansens — saaledes at der over Virksomheden førtes et nøjagtigt Regnskab, hvorhos Overskuddet, saafremt Fortjenesten ikke naaede 140 Kr. maanedlig, skulde deles i to lige store Dele mellem Ejeren af Forretningen og Bestyreren, medens hele det Beløb, hvormed Fortjenesten maatte overstige 140 Kr., skulde tilfalde Enkefru Christiansen.

Det hedder videre i Kontrakten, at Tiltalte overdrager Enkefru Christiansen Brugen af det ham tilhørende Inventar, mod at der hver Maaned debiteres Forretningen til hans Kredit et Beløb af 20 Kr. som Leje, samt at Tiltalte til Forretningens Raadighed har stillet et Beløb af 500 Kr., der fra 1 September d. A. skal forrentes af Enkefru Christiansen med 5 pCt. p. a., der debiteres Forretningens Konto ved hver Maanedes Udgang.

Endvidere blev der under 29 August d. A. oprettet en Lejekontrakt mellem Ejeren af Holmensgade Nr. 23 og Enkefru Christiansen, hvorefter Sidstnævnte fra 15 August d. A. lejede den Stuelejlighed, hvori Forretningen drives. Omtrent samtidig oprettedes der imidlertid et særskilt Dokument, dateret den 2 September 1907, hvorved Tiltalte som Selvskyldnerkautionist indestaar Ejeren for Enkefru Christiansens Opfyldelse af alle de hende ifølge Lejekontrakten paabvilende Forpligtelser.

Ved Sagens første Foretagelse i Retten forklarede Tiltalte og Enkefru Christiansen overensstemmende, at Forholdet faktisk var ordnet i Overensstemmelse med de saaledes indgaaede Kontrakter. Senere har imidlertid Enkefru Christiansen af egen Drift tilbagekaldt denne sin Forklaring og den 28 September d. A. berigtiget sin Vidneforklaring derhen, at hun gennem et Avertissement i »Berlingske Tidende« i Slutningen af Marts d. A., hvorefter et Værtshusholderborgerskab søgtes, kom i Forbindelse med Tiltalte og aftalte med ham, at hun skulde lægge Borgerskab til Forretningen og hjælpe til i denne mod et fast maanedligt Vederlag af 30 Kr., at Forholdet har været ordnet overensstemmende dermed og er fortsat uforandret til Forklaringens Dato, samt at Engagementskontrakten er »en ren pro forma Kontrakt«, der oprettedes i Anledning af de Tiltalte paalagte Bøder.

Overfor denne Forklaring har Tiltalte vel erkendt, at Forholdet mellem ham og Enkefru Christiansen fra først af var ordnet som af hende angivet, men har paa den anden Side fastholdt, at han i hvert Fald har opfattet Kontrakten af 31 August d. A. som alvorligt ment og afgørende for deres indbyrdes Forhold.

Da der nu imidlertid efter alt saaledes Foreliggende ikke findes at kunne være nogen Tvivl om, at Tiltalte vedvarende er den virkelige Indehaver af Beværtningen, i hvilken der udskænkes Spiritus, vil Tiltalte, der ikke er i Besiddelse af noget Borgerskab, være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 375. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Søren Peder Christiansen (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Opholdspaalæg.

Sorø Birks Ekstrarrets Dom af 22 Oktober 1907: Arrestanten Søren Peder Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Deichmann og Sagfører Rasmussen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 November 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Juel og Overretssagfører Sally, betaler Arrestanten Søren Peder Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Peder Christiansen til Højesteretssagførerne Møldrup og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Søren Peder Christiansen tiltalt for Tyveri og Overtrædelse af Opholdspaalæg.

Arrestanten, der er født den 10 Juli 1853, er tidligere straffet ialt 24 Gange, derunder 7 Gange for Tyveri, ifølge: 1) nærværende Rets Dom af 9 Oktober 1877 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 54, med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 11 Februar 1878 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, 2) Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 2 Maj 1884 for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 og efter samme Lovs § 254, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, 3) Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 27 Oktober 1884 efter Straffelovens § 231 med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, 4) Kallundborg Købstads Ekstrarets Dom af 15 Oktober 1886 efter Straffelovens § 232 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 under Et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, 5) Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 19 November 1888 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. tildels § 52, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, 6) Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 6 Juni 1899 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. § 60, sidste Punktum, og § 64, for 6te Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og 7) Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 25 Juli 1903 efter Straffelovens §§ 232 og 248 samt i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 5 efter samme Lovs § 1, jfr. i det Hele Straffelovens § 62 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han senest ved Ringsted Herreds Politirets Dom af 9 Juli 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og for Overtrædelse af et ham i Henhold til Lejre Herreds Politirets Dom af 23 November 1905 givet Paalæg om i 5 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, efter § 8 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 er anset med Tvangsarbejde i 150 Dage.

Ved Arrestantens med det Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 27 August d. A. om Eftermiddagen har stjaalet et Par, Tjenestekarl Lars Peter Hansen tilhørende, til 1 Kr. 50 Øre vurderede Benklæder, der hang frit fremme i Indkørselsporten til Gaardejer Theodor Petersens Gaard i Tersløse, hvor Bestjaalne tjente, samt at han efterat have forøvet det nævnte Tyveri i samme Maaned forlod Tersløse—Skellebjerg Kommune, hvor det ved et ham ifølge ovennævnte Dom af 23 November 1905 til Lejre Herreds Politiprotokol den 28 Februar 1906 givet Tilhold paalagdes ham at tage Ophold, og tog Ophold i Vester Flakkebjerg Herred.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettens Dom rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led — nemlig for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri — og § 8, 3dje Stykke, i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 med en Straf, der findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdag den 8 Januar.

Nr. 316.

Højesteretssagfører Møller

contra

Berthel Thorvald Kyhn (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Juli 1902: Arrestanten Berthel Thorvald Kyhn bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efterat Tiltalte, der ved den indankede Doms Forkyndelse ikke havde begæret den appelleret, havde udstaaet den ham idømte Straf, er Dommen paa Foranledning af den for Tiltalte, som nu er umyndiggjort, beskikkede Værge under 24 August f. A. efter Justitsministeriets Ordre paa det Offentliges Vegne indstævnet for Højesteret.

Af de Højesteret forelagte Oplysninger fremgaar det, at Tiltalte under en i Anledning af et af ham den 27 September 1902 begaaet Tyveri indledet Undersøgelse i Slutningen af samme Maaned blev indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge erklærede, at han led af Demens i ret betydelig Grad, og at Tyveriet maatte betragtes som Udslag af denne Sindssygdом. Da den saaledes konstaterede Sindssygdом viste sig vedvarende, blev han i December 1902 indlagt paa St. Hans Hospital, hvor han derefter er forblevet. Ifølge de af Overlægen paa sidstnævnte Hospital og Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling til Brug under nærværende Sag afgivne Erklæringer samt de iøvrigt om Tiltalte foreliggende Oplysninger, derunder Beskaffenheden af de i den indankede Dom omhandlede Tyverier, maa det antages, at Sindssygdommen var tilstede allerede, da han den 18 Juli 1902 begik bemeldte Tyverier. Idet det herefter findes betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte ved Tyveriernes Udøvelse var i tilregnelig Tilstand, vil han i Medfør af Straffelovens § 38 være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Berthel Thorvald Kyhn bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møller og Hansen 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Berthel Thorvald Kyhn, der er født den 22 Februar 1848 og ikke funden forhen straffet, ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist om at have den 18 ds. frastjaalet Værtshusholderne Niels Johan Baltzer og Frederik Sørensen hver en Stol af Værdi 2 Kr., vil han være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Torsdag den 9 Januar.

Nr. 303.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Christensen Nøhr (Def. Møller),

der tiltales for Bedrageri.

Øster og Vester Han Herreders Ekstrarets Dom af 20 April 1907: Tiltalte Niels Christensen Nøhr bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Nyegaard og Rønn henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juli 1907: Tiltalte Niels Christensen Nøhr bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christensen Nøhr til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Møller 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Niels Christensen Nøhr af Tranum Enge, der er født i Aaret 1843, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri.

Den 26 November f. A. blev der ifølge Begæring af Gaardejer Jens Larsen Brogaard af Pandrup som Ihændebarer af en af Bager R. Raaberg, sammesteds, den 1 Maj s. A. til egen Ordre for et Beløb af 350 Kr. paa Tiltalte trukken 3 Maaneders Veksel, paa hvis Forside der tværsover Teksten er tegnet Navnet »Niels Christensen Nøhr« og som derhos er forsynet dels med Blankoendossement af bemeldte Raaberg, dels med et udstrøget Endossement fra fornævnte Brogaard til Hvetbo Herreds Spare- og Laanekasse, afholdt en Fogedforretning hos Tiltalte, hvorunder Sagfører S. Toft paa Brogaards Vegne begærede Tiltalte affordret Vekslens Paalydende med Renter og Omkostninger eller ialt 410 Kr. 19 Øre og i Mangel af Betaling Arrest foretaget til Sikkerhed for Beløbet. Efterat den omhandlede Veksel, der fremlagdes under Forretningen, var bleven forevist Tiltalte, nægtede denne imidlertid selv at have tegnet sit Navn paa samme eller at have bemyndiget nogen Anden til at tegne det, hvorhos han paa Anledning af Sagfører Toft erklærede ikke at skyldte det ham under Forretningen afkrævede Beløb.

Under den i Anledning heraf efter Brogaards Begæring indledede Undersøgelse er det af Bager Raabergs Hustru, Else Christine, født Nielsen, edelig forklaret, at hun, hvis Mand den 6 August f. A. er rejst til Amerika, en Dag i Slutningen af Marts Maaned f. A. i sit Hjem i Pandrup overværede, at der mellem hendes Mand og Tiltalte blev indgaaet en Handel om en lys, blaagraa, vistnok russisk Hest, kaldet »Pikant«, at det ved denne Lejlighed blev aftalt mellem dem, dels at Tiltalte for den Del af Købesummen, som ikke betaltes kontant, nemlig 100 Kr., skulde acceptere en Veksel, lydende paa Betaling den 1 Maj næstefter, dels at denne Veksel — til hvis Udstedelse hun udfyldte en blaa Blanket, uden at hun dog saa, om denne paaskreves af Tiltalte — i Forbindelse med en ældre af Raaberg paa Tiltalte trukken og af denne accepteret Veksel paa 250 Kr., som efter de faldne Udtalelser forfaldt samtidig, ved Forfaldstid skulde afløses af en fra den anførte Dag løbende Veksel paa 350 Kr., at hun derpaa efter sin Mands Diktat udfyldte endnu en paa blaat Papir trykt Vekselblanket, og at Tiltalte skrev sit Navn tværsover denne Veksel, hvis Indhold hun forinden havde oplæst for ham, og som hun har genkendt i den under den ovennævnte Arrestforretning fremlagte Veksel.

Hendes Forklaring gaar endvidere ud paa, at Tiltalte en Dag i Slutningen af Juli Maaned f. A. nogle Dage efter, at hendes Mand havde modtaget et med Tiltaltes Navn underskrevet Brev, hvori det udtaltes, at det ikke var ham muligt at skaffe »Pengene« før om to Maaneder, og at der derfor ikke var andet at gøre end at »se at faa den fornyet«, indfandt sig paa hendes Mands Bopæl, hvor han i Mandens Fraværelse udtalte til hende, at han, da han ikke havde faaet Svar paa sit Brev, selv var kommen for at tale med dem om »Vekslen«, hvis Beløb han udtrykkelig angav at være 350 Kr.

Fremdeles har Elise Mette Marie Nielsen edelig forklaret, at hun en Dag i Marts eller April Maaned f. A., paa hvilken Tid hun var i Huset hos Raaberg, var Vidne til, at han til en Mand fra Tranum Enge, som i Følge med en Anden havde indfundet sig paa hans Bopæl, solgte en »vistnok lyssegul, men mulig lysograa«, lille Hest, af

Størrelse som en norsk Hest, kaldet »Pikant«, og at hun derefter saa Manden, som hun dog ikke efter i Retten at have taget Tiltalte i Øjesyn, har kunnet genkende i denne, skrive noget paa en paa en blaa Blanket udfærdiget Veksel, med Hensyn til hvilken hun nærmere har udsagt, at hun vel ikke erindrer, om Blanketten var udfyldt af Raabergs Hustru, der plejede at skrive for sin Mand, eller om Vekslen, forinden Tiltalte paaskrev den, blev oplæst, men at det blev nævnt, at dens Paalydende var tre Hundrede og nogle Kr., mulig 350 Kr.

Gaardejer J. L. Brogaard har forklaret, at han, efterat Raaberg til ham havde endosseret den forsnævnte, under Arrestforretningen fremlagte Veksel, straks lod den diskontere i Hvetbo Herreds Spare- og Laanekasse, i hvilken han ogsaa senere har indfriet den, at han, efter af Sparekassen at være bleven afkrævet Vekselbeløbet en Dag kort før eller efter 1 November f. A. indfandt sig hos Tiltalte, til hvem han rettede Spørgsmaal om, hvad det blev til med Vekslens Indfrielse, og at Tiltalte da uden at nægte at have akcepteret den paagældende Veksel, med Hensyn til hvis Beløb han, da det nævnedes af Brogaard, kun bemærkede, at det passede ikke, idet Skylden maatte udgøre 400 Kr., erklærede, at han hverken kunde eller vilde betale Beløbet, hvorhos han uden at omtale, at han havde afdraget noget paa dette, fremførte forskellige Anbringender til Begrundelse af, at han — i hvert Fald for Tiden — ikke var pligtig at betale samme.

Tiltaltes Hustru, hvem den omhandlede Veksel er bleven forevist i Retten, har udtalt, at Tiltaltes tværsøver Vekslen skrevne Navn ligner hans sædvanlige Underskrift, ligesom Sønnen, Statshusmand Anton Christensen Nøhr, efter ligeledes i Retten at have taget Vekslen i Øjesyn i Navnet har genkendt Tiltaltes Haandskrift.

Endelig har cand. phil. Johannes Marer som Skriftskyndig i et under 13 Marts d. A. afgivet Skøn udtalt, at der for ham ikke er ringeste Tvivl om, at Tiltaltes Navn tværsøver Vekslen er skrevet af den samme Person, som har skrevet fire under Sagen fremlagte Prøver paa Tiltaltes Underskrift, at dette er saa tydeligt og øjensynligt, at et Bevis derfor næppe udfordres, at alle de Skriftejendommeligheder, der ere fælles for Prøverne, ogsaa findes i Navnet paa Vekslen, samt at han betragter det som ganske udelukket, at dette Navn skulde være falsk.

Medens Tiltalte i det den 1 December f. A. afholdte første Forhør nægtede at have skrevet sit Navn paa den omhandlede Veksel og at have skrevet eller underskrevet det af Raabergs Hustru omforklarede Brev, saavel som overhovedet at have noget Kendskab til disse Papirer, idet han i Forbindelse dermed forklarede, at han foruden den forommeldte Veksel paa 250 Kr. i Marts eller April Maaned f. A. havde akcepteret en af Raaberg paa ham for et Tilgodehavende i Anledning af en Hestehandel trukken Veksel paa 100 Kr. samt derhos, at han havde betalt Raaberg tvende Afdrag, hvert paa 100 Kr., paa hans Tilgodehavende ifølge Vekslerne, erklærede han i det næste den 21. s. M. afholdte Forhør paa Forehold af den paafaldende Lighed mellem hans Navn, saaledes som dette var skrevet i en af ham i Retten afgiven Skriftprøve, og hans paa Vekslen tegnede Navn, at han fandt Ligheden saa stor, at han, uagtet han hidtil havde været vis paa ikke at have sat sit Navn paa en paa blaa Blanket udfærdiget Veksel, dog ikke

turde fastholde sin Benægtelse af at have skrevet sit Navn paa Vekslen, hvorhos han, der i det første Forhør havde sigtet Raaberg for falskelig at have tegnet hans Navn paa Vekslen, nu udtalte som sin Formening, at Raaberg, da Tiltalte i Marts eller April Maaned f. A. akcepterede en af Raaberg paa ham trukken Veksel, havde ladet ham akceptere den omhandlede Veksel, hvad han da havde gjort i den Tro, at den lød paa 100 Kr. Idet han tilføjede ikke at kunne erindre at have lagt Mærke til, om Vekslen virkelig lød paa dette Beløb, og om den var dateret, erklærede han videre, at han, naar han under den oftnævnte Arrestforretning havde benægtet at have akcepteret Vekslen, havde gjort det i den Overbevisning, at han hverken havde akcepteret en Veksel paa 350 Kr. eller en Veksel, udfærdiget paa blaat Papir, hvorhos han yderligere forklærede, at han kun skyldte Raaberg 150 Kr., at Raaberg, da Tiltalte betalte det sidste Afdrag, lovede at indfri den paagældende Vekselgæld i Sparekassen, og at de ved samme Lejlighed talte om, at Tiltalte skulde betale Raaberg, hvis denne kom tilbage fra Amerika.

Den af Tiltalte saaledes afgivne Forklaring vedstod han i det Væsenlige i de følgende Forhør, idet han derhos i et den 9 Januar d. A. afholdt Forhør, hvorunder han især forbigaaende fastholdt, at han ved den i Marts eller April Maaned f. A. stedfundne Vekselaakcept havde gennemlæst Vekslen og derved set, at den saavel lød paa 100 Kr. som var forsynet med rigtig Dato, erkendte, at han saavel under Arrestforretningen som under Forhøret den 1 December f. A. havde benægtet at have akcepteret den omhandlede Veksel, uagtet han ogsaa da »nærmest troede«, at Akcepten var tegnet af ham selv. Efterat Tiltalte dernæst i et den 12 Januar d. A. afholdt Forhør, hvorunder han konfronteredes med Raabergs Hustru, yderligere havde erklæret nu ikke at turde benægte — men paa den anden Side ikke at kunne huske — at han i Marts Maaned f. A. havde aftalt med Raaberg, at dennes Tilgodehavende ifølge de tvende Hestehandeler skulde afgøres ved en Veksel paa 350 Kr., at han, der under Forhøret fastholdt ved Handelen i Marts Maaned kun at have skrevet paa én Veksel, i Henhold hertil havde akcepteret den omhandlede Veksel, og at han under sin fornævnte Samtale i Juli Maaned f. A. med Raabergs Hustru havde udtalt sig som af hende forklaret, erklærede Tiltalte i det følgende den 16 Januar d. A. afholdte Forhør, at han nu var vis paa saavel, at han ikke i Marts Maaned havde truffet en Aftale med Raaberg af nysommeldte Indhold, som at den af ham i nævnte Maaned akcepterede Veksel var udfærdiget paa hvidt Papir, samt at han nu ikke længere troede at have skrevet sit Navn paa den under Arrestforretningen fremlagte Veksel, hvornæst han endelig i det paafølgende, den 19 s. M. afholdte Forhør fremsatte en bestemt Benægtelse i saa Henseende, hvilken han derefter har fastholdt.

Forsaavidt angaar Brogaards Forklaring har Tiltalte erkendt dennes Rigtighed, idet han dog har hævdet, at hans Udtalelse om, at hans Skyld formentlig androg 400 Kr., var fremsat for Spøg, samt at han gik ud fra, at Brogaards Udtalelser til ham angik de tvende Veksler, han erkender at have akcepteret.

Med Hensyn til den af Tiltalte i Retten afgivne Skriftprøve har Tiltaltes Hustru erklæret, at hun vel har fundet Begyndelsen af Til-

taltes Navn, men derimod ikke dettes sidste Del, at være ligt hans Haandskrift, medens hans fornævnte Søn bestemt har erklæret, at Navnet ikke ligner Tiltaltes Underskrift.

Paa Forehold af disse Erklæringer har Tiltalte i Forhøret den 22 December f. A. erkendt forsætlig at have fordrejet sin Haandskrift i Prøven for at vildlede Dommeren, idet han allerede, da Prøven den 1ste i samme Maaned afgaves, »nærmest mente«, at han selv havde tegnet sit Navn paa den under Sagen omhandlede Veksel; men denne Erklæring har han senere tilbagekaldt, idet han har foregivet, at den mellem Skriftprøven og hans sædvanlige Skrift tilstedeværende Forskel hidrører fra, at han ikke ved Prøvens Afgivelse havde Brillen paa og derhos var noget beruset.

Det af Raabergs Hustru omforklarede Brev er tilvejebragt under Sagen, men der er imod Tiltaltes Benægtelse af, at Brevet, der øjensynlig ikke er skrevet med hans Haandskrift, hidrører fra ham, ikke tilvejebragt nogensomhelst Oplysning om, fra hvem det skriver sig.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at den paa den omhandlede Veksel tegnede Akcept er skreven af Tiltalte selv, og det findes herefter, navnlig ogsaa under Hensyn til de af ham under Sagen afgivne vaklende og tildels urigtige Forklaringer fremdeles at maatte antages, at han under den forommeldte, hos ham afholdte Arrestforretning imod bedre Vidende har benægtet Akceptens Ægthed. Idet det dernæst dels efter Indholdet af de af Raabergs Hustru og Elise Mette Marie Nielsen afgivne Forklaringer — af hvilke ogsaa den sidstnævnte Forklaring, uagtet Tiltalte ved sit i Marts eller April Maaned f. A. stedfundne Besøg hos Raaberg efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger ikke var ledsaget af Andre, maa antages at angaa Tiltalte — dels under Hensyn til, at Rigtigheden af den af Raabergs Hustru afgivne Forklaring om, hvad der aftaltes mellem hendes Mand og Tiltalte under dennes nysommeldte Besøg, maa anses bestyrket ved, at Tiltalte har erkendt sidst i Juli Maaned f. A. fra Raaberg at have modtaget et Brev, ifølge hvilket hans Vekselskyld til denne forfaldt den 1 August f. A., findes ikke at kunne drages i Tvivl, at Tiltalte ved Akceptens Tegning var bekendt med Størrelsen af Veksels Paalydende, maa det, uanset, hvorvidt det maatte vise sig rigtigt, at Tiltalte har betalt de af ham omhandlede Afdrag, endvidere antages, at han ved at fragaa Akcepten saavel som ved under Arrestforretningen at nægte at skyldte det ham afkrævede Beløb har handlet i bedragerisk Hensigt, og han vil som Følge heraf for sit ommeldte Forhold være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252, jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Freitag den 10 Januar.

Nr. 338.

Højesteretssagfører Rée

contra

Lauritz Vilhelm Larsen, kaldet Been, og Niels Peder Pedersen, kaldet Oxe (Def. Møldrup),

der tiltales for ulovlig Jagt.

Lollands Nørreherreds Politirets Dom af 25 Marts 1907: Tiltalte Lauritz Vilhelm Larsen Been bør til Vesterborg Sogns Kommunes Kasse betale en Bøde paa 200 Kr. samt endvidere i Henhold til Jagtlov af 8 Maj 1894 § 23, 2det Stykke, til samme Kommunes Kasse betale 50 Kr. Medtiltalte Niels Peder Pedersen, kaldet Oxe, bør til Vesterborg Kommunes Kasse erlægge en Bøde paa 40 Kroner. Alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger udrede derhos de Tiltalte til det Offentlige, og paahviler denne Pligt dem En for Begge og Begge for En, dog at hver af de Tiltalte for sig alene vil have at udrede de med den eventuelle Afsoning af den Vedkommende paalagte Bøde særligt flydende Omkostninger. I Erstatning til Besidderen af Grevskabet Christianssæde erlægge de Tiltalte derhos til samme Besidder, En for Begge og Begge for En, et Beløb paa 15 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Størrelsen af den Tiltalte Niels Peder Pedersen, kaldet Oxe, idømte Bøde bestemmes til 100 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. Lund og E. Nyholm, bør Tiltalte Pedersen og Tiltalte Lauritz Vilhelm Larsen, kaldet Been, En for Begge og Begge for En, betale 15 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Lauritz Vilhelm Larsens Vedkommende maa det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i det Hele have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat. Hvad angaar Niels Peder Pedersen, kan det ikke anses godtgjort, at han selv har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan betragtes som ulovlig Jagt, og da der mangler Føje til at anse ham med Straf for Meddelagtighed i den af Larsen begaaede Forseelse, vil han være at frifinde.

Thi kendes for Ret:

Niels Peder Pedersen, kaldet Oxe, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Lauritz Vilhelm Larsen, kaldet Been, bør til Vesterborg Sogns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner samt endvidere til samme Kasse betale 50 Kroner. Saa bør han og i Erstatning til Besidderen af Grevskabet Christianssæde betale 15 Kroner samt udrede Sagens Omkostninger og derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salariér og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Møldrups 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Politiret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Lauritz Vilhelm Larsen, kaldet Been, og Niels Peder Pedersen, kaldet Oxe, efter Begæring af Besidderen af Grevskabet Christianssæde sætte under Tiltale for ulovlig Jagt.

Tiltalte Larsen, som er født den 13 Oktober 1867, er tidligere ofte straffet ved Dom, deriblandt ved Højesterets Dom af 23 November 1899 efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., med en Horslunde-Nordlunde Sogns Kommunes Kasse tilfældende Bøde, stor 100 Kr., hvorhos han inden Lollands Nørre Herreds Politiret den 2 Marts 1895 og inden Musse Herreds Politiret den 27 Februar 1903 og den 12 Januar 1906 har vedtaget for udøvet ulovlig Jagt at erlægge Bøder til vedkommende Kommunes Kasse paa henholdsvis 110 Kr., 150 Kr. og 100 Kr.

Tiltalte Pedersen, som er født den 25 Marts 1862, er tidligere straffet gentagne Gange, deriblandt med en Bøde af 40*) Kr., vedtagen inden Lollands Nørre Herreds Politiret den 1 August 1899 for Overtrædelse af § 17 i Lov om Jagten af 8 Maj 1894 og ved samme Herreds Politirets Dom af 9 Oktober 1900 for Overtrædelse af samme Lovs §§ 13 og 17 med Bøder til Horslunde-Nordlunde Sogns Kommunes Kasse, store 125 Kr. og 30 Kr.

Ved det under Sagen Oplyste, derunder Tiltalte Larsens egen Tilstaelse og den af Tiltalte Pedersen afgivne Forklaring er Følgende godtgjort:

Efterat de tvende Tiltalte og en tredje Person, Eiby Johansen, der hen paa Natten omkom ved et Vasdeskud, den 14 November f. A., efter de Tiltaltes Forklaring tilfældigt, var truffne sammen paa Kroen i Stokkemærke, hvortil Tiltalte Pedersen var ankommen paa Cykle og medbringende en ham tilhørende dobbeltløbet Jagtbøsse; som Johansen, efter nævnte Tiltaltes Forklaring, havde anmodet ham om at sætte ind paa bemeldte Kro; da han (Johansen) muligvis kunde faa den solgt for ham, og efter at de havde spillet Kort sammen og nydt nogle

*) Skal være 80.

Drikkevarer, anmodede Tiltalte Larsen ud paa Aftenen Tiltalte Pedersen om at laane ham sin Bøsse, idet han foretrak denne for sin egen Bøsse, som kun havde et Løb, og efter at Tiltalte Pedersen, der forstod, at Tiltalte Larsen vilde benytte den til ulovlig Jagt, først havde sagt Nej dertil, gik han ind paa at laane ham den. Ud paa Natten forlod de alle tre Kroen og begav sig, idet Tiltalte Larsen, der selv havde Ammunition hos sig, bar Bøssen, hen til den under Grevskabet Christianssæde hørende Skov, kaldet »Bøgeskoven«. Medens Tiltalte Larsen har tilstaaet, at han begav sig derhen for at udøve Jagt, har Tiltalte Pedersen forklaret, at han, da de var komne udenfor Kroen, vilde have begivet sig hjem paa sin Cykle, men at han af Johansen lod sig overtale til at gaa med de Andre, uden at det dog var hans Hensigt at deltage i den ulovlige Jagt. Sigtede Larsen har herom forklaret, at der vel ikke var blevet aftalt nogen Plan mellem dem om at drive Jagt i Forening, men at han gik ud fra, at det, som ved tidligere Lejligheder, var Meningen, at det mulige Udbytte skulde deles ligeligt mellem dem alle 3. Da de var komne til »Bøgeskoven«, gik Tiltalte Larsen ind i Skoven, hvor han med Skuddet fra det ene af Bøsseløbene skød et Raalam, som Johansen hentede ud, medens Pedersen under alt dette blev staaende paa Vejen. De gik derefter alle tre videre ad Vejen til Skelstofte, Tiltalte Larsen bærende Bøssen og Johansen bærende Dyret, indtil Skuddet i Bøssens andet Løb gik af, hvorved Johansen dræbtes.

Raalammets blev senere af Sigtede Larsen solgt for 8 Kr., og efter hans Forklaring har han tilbudt Sigtede Pedersen Andel i disse, hvad denne dog ikke vilde modtage, medens Sidstnævnte, der har benægtet at have modtaget nogen Andel af Beløbet, ej vil kunne erindre, at Tiltalte Larsen har tilbudt ham saadant.

Mod de tvende Tiltaltes Benægtelse er det ikke godtgjort, at der har været benyttet kunstigt Lys ved Udøvelsen af den omhandlede ulovlige Jagt.

For det saaledes udviste Forhold vil Tiltalte Larsen i Medfør af Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, være at anse med en Vesterborg Sogns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner, hvorhos han, da den benyttede Bøsse ikke har kunnet skaffes tilveje, i Medfør af samme Lovparagrafs 3dje Stykke vil have at betale til samme Kasse 50 Kroner. Tiltalte Pedersen, hvormed det findes betænkeligt at anse som Medgerningsmand i den omhandlede ulovlige Jagt, vil for det af ham udviste Forhold i Medfør af ovennævnte § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, under Hensyn til Lovgivningens almindelige Regler om Strafskyld for Meddelagtighed, særlig Straffelovens § 48, være at anse med en ovennævnte Kasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kr.

Da de Tiltalte ved den indankede Dom i Henhold til de ovennævnte Bestemmelser ere ansete, Tiltalte Larsen med den ovenangivne Straf og Tiltalte Pedersen med en bemeldte Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kroner, hvorhos Tiltalte Larsen er tilpligtet til ovennævnte Kasse at udrede det ovennævnte Beløb af 50 Kroner, vil Dommen — — — — — ved hvilken det er paalagt de Tiltalte i solidum i Erstatning for det nedlagte Stykke Vildt til Besidderen af Grevskabet

Christianssæde at betale 15 Kroner, hvilket ligeledes bifaldes, med den anførte Forandring i Størrelsen af den Tiltalte Pedersen idømte Bøde være at stadfæste.

Nr. 109. Gaardejer **Marius Jensen** (Nellemann)

contra

Gaardejer **Mads Mikkelsen** (Ingen),

betræffende en Færdselsret.

Skodborg-Vandfuld Herreders ordinære Rets Dom af 27 September 1905: Indstævnte, Gaardejer Mads Mikkelsen af Kirkeby i Humlum, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Marius Jensen af Store Lund i Humlum, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 April 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der paalægges Citanten, Gaardejer Marius Jensen, en Frist af 14 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 18 December 1905 for Overretten fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke anses godtgjort, at den Færdsel, som — efterat Englodden i 1846 var erhvervet til Appellantens Gaard — har fundet Sted mellem denne og Englodden over Indstævntes Ejendom, har været af saadant Omfang og Stadighed, at der herpaa vil kunne støttes nogen Færdselsret, og endmindre kan saadant anses oplyst om den Færdsel, som efter et enkelt Vidnes Udsagn skal have fundet Sted inden 1846.

Idet Indstævnte herefter vil være at frifinde for Appellantens Tiltale, vil Dommen, der har samme Resultat, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Marius Jensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardejer Marius Jensen af Store Lund, idet han har anbragt, at de forskellige Ejere af Store Lund i Alderstid have befaret en Vej, der fra Gaardens Skel fører mod Vest over de til Naboejendommen Kirkebygaard hørende Jorder, og som paa et af ham fremlagt Situationskort er betegnet med Bogstaverne a—b—c—d, idet a angiver Vejens østlige Endepunkt ved Skellet mellem Ejendommene, d det vestlige Endepunkt ved Byvejen til Resen, medens Punkterne b og c angive tvende Led, der ere anbragte over Vejen, hvor denne skæres af Jernbanen fra Struer mod Nord, men at den nuværende Ejer af bemeldte Naboejendom, Indstævnte Gaardejer Mads Mikkelsen af Kirkeby, har overpløjet Vejen og derved gjort den ufarbar, i første Instans paastaaet Indstævnte tilpligtet dels under en daglig Mulkt eller anden lovlig Tvang at sætte Vejen i farbar Stand, dels at erstatte ham Afsavnet af Vejen med 100 Kr. eller efter uvillige Mænds Skøn. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, medens Indstævnte principalt har paastaaet Sagen afvist fra Underretten, hvortil der dog ikke findes Føje, og subsidiært har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte anbragt, at der ingensinde i den paa Situationskortet angivne Linie har gaaet nogen egentlig Vej, idet nemlig det Jordstykke, over hvilket den af Citanten omhandlede Vej efter hans Fremstilling fører, tidligere henlaa som Hede, over hvilken Enhver, der havde Ærinde fra den ene Side af Arealet til den anden, kørte, som det bedst kunde passe, saaledes som det fra gammel Tid har været Skik paa Heden i Jylland, at ogsaa Citanten og et Par andre af de senere Ejere af Store Lund, idet der til denne Ejendom hører en Engparcel, hvortil Adgangen er lettest over Kirkebygaards Jorder, have kørt over disse med Hø og i lignende Ærinder, men at denne Færdsel er foregaaet ifølge udtrykkelig Tilladelse af Ejerne af Kirkebygaard og kun paa de Steder, som dertil anvistes. Indstævnte har i saa Henseende nærmere anbragt, at hans Formand paa Kirkebygaard i Aaret 1880, da Jernbanen blev anlagt, udtalte overfor Jernbanekommissionen, at der, skønt der gik nogle Hedespor, ikke var nogen Vej, saa for den Sags Skyld behøvedes der intet Led, hvortil Indstævnte har føjet, at det, da han i 1895 købte Kirkebygaard, af Sælgeren blev meddelt ham, at der ikke var nogen Vej paa det paagældende Sted, og Indstævnte har i Overensstemmelse hermed villet gøre gældende, at der, efterat han har tilbagetaget den Ejerne af Store Lund meddelte Tilladelse til at færdes over Kirkebygaards Jorder i den omhandlede Retning, ikke tilkommer Citanten nogen Ret til at udøve bemeldte Færdsel.

Citanten har ved et i Aaret 1905 optaget Tingsvidne, under hvilket en Række Vidner have afgivet Forklaringer, søgt at godtgøre, at den paastaaede Ret er erhvervet ved Hævd gennem Alderstid. Et af de herunder afhørte Vidner, Ole Mose af Struer, der, da han afgav sin Forklaring, var 78 Aar gammel, har nu bl. a. forklaret dels, at han, der er født tæt ved det paagældende Sted, har kendt den paagældende Vej i henved 70 Aar, dels, at Ejerne af Store Lund siden

1845 eller 1846 have benyttet Vejen. Ligesom nu intet af de øvrige Vidner have forklaret om Forholdene længere tilbage i Tiden, saaledes findes den af Citanten, navnlig i et for Overretten fremlagt Indlæg, givne Sagsfremstilling nærmest at maatte forstaa saaledes, at Ejerne af Store Lund kun i et Tidsrum af 60 Aar have benyttet den paa-gældende Vej.

Da imidlertid Vidnet Ole Mose som meldt har forklaret at have kendt Vejen i et endnu længere Tidsrum, nemlig i henved 70 Aar, og han vel ikke direkte har udtalt, at Ejerne af Store Lund ikke i den første Del af dette Tidsrum have benyttet Vejen, men det dog ligger nærmest at forstaa hans Forklaring saaledes, ligesom det i alt Fald maatte have været Citantens Sag, som den, hvem Bevisbyrden paa hviler, ved yderligere Spørgsmaal til Vidnet at søge nærmere Oplysning om, hvad dette maatte have iagttaget i Henseende til de heromhandlede Forhold forinden 1845 eller 1846, findes det allerede paa Grund heraf, og uden at det bliver fornødent nærmere at komme ind paa Vidneforklaringerne, ikke at kunne antages, at der af Citanten er vundet Alderstidshævd paa den af ham paastaaede Ret. I Henhold til det Anførte vil Underretsdømmen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves.

Det kan ikke billiges, at de med Underretsakten fulgte Dokumenter, forsaavidt de bestaa i andet end Indlæg, ere sammenheftede istedetfor, at de burde have fulgt Akten særskilt.

Der vil være at forelægge Citanten en Frist af 14 Dage fra denne Doms Ajsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 18 December f. A. for Overretten fremlagte Indlæg. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandag den 13 Januar.

Nr. 115. Gaardejer **Jens Peter Sørensen** (Rée efter Ordre)

contra

Amtmanden over Randers Amt paa det Offentliges Vegne samt Overretssagfører **A. Hvass** som executor testamenti i Herredsfoged **Honnens'** og tidligere afdøde Hustrus **Fællesbo** (Dietrichson efter Ordre),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Rougsø m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 16 Maj 1906: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten, Gaardejer **Jens Peter Sørensen**, forhen af **Hjortshøj**, nu af Aarhus, hos Statskassen 500 Kr. Sagens Omkostninger ophæves, og

tillægges der Overretssagførerne J. Langballe og Buhl i Salær hver 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juni 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges de henholdsvis for Citanten, Gaardejer Jens Peter Sørensen, og for Indstævnte, Amtmanden over Randers Amt paa det Offentliges Vegne, beskikkede Sagførere samme steds, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, i Salær hver 60 Kroner samt Boet efter Etatsraad Neckelmann, der oprindeligt har været beskikket til for Overretten at udføre Sagen for Citanten, i Salær 10 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa Appellanten anses for at være uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, og ej heller har han ved sit eget Forhold givet Anledning til Fængslingen. Der er derfor med Rette tilkendt ham Erstatning ved den indankede Dom, men Erstatningen findes at burde forhøjes til 1000 Kroner. I Henseende til Processens Omkostninger og de tilkendte Salærer vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve, hvorhos de de beskikkede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Appellanten, Gaardejer Jens Peter Sørensen, 1000 Kroner hos Statskassen. I Henseende til Processens Omkostninger og de tilkendte Salarier bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Rée og Dietrichson hver 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i Henhold til Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. v. af 5 April 1888 mod Indstævnte, Amtmanden over Randers Amt paa det Offentliges Vegne, anlagte Sag har Citanten, Gaardejer Jens Peter Sørensen, forhen af Hjortshøj, nu i Aarhus — der under en ved Rougsø m. fl. Herreders Politiret i Aaret 1902 indledet Undersøgelse den 21 Juni s. A. som mistænkt for at have dræbt sin Datter Marie Sørensen blev belagt med Varetægtsfængsel, hvori han hensad, indtil han, der nægtede sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, den 26 s. M. atter blev løsladt, hvorefter Undersøgelsen senere sluttedes, uden at der blev beordret Aktion i Sagen — i 1ste Instans påstod

sig tilkendt hos det Offentlige en Erstatning af 3000 Kr. for den Lidel-
delse, den Tort og det Formuetab, der er tilføjet ham ved det ud-
staaede Varetægtsfængsel.

Indstævnte paastod sig derimod frifunden for Citantens Tiltale.
Ved Underretsdommen er der tilkendt Citanten en Erstatning hos Stats-
kassen af 500 Kr., og Sagen er nu af ham indanket her for Retten,
hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. Indstævnte
har procederet til Underretsdømmens Stadfæstelse.

Efter den skete Indstævning foreligger der alene Overretten til
Paakendelse Spørgsmaalet om, hvorvidt den Citanten af Underretten i
ovennævnte Anledning tilkendte Erstatning bør forhøjes.

Ligesom det nu efter de foreliggende Oplysninger ikke kan an-
tages, at Citanten har lidt et Formuetab af nogen Betydning ved den
ham overgaaede Fængsling, saaledes findes der iøvrigt ikke efter Sagens
Beskaffenhed og Citantens personlige Forhold at være tilstrækkelig An-
ledning til at tage Paastanden om Forhøjelse af den ham tilkendte
Erstatning til Følge. Idet det derfor — uden at det bliver nødven-
digt at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de i ovennævnte
Lovs § 1 fastsatte Betingelser for Erstatningens Tilkendelse ere til-
stede — maa have sit Forblivende ved det Citanten ved Underrets-
dommen tilkendte Erstatningsbeløb, vil bemeldte Dom, ved hvilken
Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, og ved hvis
Bestemmelser angaaende de Parternes befalede Sagførere for Under-
retten tillagte Salærer det vil kunne have sit Forblivende, saaledes
være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændig-
hederne at burde ophæves, hvorhos der bliver at tillægge de henholds-
vis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere sammesteds
i Salær hver 60 Kroner samt Boet etter Etatsraad Neckelmann, der
oprindeligt har været beskikket til for Overretten at udføre Sagen for
Citanten, i Salær 10 Kr., hvilke Salærer ville være at udrede af det
Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt
Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Do-
kumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 16 Januar.

**Nr. 110. Amtmanden over Randers Amt paa det Offent-
liges Vegne (Jensen efter Ordre)**

contra

Købmand Henrik Vilhelm Broge Starck (Réé),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1906: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten, Købmand Henrik Vilhelm Broge Starck, hos Statskassen 2000 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for Indstævnte, Amtmanden over Randers Amt paa det Offentliges Vegne beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Heise, i Salær 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Idet det efter Sagens Oplysninger maa antages, at KontrapPELLANTEN ikke har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, for hvilken han har været underkastet Varetægtsfængsel, maa det billiges, at der ved den indankede Dom er tilkendt ham Erstatning, og da det ligeledes tiltrædes, at denne er sat til 2000 Kroner, vil Dommen i det Hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Der tillægges Højesteretssagfører Jensen i Salarium for Højesteret 400 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 29 April 1904 indgav Søren Sørensen Svendsen til Politimesteren i Randers Købstad en Anmeldelse, hvori han sigtede Citanten, Købmand Henrik Vilhelm Broge Starck i Randers, for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ved at have forskaffet sig Transport paa en af Svendsen i Henhold til en af denne den 20 Oktober 1900 med daværende Gaardejer Vitus Asmussen oprettet Købekontrakt om Gaarden »Sølund« i Ilshøj i Øster Tørslev Sogn til Asmussen som Dækning for en Del af Købesummen for Gaarden udstedt Obligation med sekundær Pantet i bemeldte Gaard med Bygninger samt Besætning og Inventarium m. m., hvilken Obligation oprindeligt havde lydt paa 8200 Kr., men til December Termin 1903 ved erlagte Afdrag var nedbragt til 7200 Kr., og med Hensyn til hvilken Asmussen den 29 Februar 1904 havde ladet foretage en Arrestforretning hos Svendsen, der herunder, efterat der af Fogden var dekretet Arrest i den pantsatte Ejendom m. v., til Fogedprotokollen var indgaaet paa et Forlig, hvorved han forpligtede sig til at betale det under Forretningen opgjorte Beløb, 7618 Kr. 13 Øre, med 5418 Kr. 13 Øre den paafølgende 28 Marts og med Resten, 2200 Kr., den 15 April næstefter samt derhos erkendte den foretagne Arrest som lovlig gjort og forfulgt og frafaldt dens Justifikation.

Den af Svendsen med Hensyn til det Citanten paasigtede Forhold givne Fremstilling gik iøvrigt nærmere ud paa, at Svendsen kort efter

Arrestforretningens Afholdelse havde søgt Hjælp hos Citanten, der var hans Købmand, og som tidligere havde forstrakt ham med Penge, saaledes at han paa det her omhandlede Tidspunkt havde tilgode hos Svendsen 625 Kr., for hvilket Beløb han havde ladet sig give Sikkerhed i Svendsens Indbo, at Citanten i Anledning af Svendsens Henvendelse havde tilsagt ham Hjælp til at komme ud over de økonomiske Vanskeligheder, hvori han ved den foretagne Arrestforretning og det derunder indgaaede Forlig, som han ikke kunde opfylde, var kommet, at Citanten, efterat der havde fundet forskellige Forhandlinger Sted mellem ham og Svendsen samt dennes Svogre, Brødrene Glargaard, med Flere, derefter af Proprietær Nymann af »Sjørupgaard«, til hvem Asmussen i Mellemtiden for 2000 Kr. havde solgt den ovennævnte Panteobligation med tilhørende Arrestforretning og Forlig, havde ladet sig for et Vederlag af 3000 Kr. meddele Transport paa Obligationen samt Arrestforretningen og Forliget, hvilken Overdragelse dog kun var kommet istand, efterat Svendsen endvidere overfor Nymann var indgaaet paa saavel at hæve en af ham mod Asmussen anlagt Erstatningssag angaaende 1500 Kr. som at acceptere en Veksel paa 250 Kr., udgørende Halvdelen af de med Arrestforretningen forbundne Omkostninger, og at Citanten den 14 April 1904 paa Grundlag af den ham af Nymann meddelte Transport havde ladet foretage Udlæg i »Sølund«, som han under Udlægsforretningen lod sig udlægge til brugelig Pant.

Endvidere fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Citanten under 19 August samme Aar havde ladet »Sølund« stille til Tvangsauktion og derefter havde ladet sig Ejendommen udlægge som ufyldestgjort Panthaver.

I selve Anmeldelsen støttede Svendsen navnlig sin Sigtelse mod Citanten derpaa, at denne istedetfor at købe Obligationen paa Svendsens Vegne havde, for at skaffe sig selv Panteobligationen paa 7200 Kr., givet det Udseende af at ville hjælpe Svendsen, og derved havde forledet denne til at hæve Retssagen mod Asmussen angaaende de 1500 Kr. og til at acceptere den ovennævnte Veksel paa 250 Kr., men efterat der var optaget nogle Rapporter og afholdt et Forhør, som blev indsendt til Amtet, resolverede dette, at der ikke vilde være at foretage videre i Sagen fra det Offentliges Side.

Paa Foranledning af Justitsministeriet, til hvilket Svendsen havde henvendt sig, blev Sagen imidlertid genoptagen, og Undersøgelsen — der nu hovedsagelig blev rettet paa, hvorvidt Citanten virkelig havde købt og saaledes retlig maatte anses at være bleven Ejer af den tidsmeldte Panteobligation, eller om han, som Svendsen nu vilde gøre gældende, kun havde faaet den i Haandpant, samt paa, hvorvidt Citanten, ved at gøre Obligationen gældende for dens fulde Restpaalydende, havde benyttet den ham meddelte Transport paa en Maade, som maatte siges at være i Strid med de Forudsætninger, hvorunder Transporten havde fundet Sted — fortsat mod Citanten, der herunder hensid arresteret fra den 3 til den 17 September 1904 og efterat Amtet efter Forhørens Afslutning havde dekretet Aktion mod Citanten for bedrægeligt Forhold, blev Sagen den 6 December 1904 paa dømt ved Randers Købstads Ekstraret med det Udfald, at Citanten fandtes at have gjort sig skyldig i et under Straffelovens § 257 fal-

dende svingagtigt Forhold, hvorfor han blev anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt tilpligtet at udrede de med Aktionen forbundne Omkostninger. Efter Begæring af Citanten blev Sagen imidlertid indanket for Overretten, ved hvis den 10 April f. A. afsagte Dom Citanten blev frifunden for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger paalagdes det Offentlige, og ved denne Dom, som Justitsministeriet ifølge Skrivelse af 5 Maj f. A. til Randers Amt ikke har ønsket indanket for Højesteret, er der derefter akkviesceret af det Offentlige.

Under nærværende i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetsægtfængsel m. m. af 5 April 1888 § 3, 2det Stykke, umiddelbart ved Overretten anlagte Sag har Citanten nu efter Stævning af 19 Juni f. A. til Amtmanden over Randers Amt paa det Offentliges Vegne nedlagt Paastand om, at der i Henhold til den nævnte Lov tilkendes ham en Erstatning af 25000 Kr. for den Tort og de Lidelser samt det Formuetab, som er paaført ham ved den af ham, som foranført, fra den 3 til den 17 September 1904 udholdte, efter hans Paastand uforskyldte Fængsling. Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og subsidiært paastaaet Erstatningen bestemt til et langt mindre, af Reiten fastsat Beløb.

I den ovennævnte Overrettsdom er det antaget, at Citanten ved de med den forommeldte Panteobligation m. m. stedfundne Transaktioner ikke kunde forudsættes at være gaaet ind paa en Ordning, hvorefter han alene skulde have en Sikkerhedsret i Obligationen m. v., hvori- mod der maatte gaas ud fra, at han virkelig havde erhvervet Ejendomsret over samme. Endvidere er det med Hensyn til den Maade, hvorpaa Citanten havde benyttet sig af den ham meddelte Transport til at gøre Obligationen gældende for dens fulde Beløb og til paa Grundlag af Arrestforretningen og Forliget at gøre Eksekution i den pantsatte Ejendom, i bemeldte Dom udtalt, at det ikke ved det under Sagen Fremkomne kunde anses godtgjort, at Citanten paa retsstridig Maade havde benyttet den ved de stedfundne Transaktioner tilvebragte Situation saaledes til sin egen Fordel, at han derved havde krænkert Forudsætninger, som ved hans egen Optræden kunde anses fremkaldte hos Svendsen, og som kunde antages at have foranlediget denne til at paatage sig de ovennævnte særlige Forpligtelser for at faa Transporten fra Nymann til Citanten istand. Endelig er det i ovennævnte Dom statueret, at Citanten efter det saaledes Foreliggende ikke kunde anses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vilde kunne tilregnes ham som bedrægeligt eller svingagtigt, og han er derfor, som meldt, ved Dommen frifunden for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger paalagt det Offentlige.

Idet Citanten efter det saaledes Foreliggende, der ikke kan anses afkræftet ved det under nærværende Sag Fremkomne, maa anses uskyldig i den Forbrydelse, i Anledning af hvilken han har været fængslet, samt da han, hvis under den kriminelle Sag afgivne Forklaringer i det Hele bære Præg af Tilforladelighed og Overensstemmelse med Sandheden og derhos i alt Væsenligt maa anses bestyrkede ved det iøvrigt Oplyste, ikke ved noget Forhold fra sin Side kan anses at have givet Anledning til Fængslingen, vil der i Medfør af den oven-

nævnte Lovs § 1 være at tilkende ham Erstatning af Statskassen for den ham overgaaede Frihedsberøvelse.

Med Hensyn til Størrelsen af den Citanten saaledes tilkommende Erstatning er det, foruden at det maa anses givet, at Fængslingen har medført Tort og Lidelse for Citanten, ogsaa udenfor Tvivl, at der ved Fængslingen er tilføjet Citanten, der efter det Oplyste maa antages at drive en større Købmandsforretning i Forbindelse med Kornhandel en gros og Kulimport, et ikke ubetydeligt Formuetab, men overfor Indstævntes Benægtelse kan Citanten ikke ved, hvad han i saa Henseende her under Sagen har anført, anses at have godtgjort eller bragt til Sandsynlighed, at dette Tab har haft et saa overordentligt Omfang, som han har villet gøre gældende, og Erstatningen findes herefter passende at kunne fastsættes til ialt 2000 Kr.

Processens Omkostninger for Overretten, hvor Citanten har ladet møde ved en privat antagen Sagfører, ville være at ophæve, og der vil være at tillægge den for Indstævnte beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 100 Kr., som blive at udrede af det Offentlige.

Forsaavidt den medindstævnte Forhørsdommer, Byfoged Lillienkiold i Randers, under Sagen har nedlagt Paastand om, at Citantens Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, anses med Mulkt for under Proceduren sammesteds at have fremsat forskellige nærmere angivne Sigtelser mod Forhørsdommeren, samt om, at de paagældende Udladelser mortificeres, bemærkes, at da der under nærværende Sag ikkun bliver Spørgsmaal om, hvorvidt de af bemeldte Sagfører fremsatte Udtalelser maatte være strafbare efter Lovgivningens Bestemmelser om Skikkelighed for Retten, og der ikke skønnes at være tilstrækkelig Føje til at statuere dette, vil den saaledes nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Fredag den 17 Januar.

Nr. 302. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jens Christian Jensen Rud, Jacob Brødkjær og Jens Møllerup Klavsen (Def. Hansen),

der tiltales: Jens Christian Jensen Rud for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, Jacob Brødkjær og Jens Møllerup Klavsen for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Januar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 40.

Fredag den 17 Januar.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 16 April 1907: Tiltalte Jens Christian Jensen Rud bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og de Tiltalte Jacob Bredkjær og Jens Mollerup Klavsen til Statskassen bøde: Bredkjær 50 Kr. og Klavsen 20 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel, Bredkjær i en Uge og Klavsen i 3 Dage. Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Prokurator Raunholdt og Sagfører Esmann henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr., udredes af Tiltalte Rud, dog saaledes at de Tiltalte Bredkjær og Klavsen heraf in solidum med ham hver udreder $\frac{1}{3}$. De idømte Bøder at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1907: I Henseende til den Tiltalte Jens Christian Jensen Rud idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte Jacob Bredkjær og Jens Mollerup Klavsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Af Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 15 Kr., Defensor sammesteds 12 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, hver 20 Kr., udredes to Tredjedele af førstnævnte Tiltalte og en Tredjedel af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det have sit Forblivende ved den Jacob Bredkjær og Jens Mollerup Klavsen tillagte Frifindelse.

Hvad angaar Jens Christian Jensen Rud, maa det ligeledes billiges, at han er ansat efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, hvorhos denne Tiltalte vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til den Jacob Bredkjær og Jens Mollerup Klavsen tillagte Frifindelse bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Jens Christian Jensen Rud

bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i een Maaned. Saa betaler denne Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fiskerne Jens Christian Jensen Rud, Jacob Bredkjær og Jens Møllerup Klavsen — der ere fødte henholdsvis i Aaret 1884, 1887 og 1889, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, naar undtages, at Rud i Aaret 1906 for Politiuorden har vedtaget at erlægge en Bøde af 8 Kr. — ere under nærværende Sag satte under Tiltale, Førstnævnte for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse og de to Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Efterat det Natten mellem den 7 og 8 Februar d. A. var bleven anmeldt til Politiet, at Reservevægter Joachim Frederik Pedersen i Lemvig om Aftenen Kl. ca. 11¹/₄ i stærkt forslaaet, blødende og bevidstløs Tilstand var bleven funden udfor Værtshusholder Gravesens Beværtning paa Havnegade i bemeldte Købstad under saadanne Omstændigheder, at der ikke kunde være Tvivl om, at han havde været Genstand for et voldeligt Overfald, blev Mistanken for at have udøvet saadant Overfald rettet mod de Tiltalte, og under den mod dem derpaa indledede Undersøgelse er det oplyst, at da de Tiltalte den paa-gældende Aften ved Ellevetiden var komne ud fra den ovennævnte Beværtning, udenfor hvilken Pedersen, der paa det anførte Tidspunkt ikke var i Funktion som Vægter, men var tilstede i Anledning af, at han af Kommunen er antagen til at føre Indseende med Natrenovationens Udførelse, stod i Samtale med en Fisker ved Navn Rønberg, kastede Tiltalte Rud en Snebold, der efter hans Forklaring var tiltænkt Rønberg, men som ramte Pedersen, der i Anledning heraf fremkom med en Udtalelse om, at han godt havde set, hvem der havde kastet Snebolden, og at Tiltalte ikke skulde staa og spille rask. Tiltalte Rud, der af Tiltalte Bredkjær fik at vide, at Pedersen var Reservevægter der i Byen, og som vil have haft til Hensigt at gøre Pedersen en Undskyldning, gik derefter hen til ham og spurgte ham, om han var Reservevægter, idet han derhos fremkom med en Udtalelse om Grunden til, at Pedersen ikke havde sin Hue paa, hvortil denne svarede, at det ikke ragede ham. Under det derefter mellem dem opstaaede Skænderi, under hvilket Rønberg forlod Stedet, medens de Medtiltalte blev staaende i Nærheden, gav Pedersen Tiltalte Rud, hvem han under Skænderiet betegnede som »en elendig Lus«, et eller flere, som det maa antages, lidet kraftige Puf med Armen, hvorhos han, da Tiltalte som Tegn paa, at han var rede til at slaas, knappede sin Jakke, fremkom med en Udtalelse om, at han ikke lod sig kyse og derpaa, idet han tog sin højre Haand op af Lommen, med hævet Arm gik et eller to Skridt frem mod Tiltalte.

Ved Tiltalte Ruds egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige

Oplysninger maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at nævnte Tiltalte derpaa med sin knyttede venstre Haand pludselig gav Petersen et saa stærkt Slag i Ansigtet, at han faldt til Jorden, og at Tiltalte endvidere, medens Pedersen, der havde mistet Bevidstheden, henlaa paa Jorden, med flad Haand tilføjede ham et Par Slag i Hovedet, uden at han rørte sig eller gav nogen Lyd fra sig, hvorefter de Tiltalte, da der nærmede sig Folk, løb bort fra Stedet.

Pedersen blev efter at være funden kørt til Sygehuset, hvor han blev undersøgt af Distriktslægen i Lemvig, der i en den 8 Februar d. A. udstedt Erklæring har udtalt, at Pedersens Ansigt ved hans Indbringelse til Sygehuset var bedækket med Blod og stærkt opsvulmet, at nogle overfladiske Saar i Ansigtet blødte rigelig, ligesom det ogsaa blødte fra Næse og Mund, at han, der tilsyneladende henlaa bevidstløs med snorkende Aandedræt, dog kunde vækkes ved kraftig Tiltale, og at der ved Undersøgelsen fandtes følgende Læsioner: Paa højre Side af den behaaede Del af Hovedet fortil paa Issebenet et lille ca. 1 Ctm. langt, overfladisk Saar, over venstre Øje en ørestor, overfladisk Hudafskrabning og en lignende paa venstre Side af Næsen, en meget stærk Svulst af hele højre Side af Ansigtet, saaledes at Øjet var fuldstændig lukket, hvilken Svulst derhos strakte sig helt ned paa Siden af Halsen, en blaaligrød Dekoloration af begge Øjelaag, en voldsom Blodudtrædning ogsaa under selve Øjæblets Bindehinde, en Opsvulming af Læberne, navnlig Overlæben, en blaalig Dekoloration af Slimhinden paa Kindens indvendige Side i Munden, nogle Saar indvendig paa Overlæben fra Tænderne, Dekoloration af Omgivelserne af venstre Øje, der kun kunde aabnes lidt, og Opsvulming af Øjelaagene, hvorhos Næsen var tyk, opsvulmet og øm. Det udtales endvidere i Erklæringen, at der paa det anførte Tidspunkt ikke kunde udtales noget bestemt om det videre Forløb af Læsionerne, der syntes at være frembragte ved voldsomme Slag med knyttede Hænder, men at de sandsynligvis vilde forløbe uden at efterlade sig Følger for Fremtiden, samt at Pedersen, hvis Tale Dagen efter Sammenstødet var noget besværlig og utydelig, samme Dag forlod Sygehuset. I en af den nævnte Læge den 14 Februar d. A. udstedt yderligere Erklæring udtales det dernæst, at det ved en samme Dag foretagen Undersøgelse af Pedersen havde vist sig, at Svulsten paa højre Side af Ansigtet var saa godt som svunden, at Hudafskrabningerne var lægte med Undtagelse af et skorpedannet Saar paa venstre Side af Næsen, at der lidt nedenfor højre Øje endnu fandtes en blaaligrød Dekoloration, ligesom Blodudtrædningen under højre Øjes Bindehinde ikke var helt absorberet, at Pedersen, der klagede over Svimmelhed, ømmede sig lidt ved Tryk ved Underkæbevinklen paa højre Side, og at det gjorde det ond, naar han tyggede. Det udtales endvidere i Erklæringen, at Læsionerne ikke syntes at have været saa alvorlige, som Udseendet straks tydede paa, og at Følgerne vilde svinde uden at efterlade varig Mên for den Paa-gældende. I et den 23 Februar d. A. afholdt Forhør har Pedersen erklæret, at han da ikke havde anden Mên af den mod ham øvede Vold end nogen Susen for højre Øre, hvad der dog var i Aftagende, og at han ventede den 25 s. M. at kunne genoptage sit sædvanlige Arbejde, idet han ikke længere følte sig svimmel.

De Tiltalte Bredkjær og Klavsen, der vel ikke deltog i selve

sidder denne Dom overhørig, fraflytte og ryddeligggøre det Lejede. Han bør derhos til Indstævnte, Partikulier T. Fogh, betale 1000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 1 August 1903, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Overretssagfører F. Knudsen og Sagfører J. Nielsen bør til Vejle Amts Fattigkasse bøde hver 30 Kr. Der forelægges Overretssagfører Johnsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til tvende af ham henholdsvis den 23 Juli 1906 og den 18 Februar 1907 for Overretten fremlagte Indlæg. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at den af Hovedappellanten nedlagte Afvisningspaastand er forkastet.

Som i Dommen anført, har Hovedappellanten i den Tid, i hvilken han dels forud for, dels efter Indgaaelsen af Kontrakterne af 6 April 1897 har været Lejer af de i disse ommeldte Lokaler, gentagne Gange betalt Lejeafgiften een eller flere Dage efter de vedtagne Forfaldstider. Det er imidlertid uomtvistet, at Hovedappellanten desuagtet ingensinde førend den 25 Juli 1903 fra Kontraappellantens Side har modtaget nogen Tilkendegivelse om, at han lagde Vægt paa, at Afgiften blev erlagt nøjagtigt til Forfaldstid. I Betragtning heraf og under Hensyn til, hvad der foreligger om det Forhold, der i det Hele gennem en længere Aarrække havde bestaaet mellem Parterne med Hensyn til de lejede Lokaler, findes Hovedappellanten at have haft Føje til at gaa ud fra, at en saa kortvarig Overskridelse af Forfaldstiden som den, der fandt Sted i Henseende til den den 25 Juli 1903 erlagte Lejeafgift for det kommende Fjerdingaar, ikke vilde blive betragtet som Misligholdelse, der kunde drage de her under Sagen omspurgte Følger efter sig. Hovedappellanten vil derfor overensstemmende med sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Forsaavidt angaar de for utilbørligt Ophold af Sagen ikendte Bøder, maa det have sit Forblivende ved Dommen.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Mejeriejer P. Sørensen, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Partikulier Th. Fogh, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner. I Henseende til de Overretssagfører F. Knudsen og Sagfører J. Nielsen idømte Bøder bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved tvende skriftlige Kontrakter af 6 April 1897 bortlejede Indstævnte, Partikulier T. Fogh i København, til Citanten, Mejeriejer P. Sørensen af Sofiesminde, forskellige Lokaler i den ham tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 319, paa Torvegade i Vejle, af hvilke Citanten, der i en Aarrække havde drevet et Mejeri i Ejendommen, allerede dengang var Lejer, nemlig henholdsvis — for en aarlig Leje af 1000 Kr. — en Række Rum til Brug for selve Mejeridriften og — for en aarlig Leje af 150 Kr. — 5 Værelser til Anvendelse som Kontorer m. m. Ifølge Kontrakterne var Lejemaalene uopsigelige fra Indstævntes Side, saalænge Citanten selv drev Mejeriet, dog at de, hvis Lejen, der forfaldt til Betaling med $\frac{1}{4}$ fjerdingaarlig, første Gang April Flyttedag 1897, udeblev over Forfaldstid, uden videre skulde være hævede og Lejeren pligtig under Udkastelsestvang at fraflytte det Lejede, i hvilken Henseende den Mejerilokalerne vedrørende Kontrakt indeholdt en Bestemmelse om, at Lejeren i saa Fald skulde betale et Aars Leje i Erstatning for Misligholdelse af Kontrakten, medens den tilsvarende Bestemmelse i den Kontorlokalerne vedrørende Kontrakt alene gik ud paa, at Lejeren under den anførte Forudsætning skulde »betale Erstatning for Misligholdelse af Kontrakten«. I den førstnævnte Kontrakt var det derhos under Post 8 bestemt, at Parterne skulde være »pligtige uden Hensyn til Stilling eller Opholdssted at møde til Mægling ved Vejle Forligskreds og lide Søgmaal og Dom ved Vejle Bytingsret, alt efter Varsel som til indenbys Mand«.

Da de den 21 Juli 1903 forfaldne Lejeafgifter, der tilsammen androg 287 Kr. 50 Øre, først betaltes den 25 s. M. til Indstævntes Repræsentant, Sagfører J. Nielsen i Vejle, som meddelte Tilstaaelse for Beløbet under Forbehold af Indstævntes Ret til, »da Betaling ikke er sket i rette Tid, at fordre det med Lejeren, Hr. P. Sørensen, indgaaede Lejemaal hævet ifølge den indgaaede Kontrakt«, har Indstævnte under nærværende Sag i første Instans ved Nørvang-Tørrild Herreders Ret paastaaet Citanten tilpligtet at have sine Lejerettigheder efter de førstnævnte Kontrakter af 6 April 1897 forbrudte, saa at han kendes pligtig til straks og under en daglig Bøde af 20 Kr. eller et af Retten fastsat Beløb at fraflytte og ryddeligggøre det Lejede, og at betale Indstævnte et Aars Leje eller 1150 Kr. i Erstatning for Misligholdelse af Kontrakterne tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 August 1903, indtil Betaling sker.

Citanten nedlagde derimod under særskilt Procedure af Formaliteten Paastand om Sagens Afvisning, hvornæst han, da denne Paastand var forkastet ved Rettens Kendelse af 8 April 1904, i Realiteten har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Ved Underrettsdommen er Indstævntes Paastande taget til Følge, saaledes at den Bøde, under hvilken Citanten er tilpligtet at fraflytte og ryddeligggøre det Lejede er bestemt til en Vejle Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, han sidder den ham ved Dommen forelagte Frist overhørig, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han principaliter har paastaaet den ovennævnte Kendelse forandret og Sagen helt eller delvis afvist fra Underretten og subsidært har gentaget sin for Underretten nedlagte Frifindelsepaastand, hvorhos han yderligere har nedlagt en subsidær Paastand.

Indstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse saavel af den afsagte Kendelse som af Underrettsdommen.

Til Støtte for sin Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten har Citanten hævdet, at den ovenfor citerede Bestemmelse i Post 8 i den Mejerilokalerne vedrørende Lejekontrakt er truffen i begge Parters Interesse, og at Sagen som Følge heraf ikke — i hvert Fald ikke forsaavidt angaar det i den nævnte Kontrakt omhandlede Lejemaal — uden Citantens Samtykke har kunnet anlægges ved hans Hjemting.

Det kan imidlertid ikke antages at have været Meningen med den anførte Bestemmelse ubetinget at fastslaa Bytinget som vedtaget Værneting, men alene at hjemle Sagsøgeren Beføjelse til at søge Modparten ved bemeldte Ting, og det maa derfor billiges, at Citantens Afvisningspaastand ved den ovennævnte Kendelse er forkastet.

Overfor Indstævntes Paastand om, at de under Sagen omhandlede Lejemaal kendes ophævede paa Grund af Misligholdelse fra Citantens Side, har denne i første Række gjort gældende, at han, uanset at de fornævnte Lejeafgifter ifølge Kontrakterne forfaldt til Betaling den 21 Juli 1903, var berettiget til foreløbig at tilbageholde dem, idet Indstævnte paa sin Side stod til Restance med Opfyldelsen af den ham paahvilende Forpligtelse til at vedligeholde det Udlejede; men til dette Anbringende vil der ikke kunne tages noget Hensyn, eftersom det ikke mod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at Citanten forinden den anførte Dag havde rettet nogen Opfordring til Indstævnte om Opfyldelsen af bemeldte Forpligtelse, hvortil kommer, at Citanten end ikke har anbragt, at han, da han den 25 næstefter betalte Afgifterne til Sagfører Nielsen, tog noget Forbehold med Hensyn til Mangler ved det Lejedes Vedligeholdelse.

Forsaavidt Citanten dernæst har paaberaabt sig, at han af den Grund ikke den 25 Juli 1903 var in mora med Betaling af Leje, at han ikke havde modtaget Underretning om Indstævntes Bopæl eller om, at Sagfører Nielsen var bemyndiget til paa Indstævntes Vegne at modtage Lejeafgifter, vil der ej heller kunne lægges nogen Vægt herpaa, idet det er ubestridt, at Citanten siden Aaret 1899 stadig har betalt Lejeafgifterne til Sagfører Nielsen.

Citanten har imidlertid fremdeles gjort gældende, at det skyldes en Forglemmelse fra Mejeribestyrelserens Side, at de den 21 Juli 1903 forfaldne Lejeafgifter ikke rettidig ere blevne betalte, og at den stedfundne Forsinkelse derfor ikke kan medføre Lejemaalenes Ophør, i hvilken Henseende han har fremsat den Opfattelse, at Kontrakternes Bestemmelser om Virkningen af Lejeafgifternes Udeblivelse udover Forfaldsdag kan finde Anvendelse, naar Udeblivelsen skyldes Lejeres Mangel paa Evne eller Villie til at opfylde sine Forpligtelser.

Men ligesom der ikke kan gives ham Medhold heri, saaledes maa endvidere et af ham fremsat Anbringende om, at Indstævnte havde givet Afkald paa den nøjagtige Overholdelse af Forfaldstidene, og at Citanten under disse Omstændigheder kun efter Paakrav kunde komme in mora, anses ubegrundet, hvorved bemærkes dels, at Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har tilvejebragt Bevis for, at noget udtrykkeligt Afkald i saa Henseende er meddelt ham, dels at et stiltiende Afkald ikke, som af ham forment, kan udledes deraf, at Sagfører Niel-

sen nogle Gange uden at tage Forbehold har modtaget Lejeafgift i Henhold til de ommeldte Kontrakter Dagen efter Forfaldsdagen, saalidt som deraf, at Citanten i Tiden forud for Kontrakternes Oprettelse — som det maa antages gentagne Gange — ligeledes upaatalt har berigtiget Lejen af de til Mejeriet hørende Lokaler adskillige Dage efter de vedtagne Forfaldstider.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Citanten er vedbleven at benytte det Lejede, indtil han en af de første Dage i Marts Maaned f. A. stillede Lokalerne til Disposition for Indstævnte, saavel som at han til Sagfører Nielsen paa Indstævntes Vegne har betalt de i Kontrakterne fastsatte Lejeafgiftsbeløb for Tiden indtil Oktober Flyttedag 1905, og Citanten har nu yderligere villet hævde, at Indstævnte ved at lade Lejemaalene vedvare uforandrede samt ved som hidtil at modtage Lejeafgifter har erkendt, at Lejemaalene ikke ere hævdede paa Grund af for sildig Betaling af de den 21 Juli 1903 forfaldne Afgiftsbeløb.

Da imidlertid Indstævnte ved Anlægget af nærværende Søgemaal med tilstrækkelig Tydelighed har tilkendegivet, at han anser Lejemaalene for hævdede, og da Sagfører Nielsen paa Indstævntes Vegne, efter hvad der under Sagen er ubestridt, ved Modtagelsen af de af Citanten efter den anførte Dato erlagte Afgifter stedse har taget Forbehold under Henviisning til nærværende Retssag, kan der ej heller gives Citanten Medhold i, hvad han under denne Del af Sagen har gjort gældende, og da hans øvrige Anbringender maa blive uden Betydning for Afgørelsen af Spørgsmaalet om hvorvidt Lejemaalene allerede ved Sagens Anlæg var hævdede paa Grund af Misligholdelse fra hans Side, vil han være at tilpligte dels at have sine Lejerettigheder ifølge de tvende Kontrakter af 6 April 1897 forbrudte, dels under den ovennævnte Mulkt at fraflytte og ryddeligøre det Lejede.

Da den af Indstævnte nedlagte Erstatningspaastand findes, forsaavidt angaar det Mejerilokalerne vedrørende Lejemaal, at have Hjemmel i den udtrykkelige Bestemmelse i saa Henseende i den de nævnte Lokaler vedrørende Lejekontrakt, vil Citanten derhos være at tilpligte for Ophævelsen af bemeldte Lejemaal at betale Indstævnte en Erstatning, svarende til et Aars Leje eller 1000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 August 1903, indtil Betaling sker, hvorimod der, idet det ikke er godtgjort, at Indstævnte har lidt noget Tab ved Ophævelsen af det Kontorlokalerne vedrørende Lejemaal, ikke forsaavidt vil kunne tilkendes ham nogen Erstatning.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Overretssagfører F. Knudsen og Sagfører J. Nielsen, der i første Instans har procederet Sagen henholdsvis for Citanten og for Indstævnte, være at anse efter Fdg. 16 Januar 1828 § 14 med Bøder til Vejle Amts Fattigkasse, der findes at kunne bestemmes til 30 Kr. for hver.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Johnsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til tvende af ham henholdsvis den 23 Juli forrige Aar

og den 18 Februar dette Aar for Overretten fremlagte Indlæg. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 22 Januar.

Nr. 77. Generaldirektoratet for de danske Statsbaner
(Asmussen)

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at yde Bidrag til et nyt Gadeanlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juli 1906: De Indstævnte, Generaldirektoratet for de danske Statsbaner, bør overfor Citanterne, Københavns Magistrat, i Overensstemmelse med de i Lov om Gader, Veje og Vandløb i København af 14 December 1857 indeholdte Bestemmelser yde Bidrag til Anlægget af den langs Godsbanegaardens nordlige Side førende Gade, Ingerslevgade kaldet, paa Strækningen fra Dybbølsgade til Arkonagades Vestside. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Allerede af de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Generaldirektoratet for de danske Statsbaner, til Indstævnte, Københavns Magistrat, med 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en mellem Københavns Kommune og Statsbanerne den 4 Marts 1893 oprettet Overenskomst angaaende de tekniske Arbejder i Anledning af nye Statsbaneanlæg i og ved København, navnlig Godsbanegaarden sammesteds, bestemtes det bl. a., at Kommunen skulde være pligtig til over sin

Grund i Vester Fælled at udlægge Areal til en nærmere betegnet Gade eller Vej, mod at Jernbanen afgav Grund til en Strækning over et daværende Hjørne af Kallebodstrand, og — som det fremdeles hedder — mod at Statsbanerne, ligesom de øvrige tilstødende Lodsejere, deltage i Bekostningerne ved Gadens Anlæg efter Bestemmelserne i Lov af 14 December 1857.

Efterat der bl. a. ved Besigtigelsesforretning af 31 Maj 1895 var blevet eksproprieret Grund til et eventuelt Gadeanlæg paa den paagældende Strækning, ved hvilken Lejlighed det af vedkommende Borgmester udtaltes, at Gadeanlægget skulde udføres ved Magistratens Foranstaltning, og at Spørgsmaalet om, naar Gaden skulde anlægges, udelukkende afgang af Trafikministeriet og Kommunen, paabegyndtes det paagældende Gadeanlæg, hvilket ved Skrivelse af 29 Januar 1903 af Direktøren for Københavns Vej- og Kloakanlæg erklæredes færdigt forsaavidt angaar Strækningen fra Viadukten ved Dybbølgade til Arkonagade, hvilken Strækning senere kaldtes Ingerslevgade, og efterat Bekostningerne ved Anlægget af bemeldte Direktion var opgivne Magistraten, blev der fra dennes Side draget Omsorg for Udarbejdelse af et Fordeulingsudkast i Henhold til Lov 14 December 1857, hvorved $\frac{3}{4}$ af Udgiften blev lagt paa Facadelængden og $\frac{1}{4}$ paa Grundtaksten, for hvilken Statsbanernes Ejendom var fri.

Efterat dette Udkast var blevet approberet af Borgerrepræsentationen, meddelte Københavns Magistrat under 28 November 1903 Generaldirektoratet for Statsbanedriften, at Kommunalbestyrelsen havde overtaget som offentlig og brolagt den paagældende Strækning, og — under Henvisning til Overenskomsten af 1893 — at der paa Godsbanegaarden faldt et Beløb af 3801 Kr. 11 Øre. I Skrivelse af 10 Februar 1904 til Ministeriet for offentlige Arbejder henstillede Generaldirektoratet for de danske Statsbaner i Henhold til Lov 14 December 1857 § 17, om ikke Beløbet burde nedsættes, men da der opstod Tvivl om, hvorvidt Statsbanerne overhovedet var pligtige at yde Bidrag, bestemtes det at lade Spørgsmaalet om Størrelsen af det eventuelle Bidrag henstaa, og Citanterne, Københavns Magistrat, have derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder de paastaa de Indstævnte, Generaldirektoratet for de danske Statsbaner, kendte pligtige til i Overensstemmelse med Bestemmelserne i ovennævnte Lov af 14 December 1857 at yde Bidrag til Anlægget af Ingerslevgade paa Strækningen fra Dybbølgade til Arkonagades Vestside. De Indstævnte procedere til Frifindelse.

Citanterne have til Støtte for deres Paastand i første Række henvist til Overenskomsten af 4 Marts 1893, som, efter hvad de gøre gældende, alene kan forstaaes som selvstændig paalæggende Statsbanerne en Bidragspligt, saaledes at Bidraget skal bestemmes efter Reglerne i Lov 14 December 1857, særlig dens § 4. Subsidiært have de gjort gældende, at selv om det maatte være Meningen at gøre Statsbanernes Bidragspligt afhængig af, om der ved den oftnævnte Lov maatte paahvile dem en saadan Pligt, maatte Spørgsmaalet besvares bekræftende, i hvilken Henseende de særlig have henvist til Lovens § 7.

De Indstævnte have bestridt Rigtigheden af Citanternes saavel principale som subsidiære Standpunkt. I førstnævnte Henseende have de henvist til, at efter Overenskomsten Statsbanerne i Henseende til

Bidragspligt var stillede lige med de tilstødende Lodsejere, hvilke ikke deltog i Overenskomsten, at det under Forudsætning af Rigtigheden af Citanternes Fortolkning vilde have været naturligst at fastsætte Bidraget til en bestemt Kvota eller et bestemt Beløb, medens en Henvisning til Loven af 1857 lader det henstaa uvist, om Fordelingsnormerne i dens § 2 eller § 3 skulle komme til Anvendelse, og endelig at Bestemmelsen i Lovens § 17 om Indankning af Fordelingen for Indenrigsministeriet — hvorunder i 1893 Statsbanerne sorterede — under den samme Forudsætning vilde gøre Statsbanernes Pligt retlig illusorisk som afhængig af dens øverste Administrations Forgodtbeholdende. Idet de Indstævnte saaledes mene, at der alene bliver Spørgsmaal om i Henhold til Citanternes subsidiære Betragtning at paalægge Statsbanerne en Bidragspligt, komme de ved en Fortolkning af de herhenhørende Bestemmelser i Loven af 1857 til det Resultat, at en saadan Bidragspligt efter bemeldte Lov ikke paalægges i et Tilfælde som det foreliggende, i hvilken Henseende deres Betragtning navnlig gaar ud paa at godtgøre, at den af Citanterne paaberaabte Bestemmelse i Lovens § 7 maa anses som en Overgangsbestemmelse. I denne Forbindelse have de Indstævnte ogsaa henvist til den fornævnte Skrivelse fra Citanterne af 28 November 1903, ifølge hvilken Statsbanernes Bidragspligt er støttet paa Gadens Overtagelse som offentlig og dens Brolægning, altsaa paa Lovens § 2, ikke dens § 7. De Indstævnte have fremdeles paaberaabt sig Citanternes egen Holdning overfor de tilstødende private Lodsejere, med hvilke der ved direkte Forhandlinger og ikke under Paaberaabelse af nogen ved Loven dem paalagt Forpligtelse blev truffet Ordning om deres Bidrag. Endelig have de paaberaabt sig den ovennævnte Udtalelse af vedkommende Borgmester som formentlig anerkendende en Medbestemmelsesret for Ministeriet med Hensyn til Tiden for Gadens Anlæg, en Medbestemmelsesret, som der ikke har været Spørgsmaal om at bringe til Anvendelse.

Da det maa antages som den nærmestliggende Forstaaelse af oft-nævnte Overenskomst, at Statsbanerne ved denne have paataget sig en selvstændig Bidragspligt, og idet det herefter og efter Indholdet af Citanternes Paastand bliver uden Interesse at undersøge, i hvilket Omfang Loven af 1857 afgiver Hjemmel for en Bidragspligt i det foreliggende Tilfælde, vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaet sig tillagte, efter Omstændighederne ville være at opheve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 6. Grosserer **C. F. Østberg** som eneste Indehaver af
Handelsfirmaet **Carl Østberg & Sønner** (Selv)

contra

Køkkenchef Sebastian Nyrup (Dietrichson efter Ordre),

betræffende Indfrielsen af en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1905: Indstævnte, Grosserer C. F. Østberg som eneste Indehaver af Handelsfirmaet Carl Østberg & Sønner, bør mod Udlevering af det ovennævnte Kautionsdokument i kvitteret Stand til Citanten, Køkkenchef Sebastian Nyrup, betale 1449 Kr. 81 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 2 Februar 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det den 29 Februar 1904 fremlagte Kautionsdokument og den samme paategnede Transport ikke ere behørigt stemplede.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Afgørelse, maa det billiges, at Appellanten er tilpligtet at betale Indstævnte de i Dommen omtalte 1449 Kroner 81 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 25 Maj 1899 udstedt Dokument indestod Handelsfirmaet Carl Østberg & Sønner som Selvskyldnerkautionist for S. P. Rasmussen for skadesløs Betaling af 1500 Kr. til Enkefru Marie Nyrup i Løbet af 8 Maaneder fra 1 August s. A. at regne, hvorhos det i Dokumentet hedder, at Beløbet tilbagebetales med 200 Kr. maanedlig, første Gang sidstnævnte Dato. Ved en den 21 Januar 1904 — faa Dage før Enkefru Nyrups Død — underskreven Paategning paa Dokumentet, transporterede hun sin Fordring efter dette til sin Søn, Citanten Køkkenchef Sebastian Nyrup, med Bemærkning, at Transporten selvfølgelig omfattede hendes Krav paa S. P. Rasmussen for det ham samtidigt med Dokumentets Udstedelse ydede Laan, stort 1500 Kr.

Under denne mod Indstævnte, Grosserer C. F. Østberg som eneste Indehaver af Handelsfirmaet Carl Østberg & Sønner, anlagte Sag, indtaler Citanten den af ham saaledes erhvervede Fordring; hans endelige Paastand gaar ud paa, at Indstævnte tilpligtes mod Udlevering af

Kautionsdokumentet i kvitteret Stand at betale ham 1449 Kr. 81 Øre — nemlig de i Dokumentet omhandlede 1500 Kr. med Fradrag af 50 Kr. 19 Øre, som hans Moder skyldte Indstævnte — med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2 Februar 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden og tilkendt Sagens Omkostninger.

Det er uomtvistet, at der i Kautionsdokumentet sigtes til et Laan af 1500 Kr., som Enkefru Nyrup vilde yde S. P. Rasmussen, der er hendes Svigersøn, til Etablering af en Restauration i Ejendommen Strandboulevarden Nr. 1, samt at Indstævnte udstedte Kautionsdokumentet for at blive Leverandør af Vin og Spirituosa til denne Restauration. Der er fremdeles Enighed om, at der i Foraaret 1899 i nævnte Ejendom blev aabnet en Restauration, som under Navnet »Kafé Gamma« dreves paa et af Enkefru Nyrups afdøde Mand erhvervet Borgerskab med Rasmussen som Bestyrer, samt at Indstævnte har leveret Varer saavel til denne Forretning som efter dens Ophør til en Restauration, der senere paa lignende Maade dreves i Fiolstræde. Indstævnte har imidlertid benægtet, at det omtalte Laan i Virkeligheden blev ydet Rasmussen, og har som Følge deraf bestridt, at Kautionsdokumentet er traadt i Kraft. Det var efter Indstævntes Fremstilling Meningen, at Rasmussen selv skulde tage Borgerskab, og da han ikke kunde erholde saadant, og Enkefru Nyrups Næringsadkomst derfor maatte benyttes, blev Restaurationen etableret og drevet for hendes Regning. Indstævnte har derhos hævdet, at hans mulige Skyld efter Kautionsdokumentet i alt Fald maa bringes i Modregning mod en Fordring, stor 2596 Kr. 53 Øre, som tilkom ham hos Enkefru Nyrup, og som bortset fra det ovenfor nævnte Beløb af 50 Kr. 19 Øre — der skyldes for Varer, leverede til en af Enkefru Nyrup i 1902 dreven Restauration i Ny Kongensgade — hidrører fra Varer, som han har leveret til Kafé »Gamma« og Restaurationen i Fiolstræde.

Der er ikke af S. P. Rasmussen udstedt noget Gældsbevis til Enkefru Nyrup, men Citanten har fremlagt en Erklæring fra Rasmussen, hvorefter denne den 27 Maj 1899 fik Laanet udbetalt af Enkefru Nyrup og samme Dag udbetalt Beløbet til et Snedkerfirma som à conto Betaling for Møbler til Kafé »Gamma«; dette sidste er bekræftet ved en Erklæring fra bemeldte Snedkerfirma, og det ses, at Enkefru Nyrup nævnte Dag har hævet 1500 Kr. paa en hende tilhørende Sparekassebog. Citanten har i Forbindelse hermed hævdet, at der ikke var Tale om, at Rasmussen selv skulde erhverve Borgerskab, men at det lige fra Begyndelsen var Meningen, at han skulde drive Restauration for egen Regning i Henhold til Enkefru Nyrups Næringsadkomst, og at dette ogsaa i Virkeligheden blev Tilfældet baade med Hensyn til Kafé »Gamma« og Forretningen i Fiolstræde, saa at Enkefru Nyrup ikke kom til at hæfte for den af Rasmussen stiftede Værgæld. Citanten, som har samtykket i, at Indstævntes Tilgodehavende hos Enkefru Nyrup bringes i Modregning, har i Overensstemmelse hermed benægtet, at dette Tilgodehavende overstiger de 50 Kr. 19 Øre, som han ved Nedlæggelsen af sin Paastand har fradraget.

Naar henses til de ovennævnte af Citanten tilvejebragte Bevisligheder i Forbindelse med, at Indstævnte, efter hvad der maa forud-

sættes, ikke har foretaget noget for at faa Kautionsbeviset tilbage, findes det at maatte antages, at Kautionsforpligtelsen er traadt i Kraft, og Indstævnte har ikke godtgjort, at de paagældende Restaurationsforretninger blev drevne for Enkefru Nyrups Regning, eller at der er givet ham tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at hun vilde hæfte for de af Rasmussen rekvirerede Varer, i hvilken Henseende der under Hensyn til Citantens*) ved Kautionsens Indgaaelse erhvervede Kundskab om Forholdet mellem Rasmussen og Enkefru Nyrup ikke kan lægges videre Vægt paa, at Forretningerne blev drevne paa hendes Næringsadkomst.

Indstævnte har endnu søgt at gøre gældende, at den Citanten givne Transport ikke er gyldig, fordi Enkefru Nyrup, som, da hun underskrev Transporten, var syg og sengeliggende og faa Dage efter afgik ved Døden, maa antages at have underskrevet Transporten uden at kende eller forstaa dens Indhold, men mod Citantens Benægtelse har Indstævnte intet oplyst til Bestyrkelse af det saaledes Anførte. Der vil derefter være at give Dom efter Citantens Paastand.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ovennævnte den 29 Februar 1904 fremlagte Kautionsdokument og den samme paategnede Transport ikke ere behørigt stemplede. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandag den 27 Januar.

Nr. 5. Direktør **Hermann Petersen** og Musikdirektør **Olfert Jespersen** (Hindenburg)

contra

Aktieselskabet »**Nordisk Musikforlag**« (Møller)

og

Nr. 9. Musikdirektør **Olfert Jespersen** (Hindenburg)

contra

Aktieselskabet »**Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag**« (Møller),

betræffende Misligholdelse af en Forlagskontrakt.

Københavns Fogedrets Kendelse af 18 Juli 1904: Den begærte Forbudsforretning kan ikke nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1905: Den indankede Kendelse bør ved Magt at stande. De Indstævnte, Aktieselskabet »Nordisk Musikforlag«, bør for Tiltale af Ci-

---

*) Skal være Indstævntes.

tanterne, Direktør Hermann Petersen og Musikdirektør Olfert Jespersen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 September 1905: De Indstævnte, Aktieselskabet »Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag«, bør til Citanten, Musikdirektør Olfert Jespersen, betale 453 Kr. 32 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 27 April 1904, til Betaling sker, dog at heri fragaar et Beløb af 100 Kr. 31 Øre, saafremt Citanten faar den ovennævnte Veksel udleveret i kvitteret Stand. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under 26 November 1906 er der udfærdiget kongelig Bevilgning til, at de to indankede ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Domme af 17 April 1905 og 25 September samme Aar paakendte Sager henholdsvis mellem Appellanterne Direktør Hermann Petersen og Musikdirektør Olfert Jespersen paa den ene Side og Indstævnte Aktieselskabet »Nordisk Musikforlag« paa den anden Side og mellem sidstnævnte Appellant og Indstævnte Aktieselskabet »Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag«, maa for Højesteret under Et procederes og paakendes.

Idet de i den førstnævnte Dom anførte Grunde tiltrædes og der ikke findes noget væsenligt at bemærke ved Begrundelsen i den sidstnævnte Dom, forsaavidt denne efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke i nogen af Sagerne kunne føre til andet Resultat end i Dommene antaget, ville disse efter de derom af de Indstævnte hver for sit Vedkommende nedlagte Paa-stande være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes for den første Sags Vedkommende begge Appellanter in solidum at burde betale Indstævnte Aktieselskabet »Nordisk Musikforlag« med 200 Kroner og for den sidste Sags Vedkommende Appellanten Jespersen at burde betale Indstævnte Aktieselskabet »Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag« med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens ovennævnte Domme af 17 April 1905 og 25 September samme Aar bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Direktør Hermann Petersen og Musikdirektør Olfert Jespersen, En for Begge og Begge for En, til Indstævnte, Aktieselskabet »Nordisk Musikforlag«, med 200 Kroner og sidstnævnte Appellant til Indstævnte, Aktieselskabet »Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag«, med 200 Kroner. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Præmisserne til Dommen af 17 April 1905 ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Direktør Hermann Petersen og Musikdirektør Olvert Jespersen, dels paastaaet en af Byfogden her i Staden den 18 Juli f. A. afsagt Kendelse, hvorved eragtedes, at en af Citanterne hos de Indstævnte, »Aktieselskabet »Nordisk Musikforlag«, begært Forbudsforretning — under hvilken Citanterne havde begært Forbud nedlagt mod, at de Indstævnte i et af dem udgivet Musikalbum »Da Capo« sælge en af Citanterne digtet og komponeret Serenade af »Molboerne« — ikke kunde nyde Fremme, forandret derhen, at Forretningen bør fremmes, dels paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale Citanterne i Erstatning 500 Kr. eller en af Retten eller ved af Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat Sum med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 August forrige Aar. Endelig paastaa de sig tillagte Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger.

Efterat en af de Indstævnte under særlig Procedure af Sagens Formalitet nedlagt Paastand paa Sagens Afvisning var bleven forkastet ved Rettens Kendelse af 2 Januar d. A., have de i Realiteten paastaaet den indankede Kendelse stadfæstet samt sig frifundne med Hensyn til den fordrede Erstatning. De have endelig paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger og Proceduren, at der den 1 Marts 1897 mellem Citanten Jespersen og Aktieselskabet »Det nordiske Forlag (Musikforlaget: Henrik Hennings)« blev indgaaet en Overenskomst, hvorefter bl. a. Jespersen forpligtede sig til med en enkelt nærmere nævnt Undtagelse ikke at lade noget Arbejde af sig udkomme paa andre Forlag end »Det nordiske Forlag«, medens dette til Jespersen, hvem der blev garanteret et aarligt Minimum, ifølge § 3 forpligtede sig til at betale for hver Sangmelodi à 2 Nodesider 25 Kr., for hver Dans eller Kvadrille 50 Kr., for Arrangement fra 2 til 4 Kr. pr. trykt Nodeside og — som det hedder — »andre Arbejder efter Overenskomst«.

I en til Jespersen stilet Skrivelse af 4 Marts 1898 bekræfter »Det nordiske Forlag« — som det hedder — »vore Aftaler af Dags Dato derhen, at »Det nordiske Forlag« for Udgivelsen af Musikken til »Molboerne« i stort Format svarer Dem en Tantieme af 25 Øre pr. solgt Eksemplar, forsaavidt Prisen ansættes til 1 Kr. 50 Øre pr. Eksemplar, og 20 Øre pr. solgt Eksemplar, forsaavidt Prisen ansættes til 1 Kr. pr. Eksemplar«.

Efterat der var opstaaet Uenighed mellem Forlaget og Citanten Jespersen i Anledning af Forstaaelsen af Overenskomsten, tilskrev Sidstnævnte i Marts s. A. Direktør Hennings en Skrivelse, hvori det — efter en Bemærkning om, at Adressaten ifølge Kontrakten skal have Jespersens Kompositioner — bl. a. hedder: »Honoraret for Molbomusikken falder jo ind under dette, at andre Arbejder betales efter Overenskomst«.

Færdig fra Trykkeriet den 6 Februar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 41.

Mandag den 27 Januar.

Der ses derefter at have været ført vidtløftige Forhandlinger mellem Citanten Jespersen og »Det nordiske Forlag« samt deres respektive Sagførere om Ophævelse af eller Forandring i Overenskomsten af 1897. Af den herhen hørende under Sagen fremlagte Brevveksling fremgaar, at efterat Direktør Hennings den 6 September 1898 til en som Mægler mellem Parterne optrædende Tredjemand havde opstillet sine Betingelser for at hæve Overenskomsten af 1897, opstillede Citanten Jespersen i Skrivelse af 17 s. M. som et Alternativ, han kunde gaa ind paa, Kontraktens Ophævelse saaledes, at ingen af Parterne kunde rejse noget Krav paa Modparten i Anledning af Kontrakten, i hvilken Forbindelse han bemærker: »Med Hensyn til de af mig udgivne Kompositioner, da ere disse selvfølgelig i Fremtiden Deres Ejendom, dog at jeg, hvis Kontrakten hæves, forbeholder mig Ret til at udgive Mellemahtsmusikken af »Molboerne«.

I Skrivelse af 21 s. M. erklærer Direktør Hennings, at han ikke kan gaa ind paa at lade bemeldte Mellemahtsmusik udkomme paa et andet Forlag, men at der, hvis Jespersen vil fratage dette Krav, iøvrigt ikke er noget til Hinder for at indgaa paa det stillede Forslag til Kontraktens Ophævelse, dog med Forbehold af Adgang for »Det nordiske Forlag« til indtil 1 Marts 1902 at tilkøbe sig de af Jespersen komponerede og arrangerede og paa hans Forlag udkommende Musikalier med særlig Rabat.

Efter en Skrivelse af den 22 s. M. fra »Det nordiske Forlag«s Sagfører til Jespersens Sagfører, hvori Førstnævnte meddeler, at han i Henhold til Samtale med Sidstnævnte har meddelt Forlaget, at Jespersen opgiver ethvert fremtidigt Krav paa Vederlag i Anledning af »Molboerne«, og ytrer, at det er en Forudsætning, at Sagen bringes i Orden en af de nærmeste Dage, og at Parterne ikke ere endelig bundne, saalænge deres Forligsaftaler ikke ere nøjagtig præciserede, udtaler Jespersens Sagfører i Skrivelse til »Det nordiske Forlag«s Sagfører af 29 s. M., at Jespersen indgaa paa de i Skrivelsen af 21 s. M. opstillede Betingelser, »saaledes, at altsaa Kontrakten hæves paa Grundlag af denne Skrivelse og Hr. Jespersens Skrivelse til Hr. Hennings af 17 ds.« Der tilføjes dog i Skrivelsen, at Hr. Jespersen ikke opgiver noget fremtidigt Krav paa Vederlag i Anledning af »Molboerne«.

Herefter følger en Skrivelse af 4 Oktober s. A. fra »Det nordiske Forlag« til dets Sagfører, hvori det »for at kunne faa det svævende Jespersenske Forhold afsluttet« erklærer at indgaa paa det i oven-

nævnte Skrivelse af 29 September fremsatte Forslag om, at Forlaget vedblivende skal honorere Jespersen med 15 Øre for hvert solgt Eksempplar af Sangudtoget af »Molboerne«, hvorhos Skrivelsen — som det hedder — »rekapitulerer de herefter aftalte Vilkaar«, der derefter opstilles i 4 Punkter, hvoraf Punkt 1 gaar ud paa, at Kontrakten hæves, uden at Parterne have noget Krav paa hinanden i Henhold til samme, medens Punkt 2 lyder saaledes: »Hr. J. anerkender »D. N. F.«s fulde Ejendomsret til hans paa dettes Forlag udkomne Kompositioner«. Brevet slutter med et Forslag om, at 1 Marts 1902 sættes som en Frist, indenfor hvilken Jespersen ikke kan udgive sine Værker paa andet dansk Forlag end sit eget.

Ved at fremsende denne Skrivelse til Jespersens Sagfører udtaler »Det nordiske Forlag«s Sagfører i Skrivelse af 5 s. M. bl. a., at han ligesom Forlaget forudsætter, at der ikke bliver Spørgsmaal om andet Vederlag til Jespersen end de 15 Øre for hvert solgt Eksempplar af Sangudtoget til »Molboerne«, og at Forlaget altsaa i det Hele har den frieste Ret til at udnytte Musikken til »Molboerne«, og i Skrivelse af 29 s. M. til »Det nordiske Forlag«s Sagfører udtaler Jespersens Sagfører, at Jespersen ikke vil binde sig til ikke at udgive noget Værk paa andet dansk Forlag end sit eget, samt tilføjer, at der om de øvrige Betingelser for Kontraktens Ophævelse jo nu er Enighed tilstede.

Efterat endelig »Det nordiske Forlag« den 1 November havde tilskrevet sin Sagfører et Brev, hvori det hedder, at Jespersen er indgaaet paa indtil 1 Marts 1902 at give Forlaget en Forkøbsret til ethvert Arbejde af ham (»Sommerrevuen« undtaget), der ikke udkom paa hans eget Forlag, og at Parterne ved samme Lejlighed ere blevne enige om de øvrige Punkter, hvilke medfølge optegnede paa et Bilag — hvor der som Punkt 2 er opstillet Anerkendelse fra Jespersen af »Det nordiske Forlag«s fulde og udelukkende Ret til Udgivelse af Musikken til »Molboerne« i hvilket som helst Arrangement«, medens efter Punkt 3 Forlaget vedblivende betaler Tekstforfatter og Komponist 15 Øre til hver i Tantieme af Sangudgaven af »Molboerne« — fremsender »Det nordiske Forlag«s Sagfører under 3 s. M. denne Skrivelse til Jespersens Sagfører samt udbeder sig Anerkendelse af, at Forhandlingerne hermed ere afsluttede, hvorhos endelig en af Jespersen undertegnet Erklæring af 9 s. M. gaar ud paa, at han, »nu, da det (∴) »Det nordiske Forlag« indgaar paa Ophævelse af dets Kontrakt med mig«, indrømmer »Det nordiske Forlag« den omskrevne Forkøbsret.

Det er endvidere uomtvistet, at der i det nævnte, af de Indstævnte udgivne Musikalbum »Da Capo« er optaget en af Citanten Petersen digtet og af Citanten Jespersen komponeret Serenade »Molboerne«.

Forsaavidt Citanterne til Støtte for deres Paastand først have anført, at der ingensinde er kontraheret paa deres Vegne med det indstævnte Aktieselskab, idet de ommeldte Forhandlinger alene ere førte med »Det nordiske Forlag«, maa det efter det Foreliggende anses tilstrækkeligt oplyst, at der under sidstnævnte Forlag oprindeligt har eksisteret en Afdeling, som kaldtes »Nordisk Forlag, Musikafdelingen« eller »Nordisk Forlag (Musikforlaget: Henrik Hennings) — med hvilken Afdeling de herhen hørende Forhandlinger ere førte — at denne Musikafdeling senere er udskilt som et særligt Firma »Aktieselskabet

Nordisk Musikforlag«, samt at dette sidste Aktieselskab har overtaget som Ene ejer »Det nordiske Forlag«s Forlagsrettigheder til »Molboerne« og overhovedet overfor Citanterne.

Der findes herefter — idet Citanterne ikke ses med Føje at have kunnet modsætte sig denne Overdragelse til de Indstævnte af »Det nordiske Forlag«s Forlagsrettigheder overfor dem — ikke at kunne gives Citanterne Medhold i, at de Indstævnte have været uberettigede til at benytte sig af de for det »Det nordiske Forlag« erhvervede Forlagsrettigheder overfor Citanterne.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Indholdet af de for »Det nordiske Forlag« — og derigennem for de Indstævnte — erhvervede Forlagsrettigheder overfor Citanterne, have disse gjort gældende, at den i den ovennævnte Skrivelse af 4 Marts 1898 præciserede Aftale angaaende Honoreringen af »Molboerne« var en af Kontrakten af 1 Marts 1897 uafhængig særlig Overenskomst, at den som Følge heraf heller ikke er berørt af Ophævelsen af sidstnævnte Kontrakt, og at herefter de Indstævnte have været uberettigede til paa egen Haand at udgive enkelte Dele af Værket, hvorved der maatte antages at bevirktes en Nedgang i Afsætningen af det samlede Værk, af hvilket Citanterne som nævnt skulde have Tantieme.

Hvad nu angaar Forholdet til Citanten Jespersen, findes der imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at »Molboerne«, ifølge hvad der er udtalt og maa anses forudsat under den ovenfor refererede Brevveksling falder ind under de i § 3 af Overenskomsten af 1 Marts 1897 ommeldte Arbejder, der skulde betales efter Overenskomst, og at bemeldte Arbejde, efterat saadan Overenskomst er truffen under 4 Marts 1898, hermed udgør en Del af Parternes samlede Kontraktmellemværende — hvis Indhold som før ommeldt senere er forandret — hvad ogsaa stadig er forudsat under Brevvekslingen, der gentagne Gange beskæftiger sig netop med dette Arbejde.

Da det endelig af Indholdet af den i Anledning af Forhandlingerne om Overenskomstens Ophævelse førte Brevveksling fremgaar, at der ved Afsendelsen af den ovennævnte Skrivelse af 3 November 1898 var fuld Enighed mellem de Indstævnte og Citanten Jespersen, hvad yderligere præciseres i Citanten Jespersens Erklæring af 9 s. M., findes det — uanset at den i førstnævnte Skrivelse imødesete Anerkendelse fra Citanten Jespersens Sagfører ikke er kommen til at foreligge — ikke at kunne betvivles, at bemeldte Citant endelig er indgaaet bl. a. paa, at Forlaget skulde have fuld og udelukkende Ret til Udgivelse af Musikken til »Molboerne« i hvilket som helst Arrangement, og denne Citant findes herefter ikke at kunne modsætte sig, at Musikken til den omhandlede Serenade af »Molboerne« er optrykt i »Da Capo«.

Hvad Citanten Petersen angaar, kan det vel ikke anses godtgjort, at han er gaaet ind paa at overdrage de Indstævnte den af ham forfattede Tekst eller nogen Del af samme til anden Benyttelse end til Sangudgaven af »Molboerne« mod det derfor fastsatte Vederlag. Men efter den Maade, hvorpaa Teksten til den ommeldte Serenade er optrykt i »Da Capo«, nemlig som Tekst til Citanten Jespersens herhen hørende Komposition, findes der i Henhold til § 14 c af Lov 19 December 1902 om Forfatterret og Kunstnerret ikke forsaavidt at foreligge nogen Krænkelse af denne Citants Forfatterret.

Idet der herefter ikke findes at kunne tilkomme Citanterne nogen Beføjelse til ved Nødlæggelse af Forbud at hindre Salget af den i »Da Capo« optagne Serenade af »Molboerne«, og idet der ligeledes mangler Grundlag for Tilkendelse af nogen Erstatning i denne Anledning, vil de Indstævntes Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Præmisserne til Dommen af 25 April 1905 ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Musikdirektør Olfert Jespersen, anbragt Følgende:

Den 4 Marts 1898 blev der mellem ham og Aktieselskabet »Det Nordiske Forlag« — der nu er sammensmeltet med »Den Gyldendalske Boghandel« under Firma Aktieselskabet »Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag« — indgaaet en Overenskomst om, at Forlaget for Udgivelsen af Musikken til det af ham komponerede Sangspil »Molboerne« skulde betale ham en vis Tantieme for hver solgt Eksemplar af den paagældende Udgave, og i Henhold hertil betalte Forlaget ham i Juli s. A. Tantieme for de da solgte Eksemplarer af den nævnte Udgave, den saakaldte »Sangudgave«.

Derimod har Forlaget trods Paakrav ikke betalt ham nogen Tantieme for de senere solgte Eksemplarer af Sangudgaven, og Forlaget har desuden uden hans Samtykke udgivet 4 Hæfter, der indeholde Dele af Musikken til »Molboerne«, henholdsvis betegnede Melodi-Potpourri af »Molboerne«, Molbo Kvadrille, Træsko Polka og Sommernats Vals, hvad der efter hans Formening ikke alene i og for sig er uberettiget, men ogsaa af den Grund er uberettiget, at Forlaget herved har skadet Salget af »Sangudgaven«.

Efter hans Formening har Forlaget saaledes — dels ved sin Vægning ved at udbetale den ham tilkommende Tantieme, dels ved Udgivelsen af de nævnte 4 Hæfter — misligholdt Overenskomsten af 4 Marts 1898.

Citantens principale Paastand gaar nu ud paa, at de Indstævnte, Aktieselskabet »Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag«, tilpligtes at betale ham i Erstatning — dels for Misligholdelsen af Overenskomsten af 4 Marts 1898, dels for det Tab, der ogsaa, bortset fra denne Overenskomst, er tilføjet ham ved Udgivelsen af de 4 Hæfter — et saadant Beløb, som Retten eller uvillige paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd maatte bestemme — dog ikke adøver 1500 Kr. — med Renter 5 pCt p. a. af det tilkendte Beløb fra Førligsklagens Dato den 27 April 1904.

Endvidere paastaa Citanten de Indstævnte dømte til at høre Overenskomsten af 4 Marts 1898 kendt bortfalden paa Grund af deres Misligholdelse af samme samt til at tilintetgøre de endnu ikke solgte Eksemplarer af de 5 ovenfor nævnte Udgaver af Musikken til »Molboerne«.

De Indstævnte paastaa sig principalt pure frifundne.

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

Den 1 Marts 1897 blev der mellem Citanten og »Det Nordiske Forlag« indgaaet en Kontrakt, hvorved Citanten bl. a. forpligtede sig til ikke at lade noget Arbejde af sig udkomme paa andet Forlag end »Det Nordiske Forlag« — dog med en enkelt nærmere angivet Undtagelse. I Kontrakten fastsattes det derhos, hvormeget Forlaget skulde betale Citanten — hvem der af Forlaget garanteredes et aarligt Minimumsvederlag af 1200 Kr. — for hver Sangmelodi à 2 Nodesider, for hver Dans eller Kvadrille og for hvert Arrangement, medens andre Arbejder skulde betales efter Overenskomst.

Som det maa antages, var det i Henhold til sidstnævnte Bestemmelse, at der blev indgaaet den ovennævnte Overenskomst af 4 Marts 1898 om, hvormeget der skulde betales Citanten for Sangudgaven af »Molboerne«. Citanten fattede imidlertid det Ønske at blive løst fra Kontrakten af 1 Marts 1897, og herom fandt der saa i Løbet af Efteraaret 1898 vidtløftige Forhandlinger Sted dels mellem Citanten og »Det Nordiske Forlag«s Repræsentant, Direktør Hennings, dels mellem Citanten og Forlagets Sagførere.

Mellem Parterne er der nu Enighed om, at disse Forhandlinger endte med, at Citanten og Forlaget kom overens om at hæve Kontrakten af 1 Marts 1897 og om, at Forlaget skulde have en vis Forløberet med Hensyn til fremtidige Arbejder fra Citantens Haand. De Indstævnte hævder imidlertid overfor Citanten, at han og »Det Nordiske Forlag« samtidig bl. a. kom overens om, at Forlaget skulde have den fulde og udelukkende Ret til Udgivelse af Musikken til »Molboerne« i hvilket som helst Arrangement, og at han skulde udlevere Manuskriptet til Mellemaktsmusikken til »Molboerne« til Forlaget samt om, at Forlaget skulde betale Citanten og Forfatteren af Teksten til »Molboerne« en Tantieme af 15 Øre til hver for hvert solgt Eksemplar af »Sangudgaven«, saaledes at Overenskomsten af 4 Marts 1898 dermed var bortfalden. Og efter alt, hvad der foreligger, og særlig efter Indholdet af de under Sagen dokumenterede Breve og Erklæringer, som under Forhandlingerne blev vekslet mellem og afgivet af de ovennævnte Personer, maa det ogsaa antages, at den paa-gældende Overenskomst har haft det af de Indstævnte hævdede Indhold.

Ligesom Udgivelsen af de nævnte 4 Hæfter herefter ikke har været i Strid med Citantens Forfatterret, saaledes kan der ej heller gives Citanten Medhold i, at Udgivelsen af de 4 Hæfter skulde være i Strid med hans Ret til at erholde Tantieme for hver solgt Eksemplar af »Sangudgaven«, og det allerede fordi det foreliggende ikke giver Følge til at antage, at Forhandlingen af de 4 Hæfter har kunnet indvirke skadeligt paa Salget af »Sangudgaven«.

Mod de Indstævntes Benægtelse har Citanten derhos ikke bevist, at han har rettet noget Paakrav til »Det Nordiske Forlag« om Udbetaling af den ham formentlig tilkommende Tantieme for »Sangudgaven«, og allerede som Følge deraf kan der heller ikke gives Citanten Medhold i, at der i saa Henseende skulde foreligge nogen Misligholdelse fra Forlagets Side.

Citantens principale Paastand vil herefter hverken helt eller delvis kunne tages til Følge.

Subsidiært paastaar Citanten de Indstævnte dømte til at betale

ham i Tantieme for de Eksemplarer, der ere solgte af »Sangudgaven« i Tiden indtil Aar 1903 inkl., 473 Kr. 40 Øre med Fradrag dels af 20 Kr. 8 Øre, som Citanten erkender at skyldte »Det Nordiske Forlag« for leverede Varer, dels af 100 Kr. 31 Øre, som Forlaget har tilgode hos ham i Anledning af, at det har indfriet en Veksel for ham, dog saaledes, at Fradraget af disse 100 Kr. 31 Øre betinges af, at de Indstævnte udlevere ham den paagældende Veksel i kvitteret Stand, eller 353 Kr. 1 Øre med Renter som ovenfor anført.

De Indstævnte paastaa sig derimod subsidært frifundne mod at betale i Tantieme 321 Kr. 6 Øre, idet de gøre gældende, at der i Renter af de ovennævnte 100 Kr. 31 Øre tilkommer dem ialt 31 Kr. 95 Øre, og at ogsaa dette Beløb bør fradrages de 473 Kr. 40 Øre. De paastaa derhos Betalingen af de 321 Kr. 6 Øre gjort afhængig af, at Citanten udleverer dem Manuskriptet til Mellemaktsmusikken til »Molboerne«.

Da det imidlertid efter de Indstævntes egen Procedure ikke er dem, men det fra Aktieselskabet »Det Nordiske Forlag« udskilte Firma, Aktieselskabet »Det Nordiske Musikforlag«, der som Enejejer har overtaget »Det Nordiske Forlag«s Forlagsrettigheder til »Molboerne«, kunne de Indstævnte ikke fordre det nævnte Manuskript udleveret til sig, og Betalingen af den ommeldte Tantieme kan derfor ikke gøres afhængig af Manuskriptets Udlevering til dem. Da de Indstævnte derhos ikke kunne anses at have været berettigede til at beregne sig Renter af de 100 Kr. 31 Øre, vil Citantens subsidiære Paastand i sin Helhed være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte, ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 29 Januar.

Nr. 94. Købmand, cand. pharm. **Johan Ernst Heilmann Borchsenius** (Asmussen efter Ordre)

contra

fhv. Amtmand over Holbæk Amt, Greve **V. F. Schulin**, og nuværende Amtmand over samme Amt **C. E. A. Ammentorp**, begge paa det Offentliges Vegne (Winther efter Ordre),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juni 1906: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten, Købmand, cand. pharm. Johan Ernst Heilmann Borchsenius af Kallundborg, 500 Kr. hos Statskassen. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Overretssagfører V. Lund 80 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Winther hver 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I denne under Iagttagelse af Forskrifterne i Lov af 5 April 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. anlagte Sag paastaar Citanten, Købmand, cand. pharm. Johan Ernst Heilmann Borchsenius af Kallundborg, de Indstævnte, det Offentlige, tilpligtet at betale ham i Erstatning for Næringstab, Tort og Lidelse, der er tilføjet ham ved det af ham, efter hans Anbringende uforskyldt, under et inden Kallundborg Købstads Politiret optaget Forhør fra den 5 September til den 25 Oktober 1905 udstaaede Varetægtsfængsel, 12000 Kr. eller subsidiært et ved Rettens Skøn fastsat Beløb samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretssagfører V. Lund, hvilket Salær denne i hvert Fald paastaar sig tilkendt hos det Offentlige. Indstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Natten mellem den 13 og 14 August 1905 opstod Ild paa Loftet i Baghuset til Ejendommen Matr. Nr. 141/142 ved Cordilgade i Kallundborg, hvilket Baghus, hen til hvilket der var uhindret Adgang fra Gaden, fuldstændig nedbrændte. Bemeldte Ejendom beboedes af Citanten og Købmand Alex. Rasmussen, begge med Husstand, medens det ejedes af tvende andre Mænd, og benyttede Citanten Baghuset til Oplag af tildels let antændelige Varer m. m.

Under Forhørene inden bemeldte Politiret i Anledning af denne Brand, som efter det Oplyste maa formodes at skyldes Ildspaaættelse, rettedes Mistanke om forsætlig at have foranlediget samme mod Citanten, i hvilken Anledning han efter den 2 September 1905 at være bleven anholdt hensad i Arrest i det førnævnte Tidsrum. Af den fremlagte Forhørsudskrift fremgaar, at Mistanken navnlig var støttet paa Følgende: Citanten, der den paagældende Nat blev vækket i Anledning af Branden, og som hurtig efter kom tilstede i Gaarden foran Baghuset, blev af Kommis hos Alex. Rasmussen, Jens Carl Clausen, der havde opdaget Branden og foranlediget Citanten vækket, spurgt, om han — Clausen — ikke skulde hente en Kulsyresprøjte fra Ras-

mussens Butik for at benytte den til Ildens Slukning, idet Clausen ansaa det for muligt, at Ilden kunde slukkes ved Anvendelsen af Sprøjten, men Citanten svarede Nøj med Bemærkning, at det vistnok var for farligt at gaa op paa Baghusets Loft paa Grund af de i Bygningen værende brandfarlige Stoffer, medens han derimod bad Clausen melde Branden til Brandinspektøren og isvrigt opholdt sig uvirksom paa Brandstedet sammen med nogle Kommis'er, indtil Brandvæsenet $\frac{1}{2}$ Time efter gav Møde. Medens Citanten i det første Forhør, den 24 August 1905, i hvilket han afhørtes, indrømmede at have udtalt sig mod Sprøjten Benyttelse, benægtede han i Forhøret den 29 s. M., efter først i sin Forklaring at være gaaet ud fra det Modsatte, at have fraraadet Benyttelsen, hvilken Benægtelse han atter frafaldt i det næste Forhør over ham den 1 September næstefter. Foruden ved Citantens Adfærd i Brandnatten med Hensyn til Sprøjten Benyttelse og ved hans fornævnte Benægtelse i Forhøret den 29 August støttedes Mistanken mod ham paa, at hans Passiver ifølge hans Erkendelse oversteg hans Aktiver, og ved at der i Løbet af godt det sidste Aarstid før den her nævnte Brand 4 Gange havde været Ild i Ejendommen — første Gang i Juli 1904, anden Gang i Januar 1905, efter hvilken Brand Citanten vil have faaet udbetalt en Brandskadeerstatning af ca. 7000 Kr., tredje Gang Natten mellem den 29 og 30 Juli 1905 i en Mødding i Ejendommens Gaard, hvilken Ild slukkedes af Citanten og Alex. Rasmussen med den forannævnte Kulsyresprøjte, og fjerde Gang om Morgen den 13 August s. A., hvilken Brand slukkedes bl. a. af Citanten uden Brandvæsenets Mellekomst.

Efterat Citanten, der stadig under Forhørene fastholdt sin Uskyldighed, var løsladt, er det af Justitsministeriet den 24 November 1905 resolveret, at der ikke findes Anledning for det Offentlige til at foretage videre i Sagen.

Efter det Fremkomne findes der ingen Grund til at antage, at Citantens Fraraaden af at benytte Sprøjten ikke skulde være sket i god Tro, hvorved bemærkes, at vedkommende Brandinspektør har forklaret, at han anser det meget tvivlsomt, om dens Anvendelse kunde have slukket Ilden. Det maa derhos efter det Fremkomne antages, at Citanten ingen Fordel kunde have af Branden, idet det brændte Varelager og Inventar, der efter Citantens Opgivende var forsikret i Forsikringsselskabet »Danmark«, som har udbetalt ham Brandskaden med 6012 Kr., for Værernes Vedkommende bestod af kurante Ting, medens Inventariet var nyt anskaffet efter Branden i Januar 1905. Idet det derhos findes antageligt, at Grunden til Citantens fornævnte Benægtelse i Forhøret den 29 August skyldes — som af Citanten forklaret — hans Nervøsitet paa Grund af — som han kalder det — Dommerens »Hersen«, maa det, efter hvad der isvrigt er fremkommet om Citanten, antages, at han er uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han har været fængslet. Da han imidlertid, ved sin oftnævnte Afværgen af Slukningsforsøg og Benægtelse deraf, selv har givet væsentlig Anledning til sin Fængsling, vil den i Loven af 5 April 1888 § 1 ommeldte Erstatning ikke kunne tilstaaes ham, men findes der efter Lovens § 2, 2det Punktum, at kunne tillægges ham en forholdsvis mindre Erstatning hos Statskassen efter Omstændighederne af 500 Kroner.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, og der vil være at tillægge Overretssagfører V. Lund, hvis Sagførelse har været lovlig, i Sælær hos det Offentlige 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 279. Fabrikant og Handlende Robert Møller (Selv)

contra

Handels- og Fabrikationsfirmaet J. R. Schma i Berlin (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om rettidig Reklamation.

Randers Købstads Gæsterets Dom af 15 Oktober 1906: Indstævnte, Fabrikant og Handlende Robert Møller af Randers, bør til Citanten, Handels- og Fabrikationsfirmaet J. R. Schma af Berlin, betale de paastævnte 449 Mark 65 Pf. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 3 Januar f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Maj 1907: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at tvende af Citanten, Fabrikant og Handlende Robert Møller, kenholdsvis den 20 Marts 1905 og 14 August s. A. for Underretten fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fabrikant og Handlende Robert Møller i Randers, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende gæsteretsvis behandlede Sag have de Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet J. R. Schma i Berlin, i 1ste Instans paastaet Citanten, Fabrikant og Handlende Robert Møller i Randers, tilpligtet at betale dem 449 Mk. 65 Pf., som han skal være dem skyldig for leverede Varer, tilligemed Renter heraf 5 % p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 3 Januar 1905, indtil Betaling sker, og da denne Paastand

ved Gæsteretsdommen er tagen til Følge, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaat sig frifunden mod at betale 73 Mk. 25 Pf. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge en af de Indstævnte under Sagen fremlagt Specifikation er Citanten af dem debiteret dels den 1ste, 2den og 25 September 1904 for forskellige Vareposter og Portobeløb med tilsammen 73 Mk. 25 Pf., dels den 30 s. M. for 10000 Stk. Raastrømper til Glødenæt samt Porto med 376 Mk. 40 Pf. Med Hensyn til denne sidste Post, mod hvis Betaling Citanten har fremsat Indsigelse, medens han har anerkendt Rigtigheden af de øvrige Poster, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Citanten den 12 September 1904 under Indsendelsen af et Prøvenet forespurgte de Indstævnte, om de kunde levere ham Net af samme Vævning og Kvalitet, at de Indstævnte under 15 s. M. dels ved Telegram, dels ved Brev tilbød at levere ham et Parti Raastrømper af en nærmere angiven Beskaffenhed, derunder en Længde af 21 Ctm., for en Pris af 37 Mk. pr. 1000 Stk., forsaavidt de modtog Ordre paa mindst 100 Mille at levere med 10 Mille om Ugen, og at Citanten paa dette Tilbud svarede dem, at han, forinden han afsluttede Køb om 100 Mille, som Prøve ønskede sig tilsendt 10000 Stk. Næt overensstemmende med det indsendte Prøvenæt.

Ligeledes fremgaar det af Sagen, at den ovennævnte Varepost afsendtes den 30 September 1904, at de Indstævnte, da de ikke den følgende Uge modtog yderligere Ordre fra Citanten, ved Brev af 12 Oktober næstefter forespurgte ham, hvornaar de igen skulde afsende andre 10000 Stk. Næt, og som Svar herpaa modtog et Brev af 15de s. M. fra Citanten, hvori denne erklærede sig utilfreds med den modtagne Sending, at de derefter omgaaende forespurgte ham, hvad der var at udsætte paa Varen, uden at de modtog noget Svar herpaa, og at Citanten, da de Indstævnte i Begyndelsen af November Maaned s. A. forsøgte at inddrage deres Tilgodehavende ved at tilstille ham Anvisning til Akcept, returnerede Anvisningen og som Svar paa deres Forespørgsel om Grunden hertil under den 22 s. M. tilskrev dem saalydende Brev: » . . . Sidst tilsendte Prøver ere imprægnerede og afbrændte og brænde stadig, om faa Dage skulle vi sende Dem Meddelelse om Udfaldet. Vi høre gerne fra Dem om, hvilke Dispositioner De vil træffe med os sendte Parti Net, der som Dem meddelt ikke kan anvendes . . . «

Medens Citanten til Støtte for sin Frifindelsespaastand har gjort gældende, dels at de tilsendte Net ikke svarede til den indsendte Prøve, og at Længden af dem navnlig var mindre end aftalt — i hvilken Henseende han, efterat have foranlediget tvende Syns- og Skønsmand udmeldte til at bedømme Nettens Beskaffenhed, har henvist til en af den ene af disse Mænd afgiven, under Sagen fremlagt skriftlig Erklæring, hvorefter det ved Undersøgelsen af 400 Stk. af Nettene viste sig, at kun en Fjerdedel af disse maalte 21 Ctm., medens Resten havde en mindre Længde — dels at han ved sit ovennævnte Brev af 15 Oktober under behørig Reklamation stillede Nettene til de Indstævntes Disposition, have disse derimod bestridt, at Nettene have været ukontraktmæssige, og at behørig Reklamation har fundet Sted med Hensyn til dem, i hvilken Henseende de navnlig have an-

bragt, at Citantens Brev af 15 Oktober kun indeholdt en Meddelelse om, at han var utilfreds med Netteene, men at han i bemeldte Brev hverken angav, med hvilke Mangler de var behæftede, eller stillede dem til de Indstævntes Disposition.

Vel maa det nu efter den af den ovennævnte Syns- og Skønsmand afgivne Erklæring, som de Indstævnte maa anses at have indvilliget i at betragte som et fuldgyldigt Skøn, antages, at Netteene, som de Indstævnte have erkendt skulde have en Længde af 21 Ctm., ikke i saa Henseende have været kontraktmæssige, men idet Citanten ikke kan anses rettidigt at have reklameret overfor de Indstævnte — hvorved bemærkes, at han ved ikke at besvare den af de Indstævnte efter Modtagelsen af hans ovennævnte Brev af 15 Oktober fremsatte Forespørgsel om, hvilke Mangler Varerne efter hans Mening var behæftede med, maa anses at have afskaaret sig fra senere at gøre mulig tilstedeværende Mangler gældende — maa Citanten allerede paa Grund heraf anses at have savnet Føje til at hæve Købet, og det maa derfor billiges, at han ved Gæsteretsdommen er tilpligtet at betale de Indstævnte det indtalte Beløb med Renter som paastaaet, og [bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger for Gæsteretten ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at tvende af Citanten henholdsvis den 20 Marts 1905 og 14 August s. A. for Underretten fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir; iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 82. Frøken Henriette Qvist (Halkier efter Ordre)

contra

Husejer N. Jensen (Ingen),

betræffende Betaling af Husleje.

Arrestforretning, foretagen hos Appellantinden den 13 September 1906.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1906: Den ovenomhandlede Arrest bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte, Frøken H. Qvist, bør til Citanten, Husejer N. Jensen, betale de paastævnte 250 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 14 September 1905, til Betaling sker, samt Arrestforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellantinden i Henhold til erhvervet kongelig Bevilling fremsat den nye Indsigelse, at den i den indankede Dom omhandlede Fordring er betalt af hende, medens Sagen verserede for Landsover- samt Hof- og Stadsretten, og forinden den af Indstævnte en Tægtedag, da Appellantinden var udebleven, blev indladt til Paakendelse med Paastand om Dom overensstemmende med hans oprindeligt nedlagte Paastand. Da Rigtigheden heraf er godtgjort ved de Højesteret forelagte Oplysninger, og da Arresten herefter er bortfaldet, vil Appellantinden efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ville efter Omstændighederne, og idet der ikke findes Føje til at tilkende Indstævnte Arrestomkostninger, være at ophæve, hvorimod Indstævnte vil have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Appellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Efter Sagens Beskaffenhed findes derhos Indstævnte i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Frøken Henriette Qvist, bør for Tiltale af Indstævnte, Husejer N. Jensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Advokat Halkier 100 Kroner. Saa bør og Indstævnte for unødigt Trætte til Justitskassen bøde 200 Kroner samt endvidere til samme Kasse betale 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Husejer N. Jensen, søgt Indstævnte, Frøken H. Qvist, til at høre en efter hans Foranstaltning den 13 September f. A. til Sikkerhed for nedennævnte Fordring m. v. foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt samt paastaet Indstævnte tilpligtet at betale 250 Kr., som hun skal skyldes i forfalden Husleje pr. 11 September f. A. for den af hende lejede Lejlighed i den Citanten tilhørende Ejendom Strandboulevarden Nr. 66, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligesklagens Dato den 14 September f. A. samt Arrestforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger og til Arrestens Ophævelse.

Ifølge den af Citanten fremlagte, den 26 April f. A. mellem Parterne oprettede Lejekontrakt lejede Indstævnte den paagældende Lejlighed fra April Flyttedag s. A. for en aarlig Leje af 1000 Kr. at erlægge forud ved Kontraktens Underskrift med 250 Kr. for Tiden til Oktober Flyttedag s. A. og derefter med $\frac{1}{4}$ Aars Leje hver 11 September, 11 December, 11 Marts og 11 Juni, hvorhos Lejemaalet skulde vedvare, indtil det fra en af Siderne opsiges inden 1 December til den paafølgende almindelige Oktober Flyttedag. Det er in confesso, at den den 11 September f. A. forfaldne Leje ikke er betalt, men Indstævnte gør mod det indtalte Lejekrav gældende, at Kontraktens Bestemmelse om Lejemalets Opsigelse, hvorefter denne først kan ske til Oktober Flyttedag d. A., strider mod den mellem Parterne truffne Aftale om Lejemaalet, hvorfor hun den 1 Maj f. A. opsagde Lejemaalet til Ophør Oktober Flyttedag s. A., hvilken Opsigelse Citanten imidlertid nægtede at modtage. Mod Lovligheden af den stedfundne Arrest har hun indvendt, at samtlige de arresterede Effekter ikke tilhøre hende, men Andre.

Overfor Citantens Hævden af, at Lejekontraktens Bestemmelse om Lejemalets Opsigelighed, der skyldes Hensynet til, at Indstævnte kun skulde betale $\frac{1}{4}$ Aars Leje for Halvaaret fra April til Oktober Flyttedag f. A., ere stemmende med den truffne Aftale, har Indstævnte, der er udebleven under Sagens Drift, imidlertid ikke bevist Rigtigheden af sit modstaaende Anbringende, og da hun ej heller mod Citantens Benægtelse heraf har bevist, at de arresterede i hendes Besiddelse forefundne Effekter tilhøre Andre, vil der i det Hele være at give Dom efter Citantens Paastand.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdag den 30 Januar.

Nr. 107. Købmand Johannes Kjærgaard (Harboe)

contra

Gaardejerne Chr. Christensen Overgaard og Christian Christensen samt Gaardejerske Karen Marie Christensen (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Mora med Hensyn til Erlæggelsen af en Forpagtningsafgift.

Vennebjerg Herreds Fogedrets Kendelse af 7 Juli 1903: Nærværende Forretning vil være at fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1905: Den paaankede Udsættelsesforretning bør være ophævet. I Procesomkost-

ninger for Overretten betaler Indstævnte, Købmand Johannes Kjærgaard, til Citanterne, Gaardejerne C. Christensen Overgaard og Christian Christensen, 50 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Appellanten har ikke her for Retten nedlagt nogen Paastand overfor Indstævnte, Karen Marie Christensen, som allerede før Højesteretsstævningens Udtagelse havde overdraget sin Andel i den paagældende Lejeret til de to andre Indstævnte og ikke har givet Møde for Højesteret. For Højesteret har Appellanten derhos ikke gentaget den for Overretten nedlagte Afvisningspaastand. Med disse Bemærkninger samt i Henhold til de i den indankede Dom iøvrigt anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter den af de Indstævnte Chr. Christensen Overgaard og Christian Christensen nedlagte Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale de to nævnte Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Johannes Kjærgaard, til de Indstævnte, Gaardejerne Chr. Christensen Overgaard og Christian Christensen, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 1 Maj 1882 oprettet, den 19 Juli 1886 tinglæst Kontrakt bortforpagtede den daværende Ejer af den Indstævnte, Købmand Johannes Kjærgaard af Vellinghøj, senere tilhørende Ejendom »Fælledgaarden« i Mygdal Sogn, for et Tidsrum af 50 Aar fra den 1 Maj 1882 at regne til Gaardejer Christen Christensen af Træholt, »eller hvem denne maatte overdrage sin Ret«, det nordre Engstykke bestaaende af ca. 3 $\frac{1}{2}$ Td. Land af den under Gaarden hørende Englod Matr. Nr. 30 af Mygdal Sogns nordlige Del, og var det i Kontrakten blandt Andet bestemt: under Post 3, at Forpagteren i aarlig Forpagtningsafgift skulde betale 4 Kroner, at erlægge forud hvert Aars 1 Maj, og under Post 4:

»Dersom Forpagtningsafgiften ikke erlægges i rette Tid eller senest 6 Uger efter hvert Aars 1ste Maj, er Kontrakten forbrudt og

Forpagteren pligtig til, uden Lovmaal og Dom at fravige det Forpagtede«.

Den Christen Christensen saaledes indrømmede Brugsret overdrog han senere til Gaardejerne C. Christensen Overgaard og Christian Christensen samt Gaardejerske Karen Marie Christensen, alle af Mygdal, og disse havde derpaa indbyrdes aftalt, at de skiftevis skulde betale den fulde Afgift, saaledes at hver af dem betalte den hvert tredje Aar.

Da den den 1 Maj 1903 forfaldne Forpagtningsafgift, som det i Henhold til nævnte Aftale paahvilede Karen Marie Christensen at betale, ikke blev erlagt i rette Tid, idet den først den 19 Juni s. A. blev betalt til nuværende Husejer Søren Peter Jørgensen af Borup, som dengang — idet Indstævnte ikke selv boede paa »Fælledgaarden« — boede paa denne og ledede det daglige Arbejde sammesteds, og som for det erlagte Beløb udstedte saalydende ikke daterede Kvittering:

»Modtaget 4 Kr. af Engen til Maj 1903.

Søren Peter Jørgensen,
Bestyrer«

vægrede Indstævnte sig ved at modtage Beløbet af Jørgensen, og den 24 s. M. indgav han til Fogden i Vennebjerg Herred en Rekvisition, hvori han under Anbringende af, at Forpagterne endnu ikke havde betalt Forpagtningsafgiften, og at Forpagtningen derfor var forbrudt, begærede sig indsat i Besiddelsen af det bortforpagtede Engstykke og Brugerne udsatte deraf.

Under den derefter foretagne Fogedforretning protesterede de Sidstnævnte mod Forretningens Fremme, men denne Protest blev forkastet ved en af Fogden under 7 Juli næstefter afsagt Kendelse, hvorpaa Brugerne blev udsatte af og Indstævnte indsat i Besiddelsen af Engstykket, og Sagen er nu ifølge en Appelstævning, der angiver sig at være udtagen dels af Citanterne, Gaardejer C. Christensen Overgaard og Christian Christensen, dels af fornævnte Gaardejerske Karen Marie Christensen, indbragt her for Retten, hvor en Overretssagfører har givet Møde og paa de 3 Bruges Vegne nedlagt Paastand om Udsættelsesforretningens Ophævelse.

Indstævnte har derimod næst at paastaa Sagen afvist fra Overretten procederet til Forretningens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Afvisningspaastand har Indstævnte, idet han har fremlagt en af S. Christiansen af Træholt, der er gift med Karen Marie Christensen, underskrevet Erklæring, ifølge hvilken hverken han eller hans Hustru have indvilliget i Sagens Appel, villet gøre gældende, at Indehaverne af den under Sagen omhandlede Brugsret udgøre et saakaldt litis consortium, og at Citanterne under disse Omstændigheder ikke have haft Hjemmel til, uden Samtykke af hans Hustru, at iværksætte nærværende Appel, men heri vil der — uanset at Citanternes Sagfører for Overretten ikke har godtgjort sin Legitimation til at møde sammesteds for Karen Marie Christensen — ikke kunne gives Indstævnte Medhold, eftersom Citanterne, ligesom de maatte have været berettigede til paa egen Haand for Fogedretten at nedlægge Indsigelse

mod at blive udsatte af den dem hidtil udøvede Brugsret, paa samme Maade maa være beføjede til, efterat de for Fogedretten i saa Henseende fremsatte Indsigelser ere forkastede, at indbringe Sagen her for Retten.

I Henseende til Sagens Realitet have Citanterne — under Anbringende af, at de ikke have vidst, til hvem den paagældende Afgift skulde betales, idet den tidligere Ejer af »Fælledgaarden« havde solgt denne og var bortflyttet fra samme inden den 1 Maj 1903, hvorhos det var dem ukendt, hvor Indstævnte, der iøvrigt ikke havde meddelt dem, at han var bleven Ejer af Gaarden opholdt sig, samt af, at de under disse Omstændigheder maatte være berettigede til at betale Afgiften paa »Fælledgaarden« til Indstævntes derværende Stedfortræder — villet gøre gældende, at da denne uden Reservation har modtaget og kvitteret for Beløbet, maa Indstævnte være afskaaren fra at paaberaabe sig den Omstændighed, at Betalingen er erlagt efter Udløbet af den i Forpagtningskontraktens Post 4 nævnte Frist.

Det er under Sagen in sonfesso, at Indstævnte, som den 22 April 1903 havde erholdt utinglæst Skøde paa »Fælledgaarden«, ikke den 1 Maj s. A., paa hvilken Dag den ovennævnte Afgift forfaldt til Betaling, eller i de paafølgende 6 Uger havde Bopæl paa Gaarden, men udenfor Mygdal Sogn, saavel som, at Johanne Kjærgaard, der hidtil havde ejet Fælledgaarden, allerede forinden den nævnte Dag var fraflyttet samme.

Men under disse Omstændigheder og idet der, efter hvad der fremgaar af Indstævntes egen Procedure, ikke paa Fælledgaarden i det anførte Tidsrum befandt sig Nogen, der med bindende Virkning for Indstævnte kunde modtage og meddele Tilstaelse for Afgiften, maatte Brugerne — der ikke af Indstævnte havde erholdt Underretning om hans Erhvervelse af Ejendommen, og om hvem det ikke mod Citanternes Benægtelse er godtgjort, at de var vidende om hans Bopæl — være berettigede til at afvente en nærmere Henvendelse fra rette Vedkommende, inden de gjorde Skridt til at berigtige Afgiften.

Da en saadan Henvendelse imidlertid ikke er bleven rettet til dem, vil den paaankede Udsættelsesforretning, der herefter ikke kan anses gyldig iværksat, være at annullere.

Efter Omstændighederne vil Indstævnte derhos have at godtgøre Citanterne Processens Omkostninger for Overretten med 50 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 13 Februar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 42—48.

Torsdag den 30 Januar.

Nr. 287.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Ole Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75 og 78.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 11 April 1907: Tiltalte, Husmand Ole Christensen af Sejlstrup, bør til Aalborg Amts Fattigkasse betale en Bøde af 600 Kr. samt udrede alle med nærværende Sag forbundne Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1907: Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Christensen til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fæstehusmand Ole Christensen, der er født i Aaret 1849, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Næringsloven af 29 December 1857, §§ 75 og 78.

Foruden at Tiltalte, som det maa antages, i Aaret 1892 har været sat under Tiltale for Overtrædelse af Næringsloven, i hvilken Sag han

imidlertid blev frifunden ved Overrettens Dom, har han den 5 Juli 1895 inden Hellum-Hindsted Herreders Politiret vedtaget en Bøde af 20 Kr. til Aalborg Amts Fattigkasse for ulovlig Beværtning og Brændevinsudskænkning, saaledes at denne Afgørelse i Gentagelsestilfælde skulde betragtes, som en Dom, hvorhos han har været anset ved Overrettens Dom af 1 August 1898 for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, begge Dele anden Gang begaaet, med en Bøde af 100 Kr. til nævnte Fattigkasse, og ved Højesterets Dom af 23 Marts f. A. for samme Forseelser, begge Dele tredje Gang begaaede, med en Bøde, ligeledes til Aalborg Amts Fattigkasse, af 300 Kr.

Det fremgaar af det under de tvende sidstnævnte Sager Oplyste, at der i Aaret 1895 under Medvirkning af Tiltalte blev under Navnet »Sejlstrup og Omegns Ungdomsforening« stiftet en saakaldet Forening, at Tiltalte ved Stiftelsen blev valgt til Bestyrelsesmedlem og tillige antagen som Foreningens Vært, og at Tiltalte derefter paa sin Bopæl i Sejlstrup havde til enhver Tid af Døgnet for Betaling, der gik i hans egen Lomme, serveret forskellige Slags Drikkevarer, deriblandt navnlig ogsaa Te- og Kaffeponche, tilberedte med Kognak, Rom eller Brændevin, for Personer, der var indtegnede som Medlemmer af Foreningen, hvilken Indtegning foregik paa den Maade, at Enhversomhelst, der derom henvendte sig til Tiltalte og betalte 25 Øre, straks af Tiltalte blev optagen som Medlem og umiddelbart derefter kunde blive beværtet paa foranførte Maade af Tiltalte, der ikkun optegnede Vedkommendes Navn med Blyant i en Medlemsliste og samtidig udleverede ham en lille Lap Papir, paa hvilken han med Kautschukstempel trykkede: »S. O. U. F. Nr.— Medlemskort«, og som han derpaa forsynede med et Løbenummer, samt et Eksemplar af Foreningens Vedtægter, forsaavidt saadanne var i Behold, hvorimod der, skøndt det i Vedtægterne bl. a. var fastsat, at Indmeldelse i Foreningen bl. a. skulde ske for Bestyrelsen, og at denne skulde tage Beslutning om Optagelsen, ikke i Anledning af saadan Indmeldelse blev taget nogen senere Beslutning af den øvrige Bestyrelse, til hvilken Tiltalte ikke derom rettede noget Spørgsmaal.

Ildet det derhos var oplyst, at de nævnte Vedtægters Bestemmelser ogsaa paa anden Maade var bleven tilsidesatte eller dog ikke overholdte, i hvilken Henseende det under den i Aaret 1906 paadømte Sag bl. a. var godtgjort, at der ikke siden Slutningen af Aaret 1902 havde i Foreningen været afholdt noget Bestyrelsesmøde saalidt som nogen Generalforsamling, og at de Personer, der af Tiltalte var opgivne at være Medlemmer af Bestyrelsen, siden det nysnævnte Tidspunkt aldeles ingen Funktioner havde haft, blev det ved de paagældende Domme statueret, at Foreningen ikke kunde anses for et saadant sluttet Selskab, paa hvilket Næringslovens § 61 kunde finde Anvendelse, hvorfor Tiltalte, der ikke havde Næringsadkomst paa Beværtning, blev anset efter de foranførte Bestemmelser i bemeldte Lov.

Under nærværende Sag er det nu ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, der ikke senere har opnaaet nogen Næringsadkomst paa Beværtning, har i sin Egenskab af Vært for den anførte Forening fortsat den ovenommeldte Beværtningsdrift, navnlig ogsaa ved Udskænkning af Drikkevarer af den fornævnte Beskaffenhed.

Tiltalte har imidlertid gjort gældende, at medens »der var nogen

Fejl tidligere«, er der i Efteraaret 1905 foregaaet saadanne Forandringer i Foreningens Forhold, at hans Virksomhed nu maa anses for fuldkommen lovlig.

Det er i saa Henseende oplyst, at der paa en den 23 September 1905 efter forudgaaet Bekendtgørelse i »Aalborg Amtstidende« afholdt Generalforsamling foretoges Bestyrelsesvalg i Foreningen, at Tiltalte ved denne Lejlighed valgtes til Foreningens Vært og Kasserer, at der senere jævnlig i Foreningen er bleven afholdt Generalforsamlinger og Bestyrelsesmøder, hvorom der er gjort Optegnelser paa løse Ark Papir, ligesom det af Foreningens Optegnelser fremgaar, at der i Vinteren 1905—1906 tvende Gange i Foreningens Lokaler er bleven afholdt Oplæsning i jysk Mundart samt en Gang »Storforestilling med Levende Billeder og Grammofon«.

Saa vel Tiltalte som tvende andre af Bestyrelsens Medlemmer have derhos forklaret, at der ikke siden den fornævnte Generalforsamling er bleven optaget noget nyt Medlem i Foreningen uden ifølge Beslutning af mindst 3 Bestyrelsesmedlemmer.

Til Oplysning om Foreningens Medlemsantal afgav Tiltalte i et den 30 Marts d. A. afholdt Forhør til Dommeren en Fortegnelse, omfattende 88 Personer, idet han udtalte, at disse udgjorde Foreningens samtlige Medlemmer, men senere har han ændret denne Forklaring derhen, at den nævnte Fortegnelse kun omfatter de Medlemmer, der have betalt Kontingent efter Udløbet af Regnskabsaaret 1905—1906, og at der yderligere i Foreningen findes henved 300 Medlemmer, der ikke, i hvert Fald ikke i flere Aar, have betalt Kontingent.

Med Hensyn til denne sidste Gruppe af Medlemmer har Tiltalte derhos udsagt, at han ikke besidder nogen Fortegnelse over dem, men at det ikke »behøves«, eftersom han »i de fleste Tilfælde« kan huske, naar han ser Personen, om han er blandt de 300 eller ikke.

Under Sagen er der afhørt forskellige Vidner, af hvilke flere hver for sit Vedkommende har forklaret, at de, uanset at de for en Del Aar siden have betalt et enkelt Kontingentbeløb af 25 Øre til Foreningen, ikke anse sig for at være Medlemmer af samme, men at de desuagtet have deltaget i Drik og Svir paa Tiltaltes Bopæl, ogsaa i afvigte Vinter.

Fremdeles har Ungkarl Otto Jensen Lund af Fræer Mark, der fra Efteraaret 1905 til Foraaret 1907 har været Medlem af Foreningens Bestyrelse, forklaret, at det egentlige Formaal med Foreningen efter hans Mening er at gøre det muligt for Tiltalte at drive Næring uden Adkomst.

Endvidere har Ungkarl Christian Christensen af Fræer Mark, der ligeledes har været Medlem af Foreningens Bestyrelse fra Efteraaret 1905 til indeværende Aars Foraar, forklaret, at han af og til har deltaget i Foreningens Bestyrelsesmøder, men at han ikke kan erindre, hvad der forhandlede paa saadanne Møder. Han har derhos tilføjet, at han nogle Gange i Foreningen har oplæst en lille Fortælling af Thomaskjær, men at han ikke tillægger denne Oplæsning videre Betydning.

Endelig er det oplyst, at Foreningen har Lokale i det af Tiltalte beboede Hus, der tildels er faldefærdigt, og som, efter hvad der frem-

gaar af en under Sagen fremlagt Politirapport, kun indeholder Familiens Soveværelse og en mindre Dagligstue.

Efter det saaledes Oplyste, og naar særlig henses dels til den Usikkerhed, der maa antages at være tilstede i Henseende til, hvilke Personer der ere Medlemmer af Foreningen, dels til, at denne maa anses fremdeles i det Væsenlige kun at tjene til at give Byens og Omegnens unge Mennesker Adgang til Drik og Svir, kan Tiltalte ikke anses at have udøvet den omspurgte Næring for et saadant sluttet Selskab, for hvilket Beværtning ifølge Næringslovens § 61 kunde udøves som fri Næring.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 for ulovligt Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, begge Dele fjerde Gang begaaede, med en Bøde til Aalborg Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 600 Kr., og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 352.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Ole Christensen, kaldet **Smed** (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hellum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 20 Juni 1907: Tiltalte, Fæstehusmand Ole Christensen af Sejlstrup, hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage og betaler alle med nærværende Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, Hobro, 14 Kr. og Defensor, Sagfører Petersen af Terndrup, 12 Kr. For Svie og Smerter betaler bemeldte Tiltalte til Skadelidte, Gaardbestyrer Anton Justesen af Sejlstrup, et Beløb af 50 Kroner. Bemeldte Beløb betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og bliver Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 September 1907: Tiltalte Ole Christensen, kaldet Smed, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og til Gaardbestyrer Anton Justesen i Erstatning betale 100 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Landsoverrettens Dom af 17 Juni f. A. ved Højesterets Dom af Dags Dato er bleven stadfæstet, og isøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Christensen, kaldet Smed, til Højesterets sagførerne Lunn og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Husfæster Ole Christensen, kaldet Smed, sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ifølge Sagens Oplysninger har Tiltalte, der er født i Aaret 1849, gentagne Gange været straffet for Overtrædelse af Næringsloven, senest ifølge Højesterets Dom af 23 Marts 1906 efter bemeldte Lovs §§ 75 og 78 for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, begge Dele 3dje Gang begaaet, med en Bøde til Aalborg Amts Fattigkasse af 300 Kr., hvorhos han ved Overrettens Dom af 17 Juni d. A. paany er anset efter de nævnte Lovbestemmelser for ulovligt Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, begge Dele 4de Gang begaaede, med en Bøde til samme Fattigkasse af 600 Kr.

Den 18 Maj d. A. anmeldte Gaardbestyrer Anthon Justesen af Sejlstrup til Politiet, at han den foregaaende Dags Eftermiddag havde været Genstand for et af Tiltalte forøvet voldeligt Overfald.

Under den i Anledning heraf indledede Undersøgelse — under hvilken det er oplyst, at der i længere Tid har bestaaet et fjendtligt Forhold mellem Tiltalte og Justesen, der ere Naboe, og af hvilke Sidstnævnte er Ejer af det af Tiltalte beboede og af denne fæstede Hus med Jordtilliggende, hvorfra Tiltalte i den senere Tid var begyndt at bortføre og bortsælge Sten, hvortil han efter Justesens Formening var uberettiget — har Justesen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at da han den 17 Maj d. A. Kl. ca. 5 om Eftermiddagen fra sit Hjem blev opmærksom paa, at Tiltalte sammen med en Karl var i Færd med at læsse Sten paa en Vogn, der holdt paa Tiltaltes i Fæste havende Ejendom, blev han vred herover og gik hen til Tiltalte, til hvem han udtalte: »Jeg forbyder Dig at læsse Stenene, da det er Ulovligt«, samt at Tiltalte, skøndt Udtalelsen blev fremsat paa en høflig og ordentlig Maade, straks blev saa forbitret, at han løftede en tung Jordhakke, som han stod med i Haanden og formentlig med den flade Side af Hakken tildelte ham et Slag, der traf hans venstre Underarm, som han holdt frem for sig for at undgaa, at Slaget ramte ham i Hovedet.

Efter Justestens videre Forklaring gik han uden at have været Genstand for yderligere Overlast kort efter tilbage til sit Hjem og op-

dagede først ved sin Hjemkomst, at Slaget havde medført et Brud af et af Underarmens Ben.

Bolsmand Jens Peter Jochumsen af St. Brøndum Hedegaard og Tjenestekarl Anders Verner af Skorping, der begge var tilstede ved den paagældende Løjlighed, og af hvilke Sidetnævnte var sendt af sin Husbond for at hente et Læs Sten fra Ejendommen, have dernæst edelig forklaret, at Justesen kom hen til Vognen og forbød Tiltalte at læsse Stenene paa den, samt at Tiltalte straks derpaa, idet han gik nogle Skridt frem og løftede en Hakke, som han stod med i Haanden, i Højde med Justesens Skulder, med Fladen af Hakken bibragte Justesen et Slag eller et Stød, der efter Jochumsens Forklaring ramte Justesens venstre Arm, medens Verner har forklaret, at han vel saa, at Justesen for at værge sig mod Slaget løftede sin venstre Arm i Vejret, men ikke hvor Slaget ramte.

Jochumsen har endvidere forklaret, at da Justesen derefter af Verner forlangte, at denne skulde læsse Stenene af Vognen igen, forbød Tiltalte dette, idet han derhos til Justesen udtalte: »Vil Du have en til?«

Justesen, der den 17 Maj d. A. blev undersøgt af Læge Panduro i Skorping, ved hvilken Undersøgelse det ifølge en af Lægen samme Dag afgiven Erklæring viste sig, at det ene Ben i venstre Underarm var brækket lidt nedenfor Midten af samme, blev den følgende Dag undersøgt af Distriktslægen i Terndrup, ifølge hvis samme Dag afgivne Erklæring venstre Arms Albueben var brækket, hvorhos det i Erklæringen udtaltes, at Læsionen vilde bevirke, at Armen ikke kunde bruges til Arbejde i de første Par Maaneder eller muligvis endnu længere, men at Armen dog sandsynligvis engang blev brugbar og kunde blive ligesaa stærk og bevægelig som før.

Under et paa Foranledning af Overretten den 29 August d. A. afholdt yderligere Forhør har Justesen derhos udsagt, at han stadig har Uro i Armen, og at han, naar han tager stærkt fat med sit Arbejde, godt kan mærke, at den ikke er saa stærk som før Bruddet, men at Armen er brugelig, omend kun til en vis Grad, hvorved han har tilføjlet, at han som oftest maa have Hjælp, naar han skal iføre sig Vest og Frakke.

I en under bemeldte Forhør fremlagt Erklæring fra ovennævnte Embedslæge af 26 August d. A. har denne derhos efter en den nævnte Dag foretagen fornyet Undersøgelse af Justesen udtalt, at hans venstre Albueben nu er fuldstændig lægt og i god Stilling, altsaa uden Deviation, og at der paa Brudstedet endnu ses og føles en meget tydelig Callussvulst, saaledes som det er almindeligt efter et Benbrud, men at Armen er brugelig og sandsynligvis lige saa stærk som før Læsionen.

Det udtales derhos, at Justesen klager over Smertes i venstre Skulder og Haandled og forklarer, at medens han før Armbruddet havde Gigt snart hist snart her, har han efter Læsionen stadig Gigten i venstre Skulder og Haandled, og med Hensyn hertil hedder det i Erklæringen, at Smertes ikke kunne kontrolleres og altsaa ikke heller benægtes, men at Armbruddet ikke kan anses for direkte Aarsag til de Smertes, Justesen klager over, dog at det ikke er umuligt, at hans

Gigtsmerter som Følge af Bruddet kan have lokaliseret sig mere til den læderede Arm end tidligere.

Tiltalte har forklaret, at medens han den 17 Maj d. A. om Eftermiddagen var beskæftiget med at læsse Sten paa en Vogn, kom Justesen tilstede, uden at Tiltalte, der stod med Ryggen mod ham, havde bemærket hans Komme, og da Justesen i en vred og ophidset Tone udbrød: »Din Tyv, Din Røver, jeg forbyder Dig at tage Kampstenene«, blev Tiltalte, der stod med en Jordhakke i Haanden, saa forskrækket, at han, idet han vendte sig om mod Justesen, skøndt denne ikke gjorde Mine til at overfalde ham — hvad han imidlertid efter Tiltaltes Forklaring tidligere har gjort — uvilkaarlig strakte Hakken ud imod ham for at holde ham borte fra sig og derved kom til at støde til Justesen med Hakken.

Tiltalte har derhos, efter oprindelig at have erkendt, at den Justesen tilføjede Læsion maatte skyldes det ovennævnte Stød med Hakken, senere bestridt dette og anbragt, at Justesen maa have paadraget sig Læsionen, enten før han kom tilstede ved den anførte Lejlighed, eller efter at han var gaaet hjem, men ligesom sidstnævnte Anbringende er ganske ubestyrket, saaledes maa det ogsaa ved de fornævnte Vidners Forklaringer i Forbindelse med de iøvrigt foreliggende Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han med Forsæt har tilføjet Justesen det omfoklarede Stød eller Slag med Hakken, der efter det Oplyste havde en Vægt af lidt over 6 Pund, og derved foraarsaget den i Lægeerklæringerne ommeldte Læsion.

Medens det nu efter de af Jochumsen og Verner afgivne Forklaringer vel maa antages, at Justesen ved den paagældende Lejlighed ikke har brugt Skældsord overfor Tiltalte eller iøvrigt er optraadt paa nogen egentlig voldsom eller truende Maade, findes der dog, efter hvad der foreligger, ikke med Sikkerhed at kunne gaas ud fra, at Justesen ikke ved sin Adfærd har foranlediget Overfaldet.

For sit ovenommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 40 Dage.

Justesen har under Sagen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt i Erstatning for Næringstab 1000 Kroner og i Godtgørelse for Svie og Smerte 100 Kroner.

Medens der imidlertid ikke foreligger saadanne Oplysninger, at der under nærværende Sag vil kunne tilkendes ham nogen Godtgørelse for Næringstab, vil der derimod for Svie og Smerte samt for Helbredelsesudgifter, hvilke Justesen maa anses ligeledes at have paastaet sig godtgjorte, være at tilkende ham en Erstatning, der findes passende at kunne bestemmes under Et til 100 Kr.

Fredag den 31 Januar.

Nr. 378. Højesteretssagfører Winther
 contra
 Oluf Theodor Herlin (Def. Jensen),
 der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 December 1907: Tiltalte Oluf Theodor Herlin bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Overretssagfører Olsen og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 274, jfr. § 270. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Thi kendes for Ret:

Oluf Theodor Herlin bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Oluf Theodor Herlin for Falsk.

Tiltalte er født den 13 December 1860 og senest anset: ved Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 12 Januar 1882 efter Straffelovens § 231 og § 236, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, der den 28 Februar 1891 i Hamburg havde indgaaet Ægteskab med Johanne Louise Sophie Rosen, født den 23 Januar 1869, men som senere blev skilt fra Hustruen, flyttede i 1902 sammen med Dorothea Catharina Wilhelmine Hass, Makowskis fraskilte Hustru, med hvem han, uden at de traadte i Ægteskab med hinanden, avlede 3 Børn, hvoraf det yngste, en Pige, er født den 16 Februar dette Aar.

I samme Maaned henvendte Tiltalte sig til Københavns Understøttelsesforening om Hjælp, og det blev da betydet ham, at han, hvis

han vilde vente at komme i Betragtning, maatte medbringe sin Vielsesattest og øvrige Papirer. For at dække over, at han levede adskilt fra sin Hustru og ikke var gift med den Kvinde, han samlevede med, besluttede Tiltalte sig nu til at forfalske vedkommende Legitimationsdokumenter. Han udraderede derpaa i det i hans Besiddelse værende, af »Standesamt Nr. 2« i Hamburg udfærdigede, Ægteskabsbevis Navnet Johanne Louise Sophie Rosen og indførte istedet Navnet Dorothea Catharina Wilhelmine Hass, ligesom han, iøvrigt ganske vilkaarligt, rettede Dagen for Ægteskabets Stiftelse fra 28 Februar 1891 til 19 Marts 1904. Samtidig rettede han i det for Dorothea Catharina Wilhelmine Hass den 26 August 1903 i det kgl. preussiske Regerings Præsidium i Slesvig udfærdigede, ligeledes i hans Besiddelse værende, Hjemstedsbevis den rette Fødselsdag 31 August til 23 Januar (1869) — Hustruens Fødselsdag — saaledes at dette Dokument forsaavidt blev overenstemmende med Ægteskabsbeviset.

Tiltalte foreviste derefter begge Dokumenter i Understøttelsesforeningen, uden at Forfalskningerne blev bemærkede, men opnaaede ikke nogen Understøttelse, da det viste sig, at han tidligere havde faaet Fattigunderstøttelse.

Da derhos Jordemoderen i den Tro, at han og Dorothea Hass var Ægtefolk, for Vedkommende havde anmeldt deres den 16 Februar d. A. fødte Barn som ægtefødt, foreviste Tiltalte i samme Maaned de ovenomhandlede forfalskede Dokumenter for Klokkeren ved Nathanaels Kirken og bevirkede derved, at denne, som stolede paa Dokumenternes Rigtighed, i Kirkens Ministerialbog anførte som Barnets Forældre: Havnearbejder Oluf Theodor Herlin og Hustru Dorothea Catharina Herlin, født Hass, viede 19 Marts 1904.

I Henhold til det Foranførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 274, jfr. § 268, disse §§ sammenholdte med § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 226. Kontrolassistent Georg Martin Pedersen
(Lunn efter Ordre),

contra

Bestyrelsen for Kontrolforeningen »Ficaria« ved dens Formand,
Proprietær Lotz (Ingen),

betræffende Appellantens Krav paa Løn m. m.

Lollands Nørre Herreds ordinære Rets Dom af 29 Maj 1906: Den indstævnte Bestyrelse for Kontrolforeningen »Ficaria« ved sammes Formand, Proprietær Lotz, Mariebjerg, bør til Citanten, Kontrolassistent Georg Martin Pedersen, betale 219 Kr. 55 Øre med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra den 9 November 1904, indtil Betaling

finder Sted, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale under nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1906: Appellanterne, Bestyrelsen for Kontrolforeningen »Ficaria«, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Kontrolassistent Georg Martin Pedersen af Starup, i denne Sag fri at være Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantent, Kontrolassistent Georg Martin Pedersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne i første Instans ved Lollands Nørre Herreds ordinære Ret anlagte Sag anførte Appelindstævnte, Kontrolassistent Georg Martin Pedersen af Starup, at han, som fra den 1 Februar 1902 havde været engageret af Appellanterne, Bestyrelsen for Kontrolforeningen »Ficaria«, som Kontrolassistent for nævnte Forening — der er dannet ved Sammenlutning af 8 eller 9 Gaardejere i nævnte Herred med det Formaal at kontrolere Mælkeydelsen af de Medlemmerne tilhørende Køer — senest for Aaret fra 1 November 1903 til 1 November 1904 med 500 Kr. i Løn og fri Station, et Par Dage før sidstnævnte Dag uden foregaaende Varsel af Foreningens Formand blev afskediget fra denne Stilling, som han derefter endeligt fratraadte den 5 s. M. efterat have fuldført sine Regnskaber for Tiden indtil 1 November. Idet Appelindstævnte gjorde gældende, at han var fæstet for et Aar ad Gangen med 6 Maaneders Opsigelsesvarsel til en 1 November, paastod han derefter Appellanterne tilpligtede at betale ham Løn for Tiden fra den 1 November 1904 til den 1 November 1905 med 500 Kr. samt i Erstatning for Kost og Logis i samme Tid 400 Kr., ialt 900 Kr. med Renter heraf 5 % p. a. fra Forligsklagens Dato, den 9 November 1904. Appellanterne paastode sig frifundne, idet de anbragte, at Appelindstævnte var antaget for ubestemt Tid, og at han godvilligt fratraadte Tjenesten efterat være bleven opsagt i Juli 1904. Begge Parter fremsatte endvidere forskellige subsidære Paastande. Ved Underrettsdommen blev Appellanterne, idet det statueredes, at der tilkom Appelindstævnte et Opsigelsesvarsel af tre Maaneder til den første i en Maaned, og at der manglede Bevis for, at han var opsagt, som af Appellanterne angivet, tilpligtede at betale Appelindstævnte Løn for 3 Maaneder beregnet efter 500 Kr. for et Aar samt Godtgørelse for fri Station i

samme Tidsrum med Fradrag af 5 Dage beregnet efter 400 Kr. for et Aar, saaledes at der tilkendtes Appellindstævnte ialt 219 Kr. 55 Øre med Renter som paastaaet. Sagens Omkostninger, som begge Parter paastode sig tilkendte, blev ophævede. Appellanterne paastaa nu her for Retten denne Dom forandret principalt saaledes, at de frifindes for Appellindstævntes Tiltale, subsidiært saaledes, at de kun tilpligtes at betale ham Løn for en Maaned med 41 Kr. 67 Øre og Kostpenge for 25 Dage med 25 Kr., hvorhos de paastaa sig tillagte Sagens Omkostninger for begge Retter. Appellindstævnte har, skønt lovligt stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Det maa efter det Foreliggende antages, at der ikke fandt nogen egentlig Bortvisning Sted af Appellindstævnte, men at Foreningens Formand, der repræsenterede de Appellindstævnte i det omhandlede Angiggende, alene har udtalt eller lagt for Dagen, at han ansaa Tjenestetiden for udløben den 1 November 1904. Appellindstævnte modtog ved sin Fratrædelse af Stillingen den 5 s. M. sin Restløn til den 1 November og kvitterede for den, uden i Kvitteringen at tage noget Forbehold om, at han formentede at have yderligere Krav, og han har mod Appellanternes Benægtelse ikke godtgjort, at han paa anden Maade gav tilkende, at han ikke delte Formandens Opfattelse af Forholdet. Det bemærkes derhos, at der for Underretten, hvor Appellindstævnte iøvrigt gav Møde ved Sagfører, er fremlagt en af ham personligt affattet Sagsfremstilling, der giver nogen Formodning for, at han ansaa sig fæstet for et Aar, saaledes at Tjenesteforholdet ophørte ved Aarets Udgang, dersom det ikke blev fornyet. Han paaberaabte sig i denne Fremstilling, at Foreningens Formand engang i Eftersommeren 1904 havde meddelt ham, at han kunde blive, dersom Foreningen ikke blev opløst; men for dette af Appellanterne benægtede Anbringende mangler der Bevis. Uagtet der ej heller er tilvejebragt Bevis for den af Appellanterne omtalte Opsigelse — der foreligger i saa Henseende kun et Vidnes Forklaring om, at Appellindstævnte i Begyndelsen af August 1904 meddelte det, at han skulde rejse til November, og at Foreningens Formand som Grund til Opsigelsen havde angivet, at Foreningen sandsynligvis blev opløst — findes det under disse Omstændigheder ikke at kunne statuere, at Tjenesteforholdet er bragt til Ophør ved Kontraktbrud fra Appellanternes Side, saaledes at der tilkommer Appellindstævnte Krav paa Erstatning. Appellanterne ville som Følge heraf være at frifinde for Appellindstævntes Tiltale, medens Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Det maa misbilliges, at de for Underretten mellem Parterne vekslede Indlæg og de øvrige sammesteds fremlagte Dokumenter ere forelagte Overretten sammenhæftede i et Hæfte i Strid med Forskriften i Lov Nr. 207 af 19 December 1903 § 4, hvorefter kun Indlægene skulle saaledes sammenhæftes, medens de øvrige Dokumenter skulle følge Akten særskilt.

Med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandag den 3 Februar.

Nr. 370. Højesteretssagfører Bagger

contra

Valdemar Frederik Jørgensen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 November 1907: Arrestanten Valdemar Frederik Jørgensen og de Tiltalte Albert Petersen, Adolph Vilhelm Hildebrandt og Charles Sofus Peter Larsen bør straffes Arrestanten med Tugthusarbejde i 3 Aar, Tiltalte Hildebrandt med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og de Tiltalte Petersen og Larsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 80 Dage. Til Defensor, Prokurator Mundt, udreder Arrestanten 25 Kr., og til Defensor, Prokurator Kaas, udreder de Tiltalte en for alle og alle for en 25 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Helweg-Larsen 25 Kr., udredes af Arrestanten og de Tiltalte en for alle og alle for en, dog saaledes at Tiltalte Hildebrandt ikke udreder udover $\frac{2}{5}$ og de Tiltalte Petersen og Larsen hver for sig ikke udover $\frac{1}{5}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Valdemar Frederik Jørgensens Vedkommende anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at Henvisningen til Straffelovens § 39 efter samtlige foreliggende Oplysninger maa bortfalde, vil Dommen, saavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Valdemar Frederik Jørgensen og de Tiltalte Albert Petersen og Adolph Vilhelm Hildebrandt for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Hæleri samt Tiltalte Charles Sofus Peter Larsen for Hæleri.

Arrestanten Jørgensen er født den 24 November 1881 og anset: ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 11 April 1901 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Mdr., hvilken

Straf ved kgl. Resolution af 27 April 1901 blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Højesterets Dom af 30 Juni 1903 efter Straffelovens §§ 243 og 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ved Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1905 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., og 253 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Tiltalte Petersen er . . . anset:

Tiltalte Hildebrandt er . . . anset bl. a.: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 Oktober 1907 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og . . . ved samme Rets Dom af 28 Maj 1904 . . .

Tiltalte Larsen er . . . anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 Novbr. 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 7 December f. A. anmeldte Læge Mads Jørgensen Lund for Politiet, at der samme Dags Eftermiddag var frastjaalet ham en nærmere betegnet Cykle, som han havde sat fra sig paa Gaden udenfor en herværende Ejendom, medens han aflagde et Sygebesøg.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse under nærværende Sag den 1 Marts d. A. var i Besiddelse af en Cykle, svarende til den bortkomne, har angaaende sin Adkomst til denne forklaret, at han kort efter sin Løsladelse den 17 September f. A. har købt den af en ham ubekendt Mandsperson i en Beværtning i Vognmagergade lige overfor »Nordpolen« for 35 Kr., som han vil have været i lovlig Besiddelse af.

Under Sagen har Læge Maade aflagt Tilhjemlingsmed Hensyn til Cyklen og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme, og da Arrestantens Forklaring angaaende, hvorledes han har erhvervet Cyklen, efter det Oplyste ikke kan være rigtig, idet den først er stjålet til et langt senere Tidspunkt end det, paa hvilket Arrestanten vil have erhvervet den, hvortil kommer, at det efter det Oplyste om Arrestantens Formuesforhold er uantageligt, at han har kunnet betale et Beløb som det anførte i rede Penge, skønnes der at være ført et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at anse Arrestanten, hvis Fortid kendetegner ham som en uforbederlig Tyv, for Tyveri af den paagældende Cykle, der under Sagen er vurderet til 40 Kroner.

Den 21 Februar d. A. anmeldte Bud Ludvig Jensen for Politiet, at der samme Dags Eftermiddag var frastjaalet ham en Direktør Jens Simon Viktor Sylvester Hvid, i hvis Tjeneste han var, tilhørende nærmere betegnet Cykle, som han havde sat fra sig i Porten til en herværende Ejendom, medens han besøgede et Ærinde.

Arrestanten, i hvis Lejlighed en Cykle, svarende til den bortkomne, fandtes ved Arrestantens Anholdelse, har med Hensyn til denne Cykle forklaret, at Tiltalte Larsen noget før Arrestantens Anholdelse i hans Fraværelse har hensat den i Gaarden til den af Arrestanten beboede Ejendom, hvor den blev »modtaget« af Arrestantens Stiffader, Arbejdsmand Swadahl, og at Arrestanten senere efter at have talt baade med Swadahl og Larsen har taget Cyklen til sig, for at den ikke skulde staa og blive ødelagt i Gaarden.

Tiltalte Larsen har bestemt benægtet Rigtigheden af denne Forklaring, forsaavidt den vedrører ham, hvorimod han har forklaret, at Arrestanten 3 Dage før sin Anholdelse har omtalt til Tiltalte, at han havde en Cykle, og bedet Tiltalte lade, som om denne Cykle var Tiltaltes, ligesom Arrestanten senere har ladet sig forlyde med, at han ønskede Cyklen pantsat, noget, hvormed Tiltalte ikke ønskede at befatte sig, da han forudsatte, at Arrestanten var i ulovlig Besiddelse af Cyklen.

Fornævnte Arbejdsmand Swadahl har benægtet at have set Larsen hensætte den omhandlede Cykle i den nævnte Gaard eller at have talt med Arrestanten om den.

Under Sagen har Direktør Hvid aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Cyklen og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme, og da Arrestantens Forklaring angaaende, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Cyklen, efter det Oplyste maa anses for at være løgnagtig, skønnes der at være ført et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at anse Arrestanten for Tyveri ogsaa af den sidstomhandlede Cykle, der under Sagen er vurderet til 35 Kr.

Tiltalte Petersen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveri af Pølser fra et Røgeri i Stueetagen til Bagbygningen til Ejendommen Vognmagergade Nr. 21 Natten mellem den 25 og 26 Februar d. A. Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at han den paagældende Nat traf Aftale med Arrestanten Jørgensen angaaende Begaaelsen af det paagældende Tyveri, at de derpaa i Forening uhindret gik hen til den fornævnte Bagbygning, at Jørgensen rykkede et Vindue op og staaende paa Jorden udenfor samme udtog ca. $\frac{1}{2}$ Snes Pølser, som de derpaa i Forening bar op i Tiltalte Larsens Lejlighed i Sidehuset i Vognmagergade Nr. 21, hvor de i Forvejen havde været tilstede, og at de derefter i Henhold til Aftale med de Tiltalte Larsen og Hildebrandt, som var tilstede samme steds, paany fjernede sig og paa samme Maade som foran omhandlet atter stjal et Parti Pølser fra det ovennævnte Røgeri, hvilke Pølser de ligeledes bragte op i Larsens Lejlighed.

I Overensstemmelse hermed have de Tiltalte Larsen og Hildebrandt erkendt, at Tyveriet af det andet Parti Pølser skete efter Aftale med dem og til fælles Fordel for dem alle, samt at de have deltaget i Dispositionen over alle de stjaalne Pølser, der for Størstedelens Vedkommende bleve afhændede.

Pølserne ere under Sagen vurderede til ialt 20 Kr., 10 Kr. for hvert Sæt.

Arrestanten har erkendt at have været tilstede paa Tiltalte Larsens Bopæl den paagældende Nat, ligesom han har erkendt at have deltaget i Afsætningen af de paagældende Pølser, vidende om, at de var stjaalne. Han har derimod nægtet selv at have deltaget i Tyveriet. Senere har han nægtet at vide Besked med Tyveriet og angivet, at et Stykke Pølse, der efter hans Anholdelse fandtes paa hans Bopæl, var lagt ind til ham af Tiltalte Petersen, uden at han ved, hvorfra Petersen havde det.

Til denne af intet bestyrkede Tilbagekaldelse vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages til — hvorved bemærkes, at Arrestantens Husholderske Hildegard Palmblad har forklaret, at hun den 27 Februar

d. A. saa Arrestanten og Tiltalte Hildebrandt komme hjem paa Førstnævntes Bopæl med 3 store Spegepølser — og overfor den af de andre Tiltalte afgivne Forklaring angaaende Arrestantens Deltagelse i Tyveriet, hvilken Forklaring Rigtighed yderligere er bestyrkt ved en af Tjenestepige Poula Frederikke Hansen, Tiltalte Larsens Kæreste, der den paagældende Nat opholdt sig hos denne, afgiven Forklaring — samt under Hensyn til samtlige iøvrigt foreliggende Omstændigheder, skønnes det uden Betænkelighed at anse Arrestanten for meddelagtig i Tyveriet under de af Tiltalte Petersen omforklarede Omstændigheder.

Cigarhandler H. E. F. Wolfram anmeldte den 1 Marts d. A. for Politiet, at der den foregaaende Nat var forevøet Indbrud i hans Forretning i Pilestræde Nr. 64, Stuen. Tyvene havde opbrudt et Vindue i Lagerlokalet mod Gaarden ved Hjælp af et Instrument og i Forretningen stjaalet nogle Beklædningsgenstande og en stor Mængde Varer, navnlig Cigarer og Øl, Pengeskuffen med Indhold ca. 9 Kr., et Uhr, en Ring m. m.

Hos Arrestanten, der samme Dag anholdtes som mistænkt for at have begaaet det paagældende Tyveri, fandtes ved en foretagen Husundersøgelse en stor Del af de savnede Genstande, og Arrestanten tilstod derpaa ogsaa at have begaaet Tyveriet, idet han nærmere forklarede, at Tyveriet var begaaet af ham og de Tiltalte Petersen og Hildebrandt i Forening, at Petersen havde skaffet sig Adgang til Forretningen ved Indstigning af et Vindue til Gaarden, hvorpaa han havde oplukket Butiksdøren indvendig fra, og at de derpaa i Forening havde begaaet Tyveri Forretningslokalerne, samt at Arrestanten og Tiltalte Hildebrandt næste Dags Formiddag havde afhændet en Del af de stjaalne Koster.

Efter at Arrestanten imidlertid havde været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, erklærede han, da han den 13 Maj d. A. paany fremstilledes til Forhør i vedkommende Kriminalkammer, at han ingenting havde gjort og foreholdt, hvorfor han da havde forklaret anderledes tidligere, udtalte han, at han ikke vidste af, at havde afgivet saadanne Forklaringer, og nu kunde han i hvert Fald ingenting huske, og denne Forklaring har han senere i alt Væsentligt fastholdt.

Under Sagen har Tiltalte Petersen benægtet at være medskyldig i nævnte Tyveri, og der er udover Arrestantens Forklaring intet fremkommet til Støtte for hans Meddelagtighed.

Arrestanten *) Hildebrandt har derimod erkendt, at Tyveriet er begaaet af ham og Arrestanten i Forening, og hans Forklaring, der — da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arrestantens af intet bestyrkede Tilbagekaldelse — i sin Helhed findes at burde lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, gaar nærmere ud paa Følgende:

Medens Tiltalte og Arrestanten den 28 Februar om Aftenen be fandt sig paa Arrestantens Bopæl i Møntergade Nr. 9, blev de enige om i Forening at begaa Indbrud i den oftnævnte Forretning. Efterat de havde siddet sammen en Times Tid, blev Tiltalte søvning; Arrestanten bad ham da ganske rolig blive liggende, saa vilde Arrestanten gaa hen og gøre alt istand, saaledes at de kunde komme ind noget senere

*) skal være Tiltalte.

paa Natten. En Times Tid senere kom Arrestanten, der havde medtaget et Stemmejern — antagelig det samme, som ved Husundersøgelsen blev fundet paa hans Bopæl — tilbage og fortalte, at nu var den aabnet, og Tiltalte var da paa det Rene med, at Arrestanten paa en eller anden Maade indbrudsvis havde skaffet Adgang til Lokalet.

I Henhold til den tidligere Aftale begave Arrestanten og Tiltalte sig saa hen til Ejendommen Pilestræde Nr. 64 i Stueetagen, hvor der var uhindret Adgang, idet Arrestanten rimeligvis var gaaet ind gennem Vinduet og havde aabnet Døren indvendig fra. I Forretningslokalet stjal de derpaa Beklædningsgenstande, Cigarer, Cigaretter, en Kasse med Øl, et Uhr, en Ring m. m. af samlet Værdi 100 Kr., hvilke Genstande beroede frit fremme, samt den uflaasede Pengeskuffe, indeholdende ca. 9 Kr. i rede Penge.

Efterat der under Sagen var rejst Tvivl om Arrestantens Tilræghed, har han været indlagt paa Kommnehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 5 Maj d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at Arrestanten er i ikke ringe Grad imbecil eller taabelig, han er næppe paavirkelig af Straf og paa Grund af sin Ulyst til Arbejde stadig udsat for Tilbagefald til sin forbryderske Virksomhed.

I den 24 August d. A. efter en fornyet Hospitalsindlæggelse af Arrestanten af samme Overlæge afgiven Erklæring udtales det, at Arrestanten ikke er mere aandssvag, end at han nok kan huske sine Handlinger, hvis han da ikke har været stærkt beruset, og det er efter det Foreliggende ret klart, at han har villet spille dum under Forhørene.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanten og de Tiltalte være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, den anførte Bestemmelse i Henhold til den fornævnte Lægeerklæring sammenholdt med § 39 . . . efter Omstændighederne, Arrestanten med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 384. Firmaet **Hagen & Co.s Eftfl.** (Jensen)

contra

Møbelhandler **Karl Johan Alfred Nielsen** (Selv),

betræffende Spørgsmaalet om Københavns Skiftekommissions Kompetence til at tage Indstævnte Bo under Konkursbehandling.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 25 Oktober 1907: Den ovenfor ommeldte Konkursbegæring kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 December 1907 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Det er uomtvistet, at Indstævnte havde Bopæl i København, da Appellantens Begæring om Konkurs den 12 September f. A. blev indgiven til Skiftekommissionen. Det maa derefter anses at følge af Bestemmelserne i Fr. 21 Juni 1793 § 1, jfr. Konkurslovens § 50, saaledes som denne er affattet efter Lov 15 April 1887, at Skiftekommissionens Competence ikke er berørt ved Appellantens senere Bortflytning til Frederiksberg. Paa Grund heraf og da det er uomtvistet, at Betingelserne for, at Indstævntes Bo tages under Konkursbehandling ved Skiftekommissionen iøvrigt ere tilstede, samt da den Omstændighed, at Indstævntes Bo senere i Henhold til en af ham selv den 19 Oktober f. A. indgiven Begæring er taget under Konkursbehandling ved Frederiksberg Birks Skifteret, findes at være uden Betydning for Spørgsmalets Afgørelse, vil Appellantens nævnte Konkursbegæring være at tage til Følge.

Ingen af Parterne har nedlagt Paastand om Tilkendelse af Processens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Firmaet Hagen & Co.s Efterfølger til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission den 12 September f. A. indgivne Begæring om, at Indstævnte Møbelhandler Karl Johan Alfred Nielsens Bo tages under Konkursbehandling, vil være at tage til Følge.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Den 12 September d. A. fremlagde Overretssagfører Bretteville i Skiftekommissionen en Begæring, ved hvilken han for en Kreditor, Firmaet Hagen & Co.s Eftfl., anmodede om, at Møbelhandler Karl Johan Alfred Nielsens Bo maatte blive taget under Konkursbehandling.

Efter Overretssagfører Brettevilles Anmodning blev Sagen berammet til Foretagelse den 17 s. M.

Den nævnte Dag mødte saavel Bretteville som Rekvisitus. Efter Begges Anmodning blev Sagen paa Grund af Forligsforhandlinger udsat til den 30 s. M. og derefter til den 2 Oktober d. A., til den 3 s. M. og til den 10 s. M.

Ved Sagens Foretagelse den sidstnævnte Dag fastholdt Overretssagfører Bretteville Konkursbegæringen, og da det under den i Anledning heraf over Rekvisitus optagne Afhøring fremgik, at denne, som ved Konkursbegæringens Indgivelse boede i Skindergade Nr. 23, nu havde Bopæl i Pileallé Nr. 23 under Frederiksberg Birks Jurisdiktion, begærede Bretteville det ved Kendelse afgjort, om Skiftekommissionen under de saaledes foreliggende Omstændigheder ansaa sig kompetent til at tage Rekvisiti Bo under Konkursbehandling.

Da Rekvisitus efter det Oplyste har sit personlige Værneting udenfor Københavns Jurisdiktion, findes Skiftekommissionen i Medfør af Frdn. 21 Juni 1793 § 1, jfr. Skiftelovens § 87, at mangle den omhandlede

Kompetence, og den fremsatte Konkursbegæring vil herefter ikke kunne tages til Følge.

Stampelovertredelse foreligger ikke.

Tirsdag den 4 Februar.

Nr. 208. Overretssagfører **Emil Beyer** (Arntzen)

contra

Revisionsbanken i København, Aktieselskab (Møller),

betræffende et Kautionspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1907: Indstævnte, Overretssagfører Emil Beyer, bør til Citanterne, Revisionsbanken i København, Aktieselskab, betale de paastævnte 900 Kroner med Renter heraf, 5 pCt. aarlig fra 5 Oktober 1905, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kroner.

Det idømte at vøredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Hovedappellanten ikke har gentaget den af ham i foregaaende Instans nedlagte subsidiære Paastand vil den indankede Dom i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale Kontraappellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Overretssagfører Emil Beyer, til Kontraappellanten, Aktieselskabet Revisionsbanken i København, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved Gøldsbev af 14, 16, 17 og 28 September 1903 tilstod Elektriker H. Weiergang at skyldte Citanterne, Revisionsbanken i København, Aktieselskab, for kontant Laan 8000 Kroner, som han forpligtede sig til skadesløst at tilbagebetale til enhver Tid efter 3 Maaneders Varsel, ligesom han forpligtede sig til at betale Renter og Provision efter de til enhver Tid for Kautionslaan i Banken gældende Sætses forud 3 Maanedes ad Gangen. Gøldsbevret fremtræder som forsynet med Underskrift af 6 Mænd, der ved deres Paategning paatage sig Forpligtelse som Kautionister og

Selvskyldnere for skadesløs Betaling af Kapital, Renter og Omkostninger, deriblandt Skorstensfejermester E. Hoffmann af Nykøbing paa Falster. Denne sidstes Navn findes derhos anført som Debitor under et den 14 September 1903 dateret, den 5 Oktober s. A. tinglæst Skadesløshedsbrev, hvorved der gives Indstævnte, Overretssagfører Emil Beyer, og Citanterne oprykkende Panteret efter forskellige nærmere angivne Behæftelser i den Hoffmann tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 16 af Nykøbing paa Falster Bygrund, til Sikkerhed for skadesløs Betaling af alt, hvad Indstævnte eller Citanterne havde eller fik tilgode hos ham i Anledning af det bemeldte Weiergang af Citanterne ydede Kautionslaan paa 8000 Kr. Efter Skadesløsbrevet forpligtede Hoffmann sig derhos til halvaarlig at afdrage 300 Kr. paa Gælden til Banken.

Paa en Genpart af ovennævnte Gælds-brev gav Indstævnte under 19 September 1903 følgende Paategning:

»Idet jeg herved til Banken afgiver Hr. Skorstensfejermester E. Hoffmanns Skadesløsbrev af 14 ds., hvorved denne bl. a. forbinder sig til halvaarlig at afdrage 300 Kr. paa Hr. Weiergangs Gæld efter foranstaaende, indestaar jeg for mit Vedkommende for dette Afdrags punktlige Betaling, første Gang i 11 December Termin d. A., og fremdeles hvert paafølgende Halvaar.

Endelig indestaar jeg herved som simpel Kautionist for, at Banken intet Tab skal lide ved at have ydet det forommeldte Laan paa 8000 Kr. til Hr. Weiergang, hvorved jeg dog betinger mig, at Retsforfølgning forinden skal være forsøgt imod samtlige Kautionister, samt at Skadesløsbrevet tilbagetransporteres til mig for det Beløb, som jeg maatte komme til at betale, idet min Regresret overfor Hr. Hoffmann forbeholdes i Henhold til Skadesløsbrevet.«

Citanterne, der have gjort gældende, at Indstævnte i Henhold til 1ste Stykke af foranstaaende Paategning hæfter som Selvskyldnerkautionist for Betalingen af Afdragene paa Skadesløsbrevet, har under Anbringende af, at det 1ste halvaarlige Afdrag paa samme er betalt i 11 December Termin 1903, men at Afdragene for 11 Juni og 11 December 1904 samt for 11te Juni 1905 ikke er betalte, under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale de nævnte Afdrag paa tilsammen 900 Kr. med Renter heraf, 7 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato den 5 Oktober 1905 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig principalt pure frifunden, dels af den Grund, at fornævnte Hoffmanns Underskrift paa Skadesløsbrevet skal være falsk, hvorved en væsentlig Forudsætning for Indstævntes Kautionsforpligtelse skal være bristet, dels af den Grund, at Citanterne ikke efter de paagældende Terminers Udløb har krævet ham for Afdragene. Subsidiært paastaar Indstævnte sig frifunden for Tiden, idet han til Støtte for denne Paastand har anført, at hans Forpligtelse kun er en simpel Kautionsforpligtelse, og at der intet er oplyst om, at det indtalte Beløb ikke kan erholdes hos Hoveddebitor efter Gælds-brevet eller Selvskyldnerkautionisterne. Indstævnte protesterer derhos i alle Tilfælde imod at tilpligtes at betale Citanterne højere Rente end 5 pCt. aarlig og paastaar sig endelig tillagt Sagens Omkostninger.

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar det, at Indstævnte paa Weiergangs Vegne forhandlede med Citanterne om Optagelse af det fornævnte Laan paa 8000 Kr., og at disse ikke vilde yde Laanet

mod Selskyldnerkaution af de Mænd, hvis Navne findes tegnede paa Gælds brevet, at Indstævnte da tilbød som yderligere Sikkerhed at skaffe Citanterne Skadesløsbrev fra Hoffmann for Beløbet, men at Citanterne ikke heller fandt denne Sikkerhed tilstrækkelig, hvorimod de, da Indstævnte tilbød at ville hæfte for Gælden som simpel Kautionsist, indvilgede i at yde Weiergang Laanet. Indstævnte tilstillede derefter Citanterne Konzept til Skadesløsbrevet, i hvilket han — som det maa antages af egen Drift — havde tilføjet en Bestemmelse om, at Hoffmann halvårlig skulde afdrage 300 Kr. paa Gælden, og Konzept til den foran citerede Paategning af 19 September 1903, og efterat Citanterne havde godkendt Konzepterne, blev Gælds brevet og Skadesløsbrevet tilbageleveret Indstævnte, for at han kunde faa disse Dokumenter underskrevne bl. a. af Hoffmann. Indstævnte overgav igen Dokumenterne til Weiergang, der tilbageleverede dem i underskreven Stand til Indstævnte, som da overgav dem til Banken og paa Weiergangs Vegne hævdede de 8000 Kr. Under en senere mod Weiergang indledet kriminel Undersøgelse har han tilstaaet falskelig at have underskrevet saavel Gælds brevet som Skadesløsbrevet med Hoffmanns Navn, og denne, der ved nærværende Rets Dom af 19 Marts 1906 er dømt til in solidum med Hoveddebitor og Selvskyldnerkautionisterne for Gælds brevet at betale dettes Restpaalydende, 7700 Kr., med Renter og Sagens Omkostninger, saafremt han ikke inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke har underskrevet det nævnte Gælds brev eller bemyndiget nogen til paa sine Vegne at underskrive samme, har under en for Nykøbing paa Falster Byting paastævnet Edssag den 23 April s. A. med sin Ed bekræftet ikke at have underskrevet eller bemyndiget nogen til paa sine Vegne at underskrive hverken Gælds brevet eller Skadesløsbrevet.

Efter hvad der foran er anført om Gældsforholdets Stiftelse, og da Citanterne have overgivet Indstævnte som Hoveddebitors juridiske Konsulent de sidstnævnte Dokumenter, for at han kunde faa dem underskrevne, findes Citanterne, der modtog Dokumenterne tilbage fra Indstævnte i formel Orden, at have været berettiget til at gaa ud fra, at de ogsaa reelt var i Orden, og maa Ansvar for, at dette dog ikke var Tilfældet, paahvile Indstævnte, hvis Kautionsforpligtelse overfor Citanterne med Hensyn til Skadesløsbrevet derfor ikke kan være bortfalden ved det begaaede Falsum. Og da der ikke haves nogen Hjemmel til at antage, at Indstævntes Forpligtelse efter Skadesløsbrevet skulde være falden bort, fordi Citanterne ikke har afkrævet ham de hvert Halvaar forfaldne Afdrag paa samme eller underrettet ham om, at Afdragene ikke var betalte, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Indstævntes principale Paaastand.

Indstævntes subsidiære Paaastand kan heller ikke tages til Følge. Selv om hans Forpligtelse med Hensyn til de i Skadesløsbrevet nævnte Afdrags Betaling kun maatte være en simpel Kautionsists, kan han ikke fordre sig frifunden for Tiden, da der kun kunde være Spørgsmaal om, at han kunde kræve, at Kreditor efter Skadesløsbrevet først skulde søge Hoffmann, og da dette Krav under de foreliggende Omstændigheder ikke kan stilles, eftersom der maa gaas ud fra, at Hoffmann paa Grund af det begaaede Falsum ingen Forpligtelse har til at betale.

Indstævnte vil herefter være at tilpligte at betale Citanterne det paastævnte Beløb, men da Citanterne ikke have godtgjort Hjemmel til at fordrø sig Renter ttillagte med 7 pCt. aarlig, vil Indstævnte alene være at tilpligte at betale Citanterne Renter af Beløbet med 5 pCt. aarlig fra den 5 Oktober 1905.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde betale Citanterne med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdag den 6 Februar.

Nr. 72.   **Entreprenør P. Hansen (Harboe)**

contra

Aktieselskabet »Holstøbro Bank« (Nellemann),

betræffende Spørgsmaalet om en Forudsætning for en Transport af Rettighederne efter en Overenskomst om et Patent.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 15 December 1905: Indstævnte, Entrepreneur P. Hansen, bør til Citanterne, Aktieselskabet Holstøbro Bank, betale 2000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig af 500 Kr. fra den 5 Oktober f. A. og af 1500 Kr. fra den 11 Juli d. A., alt indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger for Underretten ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten ikke for Højesteret har gentaget de af ham i de foregaaende Instanser fremsatte Paastande om, at Overenskomsten ikke endnu var traadt i Kraft, og om at der mellem ham og Nielsen var indgaaet Overenskomst om Udsættelse af Begyndelsestidspunktet for Kontrakten, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 200 Kr.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Entreprenør P. Hansen, til Indstævnte, Aktieselskabet »Holstebro Bank«, med 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter at Fabrikant Hans Nielsen af Holstebro under 4 Marts 1902 havde erholdt Patent (Nr. 6450) her i Landet paa en nærmere angiven Anordning ved Cementskorstene, indgik han under 7 April 1903 en Overenskomst med Appellanten, Entreprenør P. Hansen af Frederiksberg, hvorved han overdrog denne Eneretten for Sjællands Stift til Udnyttelsen af nævnte Patent for et Tidsrum af 5 Aar fra 1 Juli 1903 at regne, saaledes at Appellanten i det nævnte Tidsrum skulde være eneberettiget for nævnte Omraade til Fabrikation og Salg af den ved Patentet beskyttede Skorsten.

Appellanten, der forbandt sig til kun at sælge Skorstenene til nærmere bestemte Priser, forpligtede sig til at afhænde i det første Aar, fra 1 Juli 1903 til 1 Juli 1904, 1000 Stk. Skorstene à 2 Kr. pr. Stk. = 2000 Kr. og i hvert af de følgende 4 Aar 1500 Stk. Skorstene à 2 Kr. pr. Stk. = 3000 Kr. (der sigtes ved denne Talangivelse kun til den Nielsen tilkommende Del af Købesummerne), saaledes at han altsaa forpligtede sig til at betale som Afgiftssum for det første Aar som Minimum 2000 Kr. og i de følgende 4 Aar som Minimum 3000 Kr. pr. Aar, uden Hensyn til, om han maatte afhænde saa mange Skorstene, som i Afgift svarede til disse Beløb.

Betalingen skulde erlægges efter Udløbet af hvert Halvaar, senest 14 Dage ind i det næste Halvaar. Som foreløbig Sikkerhed for Overenskomstens Opfyldelse betalte Appellanten til Nielsen 2000 Kr., hvilket Beløb Appellanten skulde være berettiget til at benytte delvis til de halvaarlige Betalinger af Afgiften, saaledes at der ved første Afgiftbetaling i Januar 1904 kunde afdrages 500 Kr., ved Betalingen i Juli 1904 500 Kr. og ved Betalingen i Juli 1905 1000 Kr.

Under 1 Oktober 1903 gav Nielsen de Appelindstævnte, Aktieselskabet »Holstebro Bank«, til Afdrag paa en af ham samtidig til Banken udstedt Obligation, stor 30,000 Kr., Transport paa de ham ifølge ovennævnte Overenskomst tilkommende Afgifter fra Appellanten, og under 5 December s. A. meddelte Appellanten Transporten Paategning om, at han havde modtaget en Genpart af den og var villig til at indbetale de ham efter Overenskomsten paahvilende Afgifter til Banken.

Samme Dag indgik Appellanten og Nielsen en skriftlig Overenskomst, hvorved denne under Paaberaabelse af, at Fabrikationen af Skorstene ved Appellanten paa Grund af Omstændighederne endnu ikke havde kunnet effektueres, indvilgede i, at Begyndelsestidspunktet for Overenskomsten sattes til 1 Januar 1904, og at Betalingstiden for det første Halvaar, der derefter skulde falde den 15 Juli 1904, udsattes

til 15 August 1904, medens Betalingstiderne isvrigt blev de i den oprindelige Overenskomst nævnte, altsaa 15 Januar 1905, 15 Juli s. A. o. s. v. Om denne ny Overenskomst ses der ikke at være givet de Appellindstævnte nogen Meddelelse.

Den 31 Maj 1904 har Appellanten indbetalt 500 Kr. til de Appellindstævnte.

Under nærværende i 1ste Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag paastode de Appellindstævnte Appellanten tilpligtet at betale Minimumsydelserne efter den første Overenskomst pr. 14 Juli 1904 1000 Kr. med Fradrag af 500 Kr., altsaa 500 Kr. og pr. 14 Januar 1905 1500 Kr. tilsammen 2000 Kr. med Renter af 500 Kr. 4 pCt. p. a. fra 14 Juli 1904 til Hovedforligsklagens Dato den 5 Oktober 1904 og derefter 5 pCt. p. a., til Betaling sker, samt af 1500 Kr. fra 14 Januar 1905 til Kontinuationsforligsklagens Dato den 11 Juli 1905 og derefter 5 pCt. p. a., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens den 15 December f. A. afsagte Dom blev Appellanten tilpligtet til de Appellindstævnte at betale de paastævnte 2000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. af 500 Kr. fra den 5 Oktober 1904 og af 1500 Kr. fra den 11 Juli 1905, alt til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 40 Kr.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine for Underretten nedlagte Paastande og paastaet sig Sagens Omkostninger for Overretten tillagte skadesløst hos de Appellindstævnte, medens disse have paastaet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagte Sagens Omkostninger for Overretten.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Appellanten i første Række anbragt, at Overenskomsten ikke endnu er traadt i Kraft, idet han i saa Henseende har paaberaabt sig tvende under Sagen fremlagte Breve fra Nielsen til ham, det ene med Poststempler den 16 og 17 Juli 1904, det andet dateret den 2 August s. A., hvori Nielsen opfordrer Appellanten til paa Grund af Omstændighederne at vente med Fabrikationen af de i Overenskomsten omhandlede Skorstenes og udtaler, at han maa mene, at Afgifterne foreløbig maa vente.

De Appellindstævnte have heroverfor gjort gældende, at, efterat Nielsen under 1 Oktober 1903 havde transporteret sin Ret efter Overenskomsten til dem, og Appellanten havde meddelt Transporten den ovennævnte Paategning af 5 December s. A., kunde Nielsen ikke uden de Appellindstævntes Samtykke gyldig meddele Appellanten Udsættelse med Overenskomstens Ikrafttræden eller Henstand med Betalingen, og heri maa der gives de Appellindstævnte Medhold.

Appellanten har endvidere henvist til, at Justitsministeriet i Skrivelse af 30 April 1904 (Min. Tid. A Nr. 179) har udtalt, at Anvendelse af Cement til Opførelse af Skorstenes og Skorstenspiber efter Ministeriets Formening ikke kan anses hjemlet i Bygningsloven for Købstæderne af 30 December 1858 § 15, idet han gør gældende, at Patentet herved er sat ud af Kraft, og at det var en selvfølgelig Forudsætning for Overenskomsten og dermed for Appellantens Betalingspligt, at Skorstenene var lovhjemlede.

Da det imidlertid i alt Fald i Forhold til de Appellindstævnte maa

være uden Betydning, om Appellanten har været ukendt med de i Bygningslovgivningen indeholdte Bestemmelser, hvorefter Skorstene skulle udføres af Grundmur, vil der ikke kunne tages Hensyn til det af Appellanten saaledes Anførte.

Subsidiært har Appellanten gjort gældende, at den forannævnte, den 5 December 1903 mellem ham og Nielsen indgaaede Overenskomst om Udsættelse af Begyndelsestidspunktet for Kontrakten og af Betalingsterminerne kun var en skriftlig Stadfæstelse af en mellem dem allerede inden Transporten til de Appelindstævnte truffen mundtlig Overenskomst, ifølge hvilken Forfaldsdagene for de to første Ydelser blev den 15 August 1904 og 15 Januar 1905, og at den første af disse Ydelser er betalt ved de den 31 Maj 1904 erlagte 500 Kroner, og at der altsaa den 15 Januar 1905 kun skulde erlægges 500 Kroner.

Da Appellanten imidlertid ikke imod de Appelindstævntes Benægtelse har godtgjort, at disse havde erholdt Underretning om disse Forandringer i den oprindelige Overenskomst, forinden Appellanten meddelte Nielsens Transport til dem sin ovennævnte Paategning af 5 December 1903, maa der gives de Appelindstævnte Medhold i, at Forandringerne ere uden Betydning i Forholdet til dem.

Underrettsdommen vil herefter blive at stadfæste, dog at Sagens Omkostninger for Underretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten findes ligeledes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 363.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Olemens Clara Werminghaus (Def. Møldrup),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1907: Arrestanterne August Frølich, Clemens Clara Werminghaus, Gustav Johan Georg Teichmann, Gustav Wilhelm Rudolf Seele, Hermann Reichmann og Richard Zimmermann bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanterne Werminghaus og Zimmermann hver især i 2 Aar, Arrestanten Frølich i 18 Maaneder og Arrestanten Reichmann i 15 Maaneder og Arrestanterne Teichmann og Seele hver især i 1 Aar, hvorhos de efter udstaaet Straffetid bør udbringes af Riget. Saa udrede Arrestanterne og i Erstatning til Overpostmesteren i København, Arrestanterne Zimmermann og Werminghaus, En for Begge og Begge for En, 40 Kr., Arrestanterne Werminghaus og Frølich, En for Begge og Begge for En, 60 Kr., Arrestanterne Werminghaus og Seele, En for Begge og Begge for En, 20 Kr., Arrestanterne Werminghaus og Teichmann, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. og Arrestanterne Frø-

lich og Reichmann, En for Begge og Begge for En, 39 Kr. Endvidere betale Arrestanterne, En for Alle og Alle for En, Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Kaas, 25 Kr. til hver, dog saaledes, at Arrestanten Werminghaus ikke udreder udover $\frac{7}{14}$, Arrestanterne Frølich og Zimmermann hver for sig ikke udover $\frac{6}{14}$, Arrestanten Reichmann ikke udover $\frac{3}{14}$ og Arrestanterne Teichmann og Seele hver især ikke udover $\frac{3}{14}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Werminghaus anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Clemens Clara Werminghaus til Højesteretssagførerne Hansen og Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne . . . . Clemens Clara Werminghaus . . . for Falsk . . .

Arrestanten Frølich har opgivet . . . Arrestanten Werminghaus at være 27 Aar gammel . . . hvilket er skønnet stemmende med Arrestanternes Udseende.

De ere ikke fundne forhen straffede.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efter forudgaaet Aftale med Arrestanten Frølich om at skaffe sig Penge ved Forfalskninger af Postanvisninger afsendte Arrestanten Werminghaus den 13 Juli d. A. en Postanvisning til Frølich, lydende paa 1 Kr. 25 Øre, som han samtidig indbetalte til Postvæsenet.

Efterat Frølich havde modtaget denne Anvisning paa sin Bopæl, indfandt Werminghaus sig sammesteds, og de fulgtes derpaa til Postgaarden, hvor Werminghaus forfalskede Anvisningen ved 3 Gange — derimellem i den til Udfyldning af Postvæsenet bestemte, af en Postfunktionær underskrevne Rubrik paa Anvisningens Forside — at indsætte Tallet »2« foran Summen »1 Kr. 25 Øre« samt i den til Udfyldning af Summen med Bogstaver bestemte Rubrik at indsætte Ordene »og Tyve« bagved Ordet »En«, saaledes at Anvisningen kom til at lyde paa 21 Kr. 25 Øre.

Efterat Arrestanten Frølich derpaa havde kvitteret den saaledes forfalskede Anvisning ved at skrive sit Navn i den til Kvittering bestemte Rubrik paa Anvisningens Bagside, hævdede han paa Postgaarden mod Afgivelse af Anvisningen, og idet vedkommende Funktionær ikke

blev opmærksom paa Forfalskningen, 21 Kr. 25 Øre, som Arrestanterne delte mellem sig.

Under ganske lignende Omstændigheder forfalskede Arrestanterne Frølich og Werminghaus i Forening en den 14 s. M. af Frølich til Werminghaus afsendt Postanvisning paa 1 Kr. 15 Øre, saaledes at den kom til at lyde paa 21 Kr. 15 Øre, hvilket Beløb de derefter hævdede og delte mellem sig.

Paa lignende Maade forfalskede Werminghaus efter Aftale med Frølich en denne af ham den 17 samme Maaned tilstillet Postanvisning paa 1 Kr. 14 Øre, saaledes at den kom til at lyde paa 21 Kr. 14 Øre, hvilket Beløb Frølich derefter hævdede og delte med Werminghaus.

Paa lignende Maade har Arrestanten Werminghaus efter forudgaet Aftale med Arrestanten Zimmermann forfalsket to Zimmermann af ham tilstillede Postanvisninger, store henholdsvis 1 Kr. 15 Øre og 2 Kr. 20 Øre, hvilke Beløb ere indbetalte til Postvæsenet henholdsvis den 18 og 20 samme Maaned, saaledes at de kom til at lyde paa henholdsvis 21 Kr. 15 Øre og 22 Kr. 20 Øre, hvilke Summer de derpaa, efterat Zimmermann havde kvitteret Anvisningerne med sit Navn, hævdede og delte mellem sig.

Paa lignende Maade forfalskede Arrestanten Werminghaus en af ham den 23 s. M. Arrestanten Seele tilstillet Postanvisning, stor 1 Kr. 14 Øre, saaledes at den kom til at lyde paa 21 Kr. 14 Øre. Forfalskningerne skete i Overværelse af Arrestanterne Seele og Teichmann samt efter Aftale med førstnævnte Arrestant.

Efterat Seele mod Aflevering af den forfalskede, af ham kvitterede Anvisning, havde erholdt udbetalt 21 Kr. 14 Øre, fordeltes Udbyttet saaledes, at Werminghaus erholdt 10 Kr., Teichmann, der var bekendt med, hvorledes Pengene var erhvervede, 1 Kr., og Seele Resten.

Under ganske lignende Omstændigheder forfalskede Werminghaus en af ham den 24 s. M. Arrestanten Teichmann tilstillet Postanvisning, stor 1 Kr. 46 Øre, saaledes at den kom til at lyde paa 21 Kr. 46 Øre. Forfalskningerne skete i Overværelse af Arrestanterne Teichmann og Seele samt efter Aftale med førstnævnte Arrestant.

Efter at Teichmann havde hævet de 21 Kroner 46 Øre, fordeltes dette Beløb saaledes, at Werminghaus fik 10 Kroner, Seele, der var bekendt med, hvorledes Pengene var erhvervede, 2 Kroner og Teichmann Resten.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 274, jfr. § 269, 2det Stk., . . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanterne Werminghaus . . . i 2 Aar . . . hvorhos de, der ere Udlændinge, og som ikke i de 5 sidste Aar have haft stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 ville være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Arrestanterne ville derhos efter derom nedlagt Paastand have at betale i Erstatning til Overpostmesteren i København: Arrestanterne Zimmermann og Werminghaus in solidum 40 Kr., Arrestanterne Wer-

minghaus og Frølich in solidum 60 Kr., Arrestanterne Werminghaus og Seele in solidum 20 Kr., Arrestanterne Werminghaus og Teichmann in solidum 20 Kroner.

Nr. 377. Højesteretssagfører Hansen

contra

Charles Sophus Heinrich Pedersen (Def. Møldrup),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Faaborg Købstads Ekstrarets Dom af 30 August 1907: Arrestanten Charles Sophus Heinrich Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører G. Christensen, og til Defensor, Sagfører J. Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 December 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hartmann og Bentzen, betaler Arrestanten Charles Sophus Heinrich Pedersen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Sophus Heinrich Pedersen til Højesteretssagførerne Hansen og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Faaborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Charles Sophus Heinrich Pedersen sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten er født den 22 Januar 1882 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 September 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 25 Marts 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste

Stk., jfr. § 54, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 13 Februar 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 December 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage, hvorhos han ved samme Ret den 10 April 1905 har vedtaget en Bøde paa 70 Kr. for Vold. Han har dernæst flere Gange, sidste Gang i 1906, siddet arresteret ved samme Ret som mistænkt for Lommetyveri, men ere disse Undersøgelser blevne sluttede uden Tiltale mod ham.

Under nærværende Sag sigtes Arrestanten for at have den 23 Juni d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 paa Faaborg Jernbanestations Perron begaaet et Lommetyveri, ved hvilket han har frastjaalet Partikulier Niels Madsen af Odense, der sammen med en Mængde andre Personer opholdt sig paa Perronen for at rejse med Toget til Odense, en i dennes højre Benklædelomme liggende Portemonnæ, indeholdende ca. 8 Kr. i rede Penge og 2 tredje Klasses Jernbanebilletter, lydende paa Strækningen Faaborg—Odense.

Om dette Tyveri har Bestjaalne afgivet følgende beedigede Forklaring:

Medens han opholdt sig paa Perronen sammen med sit Rejseselskab, bestaaende af Faktor Carl Christian Genius Fich af Odense og 7 andre Personer, løste Fich Jernbanebilletter til hele Selskabet, nemlig 9 tredje Klasses Billetter til Odense, af hvilke han leverede de to til Bestjaalne, der lagde dem i sin Portemonnæ, hvorefter han stak Portemonnæen i sin højre Benklædelomme. Noget efter, da han vilde stige ind i Toget, fik han et kraftigt Skub paa sin højre Hofte, uden at han i den store Trængsel, han dengang stod i, fik Øje paa, hvem det var, der havde skubbet til ham, og saasart han var kommet ind i Toget, opdagede han, at hans Portemonnæ var borte.

Da Toget standsede ved Ringe Jernbanestation, opsøgte han hele sit Rejseselskab og fik konstateret, at de 7 Jernbanebilletter, der var blevne løste sammen med de 2 ham nu frakomne, bar Løbenumrene 4974, 4975, 4976, 4977, 4979, 4981 og 4982, hvoraf han sluttede, at de 2 ham frakomne bar de manglende Løbenumre 4978 og 4980. Han henvendte sig derefter til Togføreren, der paatog sig at sørge for, at der ved Billetteringen skulde blive lagt Mærke til, om nogen af de Rejsende maatte aflevere Tredjeklassesbilletter til Odense, der bar et af disse Numre, og kort efter, medens Toget endnu holdt ved Ringe, paaviste Konduktør Hans Peter Knudsen af Odense Arrestanten, af hvem han ved Billetteringen havde modtaget en Tredjeklassesbillet til Odense, der var Nummer 4978.

Fornævnte Faktor Fich har afgivet en med Bestjaalnes overensstemmende Forklaring. Han har saaledes forklaret, at han løste de 9 Jernbanebilletter paa én Gang, at han overleverede Bestjaalne 2 af disse, at Bestjaalne gemte dem i en Portemonnæ, som Bestjaalne derefter puttede i sin højre Benklædelomme, at Bestjaalne, kort efter at han var kommet ind i Toget, savnede denne Portemonnæ, og at de øvrige syv Jernbanebilletter havde de ovenfor nævnte Løbenumre, hvoraf det kunde sluttes, at de Bestjaalne overleverede Jernbanebilletter havde Numrene 4978 og 4980.

Arrestanten, der blev anholdt ved Togets Ankomst til Odense, fandtes da i Besiddelse af 98 Kr. 51 Øre, der var anbragte løse i forskellige Lommer i de Klædningsstykker, Arrestanten var iført, og som bestod af 65 Kr. i Sedler, 9 Tokronestykker, 8 Enkronestykker, 1 Halvtredsøre, 21 Femogtyvørere, 9 Tiorer og Resten i Kobber. Han har nægtet at have begaaet det ham paasigtede Tyveri og har forklaret, at han den 23 Juni d. A. om Morgenen rejste fra København til Faaborg for at deltage i Totalisatorspillet ved det der stedfindende Hestevæddeløb, at han ved sin Afrejse fra København var i Besiddelse af ca. 80 Kr., som han havde anbragt løse i Lommen, hvilket han forøvrigt ikke plejede at gøre, idet han ellers gemte sine Pengesedler i en Tegnebog, som han havde efterladt i sit Hjem, og at han ved Totalisatoren vandt en Snæs Kroner, saa at de Penge, han fandtes i Besiddelse af ved Anholdelsen, var hans lovlige Ejendom.

Arrestanten har videre forklaret, at da han om Aftenen indfandt sig paa Faaborg Jernbanestation for at rejse til Odense, var der en stærk Trængsel udfor Billetudsalget, hvorfor han fik en ham ubekendt Mandsperson, der stod nærmere Billetudsalget, til at købe sig en Tredjeklassebillet til Odense, hvilken Billet han i Ringe afleverede til Konduktør Knudsen, uden at han havde lagt Mærke til, hvilket Nummer Billetten havde.

Under de senere Forhør, og efterat han var blevet gjort bekendt med den af Konduktør Knudsen afgivne Forklaring, har Arrestanten imidlertid forklaret, at det ikke var ham selv, men en ham ubekendt Medrejsende, der sad i Kupeen nærmere ved Konduktøren, som afleverede hans Billet til denne, og at denne Medrejsende samtidig afleverede flere andre Jernbanebilletter, samt at Arrestanten efter Billetteringen, men forinden Konduktøren et Kvarters Tid senere paaviste ham, havde skiftet Plads i Kupeen med en tredje ham ubekendt Medrejsende, med hvilken han antager, at Konduktøren har forvekslet ham. Konduktør Knudsen har imidlertid edelig forklaret, at den Person, der overleverede ham Billetten Nr. 4978, ikke overleverede ham andre Billetter sammen med denne, og at han, saasnart han havde billetteret færdig i den Kupé, hvor han fik Nr. 4978, gik hen i Nabo-vognen og hentede Bestjaalne, hvem han paaviste den Person, der havde afleveret Nr. 4978, samt at han i Arrestanten tror at kunne genkende denne Person.

Da det herefter maa anses for at være tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af Jernbanebilletten Nr. 4978, og at denne Billet er en af de to, der laa i Partikulier Madsens Portemonnæ, dengang denne blev ham frastjaalet, hvorved bemærkes, at de ovennævnte 9 Billetter ifølge en af vedkommende Jernbanedirektion afgiven Erklæring maa antages at have haft fortløbende Numre, idet Billetterne solgtes i Nummerfølge, da der intet Hensyn kan tages til Arrestantens ovennævnte ganske ubestyrkede Forklaring om hans Adkomst til denne Billet, da Arrestanten maa antages at have opholdt sig paa Faaborg Jernbanestations Perron, dengang Lommetyveriet blev begaaet, idet der intet Hensyn kan tages til Arrestantens senere i og for sig usandsynlige og ganske ubestyrkede Forklaring om, at han først indfandt sig paa Faaborg Jernbanestation om Aftenen Kl. 9.⁵⁵ — fem og tyve Minutter efter Odensetogets planmæssige Afgangstid —, efter

at den første af de 2 Afdelinger, hvori det paagældende Jernbanetog, forsaavidt angik Strækningen til Ringe, var delt, var afgaaet — med hvilken Afdeling Bestjaalne formenes at være rejst — men forinden Togets 2den Afdeling, med hvilken Arrestanten rejste, afgik, da Arrestantens Fortid kendetegner ham som en Person, der begaar Lommetyverier under lignende Omstændigheder som de, under hvilke det heromhandlede maa antages at være begaaet, samt da Arrestanten, der ikke har noget fast Erhverv, men ernærer sig ved Spil og a. lign., er fundet i Besiddelse af de ovenfor nævnte Penge liggende løse i forskellige Lommer og ikke har kunnet godtgøre, at han har erhvervet disse paa lovlig Maade, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at han har begaaet det ovenfor nævnte Lommetyveri.

I Henhold til alt det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter den samme Lovbestemmelse med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, være at forandre.

Nr. 54.   Københavns Magistrat (Shaw)

contra

Købmand Georg Hvidt (Ingen),

betræffende Udslettelse af en Deklaration.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1906: Den ovennævnte Deklaration bør være uden Gyldighed, saa at den kan udslettes af Pantabogen. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Købmand Georg Hvidt, paastaet de Indstævnte, Københavns Magistrat, kendte pligtige til at taale, at en af Købmand Alfred Lyø som tidligere Ejer af den Citanten nu tilhørende Ejendom Matr. Nr. 53 i Brøndshøj den 28 November 1901 udstedt og den

17 Februar 1902 paa Ejendommen tinglæst Deklaration angaaende Bidrag til Kloakanlæg annulleres, saa at den kan udslettes af Pantebogen. De Indstævnte procedere til Frifindelse.

Af Sagens Oplysninger og Procedure fremgaar følgende:

Efter Rekvisition af en Byggeforening ved Navn »Enighed« afholdtes den 21 November 1898 af Vandsynsmændene for Brøndshøj Sogn en Vandsynsforretning, hvorved fremlagdes Plan til et projekteret Kloakanlæg. Da imidlertid en Del Ejere af Grunde, der var beliggende i Nærheden af Byggeforeningens, og som ligeledes agtedes bebyggede i den nærmeste Fremtid, ønskede en lignende Ordning, tog Sogneraadet Sagen i sin Haand og lod udarbejde en Plan til et Kloakanlæg til Afvanding af hele det c. 40 Tdr. Land store Areal. Paa en efter Sogneraadets Rekvisition den 29 December s. A. afholdt Vandsynsforretning fastsloges derefter ved Forlig mellem alle Vedkommende en Plan, der blandt andet omfattede en Hovedkloak i Frederikssundsvej med Udløb i det offentlige Vandløb mellem Brøndshøj og Utterslev, og medens Sogneraadet overtog Anlægget af Kloaken og gik ind paa at vedligeholde den i alt Fald paa Landevejens Grund, paatog Lodsejerne sig at betale et efter en vedtaget Fordeling fastsat Vederlag, der skulde forrentes og afdrages i Løbet af 15 Aar. Til Arealet hørte en da Konditor Falcke tilhørende Ejendom, paa hvilken der faldt en Andel af ca. 160 Kr. Fra denne Ejendom udstykkedes senere ovennævnte Matr. Nr. 53, som solgtes til Købmand Alfred Lyø, der atter solgte den til Citanten.

I Skrivelse af 24 Maj 1899, stilet til Brøndshøj-Rødovre Sogneraad, meddelte de Indstævnte, at de var blevne bekendte med, at Brøndshøj Kommune blandt andet var ifærd med at udføre det ovennævnte Kloakarbejde, med hvilket det, efter hvad der i Skrivelsen udtaltes at være meddelt de Indstævnte, var Hensigten at føre Afløbet mod Øst til det offentlige Vandløb, der danner Skellet mellem Brøndshøj og Utterslev, og ad dette til Utterslev Mose og Sø og Engene ved samme. Idet de Indstævnte bragte i Erindring, at Utterslev Mose og Sø er et Led i Københavns Vandforsyning som Reserve-Vandbeholder med direkte Afløb gennem Emdrup Sø til Peblinge- og Sortedamssøen og saaledes hører ind under Lov af 30 November 1857 om Beskyttelse af de til Københavns Vandvæsen henhørende Værker, Anlæg og Beholdere m. v. protesterede de Indstævnte imod, at der førtes Spildevand til Utterslev Mose og Sø. I Svarskrivelse af 22 Juni s. A. til de Indstævnte udtalte Sogneraadet, at Sagen var Genstand for dets Overvejelse.

I en forud for den ved Lov Nr. 52 af 3 April 1900 hjemlede Indlemmelse af Brøndshøj Sogn i København mellem de to Kommuner indgaaet, den 25 April s. A. af Indenrigsministeriet approberet Overenskomst om Ordningen af det ved Indlemmelsen opstaaede Mellemværende mellem dem bestemtes det blandt andet, at Københavns Kommune skulde overtage Brøndshøj-Rødovre Kommunes Forpligtelse til at vedligeholde de Kloakanlæg, som Brøndshøj-Rødovre Kommune havde paataget sig at udføre, beliggende i Brøndshøj Sogn. Til disse Anlæg hørte det ovenfor omhandlede Kloakanlæg. De Interessenterne i dette Anlæg paahvilende Bidrag dertil ere efter den 1 Januar 1901, da Indlemmelsen fandt Sted, blevne indbetalte til de Indstævnte.

Ved § 7 i bemeldte Lov af 3 April 1900 opretholdtes Bygningsreglement for Brøndshøj Sogn af 3 December 1898, dog blandt andet saaledes, at Københavns Bygningsmyndigheder traadte istedet for de i Reglementet nævnte. Ifølge Bygningsreglementets § 21, der forsaavidt i det væsenlige stemmede med det tidligere gældende Reglement, maatte ingen Bygning paabegyndes, forinden Afløbet for Spilde- og Overfladevand var ordnet paa en af Bygningskommissionen godkendt Maade.

Medens der inden Brøndshøjs Indlemmelse i København opførtes over 100 Huse paa det omtalte Terræn, til Brug for hvilket ovennævnte Kloak ved Sogneraadets Foranstaltning var bleven anlagt i 1899, uden at Bygningskommissionen — uanset de Indstævntes Protest i Skrivelsen af 24 Maj 1899 — ved Meddelelsen af Byggetilladelsen gjorde nogen Bemærkning med Hensyn til Vandafledningen, blev det, da Købmand Lyø i 1901 søgte Approbation paa en Plan til Bebyggelse af ovennævnte nu Citanten tilhørende Ejendom, af de Indstævnte i Skrivelse af 14 September s. A. blandt andet meddelt ham — som det hedder i Skrivelsen — »at der, forinden Byggearbejdet paabegyndes, maa være stillet en efter Magistratens Skøn passende Sikkerhed for Erlæggelsen af det Bidrag, som Ejendommen skal yde til Ordningen af Hovedkloak og Sidekloak, eller at der maa være tinglyst paa Ejendommens Folio i Pantebogen uden præjudicerende Retsanmærkning en Deklaration efter et af Magistraten affattet Udkast, hvorved Ejeren af ovennævnte Ejendom forpligter sig og efterfølgende Ejere til at yde til Hoved- og Sidekloak saa store Bidrag, som af Landvæsenkommissionen eller Magistraten eller paa anden lovlig Maade maatte blive paalignede »Ejendommen«.« Da de Indstævnte trods Indsigelse fastholdt deres Fordring, maatte Købmand Lyø, der ikke kunde opsætte sit Byggearbejde, udatere de ovennævnte den 28 November 1901 daterede Deklaration, der var affattet overensstemmende med de Indstævntes foranførte Skrivelse, saaledes at der yderligere om Bidragene til Hoved- og Sidekloak udtaltes, at de ikke antoges at ville overstige tilsammen 12 Kr. 96 Øre aarlig i 50 Aar.

Købmand Lyø, der ansaa de Indstævntes ommeldte Fordring for uberettiget, paaklagede derefter for Forligskommissionen nærværende Sag om Deklarationens Annullation, og efter derpaa at have købt Ejendommen har Citanten indbragt Sagen for Retten.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand gøre de Indstævnte gældende, at oftnævnte Kloak, som hævdet af dem i Skrivelse af 24 Maj 1899, er i Strid med Lov af 30 November 1857, samt at de i Henhold til førnævnte Bestemmelse i Bygningsreglementets § 21 havde været berettigede til helt at nægte Købmand Lyø Byggetilladelse, saa længe der ikke var tilvejebragt et efter deres Mening lovligt Afløb fra hans Ejendom, og som Følge deraf ogsaa have været berettigede til at betinge Byggetilladelsen som sket.

Færdig fra Trykkeriet den 20 Februar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

51. Aargang.

Højesteretsaaret 1907.

Nr. 44—47.

Torsdag den 6 Februar.

Citanten hævder paa sin Side blandt andet, at selv om Udmundingen af Kloaken er i Strid med Lov af 30 November 1857, hvad han forøvrigt bestrider, have de Indstævnte været uberettigede til som Byggeautoritet at fordre fornævnte Deklaration udstedt. Han har i saa Henseende navnlig anført, at det ved Overenskomsten mellem Sogneraadet og Grundejerne var en klar Forudsætning, at naar Afløbsforholdene var ordnede som vedtaget, skulde Bygningsmyndighederne ikke af Hensyn til Vandafledningen kunne nægte Grundejerne Byggetilladelse eller stille Betingelser for Tilladelsen, og at de Indstævnte, der ere succederede i Sogneraadets Stilling, saaledes som det særligt med Hensyn til Pligten til at vedligeholde blandt andet det heromhandlede Kloakanlæg følger af ovennævnte den 25 April 1900 approberede Overenskomst, derfor ogsaa ere udelukkede fra at nægte Godkendelsen af Kloakanlægget som et efter Bygningsreglementets § 21 fyldestgørende Afløb eller stille Betingelser for Godkendelsen. Citanten har endvidere fremhævet, at det havde været de Indstævntes Sag, hvis de vilde fastholde den af dem nedlagte Protest mod Kloaken, da ved Overenskomsten med Sogneraadet enten at rejse Indsigelse mod at overtage den eller at fordre Godtgørelse af Sogneraadet, men at Kendsgerningen er, at Kloaken blev overtaget uden nogetsomhelst Forbehold. Ligeledes har Citanten henvist til, at de Indstævnte overfor Grundejerne ere forpligtede til at vedligeholde Kloaken — som ogsaa fremdeles faktisk tjener til Afløb for det paagældende Terræn — og stadig af dem oppebærer Betaling for Kloakanlægget.

Heroverfor have de Indstævnte gjort gældende, at Sogneraadet kun har paataget sig at udføre Kloakanlægget mod Refusion af Udgifterne og samtykket i at vedligeholde Kloaken, men ikke har paataget sig nogen Garanti for, at Grundejerne med denne Kloak havde tilfredsstillet alle Fordringer, der for Vandafledningens Vedkommende kunde stilles med Hensyn til Terrænet, saalidt som Sogneraadet havde paataget sig endog paa egen Bekostning at udføre de Arbejder, som maatte blive nødvendige, hvis Københavns Kommune nægtede at modtage Spildevandet i sine Skelgrøfter.

Det maa anses for uomtvistet, at den omhandlede Kloak blev anlagt af Sogneraadet med Terrænets fulde Bebyggelse for Øje, og herefter findes Sogneraadet, selv om det ikke antages at have paataget sig nogen almindelig Garanti for, at der ingensinde blev stillet yderligere Fordringer til de paagældende Grundejere med Hensyn til Vand-

afledningen fra deres Ejendomme, dog at have tilsikret Grundejerne, at Tilladelse til at bygge Ejendommene ikke skulde kunne gøres afhængig af yderligere Foranstaltninger med Hensyn til Afløbets Ordning, hvilket som Følge af Brøndshøj Sogns Indlemmelse i København og den dertil sigtende Overenskomst maa være bindende for de Indstævnte. Disse — som end ikke have asséret, at Bebyggelsen af den Citanten nu tilhørende Ejendom er af en saadan Beskaffenhed, at den ligger udenfor den ved Kloakanlæggets Vedtagelse forudsatte Bebyggelse af Terrænet — findes derfor at have været uberettigede til at betinge den med Hensyn til Citantens Ejendom givne Byggetilladelse af den omhandlede Deklarations Udstedelse. Citantens Paastand om Deklarationens Annullation vil herefter være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger, som begge have paastaaet sig tilkendte, efter Omstændighederne blive at opheve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Måndag den 10 Februar.

Nr. 20. Murmester P. W. Høst (Bülów)

contra

Tømmerhandler Johan Schou, Eneindehaver af Firmaet Holbæk Trælasthandel (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten kan fritages for sine Forpligtelser som Trassent paa en Veksel.

Hørsholm Birks ordinære Rets Dom af 2 Marts 1906: Kontracitanten, Murmester P. W. Høst af Vallerød, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Tømmerhandler Joh. Schou af Holbæk i denne Sag fri at være, og den af Hovedcitanten hos Kontracitanten afholdte Arrest bør være ophevet. I Erstatning for Tort og Kreditspilde betaler Hovedcitanten til Kontracitanten 1000 Kr. Saa bør han og betale Kontracitanten Sagens Omkostninger i Hovedsagen og Kontrasagen med 100 Kr. Der forelægges Overretssagfører Høst en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 3 November 1905 fremlagte Kontrastævning samt de af ham den 3 November, 24 November og 8 December 1905 fremlagte Indlæg, ligesom der forelægges Overretssagfører Marquardt en lige Frist til at berigtige Stemplingen af hans den 22 December 1905 fremlagte Indlæg, hvilke samtlige Dokumenter ses at være skrevne paa ustempelt Papir. Det idømte at udrede inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juli 1906: Den fornævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved

Magt at stande. Appellindstævnte, Murmester P. W. Høst, bør til Appellanten, Tømmerhandler Johan Schou af Holbæk, som Eneindehaver af Firmaet Holbæk Trælasthandel, betale 3929 Kr. 30 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 23 September 1905, til Betaling sker, Protestomkostninger og Provision 39 Kr. samt Arrestforretningens Omkostninger med 32 Kr. 46 Øre. Appellanten bør for Tiltale af Appellindstævnte under Kontrasagen fri at være. Hovedsagens Omkostninger for begge Retter betaler Appellindstævnte til Appellanten skadesløst; Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Lovén.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet de af ham i foregaaende Instanser under Hovedsagen fremsatte Indsigelser. Med denne Bemærkning og i Henhold til de i den indankede Dom iøvrigt anførte Grunde samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Appellanten vil have at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Højesteret skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Døm bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Murmester P. W. Høst, skadesløst til Indstævnte, Tømmerhandler Johan Schou, Eneindehaver af Firmaet Holbæk Trælasthandel. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende fra Hørsholm Birks ordinære Ret hertil indankede i første Instans efter Hoved- og Kontrastævning gæsteretsvis procederede Sag, gik den af Appellanten, Tømmerhandler Johan Schou, under Hovedsagen nedlagte Paastand ud paa, at Appelindstævnte, Murmester P. W. Høst, tilpligtedes at betale 3929 Kr. 30 Øre, som denne skulde være skyldig til Rest ifølge en under Sagen fremlagt, af Appelindstævnte den 18 Juni 1905 til Appellantens Ordre trukket og af Appellanten til Landmandsbanken i Holbæk endosseret tre Maaneders Veksel for 4800 Kr., som den 20 September 1905 er protesteret for Ikke-Betaling, hvorefter Appellanten, efter at der er betalt et Afdrag af 370 Kr. 70 Øre, den 23 s. M. har indfriet den hos Banken.

Appellanten paastod sig endvidere tilkendt Renter 6 pCt. p. a. af Vekselbeløbet 3929 Kr. 30 Øre fra den 23 September 1905, til Betaling sker, og Beløbet af en Rekambioopgørelse fra Banken 25 Kr. 65 Øre samt yderligere $\frac{1}{3}$ pCt. Provision med 13 Kr. 10 Øre og i Godtgørelse for Porto 25 Øre, ialt 39 Kr.

Endelig paastod Appellanten stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt en af Byfogden her i Staden den 25 September 1905 for ommeldte Vekselskyld m. v. foretagen Arrestforretning, og Appelindstævnte tilpligtet at betale Arrestforrettningens Omkostninger skadesløst.

Under Hovedsagen paastod Appelindstævnte sig principalt frifunden og Arrestforretningen ophævet, hvorhos han under en Kontrasag for det Tilfælde, at hans i Hovedsagen nedlagte Paastand ikke maatte blive tagen til Følge, paastod Appellanten dømt til at betale det samme Beløb, som denne i Hovedsagen maatte faa tilkendt, saaledes at disse Beløb likvideres med hinanden, den stedfundne Arrestforretning ophævet, og Appellanten tilpligtet at betale Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde i Anledning af den ulovlige Arrestforretning, dog ikke udover 5000 Kr.

Appellanten procederede under Kontrasagen til Frifindelse.

Begge Parter paastod sig endelig tilkendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettens Dom blev Appelindstævnte frifunden for Appellantens Tiltale, Arrestforretningen ophævet, og der tilkendtes Appelindstævnte en Erstatning af 1000 Kr. hos Appellanten samt Hovedsagens og Kontrasagens Omkostninger med 100 Kr.

Denne Dom har Appellanten indanket for Overretten, hvor han har gentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, medens Appelindstævnte paastaar Dommen stadfæstet.

Begge Parter har paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for Overretten.

Den under Hovedsagen nedlagte Paastand om fuldstændig Frifindelse har Appelindstævnte bygget paa, at den optagne Protest ikke kan anses for behørig.

Den under Sagen omhandlede Vekslen er af Appelindstævnte trukken paa og akcepteret af Murmester Ludvig Esbensen, hvis Bopæl paa Vekslen er angiven at være i København, og bærer paa Foden Paategning om at være betalbar i Holbæk Trælasthandel. Protesten af Vekslen er efter Rekvisition af ovennævnte Bank optagen i Holbæk paa Trælasthandelens Kontor, hvor ifølge Protestens Udvisende en der antruffen Person paa Appellantens Vegne erklærede, at ingen havde indfundet sig for at betale Vekslen.

Til Støtte for sin anførte Indsigelse har Appelindstævnte for det første gjort gældende, at Paategningen paa Vekslen, hvorved denne er gjort betalbar i Holbæk Trælasthandel, maa antages først at være paaført Vekslen efter dens Udstedelse og Akcept, og at Protesten derfor, for at have Gyldighed overfor ham, burde have været optagen for Akceptanten paa dennes Bopæl i København.

Sin Formening om, at Betalingspaategningen er tilført senere, maa Appelindstævnte anses alene at basere paa Angivelserne i Hovedstævningen, der imidlertid intet vise i saa Henseende, og bortset herfra har Appelindstævnte overfor Appellantens Paastand om, at Vekslels Forside ved dens Underskrift af Akceptanten og Appelindstævnte havde ganske samme Tekst som nu, intetsomhelst fremført til Støtte for Rigtigheden af sit modsatte Anbringende, der navnlig ganske mangler Tilknynning i Vekslels Udseende, hvor Haandskriften i Betalingspaategningen er den samme som i dens øvrige Tekst og derimod forskellig

fra Appellantens, og Appelindstævnte, der har begæret offentlig Sag indledet mod Appellanten, har da efter Proceduren ikke heller under denne sigtet Appellanten for at have gjort sig skyldig i Falsk.

Idet Vekslen herefter maa betragtes domicilieret, er det med Rette, at Protesten er optagen i Holbæk.

Appelindstævnte har endvidere gjort gældende, at efter Indholdet af Domicilieringspaategningen kan Holbæk Trælasthandel ikke anses opgivet som Domiciliat, men alene som det Sted, hvor Forevisning af Vekslen til Betaling og eventuel Protest skulde ske, hvorfor disse Handlinger efter Veksellovens § 43 burde have været iværksatte overfor Akceptanten, medens den foreliggende Protest, efter hvad han gør gældende, maa betragtes som optagen overfor Appellanten.

Medens der nu maa gives Appelindstævnte Medhold i, at Domicilieringspaategningen maa forstaas som af ham anført, findes herpaa ikke at kunne bygges noget mod Protestens Gyldighed, idet der efter Indholdet af den fremlagte Protest under Protesthandlingen maa antages at være gjort et saadant Forsøg paa at protestere Vekslen overfor Akceptanten, som Vekselloven kræver.

Forsaauidt Appelindstævnte fremdeles har anket over, at det ikke udtrykkeligt af Notarialforretningen fremgaar, at Vekslen i Overensstemmelse med Veksellovens § 43 er forevist, kan der ej heller tillægges dette Anbringende nogen Betydning. Dels er der nemlig ingen Grund til at antage, at den ved Notarialforretningen tilstedeværende Veksel ikke er bleven forevist under Forretningen, dels vilde en saadan Forevisning efter det foran Oplyste om det under Protestforretningen givne Svar i alt Fald være uden Betydning.

Den optagne Protest maa derfor anses behørig, og der vil herefter intet Hensyn kunne tages til den af Appelindstævnte under Hovedsagen nedlagte, herpaa støttede Paaastand om fuldstændig Friindelse.

Appelindstævnte har dernæst anbragt, at Appellanten ved ikke i Overensstemmelse med Veksellovens § 45 at give Meddelelse om den skete Protest, hvorom han var underrettet af Landmandsbanken, til Akceptanten, ved hvis Navn paa Veksels Forside Bopæl var angiven, i Medfør af Veksellovens § 46 er udelukket fra at kræve andet end Vekselsummen med Renter, 5 pCt. aarlig, fra den Dag, Sag til Betalings rejstes.

Det kan imidlertid ikke af Veksellovens § 45 udledes, at der har paahvilet Appellanten en saadan Forpligtelse.

Appelindstævnte vil herefter under Hovedsagen være at dømme efter Appellantens Paastand, hvorhos den foretagne Arrestforretning vil være at stadfæste, og Appelindstævnte at dømme til at betale Appellanten Arrestforretningens Omkostninger med 32 Kr. 46 Øre.

Under Kontrasagen har Appellanten ingen Protest fremsat imod, at nedennævnte Indsigelser gøres gældende, og disse vil derfor være at paakende under nærværende Sag.

Appelindstævnte har til Støtte for sin under Kontrasagen nedlagte Paastand gjort gældende, at hans Underskrift som Trassent paa den under Sagen omhandlede Veksel ikke har tilsigtet at gøre ham ansvarlig overfor Appellanten. I saa Henseende har han henvist dels til, at han, hvad der er ubestridt, ikke, da han skrev under paa Vekslen, skyldte

Appellanten Penge, dels til, at den Kaution, som stiftedes ved hans Underskrift, kun skulde gælde overfor den Bank, hvor Vekslen skulde diskonteres, men ikke for Appellantens Krav, hvis Vekslen ikke indfries af Akceptanten Esbensen, og Appellanten derefter kom til at indfri den.

I denne Henseende fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Appellanten, som den Gang havde 24,100 Kr. tilgode hos Esbensen, ved en under 13 Januar 1905 underskrevet Kontrakt enedes med denne om, at Esbensen skulde til ham udstede to Obligationer, den ene paa 10,100 Kr., og desuden jævnsides med sidstnævnte Obligation udstede Veksler til Appellanten, hvilke skulde diskonteres og afdrages, og hvis Afdrag skulde afskrives paa Obligationen. Disse Veksler skulde Appelindstævnte ifølge Overenskomst, saafremt Banken forlangte det, paa-tegne som Endossent. Forholdet blev imidlertid ordnet saaledes, at Appelindstævnte kom til at staa som Trassent, og efterat Vekslerne 3 Gange var omsatte i denne Form, saaledes at Appelindstævnte ved Fornyelserne betalte Afdragene til Banken, om hvis Størrølse han og Esbensen havde truffet Aftale med Banken, vilde Appelindstævnte, da den under nærværende Sag indtalte Veksler skulde fornyes, ikke skrive under som Trassent paa Fornyelses-Vekslen. Han tilbød derimod Appellanten foruden Afdraget til Banken en Veksler, hvorpaa han (Appelindstævnte) tegnede sig som Endossent, hvilket Appellanten ikke vilde gaa ind paa, og den løbende Veksler blev derfor, da den ikke fornyedes, og Akceptanten ikke indfrie den til Forfaldstid, protesteret af Banken og indfriet af Appellanten.

Appelindstævnte henviser nu til, at han efter fornævnte Overenskomst kun var pligtig at skrive paa Vekslen, saafremt Banken forlangte det, som Endossent, i hvilken Egenskab han ingen vekselretlig Forpligtelse vilde ifalde overfor Appellanten, hvis Navn skulde have staaet foran hans paa Vekslen, og han gør videre gældende, at han kun skrev paa som Trassent, fordi Appellanten havde foregivet, at Banken ellers ikke vilde diskontere Vekslerne, men at dette Foregivende var urigtigt, idet en under Sagen fremlagt Erklæring fra Landmandsbankens Filial i Holbæk viser, at saadant Forlangende ej er stillet. Idet Appelindstævnte saaledes formener at være ført bag Lyset af Appellanten, paastaar han, at Følgen heraf maa være, at hans Underskrift paa Vekslen som Trassent maa blive uden Virkning for ham overfor Appellanten.

Appelindstævnte har imidlertid ikke overfor Appellantens Benægtelse bevist, at denne overfor Appelindstævnte har foregivet, at Banken krævede hans Underskrift paa Vekslen som Trassent, og det maa heraf blive en Følge, at Appelindstævnte — selv om han ikke var forpligtet til at underskrive paa denne Maade, hvad han ej heller har godtgjort, og i hvilken Henseende Overenskomsten mellem Appellant og Esbensen ikke kan være afgørende — ved paa denne Maade uden Forbehold at paatage sig vekselretligt Ansvar overfor Appellanten, maa antages at være endelig forpligtet til at holde denne fri for Ansvar efter Vekslen.

Appellanten vil derfor være at frifinde under Kontrasagen.

Hovedsagens Omkostninger for begge Retter vil Appelindstævnte

have at betale Appellanten skadesløst, medens Kontrassagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 272. Blikkenslager **Viggo Bentzen**, (Ingen).

contra

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne og Maskinarbejder Johansens Hustru **Jenny Johansen**, (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Blikkenslager **Viggo Bentzen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 11 Februar.

Nr. 12. »Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling«, (Réé).

contra

Ekviperingshandler **P. Frederiksen** (Møller),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at indfri en Kaution.

Aalborg Købstads ordinære Rets Dom af 30 Maj 1904: Indstævnte, Ekviperingshandler **P. Frederiksen**, bør for Tiltale af Citanterne, »Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 April 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanterne, »Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling«, til Indstævnte, Ekviperingshandler **P.**

Frederiksen, 40 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, »Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling«, til Indstævnte, Ekviperingshandler P. Frederiksen, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Herre-ekviperingshandler Niels Iversen i Aalborg i Maj Maaned 1902 havde henvendt sig til Citanterne, »Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling«, for ved deres Medvirkning at søge Akkord med sine Kreditorer, blev der, efterat Citanterne havde opgjort Iversens Status, udarbejdet et Akkordforslag, hvorefter han til fuld Afgørelse af sin Skyld skulde betale sine Varekreditorer ialt 40 pCt. af deres Tilgodehavende, at erlægge i 4 lige store Rater den 1 December 1902 og den 1 Marts, 1 Juni og 1 September 1903.

Til Sikkerhed for Akkordens Opfyldelse skulde Iversen bl. a. skaffe en personlig Kaution for ialt 900 Kr., hvorfor han formaaede 3 af sine Venner, deriblandt Indstævnte, Ekviperingshandler P. Frederiksen i Aalborg, til at paatage sig Kaution hver for indtil 300 Kr.

Der blev derefter af Citanterne gennem Iversen tilstillet Indstævnte et saalydende Kautionsbevis til Underskrift:

»I Anledning af det af Hr. Niels Iversen, Aalborg, under fremsendte Akkordforslag indestaar undertegnede Ekviperingshandler P. Frederiksen, Aalborg, herved »Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling« som Kautionist og Selvskyldner for den prompte og skadesløse Opfyldelse af Hr. Niels Iversens Forpligtelse overfor Vare-Kreditorerne ifølge ovennævnte Akkordforslag, dog ikke udover et Beløb af Kr. 300, skriver Tre Hundrede Kroner.

Denne Indestaaen sker under Forudsætning af, at de Foreningen af Debitor opgivne upriviligerede Kreditorer, der ikke have Fortrinsret, tiltræde Akkorden.

Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling skal dog være berettiget til eventuelt, hvor Forholdene kræve det, at holde enkelte mindre Kreditorer udenfor Akkorden samt til at meddele Debitor Henstand samt til i enhver Henseende — ogsaa i Søgmaalstilfælde — at optræde overfor mig efter nærværende Kautionsbevis, og skal en af Afdelingens Formand bekræftet Opgørelse over, hvad der efter Ovenstaaende maatte paahvile mig at indbetale til Foreningen til Fordeling blandt Hr. Niels Iversens Kreditorer, være bindende for mig.

Hvornæst det efter nogle Bestemmelser for Søgmaalstilfælde hedder:

»I Tilfælde af, at Debitor ikke opfylder sin Akkord, kan jeg først gøre mit Regreskrav overfor Debitor gældende, naar ovennævnte Kreditorer have faaet fuld Dækning for deres Tilgodehavende.

Bemeldte Kautionsbevis var udfærdiget ved Udfyldning af og Overstregning i en trykt Blanket, saaledes at hele Bevisets Tekst var trykt med Undtagelse af de foran ved Understregning fremhævede Ord. Indstævnte saavelsom de to andre Kautionsister, hvem der samtidig var bleven tilstillet Dokumenter af tilsvarende Indhold, underskrev de tilstillede Beviser, men tilføjede i Bevisets 3dje Stykke, efter Slutningsordene ». . . være bindende for mig, Ordene »for 4de Rate«, hvor- efter Kautionsbeviserne, der ligesom Akkordforslaget var daterede den 1 Juli 1902, gennem Iversen tilstilledes Citanterne, uden at disse, uagtet de maa anses at have erkendt, at de straks var bleven opmærksomme paa den nævnte Tilføjelse, gjorde nogen Indsigelse derimod.

Det lykkedes derefter Citanterne at opnaa Kreditorernes Tiltrædelse af Akkordforslaget, men medens Iversen overholdt Akkorden med Hensyn til de to første Rater, saa hån sig — paa en Ubetydelighed nær — ikke istand til at skaffe Dækning til den pr. 1 Juni 1903 forfaldne 3dje Rate, og efterat han forgæves havde søgt at opnaa en ny Akkord, blev hans Bo paa Foranledning af nogle af de af Citanterne repræsenterede Kreditorer under 29 August 1903 taget under Konkursbehandling.

I Boet anmeldte saa at sige alle de af Citanterne repræsenterede Kreditorer deres Fordringer med deres fulde oprindelige Beløb, kun med Fradrag af de af Iversen betalte 20 pCt., og Citanterne have derefter under nærværende Sag i Henhold til det ommeldte Kautionsbevis af 1 Juli 1902 i 1ste Instans søgt Indstævnte til Betaling af 300 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19 Oktober 1903, indtil Betaling sker.

Da Indstævnte ved Underrettsdommen overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand er frifunden for Citanternes Tiltale, have disse nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Medens Citanterne have gjort gældende, at Indstævnte har paa-

taget sig en ubetinget og navnlig af Akkordens Overholdelse med Hensyn til de tre første Rater uafhængig Forpligtelse til at indestaa for Betalingen af indtil 300 Kr. af Iversens Gæld, samt at den af Indstævnte gjorte Tilføjelse af Ordene »for 4de Rate« ikke indeholder nogen Indskrænkning, men tværtimod en Udvidelse af det ham efter Kautionsbeviset paahvilende Ansvar, har Indstævnte hævdet, at han ved den nævnte Tilføjelse har tilsigtet at begrænse sit Ansvar, saaledes at Kautionsforpligtelsen først vilde blive effektiv, efterat Akkorden af Iversen var opfyldt for de tre første Raters Vedkommende, idet Indstævnte kun vilde yde Iversen Hjælp, naar denne kunde blive ham til virkelig Nytte, men ikke vilde udsætte sig for at komme til at betale Iversens Kreditorer Kautionsbeløbet i Tilfælde af, at nævnte Kreditorer paa Grund af Misligholdelse af Akkorden fra Iversens Side allerede med Hensyn til de tre første Raters Betaling blev løste fra Akkorden.

Der findes nu ogsaa, at maatte gaas ud fra, at Indstævnte ved den oftommeldte Tilføjelse, hvad ogsaa Citanterne have maattet kunnet indse, har tilsigtet en Begrænsning af det Ansvar, der efter Kautionsbeviset vilde have paahvilet ham uden en saadan Tilføjelse, og efter den Maade, paa hvilken Dokumentet er kommet til Eksistens, maa det være uden videre Betydning, at Dokumentets øvrige Tekst ikke tyder paa en saadan Begrænsning, og at Tilføjelsen er sket i en Del af Teksten, der omhandler en Kautionen vedrørende Tillægsbestemmelse. Den saaledes gjorte Begrænsning af Ansvarret findes nu naturligt at maatte forstaaes paa den af Indstævnte hævdede Maade, og han maatte saaledes, efterat det havde vist sig, at Iversen ikke var istand til at betale den 3dje Rate, og at hans Kreditorer derefter gjorde deres fulde oprindelige Krav gældende, anses løst fra sin Kautionsforpligtelse, hvorved endnu bemærkes, at forsaavidt Citanterne særlig have paabe- raabt sig Slutningsbestemmelsen i Kautionsbeviset, hvorefter Indstævnte i Tilfælde af, at Debitor ikke opfylder sin Akkord, først kan gøre sit Regreskrav overfor Debitor gældende, naar Kreditorerne have faaet fuld Dækning for deres Tilgodehavende, som formentlig uforenelig med en Begrænsning i Indstævntes Ansvar som ommeldt, kan der ikke heri gives Citanterne Medhold, allerede under Hensyn til, at 4de Rate efter det Oplyste udgjorde mere end de af de tre Kautionister garanterede 900 Kr.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere op- hævede, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanterne efter Om- stændighederne findes at burde tilpligtes i Procesomkostninger for Over- retten at betale Indstævnte 40 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter, sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

contra

Thomas Harald Charles Jørgensen, kaldet Nielsen
(Def. Rée),

der tiltales til Behandling efter Straffelovens § 299.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 December 1907: Arrestanten Thomas Harald Charles Jørgensen, kaldet Nielsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Busch, og Defensor, Overretssagfører Edv. Christensen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Rée hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Thomas Harald Charles Jørgensen, kaldet Nielsen, der tiltales til Behandling efter Straffelovens § 299, er født den 17 Marts 1859 og siden 1877 ialt straffet 18 Gange, navnlig for Tyveri og Betleri, saaledes: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Januar 1889 efter Straffelovens § 232 for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, og efter § 253 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved samme Rets Dom af 20 September 1898 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 42 Dage og senest ved samme Rets Dom af 23 Marts 1907 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han ved Rettens Dom af 2 December 1882 er anset efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nærværende Sag er foranlediget ved en af Arrestantens Svoger, Grosserer John Matthiassen, til Politidirektøren rettet Skrivelse af 25 August d. A., hvori andrages om, at det Offentlige vil tage Arrestanten i Forvaring for Livstid, da han er en meget farlig Forbryder, der derhos er gal, og da han, naar han kommer her til Byen, har sendt Andrageren Trusler, navnlig har han truet med at ville slaa Andragerens Hustru ihjel, fordi hun ikke vilde hjælpe ham med Penge, hvorfor da ogsaa Andragerens Hustru i mange Aar har gaaet i Angst for, hvad Arrestanten kunde finde paa, hvilket hendes Helbred har lidt meget under.

Afæsket nærmere Forklaring som Vidne har Andrageren dog for sit eget Vedkommende i Hovedsagen kun kunnet oplyse Følgende:

Naar Arrestanten, der hyppig har indfundet sig paa Andragerens Bopæl og bellet, er blevet afvist, har han udskældt Andrageren og truet ham, uden at Andrageren dog har kunnet forstaa, hvad Arrestanten har sagt, idet denne har fremsat Truslerne paa et uforstaaeligt, nærmest engelsk Sprog. Andrageren har dog efter Arrestantens Udseende, Optræden og Gestus været klar paa, at det Arrestanten fremkom med, var Trusler, der gik ud paa at gøre alvorlig Ulykke mod Andrageren ved Voldshandlinger.

Arrestanten var ved disse Lejligheder paavirket af Spiritus, men Andrageren har dog haft det bestemte Indtryk, at Truslerne var alvorlig mente. Arrestanten har aldrig grebet fat i eller gjort Mine til at ville slaa Andrageren, og denne har ej heller mærket, at Arrestanten nogensinde har medført noget Vaaben. Andrageren har beediget denne Forklaring.

Andragerens Hustru — Arrestantens Søster — Guiselda, født Jørgensen, har som Vidne forklaret, at hun ikke har talt med Arrestanten i ca. 20 Aar. Hun ønsker imidlertid, at der i Anledning af de Trusler, Arrestanten skal have fremsat, træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham.

Arrestantens Stiffader, Maskinmester Emil Ferdinand Nielsen, har som Vidne under Ed forklaret, at Arrestanten i en lang Aarrække, naar han har været paa fri Fod, jævnlig har søgt hans Hus og anmodet om Hjælp, hvad Nielsen ogsaa indtil den sidste Tid har ydet ham. Naar Nielsen imidlertid i den senere Tid har undslaaet sig for at hjælpe Arrestanten, har denne truet ham og bl. a. udtalt, at han, hvis de var sammen paa et Skib, vilde kaste ham overbord.

Nielsen har videre forklaret, at han anser det for meget sandsynligt, at Arrestanten ved given Lejlighed gør en Ulykke paa en af sine Slægtinge, paa hvem han stadig bliver opbragt, naar de ikke ville hjælpe ham. Arrestanten er efter Nielsens Formening meget voldsom og havde, da denne for henvend et Par Aar siden sidste Gang talte med ham, sit Hoved indbundet som Følge af Læsioner fra Slagsmaal. Arrestanten har med Hensyn til Andragerens Hustru overfor Nielsen kun brugt det Udtryk, at han nok skulde faa Ram paa hende. Derimod har Nielsen paa anden Haand hørt, at Arrestanten overfor en Fru Hjort skal have udtalt, at han var kommen hjem fra Amerika udelukkende for at slaa Andragerens Hustru ihjel.

Det skal herved bemærkes, at saavidt det af Akterne kan ses, er Arrestanten sidste Gang kommet tilbage fra det Amerikaophold, hvortil der sigtes, allerede i April 1903, samt at bemeldte Fru Hjorth — Anna Hansen, Hjorths Enke — som Vidne har forklaret, intet at kende til en saadan Udtalelse.

Arrestantens Søster, Alma Jørgensen, kaldet Nielsen, der er tilhuse hos Stiffaderen, har som Vidne edelig forklaret, at Arrestanten i Aarenes Løb mange Gange har udtalt Trusler mod Andragerens Hustru under forskellig Form — bl. a. har han flere Gange sagt, at hun skulde blive sprængt i Luften, da han gik med Dynamit paa sig — og at alle Truslerne ere gaæde ud paa, at han vilde gøre en Ulykke

paa hende. Søsteren har tilføjet, at hun, der er opdraget sammen med ham, efter sit Kendskab til ham tror, at han vilde kunne gøre Alvor af Truslerne.

Politihøjtjent Nr. 675, Højberg, har som Vidne edelig forklaret, at da han den 19 August d. A. paa Foranledning af Andrageren anholdt Arrestanten for Betleri, udtalte Arrestanten — der efter Højbergs Skøn da var ædru —: »Er det ikke en rar Svoger, jeg har? Nu kan han bare vente, til jeg kommer ud, saa skal han blive slaaet ihjell«. Arrestanten kom med adskillige andre Udtryk gaende ud paa, at han ved Lejlighed skulde gøre en Ulykke paa nogen af Familien, og Højberg fik den Opfattelse, at der laa et betydeligt Had til Grund for Arrestantens Udtalelser om hans Familie.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge under 10 Oktober d. A. har afgivet en Erklæring, der konkluderer i Følgende:

»Arrestanten er et i betydelig Grad ved Arv degenereret Individ, som foruden Ustadighed, Vagabonderingsdrift, Hang til Svir, moralske Defekter, stærk Reaktion overfor Sindsbevægelser og Alkohol ogsaa frembyder rudimentære Forfølgelsesforestillinger og som i alt Fald én Gang har frembudt tydelig Sinds sygdom af blandet alkoholisk og hysterisk Art (1898). Han har formodentlig ogsaa været sindssyg i Amerika. For Tiden kan han ikke betegnes som i almindelig Forstand sindssyg, han hører til de Abnorme, der stadig staar paa Grænsen af Sinds sygdom og undertiden gaar over den, men han er næppe uimodtagelig for Korrektiver, og hans Tilstand nødvendiggør ikke Anbringelse paa en Sindssygeanstalt. Hans Farlighed er mere i Munden end i Gerning, men helt udelukket er det ikke, at han i Fuldskab kunde udføre farlige Handlinger, navnlig overfor Svogeren eller Søsteren«.

Arrestanten har gjort gældende, at han ingen Erindring har om at have fremsat Trusler som de omtalte, og at det, hvis han har fremsat dem, maa have været under Paavirkning af Spiritus, samt at Truslerne i hvert Fald ikke have været alvorlig mente.

Det findes nu ogsaa navnlig henset dels til de Omstændigheder, hvorunder Truslerne ere fremsatte, dels til deres generelle Karakter, dels til at Intetsomhelst er oplyst om, at Arrestanten, skønt han alt i lang Tid skal være fremkommet med disse Trusler, nogensinde har gjort nogetsomhelst indledende Skridt til deres Iværksættelse, dels endelig til, at Arrestantens Straffeliste ikke kendetegner ham som særlig tilbøjelig til Voldsomheder, betænkeligt at anse disse Trusler som alvorlig mente, og Arrestanten vil dertor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Onsdag den 12 Februar.

Nr. 337. Højesteretssagfører Møldrup
 contra
Hans Christian Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel XVIII, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905.

Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 15 December 1906: Tiltalte Hans Christian Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, i Erstatning til Tjenestekarl Niels Peter Nielsen af Ganneskov betale 25 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder 1 Lægeattest, og i Salær til Aktor, Prokurator Jespersen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Damgaard, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1907: Tiltalte Hans Christian Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den Tiltalte idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor her for Retten, Overretssagfører Cortsen, betaler Tiltalte 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, maa det billiges, at Tiltalte i det Hele er anset efter Straffelovens § 203; men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Iøvrigt vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Hans Christian Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Møldrup og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Brøgentved-Gisselsfeld Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hans Christian Pedersen af Haarlev Overdrev for Overtrædelse af Straffelovens Kap. XVIII, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905.

Tiltalte er født den 27 Februar 1879 og ikke tidligere straffet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der i det Væsentlige stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels er tilvejebragt under et paa Overrettens Foranledning afholdt Reassumtionsforhør, er det godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i de ham paa sigtede Forhold under følgende Omstændigheder:

Søndag den 26 August 1906 var Tiltalte tilstede ved et Foreningsbal i Atterup Forsamlingshus, hvor han var en Del paavirket af Spiritus. Tiltalte nød bl. a. nogle Drikkevarer i Forening med Tjenestekarl Niels Peter Nielsen af Ganneskov og en anden Mand, der ikke var Medlem af Foreningen. Da Værten imidlertid nægtede at skænke for denne, blev Tiltalte vred, ved hvilken Lejlighed Niels Peter Nielsen søgte at berolige ham. Tiltalte, der ved Udgangen fra Forsamlingshuset da ytrede noget om, at han vilde »klippe« en, blev af Smed Henrik Julius Pedersen af Ebberup, der kom ad Trappen til Huset, spurgt om, hvad han vilde klippe med, da han ikke havde nogen Saks. De greb nu begge to fat i hinandens Frakkeopslag, uden at det har kunnet oplyses, hvem der begyndte, og tumlede nedad Trappen, hvor de begge faldt paa Jorden. Tiltalte slog der Smeden over venstre Arm med sin Haand, hvori han havde en haard Genstand, efter sin Forklaring et Cigarrør, og Smeden slog da sin Arm om Tiltaltes Hals og trykkede hans Hoved ind til sin Krop; men desuagtet fik Tiltalte tilføjet ham flere Slag, tildels i Hovedet, med den haarde Genstand, hvorved Smeden fik et stort Hul i Hovedet, hvoraf Blodet flød, men som lægtes uden Lægehjælp, og uden at han fik videre Mên heraf. Tiltalte fik ved samme Lejlighed forskellige Slag i Hovedet.

Da Tiltalte nu forlod Forsamlingshuset, blev han forfulgt af nogle Karle, der overfaldt og slog ham og væltede ham om i en Grøft. Efter hvad Tiltalte senere vil have hørt, skulde den ovennævnte Tjenestekarl Niels Peter Nielsen have deltaget i dette Overfald; men dette har dog ikke kunnet oplyses.

Tiltalte besluttede imidlertid at hævne sig paa Niels Peter Nielsen, og da han traf ham Søndag den 2 September 1906 ved en Fest i Thureby Kro, hvor han hilste paa ham og gav ham Haanden, søgte han at blive alene med ham i Krohaven om Aftenen. Tiltalte mødte Nielsen der ved 11-Tiden og tilføjede ham uden Anledning et Slag i Ansigtet med knyttet Haand, saaledes at Nielsen faldt om, og da denne atter vilde røse sig, gav Tiltalte ham igen et Slag i Ansigtet eller Hovedet og skyndte sig derefter bort.

Ved en den 6 September 1906 foretagen Lægeundersøgelse var Nielsens venstre Øje og Kind Sæde for betydelig Svulst og Sugillation, ligesom venstre Øje var en stor Sugillation, og han havde et mindre Saar paa venstre Kind. Øjet var ubrugeligt og smertede omtrent en Uge, men Slagene efterlod ellers ingen Mên.

Tiltalte, hvis Forklaring om, at han havde troet, at Niels Peter Nielsen havde været med i Overfaldet paa ham ved Atterup Forsam-

lingshus, ikke vil kunne forkastes, vil for de ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 203 og dens § 200, sammenholdte med Lov 1 April 1905 § 1, 1ste Stykke, er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, være at forandre.

Derimod vil Underrettsdommens Bestemmelser om, at Tiltalte bør udrede i Erstatning til Niels Peter Nielsen efter hans Paastand 25 Kr. for Helbredelsesudgifter og Lidelser samt Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.

En af Niels Peter Nielsen her for Retten fremsat Paastand om Erstatning for Tiltaltes Sigtelse mod ham for Overfald, vil ikke kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Torsdag den 13 Februar.

Nr. 320. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jens Rudolf Knutsson (Def. Bagger),

der tiltales for Assurancesvig og Dokumentfalsk.

Bornholms Øster Herreds Ekstrarets Dom af 26 Juli 1907: Tiltalte Mårten Knutsson bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Tiltalte Jens Rudolf Knutsson til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Tiltalte Else Knutsson, født Hansson, Hans Martinius Knutsson og Carl Evald Knutsson bør hensættes i simpelt Fængsel, de tre andre førstnævnte i 2 Maaneder, og sidstnævnte i 3 Maaneder. De Else Knutsson, født Hansson, Hans Martinius Knutsson og Carl Evald Knutsson idømte Straffe udsættes i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 saaledes, at Straffen, saafremt Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse. Saa udrede de og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder som Salær til Aktor, Justitsraad, Sagfører N. C. Olsen i Rønne, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører Janus Olsen sammesteds, 20 Kr., saaledes at Mårten Knutsson og Jens Rudolf Knutsson in solidum udrede $\frac{3}{4}$ heraf, og Else Knutsson, født Hansson, Hans Martinius Knutsson og Carl Evald Knutsson hver især $\frac{1}{12}$ heraf. Jens Rudolf Knutsson bør derhos til Kreaturforsikringsforeningen »Kustos« i Aarhus betale 577 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Rudolf Knutssons Vedkommende anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Rudolf Knutsson til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Bornholms Amts Ordre af 14 f. M. tiltales under denne Sag Gaardejer Mårten Knutsson af Gamlevælde i Østerlarsker Sogn for Assurancesvig, hans Søn, Gaardejer Jens Rudolf Knutsson af Dyndegaard i Østermarie Sogn, for samme Forbrydelse og for Dokumentfalsk, hans Hustru Else Knutsson, født Hansson, samt hans Sønner Hans Martinius Knutsson og Carl Edvard Knutsson eller — som hans rette Navn maa antages at være — Carl Evald Knutsson for falsk Forklaring for Retten, og sidstnævnte tillige for Anstiftelse dertil. Ved de Tiltaltes aflagte Tilstaaelser og de øvrige i Sagen tilvejebragte Oplysninger er tilstrækkeligt godtgjort følgende:

Den 28 Januar d. A. om Eftermiddagen kørte Mårten Knutsson og Jens Rudolf Knutsson med deres Hustruer i en aaben tosædet Vogn, forspændt med 2 Mårten Knutsson tilhørende Heste, nemlig en rød Hest og en brun Hoppe fra Gamlevælde for at aflægge et Besøg i Klemensker Sogn. Paa Gaardejer Jensens Ejendom, Skrubbeegaarden, hvor ogsaa Gaardejer Kaas af Muragaarden var tilstede, blev der handlet om en brun Hoppe, som Kaas først tilbyttede sig af Jensens og derefter straks afhændede til Mårten Knutsson for 2 Faar til en Værdi af 70 Kr. og 40 Kr. i Penge. Mårten Knutsson blev af Sælgeren underrettet om, at Hoppen var ca. 16 Aar gammel, og at den havde den Fejl at ville slaa. Om Natten kørte Mårten og Jens Rudolf Knutsson til Gamlevælde med de samme Heste spændte for Vognen, som da de kørte ud, medens den nyerhvervede Hoppe, »Dorthe«, var bundet ved Siden af Forspandet. Da Vognen den 29 Januar Klokken omtrent 7 om Morgenen var naaet i Nærheden af Mejeriet »Dybdal« i Østerlarsker Sogn, faldt Hoppen »Dorthe« paa Vejen udfor Skomager Møllers Hus, og da Mårten Knutsson og Jens Rudolf Knutsson antog, at den havde brækket Benet, blev de enige om, at Mårten Knutsson skulde køre hjem til Gamlevælde, der ligger i kort Afstand fra Stedet, medens Jens Rudolf Knutsson skulde blive ved Hoppen. Ved Hjælp af Mejeriets Telefon tilkaldtes Dyrslæge Madsen, som beordrede Hoppen nedslaaet, da den havde brækket Koden. Den blev derefter skudt af Mejeriets Bestyrer og slæbt hen til Skomager Møllers Hus, idet Møller paatog sig at flaa Huden af den. Jens Rudolf Knutsson gik derefter

over til sin Faders Ejendom, Gamlevælde, hvor hans Fader paa Grund af et Ildebefindende var gaaet til Sengs.

Mårten Knutsson havde sin Hestebesætning forsikret i den gensidige Kreaturforsikringsforening »Kustos« for en Sum af ialt 3000 Kr., saaledes at hver enkelt Hest var specificeret paa en af ham selv affattet Vurderingsliste, hvorpaa er anført Dyrenes Køn, Navn, Alder, Lød, Højde og Værdi, alt efter hans egne Opgivender. Naar en Forsikring er tegnet paa denne Maade, har det forsikrede Medlem efter Foreningens Vedtægter og den fulgte Forretningsgang Ret til Erstatning for Tab i Besætningen i Forhold til den i Vurderingslisten angivne Værdi af det døde Dyr under Forudsætning af, at Tabet anmeldes ved Udfyldning af en fra Foreningens Kontor udleveret, trykt Blanket, og at en Dyrlæge udfylder og underskriver en paa samme Blanket trykt Attestation, hvori det bl. a. hedder: »Den anførte Vurdering af det døde Dyr og af Kadaverresterne kan jeg tiltræde, ligesom jeg kan bevidne, at det døde Dyr er identisk med det i den paaberaabte Vurderingsliste anførte«. Naar Forsikringen er tegnet for en Sum af 3000 Kr., bliver der, naar det forsikrede Medlem lider Tab i Foreningens Regnskabsaar, som strækker sig fra den 1 September til den paagældende 31 August, udbetalt 40 pCt. af de første 400 Kr. og 80 pCt. af det overskydende Beløb, selv om der dør flere Dyr af Besætningen, og Mårten Knutsson havde alt i Regnskabsaalet 1906—07 mistet en paa Vurderingslisten under Nr. 2 opført Hest og havde erholdt Erstatning udbetalt efter den paa Vurderingslisten anførte Værdi, 500 Kroner.

Paa Gamlevælde kom Jens Rudolf Knutsson og hans Fader straks i Samtale om at anmelde Tabet af Hoppen »Dorthe«, og de blev da enige om, uden at det har kunnet oplyses, hvøm af dem der først fattede Planen, at Jens Rudolf Knutsson skulde paa sin Faders Vegne anmelde en paa Vurderingslisten under Nr. 1 opført Hoppe »Alma« af Alder 8 Aar, med mørkebrunt Lød, Højde 66 Tm., angivet til Værdi 850 Kr. og med Vedtegning »drægtig«, for at Mårten Knutsson, uden at have andet Motiv dertil end Pengebegærighed, kunde opnå en høj Erstatning. »Alma« var den eneste paa Vurderingslisten opførte Hoppe og lignede i Lød Hoppen »Dorthe«. Den paa Køreturen til Klemensker forspændte Hoppe, hvis Navn var »Bella«, og som Mårten Knutsson havde købt af en Avlsbruger Otto Bohn, var ikke opført paa Vurderingslisten. De var noget i Uvished, om Erstatning for »Dorthe« kunde faas, fordi Mårten Knutsson havde ejet den saa kort, idet Mårten Knutsson, som det senere har vist sig, med Rette mente, at ingen Erstatning kunde faas, medens Jens Rudolf Knutsson var af modsat Mening, men de valgte at anmelde Hoppen »Alma« som død, fordi den var mest værdifuld, idet ogsaa Jens Rudolf Knutsson vidste, at Hoppen »Dorthe«s Bytteværdi kun var 110 Kroner.

Jens Rudolf Knutsson fik af sin Fader en Anmeldelsesblanket og hans Vurderingsliste og gik samme Dag med disse Papirer over til Dyrlæge Madsen, hos hvem han udfyldte Tabebblanketten med den paa Vurderingslisten under Nr. 1 anførte Hoppe, angav dens Alder til 8 Aar, og dens Værdi til 850 Kr. og anførte, at den var drægtig, samt underskrev den med sin Faders Navn, M. Knutsson. Kadaverresternes Værdi, 30 Kr., som Dyrlæge Madsen ansaa for passende og Ordene »11. Slg. Gamlevælde« i Underskriften, tilføjede han senere i sit Hjem.

Dyrlæge Madsen, som allerede da han tilsaa Hoppen, havde udtalt, at den maatte være ca. 16 Aar gammel, medens Skomager Møller ansløgs Alder til en Snes Aar, og Jens Rudolf Knutsson paastod, at den var meget yngre, nægtede at attestere Rigtigheden af den angivne Værdi, som han fandt aldeles urimelig høj, idet han ansløgs Værdien til 75 à 100 Kr. Han nægtede ligeledes at attestere, at Hoppen var drægtig, da den ikke havde set ud dertil, og fordi han troede, at den døde Hoppe ikke var den samme, der var opført paa Vurderingslisten. Han satte derfor en Klamme om de i Dyrlægeattesten trykte Ord »Den anførte Vurdering af det døde Dyr og«. Da Jens Rudolf Knutsson paastod, at Hoppen kun var 8 Aar gammel, og da Dyrlæge Madsen ikke bestemt havde kunnet konstatere Hoppens Alder paa Grund af dens uregelmæssige Tandbid, fandt han, der var en Mulighed for, at den angivne Alder kunde være rigtig. Efter en af Skomager Møller senere afgiven Forklaring var Hoppen ikke drægtig, da han skar den op.

Da Jens Rudolf Knutsson godt forstod, at naar de anførte Ord var indklamrede, vilde Erstatningen ikke blive beregnet i Forhold til den angivne Værdi, 850 Kr., udraderede han i sit Hjem Klammerne med en Lommekniv, uden at hans Fader har vidst noget derom, og afsendte den følgende Dag Tabsanmeldelsen og Vurderingslisten til Forsikringsforeningens Kontor i Aarhus. Samme Dag eller maaske nogle Dage senere mødte Jens Rudolf Knutsson sin Broder Carl Edvard Knutsson og meddelte ham, at Hoppen fra Otto Bohn var anmeldt som død, idet han selv troede, at det var denne Hoppe, der var opført som Nr. 1 paa Vurderingslisten.

Paa Gamlevælde blev Mårten Knutsson, hans Hustru og hans 2 andre tiltalte Sønner enige om at sige, at det var Hoppen, der var faldet og havde brækket Koden, for at Folk skulde tro det, saa at Forsikringsforeningen og dens Repræsentant lettere kunde blive narret, og Vanskeligheder med Forsikringssummernes Udbetaling kunde undgaaes, men der var ikke Tale om at afgive en saadan Forklaring i Retten, da ingen den Gang tænkte paa retslig Undersøgelse.

Udraderingen blev ikke bemærket af Foreningens Kontor, og en Erstatning af 80 pCt. af 850 Kr. ÷ Hudens og Kadaverresternes Værdi, 30 Kr., altsaa af 820 Kr., vilde være bleven udbetalt Mårten Knutsson, hvis der ikke til Foreningen var indløbet en anonym Skrivelse af 23 Februar, hvori det angaves, at den døde Hoppe ikke var den samme, der var anmeldt død.

Sagen blev som Følge heraf sendt Foreningens Repræsentant for Bornholm, Gaardejer Lars Knudsen af Skinderbygaard, til Undersøgelse, og denne skrev til Dyrlæge Madsen, der i sit Svar af 3 Marts d. A. erklærede, at den opgivne Pris stod i et skrigende Misforhold til Hestens virkelige Værdi, og gjorde opmærksom paa, at han havde indklamret de foranførte Ord i Attesten, og først herved blev Udraderingen bemærket af Knudsen, der senere gjorde Bestyrelsen opmærksom herpaa. Repræsentanten indfandt sig ogsaa den 2 Marts d. A. paa Gamlevælde, men da ingen af Hopperne var hjemme, idet Carl Ewald Knutsson var kørt bort med dem, og da Mårten Knutsson sagde, at Carl var kørt bort med Hoppen fra Skrubbeaarden, og derhos forsikrede, at det var den paa Vurderingslisten under Nr. 1 opførte Hoppe,

der var død, fordrede Repræsentanten, at Mårten Knutsson skulde skaffe Bevis fra de tidligere Ejere af Hoppen »Dorthe«, Gaardejerne Georg Kaas af Muragaarden og Jens Kofoed af Trommegaarden, for at denne Hoppe endnu var i Live.

Søndagen den 3 Marts kørte derfor Mårten Knutsson og Jens Rudolf Knutsson over til Skrubbeegaarden med Hoppen »Bella« spændt for Vognen. Paa Skrubbeegaarden kom saavel Kaas som Jens Kofoed tilstede, og Mårten Knutsson foreviste dem inde i Stalden Hoppen fra Otto Bohn, idet han spurgte, om de kunde kende »Dorthe« igen, og sagde, at »Kustos« fordrede den førnævnte Erklæring fra dem. Kaas antog, at det var den samme Hoppe, som han den 28 Januar havde bortbyttet til Mårten Knutsson, men i bedre Foderstand, og afgav en skriftlig Bevidnelse overensstemmende hermed. Kofoed var derimod i mere Tvivl, men da Hoppen i nogle Maaneder havde været ude af hans Besiddelse og i den Tid kunde have forandret sit Udseende ved at blive godt fodret, afgav han en lignende skriftlig Erklæring, men meddelte senere mundtlig Repræsentanten sin Tvivl om Hoppens Identitet. Jens Rudolf Knutsson deltog ikke i Samtalen med Kaas og Kofoed. Kort efter afhændede Mårten Knutsson »Bella« til en Hestehandler ved Rønne.

Da Forretningsbestyreren for »Kustos« efterat have modtaget Repræsentantens Meddelelse om Sagen gjorde Anmeldelse til Politiet, forklarede saavel Mårten Knutsson som Jens Rudolf Knutsson i de første Forhør, at den Hoppe, der havde brækket Koden, var Hoppen »Bella«, og at den havde været forspændt for Vognen, og at de istedetfor den faldne Hoppe havde spændt den i Klemensker erhvervede Hoppe for Vognen.

Efter Mårten Knutssons og Jens Rudolf Knutssons Forklaringer, var det ikke Hensigten, at Jens Rudolf Knutsson skulde have nogen Andel i den ulovlig tilvendte Erstatningssum. Mårten Knutsson antog, at der kun blev beregnet som Erstatning 40 pCt. af 400 Kr. for hver mistet Hest, saaledes at han vilde have faaet i Erstatning 40 pCt. af 400 Kr. og 80 pCt. af 420 Kr. for den som død angivne Hoppe, altsaa 496 Kr., og hvis han havde opgivet rigtigt, 40 pCt. af 110 Kr., saa at hans Besvigelse angik 452 Kr., medens Jens Rudolf Knutsson, der vidste Besked om Beregningsmaaden, ikke tænkte over Summens Størrelse.

Erstatningen ifølge Anmeldelse efter rigtig Beregning vilde udgøre 80 pCt. af 820 Kr. eller	656 Kr.
og Erstatningen for Hoppen »Dorthe« vilde blive beregnet efter 110 Kr. ÷ Kadaverresternes Værdi 30 Kr. =	
80 Kr. med 80 pCt. heraf	64 —
saaledes at Besvigelsen angaar et Beløb af	592 Kr.

men da Besvigelsen blev opdaget, forinden nogen Udbetaling fandt Sted, er ingen Erstatningspaastand nedlagt.

Da Jens Rudolf Knutsson i Begyndelsen af 1905 ved sin Faders Hjælp blev Ejer af Dyndegaarden, var der paa den en Hoppe, som han en Dag i Rønne bortbyttede til Husejer Valdemar Jensen af Køret

i Vestermarie Sogn med en gammel rød Hoppe ved Navn »Rysse«, idet han gav Valdemar Jensen 2 Kr. 50 Øre i Bytte, og disse Hoppers Værdi maa efter Jens Rudolf Knutssons og Valdemar Jensens Forklaringer antages at være ca. 50 Kr. hver. Den 7 Juni 1905 døde »Rysse«, og Jens Rudolf Knutsson indgav da en Tabsanmeldelse, hvori han ansatte »Rysse«s Værdi til 600 Kr. og Huden samt Kadaverresternes Værdi til 10 Kr., saa at han begærte Erstatning i Forhold til 590 Kr., men da Dyrlæge Madsen ikke vilde attestere Rigtigheden af Knutssons Opgivende, og da Knutssons Hestebesætning dengang ikke var forsikret ifølge en specificeret Vurderingsliste, men kun til en samlet Sum af 900 Kr., indklamrede han hele den tidligere anførte Sætning i den trykte Attestation. Som Følge heraf blev Sagen sendt til Undersøgelse af Forsikringsforeningens Kredsforstander, der tillige skulde optage en Vurderingsliste over Hestebesætningen, hvori tillige »Rysse« skulde anføres, og i en den 16 Juni 1905 dateret Vurderingsliste opførte Plantør Larsen uden Undersøgelse alene efter Jens Rudolf Knutssons Opgivende »Rysse«s Værdi til 600 Kr. og ledsagede den med en den 17 Juni 1905 dateret og med Hensyn til Dyrets Værdi intetsigende Beretning, hvorefter Knutsson fik udbetalt 332 Kr. i Erstatning.

Grunden til denne Besvigelse var, at Knutsson havde det smaat med Penge, og at den i Forhold til hans Hestebesætning høje Forsikringssum tillod ham at sætte »Rysse«s Værdi højt. Da »Rysse« var død, købte hans Fader i Rønne af unge Slagter Holm en hvidgraa Hoppe til ham for en Pris af 72 Kr. 50 Øre, hvoraf hans Fader betalte 2 Kr. 50 Øre kontant, medens der blev udstedt en Veksel for Restbeløbet, 70 Kr. Denne Hoppe tog hans Fader med sig hjem, men lod den følgende Dag Carl Evald Knutsson bringe den over til Dyndegaard.

Kort Tid derefter bortbyttede Jens Rudolf Knutsson denne Hoppe til Vognmand Jørgen Clausen Koføed for en brun, forkørt og stivbenet Hoppe, uden at der blev givet noget i Bytte, og da Jørgen Koføed havde købt den brune Hoppe for 60 Kr. og samme Dag solgte den hvidgraa Hoppe for 65 Kr., har Jens Rudolf Knutsson erkendt, at en Værdi af 65 Kr. for den brune Hoppe maatte være rigtig.

Den 30 September 1905 døde den brune Hoppe, og i en Tabsanmeldelse af samme Dato anmeldte Jens Rudolf Knutsson den som en Hoppe, 11 Aar gammel, af Værdi 550 Kr., medens Huden og Kadaverresternes Værdi ansattes til Værdi 10 Kr., saa at Tabet ansattes til Værdi 540 Kr. Da den døde Hoppe ikke stod paa nogen Vurderingsliste, og da Dyrlæge Madsen havde indklamret den samme Sætning i Attestationen som i den foregaaende Anmeldelse, blev ogsaa denne Sag efter Bestyrelsens Anmodning tilsendt Kredsforstanderen, Plantør Larsen, som lod sig nøje med et Opgivende af Jens Rudolf Knutsson, hvorefter han paa Gamlevælde af sin Fader havde købt en 12 Aars Hoppe for 400 Kr. og senere havde bortbyttet den til en Vognmand i Rønne for den nu døde Hoppe og 150 Kr. i Penge.

Dette indberettede Larsen den 13 Oktober 1905 til Foreningens Kontor i Aarhus, hvorefter Jens Rudolf Knutsson fik udbetalt ialt 292 Kr. som Erstatning. Grunden til denne Besvigelse var, at han ønskede Midler til at købe sig en bedre Hest.

Efter en af Forsikringsforeningen foretagen Beregning har Jens Rudolf Knutsson erholdt udbetalt 577 Kr. for meget i Erstatning for de to Hopper, og Foreningen har paastaet sig dette Beløb tilkendt som Erstatning hos Jens Rudolf Knutsson, der har erkendt Erstatningsfordringens Rigtighed.

Mårten Knutsson er født den 11 Februar 1852 i Kvärrestad i Sverige, hans Hustru Else Hansson, er efter eget Opgivende født den 5 September 1853 sammesteds, og har Retsvidnerne skønnet, at den af af hende opgivne Alder stemmer med hendes Udseende. De have begge i langt over 5 Aar har fast Ophold her i Landet. Jens Rudolf Knutsson er født den 9 December 1878 i Klømensker Sogn, Hans Martinus Knutsson er født 7 Oktober 1880 i samme Sogn, og Carl Evald Knutsson er født den 9 Juni 1887 i Ruths Sogn.

Mårten Knutsson og Jens Rudolf Knutsson ere ved Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 10 September 1896 straffede efter Straffelovens §§ 234 og 228, førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og sidstnævnte tillige efter §§ 47, 37 og 21 med 10 Slag Rotting. De øvrige Tiltalte ere ikke tidligere fundne tiltalte eller straffede.

For de nu begaaede Forbrydelser vil de Tiltalte være at straffe saaledes:

Mårten Knutsson efter Straffelovens § 259, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Jens Rudolf Knutsson efter Straffelovens § 259, jfr. § 54, § 274, jfr. § 270, samt § 62 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Carl Evald Knutsson efter Straffelovens §§ 146, 1ste Punktum, 2det Led, og 52, jfr. § 62, med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, Else Knutsson, født Hansson, og Hans Martinus Knutsson efter Straffelovens § 146, 1ste Punktum, 2det Led, hver især med simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

De Else Knutsson, født Hansson, Hans Martinus Knutsson og Carl Evald Knutsson idømte Straffe vil i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 være at udsætte saaledes, at Straffen, saafremt Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

I Erstatning til Kreaturforsikringsforeningen »Kustos« i Aarhus vil Jens Rudolf Knutsson have at betale 577 Kr.

Tirsdag den 18 Februar.

Nr. 101. **Gjern Herreds Hesteavlforening (Nellemann)**

contra

Gaardejer Peder Hansens Enke, **Kirstine Hansen (Bülow)**,

betræffende Spørgsmaalet om Tilbagegang af en Hestehandel.

Thyrsting-Vrads Herreders ordinære Rets Dom af 16 December 1903: Kontracitanten, Gaardejer P. Hansen af Føvling, **hør**

til Hovedcitantskabet, Gjern Herreds Hesteavlforening, betale 6983 Kr. 20 Øre med Renter af dette Beløb à 5 pCt. aarligt fra den 3 Maj 1900, til Betaling sker, og af 516 Kr. 80 Øre fra samme Dato til den 6 September 1901, alt imod Aflevering af den under Sagen omhandlede Hingst, men iøvrigt for Tiltale af Hovedcitantskabet under denne Sag fri at være. Hovedcitantskabet bør derhos inden 14 Dage efter Tilbageleveringen af den ommeldte Hingst aflevere rigtigt Regnskab over Indtægter og Udgifter vedrørende Hingsten efter den 6 September 1901, under en daglig Bøde til Amtsfattiggassen af 20 Kr. Forsaaavdt Kontracitanten har paastaaet sig tilkendt det herved fremkomne Indtægtsoverskud, afvises Sagen. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Januar 1906: Citantinden, Gaardejer Peder Hansens Enke, Kirstine Hansen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Gjern Herreds Hesteavlforening, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte til Citantinden 200 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de af nu afdøde Peder Hansen den 3 Oktober 1900, 28 Oktober 1901, 27 August 1902, 13 Maj 1903, 12 August s. A. og 21 Oktober s. A. og de af de Indstævnte den 30 Januar 1901, 2 April 1902, 11 Februar 1903, 1 Juli s. A. og 26 August s. A. for Underretten fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Appellanten efter de under Salgsforhandlingerne faldne Udtalelser om Hestens Fejl havde haft særlig Opfordring til forinden Handelens Afslutning at søge oplyst, om Fejlen var Staldkrampe, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gjern Herreds Hesteavlforening, til Indstævnte, Gaardejer Peder Hansens Enke, Kirstine Hansen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Idet de Indstævnte, Gjern Herreds Hesteavlforening, dør ved en den 5 og 7. Marts 1900

dateret Købekontrakt for en Købesum af 16,000 Kr., hvoraf 7500 Kr. betales kontant, medens Resten stilledes paa Vilkaar, af nu afdøde Gaardejer Peder Hansen, da af Føvling, senere af Vindelev, have købt en blankbrun, 3 Aar gammel Hingst, »Viktor Føvling«, have anbragt, at det allerede kort efter Hingstens Levering, som fandt Sted den 12 s. M., viste sig, at den — om hvilken det i Kontrakten hedder, at Sælgeren indestaar for, at den »er fri for skjulte Fejl og reel i enhver Henseende« —, led af Staldkrampe paa begge Bagben, hvilken Lidelse efter deres Formening er en skjult Fejl, har de under nærværende Sag i 1ste Instans søgt bemeldte Peder Hansen til imod Hingstens Tilbagelevering at tilbagebetale den kontant erlagte Del af Købesummen, 7500 Kr., tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 3 Maj 1900, indtil Betaling sker, samt til at erstatte dem deres Udgifter til Rejser og Dyr læger med 100 Kr.

Hansen paastod sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, hvorhos han for det Tilfælde, at han maatte blive dømt til at betale dem noget Beløb, under en Kontrasag nedlagde Paastand paa dels, at de Indstævnte tilpligtes at betale ham den Indtægt, de paa en hvilken som helst Maade maatte have haft af Hingsten i Tiden fra dens Levering, den 12 Marts 1900, indtil Kontraklagens Dato, den 6 September 1901, hvilken Indtægt han senest har paastaet ansat til

et Beløb af	Kr. 2875	» Øre
med Fradrag af Udgifterne til Hingstens Fodring og Pasning m. m., ansatte til	— 945 20	—
altsaa til Rest	Kr. 1929 80	Øre

tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 6 September 1901, indtil Betaling sker; dels at de Indstævnte tilpligtes at aflægge ham rigtigt og behørigt legitimeret Regnskab over den Indtægt, som Hingsten paa en hvilken som helst Maade — efter Fradrag af Udgifterne ved dens Fodring og Pasning maatte afgive i Tiden fra sidstnævnte Dato indtil dens Tilbagelevering, samt til at betale ham det herefter tilkommende Beløb.

De Indstævnte har i Kontrasagen principalt nedlagt Paastand om Frifindelse, hvorhos de have nedlagt en subsidær Paastand. Ved Underretsdømmen blev Hansen dømt til imod Hingstens Tilbagelevering at betale de Indstævnte de under Hovedsagen indtalte Kr. 7500 » Øre saaledes at der heri af det under Kontrasagen ind-

talte Beløb bragtes i Afdrag	— 516 80	—
altsaa til Rest	Kr. 6983 20	Øre

tillige med Renter heraf som paastaet, hvorhos han tilpligtedes at forrente 516 Kr. 80 Øre med 5 pCt. p. a. fra Hovedklagens indtil Kontraklagens Dato, medens han iøvrigt blev frifunden for de Indstævntes Tiltale; de Indstævnte tilpligtedes derhos under en Amtsfattigkassen tilfaldende daglig Bøde af 20 Kr. til inden 14 Dage efter Hingstens Tilbagelevering at afsevere til Hansen rigtigt Regnskab over Indtægter og Udgifter, den vedrørende, for Tiden efter Kontraklagens Dato, medens Kontrasagen, forsaavidt Hansen havde paastaet Dom for det ham efter saadant Regnskab muligt tilkommende Overskud, afviste.

Sagen er nu af Hansen indanket her for Retten, hvor han, i hvis Sted, efterat han efter Sagens Indbringelse for Overretten er afgaaet ved Døden, er indtraaet hans Enke, Kirstine Hansen, har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens de Indstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin i Hovedsagen nedlagte Frifindelsespaastand har Hansen givet en Fremstilling, der gaar ud paa følgende:

Da han den 5 Marts 1900 var mødt med den under Sagen omhandlede Hingst ved en i Horsens stedfindende Hingstekaaring, indledede 2de Medlemmer af Bestyrelsen for den indstævnte Forening paa dennes Vegne Underhandlinger med ham om Køb af Hingsten; bemeldte Medlemmer var ledsagede af en Person, der optraadte som en Slags Mægler, og til denne udtalte Hansen to Gange under Forhandlingerne, at Hingsten var tilbøjelig til at løfte Bagbenene paa en unaturlig Maade, uden at han vidste, hvad det var, idet han derhos tilføjede, at han i Tilfælde af Hingstens Salg ikke senere vilde høre noget om Fejlen, som antagelig hidrørte fra, at Hingstens Bagben en Gang havde været slemt udviklede i Tøjret. Efter at Hingsten var blevet mønstret og derunder havde vist Fejlen meget tydeligt, endes man om en Pris for den, nemlig 16,000 Kr., hvoraf 7500 skulde betales kontant, medens Resten sattes paa Vilkaar, idet det dog aftaltes, at Handelen først skulde være bindende. naar de tre andre Medlemmer af Bestyrelsen for Foreningen, hvoriblandt fandtes en Dyr læge, der var Formand, havde set Hingsten og taget den god. Det blev derfor fastsat, at Hansen den paafølgende Lørdag paany skulde møde med Hingsten i Horsens, hvor da den samlede Bestyrelse vilde komme tilstede, men allerede Torsdagen forinden indfandt Bestyrelsen sig hos Hansen for at tage Hingsten i Øjesyn.

Da den var bleven mønstret, gik Bestyrelsen med Hansen ind i dennes Bolig, hvor der nu udspandt sig en længere Forhandling om Hingstens Salg, under hvilken Hansen næst at gøre Bestyrelsen bekendt med, at Hingsten havde »Løften« i Bagbenene, idet den kunde løfte disse, mest det højre, men ogsaa enkelte Gange det venstre Ben, lidt højt, hvorved han gentog sin ved Forhandlingen i Horsens givne, ovenfor refererede Forklaring om den formentlige Grund dertil, fremhævede, at han ikke vidste, hvad Fejlen betød, og at han var lige glad, enten de vilde købe Hingsten eller ej, men at Bestyrelsen, hvis den købte den, skulde beholde den, og at han ikke senere vilde høre noget i Anledning af Fejlen. Bestyrelsesmedlemmerne syntes først at blive betænkelige ved Hansens Meddelelse, men efterat Formanden, for hvem Hansen efter hans Anmodning nærmere havde beskrevet, hvorledes Hingsten bar sig ad, idet han derhos havde tilføjet, at den viste den omtalte »Løften« baade inde og ude, dog oftest, naar den gik inde i sit eget Rum, havde udtalt, at Fejlen, hvis Hingsten viste den ude, var synlig og en saadan, som de vilde tage den med, samt bemærket, at det jo ikke maatte være Staldkrampe, hvortil Hansen svarede, at han ikke vidste, hvad dette var, samt efterat Hingsten paany var bleven mønstret, uden at den dog nu viste nogen unaturlig Bevægelse, meddelte Bestyrelsen efter nogen Raadslagning Hansen, at den vilde købe Hingsten, idet den nu derhos stillede Fordring til ham om, at

han ved skriftlig Kontrakt skulde indestaa for, at den var fri for skjulte Fejl og reel.

Hansen vægrede sig længe ved at gaa ind herpaa, idet han ikke vilde udsætte sig for, at Køberne under Foregivende af, at Hingsten led af Staldkrampe, senere skulde stille Krav til ham om Handelens Tilbagegang, hvorfor han paa sin Side forlangte, at de skulde tage Hingsten for god straks, og paa en gentagen Bemærkning af Bestyrelsens Formand om, at den ikke maatte have Staldkrampe, gav til Svar, at han ikke vilde indestaa for nogen bestemt Fejl, og at han havde fortalt, hvad han vidste om, hvorledes Hingsten bar sig ad.

Da Bestyrelsen imidlertid indtrængende forestillede Hansen, at det var nødvendigt at faa oprettet skriftlig Kontrakt af det anførte Indhold, for at Medlemmerne kunde se, at Hingsten var købt fri for skjulte Fejl, og at han godt kunde underskrive, da han jo havde sagt dem Fejlen og ikke skulde rette sig efter Papirerne, hvorhos et enkelt Bestyrelsesmedlem bemærkede: »Jeg kan ikke forstaa, at Du ikke vil skrive under, for selv om Hingsten har lidt mere, end Du siger, saa vil vi have den alligevel, og Du skal ikke høre et Ord derom siden«, gik Hansen endelig ind paa den stillede Fordring, og ved Hingstens den 12 Marts næstefter stedfundne Aflevering til de Indstævnte underskrevs den fornævnte Kontrakt om Hingstens Salg, hvorved Hansen garanterede Hingsten »fri for skjulte Fejl og reel i enhver Henseende«, hvilken Kontrakt imidlertid dateredes den 5 og 7 s. M., idet den under førstnævnte Dato forsynedes med Underskrift af Sælgeren og de to Bestyrelsesmedlemmer, der havde deltaget i de i Horsens bemeldte Dag stedfundne Forhandlinger, medens den under sidstnævnte Dato underskrevs af de tre andre Medlemmer.

Hansen har nu gjort gældende, at det af Indholdet af de Forhandlinger, der gik forud for Hingstens Salg, og de under samme afgivne Erklæringer fremgaar, at han har solgt de Indstævnte den under Sagen omhandlede Hingst, »som den var«, og særlig uden Garanti imod, at den led af Staldkrampe, idet han med Hensyn til den af ham ved den oprettede Kontrakt paatagne Garantipligt har hævdet, at det i Virkeligheden ikke har været Meningen, at denne skulde kunne gøres gældende imod ham, da Kontrakten alene oprettedes for at forevises Foreningens Medlemmer. Hansen har endvidere gjort gældende, at han ved at meddele Bestyrelsen for den indstævnte Forening, hvad der var ham bekendt med Hensyn til, at Hingsten havde »Løften« i Bagbenene, har opfyldt alt, hvad der kunde kræves af ham som Sælger, saaledes at det havde været Købernes Sag, naar de i Anledning af Fejlen vilde gøre Ansvar gældende mod ham, at lade Hingsten underkaste en nærmere Undersøgelse udover, hvad der kunde finde Sted ved en almindelig Mønstring.

De Indstævnte har givet en i Enkelthederne fra Hansens afvigende Fremstilling af de Forhandlinger, som førte til Salget af den under Sagen omhandlede Hingst og derunder benægtet Rigtigheden af, hvad Hansen har anført saavel om de af ham afgivne Erklæringer og Meddelelser, sigtende til at betrygge ham mod Ansvar for mulige Fejl ved Hingsten, som om de fra Bestyrelsesmedlemmerne fremkomne Udtalelser i samme Retning, hvorhos de særlig har betonet, at Hansen erklærede, at Hingsten kun viste den af ham omtalte »Løften« af

Bagbenene ude, og at han aldrig havde set den vise Fejlen i Stalden, at det under Forhandlingerne udtrykkelig forlangtes af Hansen, at han skulde garantere imod, at Hingsten led af Staldkrampe, samt at den i den skriftlige Kontrakt indførte Garantibestemmelse væsenlig optoges til Konstatering af hans Forpligtelse i saa Henseende.

Da nu Hansen ikke mod de Indstævntes Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at den skriftlige Kontrakt om Hingstens Salg alene blev oprettet for at forevises den indstævnte Fornings Medlemmer, eller iøvrigt at den for den heromhandlede Dels Vedkommende blev indgaaet paa Skrømt, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Hansen ved paa deres Forlangende sluttelig i Kontrakten at indestaa for, at Hingsten var fri for skjulte Fejl og reel i enhver Henseende, har paataget sig en Garanti, ifølge hvilken han maa være ansvarlig for den Fejl, hvoraf Hingsten ved Salget har været lidende, saafremt samme iøvrigt omfattes af den i Kontrakten brugte Betegnelse.

Med Hensyn hertil er det af Hansen benægtet saavel, at bemeldte Fejl skulde kunne kaldes skjult, som at Hingsten overhovedet skulde være lidende af Staldkrampe, og i hvert Fald at denne havde været tilstede den 7 Marts 1900, paa hvilken Dag Hingstens Salg endelig afsluttedes. Til Bevis for Rigtigheden af deres Anbringende med Hensyn til dette Punkt have de Indstævnte produceret en af tvende Dyr læger under 23 Marts 1900 udstedt Attest, hvori det udtales, at den under Sagen omhandlede Hingst ved en samme Dag af Udstederne foretagen Undersøgelse er funden lidende af Staldkrampe paa begge Bagben, hvilken Diagnose begrundes paa, at Hingsten, naar den staar i Boksen, med kortere eller længere Mellemsrum løfter snart det ene, snart det andet Bagben krampagtigt og højt fra Jorden, opad og udad; det tilføjes derhos i Attesten, at Staldkrampe er en »skjult Fejl«. Rigtigheden af denne Attest er edelig bekræftet i Retten af Udstederne, og de Indstævnte have i Henhold til samme gjort gældende, at det herefter formentlig ogsaa maa antages, at den af Hansen ved Salgsforhandlingerne ommeldte »Løften« i Bagbenene, hvoraf Hingsten da var lidende, har været et Udslag af den af Dyr lægerne ved Undersøgelsen den 23 Marts konstaterede Sygdom, som altsaa formentlig har været tilstede, inden Handelen afsluttedes.

I Modsætning hertil har Hansen, der hævder, at det var Hanetrit, hvoraf Hingsten ved Salget var lidende, fremlagt en af en Dyr læge afgivet, ubeediget Erklæring, hvori det udtales, at den eneste sikkert kendte Forskel mellem Staldkrampe og Hanetrit bestaar i, at Staldkrampe viser sig i Stalden, eller efterat Hesten i nogen Tid har staaet i Ro, medens Hanetrit viser sig under Bevægelsen og navnlig, naar Hesten drejes omkring; i denne Ytringsmuade formener Dyr lægen, at Grunden maa søges til, at Staldkrampe anses for en usynlig, Hanetrit for en synlig Fejl, idet man nemlig ved Hestehandeler i Almindelighed ikke faar den paagældende Hest at se i Stalden eller i Ro; for det Tilfælde derimod, at Køberen har set Hesten saavel i Stalden som mønstret ude og endvidere er bleven gjort opmærksom paa, at den havde abnorm Løften med Bagbenene saavel inde som ude, udtales det, at ingen af de to Fejl kan anses for usynlige.

I Forbindelse hermed har Hansen fremlagt en Afskrift af en af

Docent N. Bruun-Pedersen forfattet Afhandling om Staldkrampe, i hvilken det hedder, at denne Fejl kun plejer at vise sig under Staldophold, men dog ogsaa undtagelsesvis kan ytre sig, naar Hesten har staaet stille i det frie i længere Tid, hvorhos der anføres forskellige Skrivelser fra det veterinære Sundhedsraad, i hvilke det udtales, at der ingen Tvivl kan være om, at Staldkrampe kan opstaa pludseligt, og at Hanetrit altid er en synlig Fejl, medens Sælgeren i Almindelighed bærer Ansvaret for Staldkrampe, naar en Hest sælges fri for skjulte Fejl, og Fejlen ikke har kunnet ses ved en forudgaaende Mønstring. Under tvende af Hansen optagne Tingsvidner have derhos flere Vidner, som kortere eller længere Tid forinden Hingstens Salg have haft Lejlighed til at iagttage den under Mønstring eller Staldophold, forklaret, at den — der, efter hvad særlig to Vidner have iagttaget, naar den blev vendt, løftede Benene paa en unaturlig Maade, — efter deres Formening led af Haneben eller Hanetrit (Løft).

Endelig har det veterinære Sundhedsraad, hvem Hansen har tilstillet Sagens samtlige Aktstykker med Anmodning om at afgive Erklæring over, om den Fejl, Hingsten var lidende af, da den solgtes til de Indstævnte, maa antages at have været Hanetrit eller Staldkrampe, i en under Sagen fremlagt Skrivelse af 23 August 1905 udtalt, at det ikke ser sig i Stand til at give noget bestemt Svar paa det rejste Spørgsmaal, hvorhos Raadet har tilføjet som sin Formening, at der efter de af Sælgeren forinden Handelens endelige Afslutning givne Oplysninger havde været al Anledning for Køberne til nøje at undersøge Beskaffenheden af den paagældende Fejl, og at Undladelsen heraf maatte komme Køberne selv til Skade.

Naar henses til samtlige Sagens Oplysninger og særlig til, at der ikke af de to Dyr læger, som den 23 Marts 1900 efter de Indstævnets Begæring have undersøgt den omhandlede Hingst, er udsagt noget om, hvorvidt den af dem konstaterede Staldkrampe kan have været tilstede allerede ved Hingstens Salg, at det veterinære Sundhedsraad har erklæret sig ude af Stand til at udtale sig om Beskaffenheden af Hingstens Lidelse paa bemeldte Tidspunkt, at Raadet ved en tidligere Lejlighed har erklæret, at Staldkrampe kan opstaa pludseligt, samt at den ene af de fornævnte 2de Dyr læger ved sin Afhøring som Vidne i Retten paa et Spørgsmaal, om en Hest kunde have den Uvane at løfte Benene af og til i sin Baas eller Boks, uden at saadant kunde tilskrives Staldkrampe, har svaret ja, idet det nemlig efter Vidnets Antagelse maatte afhænge af Maaden, hvorpaa den gjorde det, om det maatte antages at hidrøre fra Staldkrampe eller ej, kunne de Indstævnte ikke anses at have ført Bevis for, at Hingsten allerede, da den solgtes til dem, led af Staldkrampe, og da de heller ikke have godtgjort, at Hansen eller nu hans Enke af andre Grunde skulde være ansvarlig for den Fejl, hvoraf Hingsten efter det Oplyste paa det ommeldte Tidspunkt var lidende, vil Citantinden som Følge af det Anførte være at frifinde for de Indstævnets Tiltale, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad der iøvrigt fra Citantskabets Side er anført til Støtte for dets Paastand.

Efter denne Afgørelse bliver der ikke Anledning til at tage de af Hansen under Kontrasagen nedlagte Paastande under Paakendelse.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de Indstævnte efter Omstændighederne at burde godtgøre Citantinden med 200 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de af Hansen den 3 Oktober 1900, den 23 Oktober 1901, den 27 August 1902, den 13 Maj 1903, den 12 August s. A. og den 21 Oktober s. A. og de af de Indstævnte den 30 Januar 1901, den 2 April 1902, den 11 Februar 1903, den 1 Juli s. A. og den 26 August s. A. for Underretten fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørigt stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 129. Grosserer **Thor E. Tulinius** (Rée),

contra

Købmand **Snorri Jonsson** (Ingen),

betræffende Opgørelse af et Handelsmellemværende.

Akureyri Købstads Ekstrarrets Dom af 3 Juni 1904: Hovedindstævnte og Kontracitanten, Købmand Snorri Jonsson, bør til Hovedcitanten, Rolf Johansen paa Grosserer Thor E. Tulinius af Københavns Vegne, betale 1214 Kr. 53 Øre tilligemed Renter 6 pCt. p. a. af dette Beløb fra Forligsklagens Dato den 3 Juni f. A. indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 50 Kr. Iøvrigt bør Sagens Parter frifindes for hinandens Paastande. Dommen at efterkommes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 7 Maj 1906: For- saavidt Appellanten, Købmand Snorri Jonsson, efter lovlig Forberedelse ved sit Værneting benægter med sin Ed, at han i Juni Maaned Aaret 1900 har oprettet den Kontrakt, der foran omhandles i denne Dom, med Indstævnte, Grosserer Thor E. Tulinius og hans Broder, afdøde Carl Tulinius, eller med bemeldte Carl Tulinius paa egne Vegne og hans Broder, Thor E. Tulinius, frifindes han for Indstævnte, Grosserer Thor E. Tulinius' Paastande i denne Sag, og skal Indstævnte da betale ham, Appellanten, Kr. 309,03, tilligemed 6 % Renter fra Kontraktstævningens Datum, indtil Betaling sker, men Sagens Omkostninger op- hæves. Aflægger Appellanten derimod ikke bemeldte Ed, bør den appellerede Ekstrarretsdom i enhver Henseende staa ved Magt og Appellanten skal i saa Fald betale Indstævnte Sagens Omkostninger ved Overretten med 60 Kr. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere anførte i den indankede Dom, maa det antages, at den i Dommen omtalte Overenskomst om Kompagniskab mellem Parterne i Henseende til Notebrug og Notedrift samt Indkøb af Sild er afsluttet paa endelig og bindende Maade i Juni 1900.

Imod Appellantens Benægtelse har Indstævnte nu ikke bevist, at han — bortset fra det Beløb, hvormed Appellantens Fordring blev nedsat ved Underretsdommen, hvilken Dom, som Sagen foreligger for Højesteret, ikke vil kunne forandres til Fordel for Appellanten — har andre Beløb tilgode hos Appellanten end dem, der ere krediterede ham paa den i Dommen omtalte, af Appellanten fremlagte Regning over Parternes Mellemværende. Heller ikke kan det efter det Foreliggende antages, at Appellanten paa Regningen har debiteret Indstævnte Beløb, som denne ikke er ham skyldig, alene med Undtagelse af to Beløb paa henholdsvis 93 Kroner 76 Øre og 13 Kroner 46 Øre, hvilke Beløb Appellanten efter det Oplyste først rettelig har krediteret Indstævnte, men derefter uden tilstrækkelig Hjemmel atter har debiteret ham. Da Indstævnte imidlertid har erkendt, at han, hidrørende fra det i Dommen omtalte Mellemværende, skylder Appellanten tvende Beløb paa tilsammen 54 Kroner 30 Øre, som ikke ere opførte paa Appellantens Regning, vil der fra det Appellanten ved Underretsdommen tilkendte Beløb 1214 Kroner 53 Øre kun være at drage 52 Kroner 91 Øre. Indstævnte vil herefter være at dømme til at betale Appellanten 1161 Kroner 62 Øre med Renter som paastaet.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte at burde betale Appellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Købmand Snorri Jonsson, bør til Appellanten, Grosserer Thor E. Tulinius, betale 1161 Kroner 62 Øre med Renter 6 pCt. aarlig fra den 3 Juni 1903, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for alle Retter med 500 Kroner. Saa betaler og Indstævnte til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat denne Sags Parter for nogle Aar havde staaet i Handelsforhold og andre Forretningsforbindelser sammen, ophørte de Aaret 1902 paa den Maade, at Grosserer Thor E. Tulinius af København mente, at han havde tilgode hos Købmand Snorri Jonsson af Akureyri et Beløb af Kr. 1290,⁷⁸ ifølge Regning over deres Mellemværende, der strækker over Tidsrummet fra Begyndelsen af Aaret 1900 til 11. December 1902,

og anlagde han Sag imod Købmand Snorri for dette Beløb ved Akureyri Købstads Ekstraret. Paa den anden Side mente Købmand Snorri Jonsson, at han ikke stod i nogen Gæld til Tulinius, men at han tværtimod havde Kr. 309,02 tilgode hos ham ifølge Regning over deres Mellemværende, hvilken han har fremlagt og strækker over Tidsrummet fra Januar 1900 til Maj 1902. Han anlagde derfor Kontrasøgsmaal mod Tulinius ved Ekstraretten for dette Beløb. Disse Sager blev saa sluttede med Akureyri Købstads Ekstraretsdom, afsagt den 3 Juni 1904 paa den Maade, at Kontracitanten, Snorri Jonsson, skulde betale Hovedcitanten, Rolf Johansen paa Grosserer Thor E. Tulinius' Vegne, Kr. 1214,53 tilligemed 6 % Renter fra Forligsklagens Dato den 3 Juni 1903, indtil Betaling skete, samt Sagens Omkostninger med 50 Kr.

Denne Dom har Købmand Snorri Jonsson af Akureyri appelleret til Overretten i Henhold til Stævning af 17 Marts f. A., og har han nedlagt den Paastand her for Retten, at Ekstraretsdommen bliver underkendt og saaledes forandret, at Indstævnte bliver dømt til at betale ham Kr. 309,02 tilligemed 6 % Renter fra Kontrastævningens Datum, samt at han bliver idømt Bøde for ulovligt Salg af Sild, men Appellanten fuldstændig frifunden for Indstævntes Paastande for Underretten; subsidiært har han paastaaet, at Sagens Udfald, forsaavidt dens Hovedpunkt angaar, blev gjort afhængigt af hans Ed. Endvidere paastaar han, at Indstævnte bliver dømt til at betale Sagens Omkostninger for begge Retter efter Overrettens Skøn. Forsaavidt Appellanten har nedlagt endnu mere omfattende Paastande for Overdommen, kunne de ikke komme til Bedømmelse, eftersom de forsaavidt gaa ud over de af ham nedlagte Paastande for Underretten. Fra sin Side har Indstævnte nedlagt Paastand om, at den appellerede Dom bliver stadfæstet samt at der bliver ham tildømt Sagens Omkostninger for Overretten med et tilstrækkeligt Beløb.

Der foreligger ingen Tvist mellem Parterne om deres Mellemværende indtil 1 Januar 1900, men dette Aar havde de en hel Del Forretninger sammen, og ere de uenige om, af hvilken Beskaffenhed disse Forretninger var, men af denne Tvist er Sagen hovedsagelig opstaaet. Kommer dette især og hovedsagelig frem, forsaavidt angaar Indstævntes Fremgangsmaade ved og Salg af 127 Tdr. Sild, hvilken Appellanten afsendte til ham i November 1900, eftersom Indstævnte kun førte ham $\frac{1}{3}$ af Sildeprisen (831 Kr. 62 Øre af 2494 Kr. 86 Øre) til Indtægt. Indstævnte mener, at han har haft Ret dertil, fordi der da eksisterede Kompagniskab mellem ham og Appellanten om Notebrug og Drift samt Indkøb af Sild, men denne Sild var i Fællesskab, hvad Appellanten bestrider; siger, at der vel er kommet paa Tale at stifte saadant Kompagniskab, men at det ikke er blevet til noget, fordi Indstævnte ikke er gaaet ind paa de Betingelser, Appellanten havde stillet. Indstævnte har paa den anden Side gjort gældende, at bemeldte Kompagniskab er blevet stiftet i Juni 1900 og saaledes beskaffent, at Appellanten, Indstævnte samt hans Broder Carl Tulinius, som senere er død, skulde være i Kompagniskab om Notebrug og Notedrift samt om Indkøb af Sild, saaledes at Indstævnte havde Halvdelen af Notebrugen, men Appellanten og Carl Tulinius $\frac{1}{4}$ hver, men

af indkøbt Sild skulde de have en Tredjedel hver. Appellanten skulde forestaa Notebrugen og Indkøb af Silden paa Kompagniskabets Vegne. Ifølge dette har bemeldte Sild været Kompagniskabets Ejendom, men ikke Appellantens alene, hvorfor han ikke kan gøre Krav paa mere end en Tredjedel af det Beløb, der blev ført ham til Indtægt i Indstævntes Regnskab over Mellemværendet. Indstævnte kendes ved, at der ingen skriftlig Kontrakt er bleven oprettet, men gør gældende, at Kontraktens Indhold, der kun var mundtlig, har været som her anført, samt at der ingensomhelst Betingelser ere blevene fastsatte eller stillede i Appellantens Favør; han gik da ogsaa ind paa Kontrakten uden videre Betingelser. For at bevise, at en saadan Kontrakt er bleven oprettet, har Indstævnte dels ført Vidner i Sagen, dels fremskaffet andre Bevisligheder. Vidnet Jon Stefansson, en daværende Handelsbetjent hos Appellanten, har udtalt og aflagt Ed paa, at han i Juni 1900 er bleven kaldt ind til Appellanten, hvor Carl Tulinius da opholdt sig, ved hvilken Lejlighed Carl Tulinius og Appellanten fortalte ham, at de nu var blevene enige om at indgaa Kompagniskab for at drive Sildefiskeri og om Indkøb af Sild, samt at Kompagniskabet var saaledes beskaffet som foran anført; dette Vidne mener, at det tydelig kan huske, hvad der kom paa Tale, fordi det var gaaet ud fra, at det var tilkaldt som Vidne, hvorfor det lagde godt Mærke til de Ord, der faldt. Vidnet Faktor Ragnar Olafsson har udtalt og bekræftet for Retten, at Paagældende selv har fortalt ham, at Appellanten, Indstævnte og Carl Tulinius var i Kompagniskab i Aaret 1900 om Notebrug, saaledes at Indstævnte ejede Halvdelen og de to Andre hver sin Fjerdedel samt at de Paagældende var da ogsaa i Kompagniskab om Indkøb af Sild for $\frac{1}{3}$ hver. I Brev af 12 Juni 1900 skriver Appellanten til Indstævnte paa følgende Maade: »og kan jeg sige som saa, at Kontrakt er ligeved at komme istand mellem os«, men herved kan der ikke være ment nogen anden Kontrakt, end den om Kompagniskabet. Carl Tulinius skriver da ogsaa til Indstævnte den 17 s. M., »at han har truffet en Aftale med Appellanten o. s. v.« Den 23 September 1900 skriver Appellanten til Carl Tulinius, i hvilket Brev han taler om vort nye Hus paa Bjarg, hvor Ordet »vort« synes absolut at sigte til Kompagniskabet; i Slutningen af samme Brev siger han: »Du bliver nødt til at komme med »Inga«, for at vi kunne oprette en skriftlig Kontrakt mellem os om Sildebrugen, da saadan kan det ikke gaa i Længden«. Dette kan ikke forstaas paa anden Maade, end at Sildebrugen har været i Fællesskab, om end der ingen skriftlig Kontrakt er bleven oprettet. Derpaa følger Købmand Fridrik Kristjanssons Vidnesbyrd. Han udtaler for Retten, at han var godt bekendt med Appellantens og Indstævntes Notebrug paa Bjarg, samt at det da baade er blevet kaldt efter Appellanten eller Indstævnte, og kaldt Snorris eller Tulinius' Notebrug og de kaldte Ejere deraf. Appellantens Brev af 12 November 1900, hvilket han da skrev til Indstævnte, sammen med Silden som før anført, beviser ikke paa nogen Maade, at der ikke er blevet stiftet Kompagniskab mellem Parterne næstforegaaende Juni Maaned, og af Brevet behøves der ikke at sluttes videre end, at Appellanten da (i November) ikke har villet bøje sig under Kontrakten og at han i det Mindste ikke har villet, at bemeldte Sild (ca. 100 Stk. Tdr. staar der i Brevet) faldt under Bestemmelserne i

Kontrakten. Men ifølge hvad der er fremkommet i Sagen, synes der ikke at være nogen Tvivl om, at bemeldte Sild skulde være Kompagniskabets Eje, forsaavidt Appellanten var bunden ved bemeldte Kompagniskabskontrakt.

Men selv om der saaledes foreligger vægtige Indicier i Sagen for, Appellanten har oprettet Kompagniskabskontrakt om Notebrug og Sildeindkøb med Indstævnte i Juni 1900, synes det dog ikke fuldt bevist imod hans bestemte og stadige Benægtelse, men Sagens Udfald synes i denne Henseende at maatte blive gjort afhængigt af hans Ed, saaledes at forsaavidt han med sin Ed benægter, at han har oprettet den tidnævnte Kontrakt, frifindes han for Indstævntes Gældsfordring og desuden har retmæssig Krav paa det Beløb, han har gjort Paastand paa, Kr. 309,⁰², eftersom disse Beløb adderede (Kr. 1214,⁵³ + 309,⁰² = Kr. 1523,⁵⁵) ikke gaa udover Provenuet af Silden, Appellanten gør Paastand paa (1663 Kr. 24 Øre), men som Sagen er bleven ført for begge Retter, bliver der ikke taget Hensyn til Differencen eller Appellanten tildømt den. I saa Fald tilkommer ham da ogsaa 6 % Renter af bemeldte Beløb (Kr. 309,⁰²) fra Kontrastævningens Dato, 22 Juli 1903, indtil Betaling sker, men Sagens Omkostninger ophæves i saa Fald, og der er ingen Grund til at idømme Indstævnte Bøde for uretmæssigt Salg af Sild, som der er bleven nedlagt Paastand paa af Appellanten. Men skulde Appellanten ikke aflægge Benægtelseseden, maa dette Punkt i Sagen faa samme Udfald her ved Retten som ved Underretten. I saa Fald kan han da heller ikke faa Dom for tidnævnte Kr. 309,⁰², fordi dette Plus-Beløb hovedsagelig er opstaaet derved, at Appellanten i sit Regnskab beregner sig til Indtægt ovennævnte Provenu af Sild (Kr. 1663,²⁴). I saa Fald bliver Bestemmelsen om Sagens Omkostninger i Ekstraretsdommen at bifalde, og bliver Dommen saaledes i enhver Henseende stadfæstet, og det findes ogsaa rigtigt, at Appellanten betaler Indstævnte Sagens Omkostninger for Overdommen, der bestemmes til Kroner 60.

Nr. 341. Højesteretssagfører Liebe

contra

Martin Emil Gjerløff (Def. Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af § 1 i Lov af 27 April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelser.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 September 1907: Tiltalte, Fabrikant Martin Emil Gjerløff, bør bøde 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse og betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af en Maaned efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfældende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, borttage eller ved

en ligesaa tydelig og holdbar Tilføjelse rette den urigtige Paategnelse paa de i hans Besiddelse værende eller iøvrigt til hans Raadighed staaende Varer af den foran omtalte Art. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar for Højesteret,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen satte Frist af een Maaned regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Emil Gjerløff til Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fabrikant Martin Emil Gjerløff tiltales for Overtrædelse af Lov 27 April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelse § 1.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte siden 1904 paa Tønder, der indeholdt en af ham her i Landet fabrikeret saakaldt Linoleumstjære, har anbragt en Etikette, paa hvilken Varen betegnes som »Patent Linoleumstjære«, skjønt der ikke her i Landet, men alene i Sverrig er erhvervet Patent paa Varen. Tjæren er solgt af Tiltalte i stort Omfang bl. a. til en Mængde Trælasthandlere her i Landet. Da nu Benyttelsen af Ordet Patent paa angivne Maade med Hensyn til en her i Landet fabrikeret og solgt Vare maa fremkalde en urigtig Antagelse om, at Varen er Genstand for dansk Patent, vil Tiltalte være at anse efter fornævnte Lovs § 1 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. og have at betale Sagens Omkostninger.

Tiltalte vil derhos i Medfør af samme Lovs § 2 være at dømme til inden en Frist, der findes at kunne bestemmes til en Maaned efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at borttage eller ved en ligesaa tydelig og holdbar Tilføjelse rette den urigtige Betegnelse paa de i hans Besiddelse værende eller iøvrigt til hans Raadighed staaende Varer af den foran omtalte Art.

Nr. 376.

Advokat Halkier

contra

Jacob Kristian Hentzen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 November 1907: Arrestanterne Jacob Kristian Hentzen, Sophus Reinholdt Ingolf Johansen og Johan Peter Sørensen samt Tiltalte Niels Peter Hansen bør straffes, Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Hentzen i 1 Aar, Johansen og Sørensen hver især i 18 Maanedes og Tiltalte Hansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt, En for Alle og Alle for En, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, og Defensor, Overretssagfører Cortsen, 20 Kr. til hver, dog at Arrestanten Hentzen ikke udreder over $\frac{1}{7}$, Arrestanten Johansen ikke over $\frac{1}{6}$, Arrestanten Sørensen ikke over $\frac{3}{4}$ og Tiltalte Hansen ikke over $\frac{1}{4}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Hentzens Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt den foreligger Højesteret til Paakendelse, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Kristian Hentzen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jakob Kristian Hentzen, der er født den 16 Oktober 1884 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 April 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, tiltales for Tyveri og Hæleri.

Arrestanten Sophus Reinholdt Ingolf Johansen . . .

Arrestanten Johan Peter Sørensen . . .

Niels Peter Hansen . . .

Ved Arrestanternes og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 20 September d. A. enedes de 3 Arrestanter om at rejse til England og talte sammen om at stjæle Cykler, rejse med disse til Odense og sælge dem dér for derved at skaffe Penge til den videre Rejse.

Den 21 September om Morgenen ved 7-Tiden stjal Arrestanterne Johansen og Sørensen i Forening en til 50 Kroner vurderet Cykle, der henstod i en aaben Port i Løvstræde og tilhørte Grosserer Gustav Jørgensen.

En Times Tid senere fulgtes Arrestanterne Sørensen og Hentzen ud i Byen for at stjæle endnu en Cykle, og medens Hentzen ventede paa et aftalt Sted, stjal Sørensen en til 70 Kroner vurderet Cykle, der henstod paa en Trappegang, Ny Kronprinsessegade Nr. 11, hvortil Adgangen var uhindret, og tilhørte Manufakturist Aage Baastrup.

Senere samme Dag begav Arrestanterne Sørensen og Hentzen sig med de to sidstnævnte Cykler ud til Tiltalte Hansen, der købte dem, skønt han forstod, at de var stjaalne.

Under dette Besøg hos Tiltalte Hansen frastjal Arrestanten Sørensen Cyklereparatør Christian Rugaard, der boede hos Tiltalte, 7 Kroner i rede Penge, der laa i en halvaaben Blikkasse, der stod under Sengen i Rugaards Værelse, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Arrestanten Hentzen, der egentlig vil have tænkt sig, at de sidstnævnte to Cykler skulde være medtagne til Odense, forstod og billigede, at Sørensen derefter vilde stjæle to andre Cykler, ved hvis Salg i Odense der skulde skaffes Rejsepenge for dem begge, og Arrestanten Sørensen stjal da ogsaa samme Dags Aften to Cykler, der henstode i aabne Opgange i Fredericiagade og tilhørte Dr. med. Niels Blegvad og Snedkermester Ludvig Jønsson. Disse to Cykler, der ere vurderede til henholdsvis 40 Kr. og 75 Kr., medtog Arrestanterne, da de samme Aften afrejste til Odense, hvor de den følgende Dag alle tre blev anholdte.

Arrestanten Johansen begik i Løbet af den 21 September som Forberedelse til Rejsen følgende Ulovligheder:

Arrestanten formaaede . . . . .

Endvidere stjal han fra et uafaaet Værelse paa de nævnte to Personers Arbejdssted disses Ure med Kæder, hvilke Ting, der fandtes i Tøj, der hang frit fremme, tilsammen ere vurderede til 18 Kroner. Sammesteds satte han sig i Besiddelse af Bager Hansens Nøgler for at benytte dem ved Indbrud i Hansens Logi og lukkede sig derefter ved Hjælp af Dørnøglen ind i Hansens Værelse, Vestervoldgade Nr. 89, 3dje Sal, og stjal der ca. 40 Kr. fra en Skabsskuffe, som han aabnede med en anden af Hansens Nøgler.

Det ene af de stjaalne Ure — vurderet til 10 Kr. — forærede Arrestanten under Rejsen til Odense til Arrestanten Hentzen, der modtog det, skønt han vidste, at det var stjaalet.

I Henhold til det Anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse:

Arrestanten Hentzen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 54, samt i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 374. Højesteretsagfører Dietrichson

contra

Rudolf August Isak Berg (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 November 1907: Tiltalte Rudolf August Isak Berg bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 640 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rudolf August Isak Berg til Højesteretsagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Rudolf August Isak Berg, der er født den 19 Juli 1876 og i Aarene 1901—1902 inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager 6 Gange med Gentagelsesvirkning har vedtaget Bøder for ulovligt Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, sidste Gang den 16 December 1902 med Virkning som Dom for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, hvorhos han den 2 Marts d. A. sammesteds har vedtaget en Bøde af 200 Kr. med Virkning som Dom for 6te Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 6te Gang begaaet ulovlig Brændevinhandel, tiltales paany for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte, der kun har Gæstgiverborgerskab, og som under 31 December 1903 paa Grund af Afgiftsrestance har frafaldet Brændevinsudskænkning, fra den 1 Oktober d. A., indtil han den 28 s. M. blev sat under Tiltale, har drevet almindelig Beværtning med Brændevinsudskænkning Aalborggade Nr. 4 her i Staden.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78, for 7de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 6te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning, efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 640 Kr.

Onsdag den 19 Februar.

Nr. 336. Højesteretsadvokat Dietrichson

contra

Georg Vilhelm Frederik Johansen (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 August 1907: Tiltalte Georg Vilhelm Frederik Johansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sinding og Meyer, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Idet det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ikke findes at kunne tilregnes ham som uagtsomt, og især i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsadvokaterne Dietrichson og Bülow hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Georg Vilhelm Frederik Johansen for Overtrædelse af Straffelovens § 198.

Tiltalte er født den 22 September 1882 og ikke funden forhen straffet.

Ved egen Tilståelse og det især Oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 28 Juni d. A. om Eftermiddagen ved 2-Tiden var Tiltalte beskæftiget ved Reparationsarbejde paa Dampskibet »Kherson«, beliggende ved Nordre Kaj paa Refshaleen.

Arbejdet bestod bl. a. i at fæstne Plader paa de udvendige Sider af en stor firkantet Luge (Casing eller Kæssing), hvis Kant ragede 3 Fod op over Dækket. Arbejdet var saa vidt fremskredet, at der kun stod tilbage at indsætte et nyt Stykke langs Kæssingens fjerde Side. Dette foregik paa den Maade, at en Formand Diurhus og en Smedesvend Arnesen staaende paa Dækket huggede Nitter ind i Kæssingens udvendige Side, medens Tiltalte skulde holde imod med en Mukkertforhold (en svær Hammer med kort Skaft) paa Kæssingens indvendige Side. Her kunde han ikke staa, men maatte sidde paa Planker, der blev anbragte over Aabningen ned mod Skibsrummet.

Den paagældende Side af Kæssingen var 19 Fod bred, men da der i Kæssingens Hjørner var anbragt Luftkasser af 4 Fods Bredde, hvis Kanter gik op i Højde med Kæssingens Rand, behøvedes der, naar Plankerne anbragtes hvilende paa Luftkassernes indvendige Side og med et Stykke ragende ud over samme, kun Planker af forholdsvis mindre Dimensioner.

Arnesen og Tiltalte valgte to Planker, der, efter hvad der senere er oplyst, havde en Længde af $14\frac{2}{3}$ Fod, hvilket var passende, saalænge Plankerne var anbragte over den 11 Fod brede Aabning mellem Luftkasserne.

Da Arbejdet var tilendebragt paa det 15 Fod brede Stykke, der udgjorde Kæssingens Kant indtil den i fjerde Hjørne anbragte Luftkasse, vilde Tiltalte benytte de samme Planker, han hidtil havde siddet paa under Arbejdet, paa det resterende 4 Fod brede Stykke af Kæssingens Kant udfor Luftkassen.

Uden at sige noget til Diurhus og Arnesen rejste Tiltalte sig nu op, satte den ene Fod paa Kæssingens Yderside, den anden paa Luftkassens nærmeste Inderside, bøjede sig ned, tog fat med en Haand i hver Planke og halede den over mod sig saaledes, at han skrævede over Plankerne. Han tænkte ikke Andet, end at Plankerne vilde være lange nok til at naa fra Kæssingens ham nærmeste Yderkant til den modstaaende Luftkasses Inderkant, og han, der som nævnt stod i bøjet Stilling paa en smal Kant, havde ikke Opmærksomheden henvendt paa Plankernes fra ham fjerneste Ende. Tiltalte hørte Arnesen — der efter sin Forklaring var bleven opmærksom paa det farlige i Tiltaltes Handling, idet han var paa det Rene med, at Plankernes fjerneste Ende herved blev rykket bort fra deres Støttepunkt — raabe Hov! eller noget Lignende, men i samme Øjeblik slap den ene Planke, i hvilken Tiltalte trak med venstre Haand, ud af Støttepunktet paa den Luftkasses Kant, hvor den var anbragt, og vippede nedad i den 11 Fod brede Aabning mod Skibsbunden, hvorved dens modsatte Ende ramte Tiltalte i Bagen, saa han vilde have faaet Overbalance, hvis det ikke i det samme var lykkedes Arnesen at gribe fat i ham og dreje ham saaledes, at han kom til at støtte sig paa den anden Planke. Den nedfaldende Planke styrtede ned i Skibets Fyrrum, hvis Gulv ligger ca. 50 Fod under Kæssingens Kant, og ramte med sin ene Ende den i Fyrrummet arbejdende Kobbersmed Niels Peter Thorsen, der blev saaret i Hovedet og Brystet og tabte Bevidstheden. Thorsen blev hurtigt muligt bragt til Frederiks Hospital, men døde samme Dags Aften Kl. 11 som Følge af Beskadigelse af Leveren og indvendig Blødning. Afdøde, der var 44 Aar gammel, efterlod sig en Enke og 3 uforsørgede Børn.

Tiltalte vidste, at der arbejdede Folk i Skibsrummet, men vidste ikke, at der færdedes nogen umiddelbart under det Sted, hvor han arbejdede, da Ulykken skete.

Om det nu end maa anses for utvivlsomt, at Tiltaltes Forhold har været Aarsag til Kobbersmed Thorsens Død, findes det dog efter Omstændighederne betænkeligt at statuere, at han, der siden Nytaar har arbejdet hos Aktieselskabet Burmeister & Wain og forinden i $1\frac{1}{2}$ Aar har arbejdet paa Skibsværfter i Tyskland samt jævnlig haft Beskæftigelse af den under Sagen omhandlede Art, har gjort sig skyldig

i strafbar Uagtsomhed, hvorved bemærkes, at Tiltalte, der skildres som et roligt, besindigt og ædrueligt Menneske, om hvem der kun er godt at sige, og som har taget sig den passerede Ulykke nær, aabenbart har haft vanskeligt ved under de foreliggende Omstændigheder at komme til Klarhed over sin Handlings Farlighed, og at der vil være at tage Hensyn til, at den uagtsomme Handling ogsaa har medført Fare for ham selv.

Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Nr. 351. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Niels Christian Carlsen (Def. Bülow),
 der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 15 August 1907: Tiltalte, Tjenestekarl Niels Christian Carlsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og derhos at betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Marius Christensen, 15 Kr. og Defensor, Overretssagfører Buhl, 12 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Johnsen, belaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Strfl.s § 203, men Straffen findes at burde fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Niels Christian Carlsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførererne Hansen og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag er Niels Christian Carlsen sat under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte er født i Aaret 1871 og har tidligere, foruden at han 2 Gange har vedtaget Bøder for Polituorden og under sin Militærtjeneste oftere har været straffet dels arbitrært, dels ifølge Dom hovedsagelig for Drukkenskab, Ulydighed, Respektstridighed samt Vold og Trusel om Vold mod Overmænd, være anset ifølge den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 2 Februar 1894 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Arts-Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 15 September 1898 efter samme Straffebestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge ovennævnte Overrets Dom af 2 Oktober 1900 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 8 December s. A. efter Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, og § 201 med lige Straf, ifølge samme Birks Ekstrarets Dom af 29 Marts 1905 efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge samme Birks Ekstrarets Dom af 23 November s. A. efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt senest ifølge samme Birks Ekstrarets Dom af 31 December 1906 efter Straffelovens § 203, jfr. § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Søndag Eftermiddag den 30 Juni d. A., da Tiltalte og Karlen Jens Christian Jacobsen, der begge tjente paa Gaarden Schildenseje, i Forening med en paa samme Gaard arbejdende Polak ved Navn Stanislaus havde drukket en Del Brændevin i et Karlekammer paa Gaarden, begyndte Tiltalte og Stanislaus ifølge Sagens Oplysninger for Spøg at tage Livtag med hinanden; paa Grund af de paagældendes berusede Tilstand udartede Brydningen imidlertid snart til Slagsmaal, hvilket dog blev standset af Gaardens Forvalter, da denne kom tilstede. Da Forvalteren nu vilde bringe Stanislaus ned til et af de paa Gaarden arbejdende Polakker beboet Hus i Udkanten af Skoven, blev de ifølge Tiltaltes Erkendelse indhentede af denne, der atter begyndte at prygle løs paa Stanislaus.

Efter hvad Jens Christian Jacobsen har forklaret til en Politirapport, løb han nu hen til de andre og gav for at befri Stanislaus Tiltalte et Slag med knyttet Haand i Hovedet samt et Spark i Bagdelen, hvorefter Forvalteren og en Landsmand af Stanislaus fik denne med til Huset. Da Tiltalte vilde løbe efter dem og, efter hvad han har erkendt, truede med at »slagte« Stanislaus, greb Jacobsen ham i den venstre Arm for at holde ham tilbage, hvorhos han efter den af Tiltalte afgivne Forklaring, der for saa vidt vil være at lægge til Grund, slog Tiltalte omkuld. Ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det isvrigt oplyste trak Tiltalte da sin Lommekniv op og tilføjede med denne Jacobsen to Saar oven i Hovedet, og efter at Jacobsen havde grebet ham om højre Haand for at forhindre ham i yderligere at bruge Kniven, huggede Tiltalte endnu gentagne Gange efter ham med denne, hvorved han skar hans Jakke itu. Forvalteren og et Par Karle kom nu til og bandt Tiltalte, der var helt ustyrlig, paa Hænder og Fødder.

Jens Christian Jacobsen blev samme Dag forbunden af en Læge, ifølge hvis ligeledes samme Dag afgivne Erklæring der fandtes 2 Snit-saar i Haarbunden, det ene lidt over venstre Øre og ca. 4—5 Ctm langt, det andet lidt til højre for Hovedets Midtlinje, ca. 10 Ctm. bag forreste Haargrænse og af ca. 4 Ctm. Udstrækning. Erklæringen gaar endvidere ud paa, at Jacobsen havde lidt et meget stort Blodtab, da der var overskaaret 2 Arterier, en i hvert Saar.

Der er iøvrigt intet oplyst, der giver Anledning til at antage, at den Jacobsen tilføjede Overlast skulde have haft blivende Følger, hvorved bemærkes, at han, der ikke har været afhørt inden Retten, Natten mellem den 4 og 5 Juli d. A. hjemmelig forlod Schildenseje, uden at hans senere Opholdssted under Sagen har kunnet oplyses.

Tiltalte har iøvrigt forklaret, at Jacobsen en Nat for 5 à 6 Uger siden havde overfaldet ham, medens han sov, og med en Ølflaske slaet ham flere Gange i Hovedet og derved tilføjet ham flere Saar med Flaskeskaarene, idet Flasken ved Slagene gik i Stykker, men at Tiltalte paa Grund af Trusler fra Jacobsens Side undlod at gøre Anmeldelse om dette Overfald. At Jacobsen saaledes har øvet Vold mod Tiltalte, bestyrkes ved, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen.

For sit ommeldte, overfor Karlen Jacobsen udviste Forhold er Tiltalte, der efter det oplyste maa antages ved den paagældende Lejlighed at have været beruset, men dog i tilregnelig Tilstand, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 357.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Johan Ludvig Lindblad (Def. Hansen),

der tiltales for Krænkelser af Blufærdigheden.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Oktober 1907: Tiltalte, Johan Ludvig Lindblad, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 udsættes Straffens Fuldbgyrdelse, og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er udøvet den 21 September f. A., og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Johan Ludvig Lindblad, til Højesteretssagførerne Bülow og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Johan Ludvig Lindblad for Krænkelser af Blufærdigheden.

Tiltalte, hvis oppgivne Alder af 32 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om at have i en af Spiritus paavirket, men som det maa antages fuldt tilregnelig Tilstand, i Døraabningen i et Skur ved Østmolen i Frihavnen to Gange fremvist sin blottede Bagdel, idet han bukkede sig og derefter, idet han vendte sig om, én Gang sit mandlige Lem, idet han rystede det.

Denne Adfærd, som Tiltalte udviste i det Øjemed at blive bemærket, maa antages at være bleven bemærket og at have været til Forargelse for Mænd og Kvinder, der færdedes paa Kajen og det ved Kajen i en Afstand af godt 100 Alen fra Skuret beliggende Dampskib »Polaris«.

I Henhold til det foranførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 185, jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i den midlertidige Straffelov findes Straffens Fuldbyrkelse at burde udsættes og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalde, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes.

Nr. 365.

Højesteretssagfører Møldrup

contra

August Bengtsson (Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 November 1907: Tiltalte August Bengtsson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Richter, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets. Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Bengtsson til Højesteretssagførerne Møldrup og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: August Bengtsson, der tiltales for Tyveri, har opgivet at være 36 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er ifølge Dom anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juli 1891 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 12 Maj 1894 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved de af Portner Theodor Boch, Maskinlærling Kaj Jacobsen, Pantelaaner Thorvald Victor Jensen, sidstnævntes Søn Gudmar Jensen og Politibetjent Nr. 576, Aalsrode, afgivne beedigede Forklaringer og det iøvrigt oplyste maa det anses for godtgjort, at Tiltalte den 16 September d. A. sent paa Eftermiddagen har sat sig i Besiddelse af en fornævnte Portner Boch tilhørende, her under Sagen til 35 Kr. vurderet Cykle, som henstod paa Trappegangen i den af Boch beboede Ejendom, Willemoesgade Nr. 17, at Tiltalte derefter forgæves har forsøgt at pantsætte Cyklen til Pantelaaner Jensen, og at han derpaa blev antruffet med Cyklen paa Hjørnet af Sorøgade og Rosenvængets Allé og foranlediget anholdt.

Tiltalte har forklaret, at han paa Grund af Beruselse ikke kan erindre noget af det saaledes passerede. Efter det oplyste, derunder de nævnte Vidners og Politibetjent Nr. 511, Christensens, beedigede Forklaringer maa der imidlertid gaas ud fra, at Tiltalte ved den heromhandlede Lejlighed har været fuldt tilregnelig, om han end har været noget paavirket af Spiritus.

Da Tiltalte efter det anførte maa antages i tyvagtig Henseende at have sat sig i Besiddelse af Cyklen, vil han som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Torsdag den 20 Februar.

Nr. 360. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Vilhelm Hesner Olsen (Def. Liebe),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 24 Juli 1907: Arrestanten Peder Vilhelm Hesner Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og til Defensor, Sagfører Wimmer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Oktober 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Kaas og Overretssagfører Cortsen, betaler Tiltalte Peder Vilhelm Hesner Olsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For sit i den indankede Dom fremstillede Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 174, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Peder Vilhelm Hesner Olsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Peder Vilhelm Hesner Olsen aktioneret for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Det er under Sagen af den den 13 Marts 1893 fødte Pige Johanne Marie Olsen, som for nogle Aar siden af Sogneraadet for Fre-

deriksborg Slotssogn var bleven anbragt i Pleje hos nu afdøde Gaardejer Nielsen af Hammersholt og efterlevende Enke, Martine, født Olsen, forklaret, at da hun den 18 Juni d. A. bistod Tiltalte, som den Gang var Enekarl paa bemeldte Enkes Gaard og ledede dennes Drift, ved Indretningen af et Hønseshus med tilhørende Hønsesgaard, spurgte han hende, om han maatte kildre hende, hvad hun, som antog, at han, ligesom han tidligere havde gjort, alene vilde kildre hende under Armene, gav ham Tilladelse til, og at han derpaa ogsaa kildrede hende paa anførte Maade, men da de senere efter Arbejdets Tilendbringelse tilsammen kom over i en Baas i Stalden, kildrede han, efter at han først havde paasat den indvendige Krog paa Porten, som fra Stalden førte ud mod Marken, hende, som havde aabne Benklæder paa, paa hendes Kønsdel, hvorhos han stillede hende op mod Væggen og tog hende for Brystet, først saa stærkt, at hun hverken kunde se eller tale, men da han senere løsnede sit Tag lidt, saa hun, at han havde sit Lem fremme samt havde løftet hendes Klæder op, og idet hun derpaa mærkede en stærk Smerte i sin Kønsdel, der bragte hende til at skrike og løbe sin Vej, antager hun, at han maa have stukket sit Lem ind i hendes.

Tiltalte har paa sin Side under de oprindelig i Sagen optagne Forhør forklaret, at han, efter at Pigen paa hans Opfordring var gaaet over i Stalden, og han derpaa uden dog dermed at forbinde nogen Tanke havde paasat den paa Staldporten mod Marken indvendig anbragte Krog, spurgte hende, om han maatte kildre hende paa hendes Kønsdel, og at han, da hun gav ham Lov dertil, derpaa kildrede hende som anført og uden at indføre sin Finger i Kønsdelen. Han benægtede derimod bestemt ved den omhandlede Lejlighed at have haft sit Lem fremme og at have trykket Pigens Bryst saa haardt, at hun hverken kunde tale eller se, og da hun pludselig under hans Behandling skreg op, slap han hende straks. Under et paa Foranledning af nærværende Ret i Sagen optaget senere Forhør har Tiltalte imidlertid ændret sin tidligere Forklaring derhen, at han alene i al Almindelighed vil have spurgt Pigen, som han vil have anset for at være ca. 15 Aar gammel, om han maatte kildre hende, og efter hendes derpaa givne bekræftende Svar have kildret hende under Armene og maaske andetsteds paa Kroppen, medens han ikke vil vide, om han har kildret hende paa hendes Kønsdel eller ikke.

Ved en paa selve den paagældende Dag foretagen Lægeundersøgelse af Pigen forefandtes der ifølge den herom afgivne Erklæring ikke noget Spor af Vold paa hendes Genitalia, ligesom Hymen ikke paa noget Punkt var udrevet, medens den dog var saa aabentstaaende, at hendes Forklaring om Tiltaltes Indbringelse af hans Lem i hendes Kønsdel ikke kunde afvises.

Medens der efter det Foreliggende ikke vil kunne gaas ud fra, at Tiltalte har søgt at indbringe sit Lem i Pigens Kønsdel, findes der paa den anden Side ikke at kunne tages noget Hensyn til den i Tiltaltes seneste Forklaring indeholdte Fragaelse af hans tidligere Erkendelse af at have kildret Pigen paa hendes Kønsdel, og han, som er født den 4 August 1879 og ikke tidligere straffet, vil derfor, idet det ikke kan antages, at Pigen, der maa anses sædelig ufordærvet, har givet ham noget Samtykke til saadan Behandling, være at anse

efter Straffelovens § 176, jfr. § 174, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommen har fastsat Straffen til saadant Fængsel i 3 Gange 5 Dage, vil den forsaavidt være at forandre.

Nr. 66. Ane Marie Gudmann, født Andersen (Lunn efter Ordre)

contra

Underretssagfører Hans Henning Vogt (Ingen),

betreffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en af Appellantinden for Mandens Gæld udstedt Obligation med Pant i hendes Særeje.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1905: Indstævnte, Ane Marie Gudmann, født Andersen, Snedker E. A. Gudmanns Hustru, bør til Citanten, Prokurator H. Vogt, betale de Paastævnte 1380 Kr. med Renter af 1200 Kr. 6 pCt. aarlig fra den 18 December 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15 Juli 1907 er det tilladt Appellantinden for Højesteret at fremkomme med Paastand om fuldstændig Frifindelse under Henvisning til, at den ved den af hende den 18 Juni 1902 udstedte, den 23 s. M. inden den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret tinglæste Panteobligation paatagne Forpligtelse er ugyldig, da den i Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller af 7 April 1899 § 15 1ste Stykke in fine foreskrevne Godkendelse af Overøvrigheden ikke har fundet Sted, samt med den Indsigelse, at Indstævnte ikke bør kunne gøre nogen Ret gældende mod hende paa Grundlag af den ommeldte Panteobligation, fordi denne er udfærdiget af hende til ham ifølge Paalæg af ham som hendes Mands Sagfører og i Henhold til den af ham givne Fremstilling af Nødvendigheden eller Hensigtsmæssigheden heraf, uden at der forelaa nogen Grund for hende til at paatage sig nogen saadan Gældsforpligtelse. I Henhold hertil har Appellantinden, hvis Ægtefælle efter Afsigelsen af den indankede Dom er afgaaet ved Døden, for Højesteret nedlagt en paa de i Reskriptet nævnte Indsigelser støttet Paastand om Frifindelse; men da hun, der ved sin Procedure i foregaaende Instans maa anses at have erkendt Obligationens Gyldighed, bortset fra, at den efter hendes Anbringende lyder paa et for stort Beløb, maa være bunden herved, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til bemeldte Indsigelser og den derpaa støttede Paastand. Idet Sagen som Følge heraf bliver at paadømme paa samme

Grundlag som i foregaaende Instans, vil den indankede Dom i Henhold til de denne anførte Grunde være at stadfæste.

Det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Ane Marie Gudmann, født Andersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Prokurator H. Vogt, søgt Indstævnte, Ane Marie Gudmann, født Andersen, Snedker E. A. Gudmanns Hustru, til Betaling af 1380 Kr., nemlig dels 1200 Kr., som Indstævnte i Henhold til Obligation med Pant i Løssøre, udstedt den 18 Juni 1902 og tinglæst den 23 s. M., skal skyldte Citanten for ydet kontant Laan, og hvilken Skyld skal være forfalden til Betaling paa Grund af Udeblivelse med Rentens Erlæggelse, og dels 180 Kr. i Renter af Obligationsgælden à 6 pCt. p. a. fra den 18 Juni 1902 til den 18 December 1904. Citanten har derhos paastaet sig tilkendt Renter 6 pCt. aarlig af 1200 Kr. fra den 18 December 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Den af Indstævnte i Sagen nedlagte Paastand gaar ud paa, at hun frifindes mod at betale Citanten 800 Kr. med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra 11 Juni Termin 1904, hvorhos hun har paataet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at en af Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag i Anledning af, hvad der var fremført fra Citantens Side, begært Anstand i 14 Dage ikke mod den af Citanten — blandt andet under Henvisning til, at Indstævnte ved den ovennævnte Panteobligation i Søgmaalstilfælde har underkastet sig Retsforfølgning efter Frd. af 25 Januar 1828 — derimod fremsatte Protest vil kunne bevilges. Sagen bliver derfor nu at paadømme.

Til Støtte for sin ovenanførte Paastand har Indstævnte anbragt, at hun ikkun har modtaget 800 Kr. som Laan af Citanten, og at denne, da hun underskrev den paa 1200 Kr. lydende Obligation, forsikrede hende, at hun ikke vilde komme til at betale ham mere, end hun virkelig havde modtaget.

Rigtigheden af denne Fremstilling, der er bestridt af Citanten, har Indstævnte ikke godtgjort, og da der heller ikke isvrigt fra Indstævntes Side foreligger nogen Indsigelse mod Søgmaalet, der kan tillægges Betydning, vil Citantens Paastand, der i Henseende til Sagens Omkostninger har Hjemmel i Obligationen, i det hele være at tage til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 367. Højesteretsadvokat Hindenburg, Aktor

contra

Martin Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for Ærefornærmelser og Brud paa Privatlivets Fred.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 September 1907: De ovennævnte, for Citantinden, Skuespillerinde Anna Müller Madsen, fornærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse. Indstævnte Journalist Martin Jørgensen, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Til Citantinden betaler Indstævnte 2000 Kr. Saa bør og Indstævnte til Statskassen betale de Gebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær og Godtgørelse for Udlæg til Prokurator Steinthal 42 Kr. Det dømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke findes Føje til efter den for Højesteret nedlagte principale Paastand at afvise Sagen for Landsover- samt Hof- og Stadsretten, samt at der efter Beskaffenheden af det for Højesteret Fremkomne ikke findes Grund til at foranledige nye Oplysninger tilvejebragte ved det Offenliges Foranstaltning, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Jørgensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Nr. 348 af Bladet »Middagsposten« for 21 December 1906 findes en Artikel, underskrevet »Martin Jørgensen«, hvori der under Overskriften: »En ung Skuespillerinde som Offer for adelige Bøllestreger. Løjtnant von H. R. og Aktricen ved Frederiksberg Teater. Et mærkeligt Engagement« efter en Indledning overvejende med almindeligere Betragtninger fortsættes saaledes:

»Den unge Frk. K. dukkede for et Aars Tid siden op ved »Frederiksberg Teater«. Man lagde Mærke til hendes smukke Sangstemme, og Direktionen garanterede frodige dramatiske Evner. Den unge Frk.

K. var, da hun blev engageret, ikke mere end 16 Aar gammel. Hendes kunstneriske Udvikling gav efterhaanden, som hun fik Lov til at begaa sig, de rigeste Løfter.

Men saa skete der yderligere et Engagement ved »Frederiksberg Teater«, som man unægtelig maatte finde meget mærkeligt, idet den unge Dame, der blev engageret, og hvis Navn forøvrigt er Anna M., i lang Tid forinden havde været kendt i den letsindige Verden som en ung Dame, man i almindelig Omtale sagde hm. hm. om.

Damen, hvis kunstneriske Pretentioner selvfølgelig er lig Nul, blev hurtig Veninde med Frk. K., og foruden at møde op med alle sine letsindige Tendenser, medbragte hun endvidere til Teatret hele hendes udstrakte Bekendtskab af levelystne Løjtnanter, hvoraf en Grev H. R. fattede særlig Interesse for den lille Frk. K.

Der oprandt mange lystige Timer i Kredsens Tilværelse, ikke mindst da Direktør Wulff var i Odense, thi da blev Residensen forlagt dertil.

Men Lystigheden maatte vel siges at kulminere forleden Dag, da en Flok af disse unge Lømler fik de to unge Kvinder med ud paa Sold, og ved denne Lejlighed trakterede de den unge Frøken i en saa uhyggelig Grad med Alkohol, at hun maatte udeblive baade fra Teatret og Hjemmet et helt Døgn, indtil Virkningerne var forsvundne.

Overfor den unge, talentfulde Frk. K. er dette en oprørende Forbrydelse, og de unge Knægte skulde ordentlig have Bagdelene paa Komædie.

Men mærkeligt synes det, at Direktør Wulff af Hensyn til hele Teatrets ellers talentfulde og flinke Personale kan have en Dame som denne Frk. Anna M. knyttet til sit Teater.«

Under nærværende Sag har Citantinden, Skuespillerinde Anna Müller Madsen, hvem der er meddeelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Steinthal, under Anbringende, at det er til hende, der sigtes med den i Artiklen omtalte Skuespillerinde Anna M., at Artiklen i sin Helhed er ærefornærmende for hende og i hvert Fald krænkende for hendes Privatlivs Fred, at hun føler sig fornærmet over følgende Udladelser, at »Anna M. i lang Tid har været kendt i den letsindige Verden som en ung Dame, man i almindelig Omtale sagde hm. hm. om«, »sine letsindige Tendenser«, »hendes udstrakte Bekendtskab med levelystne Løjtnanter«, og »en Dame som denne Frk. Anna M.«, samt at der med de anførte Ærefornærmelser, der efter hendes Anbringende ere ubeføjede, er bevirket stor Forstyrrelse, ja Ødelæggelse af hendes Stilling og Forhold — paastaet Indstævnte, Journalist Martin Jørgensen, som Forfatter af Artiklen anset med Straf i den nævnte Anledning samt paalagt at udrede en Erstatning for Tøst og Tab af 2000 Kr., hvorhos hun har paastaet de fremhævede Udladelser mortificerede.

Endelig har hun paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Steinthal og i Godtgørelse for Udlæg til denne 2 Kr.

Indstævnte har, skønt lovlig stævnt, ikke givet Møde under Sagen.

Da der ~~maa~~ gives Citantinden Medhold i, at de fremhævede efter det Foreliggende ubeføjede Udladelser ere ærefornærmende for hende, vil de være at mortificere, hvorhos Indstævnte, hvem der efter det

Foreliggende ikke findes Anledning til at drage til Ansvar for Krænkelser af Citantindens Privatlivs Fred, i Medfør af Straffelovens §§ 216 og 217 vil være at anse med en Straf, der efter Omstændighederne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Han vil fremdeles være at tilpligte at betale Citantinden den af hende paastaede Erstatning, 2000 Kr.

Nr. 385. Højesteretssagfører Jensen

contra

Hulda Andrea Elisabeth Frederiksen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181 Nr. 1 og tillige for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 December 1907: Tiltalte, Hulda Andrea Elisabeth Frederiksen og Arrestanten Karl Jens Peter Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Tiltalte i 4 Maaneder og Arrestanten i 6 Maaneder og hver for sit Vedkommende betale Aktionens Omkostninger, derunder Salsører til Aktor og Defensor, Overretssagfører Carlsen og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Frederiksen's Vedkommende anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Henvisningen til Straffelovens § 46 udgaar,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hulda Andrea Elisabeth Frederiksen til Højesteretssagførerne Jensen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Hulda Andrea Elisabeth Frederiksen og Arrestanten Karl Jens Peter Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 181, Tiltalte tillige for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stykke, Arrestanten tillige for Overtrædelse af Lov 1 April 1905 § 4.

Tiltalte er født den 23 Oktober 1886, Arrestanten er født den 9 September 1886. Hverken Tiltalte eller Arrestanten er funden forhen straffede.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste er Tiltalte og Arrestanten overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Tiltalte har i Tiden fra 7 Februar d. A., da hun udskreves fra Kommunehospitalets 4de Afdeling, hvor hun havde været behandlet for Syfilis, for hvilken Sygdom hun ved Udskrivningen ikke var helbredet, og indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 14de f. M., øvet Utugt indtil 1 August d. A. med Arrestanten alene og efter dette Tidspunkt med Arrestanten og adskillige hende ubekendte Mandspersoner, uagtet hun havde Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte.

Hun har derhos i sidstnævnte Tidsrum, i hvilket hun drev Utugt som Erhverv, haft Arrestanten til Huse hos sig, fraset en 3 Ugers Tid, da de var Uvenner.

Arrestanten, der den 14 Januar d. A. blev udskrevet fra Kommunehospitalets 4de Afdeling, hvor han havde været behandlet for Syfilis uden at være helbredet for denne Sygdom, har øvet Utugt med Tiltalte i Tiden efter, at han som forannævnt den 7 Februar d. A. var bleven udskrevet fra Hospitalet og indtil kort før Anholdelsesdagen den 14de f. M., uagtet han var paa det rene med, at han var behæftet med venerisk Smitte og endog indenfor det nævnte Tidsrum var under Lægebehandling for Syfilis.

Arrestanten har derhos i Tiden fra den 1 August d. A. og til sin Anholdelse den 14 f. M. i det Væsenlige ladet sig underholde af Tiltalte, vidende om, at hun drev Utugt som Erhverv.

I Henhold til det Foranførte vil Tiltalte og Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 181, denne Paragraf for Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 46, Tiltalte tillige efter Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stk., og Arrestanten tillige efter Lov Nr. 129 af 1ste April 1905 § 4, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Tiltalte i 4 Maaneder og Arrestanten i 6 Maaneder.

Hermed sluttede Højesteretsaaret 1907.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Februar 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn